

Giới thiệu Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo

Truyện Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo của Hàn Hi Nhân là câu chuyện về nàng tiểu thư và chàng tổng tài bá đạo.

Nàng là tiểu thư Diệp gia nhưng từ khi cha mất công ty rơi vào nguy cơ phá sản, vị hôn phu thì từ hôn. Chàng là tổng tài bá đạo của công ty tài chính nhưng lại thương nàng mà không nói. Chàng mua đêm đầu tiên của nàng với giá 2000 vạn.

Rồi chàng làm thế nào để thu phục trái tim nàng để nàng đồng ý làm vợ mình? Mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Một đêm, hai trăm triệu

Người đàn bà với mái tóc ngắn gọn gàng và làn da rám nắng, ánh mắt khinh bỉ nói: "Diệp Thanh Linh, tôi đại diện cho con tôi đến từ hôn."

"Bao nhiêu tiền?" Diệp Thanh Linh thân nhiên quét mắt liếc nhìn người đàn bà kia cái, không mặn không nhạt hỏi.

"Để bồi thường, nơi này có hai triệu, cô lấy đi." Trong đôi mắt của người đàn bà đó không chỉ là khinh bỉ mà còn có chút khinh thường.

"Không cần, sinh lễ con trai bà đem đến, bà cũng mang về đi!" Hai

Triệu đó đối với công ty sắp phá sản có ích lợi gì? Cô hiện tại cần là hai trăm triệu.

"Xem như cô thức thời!"

Người đàn bà kia vội vã mang theo sinh lễ con mình mang đến vội vã rồi đi.

"Thanh Linh, sao con lại trả hết sinh lễ lại, chỗ đó cũng có hơn mười triệu đó!"

Người đàn bà kia đi rồi, má Trương lập tức cầu nhàu không ngừng.

Diệp Thanh Linh ngồi ở trên sofa, bưng ly nước lên nhấp một ngụm, không mặn không nhạt nói: "Tùy bà ấy đi, tính toán với súc sinh làm gì."

"Quả thực không phải người mà, sao lại có thể từ hôn vào lúc Diệp thị gặp nguy cơ thế này chứ? Tôi rửa cho bà ta ra đường bị xe đâm chết, uống nước bị nước sặc chết." Má Trương lòng đầy căm phẫn vừa mắng vừa chửi.

"Giậu đồ bìm leo, bỏ đá xuống giếng đây là hiện tượng bình thường, không có gì để oán giận."

Diệp Thanh Linh vẫn giữ bộ dáng gió thoảng mây trôi, chuyên chú nhìn trang mục của công ty, tựa hồ như người vừa bị từ hôn không phải là mình vậy.

"Nếu Diệp thị không xuất hiện khủng hoảng kinh tế, đừng nói từ hôn, người muốn đính hôn cùng Thanh Linh sẽ nhiều đến không kể xiết."

Bàn tay đang lật văn kiện xem của Diệp Thanh Linh hơi run một chút, thân nhiên liếc mắt nhìn má Trương: "Nếu nói như vậy, Diệp thị không có tiền, thì con không thể gả ra ngoài?"

"Ách... Thanh Linh, di không có ý đó." Má Trương vội vã giải thích.

Diệp Thanh Linh cúi đầu tiếp tục xem trang mục của Diệp thị, nói nghiêm túc: "Diệp thị sẽ không đóng cửa."

Lập tức đôi mắt má Trương ngấn lệ. Thanh Linh cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, theo sự thông minh hiếm có của cô gái này, tin tưởng công ty sẽ vượt qua cửa ải khó khăn.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn đôi mắt già nua ngấn lệ của má Trương thân nhiên nói: "Má Trương, ba tôi đã qua đời cũng nửa tháng, sao đến giờ mới khóc tang?"

"Ách..." Má Trương đầu đầy hắc tuyến, cha bà đâu có chết, sao lại phải khóc tang.

"Không phải khóc tang, vậy sao phải rơi lệ?" Diệp Thanh Linh tiếp tục xem trang mục, miệng nhỏ giọng nói thầm.

"..." Không phải khóc tang, là đau lòng cho cô đó. Má Trương nhìn Diệp Thanh Linh thầm nghĩ, con bé này sao vẫn giữ bộ dáng không tìm không phôi, như không dính khói lửa nhân gian thế kia

Diệp gia mấy đời đều giàu có, kinh doanh phòng địa sản cùng với những hãng sản xuất xe ô tô cực lớn.

Diệp Chí Hùng cha của Diệp Thanh Linh trên chốn thương trường lẫn chính khách đều có quan hệ rộng rãi số một, tập đoàn Diệp thị ở thành phố A có thể nói là tập đoàn lớn số 1 số hai ở thành phố này.

Trong khoảng thời gian cha của Diệp Thanh Linh còn sống, mỗi tập đoàn lớn của Thành phố A đều muốn nịnh bợ nhà họ để gắn kết liên hệ. Trong đó Lưu Phong của Lưu gia dính hôn cùng Diệp Thanh Linh chính là tập đoàn dựa vào nịnh bợ Diệp gia nhất.

Nào biết Diệp Chí Hùng hai tháng trước đột nhiên bị bệnh phải vào bệnh viện, công ty giao hết cho chị họ của Diệp Chí Hùng là Diệp Anh lo liệu. Không đến hai tháng thời gian, Diệp Anh âm thầm đem vốn lưu động của công ty toàn bộ dời đi, cũng đăng kí công ty bên ngoài.

Diệp Chí Hùng vốn đang bệnh nặng và cũng đã qua đời vì thế. Đem một cục diện rối rắm để lại cho đứa con gái duy nhất là Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh là một người vui vẻ an phận, việc không tìm tới cửa, cô cũng không xử lý. Vẫn có cha lo liệu công ty, cô cũng lười đi quản.

Vừa lấy được bằng thạc sĩ kinh tế được mấy tháng, một thiên kim đại tiểu thư vừa rời ghế nhà trường như thế, ai sẽ tin tưởng cô có thể chống đỡ nổi Diệp thị đang trên bờ vực phá sản.

Lưu gia đương nhiên cũng không muốn dính vào cục diện rối rắm này, bởi vậy vào lúc Diệp Chí Hùng vừa mới mất nửa tháng đã đến Diệp gia từ hôn.

Diệp Thanh Linh cùng Lưu Phong vốn mới đính hôn nửa năm trước, bình thường Diệp Thanh Linh lại không thích ra ngoài, không phải đến trường học thì chỉ thích ở trong nhà, nên đối với Lưu Phong cũng không có cảm giác gì. Cho nên cùng Lưu Phong đính hôn tất cả đều là bởi vì cha quyết định. Cô cũng hiểu, mình thuộc gia đình giàu có ở giới thượng lưu này, thì hôn nhân của mình mình không thể làm chủ được, bởi vậy cô cũng không hề phản đối quyết định đính hôn của cha mình lúc đó.

Vốn dĩ Diệp Thanh Linh cũng muốn Lưu gia giúp đỡ tập đoàn Diệp thị vượt qua cửa ải khó khăn, thì sẽ dùng Diệp thị làm của hồi môn, nhưng vẫn chưa kịp mở miệng nhờ, thì người ta đã nhanh chóng đến tìm cô phải sạch quan hệ

Cái gọi là thuyền lớn dù nát cũng vẫn có giá trị, cho dù Diệp thị phá sản, lấy tất cả những tài sản của Diệp thị bán hết, sau khi thanh toán hết tất cả những nợ nần thì Diệp gia vẫn là người giàu có

Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng từ những trang trang mục kia ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối đen, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cô thở dài một hơi thật mạnh.

Mỗi ngày vào buổi sáng, Diệp Thanh Linh đều có thói quen vừa ăn sáng vừa xem tin tức. Trong TV đang phát tin tài chính và kinh tế gần đây của Thành phố A, con gái của má Trương là Trương Đình Đình liên hoang mang rồi loạn chạy vọt vào nhà ăn.

"Thanh Linh, đừng xem bản tin tài chính và kinh tế nữa, mau xem tin tức giải trí đi." Cô ấy nói xong cũng không quan tâm Diệp Thanh Linh có đồng ý không, liền cầm remote chuyển sang kênh tin tức giải trí.

Trên truyền hình hiện tại đang xuất hiện một đôi trai tài gái sắc. Hai người ở dưới ánh đèn chiếu sáng ôm nhau mà cười, tuyên bố tin tức bọn họ sẽ kết hôn mười ngày sau.

Diệp Thanh Linh thần nhiên liếc mắt một cái, lại cúi đầu nghiêm túc ăn sáng

Trương Đình Đình nhìn vẻ mặt bình thản của Diệp Thanh Linh, lòng đầy cảm phẫn âm thanh kêu lên: "Thanh Linh, mắt cậu có bị bệnh không, đó là gã đã đính hôn với cậu nửa năm đó, hôm nay lại chuyển sang kết hôn với con gái của Diệp Anh, cậu không tức giận sao?"

"Đâu liên quan gì tới tớ?" Mắt của Diệp Thanh Linh lộ ra mấy phần khinh thường, tiếp tục cúi đầu ăn bữa sáng.

"Vậy Diệp Anh đoạt tài sản của Diệp thị, hiện tại con gái của bà ta lại đoạt đi vị hôn phu của cậu, cậu không phải nên tức giận sao?"

Cô gái này sao vẫn giữ bộ dáng không liên quan gì đến mình vậy nhỉ, người đứng xem bên ngoài như mình còn vội muốn chết đây.

Thần nhiên đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhón nháo của Trương Đình Đình, "Cậu thích hẳn?"

"A!" Trương Đình Đình sợ hãi than một tiếng, sừng sốt hai giây mới kịp hiểu ý trong lời nói của Diệp Thanh Linh, về mặt vô tội nói: "Mình làm sao thích loại đàn ông cận bã vô tình vô nghĩa đó chứ."

"Vậy chẳng lẽ tớ thích cận bã sao?" Diệp Thanh Linh vẫn ăn bữa sáng của cô, cũng không ngẩng đầu lên nói.

"A!" Lại là một tiếng than sợ hãi, đúng vậy cô cũng không thích gã cận bã Lưu Phong, lấy tính cách của Thanh Linh thì làm sao thích được? Nên kết hôn với ai cô ấy quả thật cũng sẽ không quan tâm. Nghĩ thông suốt điểm này, Trương Đình Đình mới cười ngồi xuống, tùy tay bưng đĩa mì ống mà má Trương mới đem lên ăn.

Diệp Thanh Linh điện thoại muốn vỡ máy, chân chạy cũng sắp gãy nhưng những chú bác bình thường xưng huynh gọi đệ với cha mình cũng đều không có bất cứ một ai vươn tay trợ giúp, chẳng lẽ Diệp thị thật sự phải phá sản như thế sao? Nhưng tâm huyết mấy mươi năm của cha bị hủy như thế, cô thật sự

dù chết cũng không có mặt mũi gấp liệ tở liệ tở của Diệp gia.

Công nhân cũng đình công, ngân hàng cũng tới cửa để đòi nợ, chủ nợ lại mỗi ngày chờ đợi ở cổng lớn của Diệp gia. Thật sự không có biện pháp, Diệp thị không bảo đảm, Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một lát sau mới mở ra, trong lòng đã có quyết định.

Gặp Diệp Thanh Linh thay đổi thân quần áo thanh nhã, lấy túi xách định ra ngoài, Má Trương nôn nóng ngăn cản đường đi của Diệp Thanh Linh, kêu lên: "Thanh Linh, con muốn ra ngoài làm gì?"

Ở ngoài cửa đều là chủ nợ, cô như thế này bước ra ngoài không phải sẽ bị người ta ăn cô luôn sao

"Trời muốn Diệp thị vong, Diệp thị không thể không vong." Diệp Thanh Linh nói nhẹ nhàng sau đó liền muốn ra ngoài.

"Thanh Linh tiểu thư, ngoài, ngoài cửa, cửa có một... Một đám——đám côn đồ hung thần ác sát

Phụ trách làm vườn, trong mắt lão Đinh kóe lên vẻ sợ hãi, lấp ba lấp bắp kể lại tình hình bên ngoài cửa Diệp gia.

Côn đồ sao, Diệp thị nhà cô cũng đâu có mượn tiền của bọn cho vay nặng lãi, càng không hề quen biết gì với bọn xã hội đen. Diệp Thanh Linh mặc dù cũng nghi hoặc, nhưng thần nhiên mở miệng nói: "Để cho bọn họ vào đi!"

"Thanh Linh."

"Thanh Linh tiểu thư."

Má Trương cùng lão Đinh đều kêu to, hy vọng Diệp Thanh Linh rời xa tai họa.

"Đi thôi, cho bọn họ vào đi." Diệp Thanh Linh thần nhiên nhấn mạnh lần nữa, sau đó bước về phía sô pha trong phòng khách ngồi xuống.

Hai người đàn ông một thân hang hiệu sang trọng đi ở phía trước, phía sau là mấy chục thủ hạ mặc vest đen, đeo kính đen, khi vừa bước vào phòng lập tức tản ra thành hai hàng bảo vệ cực kì nghiêm ngặt.

Khó trách lão Đinh lại nói đây là một đám côn đồ hung thần ác sát, trận thế này quả thật có chút dọa người. Chẳng qua nếu nói đây là đám lưu manh, thà nói là xã hội đen thì đúng hơn.

"Các vị mời ngồi." Diệp Thanh Linh ngồi ở trên sô pha, bình thần nói, "Má Trương, pha trà."

Hai người đàn ông mặc Âu phục sang trọng không khách khí, đặt mông ngồi trên sô pha đối diện với Thanh Linh, gác đôi chân thon dài lên, thảnh thơi còn đứng đưa nhịp nhàng, khí chất đó thực sự hợp với thân phận đại ca xã hội đen hơn.

"Không cần trà."

Người đàn ông tên Tô Phi đi thẳng vào vấn đề nói: "Chúng tôi nhận lệnh của Sở thiếu, tới nơi này đưa tiền."

"Vì cái gì?" Diệp Thanh Linh không hề nhìn Tô Phi, chỉ nhìn tờ chi phiếu mà người đàn ông ngồi bên cạnh Tô Phi vừa lấy ra, nội tâm dao động.

Hiện tại Diệp gia đang cần tiền, có người tìm tới cửa nói là đưa tiền, cô có thể không dao động sao?

"Đây là hai trăm triệu, cô nhận đi." Ngô Vân đem chi phiếu hai trăm triệu đặt ở trước mặt Thanh Linh.

"Không vì cái gì khác, vì sắc mà đến." Tô Phi nhìn gương mặt đậm màu của Diệp Thanh Linh, thần nhiên cười nói.

Đây chính là hai trăm triệu, xác thực có thể giải nguy cơ lúc này của Diệp thị, nhưng câu vì sắc mà đến này, là có ý gì?

Suy nghĩ thật lâu sau, Diệp Thanh Linh mở miệng: "Bao lâu?" Tích chữ như vàng, luôn luôn là tác phong của cô

Tô Phi cùng Ngô Vân không hiểu ý của Diệp Thanh Linh cho lắm, suy tư xong, sau đó giờ một ngón tay.

Diệp Thanh Linh thần nhiên quét mắt liếc qua một ngón tay của Tô Phi, nhếch mày nói: "Một năm?" Hai trăm triệu bao dưỡng người phụ nữ một năm, thật sự là quá xa xỉ đi.

Tô Phi cùng Ngô Vân lắc đầu.

"Một tháng?" Vị Sở thiếu này chẳng lẽ tiền nhiều đến mức không chỗ để sao?

Tô Phi cùng Ngô Vân lại lắc đầu.

Cũng không phải, chẳng lẽ Sở thiếu gì đó thích chơi trò một đêm tình, nghĩ đến chỗ này, Diệp Thanh Linh kinh ngạc cúi đầu nhìn nhìn dáng người của mình, cô mặc dù coi như tao nhã thanh tú, nhưng cũng không thể tính là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành gì, hai trăm triệu chỉ để cùng cô một đêm tình, Sở thiếu gì đó không phải là một ông lão hom hem chứ?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, nhưng nhìn tờ chi phiếu hai trăm triệu trước mặt, bình thần nói: "Được rồi, một đêm, hai trăm triệu, thành giao."

Tô Phi cùng Ngô Vân vốn định lắc đầu, trong lòng lại nghĩ mọi người đều nói thành giao, bọn họ còn có thể nói cái gì? Dù sao bọn họ là đem tiền đưa đến, chẳng qua hai trăm triệu đó quả thật là quá không đáng giá. Nhưng dù có đáng giá hơn thì sao, cũng đâu đến lượt bọn họ phiền não, muốn phiền não, cũng nên để cho vị Sở thiếu biến thái kia phiền đi thôi.

Hai người nghĩ đến tận đây, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác, đứng dậy, lưu lại chi phiếu rồi muốn rời đi.

"Sở thiếu của các người thiếu phụ nữ sao?" Bằng không ai lại làm loại chuyện nhảm chán này, còn dùng nhiều tiền như vậy?

"Tôi nghĩ là bị thiếu nào!" Tô Phi hắc hắc cười nói.

Đầu Diệp Thanh Linh đầy dấu chấm hỏi, đây là tình huống gì?

"Là một ông lão chẳng?"

"Sở thiếu của chúng tôi năm nay hai mươi sáu, mặt mũi cực kì tuần tú, nghiêng thành đổ nước, chẳng qua lương tâm của ngài ấy hình như không có, không chỉ tính cách vận vẹo, vui buồn bất thường, chỉ hơi không vui liền muốn chặt tay, chặt chân người khác, hoàn toàn là một ác ma đáng sợ."

Lúc người tên Ngô Vân đó nhắc đến vị Sở thiếu kia thì rõ ràng trên mặt không khỏi mang theo chút sợ hãi.

"Một ác ma như vậy, dùng hai trăm triệu đổi một đêm tình thực bình thường, chuyện kỳ quái hơn Sở thiếu đều đã từng làm qua." Tô Phi cười đầy gian trá.

Diệp Thanh Linh nhìn nụ cười gian trá trên mặt của Tô Phi cùng Ngô Vân, không để ý lắng thu hồi chi phiếu trên bàn,

"Hai trăm triệu này tôi nhận, Sở thiếu các người tốt nhất đừng hối hận."

"Yên tâm, hắn sẽ không hối hận." Tô Phi cùng Ngô Vân đồng loạt đáp lời, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, hắn có thể hối hận sao? Tiền cũng đã thanh toán, có muốn hối hận cũng không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trẻ hư Thượng Quan Sở

Núi Minh Nguyệt, nhà họ Thượng Quan.

"Hai trăm triệu, đổi lấy 1 đêm tình sao?" Thượng Quan Sở ngửa mặt lên trời cười to, "Tôi, Thượng Quan Sở, cũng không thiếu nữ nhân để chơi đùa."

"Diệp tiểu thư cũng đã nói, một đêm, hai trăm triệu, thành giao. Chúng tôi còn có thể nói cái gì?" Đương nhiên phải trả tiền chạy lấy người thôi! Tô Phi cùng Ngô Vân nhìn Thượng Quan Sở xán lạn tươi cười, nhưng trái gan tim của họ cũng hơi run rẩy.

"Nữ nhân này cũng đánh giá quá cao về ngoài của mình rồi!" Cười to biến thành ngoài cười nhưng trong không cười, khuôn mặt kia nhìn qua lại càng tuần mĩ.

"Ách! Diệp tiểu thư chưa nói mình đẹp, chỉ hỏi Sở thiếu ngài có phải là 1 ông già hay không?" Tô Phi sợ hãi nói.

"Cô ta không biết tôi?" Hắn cứ cho là ở Thành phố A thành phố A này, Thượng Quan Sở là người không ai không biết, không ai không nghe danh.

"Hình như là vậy." Ngô Vân đưa ra 1 đáp án không xác định.

Nụ cười trên khuôn mặt tuần tú đột nhiên biến mất, giọng nói trở nên trầm thấp: "Cô ta không quan tâm đến điều kiện của tôi?"

Tô Phi và Ngô Vân nghe Thượng Quan Sở hỏi như thế, sắc mặt lập tức tái nhợt, bọn họ hoàn toàn không nói ra điều kiện của Sở thiếu, run run, "Chúng tôi không có hỏi."

"Ngu xuẩn!" Thượng Quan Sở cau mày, "Cút đi, chạy vòng quanh tòa nhà hai mươi vòng, buổi trưa không cho ăn cơm."

Trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, Tô Phi cùng Ngô Vân mặt nhăn lại khổ sở, "Vâng." Miễn cưỡng lĩnh mệnh mà đi.

Nhìn bóng dáng run rẩy của Tô Phi cùng Ngô Vân, Thượng Quan Sở nhíu mày, ánh mắt sáng ngời, bỗng nhiên khoe môi khê cong, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Tuy là không thấy, Tô Phi và Ngô Vân lại có thể cảm thấy hơi thở nguy hiểm từ phía sau, bước chân liền trở nên hỗn loạn mà nhanh chóng.

Vừa ra khỏi cửa, Ngô Vân liền bày ra vẻ mặt oán phụ, "Chúng ta làm việc giúp Sở thiếu, có phải cũng nên thêm một quy tắc nữa hay không!"

"Quy tắc gì?" Tô Phi không ôm hy vọng Ngô Vân có thể nói ra lời tiến bộ gì.

"Sở thiếu không thể dùng cách xử phạt về thể xác của thù hằn." Chạy vòng quanh tòa nhà hai mươi vòng, ít nhất cũng phải mất ba bốn tiếng. Bọn họ nào còn có thời gian ăn cơm.

"Quy tắc này, cả đời cậu cũng đừng mơ sẽ có." Tô Phi ra vẻ rất khinh thường Ngô Vân.

"Chúng ta hại hân, sao Sở thiếu chỉ phạt chúng ta chạy bộ." Nếu thay đổi thành trước kia nhất định sẽ hành bọn họ gần chết.

"Thì có gì mà tò mò, cậu không biết Sở thiếu luôn như vậy sao, vui buồn bất thường âm dương quái khí hay sao?" Tô Phi không cho là Ngô Vân đúng.

Ngô Vân ra vẻ đã hiểu, lại có chút đăm chiêu hỏi, "Cậu nói xem, tính cách vui buồn bất thường âm dương quái khí của Sở thiếu là trời sinh hay là luyện thành?"

"Ai mà biết là trời sinh hay không. Tổ tiên nhà Thượng Quan cũng đã đi đầu thai hết cả rồi." Cũng chỉ có mình Thượng Quan Sở còn sống.

"Đúng vậy, người tốt sống không lâu, tai họa thì lại đề ngàn năm." Ngô Vân bỗng nhiên bi thảm than tiếc.

"Sở thiếu chính là tai họa, đừng nói ngàn năm, chỉ một năm thôi cũng có thể khiến Thành phố Ahắc bạch lưỡng đạo của thành phố A này không thể yên lòng." Tô Phi nhớ đến khuôn mặt tươi cười tai họa kia, liền cảm thấy thật khản trương.

"Ai! Cũng không biết ai có thể thu phục tai họa này đây." Ngô Vân lại thờ dài một hơi thật sâu.

Chỉ chớp lát, chợt nghe xung quanh Thượng Quan trạch vang lên khẩu hiệu 'Một, hai, ba, bốn'. Mấy chục người đến Diệp gia cùng Tô Phi và Ngô Vân, được dẫn dắt cùng nhau ra sức chạy xung quanh Thượng Quan trạch.

"Thanh Linh, cậu thật sự cùng với Sở thiếu gì đó trải qua một đêm tình sao?" Trương Đình Đình cả kinh la lớn vang vọng toàn bộ biệt thự Diệp gia.

"Không đồng ý thì phải làm sao đây?" Diệp Thanh Linh cúi đầu tính toán sổ sách, miễn cưỡng hỏi.

"——" Xem như mình không hỏi đi, đúng vậy, không đồng ý, cô ấy còn có thể thế nào, thật sự muốn Diệp thị đóng cửa sao?

"Nhưng Sở thiếu kia là loại người nào, cậu biết không?" Trương Đình Đình đã vội muốn chết, phải biết rằng Sở thiếu là vua Thành phố A của thành phố A này, trước kia Diệp thị mặc dù không tiếp xúc với xã hội đen, nhưng hàng năm Diệp lão gia cũng tiến cống Sở thiếu không ít.

"Hắn là loại người nào?" Đúng là cô thật sự không biết, nhẹ nhàng buông trương mục trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Trương Đình Đình.

Cô gái này thật không biết thường ngày sống ra sao? Cả Thượng Quan Sở cũng không biết.

"Thượng Quan Sở ở Thành phố A thành phố A này là người không ai không biết, không ai không nghe danh. Hắn không chỉ chi phối Thành phố A việc kinh doanh của toàn bộ giới ngầm ở thành phố A, hơn nữa mạch máu kinh tế ở Thành phố A thành phố A này gần như đều bị hắn nắm ở trong tay. Đừng nói Thành phố A, mỗi người ở, mà ngay cả một nửa giới ngầm của những thành phố lớn trên khắp cả nước, đều do hắn quản lý, chi phối. Nghe nói qua Núi Minh Nguyệt chưa?"

Diệp Thanh Linh lắc đầu, "Làm sao vậy?"

"Núi Minh Nguyệt cũng không phải là một ngọn núi nhỏ, có một trấn lớn như vậy, đương nhiên Thượng Quan Sở giành trước. Đó căn bản là chiếm núi xưng vương, mà chính phủ cũng đành cam chịu."

Cái gì? Cuộc đời còn có loại chuyện như thế này sao, không phải xã hội pháp chế sao? Sao lại đến trước mặt Thượng Quan Sở kia liền biến mất hết? Đối với sự thiếu hiểu biết của chính mình, Diệp Thanh Linh lần đầu tiên cảm thấy khó khăn.

"Lần trước hai người kia đến Diệp gia chắc chắn là hai trợ thủ đắc lực của Thượng Quan Sở, Tô Phi cùng Ngô Vân." Trương Đình Đình thao thao bất tuyệt nói xong, tựa hồ thực hiểu biết cùng mọi việc của Thượng Quan Sở.

"Bạch đạo thì sao?" Tuy nói đối với chuyện của Thượng Quan Sở kia cô có chút cảm thấy hứng thú, nhưng cô vẫn luôn kiêu ngạo như vậy.

"Trợ thủ đắc lực bên Bạch đạo, đương nhiên chính là Kim Thành Vũ cùng Dịch Thiếu Kiệt." Cái này cũng không biết, cô cũng đã ủng hộ công mình ở Thành phố A này sinh hoạt hai mươi ba năm rồi. Trương Đình Đình dùng vẻ mặt như xem quái vật nhìn Diệp Thanh Linh, trước kia không phải cô đã luôn ở trước mặt Diệp Thanh Linh nhắc tới các nhân vật phong vân ở Thành phố A rồi sao? Xem ra những gì cô nói không phải đều vào tai của Diệp đại tiểu thư.

"Tên hai người này hình như đã nghe qua." Diệp Thanh Linh thẳng thắn nói.

"Hình như đã nghe qua? Kim Thành Vũ là quản lý tập đoàn Kim vũ, là đứng đầu về thời trang và ẩm thực của Thành phố A. Mà Dịch Thiếu Kiệt là quản lý Dịch thị chuyên về bất động sản, cậu hẳn đã nghe qua chứ!"

Bất động sản của Dịch thị cô đương nhiên nghe qua, là tập đoàn bất động sản lớn nhất Thành phố A, có chi nhánh khắp nơi trên cả nước. Có thể nói là tập đoàn bất động sản nhất nhì cả nước. Nhưng mà sản nghiệp của Dịch gia không phải là do tổ tông lưu lại sao? Làm sao có thể cùng Thượng Quan Sở kia có quan hệ? Thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

"Nhìn dáng vẻ của cậu cũng biết là chẳng hiểu gì, chẳng qua tớ cũng không thể xác định được Dịch Thiếu Kiệt có thật sự là người của Thượng Quan Sở hay không, đều là tin bát quái, thật thật giả giả không thể phân rõ, nhưng mà Thượng Quan Sở này thật sự là người không thể chọc vào." Trương Đình Đình nhìn bộ dáng thanh tâm quả dục của Diệp Thanh Linh, ở trong lòng vô hạn cảm thán, cô nói nhiều như vậy, xem ra đều bị người nào đó đem ra biển cho cá mập ăn hết rồi

"Tiền cũng đã lấy lấp vào chỗ trống, hết rồi." Diệp Thanh Linh thân nhiên bỏ ra một câu.

Trương Đình Đình thoáng dừng một chút mới hiểu được Diệp Thanh Linh vì sao lại đột nhiên còn nói đến tiền, đưa mắt nhìn về phía cô gái trong treo nhưng lạnh lùng, "Cậu có thể nói rõ ràng suy nghĩ của bản thân ra được không." Hại cô thường thường cũng không biết cô ấy đang nói cái gì.

Diệp Thanh Linh không cho là đúng liếc mắt nhìn Trương Đình Đình một cái, "Một đêm, hai trăm triệu, là đáng giá."

Phải không? Hình như thế, trên đời này chỉ sợ không mấy người phụ nữ một đêm có thể với tới giá trị này. Trương Đình Đình cũng không nói thêm nữa, "Mình đến công ty xem xét đây."

Diệp Thanh Linh không để ý đến, tiếp tục nhìn những trưng mục của tập đoàn Dịch thị.

Trương Đình Đình là con gái của má Trương. Trương ba ba chết sớm, má Trương mang theo Trương Đình Đình đến Diệp gia làm công hai mươi năm. Diệp Chí Hùng thấy hai mẹ con Trương gia đáng thương, cho Trương Đình Đình bước vào Diệp gia làm bạn cùng Diệp Thanh Linh. Diệp Chí Hùng đối đãi với Trương Đình Đình như con gái mình, từ nhỏ Diệp Thanh Linh học trường gì, Trương Đình Đình liền đi theo học trường đó. Từ nhỏ, Trương Đình Đình và Diệp Thanh Linh đã cùng nhau lớn lên, từ tiểu học đến đại học đều cùng lớp. Hai người vừa là bạn bè tốt, vừa là chị em tốt.

Trương Đình Đình từ nhỏ đã biết Diệp gia giúp đỡ mẹ con mình, nên cố gắng học tập từ nhỏ, chỉ hy vọng dùng tài cán của bản thân giúp Diệp gia và Diệp Thanh Linh làm việc. Nhớ lúc còn học đại học, cô vốn không muốn chọn Quản trị Kinh doanh, nhưng vì muốn giúp đỡ Diệp gia, liền chọn môn Quản trị Kinh doanh giống như Diệp Thanh Linh.

Trương Đình Đình và Diệp Thanh Linh cùng tuổi, đều đã hai mươi ba. Vì sau khi Trương Đình Đình tốt nghiệp đại học không có tiếp tục học lên, lại vào Diệp thị đi làm, suốt hai năm nay, vẫn là trợ thủ đắc lực của Diệp Chí Hùng. Bởi vậy đối với chuyện của Diệp thị cũng hiểu biết rõ ràng.

Vốn dĩ công ty có Trương Đình Đình giúp cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn, nhưng là nửa năm trước, Diệp Chí Hùng bảo Trương Đình Đình xuất ngoại học tập, đào tạo chuyên sâu. Như vậy mới cho Diệp Anh có cơ hội đem tài sản Diệp thị chuyển đi. Nghe nói Diệp gia đã xảy ra chuyện, Trương Đình Đình mới vội vàng chạy về nước, nhưng mà đều đã chậm rồi. Lúc cô về nước, Diệp Chí Hùng đã qua đời. Hiện tại, sự vụ lớn nhỏ của tập đoàn Dịch thị đều do Trương Đình Đình một lần nữa tiếp nhận. Nhưng công ty gặp phải phá sản, cô cũng không có biện pháp. Chỉ có thể trông mắt nhìn Diệp Thanh Linh vì Diệp thị hy sinh trong sạch. Nếu như có thể, cô tình nguyện đổi mình có thể đổi hai trăm triệu, mà không phải Diệp Thanh Linh.

Rời khỏi khu biệt thự của họ Diệp, Trương Đình Đình nhìn bầu trời u ám, tâm tình cũng trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cậu muốn chơi trò ba người sao

Có hai trăm triệu kia, Dịch thị cuối cùng cũng đã vượt qua cửa ải khó khăn, cơ bản có thể hoạt động bình thường trở lại.

Công ty từ khi Trương Đình Đình lo liệu, Diệp Thanh Linh lại nhớ tới trước kia, mặc kệ mọi chuyện từng ngày trôi qua thanh nhàn. Lúc rảnh rỗi xem tài khoản công ty cùng một số hạng mục lớn trong công ty, cuối cùng đưa ra quyết sách. Trừ lần đó ra chính là mỗi ngày làm tràch nữ ở nhà, đọc sách, uống trà, nghe nhạc.

Nói đến cũng kỳ quái, Sở thiếu kia vốn là dùng hai trăm triệu mua một đêm của cô, nhưng đã một tháng, lại không gặp đến bóng người hân. Ngay cả thủ hạ hùng hùng hô hô hôm trước cũng không thấy bóng dáng. Dần dần Diệp Thanh Linh cũng đem chuyện này phai nhạt đi.

Cô cùng má Trương ăn bữa tối ngay tại phòng khách, vừa nói chuyện phiếm vừa đọc sách.

Lúc này, mấy chiếc Ferrari màu đen đậu ở cổng lớn Diệp gia.

Lão Đình thấy, nôn nóng vào nhà báo lại.

"Thanh Linh tiểu thư, không tốt rồi." Lão Đình mang theo bộ dáng hoang mang, khẩu khí nói chuyện làm cho mọi người tưởng rằng xảy ra chuyện lớn.

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng nhướn mi, khẩu khí vẫn nhẹ nhàng bình thản như ngày thường, "Có cướp? Báo cảnh sát đi."

"Không phải cướp."

"Vậy bác gặp cái gì?"

Lão Đình không nói gì nhìn trời, "Là cái người đã giúp ——Tên côn đồ đã giúp kia lại tới nữa."

"Nga."

Mọi người thấy thấy cô 'Nga' một tiếng, vốn tưởng rằng có câu dưới, đợi thật lâu sau cũng không thấy cô mở miệng nói.

Má Trương nóng nảy, "Thanh Linh, nên mời bọn họ rồi đi hay là mời bọn họ tiến vào?"

"Bọn họ có nói muốn vào sao?" Diệp Thanh Linh thân nhiên hỏi, tiếp tục nhìn quyển sách trên tay.

"Không có." Lão Đình đầu đầy hắc tuyến, ông vừa thấy đám người kia xuống xe liền vào nhà báo lại, ông làm sao biết mấy người đó có muốn vào hay không. Chẳng qua ông hiện có thể đi hỏi một chút. Nghĩ xong, ông liền chạy trở ra.

"Thanh Linh, chuyện một đêm tình đó tính sao?" Trương Đình Đình lần đầu tiên bình tĩnh phân tích, không mơ hồ bỏ qua.

"Bình đến tướng chặn, nước đến đắp bờ." Diệp Thanh Linh nhìn sách, vẻ mặt vẫn bình thản.

"Phải chán như thế nào? Chẳng lẽ cậu có đối sách?" Trong lòng Trương Đình Đình rồi rấm.

"Không có." Diệp Thanh Linh ăn ngay nói thật. Tiền mà người đó đưa các cô đều dung hết, cô cũng không thể lật lọng.

Trương Đình Đình phân vân, "Sẽ không thật sự cùng với Sở thiếu kia trải qua một đêm tình đó chứ?!"

"Cứ xem như bị ma đè đi, sẽ qua nhanh thôi mà." Giọng của cô giống như chuyện đó không liên quan đến mình, hình như đang nói chuyện người khác.

Lúc này lão Đình lại vào nhà, "Thanh Linh tiểu thư, bọn người kia nói muốn cô đi gặp Sở thiếu."

"Nga." Diệp Thanh Linh đáp ứng, chậm rãi đi ra cửa.

Trương Đình Đình thấy thế, giữ chặt tay Diệp Thanh Linh, "Mình cùng đi với cậu." Cô muốn đi cùng Sở thiếu kia nói rõ ràng, Thanh Linh tuyệt không có thể cùng hắn làm một đêm tình gì, phải biết rằng với tính cách Thanh Linh, qua lần này, chỉ sợ ngay cả ý muốn lập gia đình sẽ biến mất. Cô không thể trở mặt nhìn hạnh phúc của Thanh Linh hủy hoại chỉ trong chớp lát.

"Cậu chơi trò ba người sao?" Diệp Thanh Linh lạnh lùng tung một câu, cô biết Trương Đình Đình muốn làm cái gì. Thượng Quan Sở đã ra tay, cũng không dễ dàng buông tha cô như vậy, không phải Trương Đình Đình nói mấy câu, vài cái lý luận là có thể thay đổi. Cô ấy đi theo, chỉ có thể thêm người bị thương mà thôi.

"Ách ——" Trương Đình Đình bị một câu của Diệp Thanh Linh làm nói không ra lời, chỉ có thể trở mặt nhìn Diệp Thanh Linh lên xe Ferrari giá trị xa xỉ kia.

Tới đón cô vẫn là Tô Phi cùng Ngô Văn.

Nhìn Diệp Thanh Linh đậm mặc lại thanh tú, Ngô Văn tiếc hận nói: "Cô gái tốt như vậy cũng sắp bị tai họa kia đập hư."

"Đaz nói là tai họa, không làm chuyện gây tai họa cho nhân dân sao được Tô Phi tựa hồ đã sớm thấy nhưng không thể trách tác phong Sở thiếu nhà mình.

Diệp Thanh Linh thân nhiên liếc mắt nhìn hai người đang tán gẫu ở trước mặt cô, tiếp tục như đi vào cõi thần tiên.

Xe chạy nhiều giờ mới ngừng lại.

Nhìn tám bảng 'Biệt thự Thượng Quan, chẳng lẽ nơi này chính là Minh Nguyệt sơn theo như lời Đình Đình.

Đi theo Tô Phi cùng Ngô Văn vào biệt thự Thượng Quan kia như đi vào cung điện, Diệp Thanh Linh không thể không cảm thán ở trong lòng. Tuy nói nhà cô giàu có, cũng xem như gặp qua rất nhiều thứ quý giá sang trọng, nhưng ở khu biệt thự nhà họ Thượng Quan này, quả thật khiến cô mở rộng tầm mắt. Tráng lệ tựa như hoàng cung trong những câu chuyện cổ tích.

Đi qua đại sảnh, qua một hành lang dài, cô bị đưa đến một khu nhà được kiến thiết độc lập. Khu nhà đó nằm riêng biệt, nằm trong biệt viện của khu biệt thự Thượng Quan. Bên trong có hoa cỏ xanh hoá, bể bơi, phòng trà, và cả phòng làm việc.

Diệp Thanh Linh lập tức được đưa đến trước cửa phòng sáng đèn ở lầu ba, Tô Phi nhẹ nhàng gõ cửa, "Sở thiếu, Diệp tiểu thư đến."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ân nhân chỉ nên dùng để hãm hại

Diệp Thanh Linh được đưa thẳng đến lầu ba, trước cửa phòng đèn vẫn sáng, Tô Phi nhẹ nhàng gõ cửa: "Sở thiếu gia, Diệp tiểu thư đến".

"Vào đi!" bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp, âm thanh không che giấu được sự kích động của chủ nhân.

Tô Phi giúp Diệp Thanh Linh đẩy cửa "Diệp tiểu thư mời vào"

Diệp Thanh Linh chậm rãi bước vào, chỉ nghe tiếng cửa được người đóng lại tiếp đó là tiếng Tô Phi và Ngô Vân xuống lầu.

Chẳng lẽ chỉ cần bồi chuyện một buổi tối mà cần phải làm phức tạp đến vậy sao? Diệp Thanh Linh nhíu mi, bước chân thân nhiên tiến vào phòng của người đàn ông này.

Thượng Quan Sở nằm trên giường nhỏ nhìn Diệp Thanh Linh trong mắt lộ rõ ý cười, "Diệp tiểu thư, mời ngồi."

Diệp Thanh Linh cũng không khách khí, đến bên giường ngồi xuống. Ngẩng đầu đánh giá người đàn ông đang nằm trên giường - Thượng Quan Sở.

Người đàn ông này thực sự rất đẹp, xinh đẹp đến mức nữ nhân nhìn vào cũng đổ kị. Khó trách Ngô Vân lại dùng từ cực kì tuần tú, nghiêng nước nghiêng thành để hình dung. Tiếc đã ngắm lại dáng hình chính mình coi như cũng có chút xinh đẹp thật không hiểu tại sao người đàn ông yêu nghiệt này sao lại có thể coi trọng người như cô.

Thượng Quan Sở nhìn cảnh đẹp trong mắt Diệp Thanh Linh, hé môi cười "Diệp tiểu thư chưa thấy ta bao giờ sao?"

"Chưa bao giờ" cô thành thật trả lời, yêu nghiệt này thực sự cô chưa nhìn thấy bao giờ.

"Vậy sao?" Thượng Quan Sở nhíu mày, trong lòng có chút thất vọng.

Diệp Thanh Linh thân nhiên đưa mắt nhìn gương mặt đẹp đến mức yêu nghiệt của Thượng Quan Sở, "Hai trăm triệu, đáng giá sao?"

"Không đáng giá." Thượng Quan Sở hần muốn dạng nữ nhân gì không có, chỉ cần hần nguyện ý, ngoắc ngoắc ngón tay nữ nhân xếp hàng chen chúc muốn san bằng Minh Nguyệt sơn.

Diệp Thanh Linh nghe xong hần lời nói, giật mình ồ, cố gắng trấn tĩnh nhìn Thượng Quan Sở nói: "Năm sau, trả lại anh hai trăm năm mươi triệu, thế nào?"

"Không là gì." Hần lớn tiếng nở nụ cười, hần lại không thiếu tiền.

Thấy Thượng Quan Sở cười lớn là ý gì, Diệp Thanh Linh cup mắt, "Như vậy anh nhanh lên đi." Nói xong đứng dậy hướng giường lớn mà đi.

Thượng Quan Sở nhất thời dừng cười, sắc mặt lạnh đến mức khiến người cảm thấy lạnh lẽo, nhìn cô gái vẫn đang bình tĩnh như không có chuyện gì hỏi: "Tại sao lại không phản kháng?"

"Phản kháng? Có tác dụng sao?" Diệp Thanh Linh ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt lạnh đến mức khiến người ta cảm thấy rùng mình, vẻ mặt không cho là đúng.

"Có thể tự mình hiểu rõ." Thượng Quan Sở ở trong lòng ngầm khen sự bình tĩnh của cô gái này, cô bình tĩnh không nhìn hần, hần nhìn ánh mắt đậm mạc đó mà xúc động.

"Cứ coi như bị quỷ đè vậy." Về mặt 'Không có gì cùng lắm thì' bộ dáng.

Quý? Có con quỷ nào đẹp trai như hần sao? Trên mặt nhất thời xuất hiện nụ cười tà ác: "Tôi ở trong mắt em là quỷ, như vậy gã họ Lưu kia trong mắt em là cái gì?"

"Cặn bã." Đây là Đinh Đình nói, vốn dĩ cô còn không biết hình dung như thế nào khi thấy kẻ ác bá vô tình vô nghĩa tên Lưu Phong.

"Xem ra thành quả vẫn tốt hơn so với cận bã." Nụ cười trên mặt Thượng Quan Sở càng phát ra yêu nghiệt.

Cô vẫn lần đầu tiên nghe nói thành quả là chuyện tốt, Diệp Thanh Linh đầu đầy hắc tuyến, cúi đầu không nói tiếp.

Hắn không hiểu nổi cô gái này sao vẫn còn bình tĩnh đến thế? Cô không nhận ra hắn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú cô nói: "Em thật sự không nhớ tôi?"

Nghe ý trong lời nói của hắn, giống như trước kia cô đã gặp qua hắn. Diệp Thanh Linh nhìn mặt Thượng Quan Sở, thật lâu sau lắc lắc cái đầu, "Trong trí nhớ của tôi không có yêu nghiệt."

"Mười năm trước chân núi thanh minh, một cậu bé người đầy vết thương." Thượng Quan Sở nhớ lại, mười năm trước khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xuất hiện trước mắt hắn.

Chân núi Thanh minh, mười năm trước. Diệp Thanh Linh nghĩ tới, nhưng nhìn nam tử tuấn mỹ như yêu nghiệt trước mắt, sao cô lại không nhớ một người toàn thân là máu nhưng nhìn không rõ diện mạo của hắn.

Nhìn Thượng Quan Sở tươi cười đầy mặt, cô nâng tay lau mồ hôi trên trán, thần nhiên nói: "Tôi tưởng rằng cứu không được, mạng anh lớn thật."

"Nếu không phải em cống tôi đến bác sĩ, cũng không có Thượng Quan Sở hôm nay" Thượng Quan Sở nhìn khuôn mặt trắng nõn của Diệp Thanh Linh, một mình lâm bầm.

"Quả nhiên, ân nhân không phải dùng để báo ân." Trong mắt Diệp Thanh Linh hiện lên vẻ hiểu biết

"Hả?" Đối với câu nói của cô, hắn dật dờ hứng thú.

"Chỉ dùng để hãm hại." cô kéo kéo cái áo khoác, lộ ra cái cổ trắng nõn, sao lại thấy cả người nóng như vậy nhỉ?

Thượng Quan Sở đứng trước mặt Diệp Thanh Linh, nhìn động tác kỳ quái của cô, người vẫn bình tĩnh như thế, đây là đang làm cái gì? Bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, hắn nheo mắt lại, đi về hướng cô.

Diệp Thanh Linh thấy hắn tới gần, cảm thấy hoảng hốt, "Anh muốn làm gì?"

Hắn kéo tay cô, trên mặt nhất thời nổi giận đùng đùng, "Là ai làm?"

Cô mặc dù không rõ hắn nói gì, rút tay ra khỏi tay hắn, hỏi: "Chẳng lẽ tôi bị hạ được?" Nay đúng là mùa xuân, thời tiết còn có chút cảm giác lạnh, mà cô toàn thân lại khô nóng như thế, hơn nữa nhìn hắn nổi giận đùng đùng, cô không thể nghĩ được khả năng khác.

"Ừm." Thượng Quan Sở nhẹ nhàng gật đầu.

"Là Tô Phi cùng Ngô Vân?" Từ lúc ra ngoài đến bây giờ, cô chỉ uống qua nước Tô Phi đưa cho. Cô nhìn Thượng Quan Sở trừng mắt nhẹ giọng hỏi: "Có giải được hay không?"

"Không có." Hai người này thật là nhiều chuyện, xem ra ngày nào đó phải phạt một chút.

Nghe hắn trả lời, Diệp Thanh Linh rùng mình một cái, trên người lại càng ngày càng nóng, không cần hắn nói, cô cũng biết phải làm gì, hậu quả thật tương không chịu nổi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thần nhiên nói: "Đã như vậy, anh giúp tôi giải đi!"

Thấy cô không sợ, trực tiếp lên tiếng, hắn mới đau lòng, "Em sẽ không trách tôi?" Kỳ thật hắn là muốn hỏi, cô có thể hận hắn hay không, hắn lại sợ cô nói 'Hận'. Mà hắn thì không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

"Sẽ không." Đã là vận mệnh, trách tội cũng không thể thay đổi được gì.

Hắn nhìn mái tóc dài mềm mại của cô, đưa tay hướng đến thân thể cô, không biết vì sao, lúc này hắn thực khẩn trương.

"Anh không biết làm?" Cô thần nhiên nhìn lướt qua tay hắn đang run run.

Hắn thu tay về, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Lần đầu tiên, nên em cần phải phụ trách?"

"Đều giống nhau, không ai nợ ai" cô nhẹ nhàng nhìn hắn cười đến quái dị.

Hắn có chút vui vẻ với đáp án của cô, bẽ cô lên.

Mắt cô linh quang chợt lóe không suy nghĩ nhiều liền để hắn bế lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 05

Hắn thu tay lại, nhẹ nhàng nở nụ cười với cô:

- Đây là lần đầu tiên của tôi, em phải chịu trách nhiệm !

- Cũng như nhau thôi, không ai thiệt cả. Cô nhẹ nhàng nhìn hắn cười quái dị.

Hắn có chút hưng phấn với đáp án đó, khi hắn nâng thân mình, mắt cô chợt lóe lên, không nghĩ nhiều, cô liền nhấc chân lên. Sau đó, chỉ nghe tiếng của một vật nặng rơi xuống đất.

- Sao thế ?- Thượng Quan Sở giận dữ ôm bụng, hắn từ từ đứng lên, trên trán đã nổi một cục u

- Tôi có cảm giác bị mắc lừa- Cô không nấn không nhặt trả lời, nhìn hắn có cục u trên trán vừa xuất hiện mà hồi hận, liền hạ mí mắt xuống.

Hắn chán nản, trước đây hắn chưa từng một mối như vậy, lửa giận càng tăng lên, trên mặt lại nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành:

- Được, em không muốn tôi giúp em giải, vậy em hãy chờ đến khi vỡ mạch máu ra mà chết đi.

Cô giương mắt lạnh lạnh nhìn nụ cười mỉa mai của hắn, nhẹ giọng đáp lại :

- Kho đông lạnh ở đâu?

Sắc mặt cô lúc này hồng nhuận, cơ thể càng ngày càng nóng, toàn thân mồ hôi ướt sũng, nhưng cô không thể mất lý trí, cô phải kiềm chế cảm xúc của mình.

Nhìn bộ dáng của cô lúc này, có vẻ tác dụng của thuốc đã đến cực điểm rồi mà vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, bộ dáng bình tĩnh kia của cô làm hắn thật đau lòng:

- Em thật sự không muốn tôi giúp ?

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng không dám ngược lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn. Cô sợ mình không chế không được sẽ tấn công hắn.

Thấy cô lắc đầu, hắn đã hiểu rõ quyết định của cô, liền đi tới kéo cô ra khỏi phòng, hướng kho đông lạnh của Thượng Quan Trạch mà đi.

Ra đến tiểu viện riêng, Thượng Quan Sở tức giận nói:

- Các cậu mau lên ra đây cho tôi!

- Sở thiếu gia !- Từ một nơi bí mật gần đó, Tô Phi cùng Ngô Vân như quỷ xuất hiện trước mặt Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh.

- Mở cửa kho đông lạnh cho tôi!- Nói xong, Thượng Quan Sở kéo Diệp Thanh Linh chạy nhanh đến phòng bếp sau kho đông lạnh.

Tô Phi cùng Ngô Vân biến mất rất nhanh đi tìm quản gia lấy chìa khóa kho đông lạnh

Vào kho đông lạnh, cảm giác khô nóng trên người Diệp Thanh Linh cũng chậm rãi biến mất, cả người thoải mái.

Thượng Quan Sở có chút hoài nghi về phương pháp này, hắn nhìn xung quanh kho đông lạnh, rồi nhấc điện thoại bấm một dãy số, giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Khương, cách giải “Tình Tâm” như thế nào?

- Lên giường, ngoài cách đó ra không còn phương pháp nào hết! Là ai trúng “Tình Tâm” vậy? Không phải là Sở thiếu chủ chứ?- Đầu dây đối diện truyền đến giọng nói trêu chọc.

- Vào kho đông lạnh cũng không được sao?- Thượng Quan Sở chau mày.

- Đông lạnh chỉ có thể tạm hoãn khô nóng mà thôi, trên thực tế căn bản là vô dụng, mặc kệ bao lâu, chỉ cần vào kho đông lạnh là được lực sẽ càng mãnh liệt hơn. Tốt hơn anh vẫn nên tùy tiện tìm một nữ nhân nào đó mà giải quyết đi. Đừng vì giữ gìn sự trong sạch mà giữ lâu quá sẽ vỡ mạch máu mà chết đấy!- Đầu dây bên kia tốt bụng nhắc nhở.

Thượng Quan Sở “bộp” một tiếng cúp điện thoại, hắn vội vàng vào kho đông lạnh:

- Diệp Thanh Linh, cách này vô dụng, nó chỉ tạm hoãn khô nóng mà thôi!

- Không phải, tôi hiện giờ đã tốt hơn nhiều rồi!- Diệp Thanh Linh biết Thượng Quan Sở không phải nói dối nhưng cô không muốn tin rằng vì 200 triệu mà cô đánh mất sự trong sạch.

- Không tin em đi ra ngoài thử xem!- Thượng Quan Sở kéo Diệp Thanh Linh ra khỏi kho đông lạnh.

Chưa đầy một phút Diệp Thanh Linh cảm thấy so với trước còn khô nóng hơn, ánh mắt đã bị đục hóa nhiễm đỏ, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở ánh mắt cực nóng:

- Anh giúp tôi giải đi!

Hắn sùng sốt hai giây, nở nụ cười, có chút dối nói:

- Em đi tìm người khác giải đi!

Hắn vừa rồi muốn giải độc cho cô, cô liền cho hắn một cước, hắn đâu dễ dàng tha thứ cho cô như vậy.

- Đã như vậy, anh giúp tôi đi!- Diệp Thanh Linh ánh mắt cực nóng nhìn Tô Phi

- Em điên rồi!- Thượng Quan Sở hung hăng nhìn Tô Phi, hướng Diệp Thanh Linh tức giận quát.

Tô Phi bị ánh mắt của Thượng Quan Sở làm sợ tới run rẩy, cùng Ngô Vân nhìn nhau rồi nhanh chóng biến mất. Minh không phải là người ngu, còn không mau chạy sẽ biến thành vật hi sinh mất.

- Ai giải cũng như nhau!- Cô không sợ Thượng Quan Sở, chỉ sợ mình liều lĩnh mà ở đây tấn công hắn.

- Thật là sợ em rồi!- Thượng Quan Sở nhón nháo một phen kéo Diệp Thanh Linh hướng đến phòng ngủ của hắn.

Tiếp theo bên trong truyền đến âm thanh làm cho người ta đỏ mặt.

Mười phút sau.

- Này, nhẹ một chút!

Một giờ sau.

- Khốn kiếp, anh cút xuống cho tôi!

Đêm khuya, nữ chính mê man tỉnh lại:

- Cảm thú, anh lại muốn làm gì?

Diệp Thanh Linh không có thói quen ngủ nướng nhưng trải qua một đêm ép buộc lại phá lệ lần đầu tiên. Mở mắt ra, Diệp Thanh Linh nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt yêu nghiệt của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh hoảng sợ, hình ảnh của một đêm điên cuồng tối qua tràn ngập đầu óc, nhất thời làm mặt cô ửng đỏ lên, hơi hơi hạ mắt xuống, cô đem gương mặt giấu đi. Không hề nhìn một cái đến nam nhân đang ngủ say bên cạnh, cô cảm quần áo vút lung tung nặc lên.

Đến phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu xong, cô vội vàng liền muốn rời đi nhưng vừa đi thì chợt nghe trên giường truyền đến giọng nói của nam nhân kia.

- Diệp tiểu thư muốn đi sao?

Diệp Thanh Linh thu bước lại, nhìn nam nhân kia rồi thần nhiên đáp:

- Ừ

- Tối qua, hai mươi mấy năm trong sạch của Thượng Quan Sở bị hủy trong tay của Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư không muốn chịu trách nhiệm sao? - Ánh mắt Thượng Quan Sở nóng rực mang theo nụ cười mỉa hoặc trên mặt.

Cô bị ánh mắt nóng rực của hắn làm không tự nhiên, có chút chột vạt. Cố gắng giữ bình tĩnh hết khả năng, cô thần nhiên nở nụ cười:

- Tối bây giờ tôi vẫn không phải là người chịu trách nhiệm

Thượng Quan Sở không hờn giận nhíu mày kiểm lại, nhìn cô lúc lâu rồi lại mặt mày mở ra, khóe miệng mang theo ý cười:

- Em không phải là người chịu trách nhiệm cũng được, tính tôi rất tốt, em không cần chịu trách nhiệm.

Cô cầu còn không được, chẳng qua cô cảm thấy sự tình không thể giải quyết dễ dàng như vậy được. Không đợi cô nói chuyện, hắn nở nụ cười quái dị rồi nói tiếp:

- Tôi - Thượng Quan Sở đường đường là đấng nam nhi không thể để người ta mắng tôi không có trách nhiệm được! Vậy để tôi chịu trách nhiệm, được không?

- Tôi không cần!- Diệp Thanh Linh ý thức được rõ ràng là nam nhân này đang đùa giỡn.

- Nhưng tôi cần!- Thượng Quan Sở nói một câu lại lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

- Anh là đồ không phân rõ phải trái!- Diệp Thanh Linh gần như hờn dỗi nói.

- Cho đến bây giờ tôi cũng không phải là người không phân rõ phải trái!

Phải trái là gì? Hắn không biết, từ trước đến giờ hắn đều là dùng tiền và quyền cùng người khác nói chuyện.

- Anh không thể xằng bậy!

- Chịu trách nhiệm với em, không gọi xằng bậy!

- Rồi cục anh muốn gì?- Gặp phải người không nói đạo lý này cô chỉ có thể thỏa hiệp.

- Cưới em.

-Tôi không lấy chồng!- Lên giường một lần thì đòi cưới cái này không phải là tình yêu mà là sự rung động.

- Không cưới cũng không sao chúng ta có thể hẹn hò trước!- Thượng Quan Sở bắt đầu cười mang theo chút cưng chiều.

Diệp Thanh Linh ghen hòng nhìn hắn trần trối, nam nhân này sao có thể đem chuyện đùa giỡn nói đến hợp tình hợp lý như vậy. Căm tức hắn, cô mắng:

- Bệnh thần kinh!

Bị mắng, Thượng Quan Sở không giận lại cười, xốc lên chân đứng dậy.

Nhìn nam nhân trần truồng trước mặt, Diệp Thanh Linh không dám nhìn, quay mặt sang một bên:

-Anh không biết thẹn!

- Tôi hôm qua, lúc chúng ta cuồng nhiệt như vậy,em cũng đâu nói thê!- Hắn cười trêu tức nói.

Nhắc đến chuyện hôm qua cô liền đỏ mặt, chỉ giải độc thôi hắn đâu cần tận tâm như vậy chứ. Hắn giống như hổ như sói, người nhìn qua không biết còn tưởng hắn là người trúng mị được. Nghĩ nhiều cũng vô ích,cô liền quay đầu thần nhiên nhìn hắn. Nhìn bộ dạng thần nhiên của cô, hắn sửa sang quần áo xong liền nói:

- Đi thôi, tôi đưa em về!

- Không cần!

-Chẳng lẽ em luyến tiếc không muốn về !- Về mặt Thượng Quan Sở hưng phấn.

Cô liếc hắn rồi nhìn ra cửa sổ:

- Để bọn họ đưa tôi về là được rồi !

Nhìn cô muốn rời xa hắn làm hắn có chút nhụt chí, xấu xa hắn dán sát vào cô:

- Bọn họ đông như vậy, đi một lần rất lãng phí!

Vẫn là không cho người khác đưa cô về, như vậy cô phải đành thuận theo hắn mà ngồi lên chiếc xe xa xỉ của hắn vậy.

Xe bắt đầu đi,ngay sau đó liền có 7, 8 chiếc xe chạy theo sau. Diệp Thanh Linh không nói gì nhìn lên trời, cứ như hoàng đế đi tuần, như vậy là không lãng phí chắc?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đẹp trai nhưng đầu óc bị hỏng, đáng tiếc!

Má Trương, mẹ con đã trải qua một đêm kinh hồn, cả đêm không ngủ, bữa sáng cũng chưa ăn, cả đêm nhìn chăm chăm cửa lớn nhà họ Diệp.

Diệp Thanh Linh thấy Thượng Quan Sở đi theo phía sau, dừng bước chân : “Tôi đến nhà rồi.”

“Em không muốn mời tôi vào uống nước sao?” –Xem nhẹ ý tứ đuổi người của Diệp Thanh Linh, trưng ra khuôn mặt cười cười nhìn Diệp Thanh Linh

“Hết nước rồi.” –Diệp Thanh Linh nhìn thấy má Trương cùng Trương Đình Đình đang lao tới.

Rõ ràng không chào đón hẳn mà, Thượng Quan Sở cũng không so đo, cười hỏi má Trương: “Má Trương, hôm nay hết nước sao?”

Má Trương không hiểu gì, nhìn Thượng Quan Sở còn đẹp mắt hơn cả phụ nữ, lúng túng lắc đầu, “Không có”.

Về phần Thượng Quan Sở có thể nhận ra được Má Trương, Diệp Thanh Linh một chút cũng không lấy làm lạ, lấy thực lực của hắn, hắn đã đem cô cùng những người có quan hệ đều điều tra hết .

Nhìn thấy Thượng Quan Sở cười đến đắc ý, cô cũng không để ý lắm bước vào nhà .

“Thanh Linh, cô cậu làm sao vậy ?” Vừa vào cửa, Trương Đình Đình liền lôi kéo Diệp Thanh Linh kiểm tra hết một lượt , trong mắt mang theo áy náy và tự trách.

“Không có gì, bị chó cắn.” Diệp Thanh Linh nhú mày , không mặn không nhạt nói.

Nghe thế, vẻ mặt đắc ý của Thượng Quan Sở chuyển thành tối tăm. Cô gái này mắng chửi người cũng không mang chút thô tục nào.

Trương Đình Đình yên lặng vài giây, mới nghĩ ra là vết hôn.

Nhìn vẻ sắc mặt tối tăm của Thượng Quan Sở, cắn giận nói :” Con chó này thật đáng chết, cắn người cũng không biết nhẹ chút.”

“Đừng có hi vọng gì ở động vật cấp thấp này.” Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn sắc mặt đen xì của Thượng Quan Sở, tùy ý mà nhìn về phía Trương Đình Đình, “ Sao lại rảnh như vậy? Không cần đi làm sao? ”

“ Không phải vì mình lo bạn bị người ta ăn hiếp sao?” Trương Đình Đình lúc này mới nghĩ đến mình cũng nên đi đến công ty.

Diệp Thanh Linh tiến vào trong phòng, bụng có chút đói kêu, ”Má Trương ,ăn cơm.”

Má Trương nghe xong, thờ dài vào phòng bếp. Con bé này thực làm cho người ta đau lòng, rõ ràng đang bị uất ức, lại muốn tự mình yên lặng đón nhận.

Chỉ chốc lát sau, Má Trương bưng bát canh trứng gà đến trước mặt Diệp Thanh Linh, “ Thanh Linh, hôm nay dì quên nấu cơm, ăn chút mì này đi, cứ lấp đầy dạ dày trước đã.”

Diệp Thanh Linh biết má Trương cùng Đình Đình bởi vì lo lắng cho cô mà không có nấu cơm, có chút đau lòng nhìn má Trương :”Dì cũng ăn đi.”

Má Trương nước mắt dâng trào ,liền tục gạt đầu, “Được, được.”

Trương Đình Đình yên lặng nhìn Diệp Thanh Linh ăn mì, tâm lý thật khó chịu.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh ăn , bụng cũng có chút đói.

Thấy má Trương từ phòng bếp lại mang hai chén, đang muốn đưa tay ra tiếp, lại nghe Diệp Thanh Linh có chút tức giận nói:” Một chén mì , hai mươi ngàn .”

Tay Thượng Quan Sở run lên một chút, nhìn về phía cô gái xảo trá của hắn, lập tức cười nói :”Không phải chỉ hai mươi ngàn thôi sao, nếu hai triệu đồng một bát mì, Thượng Quan Sở anh cũng mua được.” Muốn hắn biết khó mà lui, không có cửa đâu.

Diệp Thanh Linh mỉm cười, đặc biệt nhẹ nhàng cười nói:”Được thôi một chén, hai triệu.”

Vừa mới không phải chỉ có hai mươi ngàn sao? Thế mà bởi vì hắn một câu liền tăng thành hai triệu một bát? Cho dù ngậm bồ hòn,hắn cũng không thể nào nhận thua trước, tươi cười không được tự nhiên, “Được, hai triệu.”

Bây giờ hắn đã biết vì sao ngày đó Tô Phi cùng Ngô Văn dùng hai trăm triệu thay đổi lấy một đêm tình .

Má Trương nháy mắt, vẻ mặt đáng tiếc nhìn Thượng Quan Sở, thờ dài:”Bộ đáng đẹp trai đến thế, sao đầu óc lại bị hỏng thế này, đáng tiếc quá đi?”

Nghe xong Má Trương cảm thán, Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình vui sướng khi người gặp họa, mà trên đầu của bạn Thượng Quan Sở là một đàn quạ bay qua làm sắc mặt hắn đen xì.

Ăn xong mì, Trương Đình Đình liền nổi giận ùng ùng ra lệnh đuổi khách : “ Sờ thiếu à mì cũng đã ăn, anh cũng nên đi rồi chứ.” Đối với những người bắt nạt Diệp Thanh Linh, cô luôn luôn không có kiên nhẫn .

Thượng Quan Sở hoàn toàn không đem Trương Đình Đình để vào mắt, gặp Diệp Thanh Linh đứng dậy, cũng đi theo đứng lên. Diệp Thanh Linh phải về phòng, hần liền theo sau đó lên lầu.

Trương Đình Đình giận không thể át,xông lên muốn túm lấy quần áo của Thượng Quan Sở, “ Cút đi , đừng đi theo Thanh Linh.”

Diệp Thanh Linh thấy không có việc gì liên quan đến mình , tiếp tục lên lầu.

Thượng Quan Sở trầm mặt đi xuống dưới, kêu lên: “ Tô Phi ,Ngô Vân”

Vốn dĩ không có vào nhà , nhưng không đến một phút đồng hồ liền suất hiện trước mặt Thượng Quan Sở, “Sờ thiếu.”

“ Sau này tôi không muốn nhìn thấy cô gái này xuất hiện ở nhà họ Diệp”

“ Vâng.” Tô Phi cùng Ngô Vân lĩnh mệnh liền muốn đem người ra ngoài.

“ Làm phiền hai vị cũng đem tôi ra ngoài đi!” Diệp Thanh Linh dừng lại động tác, ngữ khí nhẹ như không.

Tô Phi cùng Ngô Vân dừng lại động tác, vẻ mặt khó xử nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở thờ phào nhẹ nhõm, “ Đưa cô Diệp đi làm.”

Tiếp theo mặc cho Trương Đình Đình quyền cước đấm đá, la to,như thế nào Tô Phi cùng Ngô Vân mất diết tại ngo, đem Trương Đình Đình nhét vào xe, đưa đến tập đoàn Diệp thị.

Ngô Vân cùng Tô Phi có thể nói là liều mạng đem Trương Đình Đình đến văn phòng tổng giám đốc Diệp thị.

“ Hai người đàn ông họp lại bắt nạt một cô gái thì có gì là anh hùng?” Trương Đình Đình tức giận trừng mắt đuổi Tô Phi và Ngô Vân ra ngoài.

Tô Phi dừng lại, lạnh lạnh nhìn chăm chăm cô gái đang âm ỉ kêu. “ Xã hội đen không phải anh hùng, chỉ có sống hoặc chết.” Nói xong đi thẳng ta khỏi văn phòng Tổng giám đốc Diệp.

Lời của Tô Phi thức tỉnh cô, Trương Đình Đình nhận ra ở thành phố A người ta sợ nhất là xã hội đen, nhưng muốn cô nén lại cơn tức này thì không có khả năng. Không sợ gì trừng mắt nhìn hai bóng hình đã muốn đi xa của Tô Phi và Ngô Vân, hướng đó tức giận : “ Xã hội đen thì giỏi lắm sao, bà đây không sợ “Nói xong đem một văn kiện trên bàn công tác ném về hướng bọn họ.

Tô Phi không nghĩ tới Trương Đình Đình lại dùng vật này ném bọn họ không kịp né tránh, văn kiện đã bay tới hướng thẳng gáy hần mà nện.

Tô Phi dừng lại , quay đầu nhặt lại tập tài liệu đã nện hần đấy mất lộ ra tia tàn nhẫn. Nhanh chóng rút khẩu súng bên hông nhắm hướng Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình bị Tô Phi nhìn sợ tới mức lùi lại hai bước, nhìn vào vết thương, chân nhũn lại, ngã ngồi trên ghế. Run run ấp a ấp úng nói: “Anh, anh muốn làm gì?”

“ Đã dám dùng tài liệu quăng vào tôi, nên biết hậu quả như thế nào” Tô Phi gần từng tiếng Trương Đình Đình nghe lại giống như ác quỷ từ địa ngục kêu gào.

Thân thể không chịu nổi chế run run đứng lên, đột nhiên nghĩ đến Thanh Linh phải đối mặt với những loại người này, mới từ từ tỉnh táo lại, nhìn vết thương trên tay Tô Phi , đột nhiên nở nụ cười : “ Chết chẳng qua chỉ là tất cả đều hết, anh nỗ lực đi!”

Tô Phi khòe miệng gọi lên ý cười tà ác, sát khí ngày càng tăng. Ngô Vân thấy sự tình ngày một nghiêm trọng, Tô Phi không giống như đang đùa giỡn, vội vàng kéo Tô Phi đang bị thương : “ Tô Phi , không thể xúc động, cô ấy là chị em của Diệp Tiêu Thư”

Tô Phi nghe lời Ngô Vân nói , do dự một chút mới thu súng lạnh lùng nhìn Trương Đình Đình nói : “ Nếu như có lần sau , tôi tuyệt đối không tha cho cô”.

Buông lời đe dọa với Trương Đình Đình . Nhìn bóng dáng lạnh lùng đi ra ngoài cửa. Thoát chết Trương Đình Đình vỗ nhẹ ngực , bình tĩnh lại. Trong lòng âm thầm mắng Tô Phi, mắng một hồi thấy tập tài liệu bị mình quăng đi. Đứng dậy kiểm tra một hồi bàn công tác. Thấy tập văn kiện nằm ngay bên cạnh điện thoại, Trương Đình Đình cong khòe môi gọi lên nụ cười nửa miệng, quyết đoán gọi 110.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Em cứ nhìn sách, anh thì nhìn em!

Editor: An Tu

Beta: Quảng Hằng

Định về phòng nghỉ ngơi, Diệp Thanh Linh đi tới cầu thang thì dừng lại, quay đầu nhìn Thượng Quan Sở đi theo phía sau liền chuyển hướng đi đến thư phòng. Thượng Quan Sở tạm thời buông tha thú vị trong phòng Diệp Thanh Linh, mà theo cô đến thư phòng. Đến thư phòng, hắn một mình ngồi xuống sô pha, thấp phàn chán chường nói:

- Cô mỗi ngày đều xem mấy thứ này sao? Thật là chán!

- Giết người phóng hỏa, buôn lậu thuốc phiện thì phải thú vị hơn mấy thứ này rồi!- khinh thường kéo kéo khóe miệng, đem sách vừa cầm buông xuống, chậm rãi đưa mắt chuyển đến Thượng Quan Sở.

Chỉ thấy hắn cười cười, trên mặt nhất thời có chút cong vẹo:

- Thanh Linh, sao em có thể hủy đi nhân phẩm của ông xã tương lai của em chứ?

Diệp Thanh Linh hơi nhú mày, thần nhiên nói:

- Ông xã tương lai của tôi đã có nhà chồng tương lai của tôi lo, không cần Sở thiếu phải quan tâm!

Muốn đem quan hệ phải sạch sẽ sao, Thượng Quan Sở tức giận, làm bầm lâu bầu nói:

- Ngày mai tất cả mọi người sẽ biết Diệp Thanh Linh em là vị hôn thê của Thượng Quan Sở anh. Mặc kệ là giết người phóng hỏa cũng tốt, buôn bán thuốc phiện cũng thế, cô đừng mong phải sạch quan hệ với anh.

Người đàn ông này thật rắc rối! Ánh mắt Diệp Thanh Linh trầm xuống, mím miệng. Thật lâu sau cô nhàn nhã nói:

- Sở thiếu đang uy hiếp tôi sao?

Thượng Quan Sở nhìn cô chăm chăm, lúc lâu cũng không để ý cảm xúc trên mặt cô ra cái gì, có chút bực mình lại có chút kiên định nói:

- Anh sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện gả cho anh!

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp lại mang chút yêu nghiệt của hắn, không rõ cảm xúc nở nụ cười:

- Nếu như đủ bản lĩnh!

Nụ cười có chút khiêu khích lại có chút trêu chọc nhưng Thượng Quan Sở vẫn không thay đổi nhìn chăm chăm cô. Bị ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đó của hắn nhìn làm Diệp Thanh Linh cả người không thoải mái, không thể khôi phục như bình thường được. Lạnh giọng quát:

- Xem đủ chưa?

Hắn nhìn cô ít nhất cũng 20 phút rồi. Thượng Quan Sở lập tức hoàn hồn, cười ha hả, nói:

- Chưa đủ, em cứ nhìn sách, anh thì nhìn em!

Diệp Thanh Linh nhịn không được liếc người đàn ông rắc rối này một cái rồi trào phúng nói:

- Anh đúng là đồ không có da mặt thiên hạ vô địch!

- Ai cần da mặt, anh chỉ cần mặt thôi!- Thấy cô có chút tức giận hắn liền cảm giác rất có thành tựu.

Tiếp theo liền như vô tội nói:

- Anh không thể nhìn em, vậy thì đổi lại đi, anh nhìn sách, em thì nhìn anh. Thế nào?

Muốn làm người khác tức giận sao nhưng Diệp Thanh Linh không tức giận lại bình tĩnh nhìn người đàn ông rắc rối không biết xấu hổ này, nhẹ giọng nói:

- Vậy anh cứ tiếp tục xem đi!

Muốn hắn xem thì hắn liền xem sao? Chẳng phải là rất mất mặt sao? Thượng Quan Sở đang dùng sức suy nghĩ thì thấy má Trương vội vã chạy vào thư phòng.

- Thanh Linh, người của cục cảnh sát đến tìm!

- Tìm hán?- Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở, giống như việc cảnh sát đến nhà là không ngoài dự đoán.

Chẳng lẽ cảnh sát là do Diệp Thanh Linh gọi tới? má Trương có chút nghi hoặc nhìn Diệp Thanh Linh.

- Nhìn tôi để làm gì? Cảnh sát đâu phải do tôi gọi tới!- Sự việc này cũng đâu phải do cô làm! Nhưng nếu không phải cảnh sát tới thì Thượng Quan Sở cũng không rời khỏi Diệp gia.

Cùng Thượng Quan Sở và má Trương ra khỏi thư phòng, đi ra ngoài xem náo nhiệt một chút cũng tốt.

Ba người chuẩn bị xuống lầu, đã thấy Tô Phi cùng Ngô Vân đang bắt chuyện thân thiện với cảnh sát.

- Anh Phi, anh Vân, sao hai anh lại ở đây thế?- bọn họ gặp Tô Phi cùng Ngô Vân ở Diệp gia này là hoàn toàn ngoài ý muốn nhưng vẫn cười đến xán lạn, đủ cho thấy bọn họ nịnh bợ hai người Tô, Ngô này như thế nào.

- Ai, không có biện pháp, ai biểu Sở thiếu của chúng tôi cứ quần lấy Diệp đại tiểu thư cơ chứ!- Ngô Vân về mặt rèn sắt không thành thép nói, còn lắc đầu thiếu não.

- A!- bọn cảnh sát vừa nghe tin của Tô Phi cùng Ngô Vân nói về mặt không thể tưởng tượng được cười cười nói:

- Thì ra là thế, xem ra có người báo Diệp gia xảy ra chuyện là hiểu lầm rồi.

- Ha ha, hiểu lầm, hiểu lầm- Tô Phi cười vỗ vỗ vai cảnh sát nói – Mời cục cảnh sát bữa cơm để tạ tội, các vị nể mặt cùng đi nha!

- Anh Phi khách sáo quá, được làm việc cho anh, là vinh hạnh của chúng tôi.- Nói xong còn có vài cảnh sát phía sau phụ họa thêm, Bộ dạng đặc biệt chân chó, nơi nào còn có cảnh sát chính trực, uy vũ vì nhân dân chứ.

Diệp Thanh Linh nhìn trường hợp này, không có mấy ý tứ muốn xem tiếp náo nhiệt liền quay về thư phòng tiếp tục trả lời thư và tất nhiên Thượng Quan Sở cũng đi cùng Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh tiến vào thư phòng liền bắt đầu xem thư, Thượng Quan Sở bình tĩnh nhìn Diệp Thanh Linh một lúc lâu, đột nhiên ánh mắt khẽ nhú lại, trên mặt lộ ra chút tà ác. Lấy di động ra, rất nhanh liền gửi đi tin nhắn.

Một giờ sau, má Trương bung vào phòng một ấm trà. Cười, đưa cho Diệp Thanh Linh một ly trà lại cũng nhiệt tình đưa cho Thượng Quan Sở một ly. Diệp Thanh Linh từ trong sách ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cầm lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm rồi thản nhiên nói:

- Trà này rất ngon, Sở thiếu đừng khách khí!

Thấy bà bỗng ‘nhiệt tình’ với hán như vậy làm Thượng Quan Sở có hơi run sợ, có chút mất tự nhiên cười nói:

- Tôi không thích uống trà!- Hai tiếng không có uống nước hán thực sự rất khát nhưng nghĩ đến sự ‘nhiệt tình’ của bà, hán cũng không muốn uống.

- Sự nghiệp của Sở thiếu lớn như vậy, chỉ có một ly trà nhỏ mà thôi sợ không có tiền trả sao?- Diệp Thanh Linh nói chuyện, đứng dậy, đi đến máy tính trước bàn ngồi xuống.

Nhìn động tác mở máy của cô, Thượng Quan Sở khẽ híp mắt, không biết lúc trêu cô, cô có thể bình tĩnh như vậy được không. Nhìn gương mặt thanh lệ của cô, nâng ly trà lên:

- Nếu tôi thích, nhiều tiền cũng đáng.

Cô biết rõ rằng hán không phải nói đến trà, nhẹ nhàng nhú mày nói:

- Vì thị trường trà lại rẻ tiền mà bỏ qua trà Long Tĩnh Tây hồ, đáng giá chỗ nào?

- Cái này gọi là củ cải rau xanh, mỗi người một vẻ, có người thích trà Long Tĩnh Tây hồ, có người lại thích trà lại. Mà Thượng Quan Sở chỉ yêu có Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh như rồng mây nhìn Thượng Quan Sở. Một lát sau, đột nhiên nở nụ cười:

- Bọn đàn ông nói chỉ yêu tôi cũng là vì tiền.

- Trong đám đàn ông đó là cái tên họ Lưu sao?- Thượng Quan Sở nói ra hai chữ họ Lưu thì mắt đằng đằng sát khí.

- Thanh Linh, Thanh Linh, không tốt.- Lúc này lại nghe âm thanh vội vã của má Trương.

Nhìn má Trương vội vàng như vậy, Diệp Thanh Linh nhẹ giọng nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Có rất nhiều người đến đây, đang ở phòng khách.- má Trương có vẻ sợ hãi.

- Người thôi, có phải là quý đầu, có gì mà sợ.- Diệp Thanh Linh nói xong liền ra khỏi thư phòng.

Thượng Quan Sở mang theo ý cười gian trá, đi theo phía sau Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: AA chế, hiểu không?

"Có rất nhiều người đến đây, tất cả đều đang đợi ở phòng khách." Trên mặt má Trương xuất hiện vẻ sợ hãi.

"Đều là người có gì phải sợ? Có phải là quý đầu?" Diệp Thanh Linh nói xong, liền ra khỏi thư phòng.

Thượng Quan Sở mang theo nụ cười gian, đi sau Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh đứng đầu cầu thang lầu hai, nhìn xuống mấy người trong phòng khách, quay lại nhìn Thượng Quan Sở ở phía sau, nói: "Sở thiếu, chuyện này anh giải quyết đi."

Thượng Quan Sở vốn định nhìn xem cô thấy Diệp gia đầy ấp người sẽ có biểu cảm gì, không ngờ, biểu cảm gì cũng không thấy được, lại bị người ta giao cho giải quyết.

"Làm sao em biết đó là người của anh?" Thượng Quan Sở tò mò hỏi.

"Vẻ mặt sát khí, kỳ quái, nhìn giống anh." Diệp Thanh Linh không cho là đúng nói.

Thượng Quan Sở khẽ động khỏe môi, đứng trước mặt Diệp Thanh Linh, một nụ cười làm khuynh đảo chúng sinh hiện ra "Bọn họ noi giống anh chỗ nào, bọn họ có đẹp trai giống anh sao?"

Tất cả mọi người trong phòng khách nhìn thiếu gia khuynh quốc khuynh thành nhà mình, cùng cười tập thể, lại hít một hơi thật mạnh, a dua nịnh hót cùng kêu lên nói: "Sở thiếu đẹp trai nhất."

Thần nhiên quét mắt về mấy người a dua nịnh hót đó, Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở đang cười đến đắc ý, nói: "Công phu võ môn ngựa này, quả thực không giống như bình thường."

Thượng Quan Sở kéo tay Diệp Thanh Linh làm nũng, quẹo lượn, cong môi lên, như một đứa trẻ con, nhõng nhẽo nói: "Bà xã tương lai khi dễ người ta, người ta không chịu đâu."

Diệp Thanh Linh bị hình tượng nhõng nhẽo trẻ con của Thượng Quan Sở làm cho hoảng sợ, ở trong lòng chấn động 1 phen, nhìn về phía mấy người vừa rồi a dua nịnh hót. Chỉ thấy mọi người đều thất thần, mồm há hốc, nhìn thấy ánh mắt Diệp Thanh Linh, đồng loạt lắc đầu, toàn bộ là biểu hiện 'Tôi không biết người này'.

Thượng Quan Sở nhìn biểu cảm của mọi người, ánh mắt tà ác chột lóe rồi biến mất, lại lộ ra một nụ cười khuynh quốc khuynh thành.

Nhìn Thượng Quan Sở cười tươi như vậy, mọi người trong phòng khách không hện mà cùng giật mình.

"Bà xã tương lai, em nói xem những người này nên xử lý sao đây?" Thượng Quan Sở cười hỏi Diệp Thanh Linh.

"Đến từ đâu, quay về đó. Diệp gia đang khủng hoảng kinh tế, nuôi không nổi mấy người rảnh rỗi." Người trong phòng khách nhìn thôi cũng cỡ bảy tám mươi người rồi, nếu lưu lại, cô còn có ngày yên bình sao.

Thượng Quan Sở nghe xong, nở nụ cười, ra vẻ lực bất tòng tâm nhún nhún vai nói: "Đã như vậy, các người đều trở về nhà đi!" Hắn thật sự nhấn mạnh hai chữ 'về nhà'.

Cùng lúc, bảy tám mươi người đều khóc ầm lên.

Tô Phi cùng Ngô Vân thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu. Ngô Vân không đành lòng thấy mọi người thương tâm, nói với Thượng Quan Sở: "Sở thiếu, bọn họ đều là huynh đệ cùng vào sinh ra tử."

"Đây là bà xã tương lai của tôi quyết định, tôi không thể can thiệp." Xem như việc không liên quan đến mình, mà lộ ra nụ cười.

Mọi người nghe Thượng Quan Sở nói như vậy, chuyển thành một đám đấng thương đau khổ nhìn Diệp Thanh Linh. Có người nói: "Diệp tiểu thư, tôi không thể về nhà, tôi không có người nhà, tôi là cô nhi, rời khỏi Sở thiếu, tôi còn có thể đi đâu đây?"

Diệp Thanh Linh thân nhiên nhìn người đàn ông đang nói chuyện, hắn khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng sạch sẽ thanh tú, một thân hàng hiệu, nhìn quá đã thấy là 1 kẻ có tiền.

"Không có người nhà, là cô nhi, thật đáng thương." Diệp Thanh Linh vừa bước xuống cầu thang vừa nói, "Hắn là từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên!"

"Đúng vậy, tôi không còn nơi nào để đi." Hắn nhìn về mặt đậm mạc của Diệp Thanh Linh, mà tâm run rẩy một chút.

"Như vậy trở về cô nhi viện đi." Diệp Thanh Linh nói xong, thân nhiên liếc mắt nhìn Thượng Quan Sở đang theo mình xuống lầu.

"Này ——" Người nào đó đầu đầy suy nghĩ đen tối.

Tô Phi hào tâm nhắc nhở, "Diệp tiểu thư, cô nhi viện chỉ nhận trẻ em."

"Tôi biết." Diệp Thanh Linh vô cùng đồng ý gật đầu.

Đã biết còn muốn người ta về cô nhi viện? Vị Diệp tiểu thư này cũng có vài phần giống phong cách tà ác của Sở thiếu, mọi người liền hoảng sợ nhìn Diệp Thanh Linh.

Đối với sự hoảng sợ của mọi người, Diệp Thanh Linh xem như không thấy, đi đến người đàn ông trước mặt hỏi, "Anh thì sao?"

Anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, vừa cười vừa trả lời, "Người nhà tôi đều chết hết rồi, không còn nơi nào để đi. Nếu không phải nhờ Phi ca, tôi đây cũng chẳng biết ở đâu, cả việc làm cũng cơm ăn đều không thể lo."

"Đến nhà giam đi, nơi đó có cơm ăn." Diệp Thanh Linh không mặn không nhạt nói.

Mọi người không biết nói gì chỉ nhìn trời, luận về tà ác, vị Diệp tiểu thư này so sánh cùng Sở thiếu, căn bản chính là không thể phân cao thấp.

Thấy Diệp Thanh Linh lại bắt đầu bước đi, mọi người liền cầu nguyện tập thể trong lòng, hy vọng cô đừng dừng trước mặt mình.

Cô dừng trước mặt 1 người cô gái, cô ta bày ra vẻ mặt thân nhiên, xinh đẹp như hoa, nhìn Diệp Thanh Linh cười nói: "Tôi là đào hôn rồi nhà, nếu như về nhà, hạnh phúc cả đời liền xong rồi." Cô ta nói xong, liền nghiêng ngả nhìn Diệp Thanh Linh, như là thực mong chờ xem cô xử lý thế nào.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ta, Diệp Thanh Linh cười nói: "Tìm người tốt, gả cho anh ta, cả đời đừng về nhà."

Mọi người còn cho rằng cô sẽ bảo cô ta về nhà lập gia đình, nào biết cô lại nói như vậy. Thượng Quan Sở cười nhìn Diệp Thanh Linh, trong lòng nghĩ sau này có cô bên cạnh, tuyệt đối sẽ không nhầm chán.

"Sở thiếu, đã xem diễn đủ chưa?" Diệp Thanh Linh nói xong liền rời phòng khách, không để ý tới biểu tình phong phú đa dạng trên mặt mọi người.

Thượng Quan Sở đuổi theo, trong giọng nói hàm chứa ý cười, "Em là có ý gì đây. Không để bọn họ đi nữa sao?"

Cô dừng bước lại, thân nhiên nói: "Sở thiếu không rời đi trước, bọn họ sẽ rời đi sao?"

"Sẽ không." Anh gật đầu, ăn ngay nói thật.

"Tiền thuê nhà, mỗi người 1 ngày 500 đồng." Diệp Thanh Linh quét mắt nhìn mọi người trong phòng khách.

Mọi người nghe Diệp Thanh Linh nói muốn thu tiền thuê nhà, một đám tội nghiệp nhìn Thượng Quan Sở, kêu lên: "Sở thiếu —— "

Thượng Quan Sở xem như không thấy bộ dạng đáng thương của họ, tà ác cười nói: "AA chế, hiểu không?"

Mọi người liền lệ rơi đầy mặt, tâm không cam, lòng không muốn gật đầu. AA chế ai không biết chứ, nhưng là mỗi ngày năm trăm đồng, có phải hơi quá hay không?

Thượng Quan Sở đi theo Diệp Thanh Linh vào hoa viên, tâm tình đột nhiên vui vẻ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sở thiếu bao che khuyết điểm

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở đi dạo quanh vườn hoa, một lúc sau, thấy má Trương tiến lại nói : “ Thanh Linh, người của Sở thiếu ở trong bếp làm gì thế?”

“ Má Trương, bà cũng vất vả nhiều năm rồi, có thêm người đến giúp không phải tốt hơn sao?” Diệp Thanh Linh nhìn Má Trương an ủi nói.

“ Không cần đâu, Thanh Linh, con cũng biết ta bận rộn quen rồi giờ rảnh rồi, Ta...ta.....” Má Trương nghe việc không cần phải làm gì, hoảng hốt không biết làm sao.

Diệp Thanh Linh nghiêm túc nhìn má Trương, nói lời tự đáy lòng: “ Bà không cần phải làm những việc đó nữa, rảnh rồi có thể đi khiêu vũ, tìm kiếm bạn trai, như vậy thực sự sẽ thấy không nhàm chán đâu”

Má Trương tức giận nói: “ Con bé này làm sao lại có thể nói những lời hoang đường như vậy chứ, má Trương ta từng này tuổi rồi còn đi kiếm bạn trai? Không phải là rất ngược đời sao?”

Thượng Quan Sở hồi lâu mới đáp lời, “ Má Trương không có gì là không thể cả”

“Còn không phải sao?” Má Trương khó hiểu nhìn Thượng Quan Sở, chăm chú nhìn nét mặt của anh.

“Má Trương bà có thể đi phòng bếp trông coi bọn họ, nếu làm không tốt, không hợp khẩu vị của Thanh Linh, bà có thể đưa ra ý kiến”. Thượng Quan Sở nhìn má Trương vui vẻ thì anh biết chủ ý này không sai.

Má Trương nghe xong vui vẻ rồi đi.

“Chủ ý này cũng được?” Má Trương vừa mới rời đi, Diệp Thanh Linh quay sang nhìn Thượng Quan Sở bình luận.

Thượng Quan Sở thấy sự tình không ổn, lo lắng nhìn Diệp Thanh Linh cười hỏi: “Chẳng lẽ như vậy cũng có vấn đề?”

“Mười phút sau sẽ biết” Về mặt Diệp Thanh Linh đầy bí hiểm.

Nhìn Thượng Quan Sở bồn chồn không thôi, không kiềm chế ý muốn vào bếp, bị Diệp Thanh Linh ngăn lại, “ không có chuyện gì đâu, không cần lo lắng.”

“ Thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì?” Thương Quan Sở hoài nghi, anh đã sai bảo thuộc hạ không thể ra tay với má Trương, trong lòng lo lắng khi Má Trương đến”

Mười phút sau, quả nhiên người đã đến. Thấy người đến là người của mình , Thượng Quan Sở nhú mày “ Má Trương đâu? Mọi chuyện ổn chứ?”

“ Bà ta không sao, nhưng chúng tôi có sao,” Ai mới là người nhà Thượng Quan a? Tại sao lại phải quan tâm chuyện nhà họ Diệp? Phụ trách phòng bếp nhà Thượng Quan Lưu Thúc không vui vẻ gì nói.

“ Các anh thì có chuyện gì?” người nhà Thượng Quan không phải là người thường cho dù phòng bếp chỉ có vài người nhưng đều là người luyện võ, có thể đối phó được với cả kẻ bất cộc.

Lưu thúc hơn bốn mươi tuổi, là vợ của Lưu Thâm nghe Thượng Quan Sở hỏi liền khó chịu nói: “ Cái bà lão kia thật quá đáng , đem đồ ăn chúng tôi làm xong đều đem đồ hết, nói không hợp với khẩu vị của Diệp tiểu thư. Cái này không nói làm gì lại còn động tay động chân bảo chúng tôi chỗ này không đúng, chỗ kia không phải,”

“ Các người có đánh Má Trương không?” không thấy Má Trương xuất hiện Thượng Quan Sở bắt đầu lo lắng.

“Ai có thể đánh được bà ta chứ, Tiểu Ngũ cùng với Tiểu Lục bởi vì không phục ra tay với Má Trương, bọn họ còn chưa ra tay đã bị đánh ngã sấp xuống. Bà lão kia còn đe dọa chúng tôi, tôi là người thân nhất của Diệp tiểu thư, nếu như chúng tôi ai dám động tay động chân, Diệp tiểu thư và Sở thiếu cũng sẽ không bỏ qua cho chúng tôi” Lưu Thâm một mạch nói một bà lão mà cứ như thanh niên.

“ Má Trương nói không sai” Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh trong mắt lộ ra tia tán thưởng.

Lưu thúc, Lưu thâm theo Thượng Quan Sở hướng ánh mắt về phía Diệp Thanh Linh, trong mắt lộ ra tia tà ác. Nhớ ngày đó người nào được Sở thiếu cực bao che khuyết điểm, nhất định không có kết cục tốt. Nhưng kể từ khi gặp Diệp tiểu thư tất cả mọi chuyện liền thực gấp gáp. Tuy cùng là bao che khuyết điểm, nhưng đó lại là người nhà họ Diệp.

“Các người lui xuống đi!” Thượng Quan Sở thân nhiên phân phó Lưu thúc, Lưu thâm.

“ Vậy phải làm sao với má Trương?” Lưu thâm nóng nảy lên tiếng.

“ Tùy cô” về mặt rất cao hứng

Sở thiếu ỏi , Sở thiếu muốn tôi là gì thì làm những mà chúng tôi biết làm sao bây giờ? Lưu thúc, Lưu thâm nghẹn lại. Nhưng là Sở thiếu đã phân phó cho dù bị Má Trương làm gì bọn họ cũng phải làm. Chỉ vì một câu “ tùy cô” mà từ nay về sau Lưu thúc Lưu thâm cùng mười mấy người nhà Thượng Quan sẽ lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Lưu thức theo mọi người lui ra, Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở: “Anh thực sự tùy theo bà?”

“Đương nhiên” Thượng Quan Sở tràn ngập tự tin gật đầu, một phòng bếp mà thôi, có thể xảy ra chuyện gì?

Nghe xong, Diệp Thanh Linh đứng lên trở về phòng.

“Em muốn đi đâu?” Thượng Quan Sở cũng theo vào hỏi.

“Thay quần áo, ra ngoài.” Cúi đầu nhìn quần áo trên người, vẫn là quần áo tối qua, làm cô không khỏi nghĩ tới lúc hai người đẩy dứa, hai má liền ửng hồng. Ý thức được mình đang đỏ mặt, Diệp Thanh Linh cúi đầu giấu đi sự ngượng ngùng.

Thượng Quan Sở không thấy được Diệp Thanh Linh đỏ mặt, chỉ hỏi: “Đi bằng cửa nào?”

Thấy Diệp Thanh Linh không trả lời đầu cúi gằm, tò mò cười hỏi: “Đang làm gì vậy? Có cái gì rớt sao?”

Lúc này bởi vì đang đỏ mặt nên Diệp Thanh Linh liền dừng chân lại, đầu cúi thấp, ở góc độ của Thượng Quan Sở nhìn như đang tìm đồ.

Diệp Thanh Linh vì thế mới ý thức được mình đang làm gì, sắc mặt càng đỏ, hết sức giữ bình tĩnh nói: “Không có gì, bông tai rơi”. Nói xong chậm rãi hướng vào trong phòng.

Thượng Quan Sở nhìn tưởng rằng bông tai rơi thật, liền phân phó Ngô Vân: “Diệp tiểu thư làm rơi bông tai, các cậu mau tìm xem.” Nói xong nhanh chóng chạy theo Diệp Thanh Linh.

“Thanh Linh, bông tai của em bị rơi sao?” Nhìn Diệp Thanh Linh rất nhanh biến mất ở cầu thang, Thượng Quan Sở nhíu mày thì thầm, chạy nhanh như vậy làm cái gì? Anh đâu có nói muốn đi xem cô thay quần áo.

Diệp Thanh Linh làm bộ không nghe thấy Thượng Quan Sở nói, chạy vào phòng ngủ, khóa cửa lại.

Thượng Quan Sở đứng ở ngoài đây cửa, thấy cửa không mở biết là khóa trái. Cau mày, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, tà ác cười.

Diệp Thanh Linh nhanh chóng tắm rửa, thay đổi quần áo, buộc tóc đuôi ngựa đi ra ngoài.

Đứng ngoài cửa nửa tiếng, Thượng Quan Sở không nhanh không chậm, như thể không có việc gì gấp nhìn Diệp Thanh Linh trang điểm, mang vớ mặt yêu nghiệt đến, cười đánh giá cô.

Khuôn mặt trắng nõn đầy tinh tế mang theo nét lạnh lùng, đôi mắt to tròn lấp lánh trí tuệ. Chỉ nhìn qua thôi cũng khiến Thượng Quan Sở thật muốn hung hăng đoạt tới.

Diệp Thanh Linh không để ý tới anh, xoay người bước xuống lầu.

Quay người lại, Thượng Quan Sở thấy lỗi tai cô còn không có chứ đừng nói đến hoa tai. Anh mới ý thức được bị người nào đó lừa. Ánh mắt neho lại có chút dăm chiêu hướng theo người đang xuống lầu.

Lúc đi qua vườn hoa, Thượng Quan Sở lạnh lùng nói với Ngô Vân: “Không cần tìm nữa”

“Vì sao?” Ngô Vân phản xạ có điều kiện hỏi.

Thượng Quan Sở không có giải thích, đi theo Diệp Thanh Linh ra khỏi Diệp gia.

Ngô Vân nhìn theo bóng dáng anh tuấn, cao lớn của Thượng Quan Sở, trong lòng cảm thán: “Sở thiếu sao lại ngày càng khác thường như thế? Những thay đổi này chắc chắn là do người kia gây ra !”

Ra khỏi cửa chỉ thấy có hai chiếc xe ở cửa sau, một chiếc là Diệp Thanh Linh trước khi ra khỏi phòng đã gọi người chuẩn bị, một chiếc là do Thượng Quan Sở chuẩn bị.

Diệp Thanh Linh không kịp bước vào chiếc xe trước mặt đã bị vòng ôm mãnh liệt của Thượng Quan Sở đẩy vào chiếc xe giá trị xa xỉ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tôi bị bệnh không nhẹ

Diệp Thanh Linh định đi đến chiếc xe trước mặt mình đã bị Thượng Quan Sở mãnh liệt ôm đẩy lên chiếc đất giả kia.

Mặc dù không muốn vẫn bị đưa lên xe, Diệp Thanh Linh yên lặng ngồi bên Thượng Quan Sở, không ồn ào cũng không náo loạn. Cô không có bất kì thái độ gì, Thượng Quan Sở lái xe ra khỏi khu phố có chút khó chịu hỏi “muốn đi đâu?”

“Ăn cơm” Diệp Thanh Linh thản nhiên nói hai từ này, lặng yên ngắm quang cảnh bên ngoài xe.

Nghe xong Thượng Quan Sở nở nụ cười, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn. “Ra ngoài chỉ vì ăn cơm? Chẳng lẽ đầu bếp nhà Thượng Quan không đáp ứng được?”

“Đương nhiên không phải” Đối với đầu bếp nhà Thượng Quan, cô tuyệt đối tin tưởng năng lực của họ, đặc biệt khi có má Trương chỉ dẫn, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Đã không phải, xem ra chúng ta cần phải ra ngoài” Anh nói xong liền muốn quay đầu xe.

“Ăn một bữa cơm thôi cũng không mất bao nhiêu tiền”. Cô vẫn nhìn ra ngoài không thèm liếc nhìn anh một cái.

Anh vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn mặt cô, cười nói: “Anh không có ý đó” Một bát mì hai mươi vạn anh cũng ăn, chẳng lẽ còn để ý đến tiền sao?

Cô làm như không nghe thấy anh nói, thản nhiên đáp “Nếu như không mang tiền thì có thể không cần ăn”.

“Anh sao có thể không ăn chứ, nếu anh không mang tiền chẳng phải còn có em hay sao?”. Ngụ ý rõ ràng muốn cô mời anh ăn cơm.

Diệp Thanh Linh liếc nhìn anh “Mơ đi, biết không?”

Đây là lời của người đàn ông này sao? Khó trách sao có thể quen thuộc như vậy. Thấy cô nhận sự quen thuộc, Thượng Quan Sở vui vẻ nói: “Vậy anh mời em được chứ?”

Diệp Thanh Linh nghe lời anh nói không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn về phía cửa xe âm thầm chờ đợi.

“Im lặng nghĩa là đồng ý”. Nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, đập lên chân ga, chiếc xe sang trọng phóng như bay trên đường quốc lộ.

Xe dừng trước một nhà hàng cao cấp, Diệp Thanh Linh không lập tức xuống xe mà lấy di động nhấn một dãy số gọi.

“Alo! Thanh Linh, có việc gì thế?” Trương Đình Đình nói bằng giọng hưng phấn như vừa được dùng chất kích thích.

“Tớ đang ăn ở nhà hàng XX” Diệp Thanh Linh bình thản chậm rãi nói.

“Được, tớ lập tức tới.” Trương Đình Đình không hỏi nguyên do giống như mọi lần chỉ cần Diệp Thanh Linh nói chỗ cô sẽ lập tức tới.

Nói xong điện thoại Diệp Thanh Linh mới xuống xe, Thượng Quan Sở nhìn cô ôn hòa nói: “Ăn cơm cùng anh còn không đủ sao?”

“Càng đông càng vui” cô không nói nhiều lập tức bước vào nhà hàng.

“Anh không thích bị người khác quấy rầy” Anh bước theo sau cô giống như người hầu.

Từ đại sảnh đến phòng ăn, mọi người đều dùng ánh mắt kì quái đánh giá bọn họ. Cặp đôi kì lạ, người đàn ông b tuấn tú khí khái bất phàm, trên mặt mang nét cười “muốn sống chớ lại gần” còn cô gái xinh xắn linh hoạt, khuôn mặt thanh tú, lạnh lùng hai người sao có thể đi cùng nhau được.

“Là Đình Đình” Diệp Thanh Linh đi vào phòng ăn tùy ý ngồi xuống, thản nhiên nói.

“Ai cũng không được” Thượng Quan Sở lấy di động ra phân phó Tô Phi không để Trương Đình Đình đến.

Diệp Thanh Linh không nhiều lời gọi hai món ăn ưa thích sau đó yên lặng chờ đợi. Thượng Quan Sở gọi liền lúc năm sáu món ăn, tất cả đều là món Diệp Thanh Linh thích.

Đồ ăn được đưa đến, chợt nghe thấy giọng nói của Trương Đình Đình, Diệp Thanh Linh nhú mày nhìn về phía Thượng Quan Sở nói: “Mời cô ấy vào ăn cùng đi!”

“Được thôi” thấy cô không có kiên trì mời Trương Đình Đình vào, Thượng Quan Sở thoải mái chấp thuận.

Diệp Thanh Linh yên lặng ăn cơm còn Thượng Quan Sở liên tục hỏi: “Ăn có ngon không?” nhìn thấy Diệp Thanh Linh gật đầu liền thỏa mãn cười.

Thế nhưng bữa cơm giữa Trương Đình Đình và Tô Phi thì lại như sắp có chiến tranh xảy ra.

Tô Phi không cho Trương Đình Đình vào gặp Diệp Thanh Linh, Trương Đình Đình vô cùng tức giận. Ngồi xuống hỏi có phải là Sở thiếu bao hay không, nghe Tô Phi nói xong liền gọi một bàn đầy toàn đồ ăn quý hiếm. Vừa ăn cơm vừa lườm Tô Phi, nếu như ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Tô Phi đã chết hàng trăm lần.

Tô Phi với sự tức giận trong mắt Trương Đình Đình xem như không thấy, chậm rãi ăn cơm còn trong lòng thì âm thầm hăm mộ Ngô Văn đã tránh được một tai kiếp.

Ăn xong Tô Phi đi thanh toán rồi đưa mọi người trở lại nhà họ Diệp.

Vừa đến nhà, Trương Đình Đình vội xuống khỏi xe của Tô Phi chạy lại phía Diệp Thanh Linh.

“Thanh Linh cậu không sao chứ ? Đây gọi là mời tớ đi ăn sao?” Trương Đình Đình không ngừng nói còn lôi kéo Diệp Thanh Linh kiểm tra lại một vòng từ đầu đến chân.

“Tớ không sao, cậu đi xem Má Trương đi!” Đối với sự quan tâm của Trương Đình Đình cô thực sự rất cảm động.

“Mẹ tớ, bà làm sao?” Trương Đình Đình nói xong liền chạy vội vào phòng bếp.

Diệp Thanh Linh vốn định ở phòng khách xem phim một lát lại thấy mấy người nhà Thượng Quan liền trở về phòng. Vừa vào nhà họ Diệp, Thượng Quan Sở dù không muốn vẫn đi theo Diệp Thanh Linh vào phòng. Cô nở nụ cười tin chắc rằng qua vài ngày Thượng Quan Sở cảm thấy đi theo cô rất vô nghĩa sẽ tự động rời đi.

Mới mười giờ nhưng Diệp Thanh Linh có thói quen ngủ sớm.

“Thanh Linh, đêm nay tớ ngủ với cậu có được không?” Trương Đình Đình ở ngoài phòng gõ cửa hỏi.

Diệp Thanh Linh mở cửa, nhìn quần áo ngủ của Trương Đình Đình cười nói: “Vào đi” Việc Trương Đình Đình muốn ngủ cùng cô cũng không có gì lạ bởi vì cô đã sớm xem mẹ con Trương Đình Đình giống như người thân.

Vào cửa xong, Trương Đình Đình lén lút kiểm tra một lượt trong phòng, cuối cùng đem cửa phòng khóa trái mới yên tâm cùng Diệp Thanh Linh lên giường.

Nhìn bộ dạng Trương Đình Đình lén lén lút lút, Diệp Thanh Linh cười nói: “Phòng ngủ của tớ không có chuột đâu, yên tâm ngủ đi .”

“Mấy con chuột đó tớ mà phải sợ sao? Chỉ sợ con chuột Sở thiếu giáo dục kia thôi.” Trương Đình Đình thành thật nói.

Diệp Thanh Linh gật đầu đồng tình: “So với chuột còn giáo dục, anh ta thật sự rất phiền phức”

“Lẽ nào phòng này không đủ an toàn?” Trương Đình Đình nghi hoặc nhìn bốn phía “Hay là chúng ta chuyển sang phòng khác ngủ đi.”

Chẳng lẽ Diệp gia còn có chỗ nào khác an toàn hơn ở đây?” Diệp Thanh Linh vừa nói vừa nằm xuống chuẩn bị ngủ.

“ Aizz, quên đi có tớ ở đây, Sở thiếu muốn làm gì cũng được sao?” Trương Đình Đình nói xong liền nằm xuống, nhưng vẫn không sao ngủ được, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của Diệp Thanh Linh, ngăn người nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình đều thức giấc trên giường của mình.

“ Anh sao lại ở trong này? Đình Đình đâu?” Diệp Thanh Linh lạnh lùng nhìn người đàn ông tự nhiên xuất hiện trên giường của mình hỏi.

“Người khác có thể ngủ trên giường vợ tương lai của Thượng Quan Sở sao?”Thượng Quan Sở nằm trên giường miễn cưỡng nhìn Diệp Thanh Linh nói.

Cô biết cánh cửa này đối với hần căn bản là vô dụng, nhưng với tình cảnh giấc cực cao như Trương Đình Đình, bọn họ sao có thể không sợ làm cô tỉnh mà đem cô ấy khỏi phòng. Diệp Thanh Linh nhìn người quần áo chỉnh tề trước mặt nói: “ Trương Đình Đình tốt nhất là không nên có việc gì.”

“ Lần này cô ta có việc gì, chẳng qua lần sau còn để anh nhìn thấy người khác nằm trên giường với em thì sẽ không may mắn như lần này đâu” Nói rồi anh nở một nụ cười vô cùng hòa ái, dễ gần.

“Anh đến tốt cùng là muốn như thế nào?” Cô bình tĩnh không vui hay buồn nhìn Thượng Quan Sở hỏi.

“Em cũng biết anh muốn gì mà” Anh ngồi dậy đối diện với cô.

Cô cúi đầu nhẹ thái dương, rồi đột nhiên ngẩng đầu, lấy tay định tát vào khuôn mặt tuần tú khiến người ta đổ kị kia, nghiêng răng nói: “Đã nói rồi tôi đây không muốn lấy chồng chẳng lẽ tại anh điếc ư?”

Thượng Quan Sở phản ứng cực nhanh, nắm chặt tay Diệp Thanh Linh trước khi tay cô kịp đánh xuống lộ ra vẻ mặt du côn cười nói: “Tức giận cũng đẹp đến như vậy, anh rất thích”

Rút tay về, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình cô bình tĩnh mở miệng: “Tôi có một đàn anh y thuật tốt lắm”

Thượng Quan Sở không rõ vì sao cô lại nhắc tới vị đàn anh này, ngữ khí trầm xuống hỏi: “Là nam hay nữ?”

“Nam” Diệp Thanh Linh nháy mắt nhìn hắn.

“Em thích anh ta?” Hắn nhíu mày lại, có chút dăm chiêu, sau đó sắc mặt có chút thay đổi.

“Anh ấy là chuyên gia khoa mắt” Diệp Thanh Linh trả lời.

Thượng Quan Sở xem xét lời cô nói, một lúc sau nói: “Thì ra em đang nghĩ mắt anh có vấn đề?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Cô đương nhiên gật đầu.

“Nếu như thích một người cũng là mắc bệnh, tôi thừa nhận chính mình đang có bệnh, mà bệnh cũng không nhẹ”. Thượng Quan nghiêm túc nói tựa như đang thổ lộ tâm tình với người con gái mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Nếu như thích em là bị bệnh thì anh thừa nhận mình bị bệnh không nhẹ!- Thượng Quan Sở thổ lộ lòng mình một cách chân thành.

Diệp Thanh Linh kinh ngạc nhìn anh, từ đáy lòng có chút rung động. Anh yên lặng nhìn cô, đợi nghe cậu trả lời. Thật lâu sau, cô nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp:

- Thích là gì?

- Thích là tự nhiên yêu, yêu là thích một cách sâu nặng.- Anh không nhớ ai đã nói điều này nhưng anh vẫn luôn xem đó là chân lý.

- Tự nhiên yêu cũng được, thích sâu nặng cũng tốt nhưng tất cả chỉ là nhất thời. Thời gian sẽ thay đổi tất cả.- Diệp Thanh Linh bối rối nhìn anh, được người đàn ông vĩ đại này yêu chắc chắn ai sẽ rung động, cô cũng không ngoại lệ.

Anh im lặng thật lâu, rồi từ trên giường ngồi dậy, nhìn thẳng Diệp Thanh Linh nói:

- Đúng, thời gian sẽ thay đổi tất cả, bao gồm cả em và anh.- Nói xong anh đi ra khỏi phòng.

Nhìn bộ dáng kiên định của anh, lòng Diệp Thanh Linh rối rắm vô cùng.

Thượng Quan Sở vừa tới cửa phòng liền thấy Trương Đình Đình tóc rối bời, mặc áo ngủ, tay chống nạnh cảm tức mắng:

- Thượng Quan Sở anh là tên tiểu nhân vô sỉ, sao anh có thể từ trong phòng Thanh Linh đi ra, anh với cô ấy là cái gì? Còn với tôi là cái gì?

- Thanh Linh là bà xã tương lai của tôi, tôi muốn làm gì cũng được. Còn đối với cô thì nên đi hỏi Tô Phi đi.- Thượng Quan Sở khễ nâng cằm, lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn Trương Đình Đình.

- Lại là Tô Phi, tôi chắc chắn sẽ không để anh ta yên!- Nghĩ đến lúc mình tỉnh lại ở sân thượng, cô tức giận đến muốn giết cái tên chết tiệt kia.

Lúc này, Tô Phi đang ngồi coi TV ở phòng khách chợt thấy sau lưng lạnh buốt.

Vừa nghe tên Tô Phi, Trương Đình Đình liền muốn lao xuống lầu, bị Thượng Quan Sở gọi lại:

- Tô Phi tính tình không được tốt lắm, cô chắc chắn tìm muốn tìm cậu ấy tính sổ.

Trương Đình Đình dừng lại, biết Tô Phi làm vậy đều là do Thượng Quan Sở phản phó nhưng nghĩ đến mình phải ngủ trên sân thượng một đêm cô liền nổi trận lôi đình, thật là quá đáng mà.

- Tôi nghĩ anh sẽ có biện pháp, nói cho tôi nghe chút đi!

- Thượng Quan Sở tôi từ trước đến giờ chưa bao giờ làm việc lỗ vốn.- Thượng Quan Sở cười đầy tà ý, muốn nhìn tài năng của Trương Đình Đình một chút.

- Tôi sẽ không phản bội Thanh Linh, anh không cần nói nữa.- Nói xong liền đi về phòng của mình.

Thượng Quan Sở nhìn Trương Đình Đình rời đi, thì thầm nói:

- Tốt nhất là nên như thế!

- Đình Đình sẽ không phản bội tôi, anh đừng bận tâm!- Diệp Thanh Linh bước ra cửa, giọng bình thản nói.

Diệp Thanh Linh mặc bộ quần áo công sở, chọn lấy đôi găng tay thích hợp, liền xuống lầu. Ngang qua phòng khách định đi thẳng ra ngoài.

- Em không ăn sáng sao?- Thượng Quan Sở đi theo sau, giữ lấy tay Diệp Thanh Linh không cho đi.

- Phòng bếp còn bình thường sao?- cô hỏi lại.

- Không bình thường.- Hắn tối sáng nơi mới biết được vì tối qua Diệp Thanh Linh nói muốn ra ngoài ăn tối, rồi câu ‘Tùy cô’ của hắn mà má Trương làm nhà bếp thiếu chút nữa biến thành chiến trường, bữa tối hôm qua cũng hư hết, bữa sáng nay cũng chưa làm xong.

- Cháo hôm trước quả thật không tồi- cô lãnh đạm nhìn bàn tay to của anh đang nắm chặt lấy tay mình.

Anh cũng không có ý muốn buông ra mà ngược lại còn dùng sức kéo cô đến nhà ăn:

- Cháo gì cũng đều ở đây, ăn rồi đến công ti cũng chưa muộn!

Diệp Thanh Linh nghe anh nói vậy nhìn bàn cháo rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng thở dài:

- Muốn được riêng tư trước mặt Sở thiếu thật khó!

Đang khen anh có bản lĩnh? Hay cô ấy đang trách anh? Anh nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ, nhanh chóng đưa bát cháo đến cho Diệp Thanh Linh:

- Đây là cháo em thích nhất còn có cả trứng miệng em thích nhất nữa.

Diệp Thanh Linh tất nhiên không khách sáo nhận bát cháo anh đưa, ăn hết một bát, đột nhiên nói:

- Anh không có việc gì làm sao?- Nhìn anh giống như muốn làm một người hầu bên cạnh cô.

- Cưới vợ là chuyện trọng đại mà!- Anh vừa ăn cháo vừa trả lời, thỉnh thoảng còn gấp rau cho cô.

Câu trả lời của anh có liên quan gì đến câu hỏi của cô. Rốt cuộc cũng không giữ được bình tĩnh, cô lạnh giọng quát:

- Giao dịch không phải đã xong rồi sao? Sao anh cứ quẩn lấy tôi không buông thế.

- Tôi cần người thừa kế.- anh lãnh đạm nhìn cô, giọng cũng lạnh đi rất nhiều.

- Từ đầu đến đuôi, đây mới là mục đích của anh!- Nghe anh nói vậy, lòng cô rối bời, không biết là nên buồn hay nên vui.

- Ai cũng có thể sinh con cho anh nhưng tôi thì không thích hợp.

- Giờ anh đã thay đổi chủ ý.- Anh nhìn cô, ánh mắt vô cùng cương quyết

- ....- cô cúi đầu không nói.

- Giờ anh chỉ muốn có em, không có người thừa kế cũng không sao.

Quanh co lòng vòng không phải là muốn cô vì anh mà sinh con sao? Diệp Thanh Linh bị nhiều cảm xúc xen lẫn, một lúc mới bình tĩnh được, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Vậy vì cái gì lại muốn tôi?

-Anh không chán ghét em mà lại có điểm thích.

Bắt đầu từ lúc anh muốn giúp cô vượt qua khó khăn nhưng cô lại từ chối khiến anh càng thêm ghét cô nhưng do không muốn Thượng Quan gia tuyệt tự nên bảo Tô Phi và Ngô Văn đem 200 triệu nhờ cô sinh con cho anh, không ngờ Tô Phi cùng Ngô Văn lại đem 2 tỷ đổi lấy một đêm của cô.

Ngày đó, ở Thượng Quan gia nhìn thấy cô, anh đã bị cô hấp dẫn, không biết đây có phải là nhất kiến chung tình hay không nhưng anh luôn không muốn làm cô bị tổn thương. Ai ngờ Tô Phi cùng Ngô Văn lại muốn nhìn anh bị trêu cười mà hạ được cô, cuối cùng, anh cùng cô trải miền một đêm. Mà đêm đó, anh trầm luân không chỉ thân thể mình mà còn có trái tim

- Không đáng ghét là vì tôi từng cứu anh, thích là vì chúng ta từng vợ chồng giả.- cô không nghĩ sẽ cùng anh dây dưa, tuy chỉ ở chung có hai ngày nhưng cô có thể cảm nhận được từ sâu thẳm lòng mình cô đã có nhiều rung động, cô vốn không sợ người đàn ông này, chỉ sợ khi cả thân thể cùng tình thần mình đều trầm luân thì thứ anh muốn chỉ là người thừa kế.

- Thích em là quyền của anh, không thích anh là chuyện của em, hai chúng ta không thể xem như nhau được.- Anh coi như lần này gặp phải một cái đinh

nhưng bất quá càng khó anh càng hứng thú.

Diệp Thanh Linh đau đầu nhìn Thượng Quan Sở, biết nhiều lời cũng vô ích.

- Anh thích thể nào thì thể ấy đi, chẳng qua là tôi không muốn bị gò bó.- cô sẽ không bao giờ thảo luận về vấn đề này cùng anh nữa, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần không phải là bắt buộc thì cô có thể xem như là không thấy.

- Em sẽ cam tâm tình nguyện.- anh tràn trề tự tin nói, lên xe theo Diệp Thanh Linh ra khỏi biệt thự của Diệp gia...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trợ lý tổng tài

Mỗi tháng sẽ có một ngày Diệp Thanh Linh đến công ty họp, một là nghe báo cáo tổng kết tháng trước, hai là quyết định một số chính sách quan trọng. Diệp Thanh Linh bước vào phòng họp, Thượng Quan Sở bị ngăn lại ngoài cửa.

"Sở thiếu, ở đây không phải Thượng Quan gia, người không phận sự miễn vào".

Trương Đình Đình hùng hổ đứng chặn lại Thượng Quan Sở ngăn lại.

"Tôi không phải là người không có phận sự".

Những người đang lục đục bước vào phòng họp đều dừng chân lại nhìn Thượng Quan Sở.

"Cơ mật của tập đoàn Diệp thị không phải ai cũng có thể nghe."

Trương Đình Đình ở đây là người có chức vụ, nơi này đang có hội nghị quan trọng của tập đoàn Diệp thị, là tổng giám đốc, cô có nghĩa vụ bảo vệ Diệp thị.

Diệp Thanh Linh ngồi ở ghế tổng tài chuyên chú xem một phần văn kiện, không để ý tới cuộc tranh cãi của Thượng Quan Sở và Trương Đình Đình.

"Cơ mật? Cô cho cái gọi là cơ mật này thật sự có thể giữ bí mật?" Thượng Quan Sở tức giận dùng cái mũi hừ ra tiếng, trong mắt có khinh thường cùng khinh bỉ.

"Anh ——" Trương Đình Đình tức giận đến mức không biết nói cái gì, cô biết Thượng Quan Sở nói đúng nhưng tâm vẫn không phục.

"Mời anh ta vào đi!" Diệp Thanh Linh buông văn kiện trong tay, nhẹ giọng nói. Thượng Quan Sở kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Thanh Linh, hừ lạnh một tiếng tiến phòng họp, tùy ý ngồi bên cạnh Diệp Thanh Linh.

"Đại tiểu thư, đây là hội nghị quan trọng của tập đoàn Diệp thị, người ngoài tham gia tôi thấy không tốt!" Một vị cô đồng Diệp thị mở miệng.

"Đúng vậy, đúng vậy." Có người bắt đầu phụ họa vị cô đồng kia.

Diệp Thanh Linh thân nhiên liếc mắt mọi người một cái, hỏi Thượng Quan Sở, "Sở thiếu, anh sẽ đem cơ mật Diệp thị nói ra sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Thượng Quan Sở cười phớt lờ với cô.

"Các người đã nghe Sở thiếu nói, sẽ không tiết lộ cơ mật Diệp thị."

Diệp Thanh Linh nhìn mặt mọi người không quá tin tưởng lại nói: "Người này là Thượng Quan Sở, mọi người nên yên tâm đi".

"Thượng Quan Sở? Hẳn chính là Thượng Quan Sở trong truyền thuyết?"

Mọi người đều nghị luận, anh một lời tôi một lời, không khí náo nhiệt. Thấy mọi người đã bình thường trở lại, Diệp Thanh Linh mới mở miệng, "Vừa rồi tôi xem kế hoạch mới nhất của phòng khai phá bất động sản, khu phía tây kia cũng không phải là tốt, mỗi người ở phòng khai phá bất động sản nên xem xét kỹ càng".

"Khu phía Tây là khu dân cư trọng điểm của Thành phố A, nếu như có thể lấy đến 6 lô khu Tây, sau này lợi nhuận một năm của Diệp thị có thể bằng lợi nhuận hai năm trước đây gộp lại." Lý quản lý của phòng khai phá bất động sản tự tin nói.

"6 lô? Nơi đó là đất tốt nhất khu phía Tây, cũng không phải là đến lấy dễ dàng như vậy." Trương Đình Đình bình tĩnh phân tích.

"Hiện nay cùng chúng ta tranh có bất động sản Dịch thị cùng tập đoàn Vạn long, Lý quản lý có thể nắm chắc không?" Diệp Thanh Linh nhẹ giọng hỏi Lý quản lý.

"Việc này,việc này—— Rất khó nói." Lý quản lý lấp bắp trả lời,mồ hôi cũng chảy ra. Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở tươi cười ở bên cạnh, cũng nhẹ giọng cười nói: "Nếu lấy được những lô đất này, kinh tế Dịch thị còn có thể đủ để khai phá sao?"

"Việc này,việc này—— tôi không có nghĩ đến."

Mồ hôi Lý quản lý chảy càng nhiều, từ khi Diệp Thanh Linh tiếp nhận Dịch thị tới nay không thấy cô đến công ty mấy lần, cũng không thấy cô đi tham gia các buổi họp, anh ta nghĩ rằng phương án của mình Diệp Thanh Linh sẽ không phản đối, không ngờ cô hỏi hai câu làm anh không thể trả lời.

"Nếu như vậy, nên làm phương án khác."Diệp Thanh Linh cười, không có ý trách cứ Lý quản lý.

Tiếp theo lại làm một ít quyết sách quan trọng, hội nghị mới hoàn thành. Diệp Thanh Linh không lập tức rời khỏi phòng họp, mà Thượng Quan Sở vẫn duy trì tư thế nhìn cô không nói lời nào.

"Sở thiếu, nghe xong kế hoạch khai phá bất động sản của Dịch thị, có cảm nghĩ gì?"Diệp Thanh Linh lúm đồng tiền như hoa.

Nhìn cô cười, Thượng Quan Sở cảm thấy hình như mình đã bị gì đó bắt thường,"Kế hoạch của Dịch thị có liên quan gì đến anh?"

"Nghe nói, tập đoàn Dịch thị là dưới trướng của Sở gia, không biết tập đoàn Vạn long có phải cũng như vậy không?"

Diệp Thanh Linh vẫn là lúm đồng tiền như hoa, nhưng không có nửa điểm độ ẩm.

Ha ha, anh biết cô gái này sẽ đối với anh tự nhiên tốt như vật.Thì ra mời anh nghe hội nghị, chính là muốn anh mở miệng với Dịch thị cùng Vạn long buông tha cho việc tranh với Dịch thị 6 lô tốt nhất khu Tây.

"Có đất mà không có tiền, có ý nghĩa sao?" Thượng Quan Sở nhún mày gian trá liếc nhìn cô.

"Đất có,tiền cũng sẽ có." Trên mặt Diệp Thanh Linh lộ ra nụ cười tự tin giống như muốn nói bánh mì có, sữa cũng sẽ có.

Nhìn cô trong mắt lóe ra hào quang tự tin,Thượng Quan Sở cười đến dị thường quái dị: "Dịch thị thông báo cần tuyển dụng trợ lý tổng tài đúng không?"

"Tổng giám đốc còn thiếu một người trợ lý." Diệp Thanh Linh im lặng trong chốc lát rồi trả lời.

"Tổng tài Dịch thị có được trợ lý này bảo đảm cầu gì được nấy, kinh doanh thịnh vượng" Thượng Quan Sở bung lên chén nước uống một ngụm,hứng thú đảo dặt nhìn cô.

"Thì ra thần tài cũng muốn ứng cử."Diệp Thanh Linh cười nhẹ nhàng, vẻ mặt đã hiểu."Thần tài tới cửa cũng không thể cự tuyệt,nếu không sẽ ảnh hưởng tiền đồ."

Đem hẳn nói thành thần tài không có gì quá đáng, anh chính là thần tài Thành phố A.

"Tài đương nhiên muốn,nhưng thần thì quên đi."

Diệp Thanh Linh thu thập văn kiện trên bàn,nhàn nhả nói xong ôm lấy văn kiện liền muốn ra phòng họp.

Sắc mặt của Thượng Quan Sở càng ngày càng lạnh,đứng ở tại chỗ trừng mắt nhìn Diệp Thanh Linh cả buổi,buồn bực một hồi kéo Diệp Thanh Linh qua nói: "Cự tuyệt thần tài sẽ bị trừng phạt."

"Phải không? Thần tài rất bận không rảnh để ý đến tôi." Diệp Thanh Linh rũ mắt xuống, thần nhiên nói.

Cô chưa nói xong Thượng Quan Sở đã đuổi chân ra, nhẹ nhàng đụng vào chân của cô, khiến cả người Diệp Thanh Linh ngã vào lòng anh.Thượng Quan Sở ngồi ở trên ghế cười gian, hơi hơi ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng của Diệp Thanh Linh cứ như vậy tự động hướng đến môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Thượng Quan Sên dính

Cô nói còn chưa xong, Thượng Quan Sở đã đuổi chân dài ra, nhẹ nhàng đụng một chút vào chân của cô. Diệp Thanh Linh cả người liền đánh vào ngực

hắn. Thượng Quan Sở ngồi trên ghế hơi hơi ngẩng đầu tà ý cười, Diệp Thanh Linh lại tự động đưa đôi môi đỏ mọng vào trong miệng hắn.

Thượng Quan Sở thuận thế giữ lấy thân thể xinh xắn lạnh lợi của Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh kinh hô một cái chớp mắt môi đỏ mọng mềm mại của cô liền bị chế trụ.

Diệp Thanh Linh trợn to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại của hắn, chân tay luống cuống không ngừng chống đỡ.

Khi đụng tới môi của Diệp Thanh Linh, cái cổ hương quen thuộc kia xông vào mũi, đảo loạn tâm trí của Thượng Quan Sở, dục vọng như mãnh thú phá hủy đi lý trí của hắn, một bàn tay giữ đầu của cô, tay kia thì giam giữ thân thể không ngừng kháng cự của cô, điên cuồng hút lấy đôi môi cô, chiếm lấy hơi thở cô.

Diệp Thanh Linh giằng dữ, gãy dựa thế nào cũng vô nghĩa, không gãy dựa nữa, môi bị giữ quá chặt chẽ, lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú gần như điên cuồng của Thượng Quan Sở.

Sau một trận dây dưa, Thượng Quan Sở vẫn không hiểu được đến càng gần từng bước công thành sự, lại cảm giác được rõ ràng hơi thở lạnh lùng của người trong lòng. Lập tức thanh tỉnh, mạnh mẽ đẩy Diệp Thanh Linh ra, cuống quýt nói: "Anh —— Anh —— có chút không không chế được, —— thực xin lỗi."

Diệp Thanh Linh không nghĩ tới hắn đột nhiên đẩy mình ra, cả người không trọng tâm ngã về phía sau, đầu trúng vào bàn hội nghị. Con đau từ phía sau ập tới "Ui da!" Diệp Thanh Linh thét lớn một tiếng.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh ngã xuống, lại hoảng hốt, "Thanh Linh, em không sao chứ? Em làm sao vậy?" Trong mắt tất cả đều là áy náy, nhìn kỹ có thể thấy ở khóe mắt hắn có chút nước mắt.

Vốn dĩ tức giận Diệp Thanh Linh thấy khóe mắt của Thượng Quan Sở có chút nước mắt, giận dữ trong lòng biến mất, kim lòng không đau nâng tay muốn chùi đi nước mắt, khóe miệng cố gắng nở nụ cười, "Không có việc gì, không chết được."

Nghe cô nói như vậy, vẻ xấu hổ trên mặt Thượng Quan Sở càng đậm, bước lên phía trước ôm cô.

Diệp Thanh Linh thấy thế chịu đựng đau đớn trên đầu, đứng lên, nói: "Bị thương là đầu không phải tay chân, tôi đi được."

Thượng Quan Sở vươn tay ở giữa không trung, lúng ta lúng túng bắt tay lùi về, "Thanh Linh, thực xin lỗi. Anh, anh ——."

"Anh cái gì tôi, đi bệnh viện." Diệp Thanh Linh cũng không có tức giận, ngữ khí vẫn có chút lạnh như băng.

Thượng Quan Sở thế này mới phản ứng lại, gọi điện thoại mời bác sĩ chuyên dụng của Thượng Quan gia đến Diệp gia, về xấu hổ, ân cần nói: "Thanh anh đỡ em"

"Giúp tôi cũng đừng buông tay." Diệp Thanh Linh nói thân nhiên, thấy cái gáy rất đau, theo bản năng lấy tay sờ soạng một chút nơi bị va chạm liền thấy tay dính đầy máu.

Rõ ràng đang thanh tỉnh Diệp Thanh Linh vừa thấy máu trên tay, sợ tới mức thất sắc, nháy mắt liền té xỉu.

Thượng Quan Sở đỡ được Diệp Thanh Linh

"Bác sĩ Bạch, cô ấy thế nào rồi?" khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Sở đầy rối rắm "Sở thiếu yên tâm, trải qua băng bó xử lý, Diệp tiểu thư đã không trở ngại." Bác sĩ Bạch kia công thức hóa, kính cẩn báo cáo.

"Sao lâu vậy còn không tỉnh? Thật không có việc gì sao? Sẽ không bị chấn động não hoặc thành người thực vật chứ?" Thượng Quan Sở liên tiếp hỏi, ý nghĩ thất điên bát đảo "Không có nghiêm trọng như vậy, một tuần sẽ tốt thôi." bác sĩ Bạch thở dài, phe phẩy đầu, nghĩ rằng mới vài ngày không gặp Sở thiếu sao lại trở nên ngu si như vậy? Ai! Đúng là tình yêu.

Tô Phi, Ngô Văn nghe xong không khỏi trợn trắng mắt, Sở thiếu có thể bị chấn động não lắm.

"Bác sĩ Bạch cô ấy khi nào thì tỉnh thế, không phải không nghiêm trọng sao? Vì cái gì lại té xỉu?" Thượng Quan Sở lại là một trận bực tức đặt câu hỏi.

"Về phần té xỉu, đó là bởi vì Diệp tiểu thư sợ máu." Bác sĩ Bạch nói thâm thía. Kỳ thật hắn cũng không muốn giải thích nhiều với bạn Sở thiếu bị tình yêu che mắt này, Sở thiếu này rất kỳ quái, lại vui buồn thất thường nên chỉ có thể cẩn thận mà giải thích. Sợ tên ác ma này mất hứng một cái đem hắn phải tới núi làm bác sĩ.

Hai tiếng sau, Diệp Thanh Linh nhàn nhã tỉnh lại.

Nhìn Thượng Quan Sở ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm mình. Tiếp theo thân nhiên hỏi: "Thượng Quan Sở anh ở trong này làm cái gì?"

"Chăm sóc em?" Thượng Quan Sở nhìn cô.

"Chỉ dùng ánh mắt để chăm sóc sao?" Diệp Thanh Linh trêu đùa, cô hiện tại rất đói bụng, nếu ai có thể đem đồ ăn tới thì cô vô cùng cảm kích.

"Em có yêu cầu gì thì cứ nói, anh chắc chắn sẽ làm theo." Hiện tại mặc kệ cô nói cái gì hấn đều sẽ nghe theo.

Diệp Thanh Linh tin tưởng hấn có thể nói được thì làm được, thân nhiên mở miệng: "Đói bụng."

"Anh kêu người đi làm." Không tưởng cô sẽ nói lời nói giống như một đứa bé vậy, Thượng Quan Sở cực kỳ vui sướng.

"Ách ——" Hiện tại mới làm có quá trễ hay không, hấn chăm sóc người ta như vậy sao, cô chưa bị thương chết, cũng đã bị chết đói.

Thấy biểu tình quái dị của cô, lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hấn, hấn đột nhiên thấy có chút quần bách, ra ngoài phân phó, "Đi làm chút đồ ăn đến, trong vòng mười phút."

"Sở thiếu, chuyện này —— Chuyện này ——." Ngô Văn nghe xong cái trán tràn ra mồ hôi, căn bản chính là làm khó hạ nhân, mười phút có thể đi nơi nào làm đồ ăn?

Nhà hàng có làm, cũng không nhanh như vậy nha.

"Có phải Thanh Linh tỉnh không, có phải Thanh Linh muốn ăn không?" Má Trương bung khay đi tới, động tác rất nhanh mà linh mẫn.

Thượng Quan Sở nhìn Má Trương bung cháo cùng đồ ăn sáng, không khỏi cảm thấy xấu hổ, hấn quả thật không biết chăm sóc mà.

Ném qua cháo Má Trương làm cho, Diệp Thanh Linh lại nhờ Má Trương lấy một quyển sách đến xem, Má Trương rời khỏi phòng, Thượng Quan Sở liền cùng một đám người vào phòng.

Gấp giường, nệm, chăn, nhất nhất đem hết vào phòng, sau đó sắp xếp lại xong, mọi người mới rời khỏi đi.

"Đây là cái gì?" Diệp Thanh Linh nhìn mấy thứ kia rất đau đầu, hấn lại muốn làm cái gì? Không phải nói sẽ không bắt buộc cô sao?

"Chăm sóc em" Thượng Quan Sở nói rất đúng lý hợp tình.

"Má Trương sẽ chăm sóc tôi." Diệp Thanh Linh ngữ khí lạnh như băng.

Hấn ngồi ở cách giường cô không xa, cười hi hi nói: "Em không cho anh chăm sóc em, anh sẽ lo lắng."

"Anh không phải nói sẽ không bắt buộc tôi sao?." Hấn có cái gì lo lắng, hấn chăm sóc như vậy mới làm cô lo lắng. "Đây là chăm sóc không phải bắt buộc, hơn nữa anh sẽ không làm cái gì với em?" Hấn nhìn gương mặt trắng nõn của cô, nội tâm tự trách.

Hấn có lẽ sẽ không gây rối cô nữa, nhưng cũng không thể như vừa rồi chỉ dùng ánh mắt chăm sóc cô. Hấn không phải chăm sóc mà là tra tấn. Diệp Thanh Linh thân nhiên nhìn hấn sau một lúc lâu, cuối cùng thờ dãi một hơi nói: "Quên đi, anh muốn như thế nào liền như thế ấy đi!" Nói xong liền muốn đứng dậy.

"Em muốn đi đâu?" Hấn hoảng hồn, tưởng rằng cô đem phòng này cho hấn

"Đi WC!" Như vậy cũng không biết, chăm sóc như hấn vậy cô bảo đảm sẽ chết sớm.

Thượng Quan Sở nhìn bước chân không ổn định của Diệp Thanh Linh, muốn tiến lên dìu.

"Không cần." Cô càng ngày càng không tự do, mấy ngày nay, hấn lúc nào cũng khắc khắc ở bên cô không coi cô vào đâu. Cô về nhà cũng đi theo cô, ăn cơm cũng đi theo cô, hiện tại ngay cả ngủ cũng muốn đi theo cô, nhưng hấn cũng không thể ngay cả cô đi WC cũng muốn đi theo đó chứ ?!

Nghe ra cô trong miệng cường ngạnh, Thượng Quan Sở không dám lỗ mãng, sợ lại làm cô bị thương.

Khi hấn thấy cô đi đến cửa WC, dừng lại bước chân, trừng mắt nhìn, thân nhiên nói: "Tôi thấy anh không nên gọi là Thượng Quan Sở."

"Nga?" Hấn hai mắt nhú lại, không nói chuyện.

"Hấn là kêu Thượng Quan Sên dính." Diệp Thanh Linh nói xong ngay cả bản thân đều bị chọc cười, tâm tình sung sướng.

"Trên đời này có con sên nào đẹp trai như anh sao như vậy sao?" Thượng Quan Sở đầu đầy hắc tuyến, sao cô lại có thể kêu hấn là sên? Thấy thế nào cũng nên là Rồng mới đúng.

"Không phải sên sao? Ừm! Đúng là không giống, Thượng Quan Sở thiếu như thế nào cũng nên là nhân trung chi long của Thành phố A mới đúng!" Diệp Thanh Linh gật đầu đồng ý lời nói của Thượng Quan Sở, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, cười nói: "Vậy kêu Thượng Quan Long dính đi, tên này không sai nga." Nói xong vừa lòng cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Các người có ám muội?

Bởi vì trong lòng áy náy, cho nên bất kể chuyện gì mà Diệp Thanh Linh thích hay muốn hấn làm, Thượng Quan Sở đều chịu theo ý của cô. Nếu đã có người muốn làm bảo mẫu toàn năng cho cô thì tại sao cô không dùng chứ ?

"Niêm niệm trùngSên đỉnhSên đỉnh." Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở.

Nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, Thượng Quan Sở lại không hề có phản ứng gì, mà chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua Diệp Thanh Linh, sau đó cúi đầu nhìn trong tay mình đang cầm máy tính cứng ngắc, giả bộ như không nghe thấy những lời Diệp Thanh Linh nói. "Thượng Quan Sở". Để quyền sách trên tay xuống Diệp Thanh Linh kêu lên.

"Có chuyện gì?". Xác định Diệp Thanh Linh kêu hấn nên Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Linh với ánh mắt nóng bỏng. "Anh nói xem là niêm niệm trùngsên đỉnh có phải Sên đỉnh không có lỗi tai hay không?" Cô thành thành thật thật thỉnh giáo. Nghe lời cô nói, thì ra cô mới vừa gọi hấn, nhưng vừa nghĩ đến mấy từ niêm niệm trùngsên đỉnh thì mặt hấn trầm xuống, "theo anh biết thì trùng không có lỗi tai nhưng mà rồng thì có lại rất thỉnh".

"Niêm niệm trùngSên đỉnhSên đỉnh nói dễ hơn". Trong lòng Diệp Thanh Linh xem thường, trùng sên với rồng cũng như nhau, cũng là con vật thôi mà!

"Không thể bởi vì nói dễ hơn mà đem rồng thành trùng sên được?" "Em không thấy tên này quá khó nghe sao, nếu cấp dưới hấn mà nghe được thì sẽ trở thành trò cười đến chết cho coi.

"Dễ nói và nghe cũng thản thien, không được đúng sao?" Cô nhìn hấn với một ánh mắt rất là tinh khiết, thêm trong lời nói có một chút nũng nịu.

Cô đã nói là thản thien, làm sao hấn phản đối được đây? Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng vẫn phải chấp nhận, nên hấn cười sùng nịnh đầy vẻ cung chiêu nói: "Em thích là được rồi." Cho nên Thượng Quan Sở có thêm một cái tên rất là đặc biệt niêm niệmSên đỉnh trùng.

"Niêm niệm trùngSên đỉnh, đến thư phòng đổi quyền sách khác." Diệp Thanh Linh hất mặt lên sai hấn giống như là nữ vương.

"Được" Thượng Quan Sở cầm sách một cách miễn cưỡng rồi bước ra ngoài.

"Đến thư phòng đổi quyền sách khác." Thượng Quan Sở ra ngoài phân phó Tô Phi sai Mễ Lam Nhi đến.

Mễ Lam Nhi nhận quyền sách trên tay Thượng Quan Sở, mỉm cười một cách công thức hoá rồi hỏi: "Sở thiếu, đổi quyền sách thể loại gì?"

"Loại nào cũng được." Nói xong, Thượng Quan Sở trở về gian phòng.

Một lát sau, Mễ Lam Nhi cầm một quyền sách đến: "Sở thiếu, sách đây."

"Lấy đem vào." Thượng Quan Sở lười biếng ngồi trên sô pha.

Mễ Lam Nhi cầm sách bước vào phòng, trông thấy có hai cái giường, thật là kỳ lạ, sau đó nhìn thấy Diệp Thanh Linh đang dựa đầu vào giường ngắn người, hỏi: "Sở thiếu, sách này ——."

"Đưa cho Diệp tiểu thư." Thượng Quan Sở vẫn nhìn chăm chú máy tính cứng nhắc trong tay.

"Vâng" Mễ Lam Nhi đem sách đưa cho Diệp Thanh Linh, nhưng không có lập tức rời khỏi phòng. Khi Mễ Lam Nhi bước vào phòng, Diệp Thanh Linh liền nhận ra đó là cô gái đã đào hôn trốn khỏi nhà vì hạnh phúc, nhủ mày nhìn quyền sách "Cách quản lý tiền của chính mình", thản nhiên hỏi: "cô Cô thích sách này?"

"Vâng, nếu Diệp tiểu thư không thích tôi đi đổi quyền khác." Mễ Lam Nhi tươi cười, ánh mắt nhìn thương thức Diệp Thanh Linh. Đây là cô gái rất ý tứ, Diệp Thanh Linh thầm đánh giá Mễ Lam Nhi.

"Không, sách này hay lắm. Cô tên gì?" Lần đầu tiên Diệp Thanh Linh chủ động hỏi đến người khác.

"Mễ Lam Nhi."

"Sở thiếu trả cô tiền lương bao nhiêu?"

"Tiền lương một vạn trăm ngàn." Mễ Lam Nhi không hiểu tại sao Diệp tiểu thư lại bắt ngờ hỏi vấn đề kỳ quái như vậy.

"Tiền lương hai vạn hai trăm ngàn, từ nay cô là người Diệp gia." Diệp Thanh Linh thản nhiên nhìn gương mặt xinh đẹp của Mễ Lam Nhi.

Thượng Quan Sở vẫn chưa nói gì tới giờ bỗng u oán nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, em không thể thương thức người của anh như vậy."

"Các người có có một chân ám muội sao?" (hí, hí, là có gian tình ấy mà)

Diệp Thanh Linh bình tĩnh như nước, giọng nói nhẹ nhàng.

A! Thượng Quan Sở và Mễ Lam Nhi đều hoảng hốt không nhẹ, tại sao lại nói như vậy?

Thượng Quan Sở muốn giải thích, nhưng thấy vẻ mặt cô bình tĩnh như vậy, cười tà ác hỏi: "Em đang ghen?"

"Nếu đúng vậy thì sao." Diệp Thanh Linh cup mắt xuống, mặt không thay đổi.

Trong lòng Thượng Quan Sở vô cùng vui sướng cười ha ha, "Thanh Linh thật là thành thực?" Ánh mắt nóng rực nhìn cô nói: "Anh cùng em cũng đã có bốn chân lân gian tình, tại sao Thanh Linh tại sao không tỉnh?"

Tỉnh cái gì mà tỉnh? Còn phải giải thích? Diệp Thanh Linh nở nụ cười, "nếu hai người đã không có một chân gian tình thì tại sao không cho cô ấy đến làm ở Diệp gia?"

Đứng bên cạnh, Mễ Lam Nhi trợn trắng mắt, Sở thiếu, Diệp tiểu thư các người đã hỏi qua ý kiến đương sự chưa? Không muốn thấy bọn họ tranh giành qua lại, cô cũng không muốn trở thành vật hi sinh của bọn họ, có lòng tốt nhắc nhở nói: "hai người không phải người một nhà sao? tranh Tranh giành có ý nghĩa gì?"

"Không có ý nghĩa." Khuôn mặt Thượng Quan Sở tràn đầy tươi cười.

"Ý nghĩa không quan trọng, nhưng chủ yếu là có lợi cho cô thôi."

Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi có ý nở nụ cười.

Ách, hình như đúng là có lợi cho cô, tiền lương từ một vạn trăm ngàn thành hai vạn trăm ngàn, Mễ Lam Nhi đã hiểu nở nụ cười nói:

"Hai người cứ tiếp tục." Nói xong ở trong lòng bắt đầu tính mình tăng thêm bao nhiêu tiền.

"Tiền lương không thay đổi, Mễ Lam Nhi từ nay là nhân viên Diệp gia." Thượng Quan Sở không mặn không nhạt nói.

Sở thiếu, anh không thể bạc đãi nhân viên như vậy? Mễ Lam Nhi chu đôi môi đỏ mọng nói thầm "đúng là thần tiên đánh nhau người phạm chịu nạn."

Vô cùng đồng tình, Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi nói: "Người Sở gia thì đồng với nhan sắc của cô chỉ cần cô đồng ý, người bán mạng cho cô rất nhiều."

"Cô muốn tôi tạo phản sao?" Mễ Lam Nhi nhìn Thượng Quan Sở đồng tình.

"Thanh Linh, em không thể đối xử như vậy với anh như vậy." Sao lại có cô vợ tương lai nào như vậy chứ, muốn nhân viên phản bội hần!

"Như vậy mới vui." Diệp Thanh Linh long lanh đôi mắt.

"Không thể vì cho vui mà em làm Sở gia trở thành gà bay chó sủa."

Kiếp trước hần tạo oan nghiệt gì, mà kiếp này mới thích một người con gái tà ác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chuyện này có điều kỳ lạ

"Không thể chỉ vì để em vui mà phải làm cho Sở gia gà bay chó sủa."

Kiếp trước anh đã tạo oan nghiệt gì mà kiếp này lại thích phải một người con gái tà ác như vậy.

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở bằng đôi mắt vô cùng ngây thơ còn thần nhiên nói: "Nếu gà có thể bay ra khỏi Diệp gia, chó cũng có thể nhảy ra khỏi Diệp gia là tốt nhất." Cô sẽ lập tức a đi đà phạt cảm ơn trời đất.

"Thanh Linh, em không thể mắng anh là gà hay chó chứ."

Tuy rằng khi nói chuyện cô không dùng từ gì thô tục nhưng đây rõ ràng là đang mắng hần, vậy mà hần lại phải ngoan ngoãn mà chịu đựng.

"Tôi chửi anh lúc nào?" Diệp Thanh Linh hỏi một cách vô cùng chân thành, đầy vẻ lương thiện.

“Vậy lúc này chẳng lẽ anh nghe lầm sao?” Chửi người khác mà không biết, Thượng Quan Sở hẳn vốn không phải là người dễ để bị lừa dối.

Diệp Thanh Linh tiếc nuối thở dài nói: “Có người tự nói mình không phải là người, vậy thì tôi nên làm gì bây giờ?” Sau đó nhìn về phía Mễ Lam Nhi hỏi: “Mễ Lam Nhi, chuyện này cô thấy thế nào?”

Mễ Lam Nhi nhìn Diệp Thanh Linh đang tỏ ra vô cùng nghiêm túc, liền nở nụ cười phối hợp cùng cô: “Chuyện này quả có điểm kỳ lạ”. Thượng Quan Sở mặt không khỏi trợn trắng lên, hẳn bắt đầu nhìn hành động đầy tà ý của hai cô gái, cuối cùng mỉm cười với Mễ Lam Nhi nói: “Rảnh rồi lắm sao?”

“Ách ——” Mễ Lam Nhi hoảng hốt hai giây, ngay sau đó nở nụ cười theo công thức nịnh bợ siêu cấp nói: “A, tôi còn có nhiều chuyện quan trọng chưa làm.” Vừa nói xong đã biến mất ra khỏi phòng.

Đêm đến, đứng hệt lại lên.

Có một số chuyện sẽ làm chúng ta muốn quay về điểm xuất phát, một số chuyện lại làm cho chúng ta cảm thấy ký ức chỉ như mới hôm qua, cũng có một số lại khiến người ta phải than vãn đến ngàn lần. Thượng Quan Sở chính là người khiến Diệp Thanh Linh phải than vãn đến ngàn vạn lần đó.

“Thanh Linh, đói bụng chưa?” Thượng Quan Sở bụng đồ ăn vào trong phòng.

“Đói!” Diệp Thanh Linh gật đầu.

“Lại đây, anh dứt em ăn.” Thượng Quan Sở tươi cười rạng rỡ đem đồ ăn đưa đến tận miệng cô.

“Không cần.” Diệp Thanh Linh trung bộ mặt lãnh đạm.

“Vậy sao, thì ra Thanh Linh không thích được dứt ăn như vậy.” Thượng Quan Sở liền nở một nụ cười vô cùng trong sáng nói: “Vậy là Thanh Linh thích dứt như thế này à?” Hắn nói xong để chiếc đũa trong tay xuống, bưng chén canh lên miệng, muốn dùng miệng để dứt cô uống canh.

Diệp Thanh Linh nhìn thấy vậy khuôn mặt liền đen lại, giọng nói càng lạnh như băng “Tôi không phải chim non, không cần phải dùng miệng dứt thức ăn.”

“Nhưng anh lại thấy lo lắng.” Về mặt Thượng Quan Sở như đang muốn cười.

Diệp Thanh Linh cảm thấy trên đầu mình đang bay qua bay lại một đám quạ đen. Ăn cơm thì có cái gì phải lo lắng? Chẳng lẽ hai mươi mấy năm qua cô toàn là nuốt luôn sao?

Ngày hôm sau.

“Thanh Linh, chào buổi sáng?” Thượng Quan Sở lại cười trong sáng nhìn cô.

Diệp Thanh Linh tặng hắn một cái liếc mắt rõ ràng như gió thoảng mây trời nói: “Anh đã từng thấy người nào trợn tròn mắt mà ngủ chưa?”

Thượng Quan Sở vẫn giữ nguyên nét mặt, nhiệt tình cầm quần áo trong tay muốn thay cho Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh liếc qua thấy trên tay Thượng Quan Sở là một cái váy công chúa dài màu hồng có đường viền hoa phối hợp với áo khoác, thần nhiên hỏi: “Anh lấy quần áo của bé gái nhà kế bên vậy từ lúc nào vậy?”

Thượng Quan Sở nhử mày, nhìn lại quần áo trên tay cười nói: “Vì anh thấy bé gái đó mặc quần áo này rất xinh đẹp, nên đã sai người làm một bộ giống như vậy cho em.” Thật ra hẳn muốn nhìn cô mặc váy công chúa sẽ trông như thế nào, nên cố ý đưa dài mà mua về.

Diệp Thanh Linh biết là hắn cố ý trêu chọc mình, không chỉ không tức giận mà còn lộ ra nét mặt tươi cười nói: “Tôi không nhớ là tôi đã kính trà cho anh?”

Thượng Quan Sở không hiểu ý trong lời nói của Diệp Thanh Linh “Em nói vậy là có ý gì?”

Diệp Thanh Linh nở nụ cười tươi như hoa, giọng mềm nhẹ: “Chưa uống qua chén trà của con gái nuôi, thì tại sao lại thay người cha chuẩn bị quần áo?”

Thượng Quan Sở nghe xong đã hiểu ý của Diệp Thanh Linh, giật mình, rồi cười nói: “Nếu như con gái nuôi không ngại gả cho cha nuôi, vậy thì anh rất vui lòng nhận em làm con gái nuôi.”

Diệp Thanh Linh như bị phủ đen đầy đầu, tâm tình bị tổn hao, nhắm mắt lại, chuyện loạn luân như thế mà hắn cũng có thể nói một cách hài lòng như vậy, quả là yêu nghiệt.

Ngày thứ ba Thượng Quan Sở thần sắc có chút bay bổng, nét mặt khó lường “Thanh Linh, có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

“Cái nào cũng không nghe.” Diệp Thanh Linh đang nằm phơi nắng ở trong sân, chuyên tâm đọc sách.

“——” Đây là kết quả hắn không nghĩ tới, nhìn cô thật lâu, giận dữ nói: “Tin tốt có nghe hay không?”

“Nói đi.” Diệp Thanh Linh thần nhiên như không có việc gì đặt quyển sách trên tay xuống, cầm ly trà lại trên bàn thong thả uống.

Thượng Quan Sở muốn tỏ ra thần bí khó lường liền tan thành mây khói, "Bất động sản Dịch thị và tập đoàn Vạn long đều chủ động buông tha cho việc cạnh tranh 6 lô khu Tây."

"Đây là chuyện sớm muộn thôi." Diệp Thanh Linh khẽ chén trà xuống, lại lần nữa cầm lấy sách, không thèm để ý.

Một đám quạ đen thật lớn bay qua bay lại trên đỉnh đầu Thượng Quan Sở. Chuyện sớm muộn? Nếu hắn không giúp, chỉ sợ tập đoàn Dịch thị của cô cả đời cũng không lấy được 6 lô khu Tây?

"Không có đủ tiền, anh thấy em nên buông tha mấy khu đất đó đi!" Hắn không thích nhìn vẻ mặt phớt lờ như vậy của cô. Hắn không cần cô biểu hiện việc biết ơn hắn, nhưng cũng không thể trưng ra vẻ mặt không đặt hắn vào trong mắt như vậy, cho dù là ngẩng đầu liếc hắn một cái, cho hắn một khuôn mặt tươi cười cũng được mà.

"Ngân hàng có rất nhiều tiền." Diệp Thanh Linh không chớp mắt nói, càng đừng nói đến việc ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở, hay liếc mắt một cái cho hắn, thậm chí cả một khuôn mặt tươi cười.

"Ngân hàng có tiền cũng không phải tiền của em." Thượng Quan Sở nói.

Thấy cô không thèm động đậy, hắn không khỏi tự hỏi trong lòng, không biết nội dung trong sách so với hắn nhìn có đẹp mắt hơn không? Nghĩ là làm, hắn liền đi đến gần cô để xem.

Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng đã có phản ứng, không ngẩng đầu nhìn hắn, lại càng không cho hắn một khuôn mặt tươi cười, mà nhẹ nhàng khép sách lại đưa cho hắn, thản nhiên nói: "Quyển sách này không tôi, anh muốn đọc sao?"

Thượng Quan Sở ổn định thân mình, dừng lại động tác, nhìn cánh tay trắng nõn, bắt chước động tác của cô, tựa hồ khách sáo nói: "Vừa trắng vừa mềm, đúng là không tồi."

"——" nghe nói thế, Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng rút tay về.

Thượng Quan Sở gian ác nhìn thân mình Diệp Thanh Linh, ánh mắt như rực lửa, nói: "Chẳng qua cũng không đẹp bằng một phần mười trên người."

Diệp Thanh Linh không tức giận, chỉ cười châm biếm nói: "Ồ đâu? Chắc là chỗ rất quan trọng."

Thượng Quan Sở nhìn theo ánh mắt cô xuống thân thể của mình, hiểu ý cô nói, nhếch môi hiện ra nụ cười đầu trâu chọc: "Em đều nhớ rõ? Chẳng lẽ Thanh Linh đối với anh nhớ mãi không quên?"

Diệp Thanh Linh không muốn tranh luận với hắn, tiện đà nói sang chuyện khác, "Có phải hay không mặc kệ là chuyện gì, anh đều có thể giúp tôi?"

"Ngoại trừ vay tiền cho Dịch thị, chuyện gì cũng được." Đừng nghĩ hắn không biết, cô nói như vậy là có liên quan đến vay tiền.

"Chuyện này được." Đôi mắt xinh đẹp hướng về hắn, một nụ cười rạng rỡ còn hiện ra trên môi cô.

Từ trong ánh mắt đó Thượng Quan Sở thấy dường như mình đang bị người ta tính kế?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Yêu nghiệt, đừng đi ra dọa người

"Cái này thì được." Cuối cùng Diệp Thanh Linh cũng hướng đôi mắt xinh đẹp về phía hắn, hơn nữa còn tặng thêm một nụ cười rạng rỡ.

Chẳng qua nụ cười kia trong mắt Thượng Quan Sở lại khiến hắn cảm thấy giống như mình đang bị tính kế vậy?

"Làm phiền anh ký tên lên trên này." Diệp Thanh Linh đem văn kiện xin cho vay của Dịch thị đặt ở trước mặt Thượng Quan Sở, nở nụ cười vô cùng trong sáng.

Thượng Quan Sở vừa rời giường rửa mặt, chải đầu xong, miễn cưỡng ngồi ở bàn làm việc, từ từ lật xem văn kiện Diệp Thanh Linh đưa. Một lúc lâu sau hắn mới mở miệng, "Đây là về việc vay tiền, không được."

"Đây là vay tiền của ngân hàng, không phải vay tiền của anh." Diệp Thanh Linh thản nhiên nhìn Thượng Quan Sở, mặt không chút thay đổi.

"Vay tiền của ngân hàng, cũng là vay tiền." Hơn nữa còn muốn hắn bảo đảm, chẳng lẽ trong mắt cô hắn chính chỉ có thể được dùng để làm việc vô vị này?

"Anh cũng chưa nói là không thể mượn tiền ngân hàng." Tên này sao lại khó chịu như thế, sao có thể lật lọng một cách dễ dàng như vậy được.

"Nhưng tôi cũng không nói có thể cho em mượn của ngân hàng." Thượng Quan Sở muốn làm khó cô, muốn cô nhờ hần giúp, đương nhiên cơ hội tốt như vậy hần sẽ không bỏ qua.

Diệp Thanh Linh im lặng một lúc lâu, ánh mắt lạnh lùng, nói một câu không liên quan gì đến việc vay tiền, "Vết thương của tôi cũng đã tốt lên rồi, anh không cần phải áy náy."

Chẳng lẽ cô muốn dùng việc cô bị thương để yêu cầu hần ký tên làm người đảm bảo sao? Thượng Quan Sở dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Thanh Linh, "Chuyện em bị thương tôi sẽ nhớ cả đời."

Diệp Thanh Linh thân nhiên liếc hần một cái, nói: "Tôi không cần người khác giúp đỡ."

Thì ra đây mới là điều cô thực sự muốn nói, xem ra hần vẫn nên chú ý xem cô định làm gì.

Thấy hần không nói tiếp, cô lại nói: "Khi nào anh định chuyển ra ngoài?"

Thượng Quan Sở nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Thanh Linh, cầm lấy văn kiện cho vay, ký lưu loát mà rõ ràng chữ ký rồng bay phượng múa tên "Thượng Quan Sở" vào ô người đảm bảo.

Diệp Thanh Linh liền trở lại vui vẻ, nhận lại văn kiện, nói: "Cảm ơn!"

"Không cần, được phục vụ cho bà xã tương lai là vinh hạnh của anh." Hần cười một cách miễn cưỡng, có cảm giác như mình đã bị người ta bán mất, mà vẫn còn cố chấp muốn thay người ta kiếm tiền.

"Vừa rồi có người không nghĩ như vậy, còn định dùng việc này uy hiếp tôi." Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng băng quơ nói, giọng bình thường như nói hôm nay trời thật đẹp.

Hần đúng là nghĩ như vậy, nhưng hình như cuối cùng người bị uy hiếp lại chính là hần!

Tuy trong lòng Thượng Quan Sở có oán hận, nhưng lại cười nói: "Em nhớ phải giữ lời, sau này anh sẽ ở trong phòng này."

"Anh cứ yên tâm, hôm nay không cần chuyển đi." Diệp Thanh Linh nói xong, cầm văn kiện định đi ra ngoài.

Thượng Quan Sở nghe xong, nóng nảy, "Cái gì mà hôm nay không cần chuyển đi, em nói chuyện phải giữ lời đấy!" Hôm nay không cần chuyển đi, chẳng phải ý là hần đã bán tự bán mình mới có cơ hội ở cùng phòng với cô 1 đêm hay sao?

"Thanh Linh, đây là thiệp mời đại thọ 50 tuổi của thị trưởng Triệu, đặc biệt mời cậu tham gia." Trương Đình Đình đem thiệp mời màu đỏ đưa cho Diệp Thanh Linh, nói một cách quan tâm: "Vết thương của cậu đã tốt hơn chưa? Nếu như không khỏe, thì đừng đi."

Diệp Thanh Linh nhìn vẻ mặt lo lắng của Trương Đình Đình, mỉm cười vỗ nhẹ bả vai cô, nói: "Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đã sớm khỏe lại rồi, lễ đại thọ của thị trưởng Triệu sao có thể không tham gia chứ?"

"Diệp tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong." Kể từ sau việc tiền lương hôm đó Mễ Lam Nhi liền chính thức trở thành trợ lý bên người Diệp Thanh Linh, giúp đỡ cô lo liệu một ít việc vặt.

"Được rồi." Diệp Thanh Linh đáp lời, sau đó nói với Trương Đình Đình: "Hôm nay là ngày nghỉ của cậu phải không?"

"Ừ!" Trương Đình Đình đang định rủ Diệp Thanh Linh cùng đi dạo phố, cứ ở trong nhà cả ngày cũng không hay, đối với thân thể cũng không tốt.

"Vậy chúng ta cùng đi thôi!" Diệp Thanh Linh nói xong liền bước ra khỏi Diệp gia, hướng về phía xe Mễ Lam Nhi đã chuẩn bị.

Trương Đình Đình sững sốt vài giây, lúng ta lúng túng đáp: "Tốt quá!" Trong lòng lại đầy nghi ngờ, đây là Thanh Linh sao? Không phải cô nghe sai hay nhìn lầm chứ, chủ động muốn đi dạo phố? Chẳng phải đây là lần đầu tiên sao?

Diệp Thanh Linh vừa đến ngoài cổng, liền thấy Thượng Quan Sở đứng bên cạnh xe mở cửa.

Diệp Thanh Linh cũng không khách khí, thân nhiên nhìn hần một cái liền bước lên xe. Trương Đình Đình theo sau thấy thế, nhanh mở cửa sau cũng bước lên.

"Cô ngồi phía trước." Thượng Quan Sở nhanh chóng ngăn cản Trương Đình Đình đang định lên xe, sau đó liền mang theo nụ cười lúm đồng tiền tươi như hoa ngồi xuống bên cạnh Diệp Thanh Linh. Trương Đình Đình không có cách nào khác, tức tối lườm Thượng Quan Sở một cái, không cam tâm ngồi bên cạnh ghế tài xế của Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi vừa khởi động xe, Tô Phi và Ngô Vân cũng theo sau rời khỏi Diệp gia.

Kim Vũ thương thành là khu trung tâm thương mại lớn nhất, xa hoa nhất ở Thành phố A. Là nơi hàng hiệu cấp thế giới tập trung nhiều nhất, châu báu

ngọc thạch quý hiếm, giày da túi xách hàng hiệu, trang phục đắt tiền, cái gì cũng có.

Ba nam ba nữ vừa bước vào trong, lập tức có vô số ánh mắt hâm mộ dõi theo.

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhìn lướt qua những người đang ngẩn nhìn đến say mê đó, lại nhìn về Thượng Quan Sở cùng Tô Phi và Ngô Vân bên cạnh, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Giương mặt yêu nghiệt thế này, quả nhiên mang đến hậu quả kinh người."

Khóe miệng Thượng Quan Sở khẽ nhếch lên một chút, nhìn mắt Tô Phi và Ngô Vân, trả lời: "Nếu sớm biết hai người họ là yêu nghiệt, sẽ không cho bọn họ ra ngoài dọa người."

"Ách ——" Khóe miệng Tô Phi và Ngô Vân liền bị co rút, vẻ mặt vận vẹo, Sở thiếu anh đừng đổi trắng thay đen thế được không?

Trương Đình Đình hung hăng trừng mắt nhìn Tô Phi, sau đó đẩy hồn giận nhìn Thượng Quan Sở nói: "Anh không ra ngoài dọa người trước, bọn họ dám đi sao?"

Thượng Quan Sở coi như không nghe thấy Trương Đình Đình nói gì, nhìn Diệp Thanh Linh đang đứng giữa, cười nhẹ nhàng nói: "Thanh Linh, chúng ta qua bên kia xem thử đi." Nói xong liền kéo Diệp Thanh Linh đi về phía khu nội y bên kia.

Mọi người thấy hướng Thượng Quan Sở đi, đều tự nhủ trong lòng, mục đích của Sở thiếu cũng đã quá là rõ ràng rồi.

"Thanh Linh, cái này được, em mặc vào chắc chắn xinh đẹp như tiên." Thượng Quan Sở nhiệt tình chọn đồ cho Diệp Thanh Linh.

"Ừm, không sai! Xinh đẹp như yêu nghiệt, thực thích hợp với anh." Diệp Thanh Linh thần nhiên nhận xét.

Mọi người đồng loạt ngẩn nhìn gương mặt xinh đẹp còn hơn cả phụ nữ của Thượng Quan Sở, trong lòng không tự chủ được liền tưởng tượng hình ảnh của Thượng Quan Sở khi mặc vào bộ nội y xinh đẹp kia, chắc cũng sẽ làm người ta sôi trào máu huyết.

Thấy ánh mắt như lang hổ của mọi người, Thượng Quan Sở ho nhẹ hai tiếng, vẻ mặt tỏ ra như việc không liên quan đến mình, lại kéo tay Diệp Thanh Linh về khu bán áo ngủ, "Chúng ta qua bên kia xem"

Mọi người đều cảm thấy cực kì buồn cười, đi theo sau Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh, mang theo vẻ mặt ghen cười đến mức thống khổ.

Diệp Thanh Linh đứng ở khu trang phục hạng nhất, không chút để ý, nhưng cuối cùng dừng lại ở một chiếc váy dài màu vàng nhạt.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh thích, liền gọi nhân viên bán hàng đến, "Lấy cái đó cho vị tiểu thư này thử."

"Vâng." Nhân viên bán hàng có vóc dáng khá giống Thanh Linh, nói chuyện cũng khách khí, nhưng thái độ lại nhiệt tình.

"Lấy cái này cho tôi." Một nữ nhân từ phòng thử đồ đi ra, cũng cầm cái váy vàng đó.

"Mời cô thử váy!" Nhân viên bán hàng cầm chiếc váy vàng nhạt trong tay đưa cho Diệp Thanh Linh.

Người phụ nữ vừa ra khỏi phòng thử thấy Diệp Thanh Linh, sự khinh bỉ ngập tràn trong ánh mắt, liền hỏi nhân viên bán hàng, "Cái váy này có bao nhiêu cái?"

"Hàn tiểu thư, đây là hàng cao cấp của hãng XXX, kiểu mới nhất, toàn thế giới chỉ có 6 cái." Nhân viên bán hàng cung kính trả lời.

"Tôi lấy hết 6 cái, gói lại cho tôi." Cô gái gọi là Hàn tiểu thư đó nhìn về phía Diệp Thanh Linh, từ ánh mắt mang theo đầy khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đi dạo phố phong ba

Diệp Thanh Linh không thèm nhìn người phụ nữ họ Hàn kia, xoay người định rời đi.

Thượng Quan Sở thấy vậy thần nhiên đi qua người phụ nữ họ Hàn đó, nhưng nghĩ lại thấy Diệp Thanh Linh cũng muốn mua chiếc váy đó, liền nhẹ giọng hỏi cô, "Em không thích cái váy này nữa sao?"

"Khi nãy thì thích, bây giờ lại thấy không thích." Diệp Thanh Linh thần nhiên trả lời, chậm rãi rời đi.

Thấy Diệp Thanh Linh lãnh đạm như thế, người phụ nữ họ Hàn kia cũng không bỏ qua, liền tiến lên giữ chặt cánh tay Diệp Thanh Linh, tức giận kêu lên: "Diệp Thanh Linh, không cho cô đi!"

Diệp Thanh Linh dừng chân lại, chậm rãi xoay người sang, "Có việc gì sao?"

"Không, không có việc gì." Thế nhưng khi thấy sự bình tĩnh của Diệp Thanh Linh, thì lại giận dữ hỏi: "Cô rõ ràng thấy tôi, tại sao lại xem như không thấy?"

Thượng Quan Sở nhận ra người phụ nữ kia chính là ngôi sao mới nổi Hàn Phi Phi, là người đoạt vị hôn phu trước của Diệp Thanh Linh, và cũng là con gái của cô Diệp Thanh Linh, Diệp Anh. Hắn muốn xem cô xử lý việc này thế nào, nên liền lùi lại 2 bước trở thành người đứng xem kịch vui.

"Không phải người quen, tôi không cần phải nhìn." Diệp Thanh Linh nói xong, lại muốn xoay người rời đi.

Trương Đình Đình ở tiệm kế bên chọn quần áo, vừa bước vào liền thấy Hàn Phi Phi lôi kéo Diệp Thanh Linh, nhất thời nổi trận lôi đình, chạy ngay vào, nói: "Hàn Phi Phi, cô đang làm gì đó?"

Hàn Phi Phi thấy Trương Đình Đình càn rỡ liền nói: "A, Cô cũng đến sao, giờ mới hiểu vì sao Diệp Thanh Linh dám đi dạo phố, thì ra có chó dữ đi theo."

"Cô nói ai là chó dữ?" Trương Đình Đình không thể kiềm chế, liền muốn xông lên đánh Hàn Phi Phi.

Diệp Thanh Linh ngăn Trương Đình Đình đang bị xúc động mạnh, về mặt ôn hoà lại nhẹ giọng khuyên nhủ: "Cậu đã biết chó dữ loạn lên sẽ cắn người, sao còn dễ bị chọc cho tức giận, bị chó chọc tức thì thật chẳng hay ho gì."

Không biết từ lúc nào Mễ Lam Nhi đã đứng bên cạnh Diệp Thanh Linh, nhẹ giọng trách Trương Đình Đình: "Đình Đình à, cô thật là, sao lại tức giận với chó dữ chứ?"

"Là tôi sai." Trương Đình Đình liền phối hợp, gục đầu xuống nhận sai, nhưng trên mặt lại cười tươi như hoa.

Hàn Phi Phi thấy Diệp Thanh Linh có ba người, biết không thể bắt nạt được, nổi giận đùng đùng nói: "Diệp Thanh Linh cô cũng thật thông minh, còn biết tìm người giúp đỡ? Vậy mà đến cả công ty nhà mình cũng không lo liệu nổi!" Nói xong liền lập tức rời đi.

Bởi vì đi nhanh quá, Hàn Phi Phi mới được mấy bước liền đụng phải một người, ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt đàn ông tuấn tú quen thuộc, lập tức nở nụ cười tươi như hoa, dịu dàng nói: "A! Thì ra là Phi ca nha!"

"Hàn tiểu thư, là cô à!" Sắc mặt Tô Phi bình tĩnh không thể hiện thái độ gì, ánh mắt lại nhìn về phía người đang đứng xem kịch vui cách đó không xa, Thượng Quan Sở.

Hàn Phi Phi bỗng nhiên khóc lóc nói: "Phi ca, anh có thể thay em làm chủ không?!"

"Hàn tiểu thư bị làm sao vậy? Chẳng lẽ có người dám cả gan khi dễ cô?" Tô Phi thấy mỹ nữ khóc, mặt liền dịu đi, thương hoa tiếc ngọc hỏi.

Hàn Phi Phi thấy sự thương tiếc trên mặt Tô Phi, ở trong lòng hừ lạnh, 'Diệp Thanh Linh, cô không phải có chỉ hai nữ nhân hỗ trợ sao? Tôi hiện tại cũng có người hỗ trợ, hơn nữa còn là hắc đạo lão đại của Thành phố A, lần này không chính chết cô, tôi sẽ không là Hàn Phi Phi.'

Hàn Phi Phi ở trong lòng cười lạnh, lấy tay chỉ vào Diệp Thanh Linh đứng cách đó không xa, nũng nịu yếu ớt nói: "Phi ca, chính là ba người đó khi dễ em."

Tô Phi nhìn theo tay Hàn Phi Phi chỉ qua, vừa thấy liền hoảng sợ, người Hàn Phi Phi chỉ không phải là bà xã tương lai của Sở thiếu, Diệp Thanh Linh sao? Hắn vừa rời đi WC, căn bản là không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, nếu sớm biết rằng Hàn Phi Phi nói do Diệp Thanh Linh khi dễ cô ta, hẳn cho dù thế nào cũng sẽ không mềm lòng thương hoa tiếc ngọc Hàn Phi Phi đi làm việc vô nghĩa.

"Cô nói là Diệp tiểu thư?" Tô Phi tỏ ra không xác định được hỏi.

"Chính là các cô ấy." Hàn Phi Phi tưởng rằng sẽ có người thay mình trút giận, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn, lo lắng cũng giảm dần.

"Khụ khụ ——" Tô Phi ho khan hai tiếng, về mặt khó xử, "Hàn tiểu thư, chuyện này, tôi cho rằng cô nên bỏ qua, nhanh chóng rời đi!"

"Rời đi? Phi ca, anh không phải nói, mặc kệ chuyện gì, anh cũng đều có thể giúp em sao?" Hàn Phi Phi kinh ngạc nhìn Tô Phi, tưởng rằng mình đang nghe lầm.

Nhất thời sắc mặt Tô Phi trở nên lạnh như băng, giọng nói cũng mang theo nhiều điểm tức giận, "Hàn tiểu thư, đó là trước kia, hiện tại cô đã có đính ước, tôi nghĩ có chuyện gì, cô vẫn nên về nhà tìm chồng mình, Lưu đại thiếu, thì tốt hơn."

Lúc này, Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở cùng nhau đi qua Tô Phi cùng Hàn Phi Phi, Thượng Quan Sở thân nhiên nói: "Việc này, cậu tốt nhất nên có một lời giải thích hợp lý." Nói xong liền dắt tay Diệp Thanh Linh rời đi.

Tô Phi nghe Thượng Quan Sở nói vậy, thân thể liền run run, sợ hãi đuổi theo Thượng Quan Sở giải thích: "Sở thiếu, việc này không liên quan gì đến tôi,

nữ nhân kia cùng tôi sớm đã không có nửa điểm quan hệ. Dám tìm Diệp tiểu thư gây phiền toái, cô ta đúng là chán sống."

Hàn Phi Phi nghe Tô Phi kêu người đàn ông xinh đẹp hơn cả nữ nhân đang đi cùng Diệp Thanh Linh là Sở thiếu, liền cảm thấy lạnh lạnh. Sợ tới mức hoa dung thất sắc, cũng không dám tiếp tục đi mua sắm, lòng như lửa đốt chạy ra khỏi trung tâm mua sắm Kim Vũ.

Gặp phải chuyện như vậy, Diệp Thanh Linh không còn tâm tình nào tiếp tục đi dạo mua sắm, đoàn người liền trở về.

Diệp Thanh Linh vốn định mua quần áo để tham dự đại thọ 50 tuổi của Triệu thị, để không giống Hàn Phi Phi, cô chỉ có thể để Thượng Quan Sở an bài, mời người thiết kế đẳng cấp thế giới thay cô may trang phục.

Nói rằng Diệp Thanh Linh muốn đi dạo phố cũng không đúng, chẳng qua quần áo trong tủ của cô chỉ là quần áo bình thường, không thích hợp dự tiệc nên mới đi mua. Nhớ lại lúc cha cô còn sống, cô chưa từng quan tâm đến việc làm ăn của Diệp gia, mà cũng không tham gia yến hội nào, lần cuối cùng tham gia yến hội cũng đã là 10 năm trước, lúc thị trưởng Triệu mừng 40 tuổi.

Lúc cha Diệp Thanh Linh còn sống là bạn thân của thị trưởng Triệu, khi còn trẻ hai người là bạn học. Khi cha Diệp Thanh Linh qua đời, thị trưởng Triệu cũng rất đau lòng, còn nhờ người mang đến 20 triệu giúp Diệp gia. Nhưng Diệp thị gặp phải vấn đề tài chính, 20 triệu không thể giải quyết. Thị trưởng Triệu cũng từng thay mặt Diệp thị vay ngân hàng, nhưng lúc Diệp thị khai phá hạng mục mới trước đây còn chưa trả hết tiền cho ngân hàng, ngân hàng cũng không thể cho Diệp thị vay tiếp, nên mới có chuyện Thượng Quan Sở sai người đưa tiền đến.

Thị trưởng Triệu có một trai một gái, con trai là bạn học đại học của Diệp Thanh Linh. Mười năm trước vào đại thọ 40 tuổi của Triệu thị trưởng, Diệp Thanh Linh cũng đi. Diệp cha qua đời, cha con Triệu thị trưởng vẫn muốn giúp Diệp Thanh Linh, muốn cho Diệp Thanh Linh thông qua thọ yến biết được những người quyền quý ở Thành phố A để có thể giúp đỡ việc kinh doanh của Diệp thị, cho nên mới ghi rõ trong thiệp mời Diệp Thanh Linh nhất định phải tham dự.

Sáng sớm, Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở ăn mặc chỉnh tề đi theo sau mình, nói: "Anh cũng tham dự thọ yến của thị trưởng Triệu sao?" Nên nhớ rằng Thượng Quan Sở vốn là người mắt cao hơn đỉnh, mũi hướng lên trời, cũng chưa từng tham gia yến hội. Tuy nói Thượng Quan Sở ở Thành phố A đại danh鼎鼎, không ai không biết, không ai không nghe, nhưng đã chân chính từng được gặp mặt hẳn thì rất ít.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở gật đầu.

"Anh cùng thị trưởng Triệu có giao tình?" Diệp Thanh Linh tò mò hỏi.

"Xem như có." Thượng Quan Sở cười đáp lại.

"Rất sâu?" Diệp Thanh Linh lại hỏi.

"Về sau sẽ càng ngày càng thân."

Diệp Thanh Linh im lặng trong chốc lát, nói: "Thiệp mời của anh đâu?"

Thượng Quan Sở chỉ vào mặt mình nói: "Là đây."

Diệp Thanh Linh khó hiểu nhìn mặt Thượng Quan Sở, chớp chớp mắt hỏi: "Thiệp mời này có phải là quá trắng hay không?"

"Ai nói thiệp mời chỉ có thể màu đỏ?" Người tổ chức được hẳn tham dự sẽ có rất nhiều lợi ích. Nếu hẳn đến thì chính là cho người đó có cơ hội vinh hạnh được đón tiếp, có ai dám hỏi thiệp sao.

"Không sai." Diệp Thanh Linh gật đầu, đồng ý với cách nói của Thượng Quan Sở.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Khi Diệp Thanh Linh đi vào khách sạn nơi diễn ra buổi thọ yến của thị trưởng Triệu, cô mới hiểu nguyên nhân tại sao Thượng Quan Sở nói không cần thiệp mời. Diệp Thanh Linh, Trương Đình Đình, Thượng Quan Sở, vẫn ngồi yên trên xe của Mễ Lam Nhi, theo sau là Tô Phi và Ngô Vân cùng 7,8 chiếc xe xa hoa của Thượng Quan gia mở đường phía trước. Giống như một vị hoàng đế đang đi tuần, một số lượng lớn người đã đứng chờ sẵn để tiếp đón, nhân viên nhiệt tình mời bọn họ vào buổi thọ yến. Tô Phi cùng Ngô Vân còn được biết đến nhiều hơn so với Thượng Quan Sở. Bọn họ vừa tiến vào, thị trưởng Triệu và người nhà đã tiến lên bắt chuyện, hiếm khi nào được gặp mặt trực tiếp Thượng Quan Sở ở ngoài, thấy Thượng Quan Sở liền vô cùng mừng rỡ, hàng loạt người theo sau cũng chỉ chực chờ muốn đi lên để được cùng vượt môn ngưỡng. Thị trưởng Triệu đi tiếp khách, thấy Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh liền nhanh chóng quên mất sự tồn tại của Tô Phi và Ngô Vân:

- Sờ thiếu hoan nghênh, hoan nghênh!- Thị trưởng triệu cười nồng hậu, bắt tay Thượng Quan Sờ.

Thượng Quan Sờ ý cười không sâu, cũng theo phép tắc bắt tay thị trưởng Triệu:

- Chúc thị trưởng Triệu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, đây là chút ít tâm ý của tôi, mong ông vui lòng nhận cho.- Thượng Quan Sờ nói xong, liền có người đưa lên một hộp gấm xa hoa.

Thị trưởng Triệu nhận lấy lễ vật, nói chuyện một chút với Thượng Quan Sờ rồi quay sang nhìn Diệp Thanh Linh:

- Thanh Linh cũng đến nữa à?

Thấy cô và Thượng Quan Sờ đi cùng nhau, liền hỏi:

- Thanh Linh và Sờ thiếu có quen biết sao?

Diệp Thanh Linh thấy thị trưởng Triệu không quá nhiệt tình với Thượng Quan Sờ, trong lòng có chút nghi hoặc. Khoác trên người bộ lễ phục đen cô lễ phép cười:

- Bác Triệu, chúc bác sinh nhật vui vẻ, đây là chút tâm ý của Thanh Linh. Diệp Thanh Linh dứt lời, Trương Đình Đình liền tiến lên đưa lễ vật.

Thị trưởng Triệu nhận xong liền có người đi lên tiếp nhận lễ vật. Ông vô cùng nhiệt tình với Diệp Thanh Linh:

- Thanh Linh có khỏe không? Diệp thị có tốt không?

- Cảm ơn bác đã quan tâm, Thanh Linh tốt lắm, Diệp thị cũng tốt lắm.- Diệp Thanh Linh lễ phép cười trả lời.

Thị trưởng Triệu vốn cũng tò mò về quan hệ của Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sờ nhưng Diệp Thanh Linh không nhắc đến, ông cũng không dám hỏi.

- Thanh Linh, em đã đến rồi.- Một chàng trai tươi cười đi đến bên Diệp Thanh Linh, giọng nói tự nhiên cao vút không che dấu được sự hưng phấn.

- Ừm!- Diệp Thanh Linh thân nhiên gật đầu, bình tĩnh nhìn Triệu Tử Khiên con trai thị trưởng Triệu.

Triệu Tử Khiên nhìn Diệp Thanh Linh, đau lòng nói:

- Em gầy đi đấy Thanh Linh, mấy hôm trước anh về nhà nghe cha nói cha em xảy ra chuyện?

- Đều đã qua rồi.- Diệp Thanh Linh thân nhiên đáp lại sự nhiệt tình của Triệu Tử Khiên.

- Qua là tốt rồi.- Triệu Tử Khiên thở dài, nói tiếp- Anh du học hai năm nhà em xảy ra chuyện cũng không biết, hiện giờ em cùng Đình Đình lo công việc hẳn rất vất vả?

- Vẫn tốt.- Tích tự như kim vẫn luôn là phong cách của cô, dù có là bạn bè nhiều năm thì cũng vậy.

Cô vẫn như vậy, đối với hắn vẫn vậy, không một chút nhiệt tình. Hắn biết hắn không phải chồng cô, hắn chỉ hy vọng những năm tới cô có thể hạnh phúc. Nửa năm, nghe cô đính hôn, hắn đã thương tâm rất nhiều. Lần này về nước nghe nói cô từ hôn, hắn rất vui vẻ, cố gắng nhẫn nhịn không đến Diệp gia tìm cô, chỉ mong ở thọ yên có thể cho cô một sự bất ngờ. Nhưng hôm nay thấy cô vẫn lạnh lùng như vậy, hắn biết hắn không có cơ hội.

- Thanh Linh, Đình Đình qua bên kia ngồi đi.- Triệu Tử Khiên nhiệt tình đưa Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình vào.

Thượng Quan Sờ thấy Diệp Thanh Linh và Triệu Tử Khiên bỏ đi, bỏ hắn lại nói chuyện với mấy người quyền quý, Thượng Quan Sờ liền đi theo Diệp Thanh Linh. Thấy Tô Phi và Ngô Văn vẫn còn đang nói chuyện với mấy người quyền quý ở thành phố A, Mễ Lam Nhi yên lặng đi theo Diệp Thanh Linh.

Lúc này, mấy vị chủ tịch của các công ty đang họp tác cùng Diệp Thanh Linh cũng đến chào hỏi, Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình, Triệu Tử Khiên phải đến tiếp đón xã giao. Triệu Tử Khiên còn chưa nói gì đã thấy Thượng Quan Sờ đứng bên cạnh Diệp Thanh Linh:

- Đây là bạn học đại học của em?

- Biết rồi còn hỏi.- Diệp Thanh Linh bưng nước trái cây lên nhấp một ngụm, không thèm liếc qua Thượng Quan Sờ đang cười đến âm lãnh.

- Sờ thiếu?- Triệu Tử Khiên kinh ngạc nhìn Thượng Quan Sờ và Diệp Thanh Linh, trong lòng thầm nghĩ, bọn họ bắt đầu từ khi nào?

Thượng Quan Sờ khinh thường liếc mắt nhìn Triệu Tử Khiên một cái, cười nói:

- Tử Khiên về khi nào vậy? Giai Tình không về cùng sao?- Thượng Quan Sờ nói xong còn liếc mắt nhìn xung quanh.

- Tôi và Giai Tình không ở cùng một chỗ- Triệu Tử Khiên xấu hổ cười cười, nhìn Diệp Thanh Linh.

- Gì? Không phải cậu đi Mĩ vì Giai Tinh sao?- Thượng Quan Sở nhũ mày, cười u ám.

- Tôi cũng đã vài năm chưa gặp Giai Tinh- Triệu Tử Khiên thân nhiên nói, suy nghĩ dần trở nên mờ mịt.

Diệp Thanh Linh nghe Thượng Quan Sở và Triệu Tử Khiên nói chuyện liền biết họ có quen biết, mà nữ chính của cậu chuyện xưa kia là Giai Tinh. Nhưng cô đối với chuyện của người khác không có hứng thú. Cô lãnh đạm chú tâm uống nước trái cây.

Nghe Triệu Tử Khiên nói xong, Thượng Quan Sở nhẹ nhàng cười cười, quay sang cô gái đang yên lặng uống nước trái cây, không để ý:

- Nếu như cậu đối với Thanh Linh chỉ là tình cảm bạn bè thì tôi thật vui vẻ còn nếu như là tình cảm kia thì tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt Thanh Linh nữa.

Triệu Tử Khiên không nghĩ tới Thượng Quan Sở bỗng nhiên nói như thế, hờn giận trừng mắt Thượng Quan Sở nói:

- Cậu với Thanh Linh là gì?

- Thanh Linh là bà xã tương lai của tôi.- Thượng Quan Sở ngữ khí kiên định.

Triệu Tử Khiên nhìn Diệp Thanh Linh không hề dao động, suy nghĩ thật lâu, nói:

- Tôi tôn trọng ý kiến của Thanh Linh

Yến hội bất ngờ xuất hiện thêm hai mỹ nam và một mỹ nữ cực kì hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Một mỹ nữ vô cùng đáng yêu cùng kiều diễm hướng mắt về phía Thượng Quan Sở, nở một nụ cười ngọt ngào, bay nhanh theo hướng Thượng Quan Sở mà đến. Một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên:

- Sở ca ca- Tiểu nữ thân thiết kêu Thượng Quan Sở, hai tay ôm lấy cánh tay Thượng Quan Sở, làm nũng:

- Sở ca ca, anh đến lúc nào cũng không nói cho Hiểu Huyền?- Nói xong còn chu đôi môi đỏ mọng mềm mại, bộ dáng đặc biệt đáng yêu.

Thượng Quan Sở cúi đầu nhìn cánh tay của Dịch Hiểu Huyền rồi lạnh lùng nhìn về phía hai mỹ nam vừa mới vào, thanh âm lãnh đến mức làm người khác cảm thấy rùng mình:

- Dịch Thiếu Kiệt, quản lí cho tốt em gái si tình của cậu.

Dịch Hiểu Huyền nghe giọng nói Thượng Quan Sở dường như mang theo nhiều sát ý, vội vàng buông tay, lùi xa Thượng Quan Sở vài bước, nhào vào lòng Dịch Thiếu Kiệt, từ trong mắt lóe lên sợ hãi:

- Ca, Sở ca thật hung dữ, em sợ.

Diệp Thanh Linh nhìn lướt qua Thượng Quan Sở và Dịch Hiểu Huyền, đáy mắt thân nhiên lộ ra ý cười, đứng dậy.

Thượng Quan Sở tưởng rằng Diệp Thanh Linh hiểu lầm hấn cùng Dịch Hiểu Huyền, tức giận, nôn nóng giữ Diệp Thanh Linh lại:

- Em muốn đi đâu?

- Toilet, anh muốn đi sao?- Diệp Thanh Linh mặc hấn nắm lấy tay cô, nhẹ giọng hỏi.

- Nga, em đi đi- Thượng Quan Sở lúng túng, buông Diệp Thanh Linh ra, quay đầu nói với Mễ Lam Nhi: - Cô đưa Diệp tiểu thư đi!

- Vâng- Mễ Lam Nhi cung kính trả lời, rồi theo Diệp Thanh Linh đến toilet

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đổi trắng thay đen

- Thượng Quan, không nghĩ cậu cũng tới?- Thấy Diệp Thanh Linh đi rồi, Dịch Thiếu Kiệt tươi cười nói.

- Thượng Quan thì ra cậu đã có lão bà tương lai. Ngoại hình xinh đẹp, tôi rất thích.- Kim Thành Vũ không kiềm chế được, ánh mắt liên tục dõi theo hình bóng của Diệp Thanh Linh.

- Ai dám đụng đến người con gái của tôi, đừng trách tôi không khách khí.- Thượng Quan Sở nửa đùa nửa thật nói.

- Cậu có khi nào khách khí đối với chúng tôi sao?- Dịch Thiếu Kiệt tiếp tục tươi cười nhìn Thượng Quan Sở rồi nói với Kim Thành Vũ - Thành Vũ, cậu nói xem Thượng Quan đối với chúng ta có bao nhiêu khách khí?

- Cũng không nhiều, cũng lắm là đưa vài sát thủ đến làm chúng ta ngủ không yên, không thì lại gọi cho hai lão thái thái đến tụng kinh cho chúng ta nghe.- Kim Thành Vũ nói chuyện nghe như cơm bữa hằng ngày nhưng lại khiến người khác nghe liền cảm thấy phát run. Phải nhớ rằng sát thủ của Thượng Quan Sở nằm trong tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới “Minh Sát”, làm người ta nghe thấy mà đã sợ mất mật.

- Như vậy, không phải chúng tôi đều đã thử một lần hay sao?- Dịch Thiếu Kiệt lộ vẻ thất vọng, đối phó với thủ đoạn của Thượng Quan Sở dường như đã trở thành thói quen.

- Cho nên chúng tôi cũng có thể cùng cạnh tranh Diệp tiểu thư với Thượng Quan chứ?- Kim Thành Vũ lộ vẻ vui mừng, như lần đầu tiên vừa gặp đã nhất kiến chung tình.

Thượng Quan Sở cười tà ý nhìn hai người Kim Dịch, tựa như gió thoảng mây trôi nói:

- Hình như em gái của Thiếu Kiệt cũng nên thử một lần đi, lão thái thái của Kim Thành gia càng già càng dẻo dai, thông suốt rồi cũng nên thử một chút chứ.

Hai người Kim Dịch nghe xong liền hóa đá, Kim Thành Vũ trừng mắt với Thượng Quan Sở kêu lên:

- Cậu không thể uy hiếp chúng tôi như vậy được.

- Không được sao?- Thượng Quan Sở nghiêng đầu như đang suy nghĩ biện pháp tốt hơn.

- Đúng, đúng- Hai người không ngừng gật đầu.

- Tô Phi và Ngô Vân rất vất vả- Thượng Quan Sở nói một câu dường như vô cùng không liên quan đến chuyện này.

Tô Phi và Ngô Vân vất vả thì liên quan gì đến họ? Dịch Thiếu Kiệt nháy mắt với Kim Thành Vũ cùng đợi câu tiếp của Thượng Quan Sở.

- Hay là hai người chia sẻ ít công việc với họ?- Thượng Quan Sở nở nụ cười thân thiện nhìn họ.

- Đây không phải là đổi trắng thay đen sao?- Miệng há hốc, quả là không tưởng tượng được, phải biết công việc của Tô Phi và Ngô Vân là quản lý hắc bang, sao có thể đổi được?

- Cái này trắng tức là đen, đen tức là trắng.- Thượng Quan Sở cười càng thêm mười phần thiện ý.

Hai người mắt tròn trắng, trời ạ! Vậy là muốn đảo lộn hết sao!

Thượng Quan Sở nhìn Dịch Thiếu Kiệt muốn cười mà không được.

Bỗng nhiên nhớ ra Diệp Thanh Linh đi toilet đã khá lâu, nhìn về phía toilet rồi cũng đứng dậy đi về hướng đó. Diệp Thanh Linh và Mễ Lam Nhi đi toilet chậm rãi, thong thả đi ra, không ngờ có người phía sau đụng phải vai Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh không vững lao đảo ngã về phía trước, Mễ Lam Nhi thấy thế liền đỡ lấy người Diệp Thanh Linh. Tuy không đụng vào người nhưng lại dẫm vào chân người khác.

Tiếp theo chỉ nghe tiếng kêu “Ai nha” rồi là tiếng mắng đầy tức giận:

- Ai nha, đi không có mắt nhìn đường sao?

- Thực xin lỗi! – Diệp Thanh Linh thấy mình dẫm phải người khác, liền xin lỗi. Ngẩng đầu lên mới thấy người đang chửi là một phu nhân, một phu nhân có mái tóc màu râm nắng, chính là người đã từ hôn cô, Lí Bình mẹ Lưu Phong. Ánh mắt Diệp Thanh Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không nhắc lại, chỉ yên lặng vị phu nhân già nua kia.

Lí Bình nhìn Diệp Thanh Linh bằng ánh mắt khinh thường:

- A, là Diệp tiểu thư à! Diệp tiểu thư dù hận Lưu gia từ hôn cũng không nên trả thù tôi chứ.

Diệp Thanh Linh vẫn im lặng, Mễ Lam Nhi liền mở miệng:

- Vị thái thái này, thực xin lỗi, Diệp tiểu thư không phải cố ý đụng bà.

Lí Bình nghe Mễ Lam Nhi nói liền trừng mắt nhìn Mễ Lam Nhi:

- Cô là cái gì? Vì sao tôi phải nghe cô giải thích?- Tiễn thẳng trừng mắt Diệp Thanh Linh, ngoa ngoắt nói- Diệp thị sắp đóng cửa còn học người khác mướn người hầu, Diệp tiểu thư, kêu diệp cùng quý cũng không kém nhiều lắm đâu nhỉ.

- Tuy Lí Bình biết Diệp thị đã hoạt động trở lại bình thường, nhưng tâm vẫn không phục, Diệp Thanh Linh quá vô sỉ, rõ ràng có tiền để xây dựng lại Diệp

thị, lại làm bộ như muốn đóng cửa. Bằng không bà sẽ không đi từ hôn, kêu con trai cưới Hàn Phi Phi. Phải nhớ rằng Diệp thị so với mẹ con Diệp Anh tốt hơn nhiều.

- Vị thái thái này, bà đừng vô lí quá mức, tuy Diệp tiểu thư đụng phải bà là không đúng như cô ấy cũng đã hướng bà giải thích rồi.- Mẹ Lam Nhi cũng không muốn khách khí với lão bà này, sắc mặt lạnh xuống, ánh mắt tỏa ra tức giận.

- Ai, giải thích khi nào? Chân tôi khẳng định là bị cô ta đụng gãy rồi!- Nói xong còn kêu lên mô tả.

- Vị thái thái này thật đã gãy chân rồi sao?- Thượng Quan Sở tìm thấy Diệp Thanh Linh rồi ôn hòa hỏi.

Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở trong mắt không khỏi lộ ra nét vui sướng. Thượng Quan Sở tiếp nhận ánh mắt vui sướng của Diệp Thanh Linh không khỏi cười thật to. Lí Bình vừa quay đầu nhìn Thượng Quan Sở liền thấy nụ cười làm điên đảo chứng sinh đó, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của Thượng Quan Sở, trong lòng không khỏi cảm thán: “Cậu trai này thật đẹp”, bà không nhìn lầm chứ, trên đời này sao lại có một mỹ nam đẹp đến thế?

Thượng Quan Sở không tỏ thái độ gì hỏi lại Lí Bình:

- Vị thái thái này, bà xác định là bị gãy chân sao?

Lí Bình lấy lại tinh thần, lộ ra một nụ cười lấy lòng:

- Tôi —— tôi xác định, chân của tôi thật sự bị cô ta đụng gãy xương.

Nghe xong, sắc mặt Thượng Quan Sở liền trầm xuống.

- Người đâu.- giọng rất nhẹ, tiếng không lớn, tựa hồ như đang nói một mình.

- Sở thiếu có gì phân phó.- Hai bóng người như quỷ liền xuất hiện phía sau Thượng Quan Sở.

Hai người kia Diệp Thanh Linh đều đã gặp qua ở phòng khách Diệp gia, một ba mươi tuổi đã từng rèn luyện qua lao tù hán tử A Phú. Một người kia khoảng 20 tuổi, vẻ ngoài sạch sẽ, thanh tú, gọi là Từ Ngôn.

- Vị thái thái này nói chân của bà bị Diệp tiểu thư nhẹ nhàng giẫm phải bị gãy.- Thượng Quan Sở nhẹ nhàng nói

- Hai người hãy kiểm tra một chút, nếu là thật thì hãy đưa đi bệnh viện còn nếu không phải thì hãy giúp cho vị thái thái này toại nguyện.

- Thuộc hạ đã rõ.- A Phú nói xong liền ôm lấy Lí Bình hướng ra phía ngoài.

- Các người muốn làm gì? Buông ra.- nghe ý tứ của Thượng Quan Sở Lí Bình liền sợ tái mặt, đầu lười như bị thất lại.

A Phú thô lỗ ôm Lí Bình, giọng đầy ác ý nói:

- Lời nói của Sở thiếu bà không nghe rõ sao? Hay bị Diệp tiểu thư đụng phải nên điếc rồi?- Ngụ ý rõ ràng không chỉ muốn làm chân Lí Bình gãy còn muốn làm thêm cả lỗ tai điếc nữa rồi mới đem đi bệnh viện.

Lí Bình nghe xong ra sức giãy giụa, nói:

- Chân tôi không gãy cũng không bị điếc.

Nhưng là A Phú tỏ vẻ như tai như điếc, mặc bà giãy thế nào cũng thờ ơ, vừa ra khỏi toilet, Lí Bình liền la lên:

- Thị trưởng Triệu cứu mạng, thị trưởng Triệu cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Gần quan được ban lộc

Lí Bình nghe xong, cố gắng đứng lên, vừa giãy dụa vừa nói:”Tôi ..... chân tôi không bị gãy, lỗ tai cũng không bị điếc .”

Nhưng A Phú thì coi như mình bị điếc, thờ ơ nhìn bà ta giãy dụa, Lí Bình không biết nên làm thế nào, vừa ra khỏi toilet đã thảm thiết kêu lên: “Thị trưởng Triệu, cứu mạng .....”

Lí Bình hướng mắt về phía mọi người, thị trưởng Triệu nghe tiếng kêu liền đi đến. Con trai Lưu Phong cùng con dâu Hàn Phi Phi của Lí Bình cũng đi theo.

Lưu Phong không biết chuyện gì xảy ra, nhìn A Phú đang ôm mẹ mình, lạnh lùng quát: “Buông mẹ tôi ra.”

Hàn Phi Phi thấy phía sau A Phú là Thượng Quan Sở, mặt nhất thời đen lại, khẽ kéo góc áo Lưu Phong, nhẹ giọng nói: “Mẹ có thể đã đắc tội với Sở thiếu.” Phải biết rằng, ngoại trừ Thượng Quan Sở, không ai trong thành phố A quyền quý này dám ở ngay trước mặt thị trưởng Triệu náo loạn.

Thị trưởng Triệu cũng đoán được vài phần, liền cười với Thượng Quan Sở, “Sở thiếu, phát sinh chuyện gì vậy? Ai làm anh mất hứng à?” Thị trưởng Triệu lạnh lùng nhìn A Phú đang ôm Lí Bình, trong lòng thầm nghĩ Lí Bình không sợ chết, phải biết ông làm thị trưởng cũng phải kiêng dè Thượng Quan Sở vài phần, làm Thượng Quan Sở mất hứng ngay cả ông cũng không được tha.

Lí Bình khóc sụt sùi, nói: “Thị trưởng Triệu, cứu mạng ..... bọn họ ... bọn họ .....”

Thượng Quan Sở bình thần nhìn thị trưởng Triệu, “Thị trưởng Triệu, hôm nay là ngày đại thọ của ngài, tôi coi trọng ngài, trước mắt thì sẽ tạm tha cho người đàn bà này, chẳng qua tôi chỉ muốn giúp ông chinh đồn lại cho hợp quy củ, tôi tin, thị trưởng Triệu cũng biết rõ.”

“Biết, biết.” Thị trưởng Triệu thấy Thượng Quan Sở nói vậy liền vui mừng, chỉ cần không làm loạn trong đại thọ của ông, việc Thượng Quan Sở đối xử thế nào với người nhà họ Lưu ông cũng sẽ không quản.

Lí Bình giờ mới biết bà đã chọc vào ác ma thành phố A – Thượng Quan Sở, biết sự tình sẽ không kết thúc tại đây, không dám tiếp tục tham gia tiệc thọ, cùng Lưu Phong và Hàn Phi Phi chạy trốn.

Sau khi mẹ con Lưu gia vừa rời khỏi, tiệc đại thọ lại khôi phục sự yên tĩnh, một tiếng động cũng không có, không ai dám ở trước mặt Thượng Quan Sở nói một câu. Sau đó mọi người quay sang đánh giá Diệp Thanh Linh, trong lòng tự nhủ dường như cô và Thượng Quan Sở có quan hệ khá gần gũi.

Đây mới chính là một người đặc đạo, gà chó lên trời. Ngay sau đó, mọi người vừa nhìn thấy Diệp Thanh Linh liền chào đón hồ hồ, nhiệt tình tiếp đãi. Trương Đình Đình cũng dễ dàng bắt chuyện, tập đoàn Diệp thị lên như mặt trời ban trưa.

Sau ngày thọ yến, Trương Đình Đình cảm tập tài liệu đã được Thượng Quan Sở kí tên ngân hàng cho vay. Trước kia ngân hàng thành phố cùng Diệp gia như có mối thâm thù gì đó, nói gì cũng không chịu cho Diệp gia vay, giờ chỉ cần Thượng Quan Sở kí tên, liền lập tức phê chuẩn cho Diệp gia vay tiền.

Bởi vì có Thượng Quan Sở, tập đoàn Diệp thị điên cuồng tăng tiền lương.

Bởi vì có Thượng Quan Sở, tập đoàn Diệp thị điên cuồng phát thưởng xe mới.

Càng bởi vì có Thượng Quan Sở, cổ phiếu tập đoàn Diệp thị tăng vọt.

Theo lời Tô Phi và Ngô Vân, Thượng Quan Sở chính là tai họa, à nhầm, là kẻ khiến kinh tế thành phố A chấn động.

Sau đó Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở trở về Diệp Gia, đi cùng họ không phải Tô Phi và Ngô Vân mà là Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ.

“Thượng Quan Sở, tại sao Diệp tiểu thư lại không muốn lên núi Minh Nguyệt?” Bước chân vào phòng khách nhà họ Diệp liền thấy Dịch Thiếu Kiệt cười hỏi.

“Thanh Linh ở đâu thì tôi ở đó” Thượng Quan Sở cười cười nhìn Diệp Thanh Linh tràn đầy tình ý nói.

Diệp Thanh Linh rung mình, nhẩn mây nhìn Thượng Quan Sở nói: “Các người biết biệt danh của Thượng Quan Sở là gì không?”

Diệp Thanh Linh mím môi, nhẹ giọng nói: “Thượng Quan sên dĩnh dĩnh”

“Sên dĩnh dĩnh? Haha Thượng Quan cậu có cái biệt danh này từ bao giờ thế?”

Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt cười đến không thở nổi, lòng thầm bội phục sự lớn mật của Diệp Thanh Linh.

“Thanh Linh, cái tên thân thiết này của chúng ta, sao có thể để cho người khác biết được chứ?”

Thượng Quan Sở đem chữ “chữ” kia kéo dài ra, nét cười vẫn còn nguyên trên mặt, Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt nhìn không chịu được liền âm thầm kêu khô, liên tục lắc đầu nói: “Vẫn là kêu Thượng Quan thấy thân thiết hơn”. Bọn họ chính là có tà tâm mà không dám gọi!

Diệp Thanh Linh nhìn Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt cười đến mức mặt biến dạng trông vặn vẹo vô cùng khổ sở. Hai người này bộ dạng cũng rất đẹp trai, so với Thượng Quan Sở thật sự là mỗi người một vẻ.

Đối với ánh mắt liếc nhìn của Diệp Thanh Linh, thói ham hư vinh của Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt như dần được sống lại.

“Thanh Linh bọn họ so với anh còn đẹp trai hơn sao?” Thượng Quan Sở trưng ra bộ mặt tuần tú hờn giận nhìn Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt mỗi người một vẻ, ai oán kêu.

Diệp Thanh Linh lấy lại tinh thần, giấu đi cảm xúc, thản nhiên nói : “Bằng nhau, mỗi người một về”

Thượng Quan Sở mắt mở lớn, không tin được nhìn Diệp Thanh Linh “Thanh Linh em có cần đi khám bác sĩ mắt không?”

Nghe xong Diệp Thanh Linh không đổi nét mặt vẫn thản nhiên nhìn Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ, nói: “Các anh có thấy Thượng Quan Sở cần đến khoa thần kinh khám không???”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Kim Dịch hai người cùng gật đầu liên tục, đồng ý một cách mãnh liệt.

Tính khí thất thường như vậy, vốn đã sớm nên đi xem lại thần kinh. Chẳng qua bọn họ không có dũng khí nêu ra ý kiến như Diệp tiểu thư thôi.

Thượng Quan Sở còn muốn nói thêm gì đó nữa nhưng lại thấy Diệp Thanh Linh lên lầu nên mới bỏ qua cho hai tên Kim Dịch.

Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt mặt nhăn mày nhó, “Thượng Quan, cậu yên tâm để Tô Phi và Ngô Vân quản lý công việc của Dịch thị và tập đoàn Kim Vũ sao?”

“Lo lắng.” Thượng Quan Sở khẽ gật đầu như đồng ý, nói : “Tô Phi và Ngô Vân cũng luôn thấy lo lắng.”

“Bọn họ thì lo lắng cái gì? Tôi và Thành Vũ so với Tô Phi và Ngô Vân có gì kém sao?” Dịch Thiếu Kiệt không đồng ý, nói lại.

“Đồ thị, cậu hiểu không?” Thượng Quan Sở cười đầy đen tối nhìn Dịch Thiếu Kiệt.

“Không hiểu.” Dịch Thiếu Kiệt mặt đen lại, anh cũng không muốn đi quản lý Hắc thị.

Thượng Quan Sở nhìn về phía Kim Thành Vũ, “Cậu biết gì về bộ phim sẽ chiếu tối nay không???”

“Không biết” Kim Thành Vũ đáp lại, cũng như chuyện của các bang phái, anh cũng không biết gì cả.

“Vậy cậu nói Tô Phi và Ngô Vân có thể yên tâm không?” Thượng Quan Sở cố gắng nói từng ý, giống như một người thầy đang kiên nhẫn giảng giải từng chút một.

“Lo lắng.” Bọn họ cũng có chút lo lắng, bọn họ sợ bất động sản, khách sạn cùng thương trường trong một đêm liền biến mất, trở thành sòng bạc, buổi chiếu phim tối. Nếu Tô Ngô hai người này cùng nổi dã tâm, buôn bán thuốc phiện, bọn họ làm sao dàn xếp nổi hậu quả đây.

“Bọn họ không hiểu bất động sản, thương trường kinh doanh, chúng tôi cũng không biết quản lý sòng bạc cùng rạp chiếu phim, như vậy, Thượng Quan, cậu vẫn muốn chúng tôi trao đổi công việc sao?” Dịch Thiếu Kiệt giận nhưng không biết dồn lên đâu để mà phát tiết.

“ Cái gọi là gần quan được ban lộc, tôi không phải đã để cho các cậu có thể cạnh tranh công bằng sao?” Thượng Quan Sở cười gian trá, nhìn Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ trong lòng đang tự nhủ hai chữ “yêu nghiệt”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Cái này gọi là gần quan được ban lộc, tôi không phải đã cho các cậu cơ hội được cạnh tranh công bằng sao?- Thượng Quan Sở cười đầy tà ý, nhìn Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ trong lòng đang thầm kêu lên hai tiếng “yêu nghiệt”.

Bởi vì cho họ có cơ hội cạnh tranh công bằng, mà hy sinh miếng ăn của hàng vạn người sao? Đây là loại lão bản gì chứ? Làm như vậy thì cách ngày phải đi ăn xin cũng không còn xa, Kim Thành Vũ run rẩy âm thầm thờ dài trong lòng:

- Diệp tiểu thư tuy xinh đẹp thật nhưng vì không muốn đi ăn xin nên tôi sẽ bỏ qua cơ hội cạnh tranh công bằng này.

- Như vậy không tốt!

Thượng Quan Sở lòng không đồng ý:

- Người không biết sẽ nói tôi khi dễ cấp dưới.

Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ không hẹn mà cùng bắt tay, không cam lòng cười cười nói:

- Phụ nữ như quần áo, huỳnh đệ như tay chân, không thể vì quần áo mà làm huỳnh đệ mất hòa khí được.

Thấy hai người nói rất thành khẩn nhưng nghĩ lại thấy không đúng:

- Hai người nói Thanh Linh là quần áo sao?

Dịch Thiếu Kiệt kiên nhẫn cười cười nói:

- Diệp tiểu thư là chị dâu tương lai! Là chị dâu tương lai nha!

Kim Thành Vũ mặc dù ngoài mặt rất thành khẩn nhưng trong lòng vẫn thầm tự nhủ mình cũng cùng tuổi với Thượng Quan, sao lại phải kêu là chị dâu chứ! Thượng Quan ơi Thượng Quan, cậu sao có thể già trẻ không phân biệt như vậy.

- Là các cậu tự bỏ qua cơ hội đấy!- Lộ ra vẻ mặt “tôi không có bức các người”.

-Đúng, đúng.- Hai người gật đầu như đập tòi.

- Là hai người nói Thanh Linh là chị dâu tương lai.- Thượng Quan Sở lộ ra vẻ mặt hài lòng.

-Đúng, đúng.- Hai người lại tiếp tục gật đầu.

- Tự nhận ra thì sẽ nhớ lâu, hai người tự về vị trí của mình đi!- Thượng Quan Sở đắc ý cười, tâm tình này nở như gió xuân.

Hai người Kim Dịch như được phóng thích, rất nhanh đã biến mất khỏi biệt thự Diệp gia.

Thượng Quan Sở nhìn cái giường trong phòng không cánh mà bay, sắc mặt trầm xuống nhìn người con gái mặc áo ngủ đang chơi máy tính trên giường:

- Giường của anh đâu?

Cô gái đang chơi máy tính kia tựa hồ như không nghe thấy Thượng Quan Sở. Mễ Lam Nhi đang dọn phòng hảo tâm trả lời:

- Diệp tiểu thư nói cái giường kia rất vướng bận, sai người đem ra ngoài rồi.

Hắn chẳng qua là nửa giờ không đi bên cô, cô liền đem giường của hắn đi. Nếu hắn nửa ngày không đi bên người cô, có phải cô sẽ đem lão bà tương lai của hắn đi mất luôn không? Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh đang tập trung chơi trò chơi, không giận không cười nói:

- Thanh Linh đã nghĩ thông suốt rồi?

Diệp Thanh Linh thấy Thượng Quan Sở nói điều khó hiểu ngẩng đầu liền thấy hắn cười, hỏi:

- Nghĩ thông suốt cái gì?

- Thanh Linh đem giường đi không phải là muốn cùng giường với anh sao?- Thượng Quan Sở mắt như lóe tinh quang, cười đến mức làm người ta phải mê mẩn.

- Mặt dày- Diệp Thanh Linh chỉ nói được một câu đánh giá Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở cười cười, tay sờ nhẹ lên mặt:

- Không sao! Thoạt nhìn không khác Thanh Linh là mấy!

- Ngụy biện- Diệp Thanh Linh cảm thấy trên đỉnh đầu như có đám quạ đen, sợ rằng trên đời này chỉ có một mình Thượng Quan Sở là rắc rối như vậy.

- Mặt của anh và em không khác nhau là mấy, em không thể bẻ cong sự thật chứ.- Thượng Quan Sở cười xấu xa, ngữ khí cũng bị vụn vụn đi.

Cũng không biết ai bẻ cong sự thật. Cô đem giường hắn ra ngoài không phải là muốn mời hắn ra ngoài sao? Nhưng đại thiếu gia rắc rối này lại cho là cô muốn ngủ cùng giường với hắn, sao có thể nói thành như vậy. Diệp Thanh Linh không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài thật mạnh:

- Nơi này phòng nào tốt?

- Phòng nào cũng tốt.- Hắn nhanh chóng nói, kỳ thật hắn muốn nói không có phòng nào tốt mà là người trong phòng mới tốt.

- Giường không có, anh muốn ngủ như thế nào?- Diệp Thanh Linh nói.

- Giường lớn như vậy chẳng lẽ Thanh Linh không thấy.- Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh hỏi lại.

Cô đương nhiên thấy được, nhưng đó là giường cô, không phải đại thiếu gia rắc rối này muốn ngủ cùng giường chứ, nhìn Thượng Quan Sở suy nghĩ thật lâu sau, thỏa hiệp nói:

- Ngủ trên sàn hoặc ra ngoài, anh chọn đi!

Cái gì? Kêu hấn ngủ trên sàn?

- Được rồi, anh sẽ ngủ trên sàn.- Vì lão bà tương lai của hấn nên nhường một chút

Diệp Thanh Linh không nghĩ hấn sẽ đồng ý nhanh như vậy, chỉ tay về tủ quần áo:

- Bên trong có chăn và gối.- Ý là bảo hấn ngủ trên sàn.

Có thể ngủ trong phòng Diệp Thanh Linh hấn rất vui, ánh mắt hạnh phúc nheo lại cười.

- Xong.- Thượng Quan Sở hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Diệp Thanh Linh quét mắt nhìn Thượng Quan Sở:

- Đúng là ổ chó không sai.

Thượng Quan Sở nghiêm trang nhìn Diệp Thanh Linh, chỉ thờ dài thật mạnh, nói:

- Vì không có chó mẹ chỉ dẫn.

Diệp Thanh Linh không có phản bác, cúi đầu tiếp tục chơi trò chơi của cô. Thời gian cứ vậy trôi qua, Thượng Quan Sở thấy nhàm chán vì không có ai đấu võ mồm cùng, đi đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Thanh Linh:

- Thanh Linh đang chơi cái gì? Chúng ta cùng nhau chơi đi!- Diệp Thanh Linh vẫn cúi đầu không nói.

Thượng Quan Sở thấy cô không nói lời nào, chậm rãi đi về phía cô.

- Đây là giường của tôi.- Diệp Thanh Linh thấy người kia rất nhanh đã ngồi lên giường mình liền nhắc nhở.

- Anh biết.

- Đã biết thì cách xa một chút!- Diệp Thanh Linh ngữ khí lạnh như băng.

- Ai bảo em không để ý đến người ta.- Thượng Quan Sở làm như một đứa bé đang giận.

- Nhàm chán, có thể đi tìm Tô Phi và Ngô Vân.- thì ra người này thấy nhàm chán, cô cũng không mời hấn ở lại đây.

- Bọn họ chơi không vui.

-.....- chẳng lẽ cô chơi vui, cô cũng không phải món đồ chơi.

Đêm đã khuya, Diệp Thanh Linh chơi trò chơi mệt, ngả đầu xuống liền ngủ cũng không để ý Thượng Quan Sở vẫn đang trần trọc. Nhìn cô gái đang ngủ say, lặng lẽ đứng dậy, rón rén đi đến bên giường.

Đêm đó, cô mơ một giấc mơ rất đẹp, trong mơ, cô đến tìm mẹ, mẹ ôm cô ngủ, rất ấm áp làm cô không muốn tỉnh lại. Còn Thượng Quan Sở đêm đó cũng lặng yên không một tiếng động bước lên giường Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nụ hôn mê loạn

Đêm đó Diệp Thanh Linh mơ thấy một giấc mơ rất đẹp. Trong mơ cô gặp mẹ, mẹ ôm rồi ru cô ngủ, vô cùng ấm áp, làm cô không muốn tỉnh lại.

Thượng Quan Sở yên lặng không một tiếng động nhẹ nhàng lên giường nằm bên Diệp Thanh Linh, ngắm khuôn mặt xinh đẹp khi ngủ say của cô, sau đó đem cả thiên hạ đã ngủ say ôm vào lòng, thân thể nhẹ nhàng ấm áp đó làm Thượng Quan Sở yêu thích vô cùng.

Vốn định nhắm mắt lại ngủ, làm quân tử một lần không ăn cô, nhưng khi ôm cô vào lòng, hấn luyện tiếc không muốn nhắm mắt lại ngủ, thầm nghĩ chỉ ngắm cô ngủ thôi, hấn chỉ nghĩ như thế.

Ngây ngốc nhìn thiên hạ đã ngủ say trong lòng hai giờ, không biết tại sao tim hần từ từ đập nhanh, cổ họng khô rát, một trận lửa nóng truyền lên mặt, sau đó đục vọng ở hạ thân vọt thẳng lên não, không còn giống như những gì ban đầu hần đã nghĩ, bắt đầu làm cho lý trí xa rời hần.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngủ say của Diệp Thanh Linh, lông mi dài cong veo hơi hơi động, đôi môi anh đào mềm mại như cánh hoa, Thượng Quan Sở vừa đặt môi mình vào đó vừa nghĩ sẽ yêu thương cô thật nhiều.

Khi đã chiếm được đôi môi anh đào hần tận tình vừa hôn vừa mút vào, Diệp Thanh Linh bị Thượng Quan Sở hôn làm bừng tỉnh, ngạc nhiên hô lên một tiếng, mở to đôi mắt mê muội nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Sở ở ngay trước mắt mình.

Thừa dịp Diệp Thanh Linh kêu lên, hần đã linh hoạt đưa lưỡi tiến vào miệng của cô, hương vị ngọt ngào trong miệng của cô làm hần ngây ngất, càng thêm mê loạn, và cũng làm Diệp Thanh Linh không còn tỉnh táo.

Diệp Thanh Linh không phản kháng làm cho hần đắc ý một bước lại thêm một bước, còn cô cũng chậm rãi hôn đáp lại hần, một lát sau bởi vì cô nhu thuận, làm cho hần càng thêm khát vọng, hạ thân lại càng thêm khô nóng, cánh tay bắt đầu không yên phận, lạng lẽ tiến vào bên trong quần áo cô tìm kiếm xoa nhẹ hai luồng mềm mại đẹp đẽ kia.

Diệp Thanh Linh nhất thời thanh tỉnh, ý thức được đây không phải trong mơ, dùng sức lực toàn thân đẩy hần ra, Thượng Quan Sở không ngờ cô đột ngột đẩy hần, không hề đề phòng nên bị ngã về phía sau, góc áo không cẩn thận vướng vào làm khưnh ảnh chụp cả gia đình Diệp Thanh Linh cũng rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng “loảng xoảng”, rồi sau đó là tiếng “đau——” bởi vì té ngã mà phải chống tay xuống đất của ai đó.

Diệp Thanh Linh cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng kéo Thượng Quan Sở hỏi: “Thượng Quan Sở, anh không sao chứ? Tay anh——.”

Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh sốt ruột vì hần, cảm giác đau đón trên tay đột nhiên không thấy đau nữa, cười nói: “Anh không sao, nhưng mà lại làm vỡ khung ảnh của em, thật xin lỗi.”

Thấy hần cười an ủi cô, còn vì nữ làm vỡ khung ảnh mà giải thích, trong lòng Diệp Thanh Linh lặng lẽ dâng lên một dòng nước ảm: “Tại tôi đột nhiên đẩy anh ra, thật xin lỗi! Tay anh thế nào rồi?”

Nhìn tay hần Diệp Thanh Linh lộ vẻ xấu hổ.

“Không có việc gì, vết thương nhỏ thôi mà.”

Vết thương trên tay Thượng Quan Sở mặc dù đau đón khó chịu, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, làm như không có việc gì khác thường.

Diệp Thanh Linh nhìn máu chảy trên tay Thượng Quan Sở, biết hần chỉ nói vậy, đứng dậy mở cửa kêu người mời bác sĩ.

Diệp Thanh Linh tìm thuốc trong nhà, lấy một ít thuốc khử trùng cẩn thận xử lý vết thương trên tay Thượng Quan Sở. Nhìn Diệp Thanh Linh trước giờ luôn giữ bình tĩnh, bây giờ lại mất bình tĩnh như thế, trong lòng Thượng Quan Sở tự nhủ mình bị thương cũng có giá trị, ít ra hần đã biết cô quan tâm đến hần thế nào, trong lòng cô đã từ từ có hần, cho dù chỉ một chút thôi, cũng làm cho hần vui mừng khôn xiết.

Bác sĩ Bạch là bác sĩ gia đình của Thượng Quan gia chưa có đến, nhưng lại có Khương Thừa là người mới từ nước ngoài trở về, bước vào phòng, suy nghĩ một lúc rồi trêu chọc nói: “Thượng Quan, hơn nửa đêm, cậu bị thương ở thắt lưng hay là bị thương ở thận thế!” Nói xong còn ái muội nhìn Diệp Thanh Linh đang đứng bên cạnh.

Thượng Quan Sở trừng mắt nhìn Khương Thừa, cười gian nói: “Cậu đang buồn chán phải không, muốn đi vùng núi W thị công tác hai năm à?”

“Địa phương quá quý đỏ, cả đời này tôi không bao giờ muốn đi nữa.” Khương Thừa vừa đi đến trước mặt Thượng Quan Sở vừa nói, sau đó kiểm tra vết thương trên tay hần.

“Không muốn đi? Vậy bớt nói nhảm đi, làm nhiều một chút.” Thượng Quan Sở cười bình thản, giống như người bị thương không phải hần.

Khương Thừa khử trùng lại tay Thượng Quan Sở, bôi thuốc xong, cuối cùng căn dặn: “Thượng Quan, cậu tốt nhất nên nghỉ ngơi vài ngày, mấy ngày này miệng vết thương không thể dính nước, cũng không thể cầm vật nặng.”

“Được.” Thượng Quan Sở gật đầu, coi như đã nghe thấy.

Khương Thừa băng bó tay Thượng Quan Sở xong rồi đi ra ngoài, lâu một Diệp gia không còn phòng. Khương Thừa đi rồi, Diệp Thanh Linh leo lên sofa nằm xuống ngủ.

“Lên giường ngủ đi, anh sẽ không làm gì em nữa đâu”. Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh ngủ trên sofa, trong lòng khó chịu còn hơn chính hần nằm trên đó.

“Ngủ đi, người bị thương nên nghỉ ngơi nhiều.” Diệp Thanh Linh không muốn nhiều lời, nhắm mắt lại. Vừa nhắm rồi lại mở mắt ra nói: “Anh có cần giúp gì thì kêu tôi.” Nói xong tiếp tục nhắm mắt lại.

Thượng Quan Sở thấy cô thật sự muốn ngủ, liền đứng dậy đi đến sofa, đứng nhìn một lúc lâu, rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Thanh Linh.

“Anh muốn làm gì?”

Diệp Thanh Linh thật sự muốn mở đầu óc Thượng Quan Sở ra xem những suy nghĩ linh tinh chứa bên trong đó.

"Ngủ." Hắn nói xong liền nằm xuống ngủ bên cạnh cô.

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, không nói tiếng nào, đứng dậy đi đến giường ngủ. Thượng Quan Sở thấy thế, cũng đi đến giường nằm xuống.

"Rốt cuộc anh muốn cái gì?" Diệp Thanh Linh âm ỉ hỏi.

"Sô pha cứng lắm ngủ không được." Thượng Quan Sở cười trả lời.

Cô chẳng phải đã kêu hắn ngủ trên giường sao? Nhìn Thượng Quan Sở một lúc, cuối cùng thở dài thật sâu, đi đến sô pha lấy chăn đưa cho Thượng Quan Sở, "Vậy cùng ngủ trên giường đi!" Nói xong rồi lấy chăn quấn quanh thân mình kín không một khe hở, nhắm mắt lại.

Thượng Quan Sở lẳng lặng nhìn Diệp Thanh Linh, bất đắc dĩ thở dài nói: "Đưa giúp anh một cái chăn." Hai tay hắn đều bị băng bó như cái bánh chưng, không cách nào cử động được.

Diệp Thanh Linh ngồi lên, đưa Thượng Quan Sở cái chăn, nói: "Mau ngủ đi!"

"Được" Thượng Quan Sở cười gật đầu như một đứa bé ôn thuận đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cây si đại tiểu thư

Trời vừa tờ mờ sáng.

"Sờ ca ca, mở cửa đi, Sờ ca ca." Giọng nói nhẹ nhàng, uyển chuyển của Dịch Hiểu Huyền bay đến vào phòng Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh vẫn còn mơ màng mắt nhắm mắt mở, thần nhiên nói: "Tìm anh kia, có ra xem hay không?"

"Cho cô ta vào đi." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh, hy vọng có thể nhìn thấy điều hắn muốn trên mặt cô. Nhưng lại thất vọng, Diệp Thanh Linh không có biểu cảm gì, chỉ là lười biếng đứng lên, rồi giường ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Dịch Hiểu Huyền liền nhanh chóng tiến vào, đi về phía Thượng Quan Sở.

"Dừng lại!" Thượng Quan Sở nhíu mày, kêu Dịch Hiểu Huyền như sắp nhào vào lòng mình đứng lại.

Dịch Hiểu Huyền dừng gấp, thiếu chút nữa không đứng vững, lão đảo bước thêm vài bước mới dừng hẳn. Đôi mắt long lanh trực trào nước chấm chú nhìn hắn: "Sờ ca ca bị thương à? Có nghiêm trọng không? Có đau không?"

Thượng Quan Sở cũng không thấy lạ khi Dịch Hiểu Huyền biết hắn bị thương, làm mặt lạnh, lãnh đạm nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không nghiêm trọng. Không có việc gì, cô về đi."

Diệp Thanh Linh không ngủ đủ, mặt mày ủ rũ, chậm rãi, thong thả trở về giường, tiếp tục giấc ngủ của mình.

Dịch Hiểu Huyền trừng mắt to như cái chuông đồng (so sánh thiệt ghê >.

Diệp Thanh Linh chỉ để ý ngủ, mặc kệ mọi nghi vấn lớn nhỏ của Dịch Hiểu Huyền. Thượng Quan Sở gật đầu cam chịu, thần nhiên nói: "Thanh Linh là bà xã tương lai của tôi, chúng tôi đương nhiên là ngủ cùng giường."

"Nhưng em, em thì phải làm sao?" Dịch Hiểu Huyền thì thảo ọt hỏi.

Thượng Quan Sở cũng không hoan nghênh người khách không mời mà đến này, thần nhiên nói: "Còn có thể làm sao bây giờ, về nhà đi." Nói xong cũng xoay người đi ngủ.

Dịch Hiểu Huyền trừng mắt một lúc lâu, không tức giận, cũng không khóc lớn, đi đến sô pha ngồi, nhìn Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh đang ngủ nói: "Không sao cả, hai người ngủ đi, tôi ngồi chờ hai người dậy."

Nghe Dịch Hiểu Huyền nói như thế, Thượng Quan Sở cũng không còn tâm tình tiếp tục ngủ, ngồi dậy, thần nhiên đối với Diệp Thanh Linh đang ngủ bên

cạnh nói: "Thanh Linh, giúp anh rửa mặt chải đầu đi!"

Diệp Thanh Linh miễn cưỡng cử động thân mình, lười biếng nói: "Hiệu Huyền, giúp Sở ca ca của cô rửa mặt chải đầu một chút đi!" Giọng nói tuy không lớn, lại đủ để cho người trong phòng nghe được.

"Được chứ!" Dịch Hiệu Huyền nghe xong, thật vui vẻ đi đến trước mặt Thượng Quan Sở, "Sở ca ca, em giúp anh rửa mặt chải đầu nha!"

Thượng Quan Sở cũng không thèm liếc nhìn Dịch Hiệu Huyền, chỉ quay sang nhìn Diệp Thanh Linh đang nghiêng người ngủ, rầu rĩ lặp lại, "Thanh Linh, giúp anh rửa mặt chải đầu một chút."

Diệp Thanh Linh không chỉ nằm yên, mà còn không thèm nói một câu.

Dịch Hiệu Huyền tò mò nhìn Diệp Thanh Linh đang ngủ, tươi cười nói với Thượng Quan Sở: "Sở ca ca, để em giúp anh đi, em sẽ làm tốt mà."

Thượng Quan Sở lạnh lùng nhìn Dịch Hiệu Huyền đang muốn tiến lên dìu hắn, nói: "Dịch Thiếu Kiệt, hãy quản cho tốt em gái của mình."

Dịch Thiếu Kiệt đang đuổi theo em gái, vừa lên lầu chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo đáng sợ của Thượng Quan Sở, không khỏi chợt thấy lạnh sau lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bước chân càng thêm hỗn loạn nhanh chóng chạy vào phòng của Thượng Quan Sở.

"Em gái à, em lại làm gì thế? Nói em đừng đến quấy rầy anh Sở nghỉ ngơi, sao em lại không chịu nghe? Đi, cùng anh trở về." Ai! Cô em gái ngốc nghếch này của hắn, sao vừa thấy mỹ nam lại trở nên cứng đầu, khó bảo thế chứ?

Dịch Hiệu Huyền không chịu nghe theo, chu môi, hờn giận nói: "Em không về đâu, về nhà không có gì chơi vui cả."

Dịch Thiếu Kiệt vạch đen đầy đầu, em gái ngoan của tôi ơi, Thượng Quan Sở không phải là món đồ chơi cho em đùa giỡn. Thấy em gái mình quyết tâm ở lại như vậy, hắn đành bất đắc dĩ nói: "Chúng ta trở về tìm Thành Vũ chơi đi, chơi với hắn vui hơn so với Thượng Quan Sở."

"Thật sao? Thành Vũ ca đồng ý làm bạn trai em sao?" Gương mặt của Dịch Hiệu Huyền sau một khắc lại bừng sáng.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn em gái đơn thuần, đáng yêu của mình, khóc không ra nước mắt, lớn tiếng nói: "Đương nhiên là thật." Ai! Ai bảo em gái hắn bị biến ngốc sau cơn bệnh năm đó đâu.

"Được rồi, chúng ta trở về thôi." Nói xong, hai anh em dắt tay nhau cùng rời đi.

Dịch Hiệu Huyền là em gái duy nhất của Dịch Thiếu Kiệt, năm nay đã hai mươi một tuổi, nhưng sau cơn bệnh kia liền biến ngốc. Mọi người đều nói cô giống như giả vờ ngớ ngẩn, nhưng cô lại đặc biệt thích mỹ nam, hề thấy mỹ nam liền không ngừng theo đuổi họ. Trong đó, Kim Thành Vũ cùng Thượng Quan Sở là mỹ nam cô yêu thích nhất, chỉ cần nghe tới hai người, sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Cứ mỗi lần như vậy Thượng Quan Sở đều kêu Dịch Thiếu Kiệt quản cho tốt cô em gái ngốc của hắn. Diệp Thanh Linh cũng đã sớm biết em gái Dịch Thiếu Kiệt có chút si ngốc, bởi vậy cô mới không để ý đến bọn họ mà ngủ.

Sau khi anh em nhà họ Dịch rời đi, Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh cũng không còn buồn ngủ. Diệp Thanh Linh liền giúp Thượng Quan Sở rửa mặt, chải đầu.

"Anh muốn đi WC." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh vừa rửa mặt chải đầu cho mình xong, nói.

"Anh không tự mình đi được sao?" Việc này cũng muốn cô làm à? Cô cũng không phải là bảo mẫu, hơn nữa muốn cô giúp hắn cởi quần dài, vậy cô từ đâu cởi xuống đây?

Thượng Quan Sở nâng tay, "Em nói xem, tay tôi thế này. Có thể tự đi sao?"

Không có cách nào khác, Diệp Thanh Linh đành phải cùng hắn vào phòng vệ sinh, quay người, lưng túm giúp Thượng Quan Sở đi WC.

Diệp Thanh Linh lúng túng nên lại đụng phải nơi không nên đụng, khiến cả người Thượng Quan Sở nổi lên dục hỏa vô cùng khó nhịn.

Đến lúc ăn sáng, Mễ Lam Nhi đưa bữa sáng đã chuẩn bị tốt vào trong phòng, Diệp Thanh Linh nhàn nhã ăn từng chút một.

"Thanh Linh, anh cũng muốn ăn." Thượng Quan Sở tội nghiệp nhìn Diệp Thanh Linh.

"Anh không có miệng à?" Diệp Thanh Linh ngoan ngoãn trả lời.

"Tất nhiên có miệng, nhưng mà tay thì không thể cử động được!" Thượng Quan Sở chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Diệp Thanh Linh vẫn thông thả ăn, "Mễ Lam Nhi, giúp Sở thiếu ăn sáng."

"Vâng." Mễ Lam Nhi bưng bát cháo lên, đưa đến bên môi Thượng Quan Sở, "Sở thiếu, ăn com."

Thượng Quan Sở dùng sức uống một ngụm cháo, ai oán liếc mắt nhìn Diệp Thanh Linh đang bình thản ăn cháo, Mễ Lam Nhi thấy tình huống như vậy cảm thấy vô cùng buồn cười, nhìn không được liền cười một cái.

Thượng Quan Sở hung hăng trừng mắt nhìn Mễ Lam Nhi, bình tĩnh lạnh lùng nói: "Chê cười ông chủ, khấu trừ tiền lương 1000 đồng."

"A!" Mễ Lam Nhi kinh ngạc, nhìn về phía Diệp Thanh Linh, "Diệp tiểu thư, Sở thiếu nói muốn khấu trừ tiền lương của tôi." Cô thật sự là bị oan nha, cười một chút mà thôi, vì cái gì muốn trừ nhiều tiền lương của cô vậy chứ!

Diệp Thanh Linh vẫn tập trung ăn bữa sáng của mình, thản nhiên nói: "Cô cứ việc cười, anh ta trừ bao nhiêu, tôi bù lại cho cô gấp hai."

"Thanh Linh, em không thể khi dễ bệnh nhân." Thượng Quan Sở lại ai oán kêu.

"Bệnh nhân thì có thể khi dễ người à?" Diệp Thanh Linh hỏi lại.

"Ách ——" là không thể, nhưng cái này không phải là thói quen của hấn sao?

"Thanh Linh, anh muốn uống nước." Thượng Quan Sở nói.

"Mễ Lam Nhi, đưa nước uống cho Sở thiếu." Diệp Thanh Linh nói mà không ngẩng đầu lên.

"Vâng, Diệp tiểu thư." Mễ Lam Nhi vội lấy nước đến cho Thượng Quan Sở uống.

"Thanh Linh, em giúp tôi tắm đi!" Tắm rửa mỗi ngày là thói quen của hấn.

"Mễ Lam Nhi, giúp Sở thiếu tắm rửa." Diệp Thanh Linh nói.

"Vâng." Mễ Lam Nhi trả lời, sau đó khó xử nói: "Ách! Diệp tiểu thư, chuyện này vẫn nên là cô làm thì hơn!"

"Nếu như vậy, gọi điện thoại cho Dịch Hiểu Huyền, tôi tin cô ấy rất thích ý tưởng giúp anh ta tắm." Diệp Thanh Linh nói như chuyện gió thoảng mây trôi.

"Vâng." Mễ Lam Nhi trả lời theo công thức, chuyện này cô có thể làm.

"Tôi không tắm nữa." Thượng Quan Sở cúi đầu giấu đi vẻ mặt kinh hách, cho dù là không tắm, dơ bẩn chết được, hấn cũng không tình nguyện để tiểu cô nương si ngốc của Dịch gia phi lễ được.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thế lực không rõ

"Sở thiếu, mẹ con Lưu Phong muốn xử lý thế nào?" Tô Phi mặc quần áo thoải mái, cười thản nhiên, phong thái nhàn tản, tổng thể liền đem lại cho người ta cảm giác dễ gần.

Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Linh đang chăm chú xem tài liệu công ty, thấy cô tựa hồ không hứng thú với cuộc nói chuyện của họ, thản nhiên nói với Tô Phi: "Về sau tôi không muốn nhìn thấy mấy người này ở thành phố A nữa."

"Đã rõ, tôi sẽ đi làm." Tô Phi nói xong xoay người rời đi.

"Giáo huấn một chút là được." Diệp Thanh Linh vẫn xem tài liệu, không ngẩng đầu lên nói.

"Được, làm theo lời của Diệp tiểu thư nói đi." Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng có động tĩnh, mặt liền hưng phấn đi tới cửa thư phòng nói với Tô Phi.

"Vâng." Tô Phi trả lời rồi ra cửa thư phòng.

Hai tiếng sau, Tô Phi lại xuất hiện ở thư phòng Diệp gia.

"Sở thiếu, không tốt." Tô Phi hoang mang rối loạn nói.

"Người Lưu gia đều chạy trốn rồi à?" Thượng Quan Sở nhếch mày thản nhiên nhìn lướt qua Tô Phi, giọng điệu ôn hòa.

"Không có."

"Không có trốn, vậy cậu gặp cái gì?"

Tô Phi không nói gì nhìn trời, tiếp tục nói: "Có người đã đối phó với người của Lưu gia trước chúng ta rồi."

"Tình hình thế nào?" Sắc mặt Thượng Quan Sở trở nên trầm lãnh, suy nghĩ một chút liền hỏi.

"Cha con Lưu gia bị tai nạn xe cộ, Lưu phụ đã chết, Lưu Phong chân tàn. Lưu mẫu Lí Bình hai chân gãy xương, hơn nữa còn bị điếc. Chỉ có vợ Lưu Phong - Hàn Phi Phi không bị gì." Tô Phi nói xong tình trạng của Lưu gia, nhìn Thượng Quan Sở, sắc mặt tái nhợt.

"Chuyện khi nào? Là ai làm?" Sắc mặt trầm lạnh Thượng Quan Sở dần có chút ấm, trên mặt mang theo nụ cười gian.

"Bốn giờ, trước mắt còn chưa tra được là ai làm." Tô Phi cẩn thận nhìn Thượng Quan Sở, sợ sau đó yêu nghiệt này liền biến hắn thành vật hi sinh.

"Dám thay Thượng Quan Sở quyết định? Mục đích của người này là chúng ta. Tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm được người đã ra tay với Lưu gia." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh vẫn đang xem tài liệu, lông mày nhất thời nhíu lại, trong lòng có chút bất an.

"Vâng." Tô Phi đáp ứng rồi phi như bay khỏi thư phòng.

"Thanh Linh, em cho rằng việc này là ai làm?" Tô Phi vừa rời khỏi, Thượng Quan Sở lại hỏi.

"Không biết." Ai làm thì quan gì đến cô?

"Hàn Phi Phi không bị gì, anh nghĩ việc này là nhắm vào của em." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn Thượng Quan Sở đang đầy nghi vấn, khẽ động môi, thản nhiên nói: "Tôi tin tưởng anh."

"À!" Thượng Quan Sở bị lời của cô dọa, ý này của cô, cô tin tưởng hắn có khả năng bảo vệ cô sao? Khóe miệng khẽ nhếch lên, "Thì ra trong lòng Thanh Linh anh cũng khá quan trọng nhì!"

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng cúi đầu xuống, lông mi khẽ nhúc nhích, nói: "Ít nhất là cũng có thể đối phó Hàn Phi Phi."

"Ách ——" hắn quan trọng chỉ là bởi vì hắn có thể đối phó với Hàn Phi Phi? Chẳng lẽ Thượng Quan Sở hắn trong lòng cô cũng chỉ có thể làm được việc nhỏ này sao?

Thất biểu cảm có chút kì dị trên mặt Thượng Quan Sở, liền bổ sung: "Thật ra so với việc đối phó với Hàn Phi Phi thì cũng có cái quan trọng hơn." Cứ nói thẳng ra chẳng phải tốt hơn sao? Thượng Quan Sở nhìn cô, chờ câu dưới của cô.

"Anh rất giàu có." Tiền đối với cô mà nói cũng rất trọng yếu, chẳng qua hắn không muốn lợi dụng điểm này để giúp cô. "Trừ bỏ tiền cùng thể lực, em không thấy được ưu điểm nào của anh sao?" Ánh mắt Thượng Quan Sở tràn đầy hi vọng.

"Đương nhiên là có." Diệp Thanh Linh không chút suy nghĩ nói.

"Thật sự?" Thượng Quan Sở kinh hỉ vạn phần.

"Giả." Diệp Thanh Linh không nặn không nhặt trả lời.

"——" Ánh mắt Thượng Quan Sở ai oán nhìn Diệp Thanh Linh, không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này Má Trương vội vàng vào thư phòng, "Thanh Linh, Hàn Phi Phi đang ở cửa khóc lớn náo loạn."

"Àn!" Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Má Trương, xem như nghe được.

Má Trương nhìn Diệp Thanh Linh, lắc đầu thở dài, "Thanh Linh, làm sao bây giờ a?"

"Để cô ta nháo." Diệp Thanh Linh thản nhiên nói biện pháp xử lý.

"Nhưng cô ta ở cửa chửi mắng, để hàng xóm nghe như vậy, còn tưởng rằng chúng ta thực sự khi dễ cô ta." Trong lòng thâm tự nhủ, đứa nhỏ này sao lại không vội chút nào thế.

"Nháo đủ, cô ta tự nhiên rồi đi." Diệp Thanh Linh nói.

"Nhưng là cô mắng to như vậy, sẽ ảnh hưởng thanh danh của cô." Má Trương thấy Diệp Thanh Linh bất động thanh sắc, càng nóng nảy.

"Là tôi làm Lưu Phong xảy ra tai nạn xe cộ sao?" Diệp Thanh Linh nhìn mắt Má Trương hỏi.

"Không phải. Nhưng cô cũng không thể để bị nhục mạ như vậy chứ!" Cô tin tưởng nhân cách Thanh Linh, sẽ không làm ra những việc như thế này.

"Tôi lại không có nghe thấy." Người khác muốn mắng, cô có cách nào, chẳng lẽ muốn cô cũng đi ra ngoài mắng lại Hàn Phi Phi?

"Cô không có nghe thấy, nhưng cô cũng nên nghĩ biện pháp xử lý việc này chứ?" Má Trương không hiểu, người ta đến tận cửa mắng, Diệp Thanh Linh vì sao lại coi như không thấy?

Diệp Thanh Linh nhìn Má Trương một lúc lâu, hỏi Thượng Quan Sở, "Anh nói nên làm sao? Hay là đưa cô ta đến sông Trường Giang cho cá đi?"

Má Trương nghe xong, liền giật mình kêu lên: "Thanh Linh, cô không thể làm chuyện trái pháp luật."

"Cũng không phải do tôi làm." Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở nói.

"Tuy không phải cô làm, nhưng không ai không biết cô quan hệ của cô cùng Sở thiếu, hần làm chuyện trái pháp luật thì cô cũng làm chuyện trái pháp luật." Ai, bà muốn đi tạ lỗi với Diệp lão gia, sao có thể để Thanh Linh và Thượng Quan Sở cùng một chỗ chứ?

Thượng Quan Sở nghe Má Trương nói, tâm tình liền tốt hẳn, cười với Diệp Thanh Linh nói: "Em xem Má Trương cũng đồng ý, anh thất chúng ta nên chọn ngày tốt đi."

Má Trương nghe xong liền giãy nảy, liên tục chấp tay nói: "Sở thiếu, cậu hiểu lầm rồi, tôi không có đồng ý cái gì mà? Chuyện của Thanh Linh vẫn là do Thanh Linh quyết định."

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, rồi quay sang Má Trương hỏi: "Hàn Phi Phi nào loạn bao lâu rồi?"

"Vừa làm loạn được một lúc."

"Hiện tại cô ta hẳn là đã đi rồi."

"Sao có thể? Má Trương không tin nhìn Diệp Thanh Linh."

"Thật." Diệp Thanh Linh nhìn Má Trương, trong lòng thầm nghĩ, má Trương quả thật quá nóng vội, phải nhớ rằng thuộc hạ của Thượng Quan Sở là Tô Phi và Ngô Vân cũng không phải là người bình thường, việc nhỏ này hẳn là lúc Má Trương lên lầu, đã giải quyết xong rồi.

Má Trương bán tín bán nghi ra khỏi thư phòng, nhìn đến cửa, thấy cửa không có bóng dáng Hàn Phi Phi, trong lòng nghi hoặc nói: "Thanh Linh thật lợi hại."

"Mẹ đang nhìn cái gì vậy!" Vừa tan tầm Trương Đình Đình thấy mẹ đang nhìn chằm chằm cửa liền hỏi.

"À không có gì. Hàn Phi Phi vừa mới còn ở đó, không biết vì cái gì đi nhanh như vậy." Má Trương nhìn con gái trả lời, lại nhìn thấy Tô Phi đứng phía sau Trương Đình Đình liền vội vàng hỏi: "Đình Đình, con cùng hần -- hần sẽ không --?"

Trương Đình Đình nhìn Tô Phi, cười nói: "Cái gì có thể hay không! Con và anh ấy vừa mới gặp nhau ở đây." Xem ra mẹ đã hiểu lầm cô và Tô Phi.

Má Trương nghe con gái nói như vậy, yên tâm cười nói: "Đình Đình, con cũng không nên bị khuôn mặt dễ nhìn của hần mê hoặc, con xem Thanh Linh bị Thượng Quan Sở cuốn lấy, vô cùng đáng thương. Ai, Thanh Linh đang hạnh phúc! Lại bị Thượng Quan Sở làm hỏng."

Trương Đình Đình giúp mẹ vào nhà, vừa đi vừa cười nói: "Mẹ yên tâm, con sẽ bảo vệ chính mình, cũng sẽ bảo vệ Thanh Linh."

"Xuy." Tô Phi đi sau nghe xong, khinh thường nói.

"Liên quan gì đến anh?" Trương Đình Đình vừa nghe Tô Phi nói như vậy, tức giận xoay người trừng mắt nhìn Tô Phi.

Tô Phi không để ý Trương Đình Đình, chính là nhìn cả hai mẹ con Trương Đình Đình, nói: "Tốt nhất đừng nên trêu chọc Sở thiếu." Nói xong liền lập tức hướng thư phòng trong mà đi.

Trương Đình Đình nhìn bóng dáng Tô Phi, nhỏ giọng nói thầm: "Khi dễ Thanh Linh là tên đại trướng thói, tôi Trương Đình Đình một ngày nào đó sẽ cho các người đẹp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: có thể trả góp không?

Vết thương trên tay Thượng Quan Sở đã tốt lắm, nhìn trên tay thấy mấy vết sẹo liền hỏi bác sĩ Bạch, "Khương Thừa còn chưa về?"

"Nghe nói hai ngày qua anh đưa Dịch tiểu thư về nước, Khương Thừa đối với Dịch tiểu thư si tình không ít, nhưng chỉ là không có phản ứng gì, như vậy

thật ngốc, Khương Thừa chính là đầu đất!" Bác sĩ Bạch nói xong thở dài thật mạnh.

"Khương Thừa đối với Hiểu Huyền có tâm ý ai cũng thấy được, chỉ là Hiểu Huyền ngu ngốc không biết." Thấy Khương Thừa vì chữa trị cho Hiểu Huyền mà奔波 khắp các bệnh viện, Thượng Quan Sở cũng không tự giác thở dài.

Bác sĩ Bạch để lại ít thuốc trên bàn rồi rời đi, Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh đang ngồi trên sofa xem truyền hình nói, "Nếu như em cũng bị bệnh giống Hiểu Huyền, anh cũng sẽ như Khương Thừa đi khắp nơi tìm cách trị cho em."

Diệp Thanh Linh cảm điều khiển truyền hình, nhàn nhã mở miệng, "Em không phải Dịch Hiểu Huyền, anh cũng không phải Khương Thừa."

"Đúng vậy, dù Thượng Quan Sở anh ngốc thì em cũng đâu có ngốc!" Thượng Quan Sở thì thảo tự nói. Bỗng nhiên, hình như nghĩ tới cái gì nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Nếu anh bị bệnh em có giống Khương Thừa đối với Hiểu Huyền, không rời không xa mà ở bên cạnh anh sao?"

"Không." Diệp Thanh Linh trả lời, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nhìn Thượng Quan Sở nói: "Anh bị bệnh à?"

Thượng Quan Sở bị hỏi đến không biết trả lời như thế nào, nhìn Diệp Thanh Linh tự giễu cười cười.

Diệp Thanh Linh nói tiếp: "Không bị bệnh vì sao lại nghĩ vậy?"

"Anh nói là nếu như." Thượng Quan Sở dở khóc dở cười nhìn Diệp Thanh Linh.

"Không giống như vậy." Diệp Thanh Linh trả lời lưu loát rõ ràng.

"Thì ra Thanh Linh không hy vọng anh biến ngốc nha?" Thượng Quan Sở cười đắc ý.

"Anh ngốc, thì sẽ đưa tiền hết cho tôi?" Diệp Thanh Linh hỏi.

"Sẽ không."

"Đã không có lợi, vì sao tôi lại muốn anh biến ngốc?" Diệp Thanh Linh quay đầu xem truyền hình.

Thượng Quan Sở ngây ra như tượng nhìn Diệp Thanh Linh, sau một lúc lâu mới nói: "Thanh Linh, có phải vì lợi cái gì em cũng làm?"

"Là chuyện gì? Có lợi gì?" Diệp Thanh Linh nghiêm trang nhìn về phía Thượng Quan Sở, giống như đang bàn một mối giao dịch lớn.

"Gả cho anh." Thượng Quan Sở nhắc lại chuyện xưa, nếu như có tiền thì cô có thể gả cho anh thì bao nhiêu tiền anh cũng nguyện ý.

Diệp Thanh Linh cao giọng gọi ra ngoài cửa: "Mẽ Lam Nhi."

"Diệp tiểu thư, có việc sao?" Gương mặt thanh lệ của Mẽ Lam Nhi lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Thanh Linh.

"Giúp tôi tính, một ngày 2000 vạn. Một năm sẽ ra bao nhiêu."

Diệp Thanh Linh nói xong Mẽ Lam Nhi liền nhanh chóng lấy máy tính trên người ta, bấm bấm vài cái nói: "Diệp tiểu thư, nếu tính một năm 365 ngày, thì một năm chính là 73 triệu."

Diệp Thanh Linh nghe nói con số Mẽ Lam Nhi xong, khẽ gật đầu, tiện đà cười một cách thanh nhã nhìn Thượng Quan Sở hỏi: "Anh nói tôi có thể sống trăm tuổi không?"

"Thanh Linh đương nhiên có thể sống trăm tuổi." Anh biết nếu tính như vậy thì số sẽ không nhỏ nhưng nếu không thì chẳng khác nào nói Thanh Linh đoản mạng!

"Mẽ Lam Nhi, cô tính thêm lần nữa, một năm 73 triệu, 80 năm là bao nhiêu tiền?" Diệp Thanh Linh cười đến tà ác, Thượng Quan Sở nhìn thấy không khỏi run run một chút.

"5840 triệu." Mẽ Lam Nhi lập tức đáp lại.

"Anh nghe không? Cho tôi 5840 triệu, Diệp Thanh Linh tôi liền gả cho anh." Diệp Thanh Linh lại nở nụ cười vô cùng thanh nhã.

Thượng Quan Sở ở trong lòng tính một chút, cười nói: "Được, anh đem Thượng Quan gia đều cho em, nhất định đủ!"

"Anh sai rồi, tôi muốn tiền mặt." Nói không chừng ngày nào đó sinh ý làm thất bại, cô không phải mệt lớn sao.

"Cái gì? Tiền mặt?"

"Cái gì? Tiền mặt?" Mẽ Lam Nhi cùng Thượng Quan Sở cùng một lời, thờ dốc vì kinh ngạc.

"Đương nhiên." Diệp Thanh Linh nhìn biểu tình khoa trương của hai người không khỏi nở nụ cười.

Thượng Quan Sở ngỡ ngác nhìn Diệp Thanh Linh cười, thật lâu sau mới nói: "Thanh Linh, có thể trả góp không!" Anh làm sao có nhiều tiền mặt như vậy chứ!

"Không thể." Muốn lên xe trước, sau đó mới mua vé à, không có cửa đâu.

Thượng Quan Sở như bóng cao su bị xì hơi, ủ rũ dựa vào trên sofa.

Mễ Lam Nhi thấy, cười đến không thể ngừng được, "Sở thiếu, anh đừng nản, chỉ cần có 5348 triệu, Thanh Linh liền gả cho anh."

Thượng Quan Sở liếc Mễ Lam Nhi một cái, tức giận bĩu môi: "Ai chẳng biết chứ?"

Nhìn Thượng Quan Sở bày ra vẻ mặt đáng yêu như cậu bé, Diệp Thanh Linh không hề có hình tượng ôm bụng cười to.

"Sở thiếu, có vị Tiền tiên sinh muốn gặp anh." Thanh âm của Ngô Vân đánh vỡ tiếng cười của Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi.

"Tiền tiên sinh? Tôi không quen." Thượng Quan Sở ngẫm lại, quả thật không nhớ rõ có bạn họ Tiền.

"Là Tiền Nguyên con trai của thị trưởng C. Anh ta còn muốn gặp Mễ Lam Nhi." Ngô Vân nói xong nhìn mắt Mễ Lam Nhi.

"Mễ Lam Nhi?" Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không hẹn mà cùng nhìn về phía Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi vừa nghe đến hai chữ Tiền Nguyên, thân thể liền không tự chủ được, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh liền hoảng sợ, phẩy tay nói: "Tôi và anh ta không có quan hệ gì."

Diệp Thanh Linh thấy bộ dáng của Mễ Lam Nhi, vẻ mặt hiểu rõ cười nói: "Đi thôi, chúng ta sẽ đi gặp anh ta."

Thượng Quan Sở nghe Diệp Thanh Linh nói như thế, cũng đứng dậy xuống lầu, đi vào phòng tiếp khách của Diệp gia.

Mễ Lam Nhi bị Diệp Thanh Linh lôi kéo, một đường nhẩn nhé, trên mặt mang theo một chút hoảng sợ.

"Cô đã đào hôn bao lâu?" Diệp Thanh Linh dùng thanh âm bình thản như nước hỏi Mễ Lam Nhi.

"A!" Mễ Lam Nhi gần như bị kinh hoàng, thật vất vả mới lấy lại tinh thần, nói: "Ba năm."

"Anh ta rất yêu cô." Dù không có gặp qua con trai họ Tiền kia của thị trưởng, nhưng Diệp Thanh Linh tin tưởng bỏ ba năm đi tìm một cô gái, tên này nhất định rất yêu cô gái kia.

Mễ Lam Nhi nghe xong, trên mặt lộ ra chua xót cười, "Anh ta không phải yêu tôi." Giữa bọn họ chỉ có lợi ích, không có tình cảm.

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười chua xót trên mặt Mễ Lam Nhi, trong lòng Diệp Thanh Linh sinh ra ý nghĩ muốn giúp đỡ Mễ Lam Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 26: Mặt dày mày dạn, quán quít không buông

Người đàn ông ngồi ở trên ghế phòng tiếp khách, lưng thẳng tắp, ánh mắt chăm chú nhìn ra cửa. Thấy Thượng Quan Sở chuẩn bị bước vào, liền đứng dậy sắc mặt không đổi nói: "Sở thiếu, làm phiền rồi".

"Tiền tiên sinh khách khí, mời ngồi!" Thượng Quan Sở khách khí cười, nhìn Diệp Thanh Linh ngồi sau Mễ Lam Nhi.

Thượng Quan Sở ngồi ở ghế chính giữa, Diệp Thanh Linh tùy ý tìm một cái ghế gần Thượng Quan Sở nhất rồi ngồi xuống. Mễ Lam Nhi lẳng lặng đứng phía sau Diệp Thanh Linh, sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không lên tiếng.

Hai người đàn ông kia mãi trò chuyện, chỉ là những chuyện lợi nhuận làm ăn.

Diệp Thanh Linh nhìn đánh giá người đàn ông, khuôn mặt lạnh khốc, ngũ quan rõ ràng, khí khái đàn ông toát ra từ nội tâm. Khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt sâu thẳm với con ngươi đen, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng cho thấy hẳn là một người bá đạo và tàn nhẫn. Hắn đưa mắt về phía Mễ Lam Nhi, trong đó chứa tia cực nóng và bá đạo, có thể nhìn ra đôi với việc Mễ Lam Nhi đào hôn hẳn vô cùng tức giận và bất đắc dĩ.

Theo như Thượng Quan Sở và Tiền Nguyên nói chuyện, Diệp Thanh Linh biết được Tiền Nguyên không phải chỉ là phú nhị đại (nhà giàu đời thứ 2 đó các nàng) kể từ lúc hắn sáng lập nên Thiên Nguyên, tập đoàn ngay lập tức trở thành tập đoàn đi đầu cả nước.

Diệp Thanh Linh trầm suy nghĩ, đây lại là một tên kiêu ngạo, Thượng Quan Sở tuy có phần tự đại nhưng so với vẻ lạnh lùng của Tiền Nguyên có vẻ tốt hơn. (Tỷ ơi sao cứ so sánh Thượng Quan ca với người khác hoài vậy?? không sợ huynh ấy ghen lại lần lộn tỷ a. Thanh Linh : Đồ leo mép lắm mồm không phải chuyện của ngươi tập trung vào chuyên môn . Hấn cho kẻo cũng không dám. Ta hảo hận bà tác giả đào hố nhá sao không ngược chết tỷ đi sùng tỷ làm chi. Ta thực ghen tỷ thực ghen tỷ. Thanh Linh ngươi nói lại coi * về mặt hung ác* a sói hiện hình ta xách dép chạy đây)

“Mễ Lam Nhi là vị hôn thê của ta , ta tới đây mục đích chủ yếu là mang cô ấy về thành phố C”. Nói chuyện xong, cuối cùng Tiền Nguyên cũng đi vào đề tài chính.

Mễ Lam Nhi không nói lời nào, chỉ là đẩy đẩy tay Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở sang sảng cười, nói: “Tiền tiên sinh, chuyện này làm sao tôi tự mình quyết định được”.

Nghe Thượng Quan Sở nói thế, khuôn mặt Tiền Nguyên vốn dĩ lạnh lùng lại càng lạnh thêm vài phần, nhìn Mễ Lam Nhi nói: “Lam Nhi, không định cùng tôi trở về sao?” Trong giọng rõ ràng có vài phần uy hiếp.

Mễ Lam Nhi run rẩy một chút, Diệp Thanh Linh thấy thế nhỏ giọng an ủi “Không muốn trở về cũng không cần trở về”.

Cuối cùng Mễ Lam Nhi cũng bình tĩnh được một chút, vẻ mặt bớt bất an, hướng đôi mắt lạnh như băng về phía Tiền Nguyên, cười nói: “Tôi sẽ không cùng anh trở về”.

“Mễ - Lam - Nhi” Tiền Nguyên cắn chặt răng gần giọng, đôi mắt đen như sắp phun lửa đến nơi.

“Chúng tôi đều biết cô ấy tên Mễ Lam Nhi, Tiền tiên sinh không cần nhắc lại”. Diệp Thanh Linh không mặn không nhạt nói xong, tao nhã bưng cốc trà lại khẽ nhấp một ngụm.

Tiền Nguyên nhìn về phía Diệp Thanh Linh sắc mặt bình thản, nhàn nhạt nói, cứ như đang bình luận hôm nay thời tiết tốt lắm, hấn không biết nên đáp lại như thế nào. Chỉ có thể lạnh lùng nhìn chằm chằm Mễ Lam Nhi.

Diệp Thanh Linh tao nhã buông chén trà, châm biếm cười lại nói : “Mễ Lam Nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy cũng không cần Tiền tiên sinh phải nhìn cô ấy như lang như hổ thế! Như vậy thật không phải phép”.

“À—“ Đầu Tiền Nguyên càng đen lại, sao có thể nói ánh mắt của hấn như lang hổ chứ.

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Ngô Vân và Tô Phi đang ở ngoài xem náo nhiệt , thản nhiên mở miệng “Ngô Vân , anh nói xem Mễ Lam Nhi có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp” Ngô Vân không biết tại sao mình chỉ đến xem náo nhiệt thôi thế nào lại trở thành người tham gia vào diễn trò rồi.

Diệp Thanh Linh nghiêng đầu nói: “Tô Phi, anh nói xem Mễ Lam Nhi có xinh đẹp không?”

Đang muốn xoay người rời đi Tô Phi lại phải dừng bước, cười nói: “Xinh đẹp”

“Tiền tiên sinh, anh nghe thấy chưa, bọn họ người nào cũng nói Mễ Lam Nhi xinh đẹp, Mễ Lam Nhi muốn gả cho một người đàn ông tốt cũng không khó. Vì sao lại không muốn cùng anh về thành phố C?” Diệp Thanh Linh nhìn Tiền Nguyên sắc mặt ngày càng băng lãnh, biết mình đã nói đúng chỗ hiểm.

“Các anh đều thích Mễ Lam Nhi?” Sắc mặt Tiền Nguyên lạnh lùng, mắt lộ ý như muốn giết người, Ngô Vân và Tô Phi cũng đầu phải người để bị ức hiếp [trừ người nào đó ra ta thấy thương thay cho thân phận của 2 người a Ngô Vân và Tô Phi nhìn nhau: lão thiên của ta hảo cảm động. ta: ừm ừm cảm tạ đi lễ vật của ta đó. 2 người kia nhìn ta ánh mắt căm tức nói : biến] hai người đồng thời nghiêng hướng Tiền Nguyên kia ánh mắt lạnh lẽo , Tô Phi mở miệng nói: “Thích thì sao?”. Nói thế nào đi nữa vài năm nay bọn họ coi Mễ Lam Nhi như em gái để nâng niu, nếu muốn bắt nạt Mễ Lam Nhi trước hết phải qua cửa của bọn họ đã.

Ngô Vân cũng không kém, lạnh lùng nói: “Đúng thế thì làm sao?”

Tô Phi không nói gì nhìn Ngô Vân , trong lòng mắng Ngô Vân ăn cắp bản quyền (ta chém)

Nghe xong , Mễ Lam Nhi kinh ngạc nhìn về phía Ngô Vân và Tô Phi, thấy vẻ mặt tức giận của hai người đó, hiểu ra rằng bọn họ đang cùng Tiền Nguyên kia tranh đấu. Tiền Nguyên trừng mắt nhìn bọn họ một lúc lâu, sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi, cười mà nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Lam Nhi em thật sự không quay về?”

Mễ Lam Nhi thấy vẻ mặt khó coi của Tiền Nguyên cười nói: “Vài năm không gặp anh thế nào lại không hiểu tiếng người.”

“Đã nghe không hiểu, phiền hai người các anh phiên dịch một chút.”

Diệp Thanh Linh nhìn Tô Phi và Ngô Vân tươi cười nói.

Tô Ngô nghe xong, vẻ mặt khó xử nói: “Diệp Tiểu thư , chúng tôi chỉ biết nói tiếng người nghe hiểu thôi, kia gì —gì — gì nói, chúng tôi cũng sẽ không giải thích.” Bọn họ vốn định nói bọn họ cũng không phải động vật làm sao có thể nói tiếng vật được đây. Tiền Nguyên nói thế nào cũng là con trai thị trường,

bọn họ sao có thể nói thế đây.

“Đã không hiểu thì còn nói tiếp làm gì.” Diệp Thanh Linh đứng dậy, nói với Mễ Lam Nhi: “Mễ Lam Nhi, chị nghĩ vẫn nên chờ kia gì ---- nghe hiểu được tiếng người rồi nói sau!”

“Vâng” Mễ Lam Nhi đi theo Diệp Thanh Linh ra khỏi phòng tiếp khách, Diệp Thanh Linh tức khắc hỏi: “Mễ Lam Nhi, thực không muốn cùng Tiền tiên sinh về thành phố C sao?”

“Không quay về” Mễ Lam Nhi đáp rất rõ ràng, cái gì đã mất, muốn tìm cũng không thể tìm được.

Tiền Nguyên nhìn Mễ Lam Nhi rời đi, buồn bã thì thầm hỏi Thượng Quan Sở, “Sở thiếu, tôi nên làm thế nào bây giờ?”

“Tôi cũng không biết”. Thượng Quan Sở trả lời rồi cũng đi theo Diệp Thanh Linh. Thấy Thượng Quan Sở cũng đi, Tiền Nguyên liền nhìn về phía Tô Phi và Ngô Vân cầu cứu.

Tô Phi hừ nhẹ rồi cũng đi, Ngô Vân đưa ra vẻ mặt đồng tình nhìn Tiền Nguyên nói: “Theo đuổi con gái, anh còn phải học hỏi Sở thiếu nhiều.” Nói xong cũng đi khỏi phòng khách.

Khuôn mặt Tiền Nguyên rốt cuộc cũng không bình tĩnh được, như nắm được cây cứu mạng, giữ cánh tay Ngô Vân nói: “Sở thiếu dùng phương pháp gì?”

Ngô Vân nhìn Tiền Nguyên thành khẩn, thở dài nói: “Mặt dày mày dạn, không rời nửa bước, quần quít không buông.”

“Như vậy thật sự có thể sao?” Tiền Nguyên thật sự hoài nghi cái phương pháp này, muốn hấn bỏ hết mặt mũi và thể diện để theo đuổi cô ấy nửa bước không rời?

“Không biết, Sở thiếu đến bây giờ còn chưa thu phục được Diệp tiểu thư.” Ngô Vân nói.

“Cũng chưa chắc có thể làm được, vì sao lại muốn tôi học tập hấn?” Nghe xong lời Ngô Vân nói, Tiền Nguyên không tiêu hóa nổi hỏi.

“Tuy nói kết quả còn chưa biết, nhưng ít nhất mỗi ngày Sở thiếu còn thể cùng Diệp tiểu thư cùng một phòng, cùng một nhà luôn.” Ngô Vân không nhiều lời chỉ nói: “Phương pháp này dùng hay không tùy anh” Nói xong cũng nghênh ngang rời đi.

Tiền Nguyên càng thấy rối rắm, thật sự hấn nên mặt dày, không rời nửa bước, quần quít không buông sao?. Nhưng là dạng này, hấn vẫn là Tiền Nguyên sao? Vốn dĩ tưởng rằng nếu Mễ Lam Nhi không muốn cùng hấn trở về, hấn liền cưỡng bức buộc cô trở về, hiện tại xem ra không thể thực hiện được. [Người đẹp trong tay là dùng để sủng nha ca] Thượng Quan Sở là loại người nào? Bọn họ bảo vệ Mễ Lam Nhi như vậy, hấn căn bản không thể bảo Thượng Quan Sở buộc Mễ Lam Nhi đi cùng hấn. Nếu như hấn không thành công, chọc giận Thượng Quan Sở, hấn sẽ phát động “Mình sát” hấn liền xong rồi. Mà thôi, hấn không thể buông Mễ Lam Nhi, cũng chẳng thể trêu chọc Thượng Quan Sở, vậy sao không hạ xuống một chút kiêu ngạo để đi học tập Thượng Quan Sở chứ!

Bởi vì Tiền Nguyên quyết định vậy, Diệp gia lại có thêm một vị khách không mời mà đến. Thế nên mọi người lại có thể thường xuyên nhìn thấy hai người đàn ông so với thần tiên còn đẹp hơn đi theo sau hai người con gái xinh đẹp không rời nửa bước. [Trời ơi biển sủng vô biên quay đầu là vực thăm hảo phúc anh Thượng Quan qua có 1 đêm đã nghĩ ra chiều này . ta thật ghen tỵ thật ghen tỵ bao giờ cho ta tìm được người yêu như vậy đây huhu * quay đầu vào tường về vòng tròn *]

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Cổ đông của Diệp thị

Lại đến ngày Diệp Thanh Linh phải đến tập đoàn Diệp thị họp. Diệp Thanh Linh vừa ra khỏi cửa, Mễ Lam Nhi là trợ lý của Diệp Thanh Linh nên đương nhiên phải đi theo. Một tháng trôi qua dường như đã trở thành cái bóng của Diệp Thanh Linh nên Thượng Quan Sở cũng mặt dày đi theo.

Thượng Quan Sở chủ động lôi kéo Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, họp xong muốn làm gì?"

"Về nhà." Diệp Thanh Linh nhẹ giọng trả lời.

Lại về nhà, chẳng lẽ ngoại trừ về nhà thì không còn việc gì khác để làm? Thượng Quan Sở nhìn gương mặt trắng nõn của Diệp Thanh Linh, rồi gợi ý: "Họp xong, hay chúng ta đi núi Minh Nguyệt đi?"

"Được! Đi núi Minh Nguyệt thôi." Trương Đình Đình cười ha ha nói tiếp, cô đã được đi núi Minh Nguyệt bao giờ đâu?

"Đình Đình hôm nay được nghỉ sao?" Diệp Thanh Linh nháy mắt thần nhiên hỏi Trương Đình Đình.

"Ách, không phải. Nếu thế thì hay để lần sau đi núi Minh Nguyệt, lần sau nhé." Trương Đình Đình thấy hơi ngượng liền gãi đầu, cười ha ha.

"Nghe nói núi Đào Nguyên hoa đào nở rất đẹp, chúng ta đi xem hoa đào đi!" Thượng Quan Sở lại đề nghị.

"Đến lúc đó nói sau." Diệp Thanh Linh nói xong liền lên xe.

Trương Đình Đình thấy thế liền theo lên xe, ngồi bên cạnh Diệp Thanh Linh, đắc ý cười với Thượng Quan Sở nói: "Ha ha, Sở thiếu, lần này anh không nhanh rồi!"

"Tô Phi." Thượng Quan Sở lãnh đạm gọi.

Tô Phi lập tức xuất hiện, "Sở thiếu, có việc gì sao?"

"Đưa cô gái họ Trương xuống xe cho tôi." Thượng Quan Sở giao việc xong liền lùi lại vài bước.

"Vâng." Tô Phi đáp ứng, liền tiến lên mở cánh cửa xe vừa mới khép lại kia. Giọng điệu nhã nhặn, "Trương tiểu thư muốn tự mình xuống xe hay là tôi ôm cô xuống? Hoặc là ——"

Trương Đình Đình nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cái người đang tươi cười nhã nhặn Tô Phi, không cam lòng tình nguyện xuống xe. Sau đó liền nói Diệp Thanh Linh: "Thanh Linh, Thượng Quan Sở quá khi dễ người, cậu phải giúp tớ báo thù đấy!"

Nghe xong lời nói của Trương Đình Đình, Diệp Thanh Linh quay đầu nhìn người đang cười đến đắc ý Thượng Quan Sở, tươi cười khá ái ngại nói: "Thượng Quan sen dính dính, lên xe đi!"

Mễ Lam Nhi vừa ngồi vào tay lái, chợt nghe thấy Diệp Thanh Linh kêu Thượng Quan sen, cười trêu ghẹo nói: "Sở thiếu tên mới nhé, rất đặc biệt." Nói xong lạnh lùng nhìn Tiền Nguyên ngồi ở vị trí bên cạnh cô.

Thượng Quan Sở cũng không tức giận, ngược lại còn cười nói: "Thanh Linh cho đương nhiên là đặc biệt."

"Khó nghe." Tiền Nguyên mặt lạnh nghiêm túc đánh giá tên mới của Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở liếc mắt nhìn Tiền Nguyên ngồi như khối băng, cười với Mễ Lam Nhi nói: "Lam Nhi cũng có thể trả thù lao cho tiên sinh bằng cách đặt một cái tên đặc biệt cho cậu ấy."

Một đạo hàn quang bắn về phía Mễ Lam Nhi, Tiền Nguyên lạnh lùng gằn lên hai chữ, "Cô dám?"

Mễ Lam Nhi tự động xem nhẹ sự uy hiếp của Tiền Nguyên, cười ha ha rồi hỏi Diệp Thanh Linh: "Diệp tiểu thư, cô nói nên đặt tên gì cho đặc biệt?" Cô thì không dám, chẳng qua có người dám thôi.

Diệp Thanh Linh khoe miệng khê nhếch, "Hay kêu là sen dính dính thứ 2." Nói xong không khỏi nở nụ cười.

"Ha ha, tên mới của Tiền tiên sinh thật dễ nghe." Thượng Quan Sở không hề để ý hình tượng cười ha ha. Để xem anh còn dám nói tên tôi khó nghe không.

Mễ Lam Nhi cũng không thể không cười, "Diệp tiểu thư, cô thật tài tình. Tôi thích."

Sắc mặt Tiền Nguyên xanh lại trắng, trắng lại xanh. Nghiến răng nghiến lợi nói to giận dữ: "Mễ — Lam — Nhi —."

"Chúng tôi đều biết cô ấy tên Mễ Lam Nhi, tự nhiên lại nhắc nhở chúng tôi làm gì?" Lần này người nói không phải Diệp Thanh Linh, mà là Thượng Quan Sở.

Diệp Thanh Linh thần nhiên liếc mắt về người đang hết sức phẫn nộ Tiền Nguyên, "Mễ Lam Nhi thích tên sen dính dính thứ 2, chẳng lẽ Tiền tiên sinh không thích?"

Tiền Nguyên nghe xong, nhắm mắt lại sau một lúc lâu, cuối cùng đành thở dài, mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, cực kì bất đắc dĩ nói: "Tùy cô."

Mễ Lam Nhi hướng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tiền Nguyên, khoe miệng mang theo ý cười thần nhiên, cho xe chạy theo hướng tập đoàn Diệp thị

Đi tới cửa phòng họp, Diệp Thanh Linh dừng bước chân, nhìn Thượng Quan Sở nói: "Hôm nay, anh xác định là muốn vào phòng họp?"

Thượng Quan Sở cười tủm tỉm nhìn Diệp Thanh Linh, vẫy tay một cái, Tô Phi liền đưa một văn kiện đến cho hắn. Thượng Quan Sở đưa văn kiện cho Diệp Thanh Linh nói: "Em nói, anh có thể đi vào phòng họp hay không?"

Diệp Thanh Linh mở văn kiện vừa cầm, đại ra hai giấy, lúng ta lúng túng hỏi: "Từ lúc nào thì anh biến thành cổ đông của Diệp thị?"

"Gần một tháng trước." Thượng Quan Sở cười đến đắc ý nhìn Diệp Thanh Linh, Từ lúc Diệp Thanh Linh rời đi, hắn liền sai người thu mua 10% cổ phần công ty Diệp thị, nên Diệp Thanh Linh không biết việc này, đó là bởi vì hắn bảo Dịch Thiếu Kiệt ở công ty con Dịch thị thu mua.

Diệp Thanh Linh không thèm nhìn Thượng Quan Sở, chỉ xoay người sang hỏi Tiền Nguyên đi theo phía sau Mễ Lam Nhi, "Tiền tiên sinh, anh thì thế nào?"

"Tôi ở bên ngoài." Tiền Nguyên biết hội nghị công ty người ngoài không thể tùy tiện tham dự.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh tiến vào phòng họp, chỉ còn Tô Phi và Tiền Nguyên cùng ở cửa chờ.

Vừa ra khỏi phòng họp, Thượng Quan Sở đã muốn dẫn Diệp Thanh Linh đi núi Đào Nguyên xem hoa đào, Diệp Thanh Linh không phản đối, chỉ cười nói: "Hy vọng là không phải một chuyến đi vô ích."

"Em yên tâm, nhất định sẽ thấy được cảnh núi non được bao trùm bởi hoa đào nở rộ." Thượng Quan Sở nói một cách chắc chắn.

Diệp Thanh Linh chỉ cười không nói, đi ra Diệp thị, nhìn trời, trong chốc lát nhìn thấy mấy cây đào núi bao phủ toàn lá xanh, để xem tại sao hán có thể khẳng định chắc chắn hiện giờ đang có hoa đào nở?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Muốn báo thù sao?

Bệnh viện của Thành phố A, trên giường bệnh Lưu Phong tỉnh lại, vô cùng khát nước, nhìn khắp mọi nơi, tìm bóng dáng của Hàn Phi Phi. Không gặp ai, hán thử lấy ly nước cách đó không xa, nhưng thế nào cũng không đến, hán chỉ có thể ra sức nâng hai chân tàn tật, chịu đựng những đau đớn như cắt, nhanh tay chạm được cốc nước, cơ thể nhưng không có điểm trụ, 'Ba' một tiếng liền ngã thật mạnh.

Từ WC trở về Hàn Phi Phi thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ Lưu Phong, "Chồng, anh làm sao vậy?"

Trên mặt Lưu Phong toàn bộ đều thống khổ, không ngừng lấy tay chống sàn, "Anh vô dụng, anh là phế nhân, anh còn sống để làm gì."

Nước mắt Hàn Phi Phi là chảy xuống, dùng lực ôm chặt lấy Lưu Phong, "Chồng, anh đừng như vậy, anh sẽ khỏe lại, sẽ khỏe lại."

"Em gạt anh." Lưu Phong dùng sức đẩy Hàn Phi Phi ra, cả người Hàn Phi Phi ngã ở trên sàn, khóc nhìn Lưu Phong.

"Anh sẽ không khỏe, anh sẽ vĩnh viễn là một phế nhân, một phế nhân vô dụng." Lưu Phong kích động mà tuyệt vọng.

Hàn Phi Phi nhìn sự tuyệt vọng của Lưu Phong, ánh mắt bỗng nhiên trở nên ngoan độc đứng lên, "Chồng, em sẽ báo thù cho anh, em sẽ làm Diệp Thanh Linh phải trả giá. Là Diệp Thanh Linh, tất cả đều là do Diệp Thanh Linh làm hại."

"Cảnh sát đều nói là ngoài ý muốn, chúng ta có thể báo thù sao? Dù biết là Diệp Thanh Linh bảo Thượng Quan Sở làm, chúng ta phải làm thế nào đây? Thượng Quan Sở người là chúng ta có thể động vào sao? Quên đi, chúng ta vẫn là nên quên đi." Lưu Phong tuyệt vọng nói, không muốn vợ mình vì chính mình mà mạo hiểm làm chuyện điên rồ.

"Không thể như thế, tuyệt đối không thể để thế. Em muốn Diệp Thanh Linh phải trả giá thật nhiều." Tâm trí Hàn Phi Phi lúc này tất cả đều là hận thù, mặc nhiên cho rằng thảm họa Lưu gia là do Diệp Thanh Linh gây nên.

Lúc này di động Hàn Phi Phi đột nhiên vang lên. Hàn Phi Phi nhìn dãy số xa lạ trên di động, nghi hoặc tiếp điện thoại, "Alo!"

Điện thoại đầu kia là giọng nữ trầm thấp, "Hàn Phi Phi, muốn báo thù sao?"

"Cô là ai?" Hàn Phi Phi tính cảnh giác chất vấn.

"Tôi là ai không quan trọng." Giọng nữ trầm thấp tiếp tục nói: "Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở đang trên đường đi núi Đào Nguyên, cơ hội báo thù ngay trước mắt, cô nên tự xử lý đi."

Nói xong đối phương liền cắt điện thoại, nghe tiếng tút tút từ điện thoại truyền đến, trong mắt Hàn Phi Phi tràn ngập sát khí.

Đoàn người Thượng Quan Sở đi vào núi Đào Nguyên, nhìn thấy tất cả đều là lá xanh biếc, Thượng Quan Sở xấu hổ cười: "Không lâu trước vẫn là hoa đào, sao giờ đã biến thành như thế này?"

"Không lâu? Là bao lâu?" Diệp Thanh Linh nhìn cây đào phát ra lá cây xanh nhạt, nở nụ cười khóe lúm đồng tiền như hoa hời.

"Hơn một tháng trước." Tô Phi giành trả lời trước.

Mọi người vừa nghe liền vui vẻ, thì ra Sở thiếu tiếng tăm lừng lẫy lại không biết hoa đào cũng sẽ phải héo tàn.

"Không hoa đào, chúng ta liền xem cây đào đi!" gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Sở vận vẹo một chút, cười yêu nghiệt đứng lên.

Vừa thấy nụ cười yêu nghiệt của Thượng Quan Sở, mọi người sợ hãi mở miệng, "Này... Xem cây đào cũng được"

Vốn dĩ đã biết kết quả như thế Diệp Thanh Linh thân nhiên cười nói: "Đã đến đây, liền nhìn xem đi!"

Thượng Quan Sở vừa nghe, cực kì vui vẻ, đắc ý vênh vác kéo Diệp Thanh Linh vào lòng, nói: "Chúng ta đi quán trà An Bá uống trà hoa đào."

Diệp Thanh Linh nhìn tay người nào đó không an phận, nhúu mày, nói: "Mẽ Lam Nhi."

"Diệp tiểu thư, chuyện gì thế?" Mẽ Lam Nhi vẫn là bộ dáng trợ lý chuyên nghiệp, nhìn Tiền Nguyên bên cạnh đang không ngừng ở trong lòng ngắm Diệp Thanh Linh.

"Tìm dao lớn đến đây." Diệp Thanh Linh thân nhiên nói.

"Nơi này tìm đâu ra dao? Để cái gì?" Mẽ Lam Nhi tò mò hỏi

A Phú bên cạnh Tô Phi nhanh chóng lấy dao găm trên người thủ hạ đưa tới trước mặt Diệp Thanh Linh, "Diệp tiểu thư, dao lớn không có, dùng tạm dao găm đi!"

Tô Phi ngăn cản không kịp, tên gốc A Phú ới tên gốc A Phú, cậu chẳng lẽ không thấy Diệp tiểu thư dùng dao là để đối phó Sở thiếu sao?

Diệp Thanh Linh tiếp nhận dao, vẻ mặt mang ý cười hỏi Thượng Quan Sở: "Anh nói, là em giúp anh? Hay là vẫn tự chính mình động thủ?"

Thượng Quan Sở nôn nóng buông Diệp Thanh Linh ra, cười nói: "Ôm một chút thôi, Thanh Linh không phải muốn chém tay anh chứ, dao găm này nguy hiểm, anh thả vẫn nên là trả lại cho A Phú đi!"

Diệp Thanh Linh ngắm nhìn con dao găm tinh tế được làm một cách khéo léo, thông thả nói: "Nghe nói người nào đó lương tâm rất xấu, tính cách vận vẹo, hi vọng vô thường, chỉ cần không cao hứng liền bỏ chân của thủ hạ?" Nói xong nhẹ nhàng hướng một cảnh nhỏ ở cây đào ven đường vung dao găm lên, chỉ thấy nhánh cây nhỏ trong nháy mắt cùng cây mẹ cốt nhục chia lìa.

"Tô Phi, là cậu sao?" Thượng Quan Sở không tức giận, chỉ là càng cười đến yêu nghiệt.

Tô Phi cẩn thận run rẩy vài cái, vẻ mặt oan khuất nói: "Tôi luôn luôn nói Sở thiếu lương tâm rất tốt, tính cách cũng tốt, khuôn mặt cả ngày tươi cười, cũng không chuyện làm trái pháp luật."

"Ai nói?" Thượng Quan Sở tươi cười càng lúc thêm rực rỡ.

"Là, là Ngô Vân nói." Huỳnh đệ đừng trách tôi oan uổng cậu nha, lời này rõ ràng cậu là người trong lần đầu tiên đến Diệp gia nói với Diệp tiểu thư.

"Chẳng lẽ không đúng?" Diệp Thanh Linh nhìn Tô Phi và Thượng Quan Sở cười chất vấn.

"Đương nhiên không phải, tôi nào có bỏ chân của thủ hạ." Cho dù phải làm việc này, cũng không phải chính hấn làm.

"Có người nếu không an phận, tôi muốn thử cảm giác bỏ chân của thủ hạ." Diệp Thanh Linh nói xong trả dao găm lại cho A Phú.

Thượng Quan Sở mặc dù lại muốn kéo Diệp Thanh Linh vào lòng, nhưng cũng không muốn làm cô tức giận, chỉ có thể rầu rĩ tiêu sái ở bên cạnh cô.

"Thanh Linh, trà hoa đào An Bá uống rất ngon em không muốn sao." Biết cô thích uống trà lài, hấn đã nghĩ mang cô tới đây uống trà hoa đào.

"Diệp Thanh Linh, cô đi chết đi!" Tiếng Hàn Phi Phi bỗng nhiên ở phía sau bọn họ vang lên.

Tiền Nguyên đứng ở bên cạnh Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đứng lúc lời Mẽ Lam Nhi ra, mà Thượng Quan Sở ôm Diệp Thanh Linh vào trong lòng, Hàn Phi Phi hắt ra axit sunfuric cứ như vậy tất cả trút vào lưng Thượng Quan Sở.

Tô Phi cùng với thủ hạ của hấn không nghĩ tới người bọn họ đi qua không phải là du khách bình thường, bọn họ cách Thượng Quan Sở hơn mười thước, căn bản là không có biện pháp ngăn cản Hàn Phi Phi bỗng nhiên hắt axit sunfuric ra. Chỉ có thể trở mặt nhìn axit sunfuric hắt lên người Thượng Quan Sở.

Mọi người sau một tiếng hét kinh hãi, Tô Phi liền sai người bắt lấy Hàn Phi Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ôm một cái

Thượng Quan Sở cảm thấy sau lưng có cảm giác bị bỏng, lập tức cởi hết quần áo ra. Cũng may đa số axit đều dính trên quần áo, chỉ có một ít là bị dính trên da .

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhìn Thượng Quan Sở vứt quần áo trên mặt đất, đến khi thấy quần áo đang bị ăn mòn, mới vội vàng nói: "Đi lấy nước rửa đi."

Diệp Thanh Linh nói còn chưa xong, Thượng Quan Sở liền đi về quán trà An Bá, vào WC, dùng một lượng nước lớn để rửa rồi mới rời khỏi Núi Đào Nguyên, đi chữa trị.

Trong lòng Diệp Thanh Linh có một đám mây đen, thấy Thượng Quan Sở bị thương sau lưng, lòng chẳng vui chút nào, nếu không phải hấn đỡ axit dùm cô, chỉ sợ người bị thương lúc này là cô.

Sau khi xử lý xong, Thượng Quan Sở thể nào cũng không muốn ở lại bệnh viện, kiên trì đòi về nhà. Không còn cách nào khác, Tô Phi chỉ có thể nói với bệnh viện phải một bác sĩ chuyên trị bỏng về.

Thượng Quan Sở vừa trị liệu xong ra, Diệp Thanh Linh liền tiến lên hỏi: "Có nghiêm trọng không? Sao không ở lại?"

Thượng Quan Sở kéo tay Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, cười an ủi nói: "Không có việc gì, chỉ bị một vết thương nhỏ thôi. Qua vài ngày là tốt rồi."

Lần này Diệp Thanh Linh không bỏ tay Thượng Quan Sở ra, mặc hấn nắm, nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, trong lòng cô liền rồi rấm.

Mọi người trở lại Diệp gia, về mặt đều cẩn thận, Tô Phi tiến lên hỏi: "Sở thiếu, Hàn Phi Phi muốn xử trí như thế nào."

"Giao cho cảnh sát xử lý." Sắc mặt Thượng Quan Sở lạnh lùng.

Tô Phi nghi hoặc nhìn nhìn Thượng Quan Sở, "Như vậy có phải quá dễ dàng cho Hàn Phi Phi hay không?" Phải biết rằng Sở thiếu trước kia chưa bao giờ nói luật pháp với người làm bị thương hấn, ở Thành phố A, hấn chính là pháp luật.

"Có người nói tôi làm chuyện trái pháp luật cũng như Thanh Linh làm chuyện trái pháp luật." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh, cười đến quái dị.

Lời nói của Má Trương, hấn đều ghi tạc trong lòng? Từ đáy lòng Diệp Thanh Linh chợt thấy âm áp dào dạt, nhìn Thượng Quan Sở nói: "Hàn Phi Phi sao lại biết chúng ta đi núi Đào Nguyên?"

Câu hỏi này mới làm mọi người tỉnh ngộ, Thượng Quan Sở bình tĩnh suy nghĩ, nhẹ nhàng đặt tay trên bàn "Tô Phi, đi thăm dò một chút."

"Dạ." Tô Phi lĩnh mệnh mà đi.

Vừa ra khỏi cửa, vừa vận dụng phải Trương Đình Đình. Trương Đình Đình vừa thấy Tô Phi liền lớn tiếng hỏi: "Này, Thanh Linh không có việc gì chứ? Hàn Phi Phi làm việc này với Thanh Linh thật chứ? Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta."

"Diệp tiểu thư không có việc gì." Tô Phi nhìn mắt Trương Đình Đình vội vàng mà lo lắng, nói: "Cô hận Hàn Phi Phi sao?"

"Thế thì sao? Anh muốn vì cô ta mà đắc tội với tôi?" Trương Đình Đình giận dữ trừng mắt nhìn Tô Phi.

Tô Phi không trả lời Trương Đình Đình, mà đi đến xe của Diệp gia.

"À, anh muốn đi xử lý chuyện của Hàn Phi Phi phải không? Anh nói cho tiện nhân kia, thảm họa của Lưu gia không phải Thanh Linh gây nên, kêu cô ta đừng tìm Thanh Linh gây phiền toái nữa." Muốn để Thanh Linh giải thích với người này, vốn là không có khả năng. Thanh Linh không muốn làm chuyện này, chỉ cần vì Thanh Linh, cô có thể làm mọi chuyện.

"Được!" Tô Phi nhẹ giọng đáp, xem như đáp ứng yêu cầu Trương Đình Đình rồi.

"Rất đau sao?" Nhìn tên đàn ông này chỉ có thể nằm sấp, Diệp Thanh Linh nhìn không được mở miệng hỏi.

"Không đau." Thượng Quan Sở khẽ động khóe môi, nghiêng đầu nhìn Diệp Thanh Linh, cười nói: "Nhưng mệt chết đi được."

Mệt? Cô cũng không có cách nào. Nhìn hấn một hồi lâu, lại nói: "Có cần gọi bác sĩ hay không?"

"Không cần, chẳng qua em cho anh một cái, anh liền không mệt mỏi." Mặt Thượng Quan Sở mang theo ý cười, đầu nhất đầu cô, đêm nay có lẽ sẽ dài một chút.

Diệp Thanh Linh vốn định cự tuyệt yêu cầu vô lý này, nhưng lại nghĩ đến hấn là vì mình mới bị thương, cự tuyệt lời nói cuối cùng cũng không có nói gì,

ngồi dậy nói: "Anh đứng lên."

"Làm cái?" Thượng Quan Sở trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Không phải anh muốn ôm sao?" Diệp Thanh Linh cảm thấy hình như mình bị người ta đùa giỡn, trong giọng nói hơi mang theo hờn giận.

"Thật sao? Anh có thể ôm em?" Thượng Quan Sở rất cao hứng, lập tức xoay người ngồi dậy, nhưng vừa chỉ động nhẹ vết thương sau lưng đã đau đến mức làm hấn nhú mày.

"Anh làm sao vậy? Rất đau sao?" Diệp Thanh Linh biết động tác của hấn hơi mạnh nên bị đau, không khỏi thảm oán nói: "Gấp cái gì? Em cũng sẽ không đổi ý."

Về mặt Thượng Quan Sở cười đầy hạnh phúc, ôm Diệp Thanh Linh vào lòng, nói: "Có một cô gái, đem người ta ăn hết rồi không chịu trách nhiệm, để người này không đổi ý khó lắm!"

Diệp Thanh Linh vừa nghe, nhẹ nhàng nhú mày từ trong lòng Thượng Quan Sở ngẩng đầu lên, cười hỏi: "Ôm đủ chưa?"

"Chưa đủ." Cảm giác được ôm cô như vậy, muốn hấn không ăn không uống ôm cô một ngày cũng không mệt.

"Anh muốn ngủ ngồi như vậy sao?" Không phải nói ôm một chút sao? Còn ôm như vậy nữa, cô cũng khỏi ngủ luôn.

"Nếu như Thanh Linh thích, chúng ta có thể thử xem." Ôm cô ngủ ngồi so với nằm sắp tốt hơn rất nhiều.

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng đẩy ra hấn, nhìn hấn khuôn mặt tuấn tú cười nói: "Tôi thích anh đứng ngủ."

"Thanh Linh, em không thể khi dễ bệnh nhân, đứng thì làm sao ngủ được chứ?" Thượng Quan Sở giả bộ mếu máo, tựa hồ như đang thật sự bị người khác khi dễ.

"Như vậy ngồi ngủ là được rồi?" Về mặt như gió thoảng mây trôi, nói xong liền cuộn chăn chui vào ngủ.

"Thanh Linh." Thượng Quan Sở không cam lòng nhìn Diệp Thanh Linh ngủ.

Con người Diệp Thanh Linh càng đen ra, lông mi giật giật, trên mặt lộ ra vẻ ủ rũ rất rõ, nói: "Ngủ đi, ngủ sắp đáng người sẽ rất đẹp."

Thượng Quan Sở cúi đầu nhìn dáng người mình, kêu lên: "Thanh Linh, dáng của anh đẹp lắm, không tin em xem đi." Nói xong đẩy lại cô gái đang nhắm mắt.

"Không có rất hảo, chỉ có rất tốt." Diệp Thanh Linh nói xong nghiêng thân đi không để ý đến dáng ngủ của tên đàn ông kia.

Nhìn chằm chằm Diệp Thanh Linh nghiêng nhìn thật lâu, Thượng Quan Sở bỗng nhiên kêu to: "A! lưng của tôi, đau quá đau quá."

Diệp Thanh Linh vừa nghe Thượng Quan Sở kêu đau, nôn nóng đứng dậy, vội hỏi: "Anh làm sao vậy, có cần kêu bác sĩ không?"

Thấy Diệp Thanh Linh đứng dậy, Thượng Quan Sở đắc ý cười nói: "Không cần kêu bác sĩ, Thanh Linh lại ôm anh một cái sẽ không đau."

Thì ra là lừa cô, Diệp Thanh Linh không giận cũng không vui, lớn tiếng hướng ngoài cửa kêu lên: "Có người không, mau gọi bác sĩ."

"Diệp tiểu thư, Sở thiếu bị thương nghiêm trọng sao? Tôi đi gọi bác sĩ lại." Tiếng Mễ Lam Nhi ở ngoài cửa phòng vang lên.

"Không cần? Tôi không sao." Thượng Quan Sở vội vàng gọi Mễ Lam Nhi muốn đi gọi bác sĩ lại. Tiếp theo lại tò mò hỏi: "Sao lại là Mễ Lam Nhi?" Hấn chưa có gọi Mễ Lam Nhi qua đêm ở đây, chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Thanh Linh nghe thấy Mễ Lam Nhi ở ngoài, khóe miệng không khỏi gợi lên, đứng dậy mở cửa xem, vừa mở cửa, chỉ thấy Mễ Lam Nhi ở ngoài cửa phòng ngồi trên sofa một mình, mà Tiền Nguyên lại ngồi ở trên ghế gỗ nhìn Mễ Lam Nhi. Rõ ràng sofa và ghế này là họ mới đem đến đây.

"Thượng Quan Sở, anh thật giỏi, có thể mời đại thiếu gia của thị trường C Thị gia canh cửa cho?" Diệp Thanh Linh cười thản nhiên trêu chọc nhìn Mễ Lam Nhi và Tiền Nguyên đang ngồi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tội cố ý đả thương người

Thượng Quan Sở nghe thấy Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi đều ở ngoài cửa, liền thích thú, tới cửa, tay tùy ý khoác lên vai Diệp Thanh Linh cười nói: "Hai vị thật hăng hái, nửa đêm đến trông cửa thay Thượng Quan Sở tôi."

Tiền Nguyên hừ lạnh một tiếng, "Ai thích chứ? "

"Tôi hăng hái thôi, có thể mời Tiền thiếu gia trông cửa, nói ra, Thượng Quan Sở tôi có thể nói là vinh dự không ít!" Thượng Quan Sở cười đến yêu nghiệt, trong lời nói có ý trêu tức, thần nhiên trêu chọc.

Tiền Nguyên trong lòng thầm nghĩ, anh thì vẻ vang, còn tôi thì không còn mặt mũi gì nữa.

"Mễ Lam Nhi, có phải Tiền thiếu gia không được ngủ hay không? Cô xem, Tiền thiếu gia nhìn thật đáng thương đấy." Diệp Thanh Linh nhìn nhìn Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi cũng chọc ghẹo nói.

Không đợi Mễ Lam Nhi nói tiếp, Thượng Quan Sở liền phụ xướng phụ tùy phụ họa nói: "Dù sao người ta cũng là tổng tài đại thiếu gia đấy, Mễ Lam Nhi chẳng lẽ cô lại để đại thiếu gia ngủ trên sàn nhà à!"

"Hóa ra Sở thiếu gia cũng là ngủ trên sàn phòng của Diệp tiểu thư à?" giọng nói Tiền Nguyên mang theo một chút cười nhạo, nhưng trong lòng đã có chút bội phục Thượng Quan Sở có thể vì người phụ nữ mình yêu làm bất cứ chuyện gì.

"Ách ——" Thượng Quan Sở thấy mọi người lộ vẻ chê cười, không khỏi cảm thấy có chút ngượng, không cam lòng bị một người đàn ông khác cười nhạo, tiếp theo cười nói rõ, "Hiện tại tôi ngủ trên giường, cũng không phải là sàn nhà."

"Sở thiếu gia không cần giải thích, giải thích cũng không thay đổi được chuyện ngủ trên sàn là thật mà." Mễ Lam Nhi cười đến mức không cười được nữa, tự cho mình là có lòng tốt liền khuyên nhủ.

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhếch khóe môi, nhìn mọi người, mặt lộ ra vẻ mệt mỏi nói: "Đều trở về phòng ngủ đi"

"Diệp tiểu thư, tôi --" Mễ Lam Nhi dù thế nào cũng không muốn trở về phòng, bởi vì có người dường như trở thành cái đuôi bám theo cô.

"Nếu Tiền thiếu gia không ngại, cô có thể cho anh ấy ngủ trên sàn nhà."

"Tiền đại thiếu gia, Diệp gia còn có chỗ trống ở phòng khách, không biết là anh chọn ngủ ở trên sàn phòng Mễ Lam Nhi? Hay là ngủ ở phòng khách?" Thượng Quan Sở nói xong liền giữ cửa trên, nhanh chóng theo Diệp Thanh Linh lên giường ngủ.

Ngẩn ngơ vài giây, thấy cửa phòng đã đóng, Mễ Lam Nhi xoay người hướng phòng của mình mà đi, Tiền Nguyên như hình bóng đi theo, tới trước cửa phòng, Mễ Lam Nhi dừng bước, thần nhiên nói: "Anh đừng lãng phí thời gian vô ích."

Tiền Nguyên mở cửa ra, kéo Mễ Lam Nhi vào phòng, "Chúng ta hẳn là nên nói chuyện một chút." Nhiều ngày trôi qua như vậy, cô chính là không để cho hắn có cơ hội giải thích.

"Chúng ta không có chuyện gì để nói." Khi đó cô còn trẻ, cả ngày cố ý vô tình xuất hiện trước mặt hắn, cô nói cô thích hắn, hắn lại luôn cho nàng một ánh mắt lạnh lùng, nói hắn cả đời cũng sẽ không thích loại phụ nữ không biết xấu hổ như cô.

"Ta cùng Tử Di thật sự không có gì, Lam Nhi em hiểu lắm rồi." Tiền Nguyên rất nghiêm túc nói, chỉ hy vọng cô có thể nghe hắn giải thích.

"Hiểu lắm cũng được, sự thật cũng được, đều không liên quan gì đến tôi." Mễ Lam Nhi nói xong đeo tai nghe lên, không muốn nghe hắn giải thích.

Từ xưa đến nay Tiền Nguyên chưa bao giờ thờ dài đến vậy, chán nản nhủ lòng mảy, ngồi ở ghế dựa nhìn Mễ Lam Nhi nghiêng người, một đêm mất ngủ.

Diệp Thanh Linh đang nhàn nhã ăn bữa sáng, thấy TV truyền phát tin tức của ngôi sao xinh đẹp Hàn Phi Phi.

"Lần này cô cố mà chịu, cố ý đã thương người vô tội, nghe nói phải ngồi tù 3 năm." Trương Đình Đình lòng đầy căm phẫn nói.

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhìn lướt qua Trương Đình Đình, tiếp tục cúi đầu ăn bữa sáng.

Trương Đình Đình tò mò nhìn sự lãnh đạm trên Diệp Thanh Linh, hỏi: "Thanh Linh không cảm thấy vui vẻ sao?"

"Người bị thương cũng không phải là tớ." Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở đang ngồi trước mặt ăn sáng.

"A?" Trương Đình Đình không hiểu được Diệp Thanh Linh nói vậy có ý gì, ngây ngốc hỏi: "Người bị thương là ai thì có liên quan gì đến chúng ta?"

"Ý của Thanh Linh thì ta mới là người nên cảm thấy hả lòng hả dạ." Thượng Quan Sở nhìn thoáng qua Trương Đình Đình, lại nói: "Có thể trở thành như vậy, thật không dễ dàng."

"Ách. . . ." cô gần đây hình như là trở nên ngốc nghếch, càng ngày càng nghe không hiểu Thanh Linh nói ý gì.

"Sở Thiếu gia, có người ở ngoài cửa mắng Diệp tiểu thư." Ngô Vân từ bên ngoài vào nhà bẩm báo.

"Ai?" Thượng quan sờ mặt không chút thay đổi, nhẹ nhàng nói ra một chữ.

"Diệp Anh." Ngô Vân trong lòng thầm nghĩ, Sở Thiếu gia lúc này đang tức giận sao? Chẳng lẽ muốn đại khai sát giới?

"Mời cô ta vào đi!" Diệp Thanh Linh buông bát đĩa xuống, chậm chậm rút giấy ra lau miệng.

"Cái gì? Cho bà ta vào? Thanh Linh cậu điên rồi?" Trương Đình Đình không thể tin được kêu lên một tiếng đầy tức giận.

Thượng Quan Sở không nói lời nào, cười đầy tà ý.

"Thanh Linh, Thanh Linh, cháu cứu Phi Phi, cứu Phi Phi được không?" Chỉ chớp lát sau, vẻ mặt Diệp Anh đầy cầu xin đi vào nhà ăn.

Tình huống gì đây? Không phải nói bà ta đang ở bên ngoài mắng Diệp Thanh Linh sao? Mọi người tràn đầy nghi hoặc đồng thời nhìn về phía Ngô Vân.

Ngô Vân bắt đầu dĩ nhún vai, buông lỏng tay, phe phẩy đầu, tỏ vẻ hần cũng không biết đây là tình huống gì.

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhìn Diệp Anh, ôn hoà nói: "Cô Đường đến đây?"

Diệp Anh sùng sốt hai giây, liền khóc sụt sùi đứng lên, "Thanh Linh, cháu cứu phi phi đi, là chúng ta có lỗi với cháu, cháu đại nhân không nên so đo với tiểu nhân, cháu đừng cho Phi Phi đi ngồi tù được không? Ta coi Phi Phi như con gái của mình."

Diệp Thanh Linh nhú nhú mày, nói: "Tôi cũng chỉ có một người cha."

"Là lỗi của ta, ta biết sai rồi, đây là toàn bộ tài sản của ta, đều cho cháu, cháu buông tha Phi Phi được không?" Diệp Anh đem giấy tờ tài sản của bà ta đặt trước mặt Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh thần nhiên nhìn cái gọi là tài sản mà Diệp Anh bày ra trên bàn, nhếch mày thần nhiên nói: "Tôi cho bà gấp hai, làm cho ba tôi sống lại."

"Ta cho bà gấp ba tài sản, mời người hất bát axit sunfuric lên trên người con gái bà hộ ta, có được không?" Thượng Quan Sở lộ ra một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, Ngô Vân và người của Thượng Quan gia nhìn thấy đều không kìm được sự run rẩy.

"Đúng là, tôi cho bà gấp năm lần, bà cho tôi đâm bà hai đao, thế nào?" Trương Đình Đình chống nạnh kiêu đang bệnh vực kẻ yếu nói.

Thượng Quan Sở hừ nhẹ một tiếng, cười hỏi Trương Đình Đình: "Cô có nhiều tiền như vậy sao?"

"Ách – tôi không có." Đầu Trương Đình Đình nhất thời đen lại, cô chẳng qua cũng chỉ giả dụ thôi, mấy người cũng không nói như vậy, vì sao cô không thể nói chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bỏ tù hai năm

Thượng Quan Sở hừ nhẹ một tiếng, cười hỏi Trương Đình Đình: "Cô có nhiều tiền như vậy sao?"

"Ách —— tôi không có." Đầu Trương Đình Đình nhất thời, cô chẳng qua cũng chỉ là giả dụ thôi, mấy người cũng nói như vậy, vì sao mà cô không được nói chứ?

Diệp Anh ngây ngốc nhìn Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở, tiện đà không ngừng khóc lóc kể lể "Thanh Linh, dù thế nào bác cũng là bác cháu, Phi Phi cũng là chị họ cháu, cháu tha thứ bọn ta một lần đi, một lần thôi, được không? Chúng tôi cam đoan sẽ không tái phạm nữa. Sau này Thanh Linh muốn tôi đi Tây tôi tuyệt đối sẽ không đi Đông."

Diệp Thanh Linh lãnh đạm xem Diệp Anh diễn trò, nhìn Thượng Quan Sở nói: "Anh xem nên xử lí như thế nào?"

Thượng Quan Sở nhú mày, ngón tay dài trắng nõn gõ gõ lên mặt bàn, một lúc lâu sau, cười đầy tà ý nhìn về phía Trương Đình Đình nói: "Xử lý theo lời cô vừa mới nói đi."

"Tôi nói gì?" Trương Đình Đình hiển nhiên không rõ chuyện này, thế nào lại thành cô quyết định.

"Cố ý đã thương người là tội 3 năm tù." Diệp Thanh Linh đứng dậy, đi ra nhà ăn, không hề để ý tới Diệp Anh đang khóc.

Diệp Anh thấy Diệp Thanh Linh rời đi, liền đuổi theo, "Thanh Linh, cháu không thể để bác ngồi tù chứ, xin cháu, bác xin dập đầu tạ tội." Nói xong liền quỳ trên đất, đầu chạm xuống thật mạnh, miệng còn không ngừng nói: "Là bác sai, là bác không đúng, là bác đáng chết."

"Đứng lên đi!" Diệp Thanh Linh xoay người nâng Diệp Anh dậy, giọng điệu mềm mỏng.

Diệp Anh lau nước mắt, nhìn Diệp Thanh Linh đầy mong chờ, "Thanh Linh tha thứ cho bọn ta sao?"

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng Diệp Anh bởi vì dập đầu mà trán sưng đỏ, nhẹ nhàng thở dài nói: "Nói không chừng chỉ bỏ tù hai năm thôi, chỉ là nếu bác tiếp tục náo loạn như vậy." Nói xong nhìn về phía Thượng Quan Sở: "Chọc giận người nào đó...Có thể sẽ không chỉ là hai năm." Phải biết rằng Thượng Quan Sở có thể giao Hàn Phi Phi cho cảnh sát, đã xem như là khai ân, nếu hấn mất hứng, nếu 'Giải quyết riêng', kết cục của mẹ con Hàn Phi Phi có lẽ sẽ còn thảm hơn so với người của Lưu gia.

"Được, hai năm, thì hai năm." Diệp Anh bùng tỉnh, xoay người sang dập đầu với Thượng Quan Sở nói: "Cảm ơn Sở thiếu, cảm ơn Sở thiếu."

"Người cô nên cảm ơn là Thanh Linh." Nếu không phải Má Trương nói hấn làm chuyện trái pháp luật, cũng là cô làm chuyện trái pháp luật. Dám hất axit sunfuric lên người Thanh Linh, hấn sẽ làm cho mẹ con Diệp Anh sống không bằng chết.

Diệp Anh hận thấu xương Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở, nhưng không thể không nhịn.

"Cho kẻ thù cơ hội, chính là để chính mình nguy hiểm hơn." Nhìn bóng dáng chật vật của Diệp Anh, Thượng Quan Sở than nhẹ.

"Ba muốn cho bác ấy thời gian để thay đổi trong khi bị giam." Nguyên vọng của cha, cô sẽ tuân thủ. Nhưng cơ hội chỉ một lần, có lần sau, cô tuyệt đối sẽ không nương tay.

Không bao lâu, Hàn Phi Phi bị xử bỏ tù, không biết Thượng Quan Sở dùng biện pháp gì, Hàn Phi Phi bỏ tù thời gian không nhiều không ít vừa vặn hai năm.

Nhật báo về các ngôi sao nổi tiếng được tung ra, tin tức do đặc tội Thượng Quan Sở mà phải vào tù, nhất thời trở thành đề tài đứng đầu trong các quán trà ở Thành phố A.

Là ai đã đưa kế hoạch của Thượng Quan Sở nói cho Hàn Phi Phi biết, Tô Phi đã tận dụng toàn bộ nhân lực cũng không thể tìm ra một chút dấu vết.

Vài ngày sau, một buổi trưa, Khương Thừa cùng Dịch Hiểu Huyền xuất hiện ở Diệp gia.

"Sao lại bị chậm vài ngày thế?" Thượng Quan Sở ngồi ở sofa phòng khách, lần đầu tiên ngồi thẳng được.

Khương Thừa nhìn tư thế kỳ quái của Thượng Quan Sở, cười nói: "Nghe nói Sở thiếu lần này làm anh hùng cứu mỹ nhân, không biết có ôm được mỹ nhân về chưa?"

Thượng Quan Sở cười châm biếm, tay tùy ý khoác lên người Diệp Thanh Linh đang nài xem báo bên cạnh, cười hỏi: "Cậu nói đi?"

Cúi đầu xem báo g Diệp Thanh Linh nhếch nhẹ khóe môi, không để ý đến hành động không theo qui củ gì của Thượng Quan Sở. Lúc này, Dịch Hiểu Huyền mang theo vẻ mặt ngây ngô chạy vội đến bên Thượng Quan Sở, "Sở ca ca, Hiểu Huyền rất nhớ anh."

Không đợi Dịch Hiểu Huyền chạy vào lòng Thượng Quan Sở, Dịch Thiếu Kiệt xuất hiện như quỷ ở trước mắt mọi người, ngăn trước mặt Dịch Hiểu Huyền, cười nói: "Em gái không nhớ anh trai sao?"

"Đương nhiên nhớ chứ!" Dịch Hiểu Huyền cho Dịch Thiếu Kiệt một cái ôm thật chặt, sau đó mở miệng nói: "Nhưng em càng nhớ Sở ca ca hơn." Đây Dịch Thiếu Kiệt ra, liền hướng trong lòng Thượng Quan Sở chạy tới.

"Dịch Thiếu Kiệt, quản cho tốt em gái si tình của cậu." Thượng Quan Sở thấy Dịch Hiểu Huyền chưa từ bỏ ý định chạy tới chỗ hấn, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Dịch Thiếu Kiệt vừa đứng lúc giữ được Dịch Hiểu Huyền, cười to nói: "Hiểu Huyền, Thành Vũ ca ca cũng đến đây, em không nhớ Thành Vũ ca ca sao?" Mỗi lần hấn đều chỉ có thể dùng Kim Thành Vũ để lừa gạt em gái. Lần trước hấn dùng Kim Thành Vũ lừa em gái về nhà, cô biết Kim Thành Vũ cũng không đồng ý làm bạn trai cô, liền khóc lớn. Nếu không phải Khương Thừa đứng lúc đưa cô mang đi Nhật Bản chơi, hấn cũng không biết làm thế nào vì việc nói dối của chính mình.

Dịch Hiểu Huyền nháy nước đôi mắt to ngấn nước nhìn về phía cửa, thật sự thấy được Kim Thành Vũ, lại nhìn người bên cạnh Kim Thành Vũ, một cô gái cao gầy xinh đẹp, giặt mình, ngo ngắc nói: "Giặt Tinh?"

Mọi người không thể tin được nhìn lại, thấy cô gái cao gầy xinh đẹp kia bên người Kim Thành Vũ, không khỏi đều thở dốc vì kinh ngạc.

Thượng Quan Sở ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng. Ánh mắt nhìn cô gái đó tất cả đều là chán ghét, thậm chí còn có vẻ hận thù.

Đang chăm chú xem báo Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng mọi người, thấy một cô gái vóc dáng cao gầy xinh đẹp đứng

bên người Kim Thành Vũ. Cô gái cầm trong tay cái bao tay màu trắng ngà, một thân váy dài màu trắng khoác thêm áo khoác nhỏ cùng màu trắng, làn váy vừa vặn che khuất mắt cá chân cô gái, gió nhẹ nhàng bám góc váy, phiêu nhiên như vậy, xinh đẹp như vậy, giống như một tiên tử phiêu điều không nhiễm chút bụi trần lạc ở chốn nhân gian.

Cô gái lẳng lặng nhìn Thượng Quan Sở, nước mắt trực trào nơi khóe mắt, bước từng bước một về phía Thượng Quan Sở, miệng thì thảo gọi: "Ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tình yêu đáng sợ

Sắc mặt Thượng Quan Sở trở nên âm trầm, đứng dậy, cầm tay Diệp Thanh Linh nói: "Một mối, chúng tôi về phòng."

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt âm lãnh của Thượng Quan Sở, gật đầu, không nói gì.

Giai Tinh thấy Thượng Quan Sở rời đi, nhanh chóng đứng trước mặt Thượng Quan Sở, nhìn thấy Thượng Quan Sở, nước mắt không báo trước cứ liên tục rơi xuống, "Anh, nhiều năm như vậy, anh không thể tha thứ cho e sao?"

Thượng Quan Sở nhìn Giai Tinh, nhẹ giọng cười lạnh, nói: "Bác bởi vì tha thứ cho ta mà chết, Giai Tinh không nhớ sao?"

"Anh, em biết sai lầm rồi, em cam đoan, em sẽ không bao giờ làm bị thương người anh quan tâm." Giai Tinh khóc, đầu khò cầu xin.

"Đi đi, tôi không hy vọng sẽ lại nhìn thấy cô ở r." Không phải hấn tàn nhẫn, có một số việc hấn không nói, không phải là hấn không biết, cũng không có nghĩa là cô ta không làm. Mắt Giai Tinh lóe lên đầy hận ý, lạnh lùng nhìn ánh mắt của Thượng Quan Sở đều hướng đến Diệp Thanh Linh, lầm bầm nói: "Được! Em đi, anh đừng hối hận."

"Nếu như Thanh Linh có việc, kết cục của cô so với người của Lưu gia sẽ còn thảm hại hơn." Thượng Quan Sở mặt không chút thay đổi nói.

Giai Tinh run rẩy một chút, mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, nói từng chút: "Anh không phải đã nói muốn chăm sóc Giai Tinh cả đời sao? Anh không phải đã nói thích Giai Tinh sao?"

"Đó là mười mấy năm trước." Khi đó hấn chỉ là một tên nhóc con, không biết cô không phải em gái hấn, hấn cũng không biết cha mẹ cô đã bức chết cha mình.

"Tình yêu anh em căm kị?" Diệp Thanh Linh nhẹ giọng thờ dãi.

"Chúng tôi căn bản không phải là anh em." Giai Tinh nhìn Diệp Thanh Linh nói.

"Thì ra là thế?" Về mặt Diệp Thanh Linh tỏ ra đã hiểu rõ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Giai Tinh nói: "Cô yêu Thượng Quan Sở?"

Thượng Quan Sở nghe xong liền nhíu mày, nói: "Thanh Linh đừng hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Diệp Thanh Linh cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Lợi dụng người Lưu gia, xúi dục Hàn Phi Phi trả thù tôi bằng cách hất a xít sunfuric, đây là hiểu lầm?"

"Sao em lại biết?" Thượng Quan Sở không thể tin được liền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diệp Thanh Linh.

"Tôi không có kẻ thù." Thông minh như cô, qua cuộc nói chuyện ngắn gọn giữa Thượng Quan Sở và Giai Tinh, cô liền đoán được Giai Tinh là người đứng phía sau việc của Lưu gia.

"Ô Phi, Ngô Vân." Thượng Quan Sở lạnh đạm nói.

"Sở thiếu." Ngô Vân xuất hiện trước mặt Thượng Quan Sở.

"Lập tức đưa Giai Tinh xuất ngoại." Hấn không nghĩ khi gặp lại cô, lần này người làm hấn đau lòng lại chính là người hấn gọi là em gái. "Vâng." Ngô Vân lễ phép cung kính với Giai Tinh nói: "Tiểu thư Giai Tinh, mời."

"Dừng trực thăng." Đây không phải là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, nhưng muốn hấn làm bị thương người từ nhỏ hấn đã coi là em gái, hấn vẫn không làm được.

"Vâng." Ngô Vân đáp lời, đưa Giai Tinh ra khỏi Diệp gia, lái xe ra sân bay.

Giai Tinh đi rồi, Thượng Quan Sở bỏ lại mọi người ở phòng khách rồi cùng Diệp Thanh Linh trở về thư phòng. Vào đến thư phòng, Diệp Thanh Linh nhìn

mấy kiện của Diệp thị. Thượng Quan Sở ngồi đối diện cô, nhìn cô thật lâu, mới mở miệng, "Thanh Linh trách anh phải không?" Nếu không phải bởi vì hắn, Giai Tinh cũng sẽ không lợi dụng Hàn Phi Phi để đối phó cô.

"Không có." Diệp Thanh Linh buông trong tay văn kiện, chăm chú nhìn hắn.

"Em không phải muốn anh rời đi, không đi theo em nữa chứ?" Thượng Quan Sở lại hỏi.

"Không có." Thật ra cô cũng không chán ghét hắn, chỉ là muốn cô chấp nhận hắn, cô cần thời gian.

"Vì cái gì?" Hắn nghi hoặc.

"Hiện giờ tôi là cái đinh trong mắt Giai Tinh." Sự tình sẽ không đơn giản như vậy, Giai Tinh cũng sẽ không khinh địch như vậy buông tha cô.

Nghe xong lời của cô, hắn cúi đầu suy nghĩ, một lát mới nói: "Anh cũng biết cho cô ta cơ hội chính là khiến em nguy hiểm, nhưng muốn anh giết cô ta, anh làm không được." Thấy cô không trả lời, hắn như trôi vào miền ký ức xa xôi, mở miệng kể lại câu chuyện mà chưa ai từng được nghe qua.

"Năm ấy anh ba tuổi, mẹ qua đời, mấy tháng sau ba cưới mẹ Giai Tinh. Hai năm sau Giai Tinh được sinh ra, khi đó anh rất vui vẻ, bởi vì ba nói anh có thêm một em gái cùng chảy một dòng máu. Nhớ rõ lúc trước đây, em gái rất đáng yêu, luôn đi theo sau anh ngọt ngào gọi ca ca. Giai Tinh trước đây nói lớn lên phải gả làm cô dâu anh. Năm đó anh mười tuổi, mẹ Giai Tinh bảo ba cho anh đi du học, bác bởi vì lo lắng cho anh, theo anh sang nước ngoài chăm lo về sinh hoạt đến năm năm. Năm ấy anh và bác biết ba bệnh nặng liền về nước, đến khi về ba đã mất được một thời gian, tài sản Thượng Quan gia đều bị cha mẹ Giai Tinh cướp đi. Nghe nói anh và bác về nước, cha mẹ Giai Tinh phái người đuổi giết tôi cùng bác. Lần đó khi bị đuổi giết cùng đường là em đã cứu anh." Nói tới đây ánh mắt Thượng Quan Sở đầy thâm tình nhìn Diệp Thanh Linh.

"Sau rồi thế nào?" Đối với quá khứ của hắn, lần đầu tiên cô có hứng thú hỏi.

"Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, anh trở về Minh Sát. Sau đó, anh dùng Minh Sát giết người, đoạt lại tài sản của Thượng Quan gia. Cha Giai Tinh bị giết, mẹ cô ta vì bảo vệ Giai Tinh liền tự sát, chỉ cầu xin tôi buông tha Giai Tinh."

Nói tới đây, con ngươi trên mắt Thượng Quan Sở dường như đen lại, không chỉ buông tha Giai Tinh, anh còn cho rằng cô ta vẫn là cô em gái anh luôn yêu thương chăm sóc trước kia, anh tin rằng vô tội, vẫn luôn thuần khiết như hồi còn bé. Nhưng là anh nhầm rồi, bảy năm trước, cô ta cùng Triệu Tử Khiên lái xe đâm chết bác. Nguyên nhân chính là bởi vì bác bảo cô ta đừng quần quít lấy anh, nói anh cả đời này cũng sẽ không thích cô ta."

"Giai Tinh thật sự yêu anh, vì anh, cô ta không quan tâm cha mẹ mình đã chết như thế nào." Diệp Thanh Linh khách quan đánh giá.

"Nhưng anh không yêu cô ta, anh chỉ coi cô ta như em gái. Cả đời này người duy nhất anh yêu chính là em, Diệp Thanh Linh." Thượng Quan Sở nói một cách nghiêm túc nhìn Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh thấy Thượng Quan Sở dường như đã trở lại bình thường, thân nhiên cười, nói: "Tôi tin anh."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Da mặt dày

"Nhưng anh không yêu cô ấy, anh chỉ coi cô ấy như em gái thôi. Cả đời này anh chỉ yêu duy nhất một người chính là em, Diệp Thanh Linh." Thượng Quan Sở vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh thấy Thượng Quan Sở dường như đã trở lại bình thường, thân nhiên cười nói: "Tôi tin."

"Thật chứ?" Được Diệp Thanh Linh tín nhiệm vô điều kiện như vậy Thượng Quan Sở thấy cảm động không thôi, trong mắt thậm chí còn lóe lên nước mắt hạnh phúc.

"Tôi tin rằng, sự việc không đơn giản như vậy." Ánh mắt Diệp Thanh Linh dấu đi ý cười trong lòng, lông mi hơi run rẩy, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Nhất thời, Thượng Quan Sở có cảm giác như từ đám mây cao ngã xuống đất, dở khóc dở cười nhìn cô gái vô cùng bình tĩnh kia, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Em còn biết gì nữa?"

"Lấy tính cách của anh, Giai Tinh đã đâm chết bác, anh sẽ không để Giai Tinh sống dễ chịu mới phải?" Tuy cô ở chung với hắn không lâu lắm, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Thượng Quan Sở là người có thù ắt báo.

"Em thật hiểu anh, Thanh Linh!" Thượng Quan Sở cười sang sảng, "Triệu Tử Khiên cùng Giai Tinh cũng không có đâm chết bác, nhưng khiến chân bác tàn phế. Anh không phải sát thủ đến tìm Giai Tinh, chỉ tổng cô ta lên máy bay ra nước ngoài, để cô ta tự sinh tự diệt."

"Bác anh mất như thế nào?" Diệp Thanh Linh tò mò hỏi.

"Tự sát." Ánh mắt Thượng Quan Sở đột nhiên âm trầm, từ chiếc túi mang theo bên người lấy ra một thứ đồ vật, "Sau đó, ở hiện trường bệnh viện anh lấy được cái này."

Đây là một khối ngọc thạch, hình quạt, chỉ nhỏ bằng ngón tay. Diệp Thanh Linh đoán: "Bác anh không phải tự sát mà bị người có ngọc này giết."

"Hoàn toàn đúng." Thượng Quan Sở gật đầu khẳng định với Diệp Thanh Linh lại nói tiếp: "Giai Tinh vốn nên đi Mĩ, nhưng sau lại không thấy bóng dáng đâu."

"Như vậy xem ra Giai Tinh và người đã giết bác là đồng lõa?" Thì ra sự tình lại phức tạp như vậy.

"Anh nghĩ không chỉ có vậy." Đó là một âm mưu, có lẽ từ khi cha mẹ hắn chết, cha mẹ Giai Tinh, Giai Tinh, đều bị người kia đùa bỡn.

Diệp Thanh Linh cúi đầu tự hỏi, lâu sau mới nói: "Nếu như người nọ có thù với anh, nếu như mục đích của người đó là Thượng Quan gia, sao hắn lại không trực tiếp đến giết anh?"

"Mười năm trước, khi anh đoạt lại tài sản của Thượng Quan gia, đi đâu cũng đều có sát thủ ghé thăm." Bởi vì vậy, hắn mới ít khi xuất hiện trước mọi người.

"Xem ra vận khí của anh không tồi?" Mười năm, thường xuyên bị người đến giết, có thể sống tốt như thế, thực lực của hắn quả thật không thể coi thường.

"Phải nói là rất mạnh mẽ." Mặt Thượng Quan Sở nhất thời hiện ra đắc ý.

"Đúng là da dày." Diệp Thanh Linh cúi đầu trầm nghĩ, cũng đã gặp qua nhiều người tự kỷ nhưng cũng đến mức cuồng như vậy.

Cô gái này lại dám mắng hắn da mặt dày, nhưng hắn lại không thấy tức giận, chỉ cười nói: "Nếu da anh không đủ dày, chỉ sợ Thanh Linh cũng thành vợ người khác rồi."

"Là do nếu anh da không đủ dày, sao có thể ngăn được viên đạn của sát thủ chứ." Đối với việc tự kỷ lại thêm da mặt như thế của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh chỉ có thể nhìn trời hỏi, da mặt dày thế phải làm thế nào để luyện thành?

"Sở thiếu, đã xảy ra chuyện." Giọng nói vội vàng của Tô Phi xuất hiện ở ngoài thư phòng

"Chuyện gì?" Đợi Tô Phi vào thư phòng Thượng Quan Sở hỏi.

"Nghiêm thiếu B thị vừa xong Thành phố A, ở đường giữa hai hồ thấy hắn đã bị bắn chết." Tô Phi cau mày, nhìn sự thay đổi trên mặt Thượng Quan Sở.

Khuôn mặt Thượng Quan Sở vẫn tuấn tú như sương, nói giọng trầm thấp: "Ở hiện trường có ai?"

"Ngô Vân và Giai Tinh tiểu thư." Tô Phi nói.

"Ra sân bay cần đi qua đường giữa hai hồ?" Thượng Quan Sở nhíu mày, khinh bạc thản nhiên nói.

"Không cần." Tô Phi trả lời chi tiết.

"Bảo Ngô Vân tới gặp tôi." Giọng Thượng Quan Sở trầm thấp như từ địa ngục truyền đến, Tô Phi không khỏi rung mình.

Sau đó không lâu Ngô Vân đi vào thư phòng.

Nhìn sắc mặt âm trầm Thượng Quan Sở liền thân thể không khỏi run rẩy, sợ hãi kêu: "Sở thiếu."

"Vì sao hai người lại đi vào đường giữa hai hồ?" sắc mặt âm trầm của Thượng Quan Sở rồi đột nhiên biến mất, thay đó là vẻ mặt cười đến yêu nghiệt.

Sắc mặt Ngô Vân lập tức tái nhợt, chân bắt gặp run lên, trả lời một cách sợ hãi, "Tiểu thư Giai Tinh nói cô ấy muốn về khách sạn trước để lấy hành lý."

"Ngu xuẩn!" Thượng Quan Sở nhíu mày, thản nhiên nói: "Cậu có biết hậu quả thế nào rồi không?"

"Nghiêm thiếu đã chết, Nghiêm lão gia chắc chắn sẽ tính sổ với chúng ta." Tô Phi bình tĩnh phân tích thay Ngô Vân.

"Việc này nên xử lý như thế nào?" Thượng Quan Sở không lo lắng Nghiêm lão gia tìm hắn tính sổ, chỉ sợ người của Nghiêm gia sẽ tìm Thanh Linh gây phiền toái. Hắn cảm thấy hối hận với quyết định lúc trước, để có thể tìm ra đối thủ nhiều năm qua của Thượng Quan gia mà phiền hà Thanh Linh.

"Tôi sẽ gia tăng công tác bảo vệ Diệp gia." Tô Phi nhìn Ngô Vân mặt rối rắm như cái bánh quai chèo(*), vỗ nhẹ vai Ngô Vân an ủi.

Ngô Vân hơi mất tự nhiên khẽ động khóe miệng, sau đó cúi đầu nhận sai với Thượng Quan Sở, "Sở thiếu, thực xin lỗi."

"Cậu đúng, là tôi sai." Thượng Quan Sở thờ dài, không trách tội bất kì ai. Hiện tại điều cần thiết phải làm nhất là phải giải quyết vấn đề, không là phải trốn tránh trách nhiệm.

Tô Phi và Ngô Vân ra ngoài chờ phân phó, "Đưa Giai Tình cho Nghiêm lão gia từ xử lí." Hắn tin rằng Nghiêm lão gia nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với em gái trên danh nghĩa của Thượng Quan Sở.

"Vâng." Tô Phi và Ngô Vân trăm miệng một lời nhận lệnh rồi đi.

Ngô Vân và Tô Phi đi rồi, Thượng Quan Sở lộ vẻ xấu hổ nói: "Thanh Linh, thực xin lỗi."

Diệp Thanh Linh thoải mái cười nói: "Em còn chưa có kiến thức về tranh đấu của xã hội đen, có thể kiến thức một chút, cũng tốt."

"Em không sợ sao?" Thượng Quan Sở thật sự không hiểu trong đầu cô rốt cuộc nghĩ cái gì, nếu là người khác thì tuyệt đối sẽ không bình tĩnh được như cô.

"Sợ." Diệp Thanh Linh gật đầu, tiếp tục nói: "Sợ có ích gì?"

Thượng Quan Sở chăm chú nhìn Diệp Thanh Linh hồi lâu, nói: "Tin anh, anh nhất định sẽ quét sạch những người gây bất lợi hay uy hiếp em." Chỉ có như vậy, hắn và Thanh Linh mới có thể cùng nhau sống hạnh phúc.

(*) đây là một loại bánh của Nam Phi trông khá giống quẩy xoắn của Việt Nam mình, nàng nào không biết thì search gg nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trao đổi điều kiện

Sợ vết thương sau lưng khó lành nên nằm sấp ngủ dần dần thành thói quen của Thượng Quan Sở.

"Thanh Linh, đến khi nào thì em gả cho anh thế?" Diệp Thanh Linh nằm xuống, Thượng Quan Sở không an phận thuận thể đưa tay ôm ngang eo Diệp Thanh Linh, chán nản hỏi.

Cô nhú mày, không chút khách khí đẩy tay hắn ra, nói: "Anh có đủ 5840 triệu tiền mặt không?" Cô cố ý đem hai chữ 'tiền mặt' nói một cách nhấn mạnh.

Thượng Quan Sở nghiêng người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, rồi nói theo kiểu đang thảo luận: "Có thể thay đổi điều kiện được không?"

Diệp Thanh Linh nháy mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, nói: "Chờ khi em kiếm đủ 5840 triệu thì cũng có thể."

Thượng Quan Sở há hốc miệng, vất vả mới khép được lại, ừ ừ nói: "Anh không đổi điều kiện." Chờ khi cô kiếm được 5840 triệu, chỉ sợ hắn đã thành đầu hoa râm rồi. Quên đi, xem ra hắn nên tự mình kiếm mấy ngàn triệu nhanh hơn một chút.

"Thật sự không đổi?" Diệp Thanh Linh cười hỏi.

"Không đổi. Kiên quyết không đổi." ánh mắt Thượng Quan Sở mang theo ngữ khí kiên định.

"Ai!" Diệp Thanh Linh thờ dài, mắt mang theo ý cười, vẻ mặt đầy tức nuối nói: "Em còn đang tính đổi cho anh điều kiện khác. Chẳng qua nếu anh kiên quyết như thế, vậy thì thôi."

"A!" Thượng Quan Sở cảm thấy chung quy lại vẫn là mình bị lừa, ngoài miệng lại nói: "Mấy ngàn triệu mà thôi, đến lúc đó, chúng ta tốt nhất nên là một tay giao tiền, một tay giao người."

Diệp Thanh Linh nhìn sắc mặt tự đại của hắn, cúi đầu chỉ cười không nói.

Thượng Quan Sở thấy cô dường như không định đáp lời, tò mò hỏi: "Đến giờ có phải Thanh Linh đã thích anh một chút không?"

"Anh quá nhàn rồi nên cảm thấy buồn chán à. Chẳng lẽ chuyện của Nghiêm thiếu đã giải quyết xong rồi?" Diệp Thanh Linh nói sang chuyện khác.

"Giai Tình ở trong tay Nghiêm lão gia, đêm nay không có việc gì." Nhưng ngày mai thì khó nói.

"Nhanh ngủ đi, ngày mai còn có thể xem nào nhiệt." Diệp Thanh Linh nói giọng bình tĩnh, nói xong liền đi tìm chu công nói chuyện phiếm.

Sáng sớm hôm sau, đúng như Diệp Thanh Linh dự đoán, Diệp gia có thể nói là từ trước tới nay chưa từng nào nhiệt như vậy.

Phòng tiếp khách của Diệp gia, Diệp Thanh Linh tự động ngồi ở chỗ chủ vị, Thượng Quan Sở tùy ý ngồi bên cạnh Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi đứng ở phía sau Diệp Thanh Linh, mà Tiền Nguyên lại đứng ra về mặt không vui nhìn Mễ Lam Nhi, sau đó lại nhìn về phía Diệp Thanh Linh, đối với việc Diệp Thanh Linh nhận Mễ Lam Nhi làm trợ lý trong lòng vô cùng bất mãn.

Diệp Thanh Linh nhìn phòng tiếp khách kín người hết chỗ, liền bảo Má Trương mang trà đi.

Từ trước đến nay Diệp Thanh Linh luôn thích trà lá, má Trương không cần hỏi liền rót một chén trà Diệp Thanh Linh, rồi mang trà rời đi.

"Má Trương, cũng cho tôi một ly trà đi!" Thượng Quan Sở đã sớm có thói quen coi má Trương như nhân viên tạp vụ của Diệp gia, đã nhìn quen việc má Trương chỉ châm trà cho một mình Thanh Linh nên không trách.

Thượng Quan Sở yêu cầu má Trương cũng rót cho mình một chén trà rồi mới rời khỏi phòng tiếp khách.

"Nghiêm lão gia hôm nay đến Diệp gia tôi không biết có chuyện gì?" Diệp Thanh Linh trấn tĩnh nhân tàn mở miệng, rất có phong phạm của gia chủ Diệp gia.

Với việc không có trà của mình trên bàn, Nghiêm lão gia cũng không trách, nét mặt tỏ ra đôn hậu nói: "Hôm nay đến quá rầy Diệp gia, thật sự ngại quá. Chuyện con tôi, hẳn Diệp tiểu thư cũng biết, hôm nay tôi đến đây, chủ yếu là để tìm Thượng Quan Sở."

Nghiêm lão gia đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của mình, Diệp Thanh Linh uống nước, chậm rãi buông chén trà, thản nhiên nói: "Các người cứ nói đi." Ý là các người cứ bàn đi, tôi chỉ nghe thôi.

Nghiêm lão gia nhìn Diệp Thanh Linh một cách hiền từ. Sau đó nhìn về phía Thượng Quan Sở nói: "Con tôi vừa đến đã bị người của Sở thiếu bán chết, chuyện này Sở thiếu giải thích thế nào."

Nghiêm lão gia có thể xưng Thượng Quan Sở một tiếng Sở thiếu, bởi vậy có thể thấy được thế lực của Thượng Quan Sở ở trong nước mạnh đến thế nào.

"Chuyện này xảy ra ở Thành phố A, tôi nhất định sẽ cho Nghiêm lão gia một lời giải thích." mặt Thượng Quan Sở mang nụ cười tà ý, nói tiếp: "Nhưng mà việc Nghiêm thiếu gia chết cũng không liên quan gì đến việc tôi giúp ông."

"Hừ, một câu không quan hệ có thể mua lại mạng con tôi sao?" Nghiêm lão gia một chút cũng không vừa lòng với việc phủ sạch sự liên quan của Thượng Quan Sở, phải nhớ rằng Thượng Quan Sở có tiếng là ác ma, ai dám ở địa bàn của hắn vu oan hãm hại.

Thượng Quan Sở biết suy nghĩ của Nghiêm lão gia, mắt nhìn người của Nghiêm lão gia đang mang Giai Tinh vào, nói: "Với chuyện của Nghiêm thiếu gia, tôi đã có chút nỗ lực."

"Cậu khẳng định không có liên quan gì với cô ta?" Nghiêm lão gia theo ánh mắt của Thượng Quan Sở, cũng nhìn về phía Giai Tinh.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở nói xong uống cạn chén trà.

"Ha ha... Sở thiếu quả nhiên không độc ác không phải trượng phu. Vì trốn tránh trách nhiệm, mà cho em gái gánh tội thay." về mặt Nghiêm lão gia đầy châm biếm.

"Em gái? Tôi nghĩ là Nghiêm lão gia đã hiểu lầm rồi." Đối với người em gái này, Thượng Quan Sở cực kỳ chán ghét.

"Sở thiếu quả nhiên tàn nhẫn, em gái mình mà cũng không thừa nhận? Nhưng không quan hệ à, có một số việc thực không giả được, giả không thực được." Hiện tại trong mắt Nghiêm lão gia không chỉ có châm biếm, còn có khinh bỉ. Định không nói nhưng cuối cùng Diệp Thanh Linh cũng không nhịn được, nhẹ giọng hỏi Thượng Quan Sở, "Anh chắc chắn Giai Tinh không phải em gái anh?"

"Đúng." Thượng Quan Sở không nhìn bạch nhìn Diệp Thanh Linh.

"Hay là đi xét nghiệm DNA đi?" Diệp Thanh Linh hỏi rồi nhìn về phía Giai Tinh, nhìn một cách kỹ càng, lại cảm thấy Giai Tinh và Thượng Quan Sở có vài nét giống nhau.

"Cha mẹ Giai Tinh nói vậy, Giai Tinh cũng nói như vậy. Anh nghĩ không có sai." Thượng Quan Sở lúc này mới nghiêm túc nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Nghiêm lão gia.

Diệp Thanh Linh dường như hiểu ra cái gì đó? Không khỏi nhíu mày lại, thản nhiên nói: "Đối thủ của anh rất lợi hại."

"Ý của em là...? Giai Tinh là em gái của anh?" Thượng Quan Sở không dám tiếp tục nghĩ nữa, nếu như sự thật là như thế? Như vậy phải giải thích thế nào?

"Anh nói vậy, chúng tôi không phải anh em, chúng tôi không phải anh em." Giai Tinh nghe xong cuộc đối thoại của Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở toàn thân liền phát run, cô không tin ông trời trêu cợt cô như thế, nếu như cô và Thượng Quan Sở thật sự là anh em, như vậy cái cô gọi là tình yêu, lại thành chuyện đùa cho cả thiên hạ chê cười.

"Thực không giả được, giả không thực được." Diệp Thanh Linh lặp lại lời nói vừa rồi của Nghiêm lão gia. Sau đó quay sang nói với Thượng Quan Sở:

"Hai người vẫn là nên đi xét nghiệm DNA để chắc chắn."

Thượng Quan Sở gật đầu, cũng không thể nhận phỏng đoán của Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh xoay người sang nhìn Nghiêm lão gia, nhẹ giọng nói: "Nghiêm lão gia, tôi tin tưởng chuyện của Nghiêm thiếu gia không liên quan đến Thượng Quan Sở, hy vọng ông có thể cho Thượng Quan Sở một ít thời gian, điều tra rõ việc này. Tôi tin rằng chỉ có tìm được thủ phạm, mới an ủi được linh hồn của Nghiêm thiếu gia ở trên kia."

Nghiêm lão gia nở nụ cười, "Được, Diệp tiểu thư đã nói như vậy. Tôi sẽ cho Thượng Quan Sở thời gian một tháng, nếu không tìm được hung thủ, tôi sẽ cho em gái của Thượng Quan Sở đền mạng."

"Cảm ơn!" từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Diệp Thanh Linh vì một người đàn ông mà nói lời cảm ơn với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vị dấm chua thuần túy

Khi Nghiêm lão gia rời khỏi, Thượng Quan Sở để cho bác sĩ Bạch lấy DNA của Giai Tinh để giám định, sau khi Bác sĩ Bạch lấy DNA xong, nói phải ba ngày sau mới có kết quả. Thượng Quan Sở cùng Giai Tinh tất nhiên không nhận ra Diệp Thanh Linh đã đoán được kết quả, sau khi bác sĩ Bạch lấy DNA xong lại lần nữa dặn bác sĩ Bạch cố gắng đừng để xảy ra sai sót.

Thân là bác sĩ riêng của Thượng Quan Gia, đối với việc này bác sĩ Bạch cũng vô cùng thận trọng.

Sau khi bác sĩ Bạch rời khỏi, Thượng Quan Sở lạnh lùng nhìn vào mắt Giai Tinh, nói giọng lạnh như băng, "Là ai giết Nghiêm Thiếu?"

Giai Tinh bất giác run rẩy một chút, ánh mắt trống rỗng như đang nhìn vào hư vô, lắc đầu, miệng lắp bắp, "Giả, nhất định là giả."

"Là ai giết Nghiêm Thiếu?" Thượng Quan Sở lại lặp lại, mặt mang theo nụ cười vô cùng khủng bố, làm cho người khác nhìn thấy liền có ý định chạy xa.

"Diệp Thanh Linh, cô quá thông minh, cô cho là nói tôi và Thượng Quan Sở là anh em ruột thịt, thì tôi nói ra hung thủ thực sự giết Nghiêm Thiếu cho các người biết sao? Nằm mơ, ha ha. . . . . Các người nằm mơ đi!" Về mặt Giai Tinh tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm Diệp Thanh Linh

"Bị người khác lợi dụng như vậy mà còn thích thú, Giai Tinh cô thật sự rất đặc biệt." Diệp Thanh Linh cười như không cười quay lại nhìn vào mắt Giai Tinh, cố ý đem nụ cười gần như phát điên của Giai Tinh nói thành sự thích thú.

Giai Tinh vẫn là một thân quần áo màu trắng, thoát nhìn như xinh đẹp thoát tục, nhưng nét mặt lại có vẻ vô cùng hung ác. Cô ta điên cuồng đẩy ngã mọi thứ trong phòng khách xuống đất, "Tôi sẽ không nói, tôi sẽ không tin các người, sẽ không tin, giả, giả."

"Ngô Vân, trông coi Giai Tinh, không được để cô ta ra khỏi cửa phòng nửa bước." Thượng Quan Sở thản nhiên nói rồi nắm tay Diệp Thanh Linh rời đi.

Tô Phi cũng tiếp tục điều tra hung thủ đã giết Nghiêm Thiếu, còn Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên đi theo Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh vào phòng đọc sách.

"Diệp tiểu thư, cô có phải đã nghĩ sai rồi không? Giai Tinh sao có thể là em ruột của Sở thiếu chứ?" vào trong phòng đọc sách, Mễ Lam Nhi nghi hoặc hỏi.

Diệp Thanh Linh ngồi vào bàn máy tính, thuận tay mở máy tính ra, thản nhiên nói: "Có phải hay không, ba ngày sau sẽ có kết quả." Sau đó nhìn về phía Thượng Quan Sở nói: "Nếu Giai Tinh thật sự là em cùng cha khác mẹ với anh, thì anh muốn xử lý thế nào?"

Thượng Quan Sở phiền não lấy tay tùy tiện gỡ đầu, trong lòng bức tức khó chịu, đang định ngồi xuống một cái ghế, "A!" lưng vừa tựa vào ghế ngồi, mặt Thượng Quan Sở liền nhăn nhó, đau đớn kêu to một tiếng.

Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi và Tiền Nguyên ba người cùng lúc nhìn về phía Thượng Quan Sở, tất cả đồng thanh hỏi: "Làm sao vậy?"

Thượng Quan Sở ngay lập tức đứng lên rời khỏi ghế, chỉ vào lưng nói: "Đau lưng."

"À, thì ra là có người quên trên lưng còn có vết thương?" Diệp Thanh Linh không nhịn được trêu ghẹo nói.

"Sở Thiếu, có cần gọi bác sĩ đến không?" Mễ Lam Nhi quan tâm hỏi.

"Hắn cần gọi bác sĩ thì có liên quan đến em không? Xen vào việc của người khác làm gì." Tiền Nguyên không khỏi hờn giận nhìn Mễ Lam Nhi, sao chưa bao giờ thấy em quan tâm anh như vậy?

"Không cần gọi bác sĩ." Thượng Quan Sở cười tà ý nói: "Thanh Linh, em có người được một mùi cổ vị chua rất nồng ở đây không?"

"Có." Diệp Thanh Linh cười gật đầu phối hợp.

Tiền Nguyên thấy Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh giễu cợt hần, khuôn mặt lạnh lùng lãnh khốc ngay lập tức hồng đến tận mang tai, còn cố chấp giả bộ bình tĩnh nói: "Nói hươu nói vượn."

Mễ Lam Nhi nhìn Tiền Nguyên vậy mà lại đỏ mặt, ngạc nhiên như nhìn thấy UFO, cười nói: "Tiền thiếu gia cũng biết đỏ mặt, hiếm thấy, hiếm thấy đây."

"A, không biết sao hôm nay nóng quá?" Tiền Nguyên chợt dạ thuận tay cầm lấy một quyển sách đồn sức quạt.

"Vây, có cần mở máy điều hòa hay không?" Diệp Thanh Linh nhìn máy tính, thản nhiên hỏi.

"Không cần." Mễ Lam Nhi và Thượng Quan Sở cùng lcustrả lời.

Thấy Mễ Lam Nhi cùng Thượng Quan Sở dường như rất ăn ý, Tiền Nguyên lại tức giận nhìn thoáng qua Mễ Lam Nhi, rồi hừ lạnh một tiếng xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Dấm chua dường như có vẻ rất tốt, Thanh Linh, sao em lại không ăn?" Thượng Quan Sở đột nhiên có suy nghĩ rất muốn xem bộ dáng ghen tuông của Diệp Thanh Linh vì hần.

"Anh cảm thấy ăn ngon lắm sao?" Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Sở đang cười đến khuynh quốc khuynh thành, vẻ mặt thành khẩn như đang mong được chỉ giáo.

"Đương nhiên. Em không thấy khi có người ghen, Mễ Lam Nhi rất vui vẻ sao? Khi nào thì Thanh Linh cũng cho anh vui vẻ một chút đây!" Thượng Quan Sở nghiêm túc nói.

"Được! Dấm chua ăn ngon lắm." Diệp Thanh Linh đứng lên đi đến bên người Tiền Nguyên, đưa tay tới trước mặt Tiền Nguyên nói: "Tiền thiếu gia, chúng ta đi dạo phố thôi!"

Tiền Nguyên ngây ngốc sững sốt hai giây, nhìn thấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Diệp Thanh Linh, cười nói: "Được thôi!" Nói xong cũng đưa tay ra.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Khi Tiền Nguyên và Diệp Thanh Linh chỉ còn kém 0. 01 giây thì cầm tay nhau, Thượng Quan Sở vừa đứng lúc cầm lấy tay Diệp Thanh Linh, giọng điệu ai oán, tuyên thệ chủ quyền đầy vị dấm chua: "Thanh Linh là của tôi."

Diệp Thanh Linh buồn cười nhìn thấy mặt Thượng Quan Sở đầy mùi dấm chua, hỏi: "Hương vị như thế nào?"

Thượng Quan Sở bị hỏi bất ngờ nhất thời không có phản ứng, giật mình, mới bừng tỉnh ngộ trả lời: "Rất chua, bất quá hương vị cũng không tồi đâu!" Sau đó lại cười xảo trá nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Diệp Thanh Linh, nói: "Ăn ngon như vậy, Thanh Linh có muốn thử một lần hay không?"

"Món ăn ngon như vậy vẫn là nên để cho anh ăn thì tốt hơn." Diệp Thanh Linh vốn định rút tay cô ra khỏi tay Thượng Quan Sở , không ngờ hần nắm rất chặt, nhần mảy, đành mặc hần nắm, mặt nhất thời lại bình thản nói nói: "Muốn đi dạo phố không?"

"Ách. . . . ." Thượng Quan Sở bị hỏi bất ngờ, lúc sau mới phản ứng lại, khuôn mặt đầy tà ý đổi thành khuôn mặt tươi cười nhanh như khi lật một trang sách, "Em muốn đi sao?"

"Ừm!" Diệp Thanh Linh gật đầu, cô đã lâu chưa đi nhà sách .

"Anh đi cùng em." Hiện tại đối với hần không có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc chăm sóc lão bà tương lai. Sau khi nói xong nắm tay Diệp Thanh Linh ra khỏi Diệp gia.

Diệp Thanh Linh vừa vào đến nhà sách, một người đàn ông trẻ có khuôn mặt sáng sủa nhiệt tình đi lên chào hỏi, "Thanh Linh, gần đây bận rộn việc gì thế? Đã lâu không thấy tới nhà sách ?"

"Nhạc Nhạc, gần đây có khỏe không?" Diệp Thanh Linh cười hỏi.

"Không khỏe, Thanh Linh không đến, tôi buồn chán đến chết đi được." Diệp Thanh Linh bị chàng trai tên là Nhạc Nhạc tùy tiện khoác tay lên vai, nhìn quan hệ có vẻ rất tốt.

"Bát!" Thượng Quan Sở đưa tay đánh thật mạnh vào cái tay không an phận khoát lên trên vai Diệp Thanh Linh kia, sắc mặt u ám, giọng điệu cũng khác hẳn bình thường: "Anh là ai? Thanh Linh là của tôi." Nói xong liền kéo Diệp Thanh Linh lại bên người hần.

"Ôi chào! Anh là ai thế?" Nói xong liền vươn tay kéo Diệp Thanh Linh ra khỏi tay Thượng Quan Sở đến phía sau hần che chở, cong tay lên, chỉ vào Thượng Quan Sở nói: "Thanh Linh từ nhỏ đã ở bên cạnh tôi, anh dựa vào cái gì nói cô ấy là của anh?"

"Ha ha, phải không? Từ lúc cô ấy còn chưa mặc gì đã ở cùng tôi, vậy anh nói xem dựa vào cái gì?" Thượng Quan Sở không cam lòng đứng sau nói.

Sau khi nghe xong, Diệp Thanh Linh đen thui cả mặt, hai người đàn ông này, quả thật là nói không sợ tức chết người mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tập kích ở hiệu sách

“Ôi chào! Anh là ai thế?” Nói xong liền vươn tay kéo Diệp Thanh Linh ra khỏi tay Thượng Quan Sở đến phía sau hần che chở, cong tay lên, chỉ vào Thượng Quan Sở nói: “Thanh Linh từ nhỏ đã ở bên cạnh tôi, anh dựa vào cái gì nói cô ấy là của anh?”

“Ha ha, phải không? Từ lúc cô ấy còn chưa mặc gì đã ở cùng tôi, vậy anh nói xem dựa vào cái gì?” Thượng Quan Sở không cam lòng đứng sau nói.

Sau khi nghe xong, Diệp Thanh Linh đen thui cả mặt, hai người đàn ông này, quả thật là nói không sợ tức chết người mà!

Nghe Thượng Quan Sở nói xong, Nhạc Nhạc mặc kệ, xoay người loạng choạng nắm lấy cánh tay Diệp Thanh Linh, về mặt đầy thương tâm nói: “Thanh Linh, Chẳng lẽ tin đồn là thật? Em thực sự ở cùng một chỗ với tên đàn ông thối tha này sao? Khó trách lâu như vậy rồi Thanh Linh không tới chơi với anh.”

Diệp Thanh Linh nhìn bộ dạng thương tâm của Nhạc Nhạc, cười an ủi “em lúc nào thường xuyên đến chơi với anh? Nói sau, không phải hôm nay em đến rồi sao?”

Đây là an ủi sao? Rõ ràng là đả kích mà. Mất Nhạc Nhạc mở lớn nhìn Diệp Thanh Linh tỏ vẻ đau lòng muốn chết nói: “Thanh Linh em trọng sắc khinh bạn”

Thượng Quan Sở nghe thấy nói Nhạc Nhạc nói chỉ là bạn bè của Diệp Thanh Linh thì mừng rỡ, cười hi hi, vỗ cổ vai Nhạc Nhạc an ủi nói: “Là bạn của Thanh Linh à. Cậu ở trong lòng cô ấy xem ra cũng có chút địa vị”.

“Thật vậy chăng?” Nhạc Nhạc vui sướng nhìn Thượng Quan Sở.

“Hai, ba tháng thì đến gặp cậu một lần.” Phải biết rằng theo tính cách của Diệp Thanh Linh, được xem là bạn bè thì cũng đã tốt lắm rồi.

Nhưng câu đó lọt vào tai Nhạc Nhạc không hiểu sao lại mang cảm giác quái lạ.” Ô.... Ô....hai, ba tháng mới tới gặp tôi một lần cũng coi như có địa vị? Anh đẹp trai không phải là sai rồi đi” Nhạc Nhạc vui sướng không được bao lâu lại lần ra gào khóc, tính tình thay đổi thất thường như vậy làm người ta có cảm giác rất đáng yêu.

“Tin hay không tùy cậu” Thượng Quan Sở cũng không muốn tiếp tục nói chuyện dây dưa tên ba hoa này.

Nhạc Nhạc bán tín bán nghi nhìn Thượng Quan Sở, cười cười kéo Diệp Thanh Linh lên lầu hai chỗ chuyên bán túi sách, mọi người ngồi xuống xong hần mới nghiêm túc đánh giá từng người một, Mễ Lam Nhi, Thượng Quan Sở, Tiền Nguyên, rồi nhìn đến A Phú và Từ Ngôn đang đứng trông cửa.

“Thanh Linh, em kiếm được nhiều anh đẹp trai từ chỗ nào mà không giới thiệu với anh một chút vậy?” Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở và Tiền Nguyên hai mắt bùng bùng sáng lấp lánh, dường như muốn lập tức tháo rồi hai mỹ nam này để nhập vào với mình.

Thượng Quan Sở thấy Nhạc Nhạc cả người dựa vào Diệp Thanh Linh mà Diệp Thanh Linh thì không có phản ứng gì, trong lòng cảm thấy không vui vẻ, không tỏ thái độ gì chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc lạnh giọng cảnh cáo: “Bỏ bàn tay bẩn của cậu xuống đi”.

Nhạc Nhạc nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quan Sở, cười híp mắt nói: “Chúng tôi là chị em tốt mà” Sau đó lại lộ ra bộ mặt sợ hãi, vuốt ngực nói với Diệp Thanh Linh: “Thanh Linh, hần hung dữ quá, giống như muốn giết người vậy” Diệp Thanh Linh cười cười an ủi nói: “Nhạc Nhạc đừng sợ, hần sẽ không giết người”.

“Sẽ không giết người là tốt rồi” Nhạc Nhạc thở nhẹ ra nói.

“Nhưng mà nghe nói, một khi không vui hần liền chặt chân người khác Thanh Linh nói băng quơ, tựa như nói hôm nay thời tiết tốt lắm

“A” Nhạc Nhạc vội vàng buông tay, kéo lui ghế ra sau, nhanh chóng lùi xa ôn thần Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở đắc ý vừa lòng. Bỗng nhiên lại có cảm giác người nào đó đang dựa vào, cúi đầu xuống, chỉ thấy cả người Nhạc Nhạc đang dựa vào hần, còn hi hi cười nói: “Sở thiếu thật đẹp trai, đến đây ta ôm một chút”

Thượng Quan Sở chán ghét nhìn Nhạc Nhạc, da đầu run lên tức giận nói: “A Phú, Từ Ngôn, chặt đứt tay chân hần mang cho chó ăn”

Nhạc Nhạc tỏ vẻ hơi sợ, trong mắt ý cười không ngớt, môi còn đỏ hơn cả phụ nữ, nhìn Diệp Thanh Linh nói: “Thanh Linh, cứu mạng đi”

Diệp Thanh Linh cười vui vẻ nói: “Thôi đi, đừng dọa Nhạc Nhạc nữa.” Đối với người hàng xóm cũng là bạn học từ nhỏ đến lớn này, cô vừa bắt đầu đi vừa buồn cười.

Hắn khi nào dọa cái tên ẻo lả này chưa, Thượng Quan Sở nhất thời quanh co “Thanh Linh em không thể trọng hữu khinh sắc”

“Giả bộ đáng thương”

“Người này không phải vừa rồi cũng vậy sao?” Thượng Quan Sở đáp trả ánh mắt Nhạc Nhạc.

Diệp Thanh Linh thấy hai tên này đầu vô mồm càng lúc càng hăng say, thân nhiên đứng dậy nói với Mễ Lam Nhi nói: “Chúng ta lên lầu ba xem”

“Được” Mễ Lam Nhi vui vẻ đồng ý, sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng hỏi: “Lầu ba không phải là khu tiểu thuyết sao?”

“Đúng rồi” Cô đúng là muốn đi xem gần đây có cái tiểu thuyết nào mới ra không! Nhìn thái độ của Mễ Lam Nhi, chẳng lẽ cô chỉ có thể đọc mấy quyển sách khoa học?

“Diệp tiểu thư cũng đọc tiểu thuyết sao?” Mễ Lam Nhi tò mò nhìn Diệp Thanh Linh.

“Cô mà cũng đọc tiểu thuyết à?” Tiền Nguyên xen mồm nói.

“Tôi đọc tiểu thuyết thì cũng bình thường thôi, nhưng Diệp tiểu thư...” Mễ Lam Nhi không biết phải nói thế nào.

“Đúng vậy! cô như thế nào lại có thể bình thường như vậy được.” Tiền Nguyên cũng đồng ý với cách nói của Mễ Lam Nhi.

“Cậu nói ai không bình thường?” Nói xấu sau lưng, nghĩ rằng Thượng Quan Sở hẳn dễ bị bắt nạt sao.

“À!” Chỉ cần không phải nói Thanh Linh là tốt rồi.

Thấy phản ứng kì lạ của hắn, Nhạc Nhạc sợ Thượng Quan Sở chưa biết rõ sự tình lại cường điệu.

“Kệ hắn đi, chỉ cần không phải nói Thanh Linh là được.” Thượng Quan Sở lãnh đạm như thể chuyện không liên quan đến mình đi theo Diệp Thanh Linh.

“Quái thai.” Nhạc Nhạc không khỏi cảm thán.

“Này! Người mắng ai đấy hả?” Thượng Quan Sở lạnh lùng nhìn Nhạc Nhạc.

Nhìn ánh mắt muốn giết người của Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc không một chút khiếp sợ nào, mặt tỏ ra vô tội nhìn khuôn mặt tuấn tú làm người ta phải hâm mộ đồ kị của Thượng Quan Sở, nói: “Anh không phải nói, không phải nói xấu Thanh Linh là được sao?”

Thượng Quan Sở nhìn Nhạc Nhạc vài giây, chậm rãi mở miệng: “À.....được rồi tùy cậu.”

Vừa lên lầu ba, đã có vài ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm vào đoàn người Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở cảm thấy hơi thở nguy hiểm bao phủ khắp nơi, nhanh chóng xoay người kéo Diệp Thanh Linh xuống lầu.

Khi nghe thấy tiếng súng, Thượng Quan nhanh chóng ôm Diệp Thanh Linh chạy đến mặt sau của giá sách. Mấy người kia cũng nhanh chóng tìm chỗ che chắn, lầu ba bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Thu ngân cũng bỏ chạy xuống dưới lầu.

Lúc này lại có người nổ súng, A Phú và Từ Ngôn lập tức rút súng lục từ bên hông ra chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

Vừa nghe tiếng súng, mọi người đều ngồi xổm xuống ôm đầu cũng không dám thở mạnh.

Thượng Quan Sở nắm chặt tay Diệp Thanh Linh, ngồi sau một giá sách, vì lần đầu tiên nghe thấy tiếng súng khi ở bên Thanh Linh mà cảm thấy khẩn trương lo lắng nên nhỏ giọng nói với cô: “Không có việc gì, không cần sợ”

Diệp Thanh Linh lắc đầu tỏ vẻ không sao, nhẹ nhàng cầm tay Thượng Quan Sở dùng khẩu hình nói: “Tôi không sao, đừng khẩn trương”. Cô biết hắn vì cô mới khẩn trương như vậy. Cô muốn nói cho hắn biết cô cũng không yếu ớt như hắn tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Một phát đoạt mệnh

Thượng Quan Sở yên tâm, khoe miệng khẽ nhếch lên, nhìn vào mắt Diệp Thanh Linh, sau đó buông tay Diệp Thanh Linh ra, rút súng lục bên hông, chăm

chú nghe động tĩnh bên ngoài.

Lúc này Diệp Thanh Linh bình tĩnh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Trương Đình Đình, báo cô báo cảnh sát.

Mễ Lam Nhi và Tiền Nguyên tránh ở bậc thang sau quầy thu ngân, bên trong còn có hai cô thu ngân trẻ đang ngồi trong góc tối ôm thân mình không ngừng phát run. Về mặt Tiền Nguyên khẩn trương nhìn Mễ Lam Nhi nhỏ giọng hỏi: “Em không sao chứ ? Vừa rồi có bị thương không?”

“Không có việc gì.” Mễ Lam Nhi lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

Tiền Nguyên cảm thấy có gì đó không đúng, vừa rồi hẳn và Mễ Lam Nhi là hai người rời đi cuối cùng, không tin lời Mễ Lam Nhi vừa nói liền hỏi lại: “Có phải trúng đạn rồi hay không?”

“Không ... không có.” Mễ Lam Nhi bắt giác lui lui thân mình.

Tiền Nguyên cực kì tức giận, ôm lấy Mễ Lam Nhi, chỉ thấy vai trái bị đạn sượt qua làm trầy da, quần áo dính đầy máu. Không hề nguôi giận, nhìn chăm chăm Mễ Lam Nhi, nghiến răng nói: “Mẹ kiếp, em bị thương rồi”.

“Không có việc gì, chỉ là trầy da thôi.” Vừa rồi tránh không kịp, cô chỉ bị trầy da, không nghiêm trọng. Cô nghĩ khóc vào lúc này không làm mình đỡ sợ ngược lại còn hù dọa người khác.

Nhạc Nhạc cùng A Phú ở bên kia, Từ Ngôn tránh ở một góc giá sách khác. A Phú và Từ Ngôn nhìn Nhạc Nhạc, không vì tiếng súng mà hốt hoảng, ngược lại còn cười quái dị, nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay bọn họ nhỏ giọng nói: “Có còn cây súng nào nữa không?”

A Phú không hiểu nên trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc nói: “Cậu èo là như vậy, lấy súng làm gì?”

Từ Ngôn thấy vẻ mặt trấn định của Nhạc Nhạc, không giống như người lần đầu tiên thấy đầu súng, khuôn mặt trắng nõn cười thích thú, lấy súng lục giấu ở ống quần đưa cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cầm súng, nhỏ giọng nói với Từ Ngôn: “Coi như anh có mắt”

Từ Ngôn không nói, gật đầu. Rút một quyển sách từ tầng chót, giữ giọng ở mức nhỏ nhất: “Nhìn tôi “ Nói xong liền vút quyển sách ra ngoài .

Quyển sách vừa bay ra, tiếng súng tức thì vang lên, chỉ thấy viên đạn nhanh chóng xuyên qua quyển sách. Từ Ngôn buông tay rồi nhanh chóng rút vào bên trong. Nói thì chậm mà làm thì nhanh, tiếng súng vang lên vừa vang lên thì cũng có một tiếng súng vang lên, chỉ nghe thấy tiếng người đau đón thét lớn rồi ngã xuống đất.

Tiếng thứ hai không phải Thượng Quan Sở bắn, lại càng không phải A Phú bắn. Từ Ngôn dẫn địch bại lộ cũng là lúc Nhạc Nhạc bắn ra, vừa vịn vào giữa trán, một phát đoạt mệnh.

A Phú há hốc miệng, thò dài: “Tay súng thiện xạ?”

Từ Ngôn cười cười với Nhạc Nhạc, giơ ngón cái lên, bội phục nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thản nhiên quét mắt nhìn A Phú và Từ Ngôn nói bằng giọng chỉ ba người nghe được, về mặt đắc ý nói: “Không có gì, chỉ là may mắn thôi”.

Sau tiếng súng hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

Mười phút sau, còi cảnh sát vang lên bên ngoài, lúc này ngoại trừ tầng ba, các tầng khác người đều đã được sơ tán hết. Cảnh sát vây chặt như nêm cối, có thể nói cảnh sát rất coi trọng việc này.

“Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, mau buông súng đầu hàng”

“Đồ vô dụng, nếu như vậy có thể đem đầu sát thủ ra thì đã kêu lâu rồi” Tiền Nguyên vừa nghe cảnh sát kêu gào ở bên ngoài, trong lòng liền tức giận rống lên.

Lúc này Tô Phi và Ngô Vân đang ở bên ngoài, đi đến trước một cảnh sát nói : “Chu cảnh sát, Sở thiếu đang ở bên trong, hy vọng các người nhanh chóng hành động để cứu Sở thiếu ra”.

“Nhưng là, này...” Người ở bên trong đều bị thương, phải biết rằng chẳng có ai chịu lấy tính mạng mình ra đùa giỡn cả.

Tô Phi nhìn cảnh sát Chu cười rồi chậm rãi nói: “Nếu Sở thiếu có một chút tổn thương nào, cảnh sát Chu sợ cũng không biết nên đối mặt với Cục trưởng Trần thế nào đâu nhỉ?”

Ngô Vân lãnh đạm nhìn cảnh sát Chu nói: “Không chỉ Cục trưởng Trần, tôi thấy còn cả thị trưởng Triệu và thị trưởng Tiền nữa...”

Cảnh Sát Chu vừa nghe xong, vội vàng cười nói: “Anh Phi, anh Ngô đừng nóng giận. Chúng tôi hành động ngay đây” Nói xong đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi mới phân phó cấp dưới tiến lên tầng ba.

Rất nhiều cảnh sát được cử lên tầng ba. Mặt khác hai sát thủ cũng lấy hai đứa đệ tử là con gái giả làm con tin, dùng họ che ở trước, tức giận nói: “Đừng tới đây. Còn qua đây tao sẽ giết người”

Thượng Quan Sở đứng ở góc cầu thang gần nhất, thấy cảnh sát gần nhất, bọn họ không tới hai phút liền ra khỏi cửa hàng sách.

Vừa ra khỏi cửa hàng sách, Tô Phi và Ngô Vân đã đi lên hỏi, thấy Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh không có việc gì mới yên lòng. Còn Tiền Nguyên thì nổi giận đùng đùng, lòng như lửa đốt muốn đưa Mễ Lam Nhi đi bệnh viện. Lúc này mọi người mới biết Mễ Lam Nhi bị thương, “Mễ Lam Nhi, em bị trúng đạn sao? Bị bắn ở chỗ nào?” Diệp Thanh Linh sốt ruột xem xét vết thương của Mễ Lam Linh.

“Không có việc gì, chỉ là vết trầy da nhỏ thôi”. Mễ Lam Nhi thấy mọi người đều quan tâm mình, cảm động khiến nước mắt trào nơi khóe mắt.

Ngô Vân cùng mấy chục người bảo vệ đang đợi để đưa Thượng Quan Sở về Diệp gia. Tô Phi ở lại xử lý nốt hiện trường.

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh vừa lên xe, Nhạc Nhạc liền tự động mở cửa xe ngồi cạnh Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh nhìn hai người đàn ông ở hai bên, bất giác ngồi cách Nhạc Nhạc một chút.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh nói: “Anh đưa em về Diệp gia”

Nói xong khinh thường nhìn Thượng Quan Sở nói: “Hắn, anh lo lắng”.

Lần đầu tiên Diệp Thanh Linh thấy bộ dáng như vậy của Nhạc Nhạc, cười, gật đầu đồng ý với quyết định của hắn.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh gật đầu, không tỏ thái độ gì, nói: “Thanh Linh cũng cho rằng anh không bảo vệ được em sao?”

“Không phải, nhiều người bảo vệ quá cũng không tốt.” Không biết vì sao, Diệp Thanh Linh cảm thấy vẫn còn nhiều mối nguy hiểm xung quanh họ.

“Được rồi.” Thanh Linh đã nói như vậy, Thượng Quan Sở tin Thanh Linh làm thế là có dụng ý riêng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Giải cứu

Cửa hàng sách nằm ở trung tâm thành phố, cách biệt thự Diệp gia một giờ xe, dọc đường đi vô cùng yên ổn, Thượng Quan Sở nhìn khung cảnh bên ngoài, thần nhiên nói: “Mọi người không phải suy nghĩ nhiều, còn có hơn mười phút nữa là về đến nhà rồi.”

“Có lẽ là thế.” Nhạc Nhạc không thể không thừa nhận mình là người hay suy nghĩ nhiều, nhìn địa hình nơi này, rất khó để ra tay.

Hơn nữa, trước và sau xe của Thượng Quan Sở có hơn chục chiếc xe, nếu muốn ra tay chỉ sợ cũng vô cùng khó khăn.

“Đình Đình, là cô ấy bị nguy hiểm chứ không phải chúng ta. Mau quay lại Diệp thị.” Bỗng nhiên Diệp Thanh Linh vội vàng nói.

“Trương Đình Đình? Không thể nào, mục đích của bọn họ là tôi, sao lại xuống tay với cô ấy?” Thượng Quan Sở không tin, hỏi.

Nhạc Nhạc bất an nhìn Diệp Thanh Linh, liền nói với Thượng Quan Sở: “Mau quay lại Diệp thị, chỉ sợ không kịp nữa rồi.”

Không biết vì sao nhưng Thượng Quan Sở cũng cảm thấy Trương Đình Đình đang gặp nguy hiểm.

Thượng Quan Sở gật đầu, bảo thủ hạ quay lại Diệp Thị.

Trương Đình Đình đang sắp xếp văn kiện trên bàn, gọi điện thoại cho lái xe, cô sắp đi gặp một khách hàng quan trọng. Lúc này di động đột nhiên vang lên, là số của Diệp Thanh Linh, thấy lạ liền nghe, “Alo, Thanh Linh có việc gì?”

“Cậu bây giờ đang ở đâu thế?” giọng của Thanh Linh trong điện thoại dường như mang theo chút lo lắng.

“Tôi còn đang ở công ti, chuẩn bị đi gặp khách hàng.” Thanh Linh chưa bao giờ hỏi cô bây giờ đang ở đâu, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không lâu trước cô còn nói chuyện với Tô Phi, Thanh Linh không có chuyện gì, đang trên đường về nhà.

“Cậu đừng đi ra khỏi công ti, ở công ti chờ tôi, chúng tôi sẽ tới đón cậu.” Diệp Thanh Linh sợ Đình Đình vừa ra khỏi công ti liền gặp nguy hiểm, liền không cho cô ra khỏi công ti.

“Được rồi.” Trương Đình Đình chân chửi tắt điện thoại, sửa lại thời gian gặp khách hàng.

Diệp Thanh Linh nôn nóng muốn đến Diệp Thị một cách nhanh nhất, muốn quãng đường đi ngắn lại một nửa. Từ trước tới nay Trương Đình Đình đều rất tin lời Diệp Thanh Linh, nói cô ở công ti chờ, chắc chắn cô sẽ không ra khỏi công ti nửa bước. Trong lúc chờ đợi, Trương Đình Đình sửa lại hợp đồng, lúc này thư kí Cố Tiểu Lộ cũng chuẩn bị về, thấy Trương Đình Đình vẫn đang xem hợp đồng, liền hỏi, “Tổng giám đốc, cô còn chưa về à?”

“Cậu cứ về trước đi, tôi còn đợi bạn.” Trương Đình Đình rất thân thiện với nhân viên trong công ti, coi nhân viên như bạn bè bình thường.

“Tổng giám đốc đợi bạn trai à?” thư kí Cố Tiểu Lộ rất xinh đẹp, mới ra trường một năm, là một cô gái rất hoạt bát đáng yêu.”

“Không có, là Diệp tiểu thư.” Đến bây giờ cô vẫn còn không quan tâm đến vấn đề cá nhân, Diệp thị vừa qua khỏi khó khăn, cô còn phải thay Thanh Linh lo liệu Diệp Thị.

Diệp tiểu thư tới sao? Hôm nay không phải là đầu tháng mà?” Cố Tiểu Lộ rất ngạc nhiên, Diệp Thanh Linh nổi tiếng lười biếng, mỗi tháng chỉ đến công ti một lần, sao giờ lại tới đây?

“Có lẽ là có chuyện gì đó.” Trương Đình Đình nói như vậy cũng chỉ là đoán, có phải xảy ra chuyện gì hay không thì cô cũng không biết.

“Ồ, vậy tôi đi trước.” thư kí Cố Tiểu Lộ nói xong liền đi khỏi văn phòng.

“Ừ.” Trương Đình trả lời xong lại tiếp tục nhìn bản hợp đồng.

Hơn hai mươi phút sau, hai người lau dọn vệ sinh cũng gõ cửa để vào văn phòng.

Trương Đình Đình cảm thấy có chút kì lạ, bình thường chỉ có một người dọn dẹp, sao hôm nay lại có đến hai người?

Hai người đó bước vào, thấy Trương Đình Đình nhìn bọn họ, một người liền rút súng chỉ vào đầu Trương Đình Đình, nói: “Cầm hết, mau theo chúng tôi.”

“Các người làm gì thế? Bắt cóc sao?” Dám bắt người ở Diệp thị, mấy người này không phải gan quá lớn hay sao.

“Ông chủ chúng tôi muốn gặp cô, mau đi theo chúng tôi một chuyến.” Hai người dọn vệ sinh đến gần Trương Đình Đình, để khẩu súng ở phía sau lưng Đình Đình, nói: “Đi thôi.”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Trương Đình Đình không thể phản kháng chỉ có thể phối hợp. Vừa mới ra khỏi văn phòng, chỉ thấy thư kí Cố Tiểu Lộ vừa đi không lâu đã quay lại, vô cùng khẩn trương và hoang mang, nhưng thấy Trương Đình Đình đi cùng hai lao công làm vệ sinh trông rất quái dị, không khỏi tò mò hỏi: “Tổng giám đốc, cô không ở lại chờ Diệp tiểu thư sao?”

“Lao công vệ sinh” cầm khẩu súng dùng sức đẩy đình đẩy cô ra phía sau, ý bảo cô không được nói lung tung.

Trương Đình Đình không được tự nhiên, cười gượng một cái, nói với Cố Tiểu Lộ: “Tôi không đợi nữa, cô quay lại làm gì?”

“À, tôi quên đi động ở văn phòng.” Nói xong liền chạy đến văn phòng thư kí.

Trương Đình Đình cùng hai nhân viên vệ sinh đi thang máy xuống nhà xe, vừa đi ra khỏi, đám người Thượng Quan Sở cũng đi vào thang máy.

Thư kí Cố Tiểu Lộ vừa mới đi ra khỏi văn phòng, liền thấy Diệp Thanh Linh, cười chào hỏi: “Diệp tiểu thư, cô tới tìm Tổng giám đốc sao? Cô ấy vừa đi, mọi người không gặp nhau à?”

“Đi rồi?” Diệp Thanh Linh biết đã xảy ra chuyện, xoay người nhìn cái thang máy vừa đi xuống, đã xuống mười lăm tầng, vội nói: “Mau bảo những bảo vệ ở gara chặn họ lại.”

Sau khi Thượng Quan Sở phân phó nhân viên chặn tất cả mọi người lại, không cho ra khỏi gara, đoàn người liền tiến vào thang máy, Diệp Thanh Linh không suy nghĩ gì liền chạy đến nhà xe.

“Thanh Linh đừng nóng vội, Đình Đình không có việc gì.” Thượng Quan Sở mở miệng an ủi, theo lời Cố Tiểu Lộ nói cũng có thể đoán ra, Trương Đình Đình bị bắt đi, hiện tại không chưa bị nguy hiểm gì.

Diệp Thanh Linh tuy lo lắng nhưng cũng tự an ủi mình là vẫn còn kịp. Quay lại nhìn Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc, “Dựa vào hai người.” Vừa rồi mới đến tầng mười lăm, hẳn là vẫn còn kịp cứu Đình Đình.

Thang máy vừa mở ra chỉ thấy Trương Đình Đình bị hai kẻ mang bộ dáng của người dọn vệ sinh dùng dao uy hiếp ở sau lưng, Ngô Vân liền đứng trước mặt bọn họ ngăn cản.

“Buông dao xuống, các người không trốn thoát đâu.” Ngô Vân lạnh lùng nói, mang theo sát khí nồng đậm.

“Đừng lộn xộn, nếu không bọn tao dùng dao giết nó.” Một trong hai tên bắt cóc Trương Đình nói, bảo tên còn lại chạy ra xe mở cửa, nhìn Ngô Vân làm ra vẻ khôn ngoan, nói.

Lúc này chỉ thấy Thượng Quan Sở vui vẻ đứng vỗ tay, tiếng sủng vang lên, hai gã bắt cóc đều bị trúng đạn, oanh liệt ngã xuống.

Trương Đình Đình không sao, thoáng chốc Diệp Thanh Linh đã thấy khoe mắt hơi ướt, vội vàng kiểm tra xem Trương Đình Đình có bị thương không. “Đình Đình không sao chứ? Không sao phải không?” Đình Đình và má Trương là hai người thân duy nhất của cô còn lại trên đời này, cô thực sự rất sợ, rất sợ Đình Đình gặp chuyện không may, cô không thể mất thêm một người thân nào nữa.

“Tớ không sao.” Nhìn đôi mắt ướt của Thanh Linh, cảm thấy đau lòng nói, “Thanh Linh, tớ không sao, Thanh Linh không được khóc, tớ thích nhìn Thanh Linh cười.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tồn thất

Mễ Lam Nhi, Tiền Nguyên không cùng đi đến Diệp thị, mà Ngô Vân phái hai chiếc xe bảo vệ bọn họ về Diệp gia xử lý vết thương. Đến khi Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh về đến nhà, vết thương của Mễ Lam Nhi cũng đã được xử lý xong.

Họ vừa vào cửa, Mễ Lam Nhi đã lo lắng hỏi: "Đình Đình không có việc gì chứ?"

"May mà chúng tôi đến vừa đúng lúc nếu không đã không biết xảy ra việc gì." Nhạc Nhạc trả lời thay Diệp Thanh Linh.

"Tôi không sao, Mễ Lam Nhi, cô bị thương thế nào?" Trương Đình Đình thấy vai Mễ Lam Nhi quần đầy băng vải màu trắng, quan tâm hỏi.

"Chỉ trầy da một chút thôi, không có chuyện gì." Thấy Trương Đình Đình quan tâm như thế, Mễ Lam Nhi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất ấm áp, trước kia khi ở nhà một thời gian, người nhà đều không quan tâm đến cô như vậy. Mà khi ở đây, không chỉ có Sở thiếu, mà cả Tô Phi, Ngô Vân đều xem cô như em gái, Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình cũng coi cô như chị em mà quan tâm cô, ở đây cô thấy rất hạnh phúc.

Lúc này Tiền Nguyên mới hiểu vì sao Mễ Lam Nhi không muốn cùng hắn trở về C thị. Ở C thị, cái gì cô cũng không có, luôn bị người thân lợi dụng. Hắn lãnh đạm đi đến bên Mễ Lam Nhi, nói: "Các cô ấy cũng đã trở lại bình an rồi, nên nghỉ ngơi đi."

"Vâng!" Mễ Lam Nhi gật đầu, nhìn thấy mọi người bình an vô sự, cuối cùng cô có thể yên tâm.

Nhìn Mễ Lam Nhi trở về phòng, Diệp Thanh Linh khẽ thở dài.

"Thanh Linh sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Nhạc Nhạc đã mở miệng trước Thượng Quan Sở.

Diệp Thanh Linh ngồi xuống sofa, sau đó nghiêm túc nhìn Thượng Quan Sở, nói: "Cứ như vậy, không được." Các cô không thể không ra ngoài, Trương Đình Đình cũng không thể cứ không đến công ty.

"Thực xin lỗi." Thượng Quan Sở nhìn mí mắt Diệp Thanh Linh sụp xuống, vẻ mặt tỏ ra vô cùng áy náy nói.

Ngô Vân kinh ngạc nhìn Thượng Quan Sở, thậm chí dài trong lòng, Sở thiếu làm sao vậy? Thế nào mà bây giờ lại thích nói xin lỗi?

Sắc mặt Diệp Thanh vẫn bình tĩnh, trả lời: "Không cần giải thích?" Điều cô muốn bây giờ là phương pháp giải quyết.

Thấy cô nói nhẹ nhàng băng quơ như thế, thật sự không có việc gì sao? Phải biết rằng nếu hắn không xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô lại vô cùng bình tĩnh, chắc chắn sẽ không gặp phải nguy hiểm. Hắn áy náy nhìn cô lại mở miệng, "Nhưng mà..."

Diệp Thanh Linh biết hắn muốn nói gì, cũng biết hắn suy nghĩ gì, khuôn mặt lãnh đạm bỗng nhiên nở nụ cười, cướp lời hắn, nói: "Không có anh, chắc chắn tôi rất bình tĩnh." Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, cô dừng một chút rồi nói tiếp: "Nhưng rất buồn tẻ."

"Thanh Linh... Em..." Thượng Quan Sở trong lòng thầm cảm động, nhìn Diệp Thanh Linh bằng ánh mắt nóng bỏng, thâm tình.

"Anh đừng vội cảm động, Thanh Linh còn chưa nói xong?" Nhạc Nhạc đắc ý cười nhắc nhở Thượng Quan Sở, lấy hiểu biết từ nhỏ của hắn với Thanh Linh, cô luôn cho người khác cái ngọt trước, cho người đó bay lên trời; sau đó liền hắt nước lạnh, kéo người ta xuống đất.

Quả nhiên, Diệp Thanh Linh mở miệng, "Chỉ có điều bình tĩnh còn tốt hơn so với nguy hiểm." Thượng Quan Sở vừa vui vẻ ở bên cạnh, vẻ mặt bị thương nói: "Thanh Linh ghét bỏ anh."

Diệp Thanh Linh tự động bỏ qua biểu tình đáng thương của Thượng Quan Sở, nói tiếp: "Chuyện tới bây giờ, cũng không thể thay đổi được." Cho dù giờ Thượng Quan Sở rời khỏi Diệp gia, người khác cũng sẽ không tin Diệp Thanh Linh cô không có liên quan đến Thượng Quan Sở! Đương nhiên kẻ thù của Thượng Quan Sở cũng sẽ không tha cho cô.

"Ý của Thanh Linh là sẽ không đuổi anh đi?" Thượng Quan Sở xem xét rồi sửa lại tất cả lời Diệp Thanh Linh một chút cuối cùng nhận được câu trả lời.

"Thần tài tới cửa, sao em lại phải đuổi đi?" Diệp Thanh Linh cười một cách dịu dàng.

"Thần tài? Nghĩa là sao?" Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở tỏ vẻ không hiểu, hy vọng hắn có thể đưa ra một lời giải thích.

Thượng Quan Sở mặt mũi nói: "Thần tài đương nhiên chính là tôi rồi!"

"Anh là thần tài? Không phải chứ?" Thượng Quan Sở không kinh doanh lỗ vốn bao giờ, hắn không tin người này tự xưng lại đưa tiền cho Thanh Linh.

"Sao lại không phải, người của Thượng Quan gia mỗi ngày mỗi người phải đưa cho Thanh Linh 500 đồng tiền thuê nhà, từ khi chúng tôi đến đây, Thanh Linh không hề phải xuất ra một xu chi phí nào." Thượng Quan Sở hắn lần này không chỉ làm ăn lỗ vốn, hơn nữa còn đem chính mình bán đi.

"Tiền thuê nhà? Diệp gia có nhiều phòng như vậy sao?" Biệt thự Diệp gia cũng không nhỏ, nhưng thủ hạ của Thượng Quan Sở cũng phải mấy chục người, làm gì có đến nhiều phòng như vậy cho bọn họ ở. Nhạc Nhạc ngày càng không hiểu bọn họ đang nói về cái gì.

"Thanh Linh chỉ cần lấy tiền, mặc kệ bọn họ ở được hay không." Phải biết rằng, những người đến bảo vệ xung quanh Diệp gia, cũng phải trả thêm 500 đồng một ngày, những người thường lui tới Diệp gia thì không tính, theo lời Thanh Linh, không thu tiền bọn họ là cô đại nhân đại nghĩa rồi.

Diệp Thanh Linh không hề rảnh mặc cho hai người đàn ông bọn họ cãi nhau, chỉ nhìn TV. Coi như bọn họ cãi nhau về cô cũng là chuyện bình thường.

Thượng Quan Sở bỗng nhiên không hiểu vì sao mình lại cùng cái người đàn ông eo lá này nói nhiều như vậy, không khỏi cau mày, trong chớp mắt trở mặt nhìn Nhạc Nhạc nói: "Thanh Linh cũng đã đến về nhà, anh cũng nên đi thôi?"

"A? Anh đang nói chuyện với ai thế?" Nhạc Nhạc giả ngu, nhìn trái nhìn phải, coi lời nói của Thượng Quan Sở như chưa từng có.

"Nhạc Nhạc, anh đừng giả bộ." Thượng Quan Sở gọi thẳng tên anh ta, bỗng nhiên thấy cái tên Nhạc Nhạc này rất lạ.

"À, anh nói tôi sao?" Nhạc Nhạc tỏ vẻ như chợt hiểu ra rồi chỉ vào mình.

"Không phải nói anh thì nói quý à!" Sắc mặt của Thượng Quan Sở hơi trầm xuống, không muốn tiếp tục nhìn cái tên eo lá lắc lư ở trước mặt hắn.

Nhạc Nhạc không để ý tới vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quan Sở, quay đầu hỏi Diệp Thanh Linh đang xem TV, "Thanh Linh, mỗi ngày anh cũng đưa 500 đồng tiền thuê nhà, anh có thể ở lại đây không?"

"Đương nhiên có thể." Diệp Thanh Linh nhìn TV, chậm rãi trả lời.

"Ngại quá, sau này tôi cũng sẽ ở lại Diệp gia." Nhạc Nhạc đắc ý nói với Thượng Quan Sở, muốn hắn rời đi, không dễ đâu.

"Anh..." Sắc mặt Thượng Quan Sở lại trở nên âm trầm, tên eo lá này là vì Thanh Linh mà ở lại không đi? Hay là bởi vì lúc này Diệp gia có quá nhiều soái ca? Nghĩ đến ánh mắt của tên eo lá này nhìn hắn và Tiền Nguyên ở cửa hàng sách, hắn cũng rung mình. Xem ra hắn phải nghĩ cách đuổi tên này đi.

Bỗng nhiên, Diệp Thanh Linh nhìn Nhạc Nhạc nghiêm túc nói: "Hình như không còn phòng, có nhà kho, Nhạc Nhạc sẽ không đề ý chứ!"

"Nhà kho? Thanh Linh sao có thể cho anh ở nhà kho? Chúng ta không phải từ nhỏ lớn lên cùng nhau sao? Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Chúng ta không phải chị em tốt sao? Sao lại cho anh ở nhà kho chưa?" Nhạc Nhạc chu đôi môi còn đỏ hơn cả phụ nữ nói không ngừng.

Diệp Thanh Linh không để ý tới Nhạc Nhạc đang không ngừng nói, vẻ mặt của Thượng Quan Sở vô cùng đắc ý, tâm trạng vui vẻ, Thanh Linh đối với mình vẫn là tốt nhất.

Nhạc Nhạc thấy không có ai để ý, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Như vậy có phải nên giảm giá hay không?" Ở nhà kho mà cũng thu hắn 500 đồng một ngày à?

"Không thể." Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở trả lời đồng thanh, sau đó nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tên cảnh sát ẻo lả

Tên thật của Nhạc Nhạc là Đào Từ Nhạc, Đào gia và Diệp gia đã làm hàng xóm được mấy mươi năm. Đào Từ Nhạc cùng tuổi với Diệp Thanh Linh, đều học chung lớp với Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình ở tiểu học và trung học. Bởi chơi cùng nhau từ nhỏ, nên Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình theo thói quen luôn gọi nhũ danh của hần là Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc lên trung học thì cả nhà Đào gia di dân sang Canada, đến cuối năm trước mới về nước, rồi đến khu phố trung tâm Thành phố A mở một cửa hàng sách, Diệp Thanh Linh rất thích đọc sách, hay theo Nhạc Nhạc đến đó.

Cho đến khi cha của Diệp Thanh Linh qua đời, Diệp thị sắp phải đóng cửa, Diệp Thanh Linh mới không cùng Nhạc Nhạc tới cửa hàng sách nữa. Diệp gia vừa xảy ra việc, Nhạc Nhạc liền đến an ủi Diệp Thanh Linh, thấy Diệp thị sắp phải đóng cửa, Nhạc Nhạc định bán cửa hàng sách đi, đưa tiền cho Diệp Thanh Linh, nhưng Diệp Thanh Linh lại cự tuyệt. Cô biết mở cửa hàng sách là mơ ước từ nhỏ của Nhạc Nhạc, cô không muốn vì mình mà làm Nhạc Nhạc từ bỏ hoài bão.

Nhạc Nhạc trước đây không có eo lả như vậy, nhưng từ khi lên 10 tuổi hần ngày càng eo lả, thường chơi đùa cùng Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình, bọn họ coi nhau như 3 chị em, chẳng phân biệt gì cả. Lúc đó khi Nhạc Nhạc vừa mới di dân, Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình còn buồn khổ rất lâu.

Vài năm trước, Nhạc Nhạc gửi thư nói hần làm cảnh sát, khi đó Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình còn không tin người eo lả như hần lại có thể thông qua bài kiểm tra cảnh sát. Nhưng hôm nay ở cửa hàng sách và ở gara Diệp thị nhìn thấy tài bắn súng của Nhạc Nhạc, Diệp Thanh Linh mới nghĩ tới chuyện Nhạc Nhạc làm cảnh sát. Bởi vậy lúc Nhạc Nhạc muốn đưa cô về Diệp thị cô cũng không cự tuyệt.

Từ Ngón đến trước mặt của Nhạc Nhạc, đưa tay lên, nói: "Súng đâu?"

Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn khuôn mặt quá mức tuấn tú của cậu thanh niên trẻ tuổi Từ Ngón, hé miệng cười khê, "Đây, cho cậu." Nói xong ném khẩu súng cho Từ Ngón.

Từ Ngón không nói một lời, lấy súng rồi rời đi.

Lúc này, Thượng Quan Sở mới nghĩ đến thân phận của Nhạc Nhạc, về mặt đầy phòng bị nhìn Nhạc Nhạc nói: "Tài bắn súng của anh sao lại tốt đến vậy?"

"Anh ta là cảnh sát." Diệp Thanh trả lời thay Nhạc Nhạc, cũng giải thích luôn nghi vấn trong lòng Thượng Quan Sở.

"Cảnh sát?" Vậy sao hần không có điều tra được? Tô Phi chỉ nói hần biết là bạn học của Thanh Linh, vừa từ Canada về hồi mấy tháng trước, mở một cửa hàng sách rất lớn.

Diệp Thanh Linh nghe giọng điệu hoài nghi của Thượng Quan Sở, ngẩng đầu lên nhìn hai người, thản nhiên nói: "Em tin Nhạc Nhạc sẽ không gạt em, anh không biết là do Nhạc Nhạc giữ bí mật rất tốt."

Về mặt Nhạc Nhạc như tìm được tri âm, cười vui vẻ nói: "Chỉ có Thanh Linh là hiểu anh!" Nói xong còn cúi đầu phối hợp.

"Thanh Linh tin tưởng anh ta như vậy sao?" Thượng Quan Sở trong lòng chợt thấy chua xót, giọng nói mang theo chút hờn giận.

Thấy mùi vị chua xót trong giọng nói của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh im lặng vài giây, mới ngẩng đầu nhìn Nhạc Nhạc nói: "Giải thích một chút đi!"

"Hiện tại tôi đã không phải là cảnh sát, anh cũng không cần lo việc tôi sẽ đem lại bất lợi cho anh. Chuyện tôi làm cảnh sát lúc trước của tôi là do tôi đã làm một vài nhiệm vụ rất quan trọng nên chính phủ phải giữ bí mật thân phận của tôi." Nhạc Nhạc không muốn Thanh Linh hiểu lầm.

Thượng Quan Sở nghe xong trầm tư một lúc lâu, sau mới nói: "Có hứng thú muốn gia nhập Sở bang không?"

"Tôi không có hứng thú với anh, nhưng nếu Thanh Linh muốn tôi gia nhập Diệp thị, tôi sẽ rất vui lòng." Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh, mặt tươi cười rạng rỡ.

"Nhạc Nhạc thích Đình Đình sao?" Đây là kết luận mà Diệp Thanh Linh có thể rút ra sau khi Nhạc Nhạc nói muốn gia nhập Diệp thị.

Lúc này Tô Phi đi từ bên ngoài vào, nghe thấy lời Diệp Thanh Linh một cách vô cùng rõ ràng nói 'Nhạc Nhạc thích Đình Đình', ánh mắt thản nhiên quay đầu nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn Tô Phi, cười nói: "Vấn đề này, em nên hỏi anh ta."

"Tô Phi thích Đình Đình sao?" Diệp Thanh Linh nhìn Tô Phi.

Tô Phi nhất thời không nghĩ được gì, không được tự nhiên kéo kéo khóe miệng nói "Diệp tiểu thư đừng đoán lung tung."

"Hai người các anh cho dù là ai thích Đình Đình, em đều rất vui." Đình Đình cả ngày chỉ biết công việc, nếu Đình Đình có thể tìm được hạnh phúc, đương nhiên cô rất vui.

Lúc này Trương Đình Đình đang thong thả đi vào phòng khách, nghe thấy Thanh Linh đang nói về cô, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Thanh Linh đang làm gì thế? Là làm mồi cho tớ sao?" Cô đến ngồi xuống bên Thanh Linh, nói: "Chẳng qua nơi này cũng không có ly trà của tôi."

Nhạc Nhạc vừa nghe xong, cảm thấy phải chịu đả kích lớn, kêu lên: "Đình Đình cho rằng anh lớn lên không đủ suất sao?"

Trương Đình Đình nghiêm trang đánh giá Nhạc Nhạc, nói: "Nhạc Nhạc rất tuấn tú, chỉ là chị em tốt có thể làm người yêu sao?" Trương Đình Đình lại nhìn về phía Tô Phi nói: "Tôi sẽ càng không thích người thương tổn Thanh Linh."

Tô Phi ở trong lòng thâm kêu oan, làm thương tổn Diệp tiểu thư là Sở thiếu, cũng không phải hấn.

Lúc này có người từ lầu hai chạy xuống dưới, "Không được rồi, Sở thiếu. Tiểu thư Giai Tình tự sát."

"Tự sát?" Tất cả mọi người đều hoảng sợ, nôn nóng lên lầu xem.

"Mau gọi Khương Thừa đến." Vừa lên lầu Thượng Quan Sở vừa phân phó.

"Vâng." Tô Phi lên tiếng trả lời mà đi.

Vừa vào phòng, mọi người liền nhìn thấy Giai Tình nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên cổ tay có vết thương rất sâu, máu không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Ánh mắt Thượng Quan Sở chợt lạnh lùng, nhìn máu trên cổ tay không ngừng rơi, không hề có một chút cảm tình nào nói: "Bảo Khương Thừa xử lý đi!" Nói xong kéo Diệp Thanh Linh ra khỏi phòng.

Mọi người xem xong, cũng đi ra khỏi phòng. Sau đó Khương Thừa vào, còn có hai y tá mang thiết bị y tế theo vào.

Thượng Quan Sở kéo Diệp Thanh Linh trực tiếp trở về phòng. Ở trước cửa phòng, Nhạc Nhạc hỏi Trương Đình Đình, "Bọn họ ở chung?"

"Coi như vậy đi!" Trương Đình Đình cho cái tên ba phải này một cái đáp án.

"Anh không sao chứ?" vào trong phòng Diệp Thanh Linh liền hỏi.

"Sống chết của cô ta không liên quan đến anh." Thượng Quan Sở lạnh lùng bỏ lại một câu, lên giường nằm.

"Như vậy em đi tìm Khương Thừa." Diệp Thanh Linh nhìn mắt Thượng Quan Sở thản nhiên nói.

"Tìm Khương Thừa làm gì?"

"Bảo anh ta đừng cứu Giai Tình." Diệp Thanh Linh tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, nói xong liền muốn ra ngoài.

Thượng Quan Sở rầu rĩ nói: "Làm bác sĩ, Khương Thừa sẽ không thấy chết mà không cứu."

"À, đành vậy." Diệp Thanh Linh cười như không cười nhìn Thượng Quan Sở, lại một lần nữa ngồi xuống sô pha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Muốn chết sao? Tôi giúp cô

Khương Thừa kịp thời xử lý miệng vết thương cho Giai Tình, nên Giai Tình cũng không gặp nguy hiểm gì. Nhưng đến ngày hôm sau cô ta vừa tỉnh thì đã xảy ra cãi vã.

Thượng Quan Sở trợn tròn mắt nhìn trần nhà suốt một đêm, đến khi trời sáng mới ngủ được một chút, lúc này lại có người đến báo là Giai Tình vừa tỉnh đã cãi nhau với người khác.

Thượng Quan Sở nhíu mày, mang về mặt mệt mỏi đến phòng Giai Tình, dần trở nên âm u, mở miệng, "Cô muốn chết à?"

Khương Thừa ở bên cạnh cau mày, phương pháp an ủi như vậy, chẳng khác nào bảo người ta đi chết đi. Sớm biết vậy hẳn đã không báo người gọi Thượng Quan Sở đến.

Giai Tình sừng sốt vài giây, sau đó lại tiếp tục la lên, "Sao lại cứu tôi, để tôi chết đi, để tôi đi chết đi."

Diệp Thanh Linh lười biếng dựa người vào cửa, lãnh đạm nhìn Giai Tình đang nổi điên, quay đầu nhìn A Phú đang chờ ngoài cửa, thản nhiên hỏi: "Có mang theo dao găm không?"

"Dạ có." A Phú cung kính lấy ra dao găm từng dùng ở núi Đào Nguyên đưa cho Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh nhận lấy dao găm, chậm rãi đi về phía Giai Tinh như đang thưởng thức cảnh đẹp, thong thả đưa dao găm cho Giai Tinh, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giọng nói nhẹ như gió thoảng, "Cho cô."

Giai Tinh dừng la lối lại, giật mình, nhìn Diệp Thanh Linh trân trối hỏi: "Đưa cái này cho tôi làm gì?"

"Không phải cô muốn chết sao?" Diệp Thanh Linh cầm dao găm chìa lên trên, hình gần như sắp chạm vào người Giai Tinh.

Giai Tinh sợ hãi nhìn Diệp Thanh Linh, ở trong lòng thầm xác định được mình đã gặp phải kẻ điên, áp a áp ứng nói: "Tôi... Tôi..."

Diệp Thanh Linh liền hiểu rõ, lấy dao găm lại, chậm chậm rút vỏ ra, chỉ thấy dao găm sắc bén vô cùng, tản ra luồng khí lạnh. Diệp Thanh Linh khẽ nhếch khóe miệng, trên mặt lại nở một nụ cười có thể làm điên đảo chúng sinh, giọng điệu nhẹ nhàng như gió thoảng mây trời, thản nhiên nói: "Giai Tinh muốn tôi giúp sao? Đã như vậy... Tôi cũng không nên từ chối."

Khương Thừa đứng bên cạnh, da mặt đã run rẩy, không nên từ chối là sao, có người muốn chết mà còn cần người khác giúp đỡ sao? Vị Diệp tiểu thư này căn bản chính là ác ma trong ác ma. Nếu không cùng Sở thiếu nhà mình làm vợ chồng, ông trời quả thật là không có mắt.

Nhìn dao găm đang tản ra khí lạnh, lại nhìn nụ cười của Diệp Thanh Linh, Giai Tinh sợ tới mức lùi về phía sau, nói không ra hơi: "Tôi... Tôi không cần."

"Giai Tinh không cần Thanh Linh giúp, có phải là muốn tôi giúp không?" Thượng Quan Sở mang theo nụ cười tà ý, thích thú nhìn về phía Diệp Thanh Linh.

Giai Tinh điên cuồng cười lớn, "Đúng! Ca ca, anh ra tay đi! Giết tôi đi."

Động tác của Thượng Quan Sở đột nhiên cứng lại, vẻ mặt dường như đang khó xử.

Diệp Thanh Linh thấy thế, nhẹ nhàng lấy dao găm ở trong tay Thượng Quan Sở, ra vẻ không thèm để ý, "Chuyện này vẫn nên để tôi làm! Chỉ là một nhát giết chết thì không có ý nghĩa gì." Cô vừa nói vừa đi đến chậu cây gần năm ở góc phòng, cầm dao găm chậm chậm cắt một chiếc lá, nói: "Có lẽ nên cắt hai tay trước." Nói xong lại nhẹ nhàng cắt chiếc lá khác, nói: "Sau đó chặt cả hai chân."

Giai Tinh hoảng sợ nhìn khuôn mặt thanh lệ, trắng nõn của Diệp Thanh Linh, sau đó cúi nhìn hai tay, rồi đến hai chân của mình.

Diệp Thanh Linh lại cắt một chiếc lá, nói: "Sau đó sẽ cắt lỗ tai, rồi cắt luôn lỗ mũi." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Giai Tinh sợ tới mức trắng bệch, tiếp tục nói: "Cô nói xem chết không tay không chân, lại không tai không mũi, như vậy có phải có ý nghĩa hơn không?"

"Cô là ác ma, là kẻ điên." Giai Tinh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, khóc la náo loạn: "Tôi không chết nữa, không muốn chết nữa." Vốn dĩ tưởng rằng chết cũng không đáng sợ, nhưng khi có người nói sẽ giúp cô chấm dứt sinh mệnh, hơn nữa còn muốn cô bị chết "có ý nghĩa", rốt cuộc cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Nói sớm mình sợ chết, không phải tốt hơn sao?" Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng nói, nhưng lại cười đến tà ác. Thong thả chậm rãi đi tới cửa, trả dao găm lại cho A Phú.

Khương Thừa đứng xem không khỏi rung mình một cái, nhìn Thượng Quan Sở, trong lòng thầm nghĩ, ác ma vẫn là để ác ma thu thập.

Thấy Giai Tinh không còn muốn chết, Khương Thừa đi đến giúp Giai Tinh truyền nước biển.

"Không cần." Giai Tinh bỏ tay của Khương Thừa ra.

"Tùy cô ta đi, cơ thể cũng không phải của cậu." Thượng Quan Sở nhìn Khương Thừa nói.

Lúc này có người bưng cháo tới, nói là cho Giai Tinh. Diệp Thanh Linh không cho người ta đem cháo vào phòng, chỉ nhìn Giai Tinh nói: "Tôi nghĩ Giai Tinh không đói bụng đâu!"

Giai Tinh gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Thanh Linh, không nói lời nào.

Không nói lời nào, chính là cam chịu. Diệp Thanh Linh tự quyết định, nói với người đưa cháo ở bên ngoài: "Mang trở về đi!" Tiếp theo nhìn sắc mặt tái nhợt của Giai Tinh lại nói: "Hôm nay cũng đừng mang đồ ăn tới cho Giai Tinh tiểu thư."

Người đưa cháo yên lặng lui ra, mà vẻ mặt Giai Tinh đầy phẫn hận nhìn Diệp Thanh Linh quát: "Cô là người đàn bà độc ác, cô định cho tôi chết đó à?"

"Vẫn hiểu được, có lẽ cũng không ngu ngốc lắm!" Diệp Thanh Linh mang vẻ mặt thích thú nhìn Giai Tinh, khen nói.

Thượng Quan Sở thấy Giai Tinh không còn muốn chết, không muốn ở lại chỗ này dù chỉ một giây, nên kéo Diệp Thanh Linh đi ra, "Đi thôi."

Diệp Thanh Linh gật đầu, tùy Thượng Quan Sở dắt đi, nhưng đi được hai bước lại ngừng lại, "Nghe nói truyền nước biển cũng có dinh dưỡng, sẽ không chết đói." Nói xong nắm tay Thượng Quan Sở cùng nhau rời đi.

Giai Tinh chăm chăm nhìn theo hướng Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh vừa biến mất, thì thào tự nói, "Gặp phải cô, tôi đã biết trước là thua."

Khương Thừa đi lên giúp Giai Tinh truyền nước biển, Giai Tinh không còn phản kháng nữa, hỏi Khương Thừa, "Kết quả AND của tôi khi nào có?"

"Ngày mai." Khương Thừa trả lời.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở xuống lầu dùng bữa sáng, Tô Phi bước lên bẩm báo, "Sở thiếu, kẻ chủ mưu đứng sau vụ giết Nghiêm thiếu đã điều tra được."

"Là ai?" Đòi mắt Thượng Quan Sở tản ra sát khí nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đau lòng mà khóc

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở xuống lầu dùng bữa sáng, Tô Phi bước lên báo cáo, "Sở thiếu, người đứng sau bọn sát thủ giết Nghiêm thiếu đã điều tra được rồi."

"Là ai?" Đòi mắt Thượng Quan Sở tản ra sát khí nồng đậm.

"Phác Dững." Tô Phi nhìn sát khí trong mắt Thượng Quan Sở, trong đầu thoáng hiện lên một suy nghĩ, Sở thiếu muốn giết người.

"Phác Dững?" Thượng Quan Sở nhú mày, nhìn Tiền Nguyên vừa mới ngồi xuống bàn ăn, "Phác Dững ở C thị, Tiền thiếu gia có biết không?"

"Mua bán chợ đen của C thị đều nằm trong tay của Phác Dững, ở đó hẳn là người có thể hô mưa gọi gió. Thị trường chợ đen bị hắn lũng loạn, mấy băng đảng khác khổ sở mà cũng không chen chân vào được." Tiền Nguyên nhìn Thượng Quan Sở nói: "Sở thiếu không phải có ân oán gì với hắn chứ?"

"Hắn là người đứng phía sau của bọn sát thủ đã giết Nghiêm thiếu." Tô Phi biết bọn họ chưa được báo cáo của hắn, cũng không phiền nói lại lần nữa.

"Xem ra lần này cũng có nhiều chuyện phức tạp đây! Phác Dững của C thị giết Nghiêm thiếu của B thị, lại đổ tội cho Sở thiếu." Mễ Lam Nhi nghe xong nửa ngày cũng rút ra được kết luận.

"Phác Dững và Nghiêm gia có thù gì?" Diệp Thanh Linh cúi đầu ăn bữa sáng Má Trương vừa bung lên, lãnh đạm đặt câu hỏi.

"Không có." Đó cũng là điều mà Tô Phi nghĩ không thông.

"Anh và Phác Dững từng có thù oán gì sao?" Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở cũng cảm thấy không hiểu, hẳn ngay cả việc làm ăn ở chợ đen cũng chưa từng nghĩ đến, sao lại có thù được chứ. Nhìn Diệp Thanh Linh, lắc lắc đầu, "Tựa hồ, dường như không có."

"Tựa hồ? Dường như? Cũng không chắc chắn." Diệp Thanh Linh nói xong cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng.

"Sở thiếu không có thù oán với Phác Dững." Tô Phi kể ra những chuyện đã điều tra, nhưng không cũng không điều tra được mối quan hệ gì giữa Sở thiếu và Phác Dững.

Nghe Tô Phi nói xong, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, Diệp Thanh Linh đoán: "Hay là phía sau Phác Dững còn có người khác? Đó mới chính là kẻ đứng sau?" Nếu như Diệp Thanh Linh đoán đúng, còn có người nguy hiểm đứng đằng sau, nếu muốn tìm ra trong một khoảng thời gian ngắn, quả thật khó như lên trời.

"Có lẽ Giai Tinh biết." Thượng Quan Sở suy nghĩ rất lâu rồi mới nói.

"Cô ấy biết cũng sẽ không nói, chỉ có chờ kết quả DNA ngày mai, có lẽ sẽ chuyển ý." Nhạc Nhạc lười biếng đứng dựa vào cửa nhà ăn, đột nhiên ra tiếng.

"Cậu đến đây từ lúc nào?" Thượng Quan Sở trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, sao người này đi không một tiếng động vậy.

"Anh ấy đến lâu rồi." Diệp Thanh Linh trả lời, bảo má Trương mang thêm đĩa bát.

Nhạc Nhạc ngồi cạnh Diệp Thanh Linh, tay thản nhiên khoác lên vai Diệp Thanh Linh, cười hi hi nói: "Vẫn chỉ có Thanh Linh là hiểu tôi."

Thấy hắn đứng ở cửa, thì có quan hệ gì với hắn? Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng bỏ tay Nhạc Nhạc ra, nói: "Mùi hương đặc biệt như thế, không muốn nhận ra thì cũng khó."

Hai mắt Nhạc Nhạc sáng bừng lên, vui vẻ hỏi: "Là mùi hương đặc biệt gì thế? Nói nghe thử xem." Nói xong còn ngồi ngay ngắn, đợi Thanh Linh nhìn rồi khen ngợi.

"Mùi hoa lan." Diệp Thanh Linh không thèm nhìn đến Nhạc Nhạc, giọng nói càng trở nên nhẹ nhàng.

"Hoa lan? Tôi không dùng loại này, sao lại có mùi hoa lan chứ? Có phải khứu giác của Thanh Linh có vấn đề gì không?" Nhạc Nhạc nghiêm túc ngửi thử quần áo của mình.

"Tay hoa, ẻo là." Thượng Quan Sở lạnh lùng nhắc nhở Nhạc Nhạc, "Khứu giác của Thanh Linh không có vấn đề, vấn đề là cậu đó." Hẳn thật sự không thích nhìn Nhạc Nhạc và Thanh Linh thân thiết với nhau, càng không thích nhìn, hẳn lại khoác vai Thanh Linh. Nhìn về mặt khác ý Nhạc Nhạc, hẳn liền cảm thấy này ẻo là đặc biệt thích ăn đòn.

Nhạc Nhạc không để ý tới Thượng Quan Sở, chỉ chớp chớp mắt, đầy vẻ tội nghiệp nhìn Diệp Thanh Linh, "Thanh Linh, anh thực đau lòng."

Cuối cùng Diệp Thanh Linh cũng ngẩng đầu lên, buông bát đũa, thấy mắt Nhạc Nhạc như có màn sương mờ, thuận tay rút khăn giấy trên bàn đưa cho Nhạc Nhạc, thản nhiên nói: "Cầm lấy, lau nước mắt đi."

"Anh không có khóc, sao lại phải lau nước mắt." Mặt Nhạc Nhạc nhất thời đen sì, cực kì thất vọng.

"Đau lòng mà khóc chẳng lẽ không đúng?" Diệp Thanh Linh nhún mày nhìn Nhạc Nhạc, không hiểu vì sao Nhạc Nhạc lại thất vọng.

Mọi người nghe Diệp Thanh Linh nói như thế, tất cả đều không nói gì ngược lên nhìn trời, có quy định đau lòng thì nhất định phải khóc sao?

Nhạc Nhạc gục đầu xuống, ủ rũ nói: "Anh không đau lòng."

"Không đau lòng là tốt rồi." Diệp Thanh Linh cầm khăn giấy đến nửa ngày, thấy Nhạc Nhạc không có ý lấy. Rút tay về, liền dùng luôn khăn giấy đó để lau miệng.

Thấy Diệp Thanh Linh tao nhã lau miệng, mọi người lại không nói gì.

Diệp Thanh Linh nhìn biểu tình kỳ quái của mọi người, nghi hoặc hỏi: "Trên mặt tôi có dính gì sao?"

Mọi người cùng lắc đầu.

Rất ấn ý, lắc đầu cùng lúc. Diệp Thanh Linh muốn đứng dậy đi ra khỏi nhà ăn.

"Thanh Linh, đi đâu thế?" Thượng Quan Sở theo sau ra nhà ăn.

"Đi dạo." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời.

Thượng Quan Sở đi theo cô ra khỏi biệt thự, Nhạc Nhạc và Trương Đình Đình cũng theo sát ngay sau đó.

Diệp Thanh Linh đi được khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng dừng lại.

Thượng Quan Sở đang thoải mái vui vẻ thì thấy Diệp Thanh Linh đột nhiên dừng lại trước một căn biệt thự, nhìn chữ trên biệt thự, bất ngờ liền nói to: "Nghiem gia?"

Diệp Thanh Linh không thèm chú ý đến ánh mắt khác thường của bọn Thượng Quan Sở, bước lên bấm chuông cửa Nghiem gia.

Chỉ một lát là có người ra mở cửa. Diệp Thanh Linh cười, hỏi người mở cửa, "Nghiem lão gia có ở đây không?"

"Có. Lão gia mời Diệp tiểu thư vào nhà nói chuyện." Người mở cửa là một người đàn ông hơn 50 tuổi, nói chuyện khách khí, mặt mỉm cười, trông rất hiền lành.

"Được!" Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, xoay người sang hỏi Thượng Quan Sở, "Mấy người có muốn vào không?"

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc đồng thanh trả lời, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng giống hệt nhau.

"Cho dù muốn vào, hai người cũng không cần giả bộ làm song sinh thế chứ!" Diệp Thanh Linh nhỏ giọng nói thầm.

Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng không hẹn mà cùng xoay người hừ lạnh một tiếng. Sau đó cùng lộ ra vẻ mặt chán ghét nói: "Ai muốn làm song sinh với hắn chứ."

Trương Đình Đình nghe xong, vui vẻ nói: "Ha ha, hai người còn nói không giả bộ?"

Bị Trương Đình Đình cười như vậy, sắc mặt Thượng Quan Sở lập tức đi xuống, trừng mắt một cái, rồi theo Diệp Thanh Linh vào Nghiem gia.

Chương 43: Bỏ trốn

Người phụ nữ mở cửa đưa Diệp Thanh Linh đến phòng khách ngồi đợi. Đến phòng khách, chỉ thấy Nghiêm lão gia đang ngồi ở vị trí chủ nhà, vẻ mặt hiền lành nhìn Diệp Thanh Linh. Ý của Nghiêm lão gia là Diệp Thanh Linh cứ tùy ý ngồi xuống, sau đó còn rót cho cô cốc trà loại thượng phẩm.

"Tôi biết chỉ trong vòng hai ngày Diệp tiểu thư sẽ đến." Nghiêm lão gia mở miệng.

Diệp Thanh Linh nghe xong cười, không tỏ rõ ý kiến. Ưu nhã bung chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, sau đó lại thông thả đặt chén trà xuống, nói: "Kẻ giết Nghiêm thiếu đã được Thượng Quan Sở tìm ra."

"Vậy sao? Là ai?" Nghiêm lão gia dùng ánh mắt sâu, bình tĩnh nhìn Thượng Quan Sở nói: "Thật không hổ là Sở thiếu, năng suất làm việc rất nhanh."

Thượng Quan Sở cười nhẹ, không đáp lại lời khen của Nghiêm lão gia, chỉ hỏi: "Phác Dững ở thành phố C, Nghiêm lão gia có biết không?"

"Phác Dững?" Nghiêm lão gia thì thào lặp lại, không thể tin được nói: "Chẳng lẽ con tôi là do Phác Dững giết chết?"

"Đúng vậy." Thượng Quan Sở gật đầu khẳng định. Không biết Thanh Linh có ý gì khi đem việc này báo cho Nghiêm lão gia biết.

Nghiêm lão gia cúi đầu trầm tư, Diệp Thanh Linh lại thân nhiên mở miệng. "Nghiêm lão gia muốn tự mình báo thù cho con trai, hay là nhờ Thượng Quan Sở thay Nghiêm lão gia giải quyết vấn đề?"

Nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc cuối cùng cũng đã biết dụng ý của Diệp Thanh Linh khi đến báo tin cho Nghiêm lão gia.

"Nếu tôi muốn tự báo thù thì sao?" Nghiêm lão gia bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với câu hỏi của Diệp Thanh Linh.

Sắc mặt Diệp Thanh Linh không đổi, nói giọng hồ hững. "Nếu như Nghiêm lão gia muốn tự mình báo thù cho con trai, Thượng Quan Sở sẽ không nhúng tay vào việc này. Nếu như bây giờ Nghiêm lão gia giao cho Thượng Quan Sở xử lý, như vậy thì..."

"Như vậy thì sao?" Nghiêm lão gia thăm khen ngợi thái độ hồ hững của Diệp Thanh Linh.

Lúc này cả Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc cũng mong chờ câu nói tiếp theo của Diệp Thanh Linh, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn cô.

"Như vậy thì thù của Nghiêm thiếu sẽ không thể báo ngay." Diệp Thanh Linh nói.

"Sở thiếu muốn trốn tránh trách nhiệm?" Nghiêm lão gia chất vấn Thượng Quan Sở.

"Tôi không có ý đó." Nhất thời Thượng Quan Sở cũng không hiểu rõ vì sao Diệp Thanh Linh lại nói như vậy.

"Đây là ý của tôi." Diệp Thanh Linh thân nhiên nói chen vào.

"Là ý của Diệp tiểu thư sao?" Nghiêm lão gia nghi hoặc nhìn Thượng Quan Sở nói: "Chẳng lẽ Sở thiếu cái gì cũng nghe theo Diệp tiểu thư?"

"Nếu cô ấy muốn xử lý việc này, tôi sẽ nghe theo." Ý cười trên mặt Thượng Quan Sở càng sâu hơn, ánh mắt nhìn Diệp Thanh Linh cũng ám muội hơn rất nhiều.

Lời nói của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh cũng không phản ứng lại, chỉ cười nói: "Kẻ giết Nghiêm thiếu đúng là Phác Dững, chẳng qua kẻ chủ mưu đứng phía sau lại là người khác." Cho nên vừa rồi cô nói thế chính là để Nghiêm lão gia không ra hạn thời gian Thượng Quan Sở giúp ông báo thù.

Nghiêm lão gia im lặng rất lâu, nói: "Chuyện của Phác Dững tôi có thể không nhúng tay. Nếu như là để tìm ra kẻ đứng sau, tôi có thể cho thêm thời gian."

"Một năm." Diệp Thanh Linh đứng là người rất thích mặc cả.

Nghiêm lão gia ngẩn người, rồi đột nhiên cười nói: "Được, để Diệp tiểu thư quyết định vậy. Một năm thì một năm đi!"

Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở vô cùng khiếp sợ, hai người vừa mới nói có mấy câu, người nổi tiếng khó nói chuyện như Nghiêm lão gia mà hôm nay lại dễ dàng đồng ý thỏa thuận. Hơn nữa còn đòi kỳ hạn 1 tháng thành 1 năm. Đây không phải đã chứng tỏ năng lực của Thanh Linh hay sao?

"Cám ơn!" Đây là lần thứ hai Diệp Thanh Linh cảm ơn Nghiêm lão gia.

Nghiêm lão gia cười đôn hậu, thở dài: "Tôi cảm ơn nha đầu này hai lần, nha đầu này cũng cảm ơn tôi hai lần, xem ra ông trời vẫn còn rất công bằng!"

Xung hô của Nghiêm lão gia với Diệp Thanh Linh lại khiến Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở càng khiếp sợ, về mặt hai người đầy nghi hoặc, đây là cái tình huống gì chứ?

Diệp Thanh Linh cười lại với Nghiêm lão gia, thản nhiên nói: "Ông trời vẫn luôn rất công bằng."

"Vì một người đàn ông, nha đầu cháu làm như thế, không biết có đáng giá hay không?" Nghiêm lão gia tử lâm bầm lâu bầu nói.

"Vì Nghiêm thiếu, Nghiêm lão gia gây chiến như thế, cũng không biết có đáng giá hay không?" Diệp Thanh Linh cũng lâm bầm lâu bầu nói.

"Ai!" Nghiêm lão gia tử thở dài thật mạnh, nhìn về phía Thượng Quan Sở nói: "Cậu phải đối xử tốt với nha đầu này."

"Được!" Thượng Quan Sở gật đầu, đứng dậy theo Diệp Thanh Linh ra khỏi Nghiêm gia.

Vừa ra khỏi Nghiêm gia, Nhạc Nhạc liền hỏi: "Thanh Linh và Nghiêm lão gia, hai người có quen biết sao?"

"Vài năm trước từng gặp hai lần." Diệp Thanh Linh trả lời.

"Vậy Nghiêm lão gia cảm ơn em hai lần là do chuyện gì xảy ra?" Thượng Quan Sở cũng vô cùng tò mò.

Trương Đình Đình cười nói: "Hai người cũng có thể hỏi tôi, tôi biết đấy." Cô ra vẻ đắc ý nhìn Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở.

"Không cần!" Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc cùng mang vẻ mặt khinh thường nhìn về phía Trương Đình Đình.

"Ha ha! Hai người thực sự ăn ý quá, chẳng lẽ đúng là sinh đôi sao?" Trương Đình Đình nhìn thái độ cùng hành động giống nhau của hai người liền trêu chọc.

Diệp Thanh Linh dừng lại, nghiêm túc đánh giá Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc, sau lại trịnh trọng gật gù nói: "Đều là yêu nghiệt, có ẩn tình."

Đầu Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc nhất thời đen lại, oán thầm trong lòng, 'Thanh Linh có lẽ em nên đi khám mắt?'

Mấy người bọn họ đi bộ về Diệp gia, trên đường đi, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc mới biết được, thì ra Diệp Thanh Linh và Nghiêm lão gia vài năm trước đúng là từng gặp mặt hai lần.

Diệp Thanh Linh khi còn học trung học rất thích đi dạo trong khu biệt thự, gặp Nghiêm lão gia hai lần. Hơn nữa đều vào đúng lúc Nghiêm lão gia phát bệnh tim, Diệp Thanh Linh vừa đứng đi tới, hai lần đều giúp Nghiêm lão gia gọi xe cứu thương.

Sau khi nghe Trương Đình Đình kể lại chuyện xưa, Nhạc Nhạc mang vẻ mặt hâm mộ cùng đố kỵ nhìn Thượng Quan Sở nói: "Đều tại anh, nếu không phải anh gây phiền toái, Thanh Linh sẽ không cần đi nhờ người khác."

"Thanh Linh đi nhờ người khác bao giờ? Nhạc Nhạc, sao lại nói Thanh Linh như vậy?" Trương Đình Đình phản bác. Diệp Thanh Linh là ân nhân của Nghiêm lão gia, chỉ cần Thanh Linh nói chuyện với Nghiêm lão gia một chút, Nghiêm lão gia nhất định sẽ đồng ý giúp đỡ.

"Đúng rồi, tôi khi nào gây phiền toái chứ." Thượng Quan Sở trừng mắt với Nhạc Nhạc.

"Thanh Linh, bọn họ khi dễ tôi." Nhạc Nhạc giả tội nghiệp xin Diệp Thanh Linh giúp đỡ.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: "Nhạc Nhạc, hôm nay thời tiết thật đẹp."

"Ô ô... Thanh Linh cô cũng không giúp tôi." Nhạc Nhạc làm bộ, che mặt mà khóc.

Diệp Thanh Linh tiếp tục nhìn trời, "Chúng ta đi chơi cò uống trà được không?"

"Đương nhiên được, nhưng mà chơi cò dưới ánh nắng mặt trời thì mới tốt." về mặt Nhạc Nhạc bỗng chốc hưng phấn, kéo Diệp Thanh Linh chạy về biệt thự Diệp gia.

"Thanh Linh, sao em lại bỏ rơi anh mà bỏ trốn cùng tên éo lá đó chứ?" Thượng Quan Sở vừa đuổi theo vừa kêu to.

Diệp Thanh Linh dừng chân lại, đầu đầy suy nghĩ xấu, thản nhiên nói: "Từ bỏ trốn dùng để nói việc này sao?"

"Ách...hà hà..." Hình như hần do nhất thời nóng vội đã dùng sai từ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Cảm giác khi cưỡng bức tên yêu nghiệt này thế nào?

Vào đầu hạ, màn đêm trở nên cực kì mờ mịt. Bầu trời được tô điểm bằng những ngôi sao sáng lấp lánh, tựa như những hạt cát nhỏ nằm bên bờ sông ngân trên vòm trời cao tít. Gió thổi khẽ làm bay chiếc màn lụa, thổi bay làn tóc đen của người con gái đứng trước cửa sổ, cô gái nhẹ nhàng lấy tay vén tóc trên trán, rồi xoay người lại.

Lúc này, có hai bóng người cùng đi vào phòng. Cô gái thân nhiên liếc mắt nhìn hai người một cái, lấy máy tính trên bàn làm việc rồi lên giường ngồi, nhìn chăm chú.

"Êo là, anh cứ ra ngoài cho tôi." Thượng Quan Sở lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc đang ngồi ngả người ở sô pha.

"Không ra đấy, thì sao?" Nhạc Nhạc không để ý tới con tức giận của Thượng Quan Sở, đắc ý phản bác lại.

Sắc mặt Thượng Quan Sở tái nhợt, giọng nói nhất thời âm lãnh như từ địa ngục truyền tới, "Người đâu."

"Sở thiếu." Vài giây sau A Phú xuất hiện ở cửa phòng.

"Đưa tên eo là này ra ngoài cho tôi." Giọng Thượng Quan Sở trầm thấp đến đáng sợ.

A Phú ở trong lòng không khỏi run lên, rồi giọng lại kiên định, "Dạ." Trả lời xong liền định đi lên bắt người.

Nhạc Nhạc thấy thế, kêu lớn, "Cậu muốn làm gì? Đừng tới đây." Bộ dạng rất giống con gái nhà lành bị người khác cưỡng bức.

A Phú mặc kệ bộ dạng vô cùng đáng thương của Nhạc Nhạc, chỉ một mực hoàn thành nhiệm vụ Sở thiếu phân phó. Thấy Nhạc Nhạc trốn tránh, gào thét, "Nên tự giác đi ra, nếu không thì..." A Phú là người không có kiên nhẫn, nói hai câu, thấy Nhạc Nhạc vẫn không nghe, đưa tay rút súng bên hông ra.

Nòng súng băng lãnh hướng về phía Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc biết Thượng Quan Sở sẽ không thực sự giết mình, liền lớn mật quay về phía Diệp Thanh Linh, nói lớn, "Thanh Linh cứu mạng với, Thượng Quan Sở muốn giết người."

Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn mắt Nhạc Nhạc đang giả bộ hoảng sợ, rồi nhìn lướt qua mặt Thượng Quan Sở âm trầm, thân nhiên nói: "Muốn giết người thì ra ngoài."

Nhạc Nhạc sững sốt vài giây, rồi kêu lên: "Thanh Linh, em không thể để Thượng Quan Sở giết anh chứ!"

"Anh cũng có thể giết anh ta." Diệp Thanh Linh thân nhiên nói ra một câu.

Nghe xong, Thượng Quan Sở nhất thời cảm thấy rối loạn, nói: "Thanh Linh, sao em có thể để Nhạc Nhạc giết anh chứ?"

"Anh cũng có thể giết Nhạc Nhạc." Diệp Thanh Linh lại nhấn mạnh, vẻ mặt không chút thích thú nào nhìn hai người một cái, sau đó lại cúi đầu chơi máy tính.

A Phú lại nóng vội, thô lỗ nói: "Sở thiếu, rốt cuộc có giết tên eo là này hay không?"

Thấy Diệp Thanh Linh mặc kệ, Nhạc Nhạc ủ rũ nói: "Tôi đi ra ngoài là được."

"Biết thế là tốt." Thấy Nhạc Nhạc nói tự động đi, Thượng Quan Sở nhất thời lộ vẻ mặt tươi cười.

Nhạc Nhạc nhăn nhó không muốn đi ra ngoài như vậy, đến trước mặt Thượng Quan Sở, còn chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Thượng Quan Sở, bỗng nhiên nở nụ cười đẹp đến mức kĩ nữ phải vùng dậy, sau đó đưa tay đánh về phía ngực Thượng Quan Sở, nói: "Anh đẹp quá, ôm một cái, ôm một chút thôi rồi tôi ra ngoài liền."

Thượng Quan Sở không nghĩ tới việc bỗng dưng Nhạc Nhạc nhào vào lòng hắn, bị đẩy một cái, không đứng vững, cả người lùi về phía sô pha, sau đó thực sự ôm nhau cùng ngã nhào vào ghế.

"Sở thiếu, các người..." A Phú bị dọa đến mức suýt ngã, nói chuyện cũng lắp bắp, nhưng lại như hiểu ra cái gì đó nói: "Tôi... Tôi đi ra ngoài." Dứt lời cả người nhanh chóng biến mất ở phòng.

Diệp Thanh Linh chớp mắt nhìn, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc ôm nhau ở cùng một chỗ, Thượng Quan Sở không ngừng giả vờ, còn Nhạc Nhạc thì sống chết không buông tay.

"Rất xứng đôi." Diệp Thanh Linh đánh giá xong, liền ra khỏi phòng.

Lúc này hai người đều sốt sáng, cho là Diệp Thanh Linh tức giận, Nhạc Nhạc nhanh chóng buông Thượng Quan Sở ra, hai người đuổi theo rất nhanh.

"Thanh Linh, em muốn đi đâu?" Hai người cùng lúc lên tiếng, nói cũng rất giống nhau.

Sau khi nói xong hai người lại trừng mắt liếc mắt nhau một cái, rồi nói: "Thanh Linh, đợi anh đã."

Nghe Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc nói chuyện cực kì ăn ý, Diệp Thanh Linh khước miệng không khỏi cong lên, đi vào thư phòng.

Thấy Diệp Thanh Linh vào thư phòng, hai người cùng lúc nhẹ nhàng thở ra.

"Thanh Linh, em giận sao? Anh và tên ẻo lả kia... em cũng thấy đấy, là Nhạc Nhạc cưỡng ôm anh." Nghĩ đến việc vừa bị tên kia ôm, Thượng Quan Sở liền cảm thấy hoảng sợ.

Nghe Thượng Quan Sở giải thích xong, Diệp Thanh Linh không khỏi buồn cười hỏi Nhạc Nhạc, "Cưỡng bức tên yêu nghiệt này mùi vị thế nào?"

Thanh Linh nói quả là kỳ lạ đi? Thượng Quan Sở bỗng nhiên ý thức được mình hình như nói sai, về mặt đau khổ nói: "Thanh Linh, anh nói là Nhạc Nhạc cưỡng ngạnh ôm anh, không phải như em nghĩ đâu."

Nghe lời Diệp Thanh Linh nói xong, Nhạc Nhạc cảm thấy như có một đám quạ đen bay trên đỉnh đầu, vắn vẹo nói: "Thanh Linh đừng đổ oan anh, anh khi nào cưỡng bức hẳn."

Diệp Thanh Linh không trả lời bọn họ, khước miệng khề cong lên nở một nụ cười thích thú, nói: "Phòng kia nếu hai người đều thích thì em tặng hai người, được không?"

Mặt Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều có vẻ xấu hổ, xua tay nói: "Không được, Thanh Linh không cần chuyển đâu." Diệp Thanh Linh muốn đem phòng tặng cho bọn họ, bọn họ đương nhiên không thể lấy, nếu đồng ý thì Thanh Linh nghĩ ngơi ở đâu?

"Đã không cần, như vậy..." Diệp Thanh Linh cố ý nói một nửa.

"Anh trở về phòng, Thanh Linh ngủ ngon." Nhạc Nhạc nói xong liền ra khỏi thư phòng trở về phòng.

Nhạc Nhạc vừa đi, Thượng Quan Sở vui vẻ, ôm chặt lấy Diệp Thanh Linh cười nói: "Vẫn là Thanh Linh có biện pháp."

"Vậy anh ở đâu?" Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở đang cười sung sướng hỏi.

"Anh thế nào chứ? Anh cũng giống như trước đây ngủ cùng Thanh Linh thôi." Thượng Quan Sở cố ý không hiểu ý tứ trong lời nói của cô. Nói xong nhìn khuôn mặt không vừa lòng của cô, lại thề non hẹn biển nói: "Anh thề, anh sẽ không làm những việc Thanh Linh không thích nữa."

"Được!" Diệp Thanh Linh không muốn cùng hắn tranh luận, đẩy Thượng Quan Sở ra, cầm dự án mới của công ty rồi đứng lên.

Một phút đồng hồ, mười phút, một giờ... Ba giờ, Thượng Quan Sở ngáp nói: "Thanh Linh, mười hai giờ rồi, chúng ta đi ngủ đi! Văn kiện ngày mai lại xem được không?"

"Không được." Cái này nhân viên công ty hôm nay đặc biệt gửi đến, nếu cô không giúp đỡ một chút, Đinh Đinh sợ là cả đêm nay cũng không được ngủ.

Thượng Quan Sở nói thế nào cũng muốn chờ Diệp Thanh Linh, nhìn hắn lười biếng nằm ngoài ra bàn tỏ vẻ buồn ngủ, Diệp Thanh Linh sắp xếp văn kiện phê duyệt một chút, nói: "Anh tính ngủ ở trong này sao?"

Thượng Quan Sở mở to đôi mắt ừ ừ, nhìn lướt qua Diệp Thanh Linh, thấy cô đứng dậy, mặt liền lộ vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ, "Giờ về phòng sao?" Nói xong kéo tay Diệp Thanh Linh, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyền Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngang tài ngang sức

Sáng sớm hôm sau, Bác sĩ Bạch mang kết quả xác định DNA của Giai Tình đến cho Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở nhận kết quả xác định DNA từ bác sĩ Bạch nhưng một lúc lâu vẫn không dám mở ra.

Giai Tình vội vã xuống lầu, thủ hạ trông giữ Giai Tình chạy theo sau, mặt lộ vẻ khó xử: "Sở thiếu, tiểu thư Giai Tình muốn xuống lầu, tôi cũng ..... cũng....." thủ hạ vừa nhìn thấy Thượng Quan Sở liền lắp bắp giải thích.

Thượng Quan Sở ngẩng đầu lên nhìn Giai Tình, thần nhiên nói với thủ hạ: "Thôi đi".

Giai Tình chạy qua, lấy báo cáo DNA trên tay Thượng Quan Sở, run rẩy mở ra, nhìn kết quả ghi bên trong, tay cô ta càng run rẩy hơn, đột nhiên nổi điên

thét lớn: “Đồ lừa đảo, tất cả các người đều là đồ lừa nào, không thể nào, không thể thế được.” Cô ra vừa hét vừa ném bản báo cáo DNA đi.

Nhìn Giai Tinh nổi điên, Thượng Quan Sở nhíu mày ra lệnh “Mang kết quả qua đây”

Ngô Vân nhanh nhẹn nhặt tờ kết quả lên đưa cho Thượng Quan Sở, Thượng Quan Sở chậm rãi mở ra, nhìn thấy kết quả bên trong, hắn muốn nói cũng không biết nên dùng từ nào để nói, cuối cùng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Đừng để cô ta nổi điên nữa.”

Hai thủ hạ đi đến ngăn hành động nổi điên Giai Tinh, ấn cô ta ngồi xuống sofa, trong đó có một người quát: “Đừng hét nữa”

Giai Tinh thật sự không kêu gào nữa, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Sở miệng thì thảo nói: “Không thể thế được. Không thể thế được.....” Cô là em gái Thượng Quan Sở, vậy thì tình yêu từ trước tới nay của cô là cái gì? Tất cả đều như giấc mộng tan biến trong nháy mắt. Những việc trước kia của cô thì sao? Vì sao bác mất? Cô cảm thấy nực cười, vì một tình yêu không thể có mà lại hại chết bác, nhớ lại những câu chuyện trước kia bác thường kể cho cô nghe, Giai Tinh nhớ lại tất cả, nước mắt tuôn rơi.

Không ai lên tiếng, Diệp Thanh Linh cũng chỉ lẳng lặng nhìn Thượng Quan Sở. Một lúc lâu sau, Thượng Quan Sở thở dài nói: “Cô cũng là con của cha tôi, cũng mang họ Thượng Quan, vậy bây giờ cô định làm thế nào?”

Giai Tinh vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chỉ biết thì thảo tự nói, lúc thì rơi lệ, lúc thì lắc đầu, nét mặt dường như rất đau đớn. Ngô Vân không nhìn được đi đến vỗ vỗ bả vai Giai Tinh: “Giai Tinh cô tỉnh lại đi. Mau nói cho tôi biết ai là người phải cô tới hãm hại Sở thiếu”

Giai Tinh vẫn không có phản ứng, Ngô Vân nóng nảy: “Giai Tinh, cô thật sự muốn anh trai ngơ ngác chết sao?”

“Không, tôi không muốn anh trai chết, tôi không muốn” Giai Tinh lập tức tỉnh lại, khúc mắt rơi lệ, hoang mang, cô không muốn anh trai chết, không cần biết anh trai có thật cùng quan hệ huyết thống với cô không, cô cũng không muốn anh trai chết.

“Vậy ai sai cô hãm hại Sở thiếu?” Ngô Vân lại hỏi, những người còn lại cũng không lên tiếng chờ Giai Tinh nói tên kẻ đứng sau tất cả.

“Là ..... là Nam, hắn gọi là Nam” Giai Tinh tựa hồ nhớ ra được cái gì đó: “Mỗi lần gặp hắn, đều đeo một cái mặt nạ màu bạc. Năm ấy, tôi bị anh trai bỏ lại để đi Mỹ. Tôi vừa lên máy bay đã bị hắn bắt lại. Hắn nói hắn có thể giúp tôi tìm được anh trai. Tôi tin hắn sau đó hắn đưa tôi đến Nhật Bản. Tôi ở Nhật Bản được vài năm bởi vì trước đó nghe nói anh trai có người quen ở đó, tôi liền bảo Nam giúp tôi”.

Giai Tinh nói đến đây thì ngừng lại, Diệp Thanh Linh lấy cho cô cốc nước, thay cô nói: “Cho nên cô liền bảo người đàn ông kia dựng nên tai nạn xe cộ của Lưu nhân gia, mục tiêu là muốn giả họa cho tôi, khiến Hàn Phi Phi gây phiền toái cho tôi”.

Thấy Giai Tinh gạt đầu, không hề phủ nhận. Diệp Thanh Linh nói tiếp: “Sau đó lại biết chúng tôi muốn đi núi Đào Nguyên liền lợi dụng Hàn Phi Phi đến hít axit sulfuric nhưng tôi không bị thương mà Thượng Quan Sở bị thương. Sau đó cô liền xuất hiện trước mặt chúng tôi, lợi dụng Ngô Vân đưa cô ra sân bay, sau đó đưa Ngô Vân đến chỗ Nghiêm thiếu bị giết, khiến Nghiêm gia ở B thị hiểu lầm, đem chuyện giết Nghiêm thiếu đổ lên đầu Thượng Quan Sở, trên thực tế muốn mượn lực Nghiêm gia đối phó với tôi. Bởi vì có sự việc này, tôi sẽ đuổi Thượng Quan Sở ra khỏi Diệp gia, nhưng không ngờ lại không giống như cô tính toán. Cô tưởng rằng mọi chuyện đều tốt đẹp không ngờ Thượng Quan Sở lại bắt được kẻ kia đưa tới cho Nghiêm lão gia xử trí. Cô càng không nghĩ tới việc Thượng Quan Sở Lại là người cùng huyết thống với mình”

Nghe Diệp Thanh Linh nói, Giai Tinh cảm thấy rất khâm phục khả năng suy luận của Diệp Thanh Linh lại hừ lạnh nói: “Cô nói đúng gần hết, chỉ sai một chút là tôi không lợi dụng Hàn Phi Phi hít axit sulfuric. Ngày đó tôi vốn không biết các người đi Đào Nguyên.

Giai Tinh vừa nói xong, mọi người đều ngăn người ra. Vậy thì sao Hàn Phi Phi lại biết bọn họ đi Đào Nguyên? Chẳng lẽ là trùng hợp?

Thượng Quan Sở nhíu mày “Hít axit sulfuric thật sự không phải cô lợi dụng Hàn Phi Phi làm?”

“Thật sự không phải?” Giai Tinh gạt đầu khẳng định. Chuyện tới nước này, cô còn giấu diếm làm gì chứ? Tuy cô chưa thể thực sự tiếp nhận chuyện anh trai ruột này, nhưng vì sự an toàn của anh, cô tuyệt đối sẽ không nói dối.

“Nam là ai?” Diệp Thanh Linh ngồi suy đoán, nghĩ mãi cũng không được.

“Tôi cũng không rõ lắm. Hắn nói hắn tên là Nam, mỗi lần gặp đều đeo mặt nạ, tôi chỉ biết hắn dù là trắng hay đen đều rất mạnh.” Giai Tinh trả lời.

“Nếu thế cô cùng Phác Dũng ở C thị có quan hệ gì?” lần này là Mễ Lam Nhi đặt câu hỏi.

“Phác Dũng ở C thị tôi không biết hắn” Giai Tinh đem tất cả những gì cô biết nói ra hết chỉ mong anh trai không hận cô.

Mọi người đều trầm tư, Tiền Nguyên bỗng nhiên nói: “Xem ra Lam Nhi chúng ta vẫn nên rời nơi này đi thì hơn.”

“Vì sao?” Mễ Lam Nhi nói, không hiểu tại sao Tiền Nguyên tự nhiên lại nói về vấn đề này.

“Đối thủ của Sở thiếu rất mạnh, chúng ta ở đây rất nguy hiểm” Hắn là một thương nhân, không muốn bị ân oán của xã hội đen liên lụy.

“Anh đi đi, không có ai ngăn cản anh.” Mễ Lam Nhi hung hăng nói, không nghĩ đã nhiều năm như vậy, nhưng hắn vẫn luôn lấy lợi ích làm trọng.

“Này.....” Tiền Nguyên do dự một chút rồi nói “Em không đi, tôi cũng sẽ không đi”

“Tiền Nguyên nói đúng đấy” Diệp Thanh Linh bỗng lên tiếng.

“À?” mọi người tràn đầy nghi hoặc.

“Chẳng lẽ Thanh Linh cũng muốn rời đi?” Thượng Quan Sở bắt an hỏi.

“Đối thủ của anh rất mạnh, điểm ấy Tiền Nguyên nói không sai” Đây là nhà cô, cô có thể đi đâu chứ. Cô biết chắc nhóm người này sẽ hiểu sai ý cô.

“Chẳng lẽ Thanh Linh có biện pháp?” Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

“Không có.” Diệp Thanh Linh đáp.

Mọi người nhìn trời, nói vậy chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Đối thủ của Sở thiếu rất mạnh, bọn họ cũng đều biết, được không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nợ tình

Giai Tinh nói xong liền tự động lên lầu, nhốt mình trong phòng. Một lúc sau, Ngô Vân cũng lên lầu, đi phía sau còn có hai bà dì.

Giai Tinh mở cửa, Ngô Vân nói: "Giai Tinh, Sở thiếu muốn cô thu dọn đồ đạc, quay về Núi Minh Nguyệt."

"Anh tôi đâu?" Giai Tinh biết anh trai sẽ không tha thứ cho cô, cho dù là anh em, nhưng hẳn sẽ không tiếp tục tin tưởng và tha thứ cho cô. Để cô quay về núi Minh Nguyệt đã là tốt lắm rồi.

"Sở thiếu ở đây." Ngô Vân biết Giai Tinh muốn hỏi Thượng Quan Sở có thể cùng về núi Minh Nguyệt không.

"Anh ấy vẫn không muốn nhìn thấy tôi." Giai Tinh nói xong thở dài, rồi để hai bà dì vào phòng giúp mình thu dọn.

"Tôi tin rằng thời gian có thể thay đổi tất cả." Thấy Giai Tinh bối rối, Ngô Vân an ủi nói.

"Có lẽ vậy!" Giai Tinh nói xong cũng giúp hai bà dì thu dọn quần áo của mình.

Thu dọn tất cả xong, Giai Tinh nói: "Anh ấy còn ở phòng khách không?"

"Không có." Ngô Vân trả lời.

"Diệp tiểu thư đâu?" Giai Tinh lại hỏi.

"Diệp tiểu thư và Sở thiếu đều ở thư phòng. Giai Tinh muốn gặp Sở thiếu sao?" Ngô Vân hỏi.

Giai Tinh lắc lắc đầu, "Không được, anh ấy không muốn thấy tôi. Tôi chỉ muốn gặp Diệp tiểu thư." Giai Tinh do dự một chút nói: "Vân ca có thể giúp tôi không?" trước đây cô luôn thích đi theo Tô Phi và Ngô Vân chơi đùa, luôn gọi Vân ca, Phi ca vô cùng thân thiết.

"Được, có thể." Ngô Vân nói xong liền đi về phía thư phòng.

Thư phòng, Diệp Thanh Linh xem văn kiện, còn Thượng Quan Sở vẫn luôn ngồi nhìn cô. Đối với sở thích nhìn cô của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh đã tập mãi thành quen, cũng không vì ánh mắt của hắn mà có chút ảnh hưởng nào.

Ngô Vân đi vào thư phòng, Thượng Quan Sở không lên tiếng, chỉ nhíu mày nhìn Ngô Vân.

"Sở thiếu, Giai Tinh muốn gặp Diệp tiểu thư." Nhìn sắc mặt của Thượng Quan Sở, Ngô Vân hỏi.

Không đợi Thượng Quan Sở mở miệng, Diệp Thanh Linh đã buông văn kiện trong tay, đứng dậy, "Đi thôi."

"Thanh Linh muốn đi gặp cô ta?" Thượng Quan Sở khẽ cau mày, sắc mặt tỏ vẻ không đồng ý.

Diệp Thanh Linh gật đầu, hỏi một câu không liên quan, "Anh thấy có thể hạn được trong bao lâu?"

Thượng Quan Sở suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Anh đi cùng em."

Diệp Thanh Linh để Ngô Văn ra khỏi thư phòng, lại nói: "Em đã bao nhiêu tuổi rồi?"

"Không phải 80 tuổi, anh sẽ không yên tâm." Hắn biết ý Thanh Linh nói là cô không phải trẻ con, không cần hắn phải đi theo nhưng hắn lo là vì cô đi cùng Giai Tinh, dù sao hắn vẫn cảm thấy Giai Tinh thay đổi quá nhanh.

Diệp Thanh Linh không nói lời nào, mặc hắn đi theo. Ngày hắn vào Diệp gia, hắn vốn không có nói đi theo cô, nếu như cô đồng ý, chỉ sợ cô đi WC hắn cũng muốn đi theo luôn.

Giai Tinh cũng không nhiều đồ lỉnh, chỉ có một túi hành lý nhỏ. Cô đứng ở phòng khách, lẳng lặng nhìn cầu thang. Thấy phía sau Ngô Văn là Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở, cô bất giác giác nở nụ cười.

Thượng Quan Sở ngồi xuống, ánh mắt vẫn không dời khỏi Diệp Thanh Linh, đối với Giai Tinh một cái liếc mắt hắn cũng không muốn, lại càng không muốn nhìn thấy bộ dáng đáng yêu kia, bộ dáng mong muốn hắn tha thứ.

"Chuyện gì?" Diệp Thanh Linh cũng không nói những lời vô nghĩa, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt Giai Tinh nhìn theo Thượng Quan Sở, khi Diệp Thanh Linh cất lời mới thu hồi lại, hướng mắt nhìn Diệp Thanh Linh hỏi: "Cô yêu anh tôi không?"

"Không yêu." Diệp Thanh Linh ăn ngay nói thật, hiện tại cô nhiều nhất chỉ có thể nói là có thích một chút, không chán ghét chứ chưa tới độ yêu.

Thượng Quan Sở cảm thấy rối rắm, sau đó lại tiếp tục triển khai ánh mắt, thâm tình nhìn Diệp Thanh Linh.

"Đã không yêu, vì sao lại không cho anh ấy về núi Minh Nguyệt sơn?" Giai Tinh tiếp tục nói.

"Chân là của hắn, tôi không có trời." Nếu như Giai Tinh bảo cô đến đây là vì chuyện này, cô không nghĩ sẽ tiếp tục nói chuyện.

Thấy sắc mặt Diệp Thanh Linh có chút lạnh, Thượng Quan Sở lạnh lùng nói: "Ngô Văn, đưa Giai Tinh đi minh nguyệt sơn, lập tức."

"Dạ" Ngô Văn cũng có chút thất vọng, thì ra Giai Tinh vẫn chưa thể buông được tình cảm đối với Sở thiếu.

Giai Tinh nhìn mặt Thượng Quan Sở, nói: "Ca ca, anh cũng nghe rồi, cô ta không yêu anh, cùng về núi Minh Nguyệt đi!"

"Ngô Văn, lập tức đưa Giai Tinh rời đi." Hắn một giây cũng không muốn ở cùng cô em gái cùng cha khác mẹ này.

"Dạ." Ngô Văn đáp lời, chưa đến một phút, Giai Tinh đã ra khỏi Diệp gia.

Diệp Thanh Linh trở lại thư phòng, Thượng Quan Sở đi theo, đến thư phòng, Thượng Quan Sở nói: "Anh biết cô ta tìm em là vì chuyện này."

"Nợ tình của anh cũng không ít, có nên giải quyết chút không?" Diệp Thanh Linh hỏi.

"Anh có nợ tình sao?" Thử hỏi, hắn có khi nào cùng cô gái khác quan hệ thân cận hoặc ái muội quá chưa.

"Giai Tinh và Dịch Hiểu Huyền." Diệp Thanh Linh nói xong lại cúi đầu xử lý văn kiện. Mấy ngày nay Đình Đình không đi công ty, văn kiện đều đưa về nhà, bây giờ cô mới biết được Đình Đình đã vì Diệp thị mà trả giá rất nhiều.

"Giai Tinh là em gái anh, mà Dịch Hiểu Huyền si ngốc không nói, hơn nữa cô ta vẫn còn là người yêu của Khương Thừa, làm sao có thể có quan hệ với anh?" Thượng Quan Sở cảm giác, Thanh Linh có phải đã suy nghĩ quá nhiều hay không.

"Anh xử lý công việc rất tốt nhưng đối với con gái anh thật thiếu hiểu biết." Diệp Thanh Linh cũng không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy Giai Tinh và Dịch Hiểu Huyền không đơn giản như vậy.

"Như vậy... Ý Thanh Linh thì muốn xử lý như thế nào?" Thượng Quan Sở khiêm tốn xin chỉ bảo.

"Không biết." Đối với chuyện không phát sinh, cô sẽ không bình luận thêm.

Bữa trưa, Trương Đình Đình nói: "Thanh Linh, buổi chiều tớ muốn đến công ty một chút." Chỉ vài ngày không đến công ty, cô đã thấy thật sự lo lắng cho công ty.

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở hỏi: "Có thể đi không?" Ngày đó Đình Đình suất chút nữa là bị bắt cóc làm cô đến giờ vẫn còn sợ hãi.

"Bảo Tô Phi phái người đi theo, sẽ không có vấn đề gì." Thượng Quan Sở cũng biết sẽ không sao bởi vì sợ gặp chuyện bất ngờ thì sẽ không ra ngoài.

"Đình Đình, buổi chiều chúng ta đến công ty." Vài ngày nay cô thấy gần đây công ty có một dự án cần phải mở rộng, cảm thấy có chút vấn đề cần nên cô phải tự mình đi giải quyết một chuyện.

"Được." Thấy Thanh Linh có thể cùng cô đến công ty, Trương Đình Đình vô cùng vui vẻ.

"Tôi cũng đi." Thượng Quan Sở nói.

"Được!" Không cho hấn đi cũng không được, đã như vậy, cứ cho hấn theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cuộc hẹn ba người

Dọc đường đến Diệp thị cực kì yên bình khiến Thượng Quan Sở không thể đoán trước được sẽ có điều gì sắp xảy ra. Hấn đưa Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình đến công ty, là muốn xem đối thủ có tiếp tục đến đối phó với bọn họ hay không. Vì chỉ khi đối thủ xuất hiện, bọn họ mới có thêm manh mối để tìm ra kẻ chủ mưu phía sau.

Xử lý xong công việc, Diệp Thanh Linh vừa ra khỏi công ty, Thượng Quan Sở nói: "Thanh Linh, chúng ta hẹn hò đi!"

Diệp Thanh Linh ngẩn người, không biết hấn vừa mới nói cái gì. Nhưng thấy vẻ mặt Thượng Quan Sở thành khẩn như vậy, suy nghĩ trong chốc lát, nở một nụ được dịu dàng: "Cũng được!"

Nhất thời vẻ mặt mọi người đều lộ vẻ ngỡ ngàng, không thể tin rằng Diệp Thanh Linh lại thoả mái đồng ý như vậy, hơn nữa còn nở một nụ cười như thế, càng làm cho bọn họ cảm thấy sự tình không đơn giản.

"Thanh Linh, cậu thật sự muốn đi hẹn hò cùng hấn sao?" Trương Đình Đình là người đầu tiên hỏi, cũng là người đầu tiên phản đối.

"Ừ." Diệp Thanh Linh gật đầu, nhìn Trương Đình Đình nói: "Cậu về trước đi."

"Đúng rồi, cô về trước đi. Có tôi ở đây, Đình Đình à, yên tâm đi!" Nhạc Nhạc nở nụ cười kỳ quái, giúp Trương Đình Đình lên xe.

Tô Phi phái hai mươi mấy tên thủ hạ đưa Trương Đình Đình về Diệp gia, Trương Đình Đình mới vừa đi, Thượng Quan Sở liền nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Cậu vì sao không về?"

"Bởi vì Diệp Thanh Linh không bảo tôi về trước mà!" Hấn nghe vô cùng rõ ràng lời Thanh Linh bảo Đình Đình về nhà trước, cũng không nói hấn Đào Từ Nhạc phải về nhà trước.

"Thanh Linh, anh không thích có bóng đèn." Hơn nữa còn giờ phút phút chiếu sáng nơi hấn và Thanh Linh ở chung, Thượng Quan Sở quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc đang đắc ý.

Nhạc Nhạc lại càng cười vênh vác nói: "Anh không thích không quan trọng, Thanh Linh thích là được rồi." Nói xong ung dung khoác tay lên vai Thượng Quan Sở, tạo nên một bức huynh đệ tình thâm với Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở rung mình một cái, trầm giọng nói: "Tô Phi, lấy dao đến." Hấn chỉ biết tên đàn ông họ Đào này cũng chẳng có ý tốt gì, ngay cả đậu hũ của hấn cũng dám ăn, xem ra hấn nên nhân cơ hội này sửa chữa tính éo lá cho hấn.

"Ăn cơm trước hay xem phim trước?" Không đợi Tô Phi trả lời, Diệp Thanh Linh đã nói trước.

"Ăn cơm, xem phim? Thật sao? Thật tốt quá, Thanh Linh em thật tốt quá." Thượng Quan Sở cười tươi như hoa, ngay cả nói cũng không rõ ràng, mạch lạc.

"Ăn cơm, xem phim? Thanh Linh, em không bị bệnh chứ? Sao lại cùng tên yêu nghiệt này đi hẹn hò thật?" Nhạc Nhạc trừng mắt to như chuông đồng, nhìn Diệp Thanh Linh, còn đưa tay sờ trán trán Diệp Thanh Linh, sau đó sờ trán mình, nói thầm: "Không có sốt mà! Chẳng lẽ thần kinh không bình thường?"

"Thần kinh cậu mới không bình thường." Thượng Quan Sở cãi lại rồi đưa Diệp Thanh Linh lên xe riêng.

Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng nhanh chóng nhảy lên xe, ngồi ở bên trái Diệp Thanh Linh.

Nhìn hai người đang đấu võ mồm càng lúc càng hăng say, Diệp Thanh Linh thần nhiên nói: "Hình như tôi mới là bóng đèn?"

Hai người nhất thời liền ngừng tranh cãi, lái xe cũng bắt đầu khởi động xe, Tô Phi cùng thủ hạ lên mấy chiếc xe sau, đi thành hàng bảo vệ vô cùng rầm rộ. Đoàn người đi theo hướng nhà hàng Thượng Quan Sở nói.

Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc cũng không đấu võ mồm nữa, chuyển sang trừng mắt nhìn nhau. Anh trừng, tôi trừng, suốt dọc đường đi.

Diệp Thanh Linh đối với trò trẻ con của bọn họ xem như không thấy, từ từ nhắm hai mắt lại, chợp mắt một lát.

Đến nhà hàng, hai người cũng không ai nói gì, một trái một phải ngồi bên Diệp Thanh Linh, giống như hai thần giữ cửa. Đều mang vẻ mặt âm u lạnh lẽo gọi nhân viên phục vụ lấy thực đơn, đều tự mình gọi những món mà mình cho là Diệp Thanh Linh thích ăn.

Một bàn đầy đồ ăn, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều thấy vừa lòng, cúi đầu khẽ cười. Thấy trên bàn có rất nhiều đồ ăn, Diệp Thanh Linh thần nhiên bảo Tô Phi đang canh cửa: "Anh cũng ngồi xuống ăn đi!"

"Tôi? Không được." Tô Phi quơ quơ tay cự tuyệt, Sở thiếu đã nói là cùng Diệp tiểu thư hẹn hò, giờ hán mà ngồi ăn com cũng chẳng khác nào thêm một bóng đèn.

"Ngồi đi!" Diệp Thanh Linh lại nói.

"Tô Phi, ngồi xuống đi." Thượng Quan Sở nhìn Tô Phi đang khó xử nói.

"Ách... Được rồi!" Tô Phi cực kì do dự, mang vẻ mặt đau khổ ngồi xuống. Hán âm thầm kêu khổ trong lòng, bây giờ ngồi xuống ăn, không biết sau này Sở thiếu giao cho trò đùa giỡn nào để chinh hán đây.

Diệp Thanh Linh còn chưa động đũa, đã thấy trong bát mình đầy đồ ăn. Liếc sang thấy Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đang âm thầm phân cao thấp, Diệp Thanh Linh cười với Tô Phi ngồi đối diện, nói: "Thịt bò này ăn cũng ngon lắm." Nói xong liền đứng lên gấp cho Tô Phi một miếng.

Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc cùng đem ánh mắt dò về phía Tô Phi, Tô Phi không khỏi run rẩy, nói: "Sở thiếu, tôi vẫn nên không ăn thì hơn, các người ăn đi!" Nói xong liền muốn rời đi.

"Các người đừng dọa Tô Phi." Diệp Thanh Linh cũng không thèm nhìn ai, thần nhiên nói.

Vì Diệp Thanh Linh nói thế, cuối cùng bọn họ cũng yên lặng ăn xong bữa com.

Sau đó là xem phim, nhưng vừa đến rạp chiếu phim, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều tự nói ra phim mình thích, hai người lại tranh cãi không ngừng.

Cuối cùng Diệp Thanh Linh thấy hai người tranh chấp mãi cũng không có kết quả, liền tốt bụng đề nghị: "Xem phim kinh dị 3D mới ra kia đi."

Hai người cả kinh, bọn họ đều không thích xem phim kinh dị, nhưng mà con gái người ta cũng đã nói thế rồi, bọn họ sao có thể từ chối, chỉ có thể đau khổ chấp nhận.

"Thanh Linh thích là được rồi." Thượng Quan Sở ra về lấy lòng, không phải hẹn hò đều xem phim tình cảm sao? Vì sao lại muốn đi xem phim kinh dị?

"Hắc hắc, Thanh Linh thích, thì xem cái đó đi!" Nhạc Nhạc cũng đau khổ, hán chưa bao giờ xem loại phim này, nhìn mấy hình ảnh kinh khủng đó làm hán muốn nôn, có lẽ đêm nay hán sẽ lại mất ngủ rồi.

Tô Phi phân phó thủ hạ đi mua vé, không biết hán nói gì vào tai Thượng Quan Sở, chỉ thấy Thượng Quan Sở cười vô cùng mừng rỡ.

Sau khi vào trong rạp, Thượng Quan Sở thành công ngồi giữa Nhạc Nhạc và Diệp Thanh Linh, vì thế vẻ mặt đắc ý lại càng cười rạng rỡ không ngượng.

Vốn dĩ hán tưởng rằng Thanh Linh sẽ như Tô Phi nói, nhìn thấy cảnh khủng bố mà bỏ nhào vào trong lòng hán, hán có thể mượn lí do này nọ 'An ủi an ủi'. Nhưng mà xem đã hơn nửa tiếng, chỉ thấy Thanh Linh sắc mặt bình tĩnh, khí định thần nhàn, không hề có bộ dạng sợ hãi.

Thế nhưng Nhạc Nhạc lại sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục ôm cánh tay hán, lại không ngừng thét chói tai, thiếu chút nữa giựt đứt tay hán ra. Sau bài học lần này, hán sẽ không bao giờ cùng Thanh Linh xem phim kinh dị nữa. Cũng không bao giờ cho tên ẻo lả kia ngồi bên cạnh xem phim. Phải nói là hán sẽ không bao giờ để tên ẻo lả đó phá hoại hán cùng Thanh Linh hẹn hò nữa.

Hẹn hò lần này quá mức yên bình. Quá yên bình như vậy cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chúng ta hẹn hò đi

Ngày hôm sau, Thượng Quan Sở nói: “ Thanh Linh, chúng ta hẹn hò đi!”

“Đi đâu?” Diệp Thanh Linh thần nhiên hỏi.

“Đi chơi công viên, thế nào?”Thượng Quan Sở cười hỏi.

“Không thể nào cả” nào có ai hẹn hò mà đi chơi công viên, cô cũng không phải trẻ con.

“Không được sao?” Thượng Quan Sở nghiêng đầu lẩm nhẩm, lát sau lại nói: “Đi dạo phố shopping, thế nào?”

Diệp Thanh Linh do dự một chút rồi nói: “Được rồi” Cô cũng đã lâu rồi không đi dạo phố.

Sau khi Mễ Lam Nhi bị thương, mấy ngày nay dù đi đâu Nhạc Nhạc cũng theo nên hẳn nhiên trở thành trợ lý mới của Diệp Thanh Linh. Lần này đi chơi, Nhạc Nhạc vẫn kè kè đi theo.

Nhưng vừa ra đến cổng, điện thoại đột nhiên reo lên. Sau đó hần vội vã nói: “Thanh Linh, hôm nay anh không thể cùng em đi dạo phố rồi, anh phải tới cửa hàng sách một chuyến.”

“Cửa hàng sách xảy ra chuyện gì à?” Diệp Thanh Linh quan tâm hỏi.

“Không có việc gì” Nói xong cười kỳ quái nhìn Thượng Quan Sở rồi lái xe rời đi.

Diệp Thanh Linh theo hướng Nhạc Nhạc nhìn cũng nhìn về phía Thượng Quan Sở, thấy nụ cười quỷ dị của hắn, cô bỗng nhiên hiểu ra, sáng tỏ nói: “Anh làm gì với cửa hàng sách của Nhạc Nhạc?”

Thượng Quan Sở từ trước đến nay đều dám làm dám chịu, nhún vai, vẻ mặt thản nhiên nói: “Anh chỉ cho người đốt cửa hàng sách thôi”.

Diệp Thanh Linh xoa trán thất vọng, thản nhiên nói: “Có phải cùng lúc giết người phóng hỏa mới là đại sự?”

“Là ở trước lúc cửa hàng mở cửa, sẽ không có làm ai bị thương” hắn chỉ phân phó phóng một chút lửa ở lâu một, hơn nữa là buổi sáng, phát hiện cũng rất đúng lúc, cháy hồng cũng không nhiều.

Diệp Thanh Linh đắm chiều nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, đi dạo phố” Không có thương tổn người, một chút sách đối với Nhạc Nhạc cũng không đáng là bao.

Được thỏa mãn mong muốn cùng Diệp Thanh Linh đi dạo phố, Thượng Quan Sở tươi cười rạng rỡ, Tô Phi nhìn mà cứ tưởng hoa mắt. Lúc bọn họ đi dạo phố chỉ có Tô Phi đi theo, cách đó vài chục bước đều có những người khác âm thầm bảo vệ.

“Như vậy nhất định sẽ dẫn đối thủ đến” Thượng Quan Sở tán thành lời nói của Diệp Thanh Linh. Tuy nói tán thành, nhưng lại chợt cảm thấy cả ngày đi dạo phố ăn cơm, bọn họ không phải là quá phô trương đi.

“Thử một lần xem” So với chờ đợi như vậy thì bây giờ có gì không tốt, phải biết rằng một ngày còn nguy hiểm, hắn sẽ không thể dễ dàng nói yêu với Thanh Linh, càng không thể có được hạnh phúc hắn mong muốn.

Diệp Thanh Linh đồng ý với cách hắn nói, không thể cứ ngồi chờ chết, người đứng đằng sau quả thật rất mạnh, cũng rất thần bí.

“Không có nguy hiểm xuất hiện là tốt rồi, đi dạo phố shopping như vậy cũng được” Thượng Quan Sở nói xong cực kì thản nhiên kéo tay cô vào khu vực đồ trang điểm.

“Vâng” Nên thế, cô cũng không muốn nghĩ nhiều.

Nhìn mặt mộc của Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở nói: “Em vì sao lại không trang điểm, nếu em trang điểm, đeo đồ trang sức chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Thật không?” Diệp Thanh Linh nháy mắt thản nhiên nói.

“Đương nhiên.” Không phải nói con gái vì người mình yêu mà trang điểm sao! Ở trong mắt hắn cô vốn đã rất đẹp, chỉ là hắn muốn nhìn thấy cô vì hắn mà trang điểm đẹp mắt.

Diệp Thanh Linh nghe xong liền nói với nhân viên cửa hàng: “Cho tôi một bộ tốt nhất”

Nhân viên vừa nghe, vẻ mặt cười cười, nhanh chóng đóng gói một bộ đồ trang điểm lại.

“Thì ra Thanh Linh cũng không tiết kiệm.”Thượng Quan Sở thờ dãi.

“Tiết kiệm? Có tiền sao lại không tiêu?” Chẳng lẽ đợi chết rồi mới tiêu? Cô là một người thực tế, có tiền thì muốn hưởng thụ. Cô tuy ít khi đi dạo phố mua này nọ, nhưng đã mua đều mua đồ tốt nhất.

“Haha.....” Thượng Quan Sở cười ha ha, kỳ thật hắn cũng không phải người tiết kiệm. Nhân viên đóng gói một đồng lớn đưa cho Diệp Thanh Linh. Diệp Thanh Linh nhìn một gói to đồ trang điểm, nhìn về phía Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở sững sờ hai giây, cũng không cầm gói to, nhìn về phía Tô Phi đứng cách đó không xa, thản nhiên mở miệng “Tô Phi, trả tiền”

Tô Phi rất nhanh trả tiền rồi nhận cái gói kia.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở hai tay trống trơn, tiếp tục đi dạo phố shopping. Một đường mua không ít đồ, Tô Phi ôm đều ôm một đồng gói to gói nhỏ. Hắn bảo hai cái thủ hạ khác đi lấy xe, đem hết đồ để lên xe, một thủ hạ khác thì đi theo hai người bọn họ làm nhiệm vụ linh tinh.

Nhưng không ngừng trả tiền mặt cũng không phải biện pháp, Tô Phi gọi cho Kim Thanh Vũ muốn bảo hấn tới. Bởi vậy Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh mua cái gì đều không cần dùng tiền trực tiếp trả mà đều để Kim Thành Vũ giải quyết.

Đi dạo phố một ngày cũng không gặp nguy hiểm gì, lại rất bình yên trôi qua. Diệp Thanh Linh mệt mỏi về đến nhà liền nhanh chóng tắm rửa, giảm bớt mệt mỏi.

Bởi vì quá mức mệt mỏi, Diệp Thanh Linh tắm được một lúc thì ngủ thiếp đi.

Thượng Quan Sở đợi lâu mà vẫn chưa thấy Thanh Linh đi ra liền sốt ruột gọi: “Thanh Linh”

Không thấy có trả lời, Thượng Quan Sở rồi lòng, lại quát to, vẫn không có phản ứng. Nghĩ đến chuyện không may xảy ra, càng nghĩ càng lo lắng, liền vào phòng mở ngăn kéo lấy chìa khóa mở cửa rồi đi vào.

Thấy Diệp Thanh Linh không có việc gì chỉ là đang ngủ. Thượng Quan Sở nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn người đang ngủ say kia, Thượng Quan Sở thấy đau lòng, lại không nỡ đánh thức cô dậy. Trong lòng bối rối một chút, cuối cùng quyết định ôm người đang ngủ mình trong bồn tắm lớn ra ngoài.

Nhìn Diệp Thanh Linh bởi vì tắm rửa xong mà mặt phớt hồng, tim hấn đập nhanh hơn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, chỉ là tay vừa mới chạm vào nước hấn đã thấy tim càng đập nhanh hơn, cả người nóng như lửa. Thở sâu thật mạnh, kìm nén bản thân, bắt tay vào ôm lấy người đang ngủ say.

Vừa thoát khỏi mặt nước, Thượng Quan Sở sắc tâm lại nổi lên, không nhịn được cúi đầu nhìn người đang lơ đãng trước mặt, trong lòng không kìm được, tức thì dục vọng bốc lên đến não.

“Anh đang làm cái gì thế?” Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc kia. Thượng Quan Sở bất ngờ khiến tay run run, rồi mềm nhũn, người vừa mới tỉnh lại từ trong lòng hấn ngã văng ra.

“A!” hai người nhất thời cùng lúc kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Em đang câu dẫn anh sao?

“Anh đang làm gì thế?” Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên.

Thượng Quan Sở bị bất ngờ, tay run run, rồi mềm nhũn, người trong lòng hấn vừa mới tỉnh lại đã bị hấn đẩy văng ra ngoài.

“A!” Hai người nhất thời kêu to.

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh. Thượng Quan Sở phản xạ theo điều kiện mới nhanh chóng đỡ được người suýt bị ngã dưới đất. Trong lòng thầm cảm thấy vô cùng may mắn, không bị làm sao.

Diệp Thanh Linh cảm thấy lạnh lạnh, lúc này mới nhận ra trên người mình không có quần áo, trừng mắt nhìn Thượng Quan Sở, bình tĩnh nói: “Để tôi xuống.”

Thấy cô bình tĩnh nói vậy, Thượng Quan Sở cũng không phản đối, sững sờ một hồi rồi mới thả cô xuống.

Diệp Thanh Linh bình tĩnh lại, không nhanh không chậm lấy khăn tắm trên mắc áo bên cạnh quần quanh cơ thể. Thấy Thượng Quan Sở vẫn còn ngây ngốc nhìn mình, thản nhiên nói: “Xem chưa đủ sao?”

“Chưa đủ.” Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ trả lời.

“Còn muốn xem không?” giọng Diệp Thanh Linh mềm nhẹ, giọng điệu giống như đang thương lượng mua bán.

Thượng Quan Sở cười đen tối, trong nháy mắt khôi phục lại nụ cười lưu manh, nói: “Thanh Linh, em đang câu dẫn anh sao?”

“.....” Diệp Thanh Linh dẩu đi sự bối rối trong mắt, thản nhiên hỏi lại, “Anh sẽ mắc mưu sao?” Nói xong chậm rãi đi ra khỏi phòng tắm.

Cô dùng hai chữ mắc mưu, như vậy việc này đúng là một cú lừa, Thượng Quan Sở hấn cái gì cũng có thể chịu, ngoại trừ chịu thiệt. Bởi vậy cũng không có trả lời, đi theo cô ra khỏi phòng tắm, rầu rĩ nghĩ, bị hấn thấy hết, vì sao cô không kêu lớn? Thật là kì lạ.

Diệp Thanh Linh đi đến gian quần áo thay đồ ngủ, tựa hồ chuyện vừa phát sinh như không chưa từng xảy ra.

Cô như vậy lại khiến Thượng Quan Sở không thể hiểu được, kinh ngạc nhìn cô rất lâu rồi mới đi vào phòng tắm rửa.

Chỉ một lát sau, Diệp Thanh Linh liền tiến vào mộng đẹp. Thượng Quan Sở không hiểu vì sao lại không ngủ được, vừa nhắm mắt liền nghĩ đến Diệp Thanh Linh xinh đẹp lả lướt. Dục hỏa tràn đầy, nhìn người bên cạnh đang chui trong đồng chăn lớn, liền hạ lệnh di chuyển đến sát bên cạnh. Một lát sau, nằm cùng giường mà cũng không thể thỏa mãn được dục vọng, hấn lại liên tưởng đến cảnh hấn cùng cô XXO. Nghĩ xong liền vút bỏ chăn của Diệp Thanh Linh xuống.

Nhưng Diệp Thanh Linh đắp chăn lại rất nhanh, kéo kiểu gì cũng không được, Thượng Quan Sở rầu rĩ nhìn người đang đưa lưng về phía hấn, thờ dài đánh ôm cả người lẫn chăn.

Tự nhiên cảm thấy bị đè nặng nên không thoải mái, Diệp Thanh Linh xoay người chuyển thành nằm thẳng.

Nhìn cô lúc ngủ, khuôn mặt trắng nõn lạnh lùng, vì đã ngủ, nên khuôn mặt có chút hồng, không có ánh mắt đậm bạc, chỉ có đôi lông mi cong cong kiểu mị thoát nhìn rất đáng yêu. Phía dưới mũi là đôi môi anh đào nhỏ nhắn, lại kiều nộn, Thượng Quan Sở nuốt nước miếng, nghĩ muốn hung hăng chà đạp.

Nhưng nghĩ đến lần trước hôn cô, cô bỗng nhiên đẩy hấn khiến tay hấn bị thương. Vì vậy hấn không thể hành động thiếu lý trí trước khi được cô cho phép.

Cuối cùng dục vọng chiến thắng lý trí, hấn không chịu được cảm giác có mà không được ăn, chậm rãi hôn lên môi cô.

Vừa đụng đến, Diệp Thanh Linh mở hai mắt, thản nhiên hỏi: “Anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

“Đương nhiên.” Hấn gật đầu. Trước kia hấn cũng nói với cô như vậy nhưng cô không cho.

“Anh chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Cưới em.” Thượng Quan Sở thành thật trả lời.

Diệp Thanh Linh gật đầu, tựa như đang tán thành, nói: “Có nguy hiểm không?” Nếu phải lập gia đình, hấn không hấn không phải là một lựa chọn tốt nhất, nhưng cô không muốn cả ngày đều phải đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Đúng vậy, nguy hiểm không hết, đối với cô thật sự không công bằng, hấn dựa vào đâu mà bắt cô phải chịu nguy hiểm cùng hấn, “Được rồi, quên đi.”

Một lúc sau, không phục lắm, lại nói: “Chúng ta không phải đang ngủ cùng giường sao?” Bọn họ kết hôn hay không, không phải ở trong mắt người ngoài cũng giống nhau sao? Người khác cũng không tìm cô gây phiền toái.

“Bảo má Trương tìm cho anh một căn phòng, thế nào?” Diệp Thanh Linh không nghĩ nói thêm gì nữa.

“Quên đi.” Ở lại trong phòng vẫn tốt hơn.

Buổi sáng tỉnh dậy, thấy Thượng Quan Sở vẫn còn đang ngủ, lại nhìn thấy bàn trang điểm ở bên cạnh, nhất thời cười quý dị.

Nhẹ nhàng cầm đồ trang điểm, lại nhìn khuôn mặt tuấn tú khi Thượng Quan Sở lúc ngủ, bèn lấy đồ trang điểm bắt đầu trang điểm cho hấn.

Tay vừa đụng đến mặt hấn, hấn liền tỉnh lại, nhìn cô nói, “Em đang làm gì thế?”

Thượng Quan Sở nhắm mắt lại, để cô tùy ý trang điểm cho mình.

Thấy hấn phối hợp, Diệp Thanh Linh miễn cưỡng nở nụ cười, bắt tay vào công việc chiến đấu, vì hấn mà trang điểm cho “rất đẹp”, nói: “Được rồi, anh tự mình xem đi.”

Cầm gương trong tay cô, Thượng Quan Sở cảm thấy kinh sợ, không thể tin nổi người trong gương chính là mình.

“Đẹp mà.” Diệp Thanh Linh nghĩ mình trang điểm rất đẹp, về mặt tự tin.

Cô chỉ là vẽ theo kiểu yêu quái thôi, màu sắc sặc sỡ, không nhìn ra chỗ nào xinh đẹp, chỉ cảm thấy ..... Thượng Quan Sở nhìn mình trong gương, một lúc lâu sau mới nói, “Em không trang điểm vẫn hơn.” Đối với kỹ thuật trang điểm của cô, hấn không thể tin tưởng.

“Chẳng lẽ yêu nghiệt không phải hóa trang như vậy?” Diệp Thanh Linh nghiêm túc nghĩ lại.

Cô hấn nói yêu nghiệt, Thượng Quan Sở đem lời này coi như là thành khích lệ, cười cười xóa hết tất cả những thứ kinh khủng trên mặt.

Ăn xong điểm tâm, Thượng Quan Sở lại muốn đi hẹn hò. Hấn còn chưa nói đã thấy Nhạc Nhạc xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Thượng Quan Sở, anh thế mà lại đi đốt hiệu sách của tôi.” Nhạc Nhạc tra xét một chút thì biết người của Thượng Quan Sở làm, xử lý xong một số vấn đề, liền đến tìm hấn hỏi tội.

“Là tôi làm.” Thượng Quan Sở thoải mái thừa nhận.

Trương Đình Đình chuẩn bị đến công ti, nghe hắn nói vậy liền tức giận nói: “Thượng Quan Sở, anh hơi quá đáng rồi, Nhạc Nhạc là bạn của Thanh Linh, sao anh lại làm vậy?”

“Hôm qua Thanh Linh có biết.” Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

Diệp Thanh Linh nhìn Đình Đình và Nhạc Nhạc nói: “Việc này hắn đã thừa nhận, Nhạc Nhạc bị tổn thất gì hắn sẽ chịu trách nhiệm.”

“Vậy sao?” Nhạc Nhạc liếc nhìn Thượng Quan Sở liền cười quái dị nói: “Năm trăm vạn, lấy đến đây đi.” Kì thật tổn thất cũng không nhiều, chẳng qua là mấy chục vạn.

“Cậu nói láo.” Hôm qua Tô Phi nói chỉ tổn thất cùng lắm chỉ mấy chục vạn thôi, đừng tưởng hắn không biết.

“Dám làm liền dám chịu.” Nhạc Nhạc đắc ý cười thẳng lợi.

“Cũng được, Tô Phi đốt toàn bộ hiệu sách, sau đó bồi thường tổn thất cho hắn.” Thượng Quan Sở chậm rãi nói.

“Anh..... Anh.....” Nhạc Nhạc tức giận đến phát run, trong lòng thầm mắng Thượng Quan Sở quá khinh suất, không phân rõ trái phải.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Gả cho anh, được không?

“Nói đi, tổn thất bao nhiêu?” Thượng Quan Sở tỏ vẻ nhân nhả, lười biếng dựa vào sofa, lấy điều khiển chuyển kênh TV.

Nhạc Nhạc có kinh nghiệm, biết lần này lại mà nói nhiều quá hắn cũng sẽ không cho, liền nói: “Hai trăm vạn.” Giảm xuống 1/3, chắc là sẽ cho đi.

“Thật chứ?” Thượng Quan Sở không tin hỏi lại, thần nhiên nhìn vẻ mặt bối rối của Nhạc Nhạc, thần nhiên bảo: “Tô Phi, đi hiệu sách phóng hỏa.”

Tô Phi còn chưa trả lời đã nghe thấy Nhạc Nhạc vội vàng nói: “Đừng đừng, không phải hai trăm vạn, chỉ có một trăm vạn.” Nhạc Nhạc cười khan: “Thật ra là một trăm vạn.”

Thượng Quan Sở so sánh một chút cũng bằng lòng, nhú mày, lại nói: “Tô Phi.....”

Thượng Quan Sở còn chưa nói hết, Nhạc Nhạc liền khóc lớn kêu lên: “Aa ..... anh cũng không thể bắt nạt người khác thế chứ.....!” Lại muốn bảo Tô Phi đi đốt hiệu sách, xong rồi, hiệu sách của hắn toàn bộ đều xong rồi.

Nhạc Nhạc đáng thương nhìn Diệp Thanh Linh cầu cứu, nói: “Thanh Linh, em cũng không thể để hiệu sách của anh bị thiêu rụi chứ!!!”

Diệp Thanh Linh nhìn mặt Nhạc Nhạc giả mù sa mưa, mềnh khóc chuột, nhẹ nhàng an ủi, “Yên tâm, hiệu sách sẽ không bị phá hủy đâu.”

Nhạc Nhạc cảm động đến chảy nước mắt nói: “Vẫn là Thanh Linh tốt nhất.”

“Cho dù là đốt, ít nhất cũng vẫn còn sót lại tro bụi.” Diệp Thanh Linh nghiêm túc nói. Hai mắt Nhạc Nhạc mở lớn, vẻ mặt bị đả kích nghiêm trọng.

Những người còn lại nghe lời của Diệp Thanh Linh vừa nói, không khỏi tròn tròn mắt, làm gì có ai an ủi như vậy, Diệp tiểu thư cũng quá... có cá tính đi!

Nhạc Nhạc đấm ngực dậm chân, một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại. Vẻ mặt ngưng trọng, chậm chạp mở hai mắt, trưng ra bộ dạng coi thường cái chết, nói: “Sáu mươi vạn, nếu tôi nói dối sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Thượng Quan Sở nhếch mày, nói: “Vừa rồi định cho cậu một trăm vạn, giờ chỉ cần sáu mươi vạn là đủ nhỉ?”

Nghe xong lời của Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc bỗng nhiên có ý định muốn chết, không đầu tự nhiên đi gọi Tô Phi làm hắn vừa nghe lại tưởng bảo tên kia đi đốt hiệu sách của hắn. Bởi vì hiểu lầm, chỉ trong hai phút, hắn liền mất bốn mươi vạn. Ánh mắt u oán nhìn Diệp Thanh Linh, “Thanh Linh, sao em không nói rõ cho anh hiểu”.

“Em nghĩ anh biết.” Diệp Thanh Linh nhìn Nhạc Nhạc, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhạc Nhạc vô lực cúi xuống, thở dài: “Thì ra bạn bè chỉ dùng để xuống hố.” Không phải dùng để giúp nhau.

Mọi người nghe hắn nói, không khỏi cười ra tiếng, trong lòng yên lặng nói “Ai bảo cậu là bạn của Diệp tiểu thư làm gì?”

Sau khi giải quyết chuyện của Nhạc Nhạc, Tô Phi đứng lên hỏi, “Sở thiếu, hôm nay có đi ra ngoài không?” Hắn biết lý do vì sao dạo này Sở thiếu hay đi ra phố, mục đích còn chưa đạt, Sở thiếu nhất định còn chưa buông tha.

“Không đi.” Thượng Quan Sở trả lời, ái muội nhìn Diệp Thanh Linh.

Lúc này Ngô Văn xuống cầu thang, đi tới, nói: “Sở thiếu, thứ anh cần chuẩn bị đã xong, mời anh cùng Diệp tiểu thư vào trong phòng.”

“Ừ.” Thượng Quan Sở khẽ hừ một tiếng, xem như đã nghe được.

Nhạc Nhạc đi lấy tiền xong lại tiếp tục đi xử lý công việc, người khác bởi vì Thượng Quan Sở không đi ra khỏi nhà liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Thấy mọi người tản đi, Thượng Quan Sở yên lặng nhìn Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng đẩy cô ra, nói: “Thanh Linh, chúng ta đi xem phim thôi.”

“Ừ.”

“Vây đi thôi.” Dứt lời, Thượng Quan Sở nắm tay cô đi lên lầu.

“Đi đâu?” Gấp như vậy làm gì? Chỉ là xem phim thôi mà. Diệp Thanh Linh oán thầm trong lòng.

“Xem phim. Hay lắm” Thượng Quan Sở bỏ qua khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Thanh Linh, bắt chấp tất cả kéo cô đi.

Thanh Linh cũng phối hợp ngồi trên sofa đợi Thượng Quan Sở mở phim, hơi tò mò thầm nghĩ xem loại phim gì mà khiến hắn háo hức như vậy.

Thượng Quan Sở tò ra thần bí đi đóng cửa lại, khiến phòng tối đen như trong rạp chiếu phim. Diệp Thanh Linh cảm thấy trong việc này có chút âm mưu.

Hắn vui vẻ mở phim, ngồi bên cạnh Diệp Thanh Linh, tùy ý khoác lên vai cô.

Phim bắt đầu chiếu, chỉ thấy hình ảnh một đôi nam nữ lẩn lộn trên giường. Diệp Thanh Linh tức thì hiểu được mình đang xem thể loại phim gì, đen mặt lại, nói: “Anh vì cái này mà cao hứng?”

“Hi hi.” Thượng Quan Sở tà mị cười, “Anh sợ lâu quá rồi nên em quên, thể nào là lẩn lộn trên giường.” Hôm qua hắn còn tin là mọi việc tốt đẹp, mặc kệ thể nào, việc quan trọng nhất với hắn bây giờ là phải vượt qua những ngày tháng thống khổ này.

Cô sẽ không hứng thú với cái loại chuyện này, thật sự cô không hiểu người đàn ông này trong đầu nghĩ cái gì, ở trong thời điểm tăng tăng lớp lớp nguy hiểm mà còn có tâm trạng thưởng thức cái loại phim này.

Hắn dường như còn hiểu cô đang nghĩ cái gì, nhẹ nhàng nói: “Anh biết em lo chuyện đối thủ, nhưng không thể vì lo lắng mà bỏ qua việc hưởng thụ cuộc sống. Nếu sau khi chết mà còn không thể trở thành chồng của em thì anh chết không nhắm mắt.”

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại thần nhiên lướt qua bộ phim kia, một nam một nữ đang cố gắng “vận động”, thần nhiên nói “Tắt đi.” Cô không muốn phải tiếp tục phải cúi đầu.

Hắn rất nghe lời mà tắt đi, nói: “Gã cho anh, được không?”

Diệp Thanh Linh cúi đầu, im lặng.

Thấy cô cúi đầu không nói gì, hắn lại mở phim, trong phim truyền đến âm thanh ư ư a a.

“Tắt đi.” Diệp Thanh Linh lại nói.

Hắn cực kì nghe lời lại tắt phim đi, nói: “Gã cho anh, được không?”

Diệp Thanh Linh lại cúi đầu im lặng.

Lần thứ ba hắn mở phim lên, lập tức có tiếng thở dốc “a a ư ư a a” hỗn loạn từ trong phim truyền đến.

“Tắt đi.” Diệp Thanh Linh vẫn rất kiêu lời.

Lần này Thanh Linh không hề cúi đầu, ngẩng đầu nhìn hắn có chút suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mời mua phiếu trước khi lên xe

Diệp Thanh Linh suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Tôi có hai điều kiện.”

Thượng Quan Sở nghe cô nói thế, cực kì hưng phấn: “Điều kiện gì anh cũng đáp ứng.” Đừng nói hai cái, cho dù có cả hai trăm điều kiện hắn cũng đáp ứng cô.

“Thứ nhất, sau khi kết hôn không được li hôn.” Cô không phải loại người thay đổi thất thường, cũng không thích chồng của mình thay đổi thất thường.

“Được.” Hắn không hề do dự mà đồng ý, một khi đã là của hắn thì hắn nhất định sẽ quý trọng.

“Thứ hai, tôi sẽ không sinh con.” Cô còn nhớ lúc đầu hắn chọn cô chỉ vì muốn có người thừa kế. Cô không muốn làm công cụ sinh con nhưng nếu đứa trẻ được sinh ra do kết tình tình yêu của hai người thì cô sẽ vui vẻ nhận lấy.

“Được thôi. Nhưng nếu em cả đời không sinh con cho anh, chẳng phải anh sẽ bị tuyệt hậu hay sao?”

“Được là được, không được là không được.” Cô không muốn nghe cái gì gọi là lý do.

Thượng Quan Sở trầm mặc hai giây rồi cười nói: “Được, Thanh Linh nói gì cũng đều được.”

Diệp Thanh Linh nhủ mảy, sao hắn lại có thể thần nhiên như thế?

“Thanh Linh nguyên ý gả cho anh?” Thượng Quan Sở không tin cô sẽ dễ dàng mà gả cho hắn như vậy, hắn vẫn có cảm giác như đang mơ.

“Ừ.” Diệp Thanh Linh gật đầu.

“Như vậy, như vậy...” Thượng Quan Sở ấp úng nói: “Chúng ta vậy có thể .... có thể ....” Vừa rồi âm thanh hai người đang lẫn lộn trên giường kia không hề gây ảnh hưởng nhưng bây giờ hắn nghe xong lại khiến dục hỏa sôi trào.

Diệp Thanh Linh nháy mắt nhìn hắn, không biết hắn đang nói gì?

Thượng Quan Sở lấy dũng khí nói: “Chúng ta có thể làm nghĩa vụ vợ chồng không? Hắn nói ý tứ hàm súc, động tác lại không chút ý tứ, còn chưa nói xong đã đè Diệp Thanh Linh xuống dưới thân, ngã xuống sofa, tay chân xâu xa sờ mó lung tung trên cơ thể cô.

Cúi đầu, liên tưởng rất nhanh tới việc được cùng cô âu yếm, ai ngờ môi còn chưa đụng tới, Diệp Thanh Linh đã vội đẩy hắn ra, “Mời mua vé trước khi lên xe.”

Thượng Quan Sở cười lưu manh: “Có thể lên xe trước rồi mua vé bổ xung không?”

“Không thể.” Diệp Thanh Linh tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên định.

Thượng Quan Sở không dám lỗ mãng, không can tâm buông cô ra, dường như hơi tức giận nhìn cô đến một lúc lâu, không nói không rằng kéo cô ra khỏi cửa.

Diệp Thanh Linh cho hắn tùy ý nắm tay, hỏi: “Đi đâu?”

“Đi mua phiếu.” Hắn dùng sức kéo tay cô đi, giống như sợ cô sẽ đi mất.

“Đợi đã.” Diệp Thanh Linh biết hắn đi làm giấy đăng kí nhưng cứ đi như vậy thì đăng kí sao được? Hơn nữa, sổ hộ khẩu không mang thì làm kiểu gì? Nói xong liền định quay về phòng.

“Không cần phải sổ hộ khẩu để chứng minh đâu.” Chỉ cần Thượng Quan hắn đến cục dân chính thì có ai dám ngăn cản hắn.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn hắn, tin hắn nói thật, cũng không nói gì nữa, tùy ý theo hắn lên xe.

Thượng Quan Sở kết hôn, tuy là chung thân đại sự của hắn nhưng lại là do Tô Phi và Ngô Vân sắp xếp, Cục dân chính bỗng nhiên bị Thượng Quan Sở bao hết.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở muốn ra ngoài thì bị Má Trương ngăn lại, hỏi: “Hôm nay không phải Thanh Linh sẽ không ra ngoài sao? Đi đâu vậy?”

“Đi cục dân chính đăng kí kết hôn.” về mặt Thượng Quan Sở vui mừng, sung sướng đem tin tốt nói cho Má Trương nghe.

Ngơ ngác nhìn Diệp Thanh Linh lên xe, một lúc sau má Trương mới hồi phục tinh thần, kêu to: “Không được, không được, bọn họ là ..... đi làm giấy đăng kí kết hôn.” Vừa nói vừa chạy vào phòng khách gọi điện thoại thông báo cho Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình vốn đang ở công ti chuẩn bị vào họp, thấy số máy của mẹ, vội vàng nghe, hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Không được rồi, Thanh Linh bị Thượng Quan Sở đưa đi cục dân chính đăng kí giấy kết hôn.” Má Trương vội vàng nói.

Trương Đình Đình vừa nghe xong cũng vội vã ngắt điện thoại, nói với mọi người trong phòng họp: “Xin lỗi, trong nhà xảy ra chuyện.” Nói xong liền chạy ra khỏi phòng họp.

Trương Đình Đình gọi điện cho Nhạc Nhạc, “Nhạc Nhạc, không hay rồi, Thanh Linh bị Thượng Quan Sở ép đi làm giấy đăng kí kết hôn.”

Đang xử lý công việc ở hiệu sách, vừa nghe Đình Đình nói như vậy liền lập tức bỏ việc trong tay lại, chạy xe đến cục dân chính. Vừa lái xe vừa nghĩ đến việc Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đi đăng kí giấy kết hôn, trong lòng thầm chửi rủa Thượng Quan Sở tí bĩ, sao lại bắt Thanh Linh phải cùng hắn kết hôn?

Trên đường đi Thượng Quan Sở cười không ngừng. Khi đến cục dân chính, không thấy một bóng người, Diệp Thanh Linh liền biết ngay là Thượng Quan Sở phân phó người làm.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh nhàn nhã ngồi trên ghế đã đặc biệt chuẩn bị từ trước trong phòng uống trà, chỉ chờ thủ hạ mang giấy tờ đến cho họ kí là hoàn thành thủ tục.

Một lát sau, Tô Phi mang giấy tờ cho bọn họ kí tên, Thượng Quan Sở xem qua rồi nói, “Làm thêm một bản nữa.” Lại nhìn Tô Phi, “Về sau danh nghĩa tài sản của tôi đều sở hữu dưới tên Thanh Linh.”

“Vâng.” Tô Phi trả lời nhưng có chút cảm thấy không đúng, hỏi, “Sau này chúng tôi đều do Diệp tiểu thư sai bảo sao?”

“Đương nhiên.” Hắn muốn để cô biết thành ý của hắn, trước kia cô nói với hắn, muốn lấy cô thì hắn phải chi 5840 triệu thì cô mới đồng ý gả cho hắn. Tuy hôm nay cô không nói đến tiền, nhưng hắn hy vọng có thể vì cô mà làm điều này.

Tô Phi cùng thủ hạ của hắn đều mang về mặt T,T, trong lòng oán thầm, “Sở thiếu, anh không thể vì bà xã mà bán bọn tôi đi chứ?”

Lão bản vô lương tâm của bọn họ mặc kệ thủ hạ oán than, cười cười nói với Diệp Thanh Linh, “Thanh Linh như vậy vừa lòng không?”

“Không hài lòng.” Diệp Thanh Linh uống một ngụm trà thản nhiên nói.

“Vì sao?” Đây không phải kết quả mà hắn muốn nghe.

“Thứ tôi muốn là tiền, không cần tất cả bất động sản của anh, cũng không cần bọn họ.” Diệp Thanh Linh thản nhiên nhìn lướt qua những người xung quanh.

Hu hu ..... Bọn họ là những người bị mọi người ghét bỏ.

Lần này, Thượng Quan Sở vượt mong ngửa, biết Thanh Linh một khi đã nguyện ý gả cho hắn cũng không so chuyện tiền nong. Nhưng lời của hắn đã nói ra như vậy thì không thể thu hồi lại. Diệp Thanh Linh biết hắn cần cái thang để xuống, liền cười nói, “Nếu như không có, có thể để trước một chút tiền cũng được.” Đối với cô mà nói, có người nguyện ý đưa tiền cho, cô đương nhiên sẽ không từ chối. Nhưng cô cũng không muốn làm hắn khó xử, cũng không muốn bạc đãi chính mình, nên cho hắn một cái giới hạn.

Vốn tưởng rằng cô sẽ không lấy tiền của hắn, nhưng lại thấy cô ra hạn của hắn, không khỏi cảm thấy cô so sánh thú vị, liền dạt dào hứng thú, nói: “Ước trước bao nhiêu?”

“Anh xem rồi tự mình xử lý đi.” Cô thản nhiên nói, tựa hồ không cần nhiều tiền.

“Một triệu, một triệu tiền sinh lễ, em thấy như thế nào?” Thượng Quan Sở tuy nói mang khẩu khí thương lượng nhưng lại mang ý không thể phản bác.

“Ừ.” Diệp Thanh Linh gật đầu đồng ý.

Nghe đến đó, Tô Phi kính nể nhìn Diệp Thanh Linh, sau đó mới hiểu rồi cầm giấy tờ đi.

Một lát sau lại thấy Tô Phi mang giấy tờ đến trước mặt Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở không thèm nhìn mà nhanh chóng kí tên vào. Diệp Thanh Linh cũng chuẩn bị kí tên thì “Thanh Linh, không được kí.” Thanh âm của Trương Đình Đình cùng Nhạc Nhạc vang lên, hô hấp có chút hỗn loạn.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Trương Đình Đình cùng Nhạc Nhạc, thản nhiên nói: “Hai người đến đây. “

Có phải bọn họ đến không công rồi phải không, Trương Đình Đình tròn tròn mắt, nhìn giấy tờ kết hôn trước mặt Diệp Thanh Linh nói: “Là Thượng Quan Sở ép cậu phải không? Thanh Linh, chúng ta mặc kệ hắn, cậu vì cái gì mà phải ở cùng hắn?”

“Thanh Linh, em đừng sợ, hắn dám ép em, anh liều mạng với hắn,” Nhạc Nhạc nói xong liền dường như định xông lên đánh Thượng Quan Sở, cảm thấy nhìn hắn rất ngứa mắt.

Thượng Quan Sở nhìn thủ hạ đang ngăn cản Nhạc Nhạc, không nói lời nào, cũng không giải thích, chỉ cười nhìn trơ khờ hải trước mắt.

“Tôi tự nguyện.” Diệp Thanh Linh thản nhiên nói ra tình hình thực tế.

“Cái gì?”

“Thanh Linh, cậu em điên rồi sao?” Trương Đình Đình cùng Nhạc Nhạc đều trừng mắt kêu to, vẻ mặt không thể tin.

Diệp Thanh Linh cũng không giải thích nhiều, khẳng định “Đúng vậy.”

“Vì cái gì? Thanh Linh, chúng tớ ở Diệp Thị làm tốt lắm. Chúng tớ không có tiền của hẳn cũng không có vấn đề gì.” Trương Đình Đình lo sợ Thanh Linh quyết định như vậy sau này sẽ không được hưởng hạnh phúc. Nhưng cô biết đâu rằng ở trong lòng Thanh Linh, sau một đêm dây dưa, lại thấy mình không cần đi tìm hạnh phúc gì đó ở đâu nữa. Cô bây giờ chỉ đồng ý kết hôn với Thượng Quan Sở, cho dù là có người không thích.

“Đúng vậy. Thanh Linh, cùng bọn anh đi thôi. Không cần cùng cái tên yêu nghiệt kia kết hôn.” Nhạc Nhạc cùng Trương Đình Đình nói.

Diệp Thanh Linh nở nụ cười, thẩm thía lời nói của Trương Đình và Nhạc Nhạc: “Hai người đừng lo lắng, tôi tự có chừng mực.”

Trương Đình Đình không tin tưởng, nhưng nhìn thấy Thanh Linh cười tự tin như vậy, không hoài nghi nữa, hỏi lại, “Thật sự là cậu tự nguyện sao?”

“Đương nhiên.” Diệp Thanh Linh cười thản nhiên, một chút cũng không nhìn ra là nói dối.

Trương Đình Đình tin nhưng Nhạc Nhạc lại không tin, cãi lộn ở bên cạnh.

“Kéo ra ngoài.” Thượng Quan Sở không muốn tiếp tục nghe Nhạc Nhạc âm ỉ.

A Phú vốc dáng cao lớn, toàn thân trắng kiện, thoải mái kéo Nhạc Nhạc ra khỏi cục dân chính. Nhạc Nhạc bị kéo ra ngoài, tức giận mắng: “Thượng Quan Sở, anh là loại người ti bỉ, vô si, tiểu nhân. Anh dám bức Thanh Linh cùng anh kết hôn, anh có chết cũng không được tử tế. Anh...”

Chỉ trong chốc lát, Diệp Thanh Linh đã cùng Thượng Quan Sở hoàn thành giấy tờ kết hôn, đi ra khỏi cục dân chính, mà Nhạc Nhạc vẫn còn chưa thấy mặt tiếp tục mắng Thượng Quan Sở.

“Tôi rửa con của anh sinh ra sẽ quái dị, không mắt không mũi, ta rửa người ... (lược bỏ ba nghìn chữ)” Nhạc Nhạc tiếp tục công trình mắng rửa người.

Thanh Linh đến gần Nhạc Nhạc, nghe xong lời khó nghe mà Nhạc Nhạc vừa thốt ra, cau mày thản nhiên nói: “Nhạc Nhạc, anh đang rửa em?”

“Anh không có, anh đang rửa Thượng Quan Sở.” Nhạc Nhạc giải thích.

“Cậu mắng tôi sinh con không có mắt không có mũi.” Lời nói khó nghe như vậy, nhưng trong lời của Diệp Thanh Linh, lại không hề có chút khó nghe nào, mà còn ngược lại, có chút buồn cười.

“Anh mắng Thượng Quan Sở.” Nhạc Nhạc lại nhấn mạnh.

“Con của anh ấy chính là con của em.” Bọn họ bây giờ là vợ chồng, mắng con hẳn cũng có nghĩa là mắng con cô. Điểm ấy đâu có gì đáng tranh luận.

Nhạc Nhạc nghe xong mới ngộ ra, Thanh Linh kết hôn cùng Thượng Quan Sở, hẳn mắng đứa nhỏ của Thượng Quan Sở chính là mắng con của Thanh Linh. Nhạc Nhạc xấu hổ, nói: “Anh không có ý đó, anh không nghĩ căn bản chính là mắng em.”

“Ừ.” Diệp Thanh Linh coi đó như là một lời giải thích.

Dọc đường Nhạc Nhạc vẫn lầm nhảm chửi rửa, Thượng Quan Sở cũng không tức giận, cười tươi nói: “Mắng chửi đi, dù sao từ nay về sau Thanh Linh cũng là vợ của tôi.”

Nhạc Nhạc tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đi lên đánh cào cái mặt cười kia.

Đoàn người trở lại biệt thự, Thượng Quan Sở cũng không ăn trưa, vội vàng sai người tìm ngày tốt cử hành hôn lễ.

Tiền Nguyên vừa nghe bọn họ đi làm thủ tục đăng ký kết hôn, vẻ mặt hâm mộ nhìn Mễ Lam Nhi nói: “Chúng ta khi nào thì đi làm giấy đăng ký kết hôn? Hay là bây giờ đi làm đi! Có thể cử hành cử hành hôn lễ cùng ngày cùng Sở thiếu và Diệp tiểu thư.”

Mễ Lam Nhi hừ lạnh nói: “Anh có 5840 triệu sao?” Phải biết rằng Diệp tiểu thư cần ngần đó tiền mới đồng ý gả cho Sở thiếu.

“Tôi không có.” Chẳng lẽ Diệp tiểu thư cùng Sở thiếu kết hôn là do Sở thiếu dùng 5000 triệu đổi? Tiền nguyên nhìn Thượng Quan Sở đầu đầy dấu hỏi.

Thấy Tiền Nguyên nghi hoặc, Thượng Quan Sở giải thích với Tiền Nguyên: “Tôi cũng không lãng phí nhiều tiền như vậy.”

“Tóm lại là bao nhiêu tiền?” Tiền Nguyên cực kì tò mò, không còn vẻ gì gọi là lãnh khốc nữa.

“Một triệu tiền sinh lễ.” Thượng Quan Sở trả lời.

“A, thật không vậy?” Tiền Nguyên không tin tưởng, quay sang nhìn Diệp Thanh Linh đang ăn cơm.

“Thật sự.” Diệp Thanh Linh không ngần đầu, thản nhiên trả lời.

Trên mặt Tiền Nguyên tất cả đều là ý cười, cười lấy lòng với Mễ Lam Nhi, nói: “Anh cũng chỉ có một triệu tiền sinh lễ, chúng ta cùng đi đăng kí giấy kết hôn được không?” Phải biết rằng hắn thăm hơn Thượng Quan Sở rất nhiều, tuy từ trước tới nay chung phòng với Mễ Lam Nhi nhưng Mễ Nam Nhi ngủ trên chiếc giường mà hắn không có chỗ ngồi còn nói gì đến chỗ ngủ. Hắn cho tới nay vẫn là “ăn chay”, tuy có “thức ăn” trước mặt nhưng lại không dám đụng vào.

“Không được.” Mễ Lam Nhi trừng mắt nhìn Tiền Nguyên một cái, vẻ cực kì tức giận.

Tiền Nguyên thấy Mễ Nam Nhi tức giận, trong lòng thầm kêu oan khuất.

Sau khi Thượng Quan Sở ăn xong lại mặt dày nói muốn cùng Diệp Thanh Linh tiếp tục xem phim, Diệp Thanh Linh biết hắn đang nhắc đến loại phim gì, thế nào không đồng ý, liền bảo uống trà chơi cờ cùng bọn Mễ Lam Nhi ở hoa viên.

Nhìn Nhạc Nhạc cùng Diệp Thanh Linh chơi cờ vui vẻ, Thượng Quan Sở ở bên cạnh lúc ẩn lúc hiện, không ngừng than thở.

Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên cũng đang chơi cờ vua, nghe hắn không ngừng than thở, liền nói: “Sở thiếu, cậu có muốn chơi cờ không?” Mễ Lam Nhi vừa nói xong liền đứng dậy nhường chỗ cho Thượng Quan Sở, mời Thượng Quan Sở cùng Tiền Nguyên đánh cờ.

Tiền Nguyên hờn giận nhìn Thượng Quan Sở, Thượng Quan Sở cũng không muốn cùng Tiền Nguyên chơi cờ, liền nói: “Thanh Linh, chúng ta cùng nhau về phòng tiếp tục xem phim đi.” Hắn cũng không muốn cùng Diệp Thanh Linh chơi cờ, nguyên nhân là sợ chơi không thắng nổi Diệp Thanh Linh.

“Anh tự đi mà xem.” Cô sẽ không mắc mưu của hắn đâu, người đàn ông này sao mới buổi sáng mà đã nghĩ đến những thứ linh tinh như vậy.

Diệp Thanh Linh cùng bọn họ trải qua một buổi chiều thú vị, mà Thượng Quan Sở ở bên cạnh Diệp Thanh Linh lại nhàm chán đập muỗi, hơn nữa còn giả bộ nói: “Vi không muốn Thanh Linh bị muỗi đốt.” Kì thật hắn lo lắng Thanh Linh bị con muỗi eo là Nhạc Nhạc gây rối.

Bữa tối, Thượng Quan Sở tao nhã dùng cơm, sau đó cũng không bắt Thanh Linh cùng mình về phòng xem phim. Yên lặng đi theo Diệp Thanh Linh giải quyết đồng văn kiện, đến mười một giờ lại tiếp tục yên lặng cùng cô về phòng.

Thấy Thượng Quan Sở có thái độ khác thường làm Thanh Linh phải chú ý, xoay người đã thấy hắn vui vẻ khóa trái cửa, sau đó là kéo màn.

“Anh muốn xem phim?” Nhìn hành động của hắn, cô không khỏi liên tưởng đến bộ phim buổi sáng hắn muốn cùng cô xem.

“Không xem.” Thượng Quan Sở cười đen tối, dùng ánh mắt sói xám nhìn thẳng nhìn Diệp Thanh Linh, nói: “Xem người khác không thú vị, đêm nay chúng ta tự làm vẫn hơn.” Hắn nói xong liền khom người bế cô đến phòng tắm.

Diệp Thanh Linh thấy hắn tự nhiên bế mình, không khỏi kinh hãi, trừng mắt nhìn hắn, ôn hòa nói: “Khoan đã.”

Thượng Quan Sở không nghĩ cô sẽ không cự tuyệt mình, trong lòng có một luồng khí ấm áp nhẹ nhàng chảy, cảm giác hạnh phúc nằm ngay trước mắt, chỉ cần duỗi tay ra là có nắm lấy. Trên mặt mang theo nụ cười tràn đầy hạnh phúc, rất nhanh ôm cô vào phòng tắm, ánh mắt tràn đầy dục vọng nhìn cô, nói: “Chúng ta tắm uyên ương trước, sau đó ....” Hắn hưng phấn nói, tựa hồ giờ khắc này vô cùng quan trọng với hắn.

Nghe hắn nói ái muội như vậy, lần đầu tiên cô đỏ mặt, lại giả bộ bình tĩnh nói: “Bồn tắm rất nhỏ.” Không thể nào chứa được hai người. Hắn muốn cùng cô uyên ương tắm, tiền độ của bọn họ có phải hay không quá nhanh?

Hắn nghe ra ý tứ cự tuyệt trong lời nói của cô, lại làm bộ không nghe thấy, nghiêm trang nhìn bồn tắm, nói: “Cái bồn này nhỏ? Nó nhỏ, sợ là cho hơn hai người vào cũng không có vấn đề.”

Lời hắn nói là thật, nhìn bồn tắm trong phòng quả thực rất lớn, nếu nói nó nhỏ thì có thể gọi nó là một cái bể nhỏ.

Diệp Thanh Linh hồi hận nhìn bồn tắm lớn, trong lòng thầm kêu khổ vì sao lúc trước không mua một cái bồn tắm bé hơn. Cái này thật .... , đúng là lấy đá buộc vào chân mình mà.

Cô còn đang suy nghĩ về cái bồn tắm lớn thì Thượng Quan Sở lại đang tự động xả nước ấm vào bồn, tiếp theo chậm rãi cởi quần áo, mặt cười meo meo nhìn cô đang tức giận, nói: “Có nước ấm rồi, đã có thể tắm.”

“Anh ....Anh tắm trước đi.” Lúc này cô bỗng có cảm giác muốn chạy trốn.

Nhìn dáng vẻ cô như đang muốn chạy trốn, Thượng Quan Sở cười tà, ôm lấy cô còn chưa cởi quần áo vào bồn tắm lớn, rồi cũng bước theo vào bồn. Thượng Quan Sở cười đen tối nói: “Bà xã, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương đi!”

Cười gian ác như vậy không khỏi khiến Diệp Thanh Linh cảm thấy rùng mình, lạnh lùng nhìn hắn rất lâu, rồi mới thốt ra hai chữ: “Tắm đi.”

Thượng Quan Sở cao hứng, ôm cô chặt vào lòng, tay lại không an phận muốn “giúp” cô cởi quần áo.

“Em sẽ tự coi.” Diệp Thanh Linh đẩy hẳn ra.

“Đề anh giúp em đi.” Hần cười lưu manh, tiến sát đến bên cô, rồi lại ở trên người cô sờ loạn lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Sở thiếu, tác hoan vô độ

Sở thiếu gia vô cùng cao hứng, khẽ kéo nhẹ một cái, đã kéo thân thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong ngực. Tiếp theo tay bắt đầu không an phận bắt đầu giúp nàng cởi quần áo “Tự tôi biết coi.” Diệp Thanh Linh đẩy hẳn ra. “Đề anh giúp em!” Hần cười gian xảo, tựa sát vào cô, ở trên người cô lung tung sờ soạng. Diệp Thanh Linh cũng không tiếp tục chống đỡ, cũng đã kết hôn, giữa vợ chồng, chuyện phòng the đương nhiên là không thể thiếu. Tuy nói là nói như thế, nhưng muốn cô không khản trương cũng bảo trì trấn định vẫn là rất khó. Kỳ thật Thượng Quan Sở cũng rất khản trương, tuy nói gần đây bọn họ mỗi ngày đồng giường mà ngủ, nhưng chưa bao giờ quá thân mật như vậy, dùng nói tâm lý khản trương, tìm đập cũng không quy tắc loạn nhảy dựng lên. Sau một trận lung tung sờ soạng, thì nút áo cũng đã bị bung ra. Thấy cô vẫn cố về mặt đạm mạc, Thượng Quan Sở nhìn cô cười, bộ dáng rất yêu nghiệt, chói mắt lại mang theo vẻ tà ý. Hần dán sát vào cô, môi áp lên môi cô, không đợi cô phản ứng, liền giữ lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, tiếp theo liền giữ lấy căn cần cuồng loạn. Tay hắn đương nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, nhanh chóng cởi bỏ hết. Quần áo đều cởi bỏ hết, cô không còn trời buộc, cô giống bị kinh hoàng, dùng sức đẩy hẳn ra, thanh âm lạnh lùng nói: “Đi tắm trước!” Trong bồn tắm mà làm chuyện đó, cô không tiếp nhận được. Thượng Quan Sở dục hỏa đã sớm đầy lên, cảm thấy một thân khô nóng khó có thể giải trừ, bắt đầu nhìn Diệp Thanh Linh sau một lúc lâu, khẽ cong khoe môi, sùng nịch cười nói: “Đều nghe lời em.” Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng thở ra nhẹ nhàng, nhưng vừa thấy mình toàn thân lửa lò đứng trước mặt hắn, mặt vẫn đỏ bừng, nồn nóng giấu đi thẹn thùng. Bắt đầu tắm lung tung cho mình, liền vội vàng đứng dậy rời khỏi bồn tắm, lấy áo choàng tắm khoác lên mình rồi ra khỏi phòng tắm. Thượng Quan Sở vốn định giữ cô lại, nhưng nghĩ do cô đồng ý nên mới nồn nóng như vậy, cũng nhanh chóng tắm rửa rồi khoác áo choàng tắm ra ngoài. Diệp Thanh Linh đã thay áo ngủ, sau đó đắp chăn, tính ngủ. Thượng Quan Sở nhìn cô nghiêng người trên giường lấy tay nắm eo nhỏ của cô, rất tự nhiên mà dựa đầu vào cô, ở bên tai cô khẽ cắn nhẹ nhàng, đôi môi mọng cùng môi cô dây dưa, hơi thở ấm áp dùng trên đường cong duyên dáng của cổ cô. Tiếp theo nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng.” Lúc này hắn nhớ tới thời gian ở biệt thự Minh Nguyệt sơn, cô mắng hắn là khốn kiếp, nhất định là lần trước hắn chưa đủ nhẹ nhàng mà làm đau cô. Diệp Thanh Linh bị hơi thở ấm áp của hắn làm cho tê dại, theo bản năng muốn tránh né, lại không ngờ rằng, cô càng trốn, hắn liền tiến thêm một bước, giống như hắn với quần áo của cô như hình với bóng. Diệp Thanh Linh đơn giản không hề tránh né, giật giật thân thể nằm thẳng, mở to hai mắt nhìn hắn, cô muốn nhìn thử xem hắn muốn làm cái gì? Cô nhìn hắn như vậy, ngược lại hắn có chút không thích ứng, làm ra vẻ lạnh trầm ta mệnh lệnh “Nhắm mắt lại.” Cô làm bộ như không có nghe, còn làm mặt lạnh nhìn hắn một cái, nói nghiêm túc: “Muốn làm gì cũng được, chẳng qua em muốn nhìn anh làm như thế nào.” Nghe xong, hắn nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Không bằng anh lấy máy quay quay chúng ta nhé?” Diệp Thanh Linh hoảng sợ, cái người này, nói chuyện luôn không biết xấu hổ. Cô không hứng thú nhìn hắn, cũng không nói, nhìn vài giây rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Lại là bộ dáng bị bắt buộc kia, Thượng Quan Sở không khỏi cau mày, vẻ mặt bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau đó áp lên thân thể mềm mại của cô. Hắn thực ôn nhu, hôn rất nhẹ như bảo bối lên từng chỗ trên thân thể cô. Dùng chạm thân mật như vậy làm cô không ngừng run rẩy, như ăn nhấm, lại như hưởng thụ. Thật lâu sau, cô chậm rãi, bắt đầu đáp lại hắn, hắn rất vừa lòng nở nụ cười. Tiếp theo lại cố gắng khiêu khích. Tiếp theo cô hừ nhẹ một tiếng, bọn họ dung hợp cùng một chỗ. Hắn thực ra sức vận động, mà cô chỉ có thể yên lặng thừa nhận, cô không biết rốt cuộc bị hắn ép buộc bao lâu, cô chỉ biết là rất mệt mỏi thực mệt mỏi, rất muốn ngủ. Đến khi thỏa mãn, Thượng Quan Sở lẳng lặng nhìn cô mang vẻ mặt có chút hồng nhuận, cúi đầu ấn xuống một nụ hôn rồi mới ôm cô vào lòng nặng nề ngủ. Diệp Thanh Linh hiển nhiên là mệt muốn chết rồi, buổi sáng 8 giờ vẫn chưa tỉnh, mà Thượng Quan Sở trải qua nghỉ ngơi, cả người tinh thần sảng khoái. Thấy cô không có dấu hiệu tỉnh lại, mình cũng không muốn rời giường, lấy tay chống đầu dậy nhìn cô ngủ. Nhìn gương mặt trắng nõn mềm mại của cô, cánh môi hồng, thân thể hắn lại khô nóng, hạ thân lại có phản ứng. Thượng Quan Sở có chút ảo não với phản ứng của mình, lại không đành lòng ép buộc cô lần nữa, liền nghĩ chỉ cần hôn một chút thì tốt rồi. Nghĩ vậy liền cúi đầu hôn lên môi của cô. Cảm nhận một mùi hương xông vào mũi, hắn không buông tha, càng tiến thêm một bước đôi môi. “Ngô.” Vốn dĩ người đang ngủ say liền mở mắt, ánh mắt mông lung nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt cô. Thượng Quan Sở thấy cô tỉnh lại, cũng không buông đôi môi đỏ mọng mà người của cô. Hắc hắc cười nói: “Tỉnh.” Cô gật gật đầu, nhìn hắn hỏi: “Anh đang làm gì thế?” Tên này không phải lại muốn làm chuyện đó nữa chứ, tối qua cô bị ép buộc một đêm toàn thân chỗ nào cũng đau nhức không thôi. Hắn nhìn cô, cười nói: “Thanh Linh, chúng ta có nên thương lượng chút không?” “Không thương lượng.” Đừng tưởng rằng cô không biết tâm địa gian xảo này, muốn thương lượng rồi sẽ ép buộc cô luôn sao? “Vợ ới, sao em có thể như vậy với chồng được.” Thượng Quan Sở sửa cách gọi lại gọi Diệp Thanh Linh là vợ, vẻ mặt vừa bất mãn vừa đáng thương nhìn cô. “Kiềm chế, hiểu không?” Nếu như hắn không biết kiềm chế, cô có thể sống nổi hay không. “Không hiểu.” Hắn giả ngu, nói xong liền áp lên thân thể của cô. Cô không có nửa điểm khí lực để đẩy hắn, chỉ mặc hắn đè lên như vậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn. Mắt lạnh của cô, hắn làm như không thấy rồi lại hôn lên môi cô. Tay lại sờ loạn lung tung trên người cô. Khi hắn tay tiếp xúc đến cô cô mới nhận ra là mình không có mặc quần áo, trần như nhộng, không phải là làm cho hắn càng muốn làm gì thì làm sao? Hôn nửa ngày, cô một chút phản ứng cũng không có. Cô gật gao cắn răng, hắn là một chút tiến bộ cũng không có. Thấy đốt lửa không thành, hắn bực mình ngồi dậy nói: “Vợ à, em đáp lại anh một chút được không?” “Không được.” Cô lạnh nghiêm mặt nói. Thượng Quan Sở không có biện pháp chỉ có thể thỏa hiệp, đứng dậy mặc quần áo rồi vào phòng tắm sửa soạn. Hai người sửa soạn xong lại xuống lầu dùng bữa sáng. “Diệp Thanh Linh, cô là loại đàn bà thấy tiền sáng mắt, cô gả cho anh tôi vì tiền, cô lừa gạt tình cảm của anh tôi, cô nhất định sẽ chết không từ tế.” Vừa xuống lầu, chỉ thấy Giai Tinh từ bên ngoài vọt vào, chỉ vào mặt Diệp Thanh Linh mắng thật lớn. Diệp Thanh Linh không để ý tới cô ta, tùy ý dặt tay Thượng Quan Sở, xuống lầu sau đó chậm rãi đi đến nhà ăn dùng bữa sáng. Thượng Quan Sở khinh nhủ mi lại nói, “Ngô Vân, đưa Giai Tinh trở về Minh Nguyệt sơn, nếu như cô ta lại xuất hiện ở Diệp gia, về sau cậu cũng ở lại Minh Nguyệt sơn đừng đến đây nữa.” “Vâng.” Ngô Vân vẻ mặt vận vẹo, lần này để Giai Tinh chạy đến đây gây sự là hắn quản lý không tốt, hắn quên dặn dò cấp dưới, dù như thế nào cũng không được để Giai Tinh rời khỏi Minh Nguyệt sơn. Ngô Vân phát tay một cái, hai tên thủ hạ đã phối hợp bắt Giai Tinh ra khỏi Diệp gia, dù cho cô ta có mắng chửi như thế nào cũng không có ai để ý. Giai Tinh vừa ra khỏi cửa, thấy có vài người từ ngoài tiến vào. “Thượng Quan, xảy ra chuyện gì? Giai Tinh làm sao vậy?” Kim Thành Vũ bộ dáng không kiềm chế được, ngồi đối diện Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở hít thở đánh giá. Nhìn trên cổ Diệp Thanh Linh có dấu hơi hơi hồng nói: “Thượng Quan thật không biết thương hoa tiếc ngọc, đem làn da mềm mại của Diệp tiểu thư chà đạp như vậy.” Lúc này Thượng Quan Sở mới nhìn đến dấu hôn trên cổ của Diệp Thanh Linh, rất đắc ý nói: “Đây chính dấu ấn riêng của tôi không phải là chà đạp?”

Diệp Thanh Linh mất tự nhiên kéo cổ áo, che dấu vết xanh tím trên cổ. Lúc này Mễ Lam Nhi đi tới, lấy khăn quàng cổ đưa cho Diệp Thanh Linh. Diệp Thanh Linh cảm kích nhìn Mễ Lam Nhi một cái, nói: "Cám ơn." Tiếp theo xem như chuyện gì cũng không phát sinh cái đầu dùng cơm. Dịch Hiểu Huyền vốn dĩ vừa vào cửa liền muốn nhào vào trong lòng Thượng Quan Sở, nhưng cô ta vẫn còn chưa kịp mở miệng, đã bị Dịch Thiếu Kiệt kéo lại, hơn nữa còn dùng tay ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn lúu rúu không ngừng của cô. Dịch Hiểu Huyền dùng sức bỏ kiềm chế của Dịch Thiếu Kiệt ra, một lòng muốn chui vào trong lòng Thượng Quan Sở, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói: "Sở ca ca, sao anh lại kết hôn? Em làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!" Nói xong thật đúng là có vài giọt lệ rơi xuống. Dịch Thiếu Kiệt bị dọa đến, không nghĩ tới em gái mình lại có tình cảm đối với Thượng Quan Sở sâu như thế, có chút đau lòng Dịch Hiểu Huyền nói: "Hiểu Huyền không được gây sự, Sở ca ca của em đã kết hôn rồi, không thể thay đổi được." Đừng nói là đã kết hôn, cũng không thể thay đổi. Phải biết rằng chỉ cần Thượng Quan Sở đã nhận định thì không thể thay đổi, em gái mình như vậy chỉ càng làm Thượng Quan Sở chán ghét. Lúc này Khương Thừa đi vào, nhìn Dịch Hiểu Huyền bộ dáng thương tâm rơi lệ, sắc mặt tái nhợt. "Không, em muốn Sở ca ca, Sở ca ca là của em, của em." Dịch Hiểu Huyền nổi điên đẩy Dịch Thiếu Kiệt ra, con mắt đầy hận ý nhìn Dịch Thiếu Kiệt, tiếp theo nhắm phía Diệp Thanh Linh mà giờ móng vuốt, "Là cô cướp Sở ca ca đi, cô lấy Sở ca ca đi, Cô là đàn bà hư hỏng, cướp Sở ca ca đi." Thượng Quan Sở cùng những người khác không ngờ Dịch Hiểu Huyền sẽ điên lên mà tấn công Diệp Thanh Linh, vốn dĩ đang ăn cơm Diệp Thanh Linh nghe Dịch Hiểu Huyền ra tiếng mà có chút phòng bị, nghiêng người đi để tránh, nhưng tay vẫn bị Dịch Hiểu Huyền cào trúng vài vết chảy máu. May mắn Thượng Quan Sở đứng lúc tiến lên ngăn cản, Dịch Thiếu Kiệt cùng Khương Thừa cũng đứng lúc kéo Dịch Hiểu Huyền nổi điên lại, Diệp Thanh Linh bị thương cũng không nặng. Nhưng nhìn thấy mu bàn tay trắng nõn của Diệp Thanh Linh có vài vết máu, sắc mặt Thượng Quan Sở nhất thời âm trầm, ngữ khí lạnh như băng, "Dịch Thiếu Kiệt." Dịch Thiếu Kiệt biến sắc, thân thể không khỏi run một chút, nói: "Sở thiếu, à... Thực xin lỗi, tôi mang em gái mình trở về, sẽ không để xuất hiện ở Diệp gia." Dịch Hiểu Huyền mặc dù bị Dịch Thiếu Kiệt cùng Khương Thừa kiềm chế, nhưng vẫn là hướng đối diện kêu to, tay chân vung loạn. Thượng Quan Sở coi như vừa lòng phương pháp xử lý của Dịch Thiếu Kiệt, nghiêm mặt lạnh lùng gật đầu nói: "Mang cô ấy trở về đi." Thượng Quan Sở dứt lời, chỉ nghe Dịch Hiểu Huyền la lên một tiếng, ngắt đi. Dịch Thiếu Kiệt cùng Khương Thừa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Dịch Thiếu Kiệt khom người ôm lấy em gái muốn để Khương Thừa chữa trị. "Đi đâu?" Thượng Quan Sở lạnh lùng nói. Dịch Thiếu Kiệt dừng bước chân lại, biết Thượng Quan Sở không cho em mình ở lại Diệp gia, lại khó xử nói: "Để em ấy tỉnh lại rồi đi có được không?" "Không được." Thượng Quan Sở không có nửa điểm cảm tình, nghĩ đến Dịch Hiểu Huyền làm Diệp Thanh Linh bị thương, đúng là rất muốn giết người. Khương Thừa cũng muốn mở miệng cầu xin, lúc này Diệp Thanh Linh lại đứng lúc mở miệng nói: "Khương Thừa cũng đến Dịch gia đi!" "Sở thiếu." Tất cả mọi người đều mở miệng cầu tình. "Trở về Dịch gia." Thanh âm của Thượng Quan Sở càng thêm trầm lạnh. "Diệp tiểu thư." Mọi người lại đem hy vọng đặt trên người Thanh Linh. Diệp Thanh Linh im lặng một lát, nhìn Thượng Quan Sở thần nhiên nói: "Hết thấy đều nghe anh ta an bài." Cô cũng không ngờ mà đem người tôn thương mình giữ lại. Dịch Thiếu Kiệt thấy cầu xin vô ích, ôm Dịch Hiểu Huyền đang ngắt ra ngoài, Khương Thừa thất vọng nhìn Thượng Quan Sở, lòng như lửa đốt đi theo. Anh em Dịch gia vừa đi, Kim Thành Vũ dạt dào hứng thú nhìn ý chỉ sát đá của Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh nói: "Thượng Quan làm như vậy là có nguyên nhân khác chứ!" "Không có." Thượng Quan Sở nghiêm mặt lập tức đáp lại. "Ừm, đã rõ." Kim Thành Vũ về mặt hiểu rõ, không thêm nhắc lại, chỉ là nghiêng đầu tự suy nghĩ. Không lâu sau, bác sĩ Bạch xử lý vết thương của Diệp Thanh Linh xong. Lúc rời đi còn dặn mỗi ngày phải thay thuốc. Bác sĩ Bạch rời đi không lâu, Diệp gia có mấy chục chiếc xe xuất hiện. Diệp Thanh Linh đứng trước cửa sổ của thư phòng thần nhiên nói: "Hiện tại Diệp gia là tôi làm chủ hay các người làm chủ?" "Đương nhiên là Thanh Linh làm chủ." Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ trả lời. "Tôi không muốn bọn họ tiến vào Diệp gia." Ý là nói, khách của hân tự xử lý, có thể ở Minh Nguyệt sơn của Thượng Quan gia, cũng có thể ở bên ngoài biệt thự Diệp gia, nhưng không thể vào Diệp gia nửa bước. Thượng Quan Sở cầm lấy điện thoại nói: "Tô Phi, xử lý người ngoài cửa. Mười phút sau tôi không muốn thấy họ xuất hiện ngoài cửa Diệp gia nữa." "Vâng." Vốn dĩ còn muốn cùng Kim Thành Vũ thảo luận muốn xử lý bọn quyền quý Thành phố A như thế nào, Tô Phi tiếp mệnh lệnh sau một phút đồng hồ, liền cùng Kim Thành Vũ xuất hiện phía trước chủ nhân mấy chục chiếc xe kia. Thấy Tô Phi cùng Kim Thành Vũ vừa ra tới, bọn quyền quý Thành phố A kia vây quanh bọn họ, đều nói, đến cùng chúc Sở thiếu tân hôn vui vẻ. Hơn nữa mỗi người đem đến những lễ vật giá trị xa xỉ. Tô Phi sai người đem này lễ vật nhận lấy, sau đó về mặt cứng nhắc cười, nói: "Có việc muốn cùng tôi bàn, mời đến Minh Nguyệt hội sở." Minh Nguyệt hội sở ở khu phố trung tâm Thành phố A, cũng là sản nghiệp của Thượng Quan Sở, đến hội sở đều là người của hắc thị. Mà Kim Thành Vũ cũng cười nói: "Muốn cùng tôi hợp tác, có thể đến tập đoàn Kim Vũ của tôi." Hân sáng sớm nhận được điện thoại của Tô Phi, đã biết Tô Phi muốn hân đến xử lý giúp người muốn dùng quan hệ leo lên. Mọi người vừa nghe, về mặt cười tươi như hoa, không đến mười phút liền đi theo Tô Phi cùng Kim Thành Vũ rời khỏi biệt thự Diệp gia. Nhìn Tô Phi cùng Kim Thành Vũ vài phần liên thủ phục bọn quạ đen đáng ghét kia, Thượng Quan Sở vừa lòng cười nói: "Thanh Linh vừa lòng chưa?" "Còn nữa, không biết có lễ vật gì." Diệp Thanh Linh nhìn phải mười mấy người mới ôm hết lễ vật vào Diệp gia nói. "Đi xem chẳng phải sẽ biết sao." Thượng Quan Sở nắm tay không bị thương của Diệp Thanh Linh nói: "Vợ, chúng ta đi xuống lầu." Hân bỗng nhiên kêu vợ, nghe được Diệp Thanh Linh không biết có vị gì, sắc mặt hiện vài phần không khỏe. Ngữ khí lạnh nhạt, nói: "Lễ vật có thể bán không?" "Chúng ta thiếu tiền sao?" Thượng Quan Sở mặt đạm mạc hỏi. "Không thiếu." Diệp Thanh Linh cup mắt nhẹ giọng trả lời. "Không thiếu vì sao lại bán lễ vật?" Thượng Quan Sở không rõ rốt cuộc cô muốn gì. "Nhiều lắm, chiếm diện tích." Diệp Thanh Linh nghiêm trang nói. Câu trả lời này hoàn toàn không hề ăn khớp, cười nói: "Tùy em." Tuy nói hân không rõ vì sao cô muốn bán lễ vật. Tiền không hề tốn chỗ, nhưng lễ vật thì khác, hơn nữa còn dễ dàng bảo quản. Chẳng qua hân vẫn là rất bội phục phương thức thư dụ của cô. Kết quả Diệp Thanh Linh thật sự những lễ vật này đi bán, thu hoạch ngoài ý muốn được số tiền không nhỏ. Hôn lễ dự định một tháng sau. Vết thương trên tay Diệp Thanh Linh đã tốt lắm, Thượng Quan Sở liền vui vẻ rạo rức túm cổ đi chụp ảnh kết hôn. Hai người bọn họ vừa lên xe, Nhạc Nhạc liền theo sát sau nhảy lên xe. "Chúng tôi đi chụp kết hôn, anh đi xem cái gì." Thượng Quan Sở sờ liếc mắt Nhạc Nhạc một cái nói. "Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên bọn họ cũng đi, nhưng anh cũng đâu có ý kiến." Đầu võ mồm, tựa hồ thành phương thức trao đổi duy nhất của Nhạc Nhạc cùng Thượng Quan Sở. "Mễ Lam Nhi là trợ lý của Thanh Linh." Thượng Quan Sở trả lời. "Tôi là chị em tốt của Thanh Linh." Nhạc Nhạc khinh thường nhìn Thượng Quan Sở một cái. Thầm nghĩ, chị em tốt thế nào cũng hơn trợ lý. "Đi theo giúp vui cũng được nhưng nhớ rõ không được quấy rối." Thượng Quan Sở cảm thấy lần này Nhạc Nhạc đi theo bọn họ, vì muốn quấy rối. "Hừ! Liên quan gì đến anh." Nhạc Nhạc hiển nhiên không đem cảnh cáo của Thượng Quan Sở để ở trong lòng, không quấy rối, chỉ xem các người chụp ảnh cưới có gì vui. Nơi tốt nhất chụp ảnh kết hôn đương nhiên chính là Minh Nguyệt sơn. Vừa đến Minh Nguyệt sơn, Thượng Quan Sở liền dặn dò Ngô Văn trông giữ Giai Tình nghiêm hơn, đừng để cho Giai Tình ra khỏi phòng cửa nửa bước. Lần trước đến Minh Nguyệt sơn, Diệp Thanh Linh chỉ nhớ rõ Thượng Quan Trạch kia như một tòa cung điện, giống như tòa thành của vua chúa. Đối với các kiến trúc khác cô không nhớ rõ. Minh Nguyệt sơn như một cái thành trấn lớn, chỗ bọn họ đi chụp ảnh kết hôn lần này ở cách Thượng Quan Trạch một khoảng cách, kỳ thật không cần lo lắng Giai Tình đến quấy rối, nhưng vì đề ngừa vạn nhất, Thượng Quan Sở vẫn là muốn Ngô Văn đem Giai Tình trông giữ tốt. Thượng Quan Sở thật không ngờ Giai Tình chưa có tới quấy rối, có thể có người danh chính ngôn thuận quấy rối lúc bọn họ chụp hình. Người này chính là Nhạc Nhạc. Bọn họ mặc kệ đi đến nơi nào, Nhạc Nhạc sẽ đi theo nơi đó. Nghiễm nhiên thành cái bóng của Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh. Hai tiếng qua cũng không có bức nào được, nguyên nhân là bức nào cũng có Nhạc Nhạc hết. Thượng Quan Sở tức giận đến muốn giết người, mà Diệp Thanh Linh cũng rất bình tĩnh nói: "Chụp được rất tốt, bối cảnh có Nhạc Nhạc có vẻ càng thêm sinh động." Nghe xong Diệp Thanh Linh nói, Thượng Quan Sở đầu đầy hắc tuyến, nhắc nhở nói: "Thanh Linh đây là hình kết hôn của chúng ta, không nên có người thứ ba." Diệp Thanh Linh thật sự đồng ý gật đầu nói: "Như vậy Mễ Lam Nhi các người đều đến chụp chung đi." "... " Thượng Quan Sở cảm thấy một đám quạ đen trên đầu, hân cũng đâu có nói là cho bốn năm người đến chụp chung.

Chương 53: Mùi vị của âm mưu

Dù sao Diệp Thanh Linh cũng không nói gì việc Nhạc Nhạc cứ bám theo cô ấy như hình với bóng là không thích hợp để chụp ảnh cưới, Thượng Quan Sở cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, làm như không thấy, mặc anh quấy rối.

Cho nên rất nhiều hình của Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh có Nhạc Nhạc làm bối cảnh. Lúc cuối, Diệp Thanh Linh còn mời bọn Mễ Lam Nhi đến cùng chụp một bức ảnh chung. Không chỉ có Nhạc Nhạc vẫn luôn quấy rối này giờ, còn có Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên, thêm cả Tô Phi cũng bị Nhạc Nhạc mạnh mẽ túm đi cùng chen vào chụp ảnh.

Hai ngày sau, lúc ảnh cưới này mang đến Diệp gia, cũng là lúc Nhạc Nhạc tâm trí vui vẻ bưng bưng xem trước mọi người. Anh nhìn xem từng tấm từng tấm thật cẩn thận, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của mình ở đâu cả. Anh dụi mắt mấy lần như không thể tin được, nhỏ giọng nói thầm.

"Không thể nào, sao lại không có được? Chẳng lẽ là mình hoa mắt." Hắn nói xong, lại đem hình đưa cho Mễ Lam Nhi để xem dùm, "Cô nhìn thử xem, có tôi trong đó không?"

"Không có." Mễ Lam Nhi lật xem tấm hình, lắc đầu, cẩn thận trả lời vấn đề của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc rầu rĩ không vui, đem hình đưa cho Diệp Thanh Linh, nói:

"Thanh Linh, vì sao hình này chụp không có anh vậy?" Như vậy thật uổng phí công sức đi phá rối của mình mà.

Diệp Thanh Linh xem một chút, đem ảnh chụp đưa cho Thượng Quan Sở đang tươi cười đắc ý, thần nhiên nói: "Anh đi mà hỏi anh ta kìa!"

"Là anh làm hả?" Nhạc Nhạc cắn răng, mỗi một chữ đều là nghiến răng nói ra, thể hiện rõ sự chán ghét của mình đối với Thượng Quan Sở.

"Là thợ chụp ảnh làm." Thượng Quan Sở mang theo ý cười sửa lại cách nói của

Nhạc Nhạc. "Là anh bảo thợ chụp ảnh làm vậy." Điểm này Nhạc Nhạc có thể khẳng định được, khó trách ngày đó anh ta không nói gì, mặc cho mình quấy rối, thì ra là sớm đã nghĩ được đối sách.

"Nhạc Nhạc sao lại tức giận rồi?" Trương Đình Đình, đang định đến công ty, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Nhạc Nhạc hỏi.

"Cô hỏi Thanh Linh đi." Nhạc Nhạc hình như không chỉ là tức giận bình thường,

"Chuyện chụp hình thôi, không có gì to tát. Tức giận một chút càng thêm khỏe mạnh." Diệp Thanh Linh thần nhiên giải thích cho Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình hiểu ra mọi chuyện, cũng xem qua hình một lần, lại thấy có hai gói hình chụp thật to chưa mở ra, liền mở ra xem. Một bức là chụp Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, hai người tươi cười thực hạnh phúc. Mà một túi khác, hoàn toàn dọa Trương Đình Đình, sao là hình cưới được, chỉ có thể xem như là hình chụp chung thôi.

"Nhạc Nhạc, đừng nóng giận nữa. mấy tấm này không phải có cậu sao?"

Trương Đình Đình an ủi Nhạc Nhạc đang tức giận.

Nhạc Nhạc vừa thấy, liền nở nụ cười. Tính ra Thượng Quan Sở cũng không phải quá bá đạo, ít nhất còn để lại sáu tấm hình chụp chung này, hơn nữa còn đem hình phóng to.

Diệp Thanh Linh nhìn ảnh chụp, kinh ngạc nhìn về Thượng Quan Sở đang tươi cười, sau lại cúi đầu che miệng cười. Tô Phi lại không thể tin được hai mắt của mình, Sở thiếu thực sự đem hình chụp chung để lại, hơn nữa còn phóng to ra.

Nếu như là trước kia, Sở thiếu tuyệt đối sẽ không để bất kì ai xuất hiện trong hình chụp của mình. Xem ra tình yêu thật có thể làm cho ác ma trở nên càng tình người, càng thiện lương.

"Hai người hãy bố trí cẩn thận tại hội trường hôn lễ, đối thủ nhất định sẽ chọn ngày đó ra tay." Thượng Quan Sở sắc mặt thâm trầm nói.

"Vâng." Tô Phi cùng Ngô Vân đều trở nên thận trọng, biết hôm đó không chỉ là sự

kiện quan trọng nhất đời Sở thiếu, cũng là lúc tốt nhất để dụ kẻ địch lộ mặt. Thượng Quan Sở thấy hai người không đi ngay, nói: "Còn có việc gì sao?"

"Sở thiếu, đây là thư của Giai Tinh tiểu thư nhờ thủ hạ giao cho người." Ngô Vân đưa lá thư trong tay qua cho anh.

Thượng Quan Sở chỉ thản nhiên nhìn lướt qua lá thư trong tay Ngô Văn, nhưng không lấy, thản nhiên nói: "Cô ta muốn cái gì?"

"Cô ấy muốn tham gia hôn lễ của cậu cùng Diệp tiểu thư." Ngô Văn nói.

"Đem thư về đi, nói cho tiểu thư, ngoan ngoãn ở yên trên núi Minh Nguyệt." Đối với em gái cùng cha khác mẹ này, bây giờ anh chẳng có chút thiện cảm nào.

"Vâng. Chẳng qua lần này Giai Tình hình như thực hối hận lần trước mắng Diệp tiểu thư. Sở thiếu có phải nên cho cô ấy thêm một cơ hội không?" Ngô Văn chưa từ bỏ ý định, hôm qua anh đến núi Minh Nguyệt, nhìn thấy Giai Tình lật từng tấm hình chụp trước đây, nhìn hình của Sở thiếu mà không ngừng nói, anh hai, thực xin lỗi.

"Tôi sẽ không cho cô ta cơ hội tôn thương Thanh Linh nữa, tôi muốn cô ta hết hy vọng." Thượng Quan Sở ánh mắt càng ngày càng âm trầm, lạnh lùng.

"Được rồi." Ngô Văn không rõ vì sao Sở thiếu tuyệt tình với Giai Tình như vậy.

"Sở thiếu, Đào Tử Nhạc đặt một bộ lễ phục giống như cậu, hơn nữa còn thêm một bộ giống với Diệp tiểu thư." Sau khi Ngô Văn nói xong, Tô Phi báo cáo.

"Cái gì? Anh ta muốn làm cái gì?" Thượng Quan Sở cả kinh, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Anh ta nói là Diệp tiểu thư hứa, còn nói Diệp tiểu thư cho hắn cùng Trương Đình Đình làm phù dâu và phù rể." Tô Phi nhìn gương mặt giận dữ của Thượng Quan Sở, nói chuyện cũng trở nên thật cẩn thận.

"Phù dâu, phù rể mà thôi, vì sao ăn mặc giống như chúng tôi?" Xem ra việc này lại là do ý định phá rối của Nhạc Nhạc, hắn nên cùng Thanh Linh nói chuyện rõ ràng mới được.

"Có thể là do Nhạc Nhạc phá rối." Tô Phi đoán.

"Được rồi! Việc này tôi sẽ xử lý." Thượng Quan Sở dứt lời, Tô Phi cùng Ngô Văn liền đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Ngô Văn nghi hoặc nói: "Cao bồi, vì sao Sở thiếu đối xử với Giai Tình như vậy?"

Tô Phi nói rõ ràng với Ngô Văn là: "Không nói đến Giai Tình suýt chút đâm chết bác của Sở thiếu, trước đây không lâu còn lợi dụng Hàn Phi Phi để làm tổn thương Diệp tiểu thư, nghe nói Sở thiếu kết hôn, chạy tới Diệp gia mắng Diệp tiểu thư, cậu nghĩ Sở thiếu nên đối xử với Giai Tình như thế nào? Nếu đối lại là cậu, cậu sẽ làm như thế nào?"

Ngô Văn đã hiểu rõ, có chút đâm chiêu nói: "Nói cũng đúng, nếu là tôi, cũng sẽ không tha thứ cho Giai Tình."

Tô Phi vỗ vai Ngô Văn nói: "Có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi." Hắn chỉ sợ Ngô Văn bởi vì Giai Tình mà sinh oán khí với Sở thiếu.

Buổi sáng, khi Thượng Quan Sở rời giường thấy Diệp Thanh Linh vẫn ngủ thật sâu, thì biết là đêm qua mình đã làm cô ấy mệt chết rồi, liền lặng lẽ rời giường đến thư phòng cùng Tô Phi và Ngô Văn sắp xếp công việc.

Hai người Tô Ngô đi rồi, Thượng Quan Sở liền trở về phòng, vừa đi vừa nghĩ có nên đánh thức cô hay không? Khi hắn mở cửa liền thấy không có ai trên giường. Chỉ thấy Diệp Thanh Linh đang lấy thuốc trong tủ uống.

Thấy cô uống thuốc, Thượng Quan Sở tưởng rằng cô bị bệnh, quan tâm hỏi: "Thanh Linh em uống thuốc gì? Em bị bệnh hả?" Nói xong còn đến gần lấy tay sờ trán Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh thấy Thượng Quan Sở đột nhiên xuất hiện liền hoảng sợ, vội vàng đóng tủ lại, ra về bình tĩnh nói: "Có thể là em bị cảm."

Thượng Quan Sở không tin là cô uống thuốc cảm, nghi hoặc nói: "Thuốc gì cũng không được uống linh tinh. Nếu em bệnh, anh mời bác sĩ Bạch đến khám."

"Không cần." Diệp Thanh Linh vội vàng nói, "Chút cảm mạo thôi, uống thuốc liền tốt rồi."

Cô vội vàng giải thích như vậy khiến Thượng Quan Sở càng thêm nghi. Vẫn tỏ vẻ tin tưởng cười nói: "Không có bệnh là tốt rồi."

Thượng Quan Sở ngồi trên giường, vương tay ôm cô vào trong ngực, thực tự nhiên để cô ngồi trên đùi mình, nói: "Em để Nhạc Nhạc cùng Trương Đình Đình làm phù dâu, phù rể cho chúng ta à?"

"Đúng rồi!" Cô chớp chớp mắt nhìn anh, không rõ vì sao anh lại thay đổi đề tài.

"Nhạc Nhạc đặt lễ phục giống như chúng ta, em cũng biết rồi?" Anh hỏi.

"Em biết, Nhạc Nhạc trước đó đã nói cho em rồi. cậu ấy nói rất thích lễ phục của chúng ta. Thấy cậu ta thích cho nên em đồng ý." Diệp Thanh Linh không cảm thấy việc này có gì là không ổn cả! Hôn lễ không phải chỉ là một cái hình thức thôi sao, bọn họ từ hôm đăng ký đã là vợ chồng, cần gì để ý hình thức đó chứ. Thượng Quan Sở nghe xong, nhủ lại mi nói: "Bọn họ cùng chúng ta mặc giống nhau, người khác còn tưởng kết hôn cùng nhau sao?"

Này không phải là cố tình gây lộn xộn sao?

"Như vậy không phải rất vui sao? Chúng ta còn có thể mời khách đoán xem ai với ai mới là một đôi." Diệp Thanh Linh cười trong trêu, giống như đang thấy cảnh tượng vui vẻ của ngày kết hôn.

Thượng Quan Sở thở dài, "Tùy em vậy! Em thích thì được rồi." Hắn thật sự là không có cách nào từ chối được cô điều gì.

Thấy hắn thở dài, cô cười nói: "Anh khó chịu sao?"

"Không có." Thượng Quan Sở nhún mày nhìn cô.

"Không có là tốt rồi." Cô nhẹ giọng nói xong, vào phòng thay đồ.

Sau khi chắc chắn cô đã vào phòng thay đồ, Thượng Quan Sở dáo dác mở ngăn

tủ vừa rồi Diệp Thanh Linh lấy thuốc, lấy ra cái bình thuốc nhỏ. Nhìn dòng chữ

“Thuốc tránh thai” in trên bình thuốc, Thượng Quan Sở cau mày, dăm chiêu đem

bình thuốc trả về chỗ cũ, làm như chưa từng có việc gì xảy ra. Nhìn Diệp Thanh Linh đã thay xong quần áo, cười nói: "Hôm nay em trang điểm thật đẹp."

Diệp Thanh Linh không trả lời hắn, chỉ cười cười xoay người rời khỏi phòng, xuống lầu dùng bữa sáng. Thượng Quan Sở vẫn đi theo sau cô. Thấy cô ăn xong bữa sáng thì nói, "Hôm nay thời tiết tốt lắm, anh đưa em đi chỗ này."

"Chỗ nào?" Diệp Thanh Linh hỏi.

"Đi sẽ biết." Thượng Quan Sở mang về mặt thần bí, lôi kéo Diệp Thanh Linh lên xe.

Nhìn quang cảnh bên ngoài xe, Diệp Thanh Linh cảm thấy đặc biệt quen thuộc, thở dài: "Là núi Thanh Minh sao?"

"Có muốn đi viếng thăm mẹ một chút không?" Thượng Quan Sở cười hỏi.

"Uh!" Diệp Thanh Linh gạt đầu, có chút cảm động. Năm nay vì chuyện của cha và Diệp thị, cô chưa có tới thăm mẹ, tính ngày tháng, cô đã hơn một năm chưa tới thăm mẹ.

Không bao lâu xe liền đến mộ phần của mẹ, Diệp Thanh Linh không thể tưởng tượng được khi nhìn thấy mộ phần mẹ nằm ngay bên cạnh quốc lộ, nói: "Năm trước không có con đường này."

Mỗi lần cô đến tế bái mẹ, xe chỉ có thể chạy đến chân núi, cô phải đi bộ hơn 10 phút mới tới nơi.

"Đây là do Sở thiếu cho người xây mới suốt hai tháng." Tô Phi lẩm miệng nói.

Diệp Thanh Linh có chút cảm động, nhìn khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Sở đang cười xán lạn, nói: "Cảm ơn."

"Thanh Linh vui vẻ là tốt rồi." Thượng Quan Sở nhìn gương mặt vui vẻ của cô, ở trong lòng thở dài, thì ra cô trong trêu nhưng lạnh lùng đầy bình tĩnh, lại có thể dễ dàng cảm động cùng thỏa mãn như vậy.

Diệp Thanh Linh nói với mẹ rất nhiều, kể về Diệp thị, kể về cha, cuối cùng còn kể chuyện mình đã kết hôn. Lúc này Thượng Quan Sở liền cười đến bên cạnh

nói: "Mẹ vợ hẳn hài lòng với người con rể như anh chứ?"

Diệp Thanh Linh lạnh lùng nhìn hắn nói: "Mẹ vợ hài lòng hay không không quan trọng."

"Như vậy Thanh Linh vừa lòng với người chồng như anh sao?" Thượng Quan Sở mang về lưu manh cười cười, tay không an phận ở cô trên lưng bóp một cái.

"Vừa lòng cái đầu anh." Diệp Thanh Linh cười trả lời, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

"Cùng mẹ vợ trò chuyện cũng còn sớm, chúng ta đi gặp hai bà nội đi!"

Thượng Quan Sở ôm cô lên xe.

"Bà nội?" Diệp Thanh Linh nhìn anh đầy nghi ngờ.

"Là bà nội Kim gia với Dịch gia đó, các bà đều ở thôn Dương Liễu." Thượng Quan Sở nói.

Diệp Thanh Linh biết thôn Dương Liễu cách núi Thanh Minh không xa, nhớ trước đây cô cùng mẹ đi ngang qua, nhớ rõ nơi đó có một khu Bồ Đào viên

rất lớn. Liên hỏi: "Bồ Đào viên ở đó còn không?"

"Thanh Linh biết Bồ Đào viên à?" Thượng Quan Sở cảm thấy tò mò với tuổi thơ của Diệp Thanh Linh, nói: "Bồ Đào viên vẫn còn đó, đương nhiên là do bà nội anh, cùng Kim, Dịch hai bà ở đó suốt ba mươi mấy năm."

Diệp Thanh Linh cảm thấy không thể tin được, nói: "Anh cũng biết Tiểu Bồ Đào sao?"

Thượng Quan Sở cũng ngạc nhiên, Tiểu Bồ Đào? Đối với anh mà nói là quá xa xôi.

Đó chính là nhũ danh trước đây của anh, cô làm sao biết, "Thanh Linh, trước đây

chúng ta từng gặp qua nhau sao?" Nay thật không thể tin được.

"Anh là Tiểu Bồ Đào ?" Diệp Thanh Linh mở to mắt nhìn Thượng Quan Sở,

làm sao anh cùng Tiểu Bồ Đào mũm mĩm hồng hào kia là một người được.

Anh nhớ trước kia có một cô bé thường gọi anh như vậy, chính là cô bé tên Linh

Linh, làm sao hắn cũng không thể tin được cô bé kia chính là bà xã yêu quý Diệp

Thanh Linh của mình. Khó trách mỗi lần anh nhìn thấy cô cũng thấy không ghét bỏ, còn muốn gần gũi cô hơn. Thì ra hết thấy đều là nhân duyên ông trời an bày.

"Em là Linh Linh, nhưng sao em lại có thể nhớ rõ chuyện hồi nhỏ như thế?"

Thượng Quan Sở tò mò hỏi.

"Khi đó em chỉ hai ba tuổi, nhớ cũng không nhiều, chỉ nhớ rõ mẹ cùng em ghé Bồ Đào viên, hơn nữa còn có Tiểu Bồ Đào ca ca." còn về hình dáng ra sao, thật ra cô cũng rất mơ hồ. Sau khi ghé Bồ Đào viên, không lâu sau mẹ của cô cũng qua đời, có thể đó là nguyên nhân vì sao.

Lúc này điện thoại của Thượng Quan Sở vang lên, đánh gãy đi hồi ức mà bọn họ đang nhớ lại.

Điện thoại là của Ngô Văn, "Sở thiếu, mọi việc được sắp xếp xong xuôi."

"Tốt." Thượng Quan Sở tắt điện thoại, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn của

Diệp Thanh Linh cười đến thật là tà ác.

Diệp Thanh Linh nháy mắt, nghe thấy được mùi vị âm mưu.

Chỉ chốc lát xe đã dừng ở Bồ Đào viên, thấy hai bà cụ đi từ trong nhà ra, vẻ mặt hiền lành.

"Tiểu Bồ Đào đến đây nào." Hai bà cụ tóc đều đã bạc, nhìn Thượng Quan Sở hí hóp mắt cười.

Thượng Quan Sở nghe hai bà cụ còn gọi nhũ danh trước đây của hắn, không khỏi đầu đầy vạch đen, trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong.

Diệp Thanh Linh nghe được nhũ danh của Thượng Quan Sở, không khỏi cười ra tiếng, bước đến nói với hai bà cụ: "Hai bà còn nhớ cháu không?"

Hai vị lão thái thái nhìn mặt Diệp Thanh Linh, lộ vẻ vui mừng kinh ngạc, "Cháu là, cháu là Linh Linh." Con bé này giống mẹ như đúc, làm sao các bà lại không nhận ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đêm nay, để em giúp anh!

"Vâng, cháu là Linh Linh." Đối mặt với hai bà cụ đã tám mươi tuổi, Diệp Thanh Linh không còn lộ vẻ lạnh lùng như trước kia, mà là luôn tươi cười.

Thượng Quan Sở không khỏi bị tươi cười kia mê hoặc, ngờ ngác nhìn hồi lâu mới lấy lại được thần trí, nói: "Hai bà còn có thể nhận ra Thanh Linh sao?"

Việc này quả thật không thể tin được, theo cô kể, khi đó cô mới ba tuổi, tới giờ cũng hơn hai mươi năm.

"Con bé này giống mẹ như đúc." Cụ bà Kim gia cười nói, cùng cụ bà Dịch gia dắt bọn họ đến ngôi biệt thự Tiểu Dương nghỉ ngơi.

Sau khi biết Diệp Thanh Linh chính là vợ của Thượng Quan Sở, hai cụ bà càng thêm vui vẻ, còn nói là duyên phận trời ban.

Thượng Quan Sở vừa nghe liền cười đến nỗi mắt híp lại thành một hàng, hết hàn huyên ân cần hỏi han, lại hỏi về chuyện của mẹ Diệp Thanh Linh.

"Dịch bà và bà đã bao lâu không về thăm Thiếu Kiệt cùng Hiểu Huyền?" Thượng Quan Sở uống trà, vẻ mặt tươi cười nói việc nhà.

Dịch cụ bà thật sự quên tính thời gian, nói: "Năm tháng." Trả lời xong lại suy nghĩ, cảm thấy Tiểu Bò Đào sẽ không vô cớ mà hỏi cái chuyện này, liền hỏi: "Có phải thằng nhóc Thiếu Kiệt kia lại không nghe lời?"

"Không phải." Thượng Quan Sở vẫn là cười tươi.

"Thằng nhóc kia gặp rắc rối à? Xem ta lột da nó ra." Dịch cụ bà hùng hổ nói, vén cả tay áo.

Thượng Quan Sở cười cười, nói: "Thiếu Kiệt tốt lắm, chẳng qua bệnh của Hiểu Huyền hình như lại nghiêm trọng hơn."

"Bệnh của con bé Hiểu Huyền kia không phải lo, bà đến xem cho con bé thì sẽ tốt hơn thôi." Dịch cụ bà tràn đầy tin tưởng nói.

Diệp Thanh Linh ở bên cạnh lắng nghe, hình như nghe ra được vài chuyện.

"Thằng nhóc Thành Vũ kia không gây chuyện chứ! Nó dám gây rắc rối hay là không nghe lời, Tiểu Bò Đào cũng đừng khách khí." Kim bà bà cười nói, coi cháu nội mình như là tiểu quý hay gây rối.

"Bà nội, ai mới là cháu của bà vậy!" Tiếng của Kim Thành Vũ xuất hiện ở cửa.

Kim bà nội thân nhiên nhìn vẻ mặt khó chịu của cháu nội, không khách khí nói: "Tiểu Bò Đào là cháu nội của ta, còn cháu là Tiểu Hầu Tử"

"Thượng Quan, cậu lại tới mách chuyện của tôi đấy à!" Kim Thành Vũ nói như là Thượng Quan Sở thường xuyên đi mách chuyện của mình không bằng.

"Tôi chỉ là mang vợ tới gặp hai bà thôi." Thượng Quan Sở không cho là đúng.

"Phải rồi, Tiểu Bò Đào người ta cũng đã mang vợ tới gặp bà nội, cháu khi nào mới có thể cưới được vợ đẹp như Tiểu Bò Đào để mang đến gặp bà nội đây?" Kim bà bà vừa nói đến cháu dâu hai mắt liền lóe lên, còn hưng phấn hơn là nhìn thấy cả thùng vàng.

"Thực ra cháu cũng để ý một người." Kim Thành Vũ buồn bã nói, xong lại bắt đầu nhìn Diệp Thanh Linh.

"Để ý thì theo đuổi liền đi!" Kim cụ bà nói.

"Cháu không dám a." Kim Thành Vũ đáp.

"Đồ vô dụng." Kim cụ bà chính là bộ dáng tiếc không thể rèn sắt thành thép.

Dịch cụ bà tựa hồ cũng thấy hứng thú, nói: "Là cô gái nhà nào mà lợi hại như vậy? Khiến cả Tiểu Hầu Tử của ta cũng không dám theo đuổi."

Kim Thành Vũ cố ý thờ dài thật dài, chỉ vào Diệp Thanh Linh nói: "Chính là con gái nhà Diệp gia."

Kim cụ bà bỗng nhiên đứng dậy, đánh bộp vào đầu Kim Thành Vũ, tức giận:

"Ngay cả vợ của Tiểu Bò Đào cháu cũng dám nhòm ngó hả? Xem ra bà không thể không lột da cháu ra."

"Bà nội, cháu có nhòm ngó đâu." Kim Thành Vũ đầy vẻ oan ức cúi đầu, anh chính là nghiêm túc suy nghĩ. Chẳng qua là anh chưa kịp thổ lộ, thì mọi ý tưởng đều bị tên ác ma kia bóp chết khi còn trong nôi.

Dịch cụ bà tò mò nhìn nhìn ngoài cửa, hỏi: "Tiểu Hầu Tử, Thiếu Kiệt đâu rồi? Sao không cùng nhau đến?"

"Bệnh của Hiểu Huyền đã trở nên nghiêm trọng, Thiếu Kiệt không thể đi được!"

Ngày hôm qua, Kim Thành Vũ đến thăm Dịch Hiểu Huyền, cô cứ ngơ ngác, ngay cả anh cũng không nhận ra. Trong mắt Dịch cụ bà thoáng lên tia hoang mang, thờ dài nói: "Xem ra bà phải trở về mới được."

"Đã như vậy, hai bà lão chúng ta cùng nhau trở về đi!" Kim bà bà phụ họa theo.

"Bà nội, hay bà cứ ở lại đây đi, nhỡ ở Bò Đào viên cũng sắp chín hết rồi." Kim Thành Vũ 'có lòng tốt' đề nghị.

"Hai bà lão này mà không quay về, mấy con khi các người chắc sắp phá tung trời rồi." Kim bà bà cười cự tuyệt đề nghị của cháu nội.

Hai bà nói là làm, ngay lập tức trở về Thành phố A, dù Kim Thành Vũ khuyên như thế nào cũng vô dụng.

Nhìn người nào đó nhàn nhã ôm vợ lên xe, hần nói: "Có phải mục đích của cậu đã đạt được?"

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở vút cho Kim Thành Vũ một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Kim Thành Vũ nhìn nụ cười đó, không khỏi rung mình một cái, ở trong lòng thầm kêu yêu nghiệt.

Trở lại Diệp gia, Mễ Lam Nhi nhìn thấy Diệp Thanh Linh liền nói: "Diệp tiểu thư, chuyện người giao đều đã làm xong."

"Tốt lắm." Diệp Thanh Linh gật đầu, đi toilet rửa tay, sau đến nhà ăn dùng bữa tối.

Mễ Lam Nhi tự động ngồi vào bên cạnh Diệp Thanh Linh, Nhạc Nhạc vừa từ bên ngoài trở về nhìn Mễ Lam Nhi nói: "Đây là chỗ của tôi."

Mễ Lam Nhi lạnh lùng liếc Nhạc Nhạc một cái, đem ghế dựa di chuyển gần đến Diệp Thanh Linh, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nhưng mà Tiền Nguyên đi theo vào phòng."

"Uhm." Diệp Thanh Linh lại gật đầu, hiểu điều Mễ Lam Nhi nhắc nhở cô, dù việc làm được cũng không nhất định sẽ chu toàn.

Nhạc Nhạc kéo Mễ Lam Nhi ngồi trên ghế rơi xuống dưới, nhìn ghế bên cạnh Tiền Nguyên mà nói: "Kia mới là chỗ của cô, không nhìn thấy sao, cô quên rồi à?"

Tiền Nguyên kịp lúc đỡ được Mễ Lam Nhi suýt té ngã, lạnh lùng, nghiêm mặt nói: "Anh thử đụng vào cô ấy lần nữa thử xem?"

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Tiền Nguyên, Nhạc Nhạc không khỏi lo lắng: "Anh... Anh muốn làm cái gì?"

Tiền Nguyên không để ý tới Nhạc Nhạc, lo lắng hỏi Mễ Lam Nhi: "Em không sao chứ?"

"Không sao." Nhìn hần lo lắng, trong lòng Mễ Lam Nhi không hiểu sao lại có cảm giác không an toàn.

Trước khi ngủ, Diệp Thanh Linh thân nhiên trước mặt Thượng Quan Sở mở ra ngăn tủ đựng hũ thuốc tránh thai, cầm lấy hũ thuốc nhẹ nhàng nghe nghe, thân nhiên nói: "Anh nói thuốc này có hiệu quả như thế nào?"

Thượng Quan Sở nhìn thuốc trong tay cô, cười nói: "Không biết."

"Thật sự không biết?" Cô dĩ nhiên là không tin lời nói của anh.

Thượng Quan Sở lấy thuốc trong tay cô ra, nói: "Bà xã à, không uống cái này được không?"

"Không được." Cô từ chối thẳng thừng.

Hắn mặt dày tươi cười, đem cô ôm vào lòng, lại nói: "Bà xã, chúng ta thuận theo tự nhiên được không?" Anh vốn định nói, sinh cho mình một đứa bé được không? Nhưng nhớ đến lời nói trước kia của cô, anh vẫn là không nói ra được.

"Không được." Nếu như thuận theo tự nhiên, cô và hần sẽ không ở cùng nhau, càng sẽ không kết hôn.

Bị từ chối, anh cũng không biết nói gì hơn, chính là có chút trầm tư nhìn vào khuôn mặt điềm tĩnh của cô.

Cô quay đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Đánh tráo thuốc, anh chẳng thông minh tí nào."

Anh ngậy cả người. Cái gì? Cô ấy biết chuyện mình đổi thuốc? Về mặt xấu hổ, anh nói: "Quả nhiên cách tốt nhất không phải là cách đơn giản nhất." Anh đương nhiên cũng biết cách này không thể dùng lần thứ hai.

Cô đứng dậy, đem thuốc bỏ vào thùng rác, chậm rãi đến gần anh, cười nhẹ nhàng, nhéo nhéo khuôn mặt tuấn mỹ mê người của anh, nói: "Lần sau khi chơi trò này, có phải nên nói cho em biết hay không?"

"Không đâu." Anh cười, từ chối, lần này anh đã rất cẩn thận, thế mà vẫn bị phát hiện. Lần sau mà có làm gì, anh tuyệt sẽ không đùa giỡn nữa.

"Tùy anh." Diệp Thanh Linh thân nhiên nói xong, liền đi vào phòng tắm.

Thượng Quan Sở nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô, lòng vui vẻ rạo rực trào dâng, cũng đi đến phòng tắm, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, "Để anh giúp em tắm."

Cô cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, nói: "Hay là để em giúp anh!" Sau đó liền xoay qua cởi áo sơ mi của hần.

Đối với chủ động của cô, anh bị vui mừng làm cho ngây dại, nói: "Bà xã à, anh yêu em."

"..." Cô vẫn tiếp tục tháo cúc áo, cười mà không nói.

Đôi tay trắng nõn của cô như có như không chạm vào ngực anh, thản nhiên nói: "Tối nay để em giúp anh, được không?"

"Được, được." Lời nói nghe như không có tình cảm, nhưng Thượng Quan Sở nghe thấy vô cùng êm tai, khiến tâm trí quay cuồng. Khóe miệng Diệp Thanh Linh khẽ nhếch, nụ cười mang một chút tà ác chọt thoáng qua. Nhìn dáng vẻ đáng yêu, quyến rũ của cô, Thượng Quan Sở để cô tự do châm lửa trên người mình.

Từ từ cởi quần áo cho hần, Diệp Thanh Linh nhìn dáng người trắng kiện không có sọc lồi lõm gì, bất mãn thở dài: "Ông trời cho anh một làn da quá đẹp."

"Ông trời cũng rất công bằng với em." Anh để cho cô tắm cho mình, cười nói. Toàn bộ cơ thể anh đều trong bồn tắm, còn tay cô đốt lửa trên người anh, sờ sờ chỗ này lại sờ sờ chỗ kia. Ánh mắt của cô trong suốt, chỉ là tắm cho anh thôi, trong mắt không có vẻ gì mờ ám, cũng chẳng có chút động tình nào.

Toàn bộ cơ thể anh bị châm ngòi, không kiềm chế nổi, lửa dục nhanh chóng dâng cao, gương mặt trắng nõn trở nên ửng đỏ, đôi mắt cũng ửng đỏ, không tự chủ được nhìn mặt của cô, nuốt nước miếng cái ực, muốn cô giải quyết chuyện cấp bách này cho mình.

Diệp Thanh Linh biết cũng đã đến lúc rồi, không dám tiếp tục khiêu khích, đứng lên nói: "Tắm xong rồi." Ngay lúc anh còn chưa kịp phản ứng, cô liền rời khỏi phòng tắm.

Đợi anh kịp phản ứng thì cô đã đi đến cửa phòng tắm rồi. Vội vã đứng dậy đuổi theo. "Bà xã, em đi đâu vậy?"

"Em đến phòng của Đình Đình, anh cứ từ từ tắm." Dứt lời, cô đã lao ra cửa phòng.

"Bà xã, em không thể làm vậy với anh. Em quay lại ngay." Anh không có mặc quần áo, nên không dám đi theo cô ra khỏi phòng. Đáng thương cho anh, lửa dục đốt khắp người làm sao mà dập đây.

Diệp Thanh Linh chạy nạn thật nhanh thẳng vào phòng Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình thấy cô vội vội vàng vàng, hỏi: "Thanh Linh, có chuyện gì vậy?"

Diệp Thanh Linh đem cửa phòng khóa trái, kể cho Trương Đình Đình nghe chuyện thuốc tránh thai cùng trên cột Thượng Quan Sở.

Trương Đình Đình nghe xong cười đến đau bụng, nói: "Thanh Linh, cậu làm tốt lắm. Xem anh ta về sau còn dám thay thuốc tránh thai thành vitamin nữa hay không."

Hai người cười vô cùng vui vẻ, thì từ cửa truyền vào tiếng đập cửa cùng tiếng gào của Thượng Quan Sở, "Thanh Linh, ra đây cho anh."

"Tối nay Thanh Linh ở lại phòng tôi." Trương Đình Đình hét to trả lời.

"Nếu không ra anh sẽ phá cửa." Thượng Quan Sở ở bên ngoài cửa uy hiếp.

Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình không để ý đến hần, ngồi ở trong phòng không ai lên tiếng.

"Tô Phi. Phá cánh cửa này cho tôi." Thượng Quan Sở cau mày, lạnh giọng sai khiến.

Nghe được lời đó cùng câu trả lời của Tô Phi, hai người mới vội vàng mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hôn Lễ

Nghe giọng nói là muốn phá cửa rồi, Trương Đình Đình nhìn khuôn mặt hờ hững của Diệp Thanh Linh nói: "Bây giờ bọn họ định phá cửa, phải làm sao bây giờ Thanh Linh".

Diệp Thanh Linh đứng dậy thản nhiên nói: "Tùy anh ta."

Tùy anh ta ư? Đây là cửa phòng của cô đó, không có cửa thì bảo cô làm sao mà ngủ bây giờ?. Đối với sự bình tĩnh của Diệp Thanh Linh, Trương Đình Đình đúng là bội phục sát đất, tự hỏi không biết bao giờ bản thân mình mới có thể bình tĩnh như cô ấy.

"Này, cầm lấy." Diệp Thanh Linh tìm được một cây kích điện để phòng bọn háo sắc trong phòng Trương Đình Đình.

"Cây kích điện này dùng để làm gì?" Cái đồ kích điện này không phải hai năm trước mình đi du lịch mua sao, nhưng thật sự là chưa từng dùng qua.

"Ngăn cản người xấu." Diệp Thanh Linh nói xong liền xoay người đi vào phòng tắm.

Trương Đình Đình mở to mắt khi Diệp Thanh Linh thân nhiên xoay người vào nhà tắm, thì thầm nói: "Thanh Linh đúng là không giống với người bình thường mà, giờ mà còn có tâm trạng đi tắm nữa."

Nói xong cầm kích điện xxx ra đứng ở cạnh cửa, vừa nhìn thấy cửa lung lay sắp đổ, cô la lên: "Đừng có phá cửa nữa". Nói xong liền mở cửa ra. Vừa mở cửa ra, chỉ nhìn thấy vẻ mặt nhàn nhã của Thượng Quan Sở, còn Tô Phi do đột nhiên thấy cửa bất ngờ mở ra cho nên có chút giật mình, vội cản dặn thuộc hạ: "Các người đi xuống đi."

"Vâng" Những người lên phá cửa tự động đi xuống.

Tô Phi nhìn thấy cửa lung lay sắp đổ, lại nói với đám thuộc hạ: "Ngày mai

các cậu đưa người tới sửa lại cửa." Đám thuộc hạ sau khi nghe lệnh xong thì tiếp tục rời đi.

Thượng Quan Sở không thèm quan tâm cái kích điện xxx trong tay của Trương Đình Đình, nhìn Tô Phi nói: "Tô Phi, đem vật nguy hiểm kia vứt đi."

"Vâng" Tô Phi sau khi nhận lệnh xong, đi tới phía Trương Đình Đình đang đứng, đưa tay ra nói: "Đưa nó cho tôi."

Trương Đình Đình lạnh giọng quát: "Đừng hòng tôi đưa cho anh." vẻ mặt biểu lộ không thèm quan tâm. Với lại Thanh Linh đang tắm, cô sẽ tuyệt đối không cho bất kì ai đi vào.

"Tôi đây sẽ không khách sáo nữa." Tô Phi nghiêm mặt lạnh lùng nhìn khi thấy vẻ mặt của cô, bỗng nhiên hần nhớ lại vẻ mặt vẻ mặt lúc này của cô thật giống với lúc ở Diệp Thị cô đã dùng nguyên sập tài liệu đập lên đầu mình.

"Anh muốn làm gì?" Trương Đình Đình tay bắt đầu run run, còn điện xxx trong tay cô khiêu vũ, nói: "Thanh Linh đang tắm, các người không được đi vào" nhất quyết không chịu bị khống chế.

"Bỏ đi" Vừa nghe nói Thanh Linh đang tắm, Thượng Quan Sở đã bay Tô Phi ra khỏi cửa phòng, tự mình nhàn nhã tự nhiên đi vào, tùy ý ngồi xuống sofa cao cấp nhìn chằm chằm không rời mắt khỏi cửa phòng tắm.

Nhìn thấy Tô Phi bị đá bay ra khỏi cửa, mà Thượng Quan Sở lại đi vào, Trương Đình Đình không thể nghĩ ra phương pháp nào được nữa, chỉ có thể hướng về phía bóng dáng của Tô Phi hét to: "Đồ trướng thối, giúp đỡ ác ma, tôi sẽ không để yên cho anh đâu."

Tô Phi vẫn đi không có dừng lại, khỏe miệng nói: "Tốt, tôi đây chờ cô."

Nghe xong câu trả lời, Trương Đình Đình tức giận đem kích điện xxx ném tới hướng Tô Phi đang đi.

Lần này dường như đã có cảnh giác, rất nhẹ nhàng tránh được kích điện xxx bị ném tới, giọng lạnh lùng nói: "Trương tiểu thư, đừng có ném rác lung tung."

"A....." Trương Đình Đình phát điên hét to, tức giận xem chút học máu ra ngoài, sau đó quay đầu lại nhìn Thượng Quan Sở với ánh mắt căm thù đến tận xương tủy.

Thượng Quan Sở đối với việc Trương Đình Đình cùng với Tô Phi cãi vã om sòm chỉ cười một tiếng, mà đối với ánh mắt căm thù đến tận xương tủy kia của Trương Đình Đình cũng làm như không biết, hướng về phòng tắm gọi to: "Thanh Linh không không sao chứ?"

Vừa gọi xong, thì Diệp Thanh Linh bước ra khỏi phòng tắm, đi đến chỗ Trương Đình Đình dỗ dành nói: "Đừng tức giận Đình Đình, đừng để người khác chọc tức bản thân mình."

"Ừ" sau khi nghe Diệp Thanh Linh dỗ dành xong, Trương Đình Đình đã nguôi giận hơn một nửa, lo lắng hỏi: "Thanh Linh, cô muốn về phòng hả?"

"Ừ" Diệp Thanh Linh gật đầu, dựa vào tính cách của Thượng Quan Sở thì cô đi đến đâu, anh ta chắc chắn sẽ đi theo đến đấy. Thôi quên đi, vẫn là nên trở về phòng thôi.

Thượng Quan Sở cười đắc ý, đi theo phía sau Diệp Thanh Linh trở về phòng. Vừa vào đến cửa, Thượng Quan Sở đem cửa phòng đóng lại sau đó dựa lưng vào cửa, ánh mắt ám muội nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Bà xã, em phải đền bù cho anh nha."

"Dịch bà bà dường như đã biết rõ bệnh tình của Dịch Hiểu Huyền." Thượng Quan Sở hỏi một đằng, Diệp Thanh Linh trả lời một nẻo.

Thượng Quan Sở đi đến gần cô, rồi trèo lên giường cùng cô, nói: "Lão bà nên làm tròn bổn phận nha." Nói xong thuận tay duỗi ra đem cô ôm vào lòng ngực.

"Hiện tại không biết bệnh tình của Hiểu Huyền có chuyển biến tốt đẹp không nữa." Cô đẩy anh ra.

Hiện tại Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở có thể nói là ông nói gà, bà nói vịt. Anh đưa tay luồn vào trong áo ngủ của cô, trêu đùa hai con tiều bạch thỏ của cô, nhìn về mặt bình tĩnh của Thanh Linh nói: "Em không có cảm giác sao?" Nói xong tay dùng thêm một chút lực.

"A.... Đau." Đột nhiên đau đớn làm cô không nhận được kêu lên một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Sở nói "Bỏ tay ra."

"Cả đời anh cũng sẽ không buông tay đâu." Anh không quan tâm ánh mắt lạnh lùng của cô, đem đặt cô ở dưới thân, tay bắt đầu bận rộn cởi quần áo của cô ra.

Bị hấn đặt ở dưới thân, nhưng Thanh Linh lại rất bình tĩnh, cô biết nói như thế nào cũng vô dụng, vì thế không thèm nói thêm nữa, từ từ nhắm hai mắt lại để hấn muốn làm gì thì làm.

Thấy Thanh Linh không hề chống cự, Thượng Quan Sở cười, sau đó hôn lên môi cô nói: "Lúc này em mới ngoan nha."

Lại thêm một đêm dây dưa nữa, liên tiếp mấy ngày. Diệp Thanh Linh cảm thấy cơ thể không thể chống đỡ nổi nữa. Buổi sáng, sau khi thức dậy cô dường như có chút đăm chiêu nhìn lịch bàn đặt ở trên cái tủ sau đó mặt cười như hoa đi ra khỏi phòng.

Thượng Quan Sở nhanh chóng trở về phòng kêu Diệp Thanh Linh thức dậy, nhưng vừa đi tới cửa phòng đã nhìn thấy Diệp Thanh Linh với vẻ mặt vui vẻ từ trong phòng đi ra, tò mò hỏi: "Có chuyện gì mà Thanh Linh của anh vui vẻ vậy?"

Diệp Thanh Linh không cười nữa nói: "Không có việc gì."

Không có việc gì? Anh mới không thèm tin. Liền ghé sát khuôn mặt vào bên tai cô nói: "Chẳng lẽ là do tối hôm qua anh biểu hiện quá tốt, cho nên em mới cười vui vẻ như vậy sao?"

"....." Diệp Thanh Linh ném cho hấn một cái ánh mắt lạnh lùng, sau đó đi xuống lầu.

Diệp Thanh Linh không có việc gì làm cho nên chỉ ở trong phòng khách đọc báo, còn Mễ Lam Nhi thì đang cầm một cái hộp ở trong tay nói: "Diệp tiểu thư, ngày mai chính là ngày cử hành hôn lễ của cô và Sở Thiếu Gia nha, đây là món quà nhỏ thể hiện tấm lòng của Lam Nhi."

"Cảm ơn." Diệp Thanh Linh đón nhận món quà mà Mễ Lam Nhi tặng, đang tính mở ra xem.

Lúc này Nhạc Nhạc từ cửa chạy đến, thấy Diệp Thanh Linh đang muốn mở món quà kia ra nói: "Mễ Lam Nhi cậu tặng quà gì cho Thanh Linh vậy?"

Diệp Thanh Linh vừa mở ra, nhìn thấy bên trong là một đôi vòng ngọc, màu trong suốt, vừa nhìn thấy là biết có giá trị không nhỏ mà Thượng Quan Sở cũng bị ánh sáng của vòng ngọc thu hút, nói: "Mễ Lam Nhi quá khách khí rồi."

Nhạc Nhạc sau khi nhìn thấy vòng ngọc mà Mễ Lam Nhi tặng cho Diệp Linh trêu ghẹo nói: "Mễ Lam Nhi không phải mỗi tháng tiền lương cô không có nhiều sao, làm thế nào mà có thể mua được một vật có giá trị lớn như thế nha? Quà này không phải cô ăn trộm để tặng chứ?"

Tiền Nguyên vừa đi đến phòng khách liền thấy Diệp Thanh Linh cầm vòng ngọc trong tay ngắm nghía, sắc mặt nhất thời tái nhợt, đi lên giật lại vòng ngọc trong tay Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi gào lên: "Mễ Lam Nhi, em thật quá đáng, em có thể từ chối không cần, vì sao lại dùng để làm quà tặng cho người khác?"

"Anh không phải tặng cho em rồi sao? vì sao em lại không thể tặng cho Diệp tiểu thư?" Mễ Lam Nhi không một chút sợ hãi nói.

"Đây là vòng ngọc gia truyền của Tiền Gia, chỉ truyền cho con dâu của Tiền Gia." Tiền Nguyên cẩn thận với đôi vòng quý giá đó, vẻ mặt lạnh lùng.

Nhạc Nhạc nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tiền Nguyên, giễu cợt nói: "Đường đường là một đại thiếu gia làm sao có thể nhỏ mọn như vậy chứ, chỉ là một đôi vòng ngọc thôi mà, cũng không phải cắt của người một miếng thịt nha."

Tiền Nguyên nghiêm mặt lạnh lùng không thèm để ý tới Nhạc Nhạc, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Mễ Lam Nhi cho đến lúc cô cúi đầu nhận lỗi mới thôi.

"Cậu cũng không tệ, thế cậu tính tặng quà kết hôn gì cho Thanh Linh đây?" Thượng Quan Sở hờ hững nói. Chỉ cần vừa nhìn thấy Nhạc Nhạc đến, anh không thể nào kiềm được vui vẻ đầu vô mồm cùng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Chỉ cần Thanh Linh nói ra thứ mình muốn tôi đều có thể tặng cho Thanh Linh."

Thượng Quan Sở cố gắng nhỏ giọng nói thầm: "Biết rõ Thanh Linh sẽ không bao giờ mở miệng yêu cầu, thế mà còn nói. Đúng là đồ tiểu nhân."

Mễ Lam Nhi cũng ngạc nhiên khi thấy Nhạc Nhạc tặng quà kết hôn, cười, suy đoán nói: "Nhạc Nhạc mà tặng quà hấn là rất có ý nghĩa nha."

"Đó là đương nhiên." Nhạc Nhạc đắc ý nhìn vào Thượng Quan Sở cười cười, sau đó đưa tay vỗ tay ba cái, chỉ thấy một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp ôm một túi đồ vật này nọ, từ từ từng bước đi vào.

Diệp Thanh Linh ngẩn đầu lên quan sát một cách thích thú, thấy cô gái xinh đẹp bỏ túi đồ xuống bắt đầu lấy các đồ vật ở bên trong túi ra, vừa lấy vừa nói: "Đây là bình phun, dùng để đối phó với những người đàn ông xấu xa." Nói xong còn đi lùi về bên cạnh, phun lên người A Phú hai cái.

Tiếp theo lại lấy trong túi ra một kích điện, rồi lấy ra từng món đồ: "Đây là đồ dùng cho cô phòng thân."

Cô gái xinh đẹp kia lại từ bên trong lôi ra nhiều món đồ dùng để ngừa phòng kẻ xấu khác nhau như: đồ lót, áo ngủ, cuối cùng là lấy ra một hộp thuốc

tránh thai.

Nhạc Nhạc nheo mắt lại, lạnh lùng mở miệng:" Tốt lắm, đi xuống đi."cô gái xinh đẹp nhìn Thượng Quan Sở, sau đó lại nhìn Tiền Nguyên, Cuối cùng nhìn Nhạc Nhạc, khi nhìn tới khuôn mặt lạnh lùng của Nhạc Nhạc thì mất tự nhiên, cười nói: " Vâng, tôi sẽ đi, tôi sẽ đi ngay đây." Nói còn chưa xong thì cô gái đã đi ra đến cửa chính.

Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi không khỏi ngạc nhiên hai mắt nhìn Nhạc Nhạc, cảm giác hần bình thần như thể là có cái gì đó, không biết cô gái xinh đẹp kia vì sao lại sợ Nhạc Nhạc đến vậy.

Nhạc Nhạc chỉ tay về những thứ để lộn xộn trên bàn nói:" Thanh Linh có thích những đồ mà anh tặng hay không? Cái này là anh cho chuyên gia đích thân chuẩn bị nha."

Diệp Thanh Linh đánh giá nói : " Không tệ."

Thượng Quan Sở nhăn nhó, nhìn một đồng đồ vật trên bàn, cảm thấy Nhạc Nhạc là cố ý đối đầu với mình, thân nhiên nói:" Máy thứ này Thanh Linh không cần."

"Không, mấy thứ đồ này Thanh Linh nhất định sẽ cần. Nhất là cái này." Nói xong Nhạc Nhạc cầm lấy hộp thuốc tránh thai đưa đến tay của Thanh Linh nói: " Thanh Linh nói có phải không ?"

" Ừ " Diệp Thanh Linh gật đầu nói:" Mễ Lam Nhi tỷ nữa giúp tôi đưa mấy đồ này đem vào trong phòng."

Thượng Quan Sở cười quái dị nói:" Thanh Linh thích đồ chơi mới ư ? Anh nhất định sẽ chơi cùng anh."

" Sở Thiếu gia, hội trường hôn lễ đã chuẩn bị xong. Ngày mai,Sở Thiếu gia xem có cần phải thêm người đi theo bảo vệ Diệp tiểu thư hay không?"

Thượng Quan Sở vừa nói xong, Tô Phi liền tiến lên hỏi.

"Đề A Phú đi xem!" Đối với hôn lễ ở hội trường Thượng Quan Sở cũng không phải hoàn toàn yên tâm, chỉ sợ người đến dự hôn lễ quá đông, bảo vệ Thanh Linh không chu đáo để cho đối thủ nhân cơ hội làm hại Thanh Linh.

" Dịch bà bà đã trở về, vậy Dịch Hiểu Huyền phải sắp xếp như thế nào?" Tô Phi lại đưa ra vấn đề.

" Có Dịch lão bà ở đấy, Hiểu Huyền sẽ không làm chuyện gì đâu, tùy cô ấy đi!". Ngày đó anh đến Bồ Đào Viên mục đích chủ yếu là làm cho Dịch bà bà về nhà gặp Dịch Hiểu Huyền. Nhưng vì Dịch Gia đã nhiều đời hết sức tận tâm đối với công việc kinh doanh của Thượng Quan Gia cho nên hẳn không thể xuống tay đối với Dịch Gia .

Bởi vì hôn lễ, nên khi trời vừa sáng Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh liền rời giường, hai người cùng nhau đi trang điểm và mặc lễ phục. Sau khi trang điểm xong, Trương Đình Đình vui vẻ theo người trang điểm đi vào, cô và Thanh Linh cùng mặc lễ phục giống y chang nhau, chỉ có cái lễ phục trước ngực đánh dấu mới có thể biết ai là cô dâu, ai là phù dâu, nhưng nếu không đi đến gần xem kỹ lại thì rất dễ làm người ta hiểu nhầm.

Nhìn Đình Đình rồi lại nhìn Nhạc Nhạc, Diệp Thanh Linh không nén nổi giận dữ nói:" Nếu hôm nay hai người kết hôn luôn là tốt rồi."

Nhạc Nhạc ra dáng Lan Hoa Chi, giả vờ giận:" Thanh Linh nguoi rất xấu nha, làm sao có thể lấy tôi với Đình Đình ra làm trò đùa ?" (Lan Hoa Chi: các cô nương xưa hay làm duyên bằng các ngón tay khép mở)

Thượng Quan Sở chụp ngay tay của Nhạc Nhạc vừa lúc đang định khoát lên vai Diệp Thanh Linh, nói:" Đừng có mà động tay động chân với Thanh Linh, cẩn thận không tôi chặt cái bàn tay thôi của anh."

Nhạc Nhạc đối với sự uy hiếp của Thượng Quan Sở sớm đã thành thói quen, cười xoay tay khoát lên vai Thượng Quan Sở nói:" Tôi cứ động vào thì sao?"

Nói xong tay không chịu an phận ở trước ngực của Thượng Quan Sở sờ soạng.

Thượng Quan Sở liền cảm thấy vô cùng ghê tởm, lạnh lùng nói:" Đừng có động tay động chân với vợ chồng chúng tôi."

Nhạc Nhạc khê đẩy Thượng Quan Sở ra, giọng the thé nói:"Đáng ghét, đừng có làm em sợ. Em thật sự rất sợ đó nha." Nói xong còn làm bộ vỗ ngực hết sức hoảng sợ.

Trương Đình Đình ở bên cạnh cười liên tục, nói:" Nhạc Nhạc anh đừng có diễn nữa, anh còn diễn nữa,tôi sẽ đánh anh."

" Đình Đình muốn đánh nhau với anh sao?" Nhạc Nhạc hỏi.

" Đương Nhiên. Trừ anh ra, tôi còn có thể đánh nhau với ai khác nữa?"

Trương Đình Đình ném cho Nhạc Nhạc một cái ánh mắt rõ ràng, chuẩn bị nắm tay lại, cười nói:" Đưa Lan Hoa Chi cho tôi, nếu không....."

Nhạc Nhạc ngay lập tức bỏ ngay cái động tác kia đi, về mặt uyển chuyển nói:" Anh không có thói quen đó nha!"

"Không có thói quen thì giờ cũng phải có." Trương Đình Đình giờ tay đem nắm đấm tới trước mặt Nhạc Nhạc uy hiếp.

"Đình Đình cô đừng có lại hù Nhạc Nhạc nữa." Nhìn thấy Đình Đình vui vẻ cùng với Nhạc Nhạc ầm ĩ như vậy, làm cho Thanh Linh nghĩ tới lúc trước khi Nhạc Nhạc ra nước ngoài, khi đó ba người thường xuyên cùng nhau ở một chỗ chơi đùa, lúc đó Đình Đình luôn nói Nhạc Nhạc giả vờ ẻo lả, luôn bắt hấn phải đưa Lan Hoa Chi cho mình.Sau đó Nhạc Nhạc nhìn về phía Thanh Linh xin giúp đỡ, cô liền cười kêu Đình Đình đừng dọa Nhạc Nhạc nữa.

Giờ lành đã đến, hôn lễ bắt đầu.

Trong đại sảnh lộng lẫy, có một cầu thang xoắn ốc được trang trí sắc sỡ lóa mắt, lan can ở trên được che kín bởi hoa hồng màu hồng nhạt. ngay đầu cầu thang, có một giàn hoa hình N được quấn quanh bởi lụa mỏng, ở trên thì trang trí đầy hoa bách hợp trắng như tuyết. Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh cầm tay nhau đứng ở dưới giàn hoa, Thượng Quan Sở cười thỏa mãn, còn Diệp Thanh Linh trên mặt không có biểu hiện gì, duy trì thói quen bình tĩnh của mình.

Toàn bộ khách tham dự trong đại sảnh đều bị thu hút đến nơi mà bọn họ đang đứng, nhìn hai người họ như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ khen ngợi không ngớt. Trong lúc đó Nhạc Nhạc kéo Trương Đình Đình xuất hiện ở bên người

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh, nhỏ giọng nói:" Một lát nếu có chuyện gì xảy ra, chúng ta phải hết sức bảo vệ Thanh Linh." Đây cũng là nguyên nhân hấn cùng với cô dâu chú rể mặc lễ phục giống nhau.

Nhạc Nhạc cùng Trương Đình Đình vừa xuất hiện ngay lập tức khiến cho mọi người chú ý, đều quay lại hỏi nhau:" Hôm nay có hai cặp cùng nhau kết hôn sao?"

Thấy mọi người bàn luận, Diệp Thanh Linh không nén nổi cười mỉm, nói:" Rất tốt, đi thôi!"

Thượng Quan Sở không nói gì nhìn trời,hơn nửa ngày mới nói:" Anh ta không phải nói thay anh làm người chủ trì hôn lễ sao?" Nói xong nắm tay Diệp Thanh Linh từ từ đi xuống.

Dưới lầu là một đại sảnh rất lớn, không chỉ có chỗ cho khách vừa uống rượu vừa nói chuyện với nhau, mà bên trái còn có một cái cổng vòng rất lớn ở sân của bữa tiệc.Mà đại sảnh chỉ là nơi cử hành hôn lễ.

Âm nhạc vang lên, khách tham dự hôn lễ liền đứng thẳng tắp hai bên lối đi vào hôn lễ,Nhạc Nhạc và Đình Đình cải trang khiến cho mọi người sôi nổi thảo luận.

Lúc này có hai nhĩ đồng đi vào, trên tay mỗi nhĩ đồng bưng một cái khay màu đỏ, một cái khay đặt giấy kết hôn,và một cái khay là nhẫn.Sau đó mọi người đi vào bàn của mình. Nhìn thấy hai cái hoa đồng kỳ quái, đang từng bước một tới gần hấn, Thượng Quan Sở cảm thấy có nguy hiểm

Sau đó khách đến dự nghe thấy âm thanh chén rơi xuống đất, chỉ thấy hai cái hoa đồng kỳ quái từ sau lẵng hoa rút súng ra, nhắm đến Thượng Quan Sở và Thanh Linh nổ súng.

Tiếng súng vang lên, Thượng Quan Sở nhanh chóng ôm Thanh Linh tránh né, sau đó Nhạc Nhạc với Thượng Quan Sở cùng đi đến một chỗ, liền sử dụng cách thức che mắt người khác, Nhạc Nhạc rất nhanh trao đổi vị trí với Thượng Quan Sở, làm cho kẻ địch không thể phân biệt được ai là thật ai là giả.

Một tiếng súng nữa vang lên,bảo vệ hội trường bí mật bắt đầu tìm người, tiếp theo vài tiếng súng nữa vang lên, một cái hoa đồng hét lên rồi ngã gục xuống, mà kẻ còn lại xen lẫn trong đám đông mà chạy trốn.

Đại sảnh mấy trăm quan khách sợ tới mức hét chói tai, chạy loạn tìm cách ra ngoài.

Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc dưới sự bảo vệ của mười mấy thủ hạ, đi vào một căn phòng ở lầu hai.

Vừa vào cửa, Thượng Quan Sở hỏi:" Bên ngoài bây giờ thế nào rồi?"

Từ Ngôn về mặt bình tĩnh trả lời:"Hai người nổ súng bắn Sở Thiếu gia đã chết một người, người còn lại đã xen lẫn trong đám đông chạy trốn."

"Còn người nào khả nghi nữa không?" Thượng Quan Sở ánh mắt sâu xa nhìn vào màn hình camera.

Nhạc Nhạc đối với sự sắp đặt của Thượng Quan Sở xem như hài lòng, Thấy Diệp Thanh Linh với Trương Đình Đình không có việc gì xong, mới nói:" Lúc hai người kia nổ súng, tôi có nghe được tiếng chén rơi xuống đất. Quan Sở có thể điều tra cái người làm rơi cái chén kia là ai không?"

"Người rất đông, nếu người đẩy lẫn trong đám đông thì rất khó phát hiện, cho dù có tìm kiếm cũng chưa chắc bắt được." Từ Ngôn đáp.

"Đi xem thử..... xem có người nào khả nghi không?" Thượng Quan Sở nhấn mạnh nói. Hấn không tin kẻ địch có thể chuẩn bị tốt như thế, không có một chút sơ hở nào.

Một lúc sau thấy A Phú bắt được một người khả nghi đi vào, nói:" Sở thiếu gia, người này lên la lên lút đi theo phía sau hai người, tôi thấy hấn khả nghi nên bắt hấn đưa tới đây."

"Buông." Cái người bị đưa tới toàn thân mặc toàn đồ hàng hiệu, vung cánh tay bị A Phú kiềm chế xong, liền nhìn chăm chăm vào Diệp Thanh Linh nói:"

Linh Linh, ta là Hiền ca nè."

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn người tự xưng là Hiền ca, lắc đầu nói:"Không biết."

"Anh kia, đừng có mà ở đó nhận người thân lung tung." A Phú không khách khí đá cho hắn một cước vào chân, hắn kêu rên một tiếng, sau đó nhìn Diệp Thanh Linh cười thân thiện nói:"Anh là con của cậu Thanh Linh, Hiền ca đây, Thanh Linh không nhớ rõ anh sao?"

"Nói nhảm, Thanh Linh làm gì có cậu?" Trương Đình Đình không thể nghe thêm nữa, hắn đứng là đang nói dối. Cô cùng Thanh Linh lớn lên từ nhỏ, chưa bao giờ nghe Thanh Linh nói là có cậu, đúng là nhảm nhí. Thanh Linh và Thượng Quan Sở kết hôn mà còn có người đến tự nhận là người thân.

"Cô lấy cái gì mà dám nghi ngờ tôi?" Anh ta nhìn Trương Đình Đình với ánh mắt xem thường nói.

"Nghi ngờ anh thì sao? Anh nói anh là anh họ của Thanh Linh, anh nói Thanh Linh có cậu, vậy lúc Diệp gia gặp chuyện không may thì các người ở đâu nha?"

Trương Đình Đình giận dữ hét lên.Lúc ấy nếu có người giúp Diệp Gia, thì Thanh Linh sẽ không bị Thượng Quan Sở xúi xa kia ức hiếp. Tuy nói hiện tại, Thượng Quan Sở đối xử với Thanh Linh rất tốt,nhưng cứ nghĩ đến Thanh Linh vì Diệp Gia mà hy sinh, cô lại thấy đau lòng.

"Anh..... Chúng tôi....." Anh ta bối rối giải thích.

"Anh cái gì mà anh, tôi nghĩ anh chính là người tới giết Thượng Quan Sở và Thanh Linh." Còn muốn nói dối, có Nhạc Nhạc ở đây, ai muốn làm hại Thanh Linh, người đó sẽ không bao giờ có thể thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đêm Tân Hôn

Anh ta nổi nóng, nói:" Tôi thật sự là anh họ của Linh Linh, Tôi tên là Đông Minh Hiền, mẹ của Linh Linh tên là Đông Tuệ."

"Cái này ai mà chẳng nói được." Nhạc Nhạc khinh thường liếc mắt nhìn Đông Minh Hiền.

Thượng Quan Sở không nói lời nào, nhìn Đông Minh Hiền đánh giá, đột nhiên lạnh lùng nói:"Tìm Thanh Linh có chuyện gì?". Anh đã cho người điều tra qua gia cảnh của Thanh Linh, chuyện mẹ Thanh Linh là người trong Đông gia anh cũng biết được chút ít.

Đông Minh Hiền như nhìn thấy mặt trời, vừa nghe Thượng Quan Sở nói xong, liền nhìn Nhạc Nhạc và Trương Đình Đình nói:"Hai người xem đi, có người tin tôi nha."

"Có chuyện gì?" Sắc mặt Thượng Quan Sở trầm xuống, nếu như Đông Minh Hiền không chịu nói ra, chắc chắn hai phút sau Đông Minh Hiền sẽ nằm trên mặt đất.

Bị hoảng sợ, Đông Minh Hiền không dám thờ ơ, nhìn Diệp Thanh Linh giọng nhẹ nhàng nói:"Linh Linh, anh nghe nói em kết hôn, vì thế mới đến đây chúc mừng em."

"Lừa quỷ à!" Nhạc Nhạc đối với lời nói của Đông Minh Hiền tỏ vẻ nghi ngờ.

Không có được đáp án, Thượng Quan Sở lạnh lùng nói:"A Phú, đưa anh ta vô đại sảnh."

"Vâng" A Phú trả lời, đưa nòng súng lạnh như băng nhắm vào huyệt thái dương của Đông Minh Hiền, nói:"Đi thôi!".

Bị súng uy hiếp, Đông Minh Hiền không thể không đi theo A Phú, đi đến đầu cầu thang, A Phú đứng sau cây cột, một cước đá vào mông Đông Minh Hiền, nói:"Xuống dưới, vào đại sảnh đi."

Đông Minh Hiền bị A Phú đá một cước ngã lăn trên đất, quay đầu lại trừng mắt liếc A Phú, lúc này lại nghe tiếng súng vang lên, trong đại sảnh tên sát thủ còn xen lẫn trong đám đông hét lên rồi ngã ngục xuống, khách trong đại sảnh đã sớm chạy ra ngoài khu đãi tiệc, còn Đông Minh Hiền thì ôm đầu, ngồi xồm tại chỗ không dám nhúc nhích.

"Tôi, tôi không đi xuống dưới đâu." Đông Minh Hiền run rẩy nói, anh không muốn bị mất mạng bây giờ đâu.

"Đi xuống dưới". A Phú dùng súng uy hiếp.

Đúng lúc này, Tô Phi từ hội trường bắt được một người đàn ông. Cũng trên lầu hai có một đôi mắt nhìn chăm chăm đằng sau cửa sổ trong một phòng nhỏ tối đen, theo dõi toàn bộ sự việc vào mắt, sau đó thần không biết quỷ không hay biến mất.

Tô Phi cùng mấy thuộc hạ đi vào hội trường, những thuộc hạ mà Thượng Quan Sở bố trí đã trở lại ẩn nấp ở những chỗ bí mật, ngay lập tức hội trường khôi phục lại yên tĩnh.

Tô Phi đưa người đàn ông bị bắt đến phòng của Thượng Quan Sở. Vì muốn khách khứa bớt lo lắng, Ngô Vân đã đứng ra nói chuyện: "Vừa rồi hôn lễ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nửa tiếng sau hôn lễ sẽ tiếp tục. Xin các vị yên tâm, nguy hiểm đã giải quyết xong, xin mọi người hãy quay lại chỗ của mình."

Ngô Vân vừa dứt lời, thấy ngoài cửa của hội trường, cảnh sát đang đi vào, lúc này khách khứa mới yên tâm tiếp tục tham gia hôn lễ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiền Nguyên vẫn lẫn ở trong đám đông, sau thấy Tô Phi đang bắt một người mang vào phòng trên lầu hai, liền cùng với Mễ Lam Nhi đi theo Tô Phi vào phòng.

"Coi đi, tôi đã nói tôi không phải là người xấu mà! Kẻ thù đã bị bắt, anh nên tin tôi đi!" Đông Minh Hiên liền túm lấy, xoay người đối diện nói với A Phú. A Phú giả vờ trưng khuôn mặt người tốt bị vu oan.

"Đi xuống dưới, vào đại sảnh đi. Nếu không chịu xuống, đừng có trách tôi không khách khí." A Phú nói xong, liền quay người trở lại, đứng ở ngoài cửa phòng tiếp tục công việc theo dõi an ninh.

"Đi xuống thì đi, chuyện cũng chẳng có gì." Đông Minh Hiên đứng dậy lấy tay phui phui bụi trên người rồi đi xuống đại sảnh.

Tô Phi đem người đàn ông đó đến trước mặt Thượng Quan Sở, nói: "Sở Thiếu Gia tính xử lý anh ta thế nào?"

"Phác Dững?" Thượng Quan Sở suy nghĩ thâm sâu khi nhìn thấy Phác Dững.

Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi đi vào, trên mặt lộ vẻ như muốn xem chuyện vui nào nhiệt.

"Anh muốn làm gì?" Phác Dững ngẩng đầu lên cao ngạo nói, ánh mắt khinh thường nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở nhíu lông mày lên, vẻ mặt gian ác cười, nói: "Tôi nghe nói Phác thiếu gia thủ đoạn không giống người bình thường. Mà tôi cũng chưa tìm được người thí nghiệm, không biết Phác thiếu gia có hứng thú muốn tham gia không?"

Nghe vậy mặt Phác Dững trở lên trắng bệch, sau đó lại đưa ra vẻ mặt thấy chết không sợ, con người tỏ ra kiêu ngạo: "Sở Thiếu Gia có thủ đoạn gì? cứ đưa đến đây đi."

Lúc này Ngô Vân tiến vào nói: "Sở thiếu gia hôn lễ đã chuẩn bị xong, nửa tiếng sau sẽ tiếp tục."

"Tốt!" Thượng Quan Sở gật đầu nói.

"Anh không sợ có người đến ám sát nữa hay sao, mà vẫn muốn tiếp tục?" Trương Đình Đình chắc chắn là không giống như Thượng Quan Sở rồi.

"Không còn ai dám ám sát nữa." Thượng Quan Sở không có trả lời ý kiến của Trương Đình Đình, mà là Tô Phi có lòng tốt giải thích nghi ngờ của cô.

Lúc này không phải là bọn họ có ý cho kẻ thù có cơ hội, chuyện vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn.

Thượng Quan Sở đi đến trước mặt Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh muốn xử lý anh ta như thế nào?"

"Chắc chắn Nghiêm lão gia sẽ có hứng thú." Nói xong đứng dậy cùng nắm tay Thượng Quan Sở đi ra khỏi phòng, chuẩn bị cho hôn lễ.

"Nếu Thanh Linh đã nói như thế, thì hãy làm cho anh ta được 'đổi đời' giống như những kẻ trước đây đi, sau đó đưa anh ta đến cho Nghiêm lão gia xử lý." Thượng Quan Sở vừa đi vừa căn dặn.

Tô Phi gật đầu, nói: "Tôi sẽ làm cho anh ta thú nhận là người đứng sau màn ám sát vừa rồi."

Thượng Quan Sở hài lòng gật đầu, sau đó nắm tay Diệp Thanh Linh rời đi.

Sau khi trang điểm lại xong, đội không còn ai trang điểm nữa. Diệp Thanh Linh hỏi: "Đông Minh Hiên đến đây là có chuyện gì?"

"Anh cũng không biết." Thượng Quan Sở giúp cô vén tóc lên trên trán, vẻ mặt hết sức chân thành.

"Được rồi." Cô đổi chủ đề, nói: "Anh đã điều tra qua gia đình em?"

"Phải" Thượng Quan Sở cảm thấy không cần thiết che giấu nữa.

"Vậy kết quả điều tra thế nào?" cô lại đưa vấn đề trở lại.

Cái này không phải là giống với chuyện của Đông Minh Hiền sao? Thượng Quan Sở bắt đắc dĩ, cười nói: "Anh ta là con của cậu em." Anh chỉ có thể nói tới đây thôi.

"Được rồi, về sau lại nói tiếp." Diệp Thanh Linh nhìn đồng hồ, sau đó đi toilet.

Theo lời nói của Thượng Quan Sở, đối với anh đây là chuyện hết sức quan trọng, đương nhiên sẽ không thể qua loa. Nghi thức, hôn lễ, yến tiệc, tuần trăng mật... Cái gì cũng đều đầy đủ.

Hơn nữa còn chuẩn bị chương trình cho tuần trăng mật. Một lúc sau khi nghi thức hoàn tất, anh liền vui mừng bắt đầu tuần trăng mật đầy hi vọng.

Trong hành trình của tuần trăng mật, trừ Nhạc Nhạc ra không còn có ai mặt dày đi theo nữa, chỉ có Tô Phi cùng với mười mấy thuộc hạ đi theo để bảo vệ. Không thể đi cùng một xe với Thanh Linh, Nhạc Nhạc chỉ có thể ngồi cùng xe với Tô Phi, dọc đường đi nghe Nhạc Nhạc không ngừng oán thán.

Ngày thứ nhất của tuần trăng mật, bọn họ đến thành phố biển Hành Cung nổi tiếng. Trên biển Hành Cung này có một hòn đảo nhỏ, là tài sản của Thượng Quan Gia. Thượng Quan Sở chọn ngày thứ nhất của tuần trăng mật ở trên biển Hành Cung, cho nên trên biển Hành Cung không có tiếp nhận du khách, chỉ vì ông chủ đến.

Bọn họ vừa đến biển Hành Cung, thì cũng là thời gian xem mặt trời lặn. Mục đích của Thượng Quan Sở đến đây là ngắm mặt trời lặn và mặt trời mọc.

"Nghe nói nơi này là nơi ngắm mặt trời lặn và mặt trời mọc đẹp nhất thế giới." Thượng Quan Sở nói xong ôm lấy eo nhỏ nhắn của Diệp Thanh Linh cùng ngắm mặt trời lặn. Hắn muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới đến cho Thanh Linh.

"Vâng, đúng là rất tốt." Diệp Thanh Linh ngoài trường học, tiệm sách và tế bái mẹ ra, cô hầu như không có ra ngoài. Đó chính là cuộc sống của cô.

Ngắm mặt trời lặn xong, ăn xong cơm tối. Thượng Quan Sở dẫn Diệp Thanh Linh đi dạo một vòng quanh biển Hành Cung, đặc biệt ngắm cảnh biển về đêm, khiến cho nàng vui sướng trong lòng, khóe miệng mỉm cười. Nhìn thấy cô cười, trong lòng Thượng Quan Sở tràn đầy hạnh phúc, cười rồi thờ dài nói: "Thanh Linh cười lên rất đẹp. Nếu mỗi ngày đều thấy em có thể cười như vậy thì thật là tốt."

Nghe anh nói như thế, cô vui vẻ nhìn anh, cười ra tiếng.

"Thanh Linh, anh cuối cùng cũng tìm được em." Nhạc Nhạc thở hổn hển xuất hiện trước mặt hai người.

"Có việc gì không?" Thanh Linh cười hỏi.

Nhìn thấy cô cười, Nhạc Nhạc sững sốt vài giây, sau đó lấy lại tinh thần nói: "Cái này anh cho em."

Cầm con dao nhỏ với lọ thuốc trên tay, Diệp Thanh Linh từ từ mở ra nắp.

"Thanh Linh không cần cái này, anh giữ lại đi." Thượng Quan Sở vừa thấy lọ thuốc kia liền tức giận, dám đưa thuốc tránh thai cho vợ của hắn, Nhạc Nhạc này thực đáng ghét, anh ta vốn là muốn chống đối cùng với Thượng Quan Sở anh mà.

Diệp Thanh Linh ngửi ngửi thuốc, cười nói: "Nhạc Nhạc giữ lại thuốc đi, khi nào anh cùng Thượng Quan Sở lại giống nhau vậy?"

"Giống nhau? Là có ý gì?" Nhạc Nhạc không hiểu Thanh Linh nói có ý gì, trong lòng khinh thường Thượng Quan Sở.

"Đều đưa vitamin thành thuốc tránh thai cho em." Diệp Thanh Linh cười cười làm cho người khác nhìn không ra cảm xúc.

Nhạc Nhạc giành lại lọ thuốc, nhìn nhìn, không thể tin nổi, nói: "Làm sao có thể?"

Thượng Quan Sở cũng không dám tin, nhìn Nhạc Nhạc, còn đặc biệt biết ơn liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái nói: "Xem ra tôi đã hiểu lầm anh."

"Cái gì mà hiểu lầm? Tôi rõ ràng đã mua thuốc tránh thai, đừng có mà cảm ơn vậy ạ."

Nhạc Nhạc cầm bình thuốc giận dữ rời khỏi. Không biết tức giận là do bị Thanh Linh vạch trần thuốc giả hay là còn lý do khác.

Thấy Diệp Thanh Linh không có lấy thuốc, khuôn mặt của Thượng Quan Sở càng vui vẻ hơn, nhìn Diệp Thanh Linh mờ ám nói: "Chúng ta trở về phòng đi?"

Sau khi trở về phòng, Diệp Thanh Linh nhất quyết không cho Thượng Quan Sở đi theo vào phòng tắm, cuối cùng Thượng Quan Sở cũng phải đồng ý không đi theo.

Chờ anh tắm xong, Diệp Thanh Linh đã buồn ngủ. Thượng Quan Sở từ phía sau ôm chặt thắt lưng của cô nói: "Vợ yêu, đêm nay chính là đêm tân hôn của chúng ta."

"Em biết." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời, cũng chẳng có phản ứng gì.

"Biết thế mà em còn buồn ngủ." Thượng Quan Sở giận dỗi nói.

"Đêm nay thì không được." Diệp Thanh Linh nói rồi tiếp tục ngủ.

"Vợ yêu ..... Vì sao lại không được?" Thượng Quan Sở nói xong kéo cô qua, đem cô ôm vào người.

"Anh thật sự phải làm việc đó sao?" Diệp Thanh Linh không xác định hỏi.

"Ừ" Anh hết sức gật đầu.

"Không được" Diệp Thanh Linh không chút suy nghĩ từ chối.

"Không được cũng phải được." Thượng Quan Sở mặc kệ sự từ chối của cô, tay anh đã dạo chơi trên người cô, anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia của cô, làm cho anh muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Diệp Thanh Linh đẩy anh ra, ngồi dậy, hết sức nghiêm túc nhìn anh nói:" Trước tiên anh hãy nói cho em biết chuyện của Đông Gia đã."

Thượng Quan Sở gần như phát điên, cô lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn hơn nửa ngày. Thấy cô vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, hắn bất đắc dĩ giãn dãn nói:" Em muốn biết chuyện gì?"

Diệp Thanh Linh nháy mắt:" chuyện mà anh biết?"

Anh cúi đầu xuống, sau khi suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói:" Người của Đông Gia đều không phải là người tốt."

"Trong đó có mẹ của em?" Diệp Thanh Linh không đồng ý với cách nói của anh.

"Áy.....Ý của anh không phải như vậy, trừ mẹ của em ra người nhà Đông Gia đều không phải người tốt." còn có tâm tình bất lười nói của hắn làm cho anh không hiểu cô có cái gì tốt.

"Thật không?" Diệp Thanh Linh khẽ nhếch lông mày lên, ung dung nhìn hắn.

"Mẹ của em chính là do bọn họ hại chết." Thượng Quan Sở lại nói.

"Anh nói tiếp đi" Ánh mắt của cô không có dao động, dường như đã biết trước.

Thượng Quan Sở thấy cô không có phản ứng, mới yên tâm tiếp tục nói:" Lúc mẹ cùng cha của em quen nhau, người nhà Đông Gia đều không đồng ý."

"Nói chuuyệnj chính đi." Cái này cô biết rồi.

"Nam nhân ở Đông Gia khi sinh ra đều có một loại bệnh. Nghe nói không sống quá hai mươi tám tuổi." Đối với chuyện này hắn vẫn là nửa tin nửa ngờ.

"Bệnh gì?" Diệp Thanh Linh tò mò hỏi.

"Anh không biết. Nghe nói loại bệnh này là phải một mạng đổi một mạng, trong Đông gia con gái sẽ thế mạng cho con trai." Lúc đó anh nghe Tô Phi báo cáo còn cảm thấy rất buồn cười, nhưng hôm nay thấy Đông Minh Hiền xuất hiện ở hôn lễ, anh bắt đầu nghi ngờ cái truyền thuyết đó có phải là thật hay không.

"Ý anh nói là, mẹ của em không phải vì bệnh mà chết? Mà là do đổi mạng cho cậu mà chết?" Diệp Thanh Linh sau khi nói xong, chính mình cũng hoảng sợ.

"Có thể. người hầu làm cho Đông Gia đều nói vậy, không biết là thật hay giả." trước kia cảm thấy việc này không đe dọa đến Thanh Linh, anh chẳng qua tìm hiểu sơ sơ một chút.

"Như vậy Đông Minh Hiền cũng bị bệnh?" Hơn nữa là muốn dùng mạng của cô đổi lấy mạng của hắn. Trước đây lúc mẹ qua đời, cha đều không có nói đến người nhà của mẹ, cô tưởng rằng họ không có ở đây. Đông Minh Hiền nói đã gặp qua cô, chắc khi đó cô còn quá nhỏ nên mới không nhớ rõ.

"Hình như là vậy." Thượng Quan Sở không chắc chắn trả lời.

"Em đã hiểu." Vẻ mặt của Diệp Thanh Linh đã hiểu rõ, nghiêm túc hỏi:"Vậy anh có bảo vệ em không?"

"Em là vợ của anh, là mẹ đẻ con tương lai của anh, anh đương nhiên là phải bảo vệ em rồi." Thượng Quan Sở lời nói như thề hứa hẹn vững chắc.

"Như vậy là được rồi." nghe được anh hứa hẹn, cô yên tâm nằm xuống tiếp tục ngủ.

"Chuyện của nhà Đông Gia đã nói cho em biết, chúng ta có phải hay không....." Thượng Quan Sở nói xong lại nhào lên người cô.

"Không thể được." cô vẫn nhất định từ chối.

"Vì sao lại không được?" Thấy cô lần lượt tìm cách chối từ, anh bắt đầu hoài nghi sức hấp dẫn của bản thân.

"Đi cả hôm nay có tới thăm em." Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng giải thích, sau khi nói xong thì mặt ửng đỏ.

"Làm sao có thể, Thanh Linh em gạt anh?" Thượng Quan Sở không tin kêu to.

"Là sự thật." Diệp Thanh Linh không hề thấy phiền nói lại.

"Là sự thật?" Thượng Quan Sở vẫn không tin, đột nhiên nói: "Trừ khi cho anh kiểm tra."

"....." Diệp Thanh Linh đầu vạch đen, cái này thì phải kiểm tra như thế nào đây?

Anh không để ý cô bởi vì xấu hổ mà về mặt lúng túng, tay bắt đầu mò mắt.

Diệp Thanh Linh hét chói tai, tránh né nói: "Anh đừng có làm loạn, đó là sự thật, em không có lừa anh." Diệp Thanh Linh cố gắng thuyết phục anh.

Thế nhưng dục vọng mãnh liệt trong người trời dấy, thì làm sao có thể nghe được gì dù là nửa lời, chỉ là nhất định phải kiểm tra một chút mới yên tâm được, sợ mình thật sự bị cô lừa.

Diệp Thanh Linh thật sự tức giận, lạnh lùng nói: "Anh đừng có làm loạn, em..... em....."

Thượng Quan Sở thấy cô thật sự tức giận, mới bắt đầu tin lời nói của cô, nhưng cũng chưa từ bỏ ý định, đưa bộ mặt dày kia ra cười: "Thanh Linh, em cho anh xem đi, xem một chút thôi."

Diệp Thanh Linh trong lòng nghĩ muốn chết đi, muốn tìm một cái hố mà chui xuống. Nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cứng rắn nói: "Không được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tuần Trăng mật gặp nạn.

Thấy cô thật sự tức giận, nhắm hai mắt lại như đang chờ chết. Thượng Quan Sở ngừng tay, nói: "Đừng tức giận, anh không xem nữa."

"Thật chứ?" Cô không thể tin được, mở mắt ra nhìn anh muốn xác nhận một lần nữa.

"Thật sự." Anh giờ tay lên thề.

Diệp Thanh Linh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vậy thì đi ngủ thôi!"

"Anh ôm em ngủ được không?" Sợ cô lại tức giận, anh hỏi thăm dò.

Nhìn thấy bộ dáng anh cẩn thận hỏi ý của cô như vậy, Diệp Thanh Linh không nhịn được "Xì" cười ra một tiếng, tiếp theo tự động vào nếp lại gần lòng anh, nói: "Như vậy được chưa?"

"Được rồi." Anh cứ như vậy ôm cô, về mặt hạnh phúc cùng cô đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, đúng 5 giờ, Nhạc Nhạc liền vội vàng chạy đến gõ cửa phòng Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở.

Bị quấy rầy giấc ngủ, Thượng Quan Sở lạnh giọng quát: "Ai?"

"Mau dậy đi, xem mặt trời mọc." Nhạc Nhạc nghe Thượng Quan Sở quát cũng không lấy làm chói tai, ngược lại còn có vài phần hả hê. Cẩn thận nghe ngóng cũng có thể nhìn ra anh không thoải mái trong lòng.

"Mấy giờ rồi." Diệp Thanh Linh trở mình, lấy di động nhìn xem giờ, uể oải ngồi dậy, nói với Nhạc Nhạc đang gõ cửa: "Cửa rất là chắc chắn, anh tính làm hư nó thì phải dùng sức nha."

Nghe được giọng của Diệp Thanh Linh, Nhạc Nhạc mới ngừng gõ cửa, bĩu môi, trả lời: "Anh với cánh cửa này không có thù hận nha."

Thượng Quan Sở mặc quần áo xong, mở cửa ra nhìn Nhạc Nhạc nói: "Tôi nghĩ anh chính là có thù oán với cánh cửa này."

Diệp Thanh Linh nửa mặt, thay quần áo xong, ra cửa nhìn Nhạc Nhạc nói: "Anh chắc là cùng với người ở bên trong có thù oán nha!"

"Đúng, nhưng không phải là Thanh Linh." Nhạc Nhạc tự thừa nhận. Thượng Quan Sở rõ ràng biết Nhạc Nhạc nói đến người nào, không thèm để ý tới Nhạc Nhạc, nắm tay Diệp Thanh Linh đi ra nơi ngắm mặt trời mọc đẹp nhất trên biển Hành Cung.

Nhạc Nhạc buồn rầu đi theo ở phía sau, cô đơn lẻ bóng, làm cho người ta cảm thấy cô đơn hiu quạnh.

Nhìn thấy Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh cùng đi bên nhau, Nhạc Nhạc không nhịn được, thở dài: "Nếu Đinh Đình có ở đây thì tốt biết mấy."

Tô Phi không biết từ đâu nhảy ra, lạnh nhạt nói: "Quay về Diệp Gia đi!"

Nhạc Nhạc thản nhiên nhìn Tô Phi, trả lời: "Liên quan gì đến anh." Chuyện của mình không cần người khác phải quyết định thay.

"Anh không phải đang nhớ đến Đinh Đình sao?" Sắc mặt của Tô Phi càng ngày càng lạnh lùng.

"Là tôi nghĩ như vậy, nhưng không phải anh cũng đang nghĩ như tôi sao." Nhạc Nhạc có ý khác nhìn lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của Tô Phi.

Tô Phi không trả lời, cúi đầu suy nghĩ những lời Nhạc Nhạc nói.

Sau khi ngắm mặt trời mọc, dùng bữa sáng xong, bọn họ tiếp tục rời khỏi biển Hành Cung, xuất phát đến địa điểm của ngày trăng mật thứ hai. Đi trên đường cao tốc khoảng nửa tiếng, thì phía sau có mấy chiếc xe tiếp cận bọn họ, rồi nổ súng. Thượng Quan Sở và Tô Phi ngồi ở trong xe, ở ngoài thì có những xe khác bảo vệ.

Thượng Quan Sở ôm Diệp Thanh Linh làm cho cô nằm xuống trên đùi mình, bản thân lại hết sức bình tĩnh hỏi Tô Phi: "Tô Phi, có bao nhiêu người?"

"Sở Thiếu Gia, có bốn chiếc xe, khoảng mười mấy người, đều có súng ống. Chắc là sát thủ đã được huấn luyện chuyên nghiệp." Tô Phi bình tĩnh báo cáo.

Nghe Tô Phi báo cáo xong, Nhạc Nhạc trực tiếp hỏi: "Có súng không?"

Thượng Quan Sở nghe thấy Nhạc Nhạc nói trong bộ đàm, nói với Tô Phi: "Đem súng ngắm XX cho hắn."

"Vâng" Tô Phi đang ở xe ngồi xuống đưa súng đến cho Nhạc Nhạc, cực kỳ thận trọng nói: "Hãy cẩn thận."

"Ừ!" Nhạc Nhạc gạt đầu, nói Tô Phi dừng xe lại, sau đó quay lại nhìn Thượng Quan Sở nói: "Ở đây giao cho chúng tôi, hai người mau đi đi."

Thượng Quan Sở nhủ mảy mảy suy nghĩ, nói: "Các cậu hãy cẩn thận." Sau đó bảo tài xế lái xe chạy đi.

"Không thể đi." Diệp Thanh Linh bỗng nhiên ngồi dậy nói.

"Vì sao không thể đi?" Thượng Quan Sở nói lái xe dừng lại, nghiêm túc nghe ý kiến của Diệp Thanh Linh.

Trong mắt Diệp Thanh Linh là một mảnh trong suốt, hết sức bình tĩnh phân tích: "Thứ nhất, chúng ta không thể bỏ lại Nhạc Nhạc và nhóm của Tô Phi không quan tâm được."

Thượng Quan Sở nhìn cô, biết bây giờ cô không muốn nói vào vấn đề chính.

"Thứ hai, nếu chúng ta rời đi, không biết phía trước có mai phục hay không. Nếu phía trước có mai phục mà chúng ta tách ra không phải là phần thắng càng nhỏ sao. Chúng ta rời đi, cơ hội đánh thắng kẻ địch của Tô Phi và Nhạc Nhạc cũng không lớn, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết mười mấy tên sát thủ này, sau đó lại cùng đối mặt với kẻ địch ở phía trước."

Thượng Quan Sở rất đồng ý với cách nói của Diệp Thanh Linh, cảm sung, chuẩn bị đi vào chiến đấu.

Ở bên này, Tô Phi bảo lái xe dừng xe lại, mấy chiếc xe của sát thủ ở phía sau cũng không thể không dừng lại. Như thế quyết đấu sinh tử chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, nhưng đây là phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề một cách nhanh nhất.

Bên trong hai bên tiến vào bắn nhau quyết liệt, Nhạc Nhạc cầm súng ngắm, tận dụng thời cơ. Xuống xe tìm một vị trí ngắm bắn tốt nhất, liên tiếp bắn ra 3 viên đạn, không có một viên nào thất bại.

Thượng Quan Sở không có lái xe rời đi, Tô Phi khom người xuống từ từ lùi về phía Thượng Quan Sở, nói: "Sở Thiếu Gia, vì sao lại không đi?"

"Cậu có thể xác định phía trước không có sát thủ hay không?" Thượng Quan Sở khoé miệng cười ra một cái gian ác, nói: "Hãy bảo vệ Thanh Linh thật tốt."

Nói xong đi về phía Nhạc Nhạc cùng nhau đối phó với sát thủ. Thấy Thượng Quan Sở rời đi, Diệp Thanh Linh xuống xe, ngồi xổm bên cạnh Tô Phi, mắt nhìn Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc nói: "Có phần thắng không?"

"Có." Tô Phi khẳng định gạt đầu, phải biết rằng Sở Thiếu Gia là cao thủ trong cao thủ, chỉ cần hắn ra tay thì không có ai có thể chạy thoát được.

Quả nhiên, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc hai người ăn ý liên thủ, hơn mười phút sau, sát thủ đã bị hạ hơn phân nửa, mà bên phía Thượng Quan Sở chỉ

có hai người bị thương.

Sát thủ cuối cùng cũng chỉ còn lại bốn tên ngồi trong một chiếc xe, bọn họ luôn quan sát đến trận bắn nhau đẫm máu này, nhưng không có ra tay.

Nhạc Nhạc bắn ra một phát súng nhắm vào chiếc xe kia, viên đạn như dài quá ánh mắt xuyên qua kính cửa xe, nhắm thẳng vào đầu của người cao cấp nhất bên trong xe.

Sát thủ trong xe không kịp suy nghĩ nhiều, lái xe quay ngược lại. Thượng Quan Sở vui vẻ bắn ra hai phát súng đến chiếc xe đang chạy thoát kia, nhưng do tốc độ xe quá nhanh nên đối với bọn chúng hai phát súng này xem như uổng phí.

Thượng Quan Sở nhìn sát thủ chạy thoát, nói: "Đi điều tra một chút, xem là ai?". Có thể làm cho đoạn đường cao tốc này không có chiếc xe nào chạy qua, hơn nữa có thể chạy thoát, xem ra đối thủ lần này không giống những lần trước."

"Vâng" Tô Phi đáp lại, gọi điện thoại báo cho cảnh sát đến giải quyết. Tiếp theo bọn họ chọn tốc độ nhanh nhất, quay về thành phố A.

Trở lại thành phố A, đã là buổi chiều.

Nhìn thấy Diệp Thanh Linh bỗng nhiên trở về, Mễ Lam Nhi và má Trương hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy bọn họ.

Má Trương mở miệng hỏi: "Thanh Linh, sao đã trở về rồi? Bên ngoài đi chơi không vui sao?". Đứa bé này chưa từng đi ra khỏi cửa quá lâu, lần này kết hôn hưởng tuần trăng mật cũng trở về nhanh như vậy, như thế thì làm sao má Trương không lo lắng cho được.

Diệp Thanh Linh gật đầu nói: "Vâng! đi chơi không được vui lắm." Nếu mà đi tiếp, chỉ sợ không còn mạng để trở về gặp thím Trương.

"Không phải là gặp chuyện gì chứ?" Mễ Lam Nhi rất thông minh, thấy mặt bọn họ ai cũng mệt mỏi quay trở về gấp như thế, nhất định là xảy ra chuyện gì đó.

Vừa nghe nói có chuyện xảy ra, má Trương cấp bách đem Diệp Thanh Linh kiểm tra từ trên xuống dưới mới yên tâm nói: "May quá không có việc gì, không có bị thương."

Diệp Thanh Linh không có thấy Trương Đình Đình, đi đến hỏi Ngô Văn: "Đình Đình đi làm có người theo bảo vệ không?"

"Chuyện này luôn luôn do Tô Phi sắp xếp." Ngô Văn nhìn về phía Tô Phi nói.

"Lần trước thiếu chút nữa bị bắt, về sau tôi liền sắp xếp cho hai người bảo vệ cô ấy, hẳn là không có chuyện gì." Tô Phi đáp.

Diệp Thanh Linh và mọi người vừa mới đi vào biệt thự, đã có người ở phía sau phấn khích kêu lên: "Linh Linh, em đã về rồi."

Người phụ trách đóng cửa làm thế nào cũng không ngăn lại được cái người vừa gọi Thanh Linh kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta nhảy đến trước mặt Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở chưa kịp lên tiếng, Nhạc Nhạc liền giành nói trước: "Chúng tôi trở về thì liên quan gì đến anh? Nhìn anh vui như vậy, chắc sát thủ là do anh phái đến phải không?"

Đông Minh Hiền khinh thường liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, nói: "Cái gì mà sát thủ? Có liên quan gì đến chuyện của tôi chứ?"

"Chuyện gì? Sát thủ không phải là do anh phái đến. Thì anh làm sao mà biết được chúng tôi khi nào thì trở về?" Thấy bộ dạng nhìn rõ mọi thứ của Nhạc Nhạc. Mọi người về mặt nghi hoặc, sau đó đều gật đầu đồng ý.

Đông Minh Hiền trợn mắt lên nhìn mọi người, nói: "Đây chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi?"

"Ai mà tin anh." Nhạc Nhạc lại nói.

"Ừ!" Mọi người lại gật đầu đồng ý với Nhạc Nhạc.

Đông Minh Hiền về mặt kêu trời không biết giải thích oan uổng làm sao, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Linh Linh, em nói một câu công bằng đi."

Diệp Thanh Linh thân nhiên nhìn vào mắt Đông Minh Hiền, hết sức nghiêm túc gật đầu nói: "Ừ, có chút nghi ngờ."

Thượng Quan Sở về mặt nghiêm túc nói với Tô Phi: "Đi điều tra xem sự việc lúc này có liên quan gì tới anh ta hay không?"

"Vâng" Tô Phi nhìn trời, Sở Thiếu Gia chuyện này có đáng phải lãng phí nhân lực đi thăm dò sao?

Đông Minh Hiền kêu to: "Các người tại sao đều nghi ngờ tôi vậy?"

"Tìm tôi có chuyện gì?" Diệp Thanh Linh không muốn cùng Đông Minh Hiền nói nhiều.

"Là ba của anh muốn anh đến tìm em, mời em đến nhà của anh để tiếp nhận gia nghiệp của Đông Gia." Đông Minh Hiền đi thẳng vào vấn đề.

"Không quan tâm." Diệp Thanh Linh đối với gia nghiệp của người khác không có hứng thú, biểu lộ vẻ mặt không thèm quan tâm.

A! Đông Minh Hiên hết sức kinh ngạc, trừng to hai mắt hỏi: "Linh Linh đối với gia nghiệp của Đông Gia không có hứng thú ư?" Anh có thể xem như mở mang trí thức, Đông Gia chính là vô cùng giàu có, lại có người nghĩ không thèm quan tâm.

Thượng Quan Sở cười rồi từ từ nhìn anh một cái, nói: "Anh có biết Thanh Linh gả cho tôi, tôi sẽ giao cho cô ấy bao nhiêu tiền hay không?"

" Bao nhiêu?" Đông Minh Hiên vẻ mặt tò mò hỏi.

Mễ Lam Nhi ngồi ở sofa với Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở miễn cưỡng trả lời: "Năm ngàn tám trăm bốn mươi triệu."

Đông Minh Hiên bị con số này dọa hết hồn, cho dù đem toàn bộ gia sản của Đông Gia bán hết cũng chỉ gần một ngàn triệu.

" Tiền mặt." Mễ Lam Nhi liếc mắt nhìn Đông Minh Hiên đang hoảng sợ, lại miễn cưỡng nói ra thêm hai chữ.

Cái này làm Đông Minh Hiên hoàn toàn chấn động, nháy mắt suy xét cẩn thận Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh thật lâu, nhỏ giọng nói đi nói lại: "Xem ra ba anh uống công muốn em về." Nói xong, anh quay người ra về.

*Đông Gia

"Ba, Linh Linh hoàn toàn coi thường tài sản của Đông Gia chúng ta." Đông Minh Hiên sau khi về tới Đông Gia câu đầu tiên nói với ba của anh chính là những lời này.

Đông lão gia dùng những ngón tay gầy yếu kia nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, suy nghĩ thật lâu những lời Đông Minh Hiên đã nói: "Mặc kệ Linh Linh có để mất đến gia sản của Đông Gia hay không, thì cái này vẫn là của Linh Linh."

Đông Minh Hiên nghe xong vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Cho dù ba có dùng tiền mời em ấy tới, thì em ấy cũng sẽ không tới đâu." Anh không hiểu vì sao ba của anh luôn muốn tìm Linh Linh đưa con của cô mình, lại không rõ như thế nào mà làm cho ba của anh nhất quyết phải để cho Thanh Linh thừa kế gia nghiệp của Đông Gia.

Đông lão gia lại rơi vào trong suy nghĩ, tự tay viết một bức thư, đưa cho Đông Minh Hiên nói: "Cầm lấy, đưa nó đến cho Linh Linh."

Đông Minh Hiên cảm thấy ba mình thật kỳ lạ, bỗng nhiên nghĩ đến Nhạc Nhạc luôn hoài nghi hắn, nói: "Ba, sát thủ truy sát Linh Linh không phải là ba phải đi đó chứ?"

"Nói bậy." Đông lão gia không thừa nhận ngay lập tức, đuổi anh ra khỏi thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Dùng súng nhắm vào Sở Thiếu gia, muốn chết sao.

Về chuyến du lịch của tuần trăng mật, Thượng Quan Sở một chút cũng không vừa lòng, ăn cơm chiều xong liền quán quýt lấy Diệp Thanh Linh trở về phòng.

Ngồi một ngày trên xe, Diệp Thanh Linh cũng mệt mỏi, liền đi rửa mặt rồi lên giường đi ngủ.

Thượng Quan Sở ôm Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh, cái kia bao lâu mới hết nha!"

Diệp Thanh Linh ngáp một cái, uể oải nói: "Năm ngày."

"Năm ngày..... cái này sao mà lâu vậy!" Anh đột nhiên nói lắp.

Lời cô nói sự thật nha, mỗi lần được cái kia ghé thăm, bình thường cũng phải năm ngày mới hết, không hiểu hắn vì sao mà sợ hãi đến vậy nha, từ từ nhắm hai mắt lại, lười biếng thờ dài: "Một tháng đổ máu bảy ngày không chết là đạo lý nghịch ý trời sao?"

Thượng Quan Sở nghe cách nói của cô xong, cười khanh khách, không kìm được trêu ghẹo cô, nói: "Tính ra của em chỉ có năm ngày, cũng không tính là lâu." Ý của cô vừa rồi không phải muốn nói là mỗi kì đèn đỏ đều không lâu sao?

"Hiểu là được rồi." Diệp Thanh Linh vừa lòng gật đầu, nặng nề ngủ.

Tuy nói Thượng Quan Sở hiểu được điều này, nói hắn rất phối hợp vượt qua một đêm. Nhưng tưởng tượng đến năm ngày này chỉ được nhìn mà không

thể ăn cô, hẳn bắt đầu bực tức.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Văn báo lại nói sự việc của Phác Dũng so với vụ của Giai Tinh đều giống nhau. Anh ta không có thấy được mặt mũi của người kia, chỉ biết người kia gọi là Nam, đã vậy mỗi lần đều đeo một cái mặt nạ màu xám bạc. Nhưng có chỗ khác nhau giữa vụ việc của hai người đó là, Phác Dũng nói người mà hắn giúp đỡ tên gọi là Nam, mà Nam là người đã giúp anh thoát lại hết mọi thứ, bởi vậy anh ta vì trả ơn nên mới giúp Nam.

Phác Dũng cũng thừa nhận Nghiêm thiếu gia là do mình phái sát thủ đến giết chết, đương nhiên cũng là nhận chỉ thị từ người gọi là Nam kia.

Thượng Quan Sở nhẹ nhàng gõ mấy ngón tay lên mặt bàn, thản nhiên nói: "Nói vậy lần này manh mối nào cũng không có?"

"Cũng không hẳn." Tô Phi nói.

"Là sao?" Thượng Quan Sở nhíu mày đầy hứng thú.

"Tôi hôm qua tôi có đi kiểm tra lại hội trường, phát hiện trong phòng ở lầu hai có cái này." Tô Phi nói xong đưa tới trước mặt Thượng quan Sở một miếng ngọc thạch.

Nhìn thấy miếng ngọc thạch hình quạt kia, Thượng Quan Sở lấy ra một miếng ngọc thạch khác giống y chang miếng ngọc thạch kia, nói: "Tên đó thật sự đã đến."

Tô Phi và Ngô Văn nhìn hai miếng ngọc thạch giống y chang nhau, đột nhiên nghĩ tới chuyện mấy năm trước, nói: "Là người đã giết chết Bác ở bệnh viện." ở thời điểm Bác của Thượng Quan Sở còn sống, Tô Phi và Ngô Văn đều gọi là Bác giống như Thượng Quan Sở.

"Đúng vậy. Người mà chúng ta tìm trong nhiều năm qua chính là hắn." Nháy mắt sắc mặt Thượng Quan Sở trở lên lạnh lùng, trong ánh mắt của hắn tràn đầy sát khí.

"Hiện tại chúng ta vẫn chưa có manh mối nào, cũng chỉ biết một người kêu là Nam, mà anh ta có phải là người cầm miếng ngọc thạch này hay không chúng ta vẫn chưa thể xác định được, vậy phải làm sao để tìm bây giờ?" Ngô Văn bình tĩnh phân tích.

Tô Phi liếc mắt khen ngợi Ngô Văn một cái, lại nói: "Sở thiếu gia, Đông Minh Hiền ở Đông Gia tôi đã phái người đi điều tra một chút, lần này sát thủ có thể là do người nhà Đông Gia phái đến, hơn nữa lần này mục tiêu là Diệp tiểu thư."

Nghe Tô Phi báo cáo, Thượng Quan Sở ở trong lòng thầm khen ngợi Nhạc Nhạc và Diệp Thanh Linh, giọng nói lạnh lùng: "Biết mục đích của bọn họ không?"

"Không biết. Người nhà Đông Gia đầu tiên là tìm Minh Sát nhưng lại bị từ chối, nên tìm đến Văn Phong. Sự việc lần trước là do sát thủ của Văn Phong mà Đông Gia đã phái tới."

Lúc này Diệp Thanh Linh chậm rãi đi vào thư phòng, nghe được chuyện Đông Gia tìm sát thủ. Mặt không chút thay đổi ngồi xuống trước máy tính, thản nhiên nói: "Xem ra em không thể không đi một chuyến đến Đông Gia."

"Tốt, anh đi cùng em." Thượng Quan Sở trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, vừa nhìn thấy Diệp Thanh Linh tới, khuôn mặt lạnh như băng nháy mắt liền biến mất, trở thành vẻ mặt nịnh nọt cười cười.

"Sở thiếu gia, về chuyện của Phác Dũng tôi đã phái người đưa anh ta đến cho Nghiêm lão gia xử lý rồi." Ngô Văn nói.

"Người hãy đi điều tra một chút về miếng ngọc thạch này." Thượng Quan Sở nói xong liền ném một miếng ngọc thạch lên trên bàn cho Ngô Văn.

"Vâng." Ngô Văn cầm lấy miếng ngọc thạch, xoay người đi khỏi.

Sau khi Ngô Văn đi khỏi, Thượng Quan Sở bỗng nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng nói: "Tô Phi, cậu hãy phái vài người theo dõi Phác Dũng sau khi giao cho Nghiêm Gia xem có xảy chuyện gì không?"

Tô Phi bật cười hiểu được dụng ý của Thượng Quan Sở, nói: "Sở thiếu gia, Phác Dũng đối với người gọi là Nam kia chắc chắn còn lợi dụng được, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối?"

"Ừ." Thượng quan Sở gật đầu.

Sau đó Tô Phi liền rời đi, Diệp Thanh Linh nói: "Anh có biết là người muốn mạng của chúng ta càng nhiều hay không?"

"Em nói cái người gọi là Nam kia là người giữ miếng ngọc thạch sao?" Thượng Quan Sở rất hứng thú khi nghe Diệp Thanh Linh giải thích.

"Không phải." Diệp Thanh Linh khẳng định nói.

"Vì sao không phải?" Đối với phán đoán chắc chắn của cô, anh có chút nghi hoặc.

Diệp Thanh Linh tiện tay cầm ly nước lên uống, thản nhiên phân tích, nói: "Rất đơn giản, theo như Giai Tinh nói người kia gọi là Nam, còn là một người trẻ tuổi. Nếu là người giữ ngọc thạch trong tay thì ít nhất người đó cũng năm mấy tuổi rồi."

"Vậy Sao?" Thượng Quan Sở thỏa mãn cười đợi cô tiếp tục phân tích.

"Người giết Bác anh đã là chuyện của mấy năm về trước." Diệp Thanh Linh cầm khối ngọc thạch hình quạt kia trong tay, nói: "Miếng ngọc thạch này hẳn là có chút tuổi, sau khi giết người mà để lại vật này, chắc chắn là cố ý. Bằng không làm sao trên tay anh lại có miếng ngọc thứ hai."

"Còn gì nữa không?" Hắn rất vừa lòng đối với sự phân tích của nàng.

"Còn nữa, chính là cha của anh ở ngoài gặp được mẹ của Giai Tinh, rõ ràng là có người đứng sau giật dây toàn bộ. Vì thế có thể kết luận sự việc kia không phải là do cái người gọi là Nam kia đứng phía sau điều khiển. Anh ta có thể chỉ là một con cờ trong bàn cờ của người khác mà thôi, có thể nói bọn họ không phải là cùng một người. Giống như lần này chúng ta gặp sát thủ ở trên đường cao tốc. Ai có thể đoán được sát thủ lần này là nhắm vào em nha?"

"Thanh Linh, em thật là một cô vấn tốt." Thượng Quan Sở cười cười đánh giá cô.

"Còn gì nữa?" Cô bắt trước giọng nói đầy hứng thú của hắn lúc này.

"Còn là một người vợ tốt nha." Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ nói, lời nói này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu anh, giống như là phản xạ có điều kiện.

Diệp Thanh Linh nhếch môi cười nhẹ.

"Thế khi nào thì em đến Đông Gia?" Thấy cô không có cười như bình thường, anh bỗng nhiên thay đổi đề tài.

"Không vội." Diệp Thanh Linh nói.

Ban đầu anh nghĩ rằng giải quyết càng nhanh càng tốt, không hiểu sao cô lại nói như vậy liền nhìn cô.

"Sẽ có người đến mới chúng ta tới." Diệp Thanh Linh thích thú nói.

"Em nói tới Đông Minh Hiên?"

"Ừ." cô gật đầu.

Má Trương hoảng hốt chạy vào phòng, nói: "Thanh Linh, không tốt rồi, bên ngoài có rất nhiều người."

"Là ăn cướp sao?" Diệp Thanh Linh ngẩn đầu lên thân nhiên hỏi.

"Không biết." Má Trương phủ định, không nói gì nhìn trời.

"Bọn họ vào trong nhà sao?" Thượng Quan Sở hỏi.

"Không có, nhưng có một đám người hung dữ đứng ngoài cửa ầm ĩ." Má Trương rất khâm phục sự bình tĩnh của vợ chồng này, bình tĩnh nói: "Hai người nên ra ngoài xem đi."

"Ừ." Thượng Quan Sở gật đầu, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Em có đi không?"

"Có náo nhiệt, đương nhiên là phải đi xem rồi." Diệp Thanh Linh đứng dậy cùng Thượng Quan Sở đi ra cửa chính.

Cách rào chắn lan can kiên cố, nhìn qua khe hở ở lan can thấy bên ngoài có mấy chục người, Thượng Quan Sở thân nhiên hỏi Từ Ngôn: "Đã xảy ra chuyện gì? những người đó là ai?"

Từ Ngôn còn chưa trả lời, Diệp Thanh Linh đã nói: "Người của Phác Dững" nói xong còn đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Ngoài biệt thự có mấy chục người, trong đó có người hô to: "Thượng Quan Sở giao Phác thiếu gia ra đây."

Thượng Quan Sở cười gian ác, nói: "Phác thiếu gia không có ở đây."

Những người đó tất nhiên là không tin lời nói của Thượng Quan Sở, sau đó một trận náo động, có người rút súng ra hướng về phía Thượng Quan Sở nói: "Nếu không giao người ra đây, tao sẽ nổ súng."

Người kia vừa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên, cổ tay của người kia bị trúng đạn làm súng rớt xuống đất.

Từ Ngôn cầm súng thối thối khói trên hòng súng, chậm rãi nói: "Đám dùng súng nhắm vào Sở thiếu gia, muốn chết sao."

Người bên ngoài tất nhiên không phục, đều lấy súng ra. Không cần Thượng Quan Sở lên tiếng, ngay lập tức xuất hiện mấy chục người tay cầm súng ống nhắm vào những người tới cứu Phác Dững.

Đang lúc hai bên đang giương súng sẵn sàng, Diệp Thanh Linh xoay người ra phía sau nhìn má Trương, nói: "Má Trương, pha bình trà lại." Nói xong liền đi tới nhà mát (nhà mát là nhà nghỉ thư giãn của nhà giàu).

"Cái gì? Sự việc xảy ra như vậy, mà còn có tâm trạng uống trà." Má Trương vừa sợ vừa than thở, con bé này không sợ hai bên sẽ không bắn nhau hay sao mà còn châm thêm lửa?

Mễ Lam Nhi vừa đứng lúc đến xem náo nhiệt, Tiền Nguyên vẻ mặt vui vẻ nhìn Diệp Thanh Linh, tất nhiên không thể không đi theo vợ chồng kỳ quái kia đến chòi nghỉ mát.

Nhạc Nhạc là người thứ nhất tò mò hỏi: "Thanh Linh, uống trà và những người đó có liên quan gì với nhau không?"

"Không có liên quan." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói.

"Thế vì sao lại ra phía sau mà uống trà?" Mễ Lam Nhi cũng tò mò hỏi.

Thượng Quan Sở tươi cười giải thích: "Ai biết bọn họ giăng co bao lâu." Nói xong còn nhìn ra ngoài xem hai bên giăng co.

Mọi người giống như là quạ đen vừa từ đỉnh đầu bay qua, đều lằm nhăm trong lòng chuyện này cũng rất, rất, rất..... có cá tính nha!

Lát sau, má Trương mang trà lên, Diệp Thanh Linh rót một ly uống, trong lúc đó mấy người tự động ngồi vây quanh bàn, mọi người nhìn cô, cô nhìn mọi người.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Nhạc mở miệng trước, nói: "Má Trương, không đủ ly, có thể lấy thêm mấy cái không?"

Má Trương không thèm quan tâm. Mễ Lam Nhi cười nói: "Để tôi đi lấy cho, mọi người muốn uống gì?" Mễ Lam Nhi biết chỉ có Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở muốn uống trà, những người khác đều không thích uống, liền có lòng tốt hỏi.

"Tôi uống cà phê, ít sữa, ít đường." Nhạc Nhạc là người thứ nhất nói: "Anh uống....Cái gì cũng được." Tiền Nguyên luôn luôn không có yêu cầu, đặc biệt là lúc Mễ Lam Nhi vì mình mà phục vụ.

"Được rồi, mọi người chờ một lát." Mễ Lam Nhi cười ngọt ngào, vào nhà pha cà phê.

Mọi người uống trà, nhìn ra hai nhóm người đang giăng co bên ngoài.

"Em đoán người của anh chịu đựng rất tốt." Diệp Thanh Linh buông chén trà xuống, thần nhiên nói.

"Anh thấy chưa chắc." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh cười nói.

Nhạc Nhạc nói: "Tôi cá là bọn họ đều thua."

Tiền Nguyên mặt lạnh nhạt nói: "Tôi cũng cá là bọn họ đều thua."

Lúc này có một thuộc hạ của Thượng Quan Sở rất là nhiều chuyện cầm microphone nói: "Diệp tiểu thư nói người của Sở thiếu gia chịu đựng rất tốt."

Đang cùng với đối phương giăng co, một đám thuộc hạ của Thượng Quan Sở cảm động đến rơi nước mắt nghĩ phu nhân thật là tốt.

Thuộc hạ nhiều chuyện lại nói tiếp: "Sở thiếu gia nói chưa chắc."

Thuộc hạ của Thượng Quan Sở nhất thời sắc mặt đều chuyển qua màu đen, trong lòng thầm nghĩ, Sở thiếu gia cậu làm sao không tin tưởng bọn thuộc hạ như vậy chứ?

Thuộc hạ nhiều chuyện lại nói: "Nhạc, Tiền hai vị thiếu gia nói hai bên đều thua."

Lúc này mọi người ở hai phe đều tức giận, tất cả trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc và Tiền Nguyên một cái, làm cho Nhạc Nhạc và Tiền Nguyên không nhịn được đổ mồ hôi lạnh liên tục.

Chương 58: Dùng súng nhắm vào Sở Thiếu gia, muốn chết sao.

Edit : Tiêu Giao Liên.

Beta: Icon

Về chuyến du lịch của tuần trăng mật, Thượng Quan Sở một chút cũng không vừa lòng, ăn cơm chiều xong liền quán quýt lấy Diệp Thanh Linh trở về phòng.

Ngồi một ngày trên xe, Diệp Thanh Linh cũng mệt mỏi, liền đi rửa mặt rồi lên giường đi ngủ.

Thượng Quan Sở ôm Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh, cái kia bao lâu mới hết nha!"

Diệp Thanh Linh ngáp một cái, ưỡ ỏi nói:" Năm ngày."

" Năm ngày..... cái này sao mà lâu vậy!" Hân bỗng nhiên ngồi dậy nói lấp.

Lời cô nói chính là sự thật nha, mỗi lần được cái kia ghé thăm, bình thường cũng phải năm ngày mới hết, không hiểu hân vì sao mà sợ hãi đến vậy nha, từ từ nhắm hai mắt lại, lười biếng thờ dài:" Một tháng đồ máu bảy ngày không chết là đạo lý nghịch ý trời sao?"

Thượng Quan Sở nghe cách nói của cô xong, cười khanh khách, không kìm được trêu ghẹo cô, nói:" Tính ra của em chỉ có năm ngày, cũng không tính là lâu." Ý của cô vừa rồi không phải muốn nói là mỗi kì đèn đỏ đều không lâu sao?

" Hiểu là được rồi." Diệp Thanh Linh vừa lòng gật đầu, nặng nề ngủ.

Tuy nói Thượng Quan Sở hiểu được điều này, nói hân rất phối hợp vượt qua một đêm.Nhưng tưởng tượng đến năm ngày này chỉ được nhìn mà không thể ăn cô, hân bắt đầu bực tức.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Văn báo lại nói sự việc của Phác Dũng so với vụ của Giai Tinh điều giống nhau. Anh ta không có thấy được mặt mũi của người kia, chỉ biết người kia gọi là Nam, đã vậy mỗi lần đều đeo một cái mặt nạ màu xám bạc. Nhưng có chỗ khác nhau giữa vụ việc của hai người đó là, Phác Dũng nói người mà hân giúp đỡ tên gọi là Nam, mà Nam là người đã giúp anh thoát lại hết mọi thứ, bởi vậy anh ta vì trả ơn nên mới giúp Nam.

Phác Dũng cũng thừa nhận Nghiêm thiếu gia là do mình phái sát thủ đến giết chết, đương nhiên cũng là nhận chỉ thị từ người gọi là Nam kia.

Thượng Quan Sở nhẹ nhàng gõ mấy ngón tay lên mặt bàn, thản nhiên nói:" Nói vậy lần này manh mối nào cũng không có?"

" Cũng không hân." Tô Phi nói.

" Là sao?" Thượng Quan Sở nhú mày đầy hứng thú.

" Tôi hôm qua tôi có đi kiểm tra lại hội trường, phát hiện trong phòng ở lầu hai có cái này." Tô Phi nói xong đưa tới trước mặt Thượng quan Sở một miếng ngọc thạch.

Nhìn thấy miếng ngọc thạch hình quạt kia, Thượng Quan Sở lấy ra một miếng ngọc thạch khác giống y chang miếng ngọc thạch kia, nói:" Tên đó thật sự đã đến."

Tô Phi và Ngô Văn nhìn hai miếng ngọc thạch giống y chang nhau, đột nhiên nghĩ tới chuyện mấy năm trước, nói:" Là người đã giết chết Bác ở bệnh viện." ở thời điểm Bác của Thượng Quan Sở còn sống, Tô Phi và Ngô Văn đều gọi là Bác giống như Thượng Quan Sở.

" Đúng vậy. Người mà chúng ta tìm trong nhiều năm qua chính là hân." Nháy mắt sắc mặt Thượng Quan Sở trở lên lạnh lùng, trong ánh mắt của hân tràn đầy sát khí.

" Hiện tại chúng ta vẫn chưa có manh mối nào, cũng chỉ biết một người kêu là Nam, mà anh ta có phải là người cầm miếng ngọc thạch này hay không chúng ta vẫn chưa thể xác định được, vậy phải làm sao để tìm bây giờ?" Ngô Văn bình tĩnh phân tích.

Tô Phi liếc mắt khen ngợi Ngô Văn một cái, lại nói:" Sở thiếu gia, Đông Minh Hiền ở Đông Gia tôi đã phái người đi điều tra một chút, lần này sát thủ có thể là do người nhà Đông Gia phái đến, hơn nữa lần này mục tiêu là Diệp tiểu thư."

Nghe Tô Phi báo cáo, Thượng Quan Sở ở trong lòng thầm khen ngợi Nhạc Nhạc và Diệp Thanh Linh, giọng nói lạnh lùng:" Biết mục đích của bọn họ không?"

" Không biết. Người nhà Đông Gia đầu tiên là tìm Minh Sát nhưng lại bị từ chối, nên tìm đến Văn Phong. Sự việc lần trước là do sát thủ của Văn Phong mà Đông Gia đã phái tới."

Lúc này Diệp Thanh Linh chậm rãi đi vào thư phòng, nghe được chuyện Đông Gia tìm sát thủ. Mặt không chút thay đổi ngồi xuống trước máy tính, thản nhiên nói:" Xem ra em không thể không đi một chuyến đến Đông Gia."

" Tốt, anh đi cùng em." Thượng Quan Sở trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, vừa nhìn thấy Diệp Thanh Linh tới, khuôn mặt lạnh như băng nháy mắt liền biến mất, trở thành vẻ mặt nịnh nọt cười cười.

" Sở thiếu gia, về chuyện của Phác Dũng tôi đã phái người đưa anh ta đến cho Nghiêm lão gia xử lý rồi." Ngô Văn nói.

" Người hãy đi điều tra một chút về miếng ngọc thạch này." Thượng Quan Sở nói xong liền ném một miếng ngọc thạch lên trên bàn cho Ngô Văn.

" Vâng." Ngô Văn cầm lấy miếng ngọc thạch, xoay người đi khỏi.

Sau khi Ngô Văn đi khỏi, Thượng Quan Sở bỗng nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng nói:" Tô Phi, cậu hãy phái vài người theo dõi Phác Dũng sau khi giao cho Nghiêm Gia xem có xảy chuyện gì không?"

Tô Phi bật cười hiểu được dụng ý của Thượng Quan Sở, nói:" Sở thiếu gia, Phác Dũng đối với người gọi là Nam kia chắc chắn còn lợi dụng được, có lẽ

sẽ tìm ra được manh mối?"

"Ừ." Thượng quan Sở gật đầu.

Sau đó Tô Phi liền rời đi, Diệp Thanh Linh nói: "Anh có biết là người muốn mạng của chúng ta càng nhiều hay không?"

"Em nói cái người gọi là Nam kia là người giữ miếng ngọc thạch sao?" Thượng Quan Sở rất hứng thú khi nghe Diệp Thanh Linh giải thích.

"Không phải." Diệp Thanh Linh khẳng định nói.

"Vì sao không phải?" Đối với phán đoán chắc chắn của cô, anh có chút nghi hoặc.

Diệp Thanh Linh tiện tay cầm ly nước lên uống, thần nhiên phân tích, nói: "Rất đơn giản, theo như Giai Tinh nói người kia gọi là Nam, còn là một người trẻ tuổi. Nếu là người giữ ngọc thạch trong tay thì ít nhất người đó cũng năm mấy tuổi rồi."

"Vậy Sao?" Thượng Quan Sở thỏa mãn cười đợi cô tiếp tục phân tích.

"Người giết Bác anh đã là chuyện của mấy năm về trước." Diệp Thanh Linh cầm khối ngọc thạch hình quạt kia trong tay, nói: "Miếng ngọc thạch này hẳn là có chút tuổi, sau khi giết người mà để lại vật này, chắc chắn là cố ý. Bằng không làm sao trên tay anh lại có miếng ngọc thứ hai."

"Còn gì nữa không?" Hắn rất vừa lòng đối với sự phân tích của nàng.

"Còn nữa, chính là cha của anh ở ngoài gặp được mẹ của Giai Tinh, rõ ràng là có người đứng sau giật dây toàn bộ. Vì thế có thể kết luận sự việc kia không phải là do cái người gọi là Nam kia đứng phía sau điều khiển. Anh ta có thể chỉ là một con cờ trong bàn cờ của người khác mà thôi, có thể nói bọn họ không phải là cùng một người. Giống như lần này chúng ta gặp sát thủ ở trên đường cao tốc. Ai có thể đoán được sát thủ lần này là nhắm vào em nhà?"

"Thanh Linh, em thật là một cô vấn tốt." Thượng Quan Sở cười cười đánh giá cô.

"Còn gì nữa?" Cô bắt trước giọng nói đầy hứng thú của hắn lúc nãy.

"Còn là một người vợ tốt nha." Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ nói, lời nói này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu anh, giống như là phản xạ có điều kiện.

Diệp Thanh Linh nhếch môi cười nhẹ.

"Thế khi nào thì em đến Đông Gia?" Thấy cô không có cười như bình thường, anh bỗng nhiên thay đổi đề tài.

"Không vội." Diệp Thanh Linh nói.

Ban đầu anh nghĩ rằng giải quyết càng nhanh càng tốt, không hiểu sao cô lại nói như vậy liền nhìn cô.

"Sẽ có người đến mới chúng ta tới." Diệp Thanh Linh thích thú nói.

"Em nói tới Đông Minh Hiền?"

"Ừ." cô gật đầu.

Má Trương hoảng hốt chạy vào phòng, nói: "Thanh Linh, không tốt rồi, bên ngoài có rất nhiều người."

"Là ăn cướp sao?" Diệp Thanh Linh ngẩn đầu lên thần nhiên hỏi.

"Không biết." Má Trương phủ định, không nói gì nhìn trời.

"Bọn họ vào trong nhà sao?" Thượng Quan Sở hỏi.

"Không có, nhưng có một đám người hung dữ đứng ngoài cửa ầm ĩ." Má Trương rất khâm phục sự bình tĩnh của vợ chồng này, bình tĩnh nói: "Hai người nên ra ngoài xem đi."

"Ừ." Thượng Quan Sở gật đầu, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Em có đi không?"

"Có náo nhiệt, đương nhiên là phải đi xem rồi." Diệp Thanh Linh đứng dậy cùng Thượng Quan Sở đi ra cửa chính.

Cách rào chắn lan can kiên cố, nhìn qua khe hở ở lan can thấy bên ngoài có mấy chục người, Thượng Quan Sở thần nhiên hỏi Từ Ngôn: "Đã xảy ra chuyện gì? những người đó là ai?"

Từ Ngôn còn chưa trả lời, Diệp Thanh Linh đã nói: "Người của Phác Dững." nói xong còn đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Ngoài biệt thự có mấy chục người, trong đó có người hô to: "Thượng Quan Sở giao Phác thiếu gia ra đây."

Thượng Quan Sở cười gian ác, nói: "Phác thiếu gia không có ở đây."

Những người đó tất nhiên là không tin lời nói của Thượng Quan Sở, sau đó một trận náo động, có người rút súng ra hướng về phía Thượng Quan Sở nói: "Nếu không giao người ra đây, tao sẽ nổ súng."

Người kia vừa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên, cổ tay của người kia bị trúng đạn làm súng rớt xuống đất.

Từ Ngón cầm súng thối thối khói trên hòng súng, chậm rãi nói: "Dám dùng súng nhắm vào Sở thiếu gia, muốn chết sao."

Người bên ngoài tất nhiên không phục, đều lấy súng ra. Không cần Thượng Quan Sở lên tiếng, ngay lập tức xuất hiện mấy chục người tay cầm súng ống nhắm vào những người tới cứu Phác Dũng.

Đang lúc hai bên đang giương súng sẵn sàng, Diệp Thanh Linh xoay người ra phía sau nhìn má Trương, nói: "Má Trương, pha bình trà lại." Nói xong liền đi tới nhà mát (nhà mát là nhà nghỉ thư giãn của nhà giàu).

"Cái gì? Sự việc xảy ra như vậy, mà còn có tâm trạng uống trà." Má Trương vừa sợ vừa than thở, con bé này không sợ hai bên sẽ không bắn nhau hay sao mà còn châm thêm lửa?

Mễ Lam Nhi vừa đúng lúc đến xem náo nhiệt, Tiền Nguyên vẻ mặt vui vẻ nhìn Diệp Thanh Linh, tất nhiên không thể không đi theo vợ chồng kỳ quái kia đến chòi nghỉ mát.

Nhạc Nhạc là người thứ nhất tò mò hỏi: "Thanh Linh, uống trà và những người đó có liên quan gì với nhau không?"

"Không có liên quan." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói.

"Thế vì sao lại ra phía sau mà uống trà?" Mễ Lam Nhi cũng tò mò hỏi.

Thượng Quan Sở tươi cười giải thích: "Ai biết bọn họ giăng co bao lâu." Nói xong còn nhìn ra ngoài xem hai bên giăng co.

Mọi người giống như là quạ đen vừa từ đỉnh đầu bay qua, đều lăm lăm trong lòng chuyện này cũng rất, rất, rất..... có cá tính nha!

Lát sau, má Trương mang trà lên, Diệp Thanh Linh rót một ly uống, trong lúc đó mấy người tự động ngồi vây quanh bàn, mọi người nhìn cô, cô nhìn mọi người.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Nhạc mở miệng trước, nói: "Má Trương, không đủ ly, có thể lấy thêm mấy cái không?"

Má Trương không thèm quan tâm. Mễ Lam Nhi cười nói: "Đề tôi đi lấy cho, mọi người muốn uống gì?" Mễ Lam Nhi biết chỉ có Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở muốn uống trà, những người khác đều không thích uống, liền có lòng tốt hỏi.

"Tôi uống cà phê, ít sữa, ít đường." Nhạc Nhạc là người thứ nhất nói: "Anh uống....Cái gì cũng được." Tiền Nguyên luôn luôn không có yêu cầu, đặc biệt là lúc Mễ Lam Nhi vì mình mà phục vụ.

"Được rồi, mọi người chờ một lát." Mễ Lam Nhi cười ngọt ngào, vào nhà pha cà phê.

Mọi người uống trà, nhìn ra hai nhóm người đang giăng co bên ngoài.

"Em đoán người của anh chịu đựng rất tốt." Diệp Thanh Linh buông chén trà xuống, thần nhiên nói.

"Anh thấy chưa chắc." Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh cười nói.

Nhạc Nhạc nói: "Tôi cá là bọn họ đều thua."

Tiền Nguyên mặt lạnh nhạt nói: "Tôi cũng cá là bọn họ đều thua."

Lúc này có một thuộc hạ của Thượng Quan Sở rất là nhiều chuyện cầm microphone nói: "Diệp tiểu thư nói người của Sở thiếu gia chịu đựng rất tốt."

Đang cùng với đôi phương giăng co, một đám thuộc hạ của Thượng Quan Sở cảm động đến rơi nước mắt nghĩ phu nhân thật là tốt.

Thuộc hạ nhiều chuyện lại nói tiếp: "Sở thiếu gia nói chưa chắc."

Thuộc hạ của Thượng Quan Sở nhất thời sắc mặt đều chuyển qua màu đen, trong lòng thầm nghĩ, Sở thiếu gia cậu làm sao không tin tưởng bọn thuộc hạ như vậy chứ?

Thuộc hạ nhiều chuyện lại nói: "Nhạc, Tiền hai vị thiếu gia nói hai bên đều thua."

Lúc này mọi người ở hai phe đều tức giận, tất cả trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc và Tiền Nguyên một cái, làm cho Nhạc Nhạc và Tiền Nguyên không nhịn

được đổ mồ hôi lạnh liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đánh cược.

Hai bên giằng co thật lâu, chén cà phê của Nhạc Nhạc cũng đã thay chén mới, cảm thấy trò chơi này thật nhàm chán, liền đề nghị nói: “Thanh Linh, chúng ta cùng chơi cờ đi.”

“Cũng được.” Diệp Thanh Linh đồng ý với ý kiến của Nhạc Nhạc.

“Thanh Linh, chơi cờ với anh đi.” Thượng Quan Sở trừng mắt liếc nhìn Nhạc Nhạc, nói: “Tên ẻo lả, cậu đừng mơ tưởng chiếm lấy vợ tôi.”

Nhạc Nhạc cũng không chịu thua, dùng ánh mắt trả lời: “Tên yêu nghiệt, tôi chiếm lấy Thanh Linh thì đã sao?” Tiếp theo không thèm nhìn Thượng Quan Sở, hướng Thanh Linh lấy lòng hỏi: “Thanh Linh không phải thích đánh cờ vậy nhất sao?”

Thượng Quan Sở trắng mắt nhìn Nhạc Nhạc, lại dùng ánh mắt như đang nhìn một tên ẻo lả, lại lấy về mặt lấy lòng nói với Diệp Thanh Linh: “Bà xã, em chưa cùng đánh cờ với anh bao giờ.” Nói xong, lời kéo ống tay áo Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh liếc nhìn hai người, trong mắt mang theo chút khó xử.

Mễ Lam Nhi cảm thấy cứ tranh cãi như vậy cũng không tốt, lại cũng khiến Thanh Linh khó xử, liền ra ý kiến, nói: “Chi bằng mọi người cùng chơi mạt chược.”

“Nào có đủ người chơi đâu?” Nhạc Nhạc nhìn về phía Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi ném cho Nhạc Nhạc cái liếc mắt “Anh thật ngốc”, chỉ vào Tiền Nguyên, nói: “Chẳng lẽ anh ta không phải sao?” cái này, Tiền Nguyên cũng không phải không có.

Nhạc Nhạc nhìn Mễ Lam Nhi một hồi mới hiểu ra, về mặt kinh ngạc nhìn Tiền Nguyên, nói: “Cô nói cái khối băng này cũng là người sao?” Nói xong còn kiểm tra khắp người Tiền Nguyên một hồi lâu, cuối cùng cũng lắc đầu nói: “Khối băng này thật sự biết chơi mạt chược sao?”

“Đến đây chơi mạt chược đi.” Tiền Nguyên lạnh lùng quét mắt qua Nhạc Nhạc, giọng nói đủ để làm đông lạnh ruồi bọ trong suốt sáu tháng.

Nhạc Nhạc nhìn Tiền Nguyên so với lần đầu tiên nhìn thấy UFO còn ngạc nhiên gấp bội, sau đó hỏi ý kiến của Thanh Linh: “Thanh Linh nghĩ sao?”

“Ý kiến của Mễ Lam Nhi rất tuyệt.” Diệp Thanh Linh đồng ý gật đầu.

Thượng Quan Sở tất nhiên là tán thành ý kiến của bà xã bảo bối, liền cười nói: “Lấy mạt chược đến đây.”

Mấy người đứng cách đó không xa rất nhanh liền không thấy bóng dáng, một lúc sau lấy khăn trải bàn cùng mạt chược đến, dùng tay chà xát mạt chược trước mặt Thượng Quan Sở, nói: “Sở thiếu, chỉ có tay chà xát, không biết có thể được hay không?”

“Được.” Đối với kẻ rất ít đánh bài như Thượng Quan Sở mà nói, cái kia chà xát có hay không có đều giống nhau, chủ yếu là bà xã của hắn vui vẻ là tốt rồi.

Vài người bắt đầu chơi mạt chược, vẫn tiếp tục giằng co.

Diệp Thanh Linh chưa từng thấy bọn họ đánh bài, nhìn ba soái ca đang nhanh nhẹn sử dụng thế bài cao, bỗng nhiên hiểu ra, bọn họ đều là cao thủ mạt chược, tò mò hỏi: “Tiền đặt cược như thế nào?”

“Anh nói đi.” Tiền Nguyên cùng Thượng Quan Sở trăm miệng một lời nhìn Nhạc Nhạc.

“Mười .....” Nhạc Nhạc với tiền cược vẫn rất rối rắm.

Mọi người cùng khinh bỉ nhìn Nhạc Nhạc, Thượng Quan Sở châm chọc khiêu khích nói: “Mười ngàn? Anh cũng quá dọa người đi?”

Nhạc Nhạc bĩu môi, trắng mắt liếc nhìn mọi người nói: “Tôi nói là mười vạn.”

“Mười vạn?” Diệp Thanh Linh cùng mọi người không tin được con số mà mình vừa nghe, Nhạc Nhạc không phải chỉ mở một hiệu sách thôi sao? Kiếm được ngần ấy tiền, lại liền đem tất cả để chơi mạt chược? Chẳng lẽ bọn họ nhận thức sai về hiệu sách ư?

“Như thế nào? Chê ít sao?” Nhạc Nhạc tưởng bọn họ khinh thường mình, hờn giận nói.

“Không ít.” Diệp Thanh Linh trả lời, tiếp theo còn nhìn Nhạc Nhạc nói: “Nhạc Nhạc, hiệu sách của cậu có thể gia nhập liên minh sao?”

Thượng Quan Sở biết Diệp Thanh Linh suy nghĩ cái gì, cười đến chảy cả nước mắt, nói: “Thanh Linh, cái gì cũng đều nghĩ đến kiếm tiền sao!”

“Tôi học quản lý kinh tế.” Diệp Thanh Linh thản nhiên nói ra chuyên ngành của mình.

Mọi người vừa chơi bài, vừa nói chuyện phiếm, mỗi người nói một câu, một tiếng trôi qua nhanh chóng.

Người khác thua đều phải trả tiền mặt, mà bọn họ thua thì phải trả chi phiếu. Một giờ sau, Diệp Thanh Linh nhìn thấy trước mặt mình có rất nhiều chi phiếu, ánh mắt lóe sáng, mà biểu tình trước sau như một đều rất bình tĩnh.

Mễ Lam Nhi cầm một cái máy tính đứng ở phía sau Diệp Thanh Linh đếm chi phiếu thắng được, một lúc sau nói: “Diệp tiểu thư, người thắng năm trăm hai mươi vạn.”

Ba anh chàng chơi thua rầu rĩ nhìn đồng chi phiếu, tâm trạng không giống nhau.

Mễ Lam Nhi đột nhiên nghĩ lại, nói: “Diệp Tiểu thư, cô hẳn là nên thường xuyên cùng họ đánh bài.”

“Ừ.” Diệp Thanh Linh rất đồng ý với ý kiến của Mễ Lam Nhi, còn ngẩng đầu lên tặng cho Mễ Lam Nhi một ánh mắt tán thưởng.

Vài người khác trong lòng lại suy nghĩ, thường xuyên đánh? Tưởng bọn họ là cây tiền sao?

“Mễ Lam Nhi, cô lấy mười vạn đi.” Mễ Lam Nhi hai mắt tràn đầy ánh sáng, nghĩ, muốn Diệp tiểu thư về sau đánh bài thật nhiều, như vậy cô có thể mỗi ngày được kiếm nhiều tiền.

Tiền Nguyên không vui, lạnh lùng nói: “Vui cái gì, em muốn bao nhiêu? Anh cho em.”

“Ai cần tiền của anh?” Mễ Lam Nhi liếc mắt xem thường Tiền Nguyên một cái, trong lòng hẳn, tiền của hắn so với mãnh thú càng đáng sợ hơn.

Tiền Nguyên bị từ chối, đen cả mặt.

Mà Thượng Quan Sở lại vui vẻ hòa thuận cùng Nhạc Nhạc trăm miệng một lời nói: “Đáng đời.” Sau đó liếc mắt một cái, tiếp tục đánh bài.

Tiền Nguyên coi như học được cái gọi là bỏ đá xuống giếng, trong lòng thầm nghĩ, ông trời như thế nào lại khiến mình quen được hai tên yêu nghiệt kia?

Giăng co đến tận buổi chiều, chiến thắng cũng thuộc về các anh em Sở gia. Bởi vì rất đơn giản, cô chủ nói nếu như cô thắng thì sẽ miễn phí cho các anh em một tháng tiền nhà.

Có tiền có thể làm cho quý xay gió, có thưởng ắt có người làm, huống chi đây là một tháng miễn phí tiền nhà, bọn họ sẽ cố gắng cho dù không ăn trưa đi nữa, cuối cùng thì một viên đạn cũng đã giúp họ giành lấy phần thưởng lớn.

Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Thủ hạ của Phác Dũng không thể không rời Diệp gia, đi Nghiêm gia nháo loạn để cứu Phác Dũng.

Nghiêm gia cùng người của Phác Dũng giăng co, không ai nhường ai. Nói thứ hai, Nghiêm lão gia đem Phác Dũng giao cho ảnh sát, lợi dụng pháp luật áp chế Phác Dũng, nhưng kết quả sau đó thì không ai biết.

Ngày hôm sau, Đông Minh Hiên mệt mỏi đến Diệp gia, đem thư giao cho Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh nhìn bức thư trong tay, ôn hòa nói với Đông Minh Hiên: “Đi chuẩn bị vé máy bay đi.”

Thượng Quan Sở cầm thư, nhìn vào nội dung bức thư trên tay, trong thư viết: “Nếu muốn biết mẹ con chết như thế nào, hãy đến Đông gia.”

Thượng Quan Sở lại nhìn nét mặt điềm tĩnh của Diệp Thanh Linh nói: “Thanh Linh quyết định đi?”

“Ừ, không bằng có người chết tâm.” Cô muốn biết rõ mẹ mình chết như thế nào, nếu thật sự bị người hại chết, cô có thù ắt báo.

Đông Minh Hiên thấy Diệp Thanh Linh đồng ý như vậy liền tỏ vẻ hoài nghi, nói: “Em thật sự muốn đi Đông gia?” Phải biết rằng cô cũng không thiếu tiền.

“Anh sợ tôi cướp đi tài sản của Đông gia?” Diệp Thanh Linh không đáp mà hỏi lại.

Đông Minh Hiên nở nụ cười, tựa hồ nghe đến cái gì chê cười, nói: “Tiền mặc dù tốt, nhưng tôi không thiếu.”

“Hy vọng như thế.” Diệp Thanh Linh thản nhiên cười, nhìn về phía Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở thấy cô nhìn mình cười, nói: “Anh đi cùng em.”

“Được.” Cô gật đầu, anh hiểu cô.

Thượng Quan Sở gọi Tô Phi cùng Từ Ngôn sắp xếp hai mươi thủ hạ tinh anh bảo vệ Diệp Thanh Linh. Trương Đình Đình lo lắng Diệp Thanh Linh không ai chăm sóc, xin với Mẹ Lam Nhi cho cô theo. Tiền Nguyên cũng lại vì Mẹ Lam Nhi mà không thể không đi theo đến Đông gia.

Đông gia sống ở thành phố S, mà thành phố S cũng là nơi giàu có nhất nước. Sở thị cũng có nhún tay vào kinh doanh ngầm ở đây, hơn nữa tập đoàn Kim Vũ của Kim Thành Vũ, vài năm trở lại cũng phát triển nhà hàng cùng khách sạn. Đối với thành phố S, Thượng Quan Sở không cần lo lắng vấn đề an toàn, cũng không cần lo lắng vấn đề chỗ ở.

Đoàn người đến thành phố S, Tô Phi liền sắp xếp vào ở một khu biệt thự cách Đông gia không xa. Hơn nữa hàng xóm của họ chính là cục trưởng cục cảnh sát thành phố S.

Đông Minh Hiền vốn nghĩ rằng Diệp Thanh Linh vừa đến sẽ đi ngay đến Đông gia, nào biết đâu rằng, Thượng Quan Sở việc đầu tiên làm chính là mang Diệp Thanh Linh và mọi người đi tham quan các danh lam thắng cảnh. Đi suốt hai ngày, tựa hồ đem chuyện đến Đông gia quên đi lâu rồi.

Ba của Đông Minh Hiền là Đông Vinh rất cuộc chịu không nổi lại bảo con trai đi tìm Diệp Thanh Linh lần nữa.

“Linh Linh, ba anh nói, mọi người ngày mai có thể đến Đông Gia gặp ông hay không?” Đông Minh Hiền đến hỏi lần thứ hai. (Lần đầu tiên là lúc Thanh Linh đến thành phố S.)

Thượng Quan Sở thay Diệp Thanh Linh trả lời: “Mời ông ấy ngày mai đến đây gặp Thanh Linh.”

“Sao cơ?” Ba mình ..... Đông Minh Hiền do dự, không biết nói sao cho phải.

“Như thế nào? Ông ta không muốn tới đây à?” Thượng Quan Sở sắc mặt âm trầm, mang theo đầy vẻ chết chóc.

Đông Minh Hiền cũng có chút hiểu biết về Thượng Quan Sở, biết anh thuộc loại người gì, vội vàng nói: “Tôi ... Tôi về hỏi lại ý của ba tôi.” Nói xong bỏ chạy ra khỏi biệt thự.

Đông Minh Hiền đi rồi, Thượng Quan Sở cười hỏi Diệp Thanh Linh. “Vừa lòng không?”

“Tốt lắm.” Diệp Thanh Linh bình tĩnh, giống như đã sớm đoán được kết quả.

“Không biết ông ta nghĩ gì, chỉ bằng mời ông ta đến đây gặp chúng ta trước” Nhạc Nhạc nói ra suy nghĩ của mình.

“Có thể đến thì tất nhiên tốt rồi.” Diệp Thanh Linh nhìn TV nói.

“Em nói xem, ông ta có dám đến không?” Thượng Quan Sở nhún mày, lại nghĩ, nếu là anh mời đến, thì chắc chắn có sức ảnh hưởng đến Đông gia.

“Rất có thể.” Qua vài ngày, đều không thấy Đông Minh Hiền đến, từ đó suy ra Đông Vinh không phải là một người dễ đối phó.

Nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, trên mặt Thượng Quan Sở liền hiện ra nụ cười tà ác, gọi Tô Phi ngồi cách đó không xa: “Tô Phi.”

“Sở thiếu gia, muốn làm gì?”

“Mặc kệ cậu dùng cách gì, ngày mai phải làm cho cậu của Thanh Linh là Đông Vinh tự động đến.” Hắn không tin, Đông Vinh này chỉ là phú hào ở thành phố S này mà cũng dám uy hiếp Thượng Quan Sở anh sao.

“Vâng.” Tô Phi đáp vừa ứng liền rời đi.

“Yêu nghiệt anh mà cũng có cách nha” Nhạc Nhạc ở bên cạnh nói, không biết là khích lệ hay là châm chọc Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở không giận đáp lại: “Còn hơn là tên ẻo là như cậu, không có cách gì làm cho Đông Vinh ngoan ngoãn tới cửa.”

““Tôi cuộc với anh.”” Nhạc Nhạc đem chữ cuối cùng kéo dài, tự nói: “Nếu tôi ra tay thì không đến hai tiếng ông ta sẽ phải tự động đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cô chính xác là người thừa kế

"Đã như vậy, Tô Phi cũng không cần làm gì nữa". Thượng Quan Sở lấy điện thoại gọi cho Tô Phi không cần động tay vào chuyện của Đông Vinh.

"Anh cứ như vậy mà ngồi xem kết quả đi!" Nhạc Nhạc lấy điện thoại ra tùy tiện bấm một số, không biết trong điện thoại anh nói chuyện với ai và nói những gì, chỉ thấy là sau khi anh nói chuyện xong thì nhàn nhã đến ngồi trên sofa nhìn giông như một chú mèo lười biếng đang tắm nắng.

"Thanh Linh, nếu như anh có thể giải quyết xong chuyện này, em sẽ thưởng cho anh cái gì nào?" Nhạc Nhạc bỗng nhiên nói.

"Anh muốn được phần thưởng gì?" Diệp Thanh Linh biết Nhạc Nhạc sẽ luôn không có đòi hỏi gì vượt giới hạn.

Nghĩ lေch đi mong muốn của Nhạc Nhạc, Thượng Quan Sở đề nghị nói: "Thưởng cho cậu một triệu được không?"

"Quá tầm thường". Nhạc Nhạc từ chối đề nghị của Thượng Quan Sở, nói: "Phần thưởng mà anh muốn chính là Thanh Linh đến nhà sách làm việc một ngày với anh".

Diệp Thanh Linh không có trả lời. Thượng Quan Sở liền phản đối nói: "Không được". Dựa vào cái gì muốn bà xã của mình đi theo tên ẻo lả này cả ngày chứ, tên ẻo lả này không biết đang nghĩ gì, cả ngày bám theo mình cùng Thanh Linh, cũng đã nhanh biến thành cái bóng của vợ chồng mình a.

Nhạc Nhạc không để ý tới sự phản đối của Thượng Quan Sở, lại nhìn Diệp Thanh Linh hỏi: "Thanh Linh, em thấy sao?"

"Được". Diệp Thanh Linh trả lời, cô đã lâu không đến nhà sách, dùng chuyện đi nhà sách để thưởng cho Nhạc Nhạc, cô cho rằng tuyệt đối có thể làm.

"Bà xã, em sao có thể đồng ý ở cùng tên ẻo lả ấy cả một ngày kia chứ?" Thượng Quan Sở khóc không ra nước mắt nhìn Diệp Thanh Linh, đáng vẻ thật đáng thương.

"Anh cũng có thể đi mà". Diệp Thanh Linh vẫn nhìn truyền hình, không có ngăn dàu hay liếc mắt lấy một cái để nhìn đến anh chàng đang có bộ dạng đáng thương kia.

"Thật không?" Thượng Quan Sở vui mừng hôn một cái lên khuôn mặt của cô, nói: "Anh biết là bà xã không cách xa anh mà".

"Thanh Linh, em sao có thể gọi tên yêu nghiệt này theo vậy?", Nhạc Nhạc trắng mắt lườm Thượng Quan Sở một cái, cảm thấy ảm ức, "rõ ràng là chính anh không thể rời xa Thanh Linh của người ta mà?"

"Không thể sao?" Diệp Thanh Linh nháy mắt, vẻ mặt mang theo vô tội.

"...Có thể". Anh có thể nói không sao? Muốn trách thì trách anh khi này không nói rõ ràng.

Thượng Quan Sở vui vẻ ôn hòa, không đấu mồm với Nhạc Nhạc nữa, Tiền Nguyên từ bên ngoài trở về vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, theo sau còn có một cậu nhóc cỡ mười bảy mười tám tuổi.

Cậu này mày rậm mắt to, môi hồng răng trắng, một mái tóc đen nhánh tỏa sáng, vừa vào cửa liền hô to hỏi Tiền Nguyên: "Anh Nguyên, vị nào là Sở thiếu gia? Nghe nói Sở thiếu gia hiểu biết rộng, anh cho em gặp mặt đi!"

Thượng Quan Sở vui vẻ, hòa đồng, còn Nhạc Nhạc vẻ mặt không vui nhìn tên nhóc con đang gào to kia, sau đó đều nhìn về phía Diệp Thanh Linh đang yên tĩnh xem truyền hình không hề nhúc nhích một chút.

Tiền Nguyên tùy ý ngồi xuống sofa bên cạnh Nhạc Nhạc, mặt vẫn lạnh lẽo nghiêm túc, không trả lời câu hỏi của cậu nhóc kia.

Cậu nhóc nào đó vẻ mặt không chịu thua nói: "Anh không nói chả lẽ em không biết tự mình đi hỏi sao? Hừ!". Quả thật ngay khi vừa dứt câu, liền lên tiếng hỏi: "Xin hỏi, ai là Sở thiếu trong mọi người đây ạ?"

Thượng Quan Sở nhún mày không nói lời nào, Nhạc Nhạc luôn là người nói nhiều nhìn Thượng Quan Sở trả lời: "Cậu xem ai là yêu nghiệt thì chính là người đó".

"Yêu nghiệt? Woa... Em biết rồi". Cậu nhóc vẻ mặt trong sáng tiêu sái đến trước mặt Thượng Quan Sở, nhiệt tình kéo tay Thượng Quan Sở nói: "Sở thiếu, hân hạnh hân hạnh. Anh là thần tượng của em, có thể được gặp anh, thật sự là quá vinh hạnh".

Thượng Quan Sở vẻ mặt ghét bỏ hất tay cậu ra, không khách khí nói: "Cậu là ai?"

"Em... Ah, em còn quên tự giới thiệu, em tên là Chu Du, là hàng xóm của các anh". Chu Du như bị trúng thuốc kích thích, thanh âm cao vút tự giới thiệu, tựa như đang diễn thuyết trên đài với ý tứ hàm xúc.

"Cậu là con trai Chu cục trưởng?" Tô Phi mở miệng hỏi trước Thượng Quan Sở.

"Đúng" Chu Du vẻ mặt cười nịnh nọt.

Chu Du dứt lời, chợt nghe thấy thanh âm tinh tế vang lên, "Là, là, Chu Du, Chu Du".

Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng nói kia, chỉ thấy Chu Du theo hướng đó lấy ra một cái lồng chim, bên trong có một con vẹt, chính là con vẹt

trong lòng nói chuyện.

Nhạc Nhạc vừa thấy, hai mắt tỏa sáng, rất hứng thú, tiến lên dạy con vẹt nói : “Thượng Quan Sở, yêu nghiệt”.

Vẹt ở trong lồng không ngừng nhảy nhót, chỉ là không mở miệng nói chuyện.

Chu Du đi đến trước mặt Nhạc Nhạc, không khách khí đoạt lại lồng chim, quay lại trước mặt Thượng Quan Sở, dạy con vẹt nói : “Sở thiếu, xin chào”.

Vẹt rất là nghe lời : “Sở thiếu, xin chào. Sở thiếu, xin chào”

Thượng Quan Sở bị chọc cười nói : “Con vẹt này rất hiểu chuyện”.

Nhạc Nhạc đi đến trước mặt con vẹt nói : “Sở thiếu, yêu nghiệt. Sở thiếu, yêu nghiệt”.

Vẹt lần này mở miệng, nói : “Sở thiếu, Sở thiếu”. Chính là không nói hai chữ yêu nghiệt, khiến Nhạc Nhạc tức giận đến trợn mắt vằn râu.

Mọi người thấy con vẹt cùng với Nhạc làm cho buồn cười không thôi. Lúc này, Chu Du nói : “Sở thiếu, con vẹt này tặng cho anh!”

Thượng Quan Sở do dự một chút, nhìn thấy Diệp Thanh Linh rất thích con vẹt, nói : “Được rồi, cậu muốn tôi trả lại cái gì, cứ nói”.

Chu Du nghĩ nghĩ nói : “em muốn xin một tấm hình của Sở thiếu, không biết có được không?”

“Ân”. Vì con vẹt kia có thể làm cho Thanh Linh thường xuyên cười tươi, chỉ là tấm hình mà thôi, có gì là không được?

Chu Du vỗ phía sau tấm hình, vừa lòng cười ra vẻ, còn hỏi mình có thể thường xuyên được đến chơi không? Nhạc Nhạc cười trả lời : “Có mang theo đồ chơi tốt, đương nhiên có thể đến”.

Chu Du cười cười đồng ý.

Lúc này, thuộc hạ của Sở gia đi vào, nói là có người muốn gặp.

Người đến là tìm Nhạc Nhạc. không là ai khác chính là cô gái xinh đẹp hôm trước mang quà cưới của Nhạc Nhạc đến Diệp gia tặng cho Diệp Thanh Linh, cô nàng này mang đến một bao lớn với các thứ linh tinh.

Cô đi đến trước mặt Nhạc Nhạc, nói : “Mọi việc đã xong. Một giờ sau, Đông Vinh kia sẽ đến cửa xin gặp”.

“Ừ”. Nhạc Nhạc cười cô gái xinh đẹp, nói : “Làm rất tốt”. “Việc của Đào thiếu, tôi đương nhiên phải hết sức hoàn thành”. Cô gái xinh đẹp nói xong đứng ở một bên, không muốn ra về.

Nhạc Nhạc cau mày nhìn cô nàng mặt dày này, lười biếng nói : “Chuyện nào nhiệt không có gì hay để xem”.

Nữ nhân xinh đẹp trong lòng không hề giận, trên mặt đôi mắt như cười nói : “Tôi còn có việc, như vậy... Như vậy... Tôi đi trước”

“Ừ”. Nhạc Nhạc vừa lòng gật đầu, cô gái xinh đẹp kia liền nhanh chóng biến mất.

Một giờ sau khi cô gái xinh đẹp rời đi, Đông Vinh thật sự đến xin gặp Diệp Thanh Linh.

Đối với việc Nhạc Nhạc có thể làm với Đông Vinh, mọi người có mười phần tò mò. Nhưng chỉ là để trong lòng không nói ra thôi.

Đông Vinh trên mặt tràn đầy ý cười, đối với Diệp Thanh Linh vô cùng nhiệt tình, luôn dùng ánh mắt hiền lành nhìn Diệp Thanh Linh.

“Linh Linh, Linh Linh đã lớn như vậy rồi. Cậu đây cũng không nhận ra”.

Đông Vinh vừa thấy Diệp Thanh Linh dáng vẻ thật kích động, giống như là người thân thất lạc nhiều năm nay tìm lại được.

Diệp Thanh Linh thân nhiên nhìn vào mắt Đông Vinh, nói : “Đông Minh Hiền không phải là con trai ruột của ông?”

Đông Vinh bị hỏi liền cảm thấy kỳ lạ, hỏi : “Linh Linh sao con nói như vậy?”

“Nếu là con ruột sao ông không đem sản nghiệp Đông gia giao lại cho anh ta?” Đây là điểm mà cho tới nay Diệp Thanh Linh vẫn không nghĩ ra.

Đông Vinh lúc này mới hiểu lời nói của Diệp Thanh Linh, xấu hổ cười nói : “Bởi vì người kế thừa tài sản Đông gia chỉ có thể là Linh Linh, mà không phải Minh Hiền”.

Chỉ có thể là cô, điểm ấy cô có chút hiểu, nhưng lại mơ hồ một chút cũng không hiểu.

“Nói đi, mẹ Thanh Linh như thế nào mà chết?” Thượng Quan Sở thay Diệp Thanh Linh hỏi ra nghi hoặc trong lòng cô.

“Là bệnh chết”. Đông Vinh rất là thông dong bình tĩnh, nụ cười trên mặt chưa từng mất.

“Chết vì bệnh chứ không phải do ông sao?” Diệp Thanh Linh vẻ mặt đăm đăm nói.

Đông Vinh rót cuộc cười không nổi, sắc mặt có chút lạnh lẽo, nói : “Linh Linh sao con có thể nói chuyện như vậy với người lớn chứ? Nói như thế nào thì cậu cũng là cậu của con”.

“Cậu?” Diệp Thanh Linh cảm thấy vô cùng bị châm chọc, nếu thật sự xem cô là người nhà, người của Đông gia sẽ không bỏ rơi cô nhiều năm như vậy, hiện tại đến tìm cô, nhất định là có việc muốn nhờ.

“Linh Linh đừng như vậy, cậu lần này tìm con, thật là muốn con kế thừa sản nghiệp Đông gia”. Đông Vinh lời nói rất thành khẩn.

“Nếu như tôi nói không cần?” Không biết được lý do vì sao mẹ chết, cô sẽ không cùng Đông gia có bất kỳ quan hệ nào.

“Không muốn cũng phải muốn”. Đông Vinh bị khí thế của Diệp Thanh Linh áp đến, đột nhiên thốt ra lời, nhưng sau khi nói xong lại cảm thấy mình lỡ lời, vội vàng giải thích nói : “Đây là tài sản của mẹ con, Linh Linh con không thể không lấy”.

“Tài sản của mẹ tôi?” Cô sao không rõ, lúc mẹ cô qua đời, là lúc công việc của Diệp gia gặp phải khó khăn, cho tới bây giờ không người nào nói qua sẽ giúp cô.

Nhạc Nhạc ở bên cạnh nghe một hồi lâu, cũng hiểu được vài chuyện bèn nói : “ Tài sản của Đông gia ông, vốn không phải là của Đông gia ông ?”

“Cậu nói vậy”. Đông Vinh giống như bị Nhạc Nhạc đoán trúng một thứ gì đó, thẹn quá hóa giận.

Thượng Quan Sở cũng biết sự tình không đơn giản như vậy, liền nói : “Khi nào thì ông nói ra sự thật về cái chết của mẹ Thanh Linh, Thanh Linh khi nào mới làm được thủ tục thừa kế”. Anh cảm thấy Đông Vinh vốn dĩ không phải đem tài sản cho Thanh Linh thừa kế, mà chỉ lợi dụng Thanh Linh mà thôi.

Đông Vinh là người thông minh, biết hôm nay có nói thêm gì cũng không ý nghĩa nữa, liền nói : “Mọi người cứ suy nghĩ kỹ , lần sau tôi đến nói tiếp”. Nói xong liền rời đi.

Thượng Quan Sở lúc này lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng Đông Vinh, giọng nói âm trầm : “Ông nếu còn dám quấy rầy Thanh Linh, tôi cam đoan rằng người của Đông gia mỗi ngày sẽ được ném mùi vị bị đuổi giết của “Mình sát””.

Nghe được hai chữ “Mình sát”, Đông Vinh rung mình một cái. Ở trong lòng thầm nghĩ, khó có thể tin được rằng Thượng Quan Sở chính kia chính là nắm giữ tổ chức Mình sát trong tay, nếu thật như vậy, mình nên làm thế nào đây?

Đông Vinh đi rồi, Nhạc Nhạc nói với Thượng Quan Sở : “Yêu nghiệt, tôi thấy anh nên gọi người của Minh Sát đến xử lý lão già Đông Vinh kia đi”

“Tôi cũng nghĩ vậy”. Thượng Quan Sở nhìn về phía Diệp Thanh Linh, biết cô không muốn kết quả như vậy.

“Thanh Linh, em không thể mềm lòng. Mặc kệ cái chết của mẹ có liên quan tới Đông Vinh hay không, ông ta muốn làm hại em thì, phải chết”. Nhạc Nhạc đối với những người muốn làm hại Thanh Linh, cũng không nương tay.

“Tô Phi, nói Thành Vũ ra tay trước, theo phương diện làm ăn bắt tay vào làm”. Anh cũng muốn nhìn thấy con bài Đông Vinh chưa lật rốt cuộc là con bài gì? Dám động vào bà xã của Thượng Quan Sở anh.

“Dạ”. Tô Phi đứng phía sau, liền gọi điện thoại mời Kim Thành Vũ ra tay trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: TÌM KIẾM NIỀM VUI.

Đúng đêm hẹn, khu biệt thự có vẻ đặc biệt yên tĩnh, bảo vệ của Sở bang đang âm thầm theo dõi động tĩnh chung quanh biệt thự, chỉ cần một ngọn gió thổi qua làm ngọn cỏ lay động bọn họ lại càng phòng bị nghiêm ngặt hơn.

Diệp Thanh Linh dùng thị tần ở cùng Trương Đình Đình bàn về phương án kế hoạch mới nhất của Diệp thị.

Thượng Quan Sở ăn cơm xong vui vẻ nói chuyện phiếm một lát về chuyện của Đông Vinh, lại phân phó Tô Phi đi tìm hiểu về cái chết của Đông Tuệ hai mươi năm về trước. Anh cảm thấy cái chết của mẹ Thanh Linh và tài sản có liên quan đến nhau.

Đối với việc Nhạc Nhạc dùng phương pháp gì để mời Đông Vinh ngoan ngoãn tới đây, Thượng Quan Sở không hỏi, chỉ dẫn theo Chu Du và con vẹt

được tăng trở về phòng.

Nhạc Nhạc thấy Thượng Quan Sở phải về phòng, liền nói: "Yêu nghiệt kia, lần này anh nên nhận thua đi."

"Nhận thua?" về mặt Thượng Quan Sở mờ mịt, anh kêu Tô Phi làm cách nào cũng phải đưa Đông Vinh tới cửa sao? Chính vì anh muốn biết liệu anh đoán có đúng hay không, nên mới có thể để anh ta ra tay, chẳng qua là hiện tại anh có thể khẳng định được, thân phận của Nhạc Nhạc. Chẳng qua là anh biết Nhạc Nhạc sẽ không gây bất lợi cho anh, cũng sẽ không gây bất lợi cho Thanh Linh.

"Tôi chỉ dùng hai tiếng làm cho Đông Vinh ngoan ngoãn tới đây, như vậy không phải là tôi đã thắng rồi sao?" Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, thua xong liền giả bộ như chẳng có việc gì, hơn nữa còn làm cho người khác tưởng rằng người thua không phải anh ta: "Tôi khi nào thì cùng anh cá cược?" Thượng Quan Sở nói xong cho con vẹt nhìn thẳng vào anh ta, dạy nói: "Éo lả, trở về phòng."

"Éo lả, trở về phòng. Éo lả, trở về phòng." Con vẹt hình như rất thích Thượng Quan Sở, đương nhiên anh nói gì nghe nấy.

Nhạc Nhạc cảm giận đối với vẹt nói: "Mau gọi, yêu nghiệt."

Con vẹt hình rất thích việc này, rất là vui vẻ ở trong lồng nhảy lên nhảy xuống, kêu: "Éo lả, éo lả."

Nhạc Nhạc tròn to mắt, nói: "Con vẹt chết tiệt, mày chờ coi." Lần này ngay cả chim cũng khi dễ anh, xem ra ở bên người Thanh Linh anh càng ngày càng không còn địa vị.

"Chờ coi, chờ coi." Vẹt hướng về phía bóng dáng bỏ đi của Nhạc Nhạc kêu.

"Ha ha..." Thượng Quan Sở cười ha hả, muốn đem con vẹt này tặng cho Thanh Linh để chọc cô cười. Có thể được nhìn thấy Thanh Linh cười, đương nhiên là anh rất hạnh phúc.

Vừa vào cửa, Thượng Quan Sở sẽ dạy con vẹt nói: "Thanh Linh, xin chào."

Diệp Thanh Linh đang bàn chuyện dự án mới cùng Trương Đình Đình, nghe được tiếng của con vẹt, Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn về phía một người một chim kia, nở nụ cười.

Trương Đình Đình nhìn thấy Diệp Thanh Linh cười, cũng sợ hãi than khẽ, trong lòng thầm nghĩ, Thanh Linh hiện tại rất là hạnh phúc. Chỉ cần nhìn cô tươi cười cũng biết. Chỉ cần Thanh Linh hạnh phúc, cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Mọi việc cũng đã bàn xong, Trương Đình Đình chủ động rời đi, trả lại không gian cho hai người bọn họ.

Thượng Quan Sở đi đến bên người Diệp Thanh Linh nói: "Thích con vẹt này không?"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu, cô biết anh là vì cô mới để Chu Du mang vẹt đến đây "Vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện của mẹ em sao?" Thượng Quan Sở nói xong, đem vẹt đưa cho người làm ngoài cửa, đóng cửa lại nói: "Em không cần lo lắng, anh nhất định sẽ tìm ra người giết mẹ em còn bắt hắn ta phải trả giá thật lớn."

"Cám ơn!" Diệp Thanh Linh nói lời cảm ơn, trong lòng nghĩ có người che chở thật tốt.

Thượng Quan Sở cười hì hì nhìn khuôn mặt trắng nõn của Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, nói: "Nếu như Thanh Linh thật sự muốn cảm ơn anh thì nên thể hiện bằng hành động đi."

"..." Diệp Thanh Linh không nói lời nào, chỉ cần nói một hồi thế nào cô cũng rơi vào bẫy của người nào đó.

Thấy cô không nói lời nào, anh liền tự cho là đúng đem phản ứng của cô coi như cam chịu, một phen ôm lấy cô, đi đến phòng tắm, còn cười nói: "Vợ à, năm ngày qua. Chúng ta hình như chưa có... Cái kia."

"Cái gì?" Diệp Thanh Linh giả ngu.

"Ăn em." Thượng Quan Sở nói xong liền hôn lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô.

"Tôi nay anh chưa có ăn cơm hay sao?" Diệp Thanh Linh đẩy anh ra, nháy mắt nhìn anh.

Anh cười yêu nghiệt, "Chưa ăn, nên anh đặc biệt đói bụng, đang đợi em tới dứt cho nó ăn no."

Diệp Thanh Linh thực bất đắc dĩ, nghĩ rằng, người đàn ông này sao có thể đem bà di của cô đã đến bao nhiêu ngày quên kỹ như thế chứ? (có cái ấy ấy nha mọi người, hồ hồ, anh này vô si thật) Cô vừa mới hết, anh liền tìm kiếm niềm vui. Cô không thể nào nhớ rõ được, anh lấy từ nơi nào mà có nhiều tinh lực như vậy, nếu không phải là vì trong thời gian di nguyệt của cô tới, sợ là anh sẽ hàng đêm triền miên không ngớt.

Thượng Quan Sở đem sự chống cự của cô như là tán tỉnh, tình dục không ngừng bay lên, sắc mặt cũng bắt đầu đỏ, nhưng nghĩ đến lần đó cô không muốn ở phòng tắm làm chuyện đó, mới không thể không áp chế cảm xúc cầu mình, rất nhanh đem toàn thân rửa sạch, không đợi Diệp Thanh Linh mặc áo tắm vào, cười ha ha ôm cô xông lên giường rộng lớn kia.

Ánh đèn sáng tỏ, cô toàn thân như một bức tranh, anh thưởng thức thân thể mê người của cô. Bởi vì mới tắm rửa xong, thân thể của cô có màu hồng,

nhìn Thượng Quan Sở nuốt nước miếng giống như hổ, như sói muốn nuốt cô ngay lập tức.

Cô không quên khi người khác nhìn mình, cúi đầu, sắc mặt hồng nhuận, màu hồng lan đến tận tai luôn.

Anh sờ lên tóc đen như tơ của cô, anh kích động hôn lên môi đỏ mọng của cô, tay chậm rãi xuống phía dưới, chạy trên người trắng nõn mềm mại của cô. Bởi vì cảm dục vài ngày, động tác của anh không phải quá ôn nhu, mỗi một cái vuốt ve, mỗi một cái hôn, tựa hồ đều đem cô hòa thành một thể.

Lại là một đêm triền miên, một đêm dây dưa. Cô mệt mỏi, đang ngủ mà bị đánh thức, anh lại bắt đầu mấy chuyện xấu, tiếp theo lại là một hồi dây dưa triền miên. Cho đến khi cô lại mệt mỏi nặng nề ngủ, anh mới bỏ qua.

Sáng sớm hôm sau, Kim Thành Vũ xuất hiện ở biệt thự, Nhạc Nhạc vừa thấy anh đến đã nói: "Anh thật có thể đối phó lão hồ li Đông Vinh kia?"

"Có lẽ, có thể." Kim Thành Vũ vẫn là vẻ mặt bất cần đời, tùy ý ngồi lên sofa

"Phải không?" Nhạc Nhạc vẻ mặt khinh bỉ nhìn vẻ mặt tức giận của Kim Thành Vũ, ở trong lòng nghĩ, yêu nghiệt ở nơi nào mà tìm thấy nhiều cực phẩm thế, mỗi người năng lực đều phi phàm không nói, còn bộ dạng đặc biệt rất đẹp trai.

"Ngày mai anh sẽ biết." Kim Thành Vũ rất là tự tin gật đầu, đối với thương trường, anh tuyệt sẽ không nương tay với đối thủ, Thượng Quan muốn kết quả gì, anh đương nhiên sẽ dùng hết mọi biện pháp để làm.

"Được rồi, tôi sẽ chờ đợi." Nhạc Nhạc thật sự không rõ Thanh Linh vì sao không muốn trực tiếp giải quyết Đông Vinh.

"Được rồi, được rồi." Âm thanh của con vẹt kia kêu lên. Con vẹt lần đầu tiên bắt chước câu nói của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc rất là vừa lòng, "Chim thối, không cho học theo tao."

Nhạc Nhạc càng nói như vậy, vẹt càng muốn học cách nói chuyện của anh, "Học tao học tao." Nó vừa nói như vậy, hình như là đối với chuyện nó bắt chước cách nói chuyện của Nhạc Nhạc là bình thường, Nhạc Nhạc tức giận mắng chim thối một trận.

Mọi người thấy một chim một người cãi nhau, cũng không chịu nổi nở nụ cười.

"Thanh Linh, chúng ta đi dạo phố ăn đồ ăn đi." Thượng Quan Sở cười đùa.

"Tiểu Kim nói ngày mai mới biết được kết quả, chúng ta ra ngoài đi dạo phố cũng tốt." Nhạc Nhạc lần đầu tiên cùng Thượng Quan Sở đứng ở cùng một chiến tuyến.

Đối với việc Nhạc Nhạc kêu Kim Thành Vũ là tiểu Kim, mọi người đều cảm thấy có chút quái dị, nhưng vẻ mặt Kim Thành Vũ lại coi như không có việc gì.

Mọi người đều nói ra ngoài đi dạo phố, Diệp Thanh Linh đương nhiên cũng vui vẻ nhận, kết quả là một đám người liền đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy con trai chủ cục trưởng Chu Du ở cách vách, cũng nói muốn đi theo bọn họ dạo phố, hơn nữa còn nói muốn làm hướng dẫn viên du lịch. Câu ta nhiệt tình như vậy, Thượng Quan Sở cũng không nỡ cự tuyệt, nên để cậu ta đi theo. Nhưng yêu cầu duy nhất của bọn họ là không thể chụp hình.

Chu Du mang bọn họ đến chỗ mua sắm lớn nhất của thành phố S, hơn nữa chỉ cần là Thượng Quan Sở thích một cái gì đó cậu ta sẽ giành trả tiền. Mà mỗi lần Tô Phi đều mặt lạnh nghiêm nói không cần cậu ta tiền trả, Chu Du mỗi lần lại đều không hề ngần ngại rút cho Tô Phi một cái ánh mắt.

Diệp Thanh Linh đi dạo phố cho tới bây giờ đều là không có mục đích, bọn họ nói đi nơi nào, cô phải đi nơi đó. Một đoàn đàn ông, kỳ thật cũng không phải là thích đi dạo phố, Thượng Quan Sở chính là muốn cho Diệp Thanh Linh đi ra hít thở không khí, Mễ Lam Nhi tựa hồ đối với việc đi dạo phố rất là thích, liền lôi kéo Diệp Thanh Linh đi, chọn xong, Tiền Nguyên sẽ chủ động đi trả tiền. Có người tự nguyện như vậy Mễ Lam Nhi không có phản đối.

Đi dạo trong chốc lát mọi người đều đến quán cà phê gần nhất ngồi nghỉ, bọn họ mới tiến quán cà phê, liền có một đám nam, nữ 17, 18 tuổi vây quanh lại, nhiệt tình đối với Chu Du nói: "Chu Du, cậu cũng đến nơi đây đến uống cà phê sao?"

Có một cô gái, nhìn nhìn Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc bọn họ liếc mắt một cái, rất là nhiệt tình nói: "Chu Du, bạn của cậu sao? Giới thiệu một chút đi!"

Thượng Quan Sở bọn họ không để ý tới đám thanh thiếu niên kia, tự chọn vị trí rồi ngồi xuống, Diệp Thanh Linh muốn ly nước nóng, uống xong, nhìn về phía ngoài cửa sổ đám đông đang di chuyển ở ngã tư đường.

Trong đó có một nam cậu bé cũng mở miệng, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Chu Du, kia là ai nha, xinh đẹp như vậy, giới thiệu một chút đi."

Chu Du lạnh nghiêm mặt, đối đám người kia làm một hành động nhân đạo nhân đạo: "Các cậu không biết trời cao đất rộng gì cả? Là người mà các cậu có thể biết sao?"

Nghe Chu Du nói như vậy, đám bạn học của Chu Du liền hứng thú, nói: "Ai giỏi như vậy, tôi mới không tin có ai giỏi hơn Phong thiếu?"

Phong thiếu chính là tên cậu con trai vừa rồi nhìn Diệp Thanh Linh nói, Chu Du nghe xong lời nói của một bạn học khác, anh vẻ mặt cười quái dị, khinh thường nhìn mắt Thượng Quan Sở bên người Diệp Thanh Linh vui vẻ.

"Thượng Quan Sờ, các người biết không?" Chu Du nhìn bạn học của mình liếc một cái, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Tất cả mọi người không thể tin được nhìn về phía Thượng Quan Sờ, Phong thiếu ánh mắt híp lại, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Cô gái kia là ai?"

"Vợ của Sờ thiếu" Chu Du trả lời chi tiết.

"Càng vui." Càng là chuyện kiêu chiến, Hà Phong anh càng là thích làm.

Chu Du biết Hà Phong suy nghĩ cái gì, nhắc nhở nói: "Cậu đừng làm chuyện xằng bậy, bọn họ là người không thể chọc." Chu Du chỉ vào Tiền Nguyên nói: "Anh là Tiền Nguyên con trai thị trưởng của C thị, thực lực mạnh hơn cậu rồi."

"Còn cô gái kia?" Hà Phong nhìn Mễ Lam Nhi nói.

"Cô là bạn gái của Tiền thiếu, nghe nói là trợ lý của vợ của Thượng Quan Sờ, còn cái tên lớn lên không giống nam không giống nữ kia không biết là ai, nhưng nhìn anh cũng biết anh không phải người dễ trêu chọc, thực lực cũng không kém." Chu Du nói với Hà Phong nhiều như vậy, là muốn Hà Phong đừng làm chuyện xằng bậy.

Hà Phong nhìn nhìn những người đó, nhìn thấy một người ngồi ở bàn khác bàn Tô Phi nói: "Anh ta là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: SỐNG DỞ CHẾT DỞ

"Anh ấy, là thủ hạ của Sờ thiếu danh tiếng lừng lẫy cả nước, và cả trong giới hắc đạo là quản lý lớn nhất Tô Phi." Để biết được điều đó cậu đã mất không ít tâm tư để điều tra. Biết được thân phận của nhóm người này cùng với bối cảnh của họ, cậu cũng phải hoảng sợ, thì ra tin đồn thực lực của Sờ thiếu thật sự rất mạnh, là nhân tài kiệt xuất trong hắc bạch lưỡng đạo.

Hà Phong đối với bối cảnh của đám người này cảm thấy rất đau đầu, híp mắt nhìn Nhạc Nhạc đang uống cà phê, trong lòng rất là muốn, người này có thể chỉ là một trong những người quan trọng, cùng lắm thì chính là bạn của Thượng Quan Sờ mà thôi, nhìn ánh mắt của cô cùng Thượng Quan Sờ lúc đó chuyển động, hình như cũng không phải. Nhìn cậu đối với vợ của Thượng Quan Sờ rất nhiệt tình, nên là bằng hữu của vợ Thượng Quan Sờ mới đúng. Nghĩ như vậy, trong lòng Hà Phong trầm tính toán.

Thượng Quan Sờ cùng Diệp Thanh Linh một câu cũng không nói, mà Nhạc Nhạc cũng không quên cùng Thượng Quan Sờ đấu võ mồm.

Lúc này biểu tình trên mặt Tô Phi rất nghiêm túc đến trước mặt Thượng Quan Sờ nói: "Sờ thiếu, Ngô Văn gọi điện nói, Phác Dững vô tội nên đã được thả."

"Cái gì?" Diệp Thanh Linh kinh ngạc, nếu như vậy, Nghiêm lão gia làm sao bây giờ?

"Nghiêm lão gia có phản ứng gì không?" Thượng Quan Sờ rất bình tĩnh, mặt anh không biểu hiện một chút cảm xúc nào.

"Nghiêm lão gia không có làm gì cả, nghe nói là rất tức giận." Tô Phi nói.

"Tiếp tục phái người theo dõi Phác Dững." Thượng Quan Sờ uống nước, nhìn Diệp Thanh Linh.

"Dạ." Tô Phi nhận lệnh liền đi đem quyết định của Thượng Quan Sờ báo cho Ngô Văn biết mà chấp hành.

"Thanh Linh, không cần đau lòng thay Nghiêm lão gia." Thượng Quan Sờ an ủi nói.

"Vâng." Diệp Thanh Linh gạt đầu, nói: "Em chỉ là lo lắng thay Phác Dững." Nghiêm lão gia là loại người nào, không thể nào vì Nghiêm thiếu mà từ bỏ được.

"Vì sao lại nói như vậy?" Đối với cách nói của Diệp Thanh Linh, mọi người đều không thể hiểu nổi.

"Phác Dững nếu đã chết, người đàn ông kia, mọi người sẽ vĩnh viễn tìm không thấy." Diệp Thanh Linh thân nhiên nói.

Thì ra Thanh Linh là lo lắng cho anh, Thượng Quan Sờ nhìn cô, mỉm cười hạnh phúc, "Việc Nghiêm lão gia anh sẽ để cho Ngô Văn giải quyết ổn thỏa. Trước khi chúng ta chưa tìm được manh mối của người đàn ông đó, Phác Dững cũng sẽ không chết."

Nhạc Nhạc ở bên cạnh đặt câu hỏi, "Thanh Linh vì sao có thể xác định Nghiêm lão gia sẽ không đau lòng?"

"Nghiêm thiếu gia không phải là con trai ruột của Nghiêm lão gia." Diệp Thanh Linh thần nhiên trả lời.

"Cái gì?" Tin tức này làm tất cả mọi người vô cùng bất ngờ.

Diệp Thanh Linh cũng không có giải thích, nhấp một ngụm nước rồi đứng dậy.

"Thanh Linh đi đâu vậy?" Thượng Quan Sở luôn để ý nhất cử nhất động của Diệp Thanh Linh, cho dù là đi WC cũng không thể yên tâm.

"Toilet." Diệp Thanh Linh thấy mình càng ngày càng bị mất tự do, nhưng dần dần lại trở thành thói quen của cô.

"Mễ Lam Nhi cùng Thanh Linh đi đi." Thượng Quan Sở luôn coi cô như con nít vậy, mặc kệ đi đến chỗ nào đều phải có người đi theo.

Thân là trợ lý của Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi tất nhiên sẽ đi theo, hơn nữa cô cũng muốn đi WC. Nhưng ngay đến cả Tiền Nguyên cũng không yên tâm. Vì sao mà luôn bảo người phụ nữ của anh bảo hộ người khác, nghĩ đến lần trước ở nhà sách cô bị thương, anh cũng rất đau lòng.

Mễ Lam Nhi lạnh lùng trừng mắt liếc Tiền Nguyên một cái nói: "Anh cũng phải đi toilet?" Cô có thể xác định anh là muốn đi theo cô, giống như bình thường Sở thiếu đi theo Diệp tiểu thư.

"Anh..." Tiền Nguyên nghe Mễ Lam Nhi nói như thế không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ có thể tro mắt nhìn Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi rời đi.

Thượng Quan Sở thấy Tiền Nguyên có bộ dáng giống mình, nói: "Đừng lo lắng, mười phút không thấy ra, cứ đi xem là được." Có đôi khi chính anh thấy chính mình có phải hay không chuyện bé xé ra to, tuy nói có khả năng nguy hiểm, nhưng có Tô Phi đã sắp xếp, anh tin là sẽ không gặp chuyện không may.

Hà Phong cố ý chờ Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi vào toilet, cậu chờ ở cửa toilet nữ.

Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi vừa ra toilet đã bị Hà Phong cản đường, vẻ mặt mang ý cười liền đưa tay sờ mặt Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh nghiêng đầu, cậu ta không sờ được. Mễ Lam Nhi đem Diệp Thanh Linh kéo ra phía sau mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn Hà Phong nói: "Cút ngay."

Hà Phong bộ dạng thanh tú, nhếch miệng cười lớn, nhìn Mễ Lam Nhi nói: "Cô đi cùng lão tử đây sẽ cút ngay."

Hà Phong là tiểu bá vương của thành phố S, tuy tuổi không lớn, mới mười chín tuổi, nhưng cho tới bây giờ là bắt nạt con trai kiểm chuyện với con gái, ở thành phố chỉ cần vừa nói đến con trai Hà thị trưởng - Hà Phong, thì phải là mọi người đều nhìn không được chửi thề.

Mễ Lam Nhi vẻ mặt lạnh lùng cười, nói: "Lão tử hôm nay không muốn giết người, cút ngay."

Hà Phong bị lời nói của Mễ Lam Nhi làm cho hoảng sợ, vừa cười vừa nói: "Đừng có mà hù tôi, lão tử cũng không phải là người dễ bị hù như thế." Một cô gái xinh đẹp như vậy mà giết người, đánh chết anh cũng sẽ không tin.

Diệp Thanh Linh vẻ mặt lạnh nhạt, đối với lời nói của Mễ Lam Nhi khẽ nâng đầu liếc nhìn Mễ Lam Nhi một cái, lời nói như gió thoảng mây trôi: "Đã có người muốn Mễ Lam Nhi khai sát giới, Mễ Lam Nhi làm sao có thể thủ hạ lưu tình, chẳng qua trước khi giết người tôi có một câu không biết có nên nói hay không." Lúc này mọi nơi cũng không có người, ngay cả toilet một bóng người cũng không có.

Thái độ của Diệp Thanh Linh bình tĩnh như vậy, Hà Phong không thể không bội phục, ở trong lòng mang chút dục vọng, cảm thấy cô gái này thật độc đáo. Lại rất ngạc nhiên cô muốn nói cái gì? Liên hỏi: "Nói cái gì?"

Mễ Lam Nhi đối với lời nói của Diệp Thanh Linh cảm thấy rất hứng thú, cười nhìn Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh lạnh nhạt, nói: "Cánh giới cao nhất của giết người chính sống dở chết dở."

"Vâng, tôi tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của Diệp tiểu thư." Mễ Lam Nhi nói còn chưa xong, chỉ thấy cánh tay Hà Phong bị một đao, máu phun ra tùm lùm.

Hà Phong không thể tin được nhìn Mễ Lam Nhi, anh không ngờ có người ra tay nhanh vậy, trong nháy mắt một cảm giác đau đớn dội đến trên cánh tay đang đổ máu.

Việc này cũng không ngoài suy nghĩ của Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi có thân thủ khá tốt, còn có lòng tốt nhắc nhở Hà Phong, "Nếu không muốn cánh tay kia bị phế thì đừng có mà chắn đường."

Mễ Lam Nhi cầm con dao sắc nhọn đi đến, trước mặt Hà Phong nói: "Nếu cậu muốn chết thì đừng tránh ra."

Hà Phong biết mình đã gặp cao thủ, hai vệ sĩ của cậu ta đã đứng ở ngoài cửa toilet ngăn những vệ sĩ mà Tô Phi phái đến. Biết không có người ai có thể trợ giúp cậu ta, đành phải ngoan ngoãn tránh ra một bên.

Diệp Thanh Linh không nhìn Hà Phong, chậm rãi đi ra khỏi toilet. Mễ Lam Nhi gặp hai vệ sĩ hết sức khổ sở bị hai vệ sĩ của Hà Phong chặn lại, nói: "Đi lâu."

Hai người kia nhìn thấy Mễ Lam Nhi như nhìn thấy cứu tinh, nói: "Mễ tỷ không có việc gì chứ!"

Người của Hà Phong thấy Diệp Thanh Linh cùng Mễ Lam Nhi thân nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, biết Hà Phong đã xảy ra chuyện, không quan tâm tới Mễ Lam Nhi, bọn họ liền vọt vào trong toilet.

Diệp Thanh Linh cho đến bây giờ mới biết được Mễ Lam Nhi ở sở bang địa vị rất cũng cao, năng lực cũng rất mạnh, không phải như trước đây cô từng nghĩ cô gái này nhu nhược.

Diệp Thanh Linh còn chưa trở lại chỗ ngồi trong quán cà phê, chỉ thấy vẻ mặt Nhạc Nhạc mang ý cười hướng đến các cô, nói: "Tiểu tử kia quả nhiên ra tay? Kết quả thực sự là rất thảm!"

Mễ Lam Nhi kinh ngạc nhìn mắt Nhạc Nhạc, gặp Nhạc Nhạc đang đi đến toilet, nói: "Đừng đùa có đến chết người."

"Sống dở chết dở là được rồi." Diệp Thanh Linh thân nhiên bổ sung.

"OK." Nhạc Nhạc cười tà ác, cầm trong tay một cây côn gỗ chừng nửa thước hướng toilet đi đến.

Nhạc Nhạc mới vừa đi đến cửa toilet, chỉ thấy Hà Phong được hai người của cửa cậu ta mang đi ra, Hà Phong sắc mặt tái nhợt, đôi hai cái bảo tiêu không ngừng hùng hùng hổ hổ.

"A! Còn chưa có chết?" Nhạc Nhạc cầm cây chỉ vào Hà Phong và mấy người đứng trước mặt, một thân chính khí.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Hà Phong liếc mắt một cái liền nhận ra người đến là ai, đó chẳng phải là người éo lá ở bên cạnh Thượng Quan Sở? Một người bình thường mà cũng dám đến khiêu khích.

"Cậu dám gây rối, cậu nói xem tôi muốn làm cái gì?" Nhạc Nhạc kia so với phụ nữ còn quyến rũ hơn, tươi cười nhìn Hà Phong đang sùng sốt.

"Chúng ta đi." Hà Phong tưởng rằng không để ý tới, Nhạc Nhạc sẽ tự động rời đi.

Nào biết Nhạc Nhạc không phải là người dễ nói chuyện như vậy, người không đáng tội nhưng nếu người đó phạm tội nặng, người đó không thể an bình được, mà cái chính là con trai thị trường dám có ý đồ với Thanh Linh, thật sự là không biết sống chết."Chớ đi a, chơi chút đã!" Nhạc Nhạc khinh miệt nhìn Hà Phong nói.

"Tôi không rảnh cùng anh chơi." Hà Phong nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhạc Nhạc so với nữ nhân còn đẹp hơn, thân thể không khỏi run run một chút.

"Nhưng tôi có rảnh." Ánh mắt Nhạc Nhạc lạnh thấu xương, trên mặt lại cười mềm mại như hoa, đôi môi hồng trước mặt kia đóng đóng mở mở, ở trong mắt Hà Phong, so với đao thương càng đáng sợ hơn.

Hà Phong biết chính mình nhìn lầm rồi, cậu đã nghĩ người bên cạnh Thượng Quan Sở đã quá đơn giản rồi, thì ra không ai cậu có thể chọc vào được cả. Nhưng cậu cũng không phải cái gì thiện nam tín nữ gì, càng là có tính khiêu chiến, cậu lại càng là có hứng thú.

Hà Phong còn đang suy nghĩ, Nhạc Nhạc cầm gây gộc đi qua, chỉ nghe gây gộc phát ra âm thanh vù vù như địa ngục chiêu gọi. Hai thủ hạ của Hà Phong rất nhanh đem Hà Phong giấu ở sau người, thân thể không ngừng run run, nói: "Anh... Anh đừng làm chuyện xằng bậy. Anh mà còn đi qua, chúng tôi sẽ báo cảnh sát."

"Báo cảnh sát? Cho các người hai phút đấy, tôi chờ các người báo xong lại chơi." Nhạc Nhạc thật sự nói được thì làm được, không hề cầm gây bước đến bên họ nữa, chờ bọn họ báo cảnh sát.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của Nhạc Nhạc, Hà Phong không thể không tức giận được, cậu không tin tên éo lá này có thể ở trước mặt cảnh sát đánh cậu, liền cầm lấy điện thoại báo cảnh sát.

Có thủ hạ Sở bang đưa ghế dựa đến cho Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nhàn nhã ngồi nhìn Hà Phong, nhìn cánh tay Hà Phong không ngừng đổ máu, Hà Phong vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt càng ngày càng tái nhợt nói: "Được rồi, tôi chờ cảnh sát đến đây sau đó chơi tiếp." Bộ dáng Nhạc Nhạc nói chuyện tựa như là tốt lắm.

Thời gian trôi qua mà cảnh sát không có đến, Hà Phong máu càng chảy càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, một giờ sau, cảnh sát cũng không có đến, Hà Phong thất vọng rồi, một chút ý thức cuối cùng đều không có, anh đã hôn mê.

Nhạc Nhạc thấy Hà Phong hôn mê, mới đứng dậy chậm chậm rời đi.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh đều không có rời đi, quán cà phê này không có một khách nào, chỉ thấy người của Sở bang, ngay cả bóng dáng cảnh sát cũng không thấy, Hà Phong bị hai thủ hạ kéo đi ra cửa.

"Anh không làm đến tai nạn chết người đấy chứ!" Mễ Lam Nhi thân nhiên hỏi Nhạc Nhạc.

"Dở sống dở chết." Nhạc Nhạc cười nói.

"Chỉ sợ cha Hà Phong, Hà thị trưởng sẽ không từ bỏ ý đồ." Tô Phi nói.

"Hà thị trưởng? Ha ha!" Nhạc Nhạc về mặt khinh thường. Hà thị trưởng trong mắt anh chỉ là một người bé nhỏ mà thôi.

"Như vậy chuyện của Hà thị trưởng ẽ là sẽ giải quyết?" Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh cùng một chỗ, càng ngày càng nhàn, chuyện người khác có thể giải quyết được, hai người họ quyết không ra tay.

"Dựa vào cái gì?" Nhạc Nhạc nhún mày cười trả lời.

Thượng Quan Sở chỉ biết Nhạc Nhạc sẽ không dễ dàng ra tay, cười đối Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, em xem anh ta là bạn bè cái nổi gì, một chút việc nhỏ cũng không giúp em."

Diệp Thanh Linh chỉ nghe, không có phản ứng gì.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh, cười nói: "Chỉ cần Thanh Linh mở miệng, dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không chối từ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: sinh một đứa trẻ

Thượng Quan Sở biết Nhạc Nhạc sẽ không dễ dàng xuất thủ, cười nói với Diệp Thanh Linh: "Thanh Linh, em xem đây là bạn bè của em à, một việc nhỏ như vậy cũng không giúp em."

Diệp Thanh Linh chỉ nghe, không có bất kỳ phản ứng gì.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh cười nói: "Chỉ cần Diệp Thanh Linh mở lời, lên núi đao xuống chảo dầu cũng không chối từ."

Diệp Thanh Linh vẫn không nói lời nào, cười nhìn Nhạc Nhạc, giống như việc này không có liên quan đến cô.

Mễ Lam Nhi nghe xong, nói: "Tiểu thư Diệp, cô nói chuyện chút đi!"

Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở, nói: "Chuyện của đàn ông, tôi nói chuyện không tiện."

Điều này sao lại thành chuyện của đàn ông chứ? Mọi người trăm mối không thể giải.

"Tô Phi, chuyện của thị trưởng Hà, cậu giải quyết đi." Thượng Quan Sở hiểu rõ ý của Diệp Thanh Linh, cô muốn việc này anh xử lý hết.

Tô Phi nói: "Sở thiếu, nghe nói thị trưởng Hà là người rất độc ác, chỉ sợ lần này chuyện của Hà Phong sẽ không giải quyết tốt được."

Thượng Quan Sở nhún mày, cười nói: "Thanh Linh em nghĩ nên làm sao đây?" Sở bang của hắn không đủ sức giải quyết được việc này, nhưng anh không muốn sử dụng thủ đoạn, mọi người mà biết, chỉ sợ ảnh hưởng đến thị trường chợ đen ở thị trấn S.

Diệp Thanh Linh trầm tư trong chốc lát, nhìn Nhạc Nhạc nói: "Nhạc Nhạc giúp xử lý chuyện này được không?"

Chỉ biết cô rốt cuộc đã yêu cầu anh, Nhạc Nhạc không hề cự tuyệt, sáng khoái nói: "Chuyện này giao cho tôi xử lý đi!" Nói xong liền đi ra quán cà phê.

Mọi người đi theo ra khỏi quán cà phê về biệt thự.

Trên đường về biệt thự, Nhạc Nhạc nhìn không được hỏi: "Thanh Linh, cậu không tò mò sao mình có thể giải quyết chuyện hôm nay hả?"

"Tò mò." Diệp Thanh Linh thân nhiên trả lời.

"Vậy vì sao không hỏi?" Nhạc Nhạc càng không hiểu nổi hành vi của cô.

Thượng Quan Sở liếc nhìn Nhạc Nhạc một cái, nói: "Hỏi cậu sẽ nói sao?"

Nhạc Nhạc cúi đầu tự hỏi vài giây, ngẩng đầu nói: "Chỉ cần Thanh Linh hỏi, tôi sẽ nói."

"Cậu đừng kéo Thanh Linh vào coi chừng tôi mang cậu cho chó ăn." Luôn miệng Thanh Linh, Thượng Quan Sở không hờn giận trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, mục đích của tên ẽ là này càng ngày càng rõ. Muốn cướp phụ nữ của anh trước mặt anh sao? Chuyện này anh nhất định không chịu được.

Thượng Quan Sở tuy nói tâm trạng không hờn giận, nhưng giọng điệu này thì bình thản giống như tán gẫu chuyện nhà.

Nhạc Nhạc không vui không giận, nói: "Nếu tôi chú ý đến Thanh Linh, anh cho rằng anh có thể lấy Thanh Linh sao?"

Anh ta nói không sai, điểm ấy Thượng Quan Sở thừa nhận, năng lực của Nhạc Nhạc, nếu như anh không để ý Thanh Linh bắt buộc cô, không có Thượng Quan Sở anh xen vào cuộc sống hằng ngày của Thanh Linh. Chẳng lẽ cảm tình của Nhạc Nhạc đối với Thanh Linh không phải như hân nghĩ sao, Thượng Quan Sở nghi hoặc nhìn Nhạc Nhạc không thêm nhắc lại.

Một hồi đến biệt thự, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ đi ra từ trong phòng, nhìn thấy Thượng Quan Sở liền đi thẳng tới, "Anh Sở, cuối cùng anh cũng về."

Nhìn người này, Thượng Quan Sở nghiêng người tránh đi, thân ảnh nhỏ này lập tức bay vào người phía sau Thượng Quan Sở là Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc bị người nhào vào lòng, sắc mặt u ám, ngữ khí lạnh như băng, "Tiểu thư, đừng động dục bừa bãi." Không chút khách khí đẩy người trong lòng ra.

Diệp Thanh Linh đối với việc Dịch Hiểu Huyền bỗng nhiên đến, cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Nghĩ đến lần trước bị cô ta làm bị thương, liền không tự chủ lui về phía sau hai bước.

Nhìn phản ứng của Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở bình tĩnh, nói: "Dịch Thiếu Kiệt, quản em gái si tình của cậu tốt chút."

Thượng Quan Sở còn chưa nói xong, Dịch Thiếu Kiệt quả thực xuất hiện ở trước mặt bọn họ, vội vã đỡ em gái bị Nhạc Nhạc đẩy té dưới đất, nói: "Thượng Quan, sao cậu lại đẩy Hiểu Huyền ngã? Chẳng lẽ cậu không biết em ấy còn bệnh sao?"

"Người làm là tôi, đã biết rõ cô ta bị bệnh thì đừng để cô ta động dục bừa bãi." Nhạc Nhạc không khách khí nhìn Dịch Thiếu Kiệt một cái, tên đàn ông này vì em gái mà không biết phân biệt phải trái.

"Thiếu Kiệt vì sao đến thị trấn S?" Thượng Quan Sở tùy ý ngồi xuống ghế ở phòng khách.

"Tôi đến để tìm em gái mình, hôm qua nó lạng lẽ trốn khỏi nhà thì ra là đến đây tìm cậu." Dịch Thiếu Kiệt đối với đứa em gái này thật bất đắc dĩ.

"Khuong Thừa đâu?" Thượng Quan Sở lẳng lặng nhìn Dịch Hiểu Huyền hỏi Dịch Thiếu Kiệt.

"Khuong Thừa đến thị trấn C tìm bác sĩ trung y châm cứu rồi." Khuong Thừa vì Hiểu Huyền làm rất nhiều, nhưng trong lòng Hiểu Huyền lại không có anh ta, nghĩ đến Khuong Thừa, Dịch Thiếu Kiệt liền thấy thập phần áy náy.

Diệp Thanh Linh không thấy gì vui, lập tức trở về phòng.

Thấy Thượng Quan Sở không nói gì, Dịch Thiếu Kiệt nói: "Vậy tôi mang Hiểu Huyền đến khách sạn, ngày mai trở về Thành phố A."

"Ừ." Thượng Quan Sở gật đầu, sau đó theo Diệp Thanh Linh trở về phòng.

Biết Thanh Linh đi dạo phố quá mệt mỏi, Thượng Quan Sở gọi người hầu mang bữa ăn lên phòng. Hơn nữa còn dặn người hầu Thanh Linh thích ăn rau.

Nhìn trên bàn là thức ăn mình thích, Diệp Thanh Linh cầm bát liền muốn ăn. Thượng Quan Sở lại ngăn cản động tác của cô, nói: "Đây là bữa tối của hai chúng ta không thể qua loa."

Nhìn anh thay mình rót một ly rượu hồng, Diệp Thanh Linh nói: "Em không uống rượu."

"Một ly, sẽ không say." Hẳn chính là biết cô không uống rượu, mới mời cô uống rượu.

Thấy anh hưng trí bùng bùng, cô cự tuyệt cung ngại, liền bùng lên rượu của mình, nói nhỏ: "Mời." Nói xong ngửa đầu một ngụm uống hết.

Anh là lần đầu tiên thấy cô uống rượu, thấy cô một ngụm uống một chén rượu hồng, anh kinh ngạc vài giây nói: "Rượu hồng chỉ dùng để thưởng thức."

"Em biết." Cô gật đầu.

Biết còn uống một ngụm? Thượng Quan Sở đầu đầy hắc tuyến, lại rót rượu cho cô, "Biết cũng chậm chậm nhấp nhấp."

Không nghĩ tới dứt lời, cô lại một ngụm uống hết chén rượu hồng kia, tiếp theo cầm lấy bát, thản nhiên nói: "Ăn cơm."

Thượng Quan Sở tưởng như thấy được quái vật, vừa kinh ngạc lại khiếp sợ nhìn mặt cô, nói: "Em đều uống rượu như vậy sao?"

"Phải." Cô lờ lỉ mà ý nhiều.

Hắn xem như hiểu rõ, vẻ mặt hiểu rõ gật đầu, xoay người ra ngoài phân phó người hầu lấy một lọ rượu Mao Đài tốt nhất.

Diệp Thanh Linh mặc kệ anh đang làm cái gì, thản nhiên ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhìn cô yên lặng mà tao nhã dùng cơm, anh chỉ cười không nói, cũng không động đến chiếc đĩa đang ăn. Tiếp theo rót cho cô một ly rượu Mao Đài đặt ở trước mặt cô.

Cô làm như không thấy, vẫn là chăm chú dùng com. Mãi đến khi buồng bát đĩa xuống mới đứng lên rời bàn.

Thượng Quan Sở một phen giữ chặt cô, nói: "Uống với anh một ly."

"Anh có tâm sự?" Cô thân nhiên hỏi.

"Không có." Chẳng lẽ không có tâm sự sẽ không được uống rượu, anh sẽ không thể bởi vì tò mò bộ dáng uống rượu xong của cô?

Cô ngồi trở lại bàn, khoe miệng kéo ra một nụ cười nhạt, bung chén rượu trên bàn không chút để ý cái chén nói: "Anh muốn chúc say em?"

Anh muốn xem bộ dáng uống rượu xong của cô cũng không định chúc say cô, cười hỏi: "Em sẽ uống sao?"

"Sẽ không." Cô bung rượu lên đưa đến bên môi, nhấp một ngụm, nói: "Tuồng thừa dịp em uống rượu để thay thuốc của em, chẳng qua em nên nhắc nhở anh, có thuốc không cần uống mỗi ngày cũng hiệu quả." Cô vẫn biết chuyện thuốc tránh thai luôn luôn chưa kết thúc, đến nay anh nay vẫn muốn đổi thuốc của cô.

"Thanh Linh em nghĩ anh để tiện vậy sao?" Thượng Quan Sở về mặt ủy khuất, tựa hồ thật sự bị oan uổng.

"Đã không phải vậy, vậy mục đích là gì?" Diệp Thanh Linh vẫn về mặt ý cười.

"Anh..." Anh không thể nói kỳ thật anh muốn nhìn bộ dáng uống rượu của cô!

Diệp Thanh Linh chậm rì rì buông chén rượu, nói: "Anh muốn uống say có thể cùng anh."

Anh thấy cô nói có hàm ý khác, không chắc chắn lắm hỏi: "Thanh Linh thật sự vui lòng uống rượu với anh?"

"Đương nhiên." Nếu anh nói không sợ lời nói lúc say.

Thượng Quan Sở cười sang sảng, rót cho mình một ly mao đài, nói: "Đến, uống..."

Diệp Thanh Linh rất là phối hợp, một ly hai ly ba ly, tiếp theo một bình hai bình ba bình, Diệp Thanh Linh mặt không đỏ đầu không choáng. Mà Thượng Quan Sở lại bắt đầu ân ân men say, cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cô biết anh uống tốt lắm, vì không muốn cùng một con ma men trong phòng, cô không cùng anh uống rượu nữa, gọi người đem đồ ăn xuống. Sau đó mang anh đến ngủ trên sofa.

Thượng Quan Sở không phải thực say, vừa thấy Diệp Thanh Linh rời đi, anh cũng chăm chú đi theo, cô đi rửa mặt, anh cũng đi theo đi, chỉ là bước chân không quá chắc, đầu óc lại rất minh mẫn nói: "Vợ, em thật lợi hại."

Diệp Thanh Linh không để ý đến anh, rửa mặt xong trở về giường ngủ, mà Thượng Quan Sở cũng đi theo lên giường ngủ. Vừa lên giường liền ôm chặt lấy cô, một thân mùi rượu nói: "Vợ chúng ta sinh con đi!" Nói xong xoay người đặt cô ở dưới thân.

Nghe hắn nói như vậy, cô nháy mắt nhìn hắn, thân nhiên nói: "Giả bộ say tốt lắm sao?"

Thượng Quan Sở ngẩn ngơ, không hề ngăn chặn cô, nằm ở bên người cô, lấy tay chống đầu nhìn cô, nói: "Sao em biết?"

Anh vốn muốn xem bộ dáng quyến rũ có chút men say của cô, nhưng nào biết uống ba bình rượu cô một chút phản ứng cũng không có, bởi vậy anh chỉ có thể giả bộ say, xem cô đối phó tên chồng ma men này như thế nào.

Lúc anh đi theo cô rửa mặt cô liền biết anh giả bộ, nói: "Muốn nói cái gì phải tỉnh táo không cần giả bộ say." Không phải là muốn cô thay hắn sinh con sao? Dùng cái mặt say đến nói với cô sao?

Thượng Quan Sở cảm thấy rất oan, anh cố ý giả bộ say nói chuyện này lúc nào? Về phần chuyện sinh con anh cũng có đề cập qua, vừa rồi anh chẳng qua là dục vọng xông não mới nói. Chẳng qua nghĩ đến thái độ của cô, anh liền cau mày hỏi: "Thanh Linh không muốn có con với anh sao?"

"Không phải." Diệp Thanh Linh trả lời rõ ràng, cô không phải nguyên ý, chỉ là cô còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng. Cô chỉ là còn chưa xác định tình cảm của bọn họ lúc này mà thôi.

"Như vậy..." Thượng Quan Sở có chút ngụ ý nhìn cô.

Diệp Thanh Linh nở nụ cười, nói: "Chuyện sinh con không phải nói để em tính sao? Về phần anh muốn cái đó... Thì... Thì theo anh đi!" Cô áp a áp ứng nói xong, khuôn mặt trắng nõn liền đỏ lên.

Thượng Quan Sở đạt được mục đích anh muốn, cười hắc hắc lại đặt cô ở dưới thân. Có thể khiến Thanh Linh nói ra nói như vậy, anh cảm thấy rất có thành tựu, so với một ngày kiếm một trăm ngàn còn hưng phấn hơn.

Anh hưng trí bừng bừng sau khi ép buộc vài giây, bắt nắn yêu cầu: "Vợ nhiệt tình một chút được không?"

"Ừ." Diệp Thanh Linh rất là phối hợp đáp ứng, nhưng chẳng qua không có hành động thực tế.

Lại qua vài giây, Thượng Quan Sở lại nói: "Vợ em đáp lại anh chút đi!"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh vẫn rất phối hợp đáp ứng, lại vẫn không hành động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tình Thú

Qua vài phút, Thượng Quan Sở thở hổn hển ngồi dậy gần Diệp Thanh Linh, nói: "Vợ à, em có thể phối hợp với anh một chút được không vậy!"

Diệp Thanh Linh dùng chăn che lại cảnh xuân trên thân thể bị lộ, hết sức nghiêm túc nhìn chồng đang thở hổn hển nói: "Em phải phối hợp như thế nào?"

Về mặt Thượng Quan Sở ửng hồng, lại không có được phát tiết, nhưng khi nhìn đến bộ dạng như vậy của Diệp Thanh Linh, cho dù có tức giận cũng sớm tan. Thiện ý nói: "Em nhiệt tình một chút, đáp lại anh một chút cũng tốt rồi! Em đừng có thờ ơ lạnh nhạt nhìn chăm chăm anh, giống như anh đang diễn kịch, còn em là người xem kịch, làm cho anh một chút tình thú cũng không có." Còn nói là nghe theo anh, cơ bản là cô cố ý không phối hợp với hắn, ngày trước lúc anh đưa tình ý của anh đến chỗ sâu nhất của cô, thì cô vẫn đáp lại anh, nhưng hôm nay mặc kệ anh dây dưa như thế nào, thì cô cũng không có phản ứng gì.

"Tình thú?" Diệp Thanh Linh cười, ung dung nhìn anh.

Thượng Quan Sở nghĩ cô cuối cùng cũng để ý, biết phối hợp với anh, sắc mặt lập tức từ trời âm u chuyển sang trời quang mây tạnh, cười ha hả nói: "Thanh Linh thông minh như vậy, hẳn là em phải biết nên làm như thế nào!"

"Biết." Diệp Thanh Linh gật đầu, thích thú nói.

"Như vậy ....." Thượng Quan Sở nhìn thấy vẻ mặt cô tươi cười, chờ cô tự động nhảy vào lòng ngực.

Diệp Thanh Linh sửa sang lại quần áo hỗn độn một chút, đứng dậy đi tìm cuốn phim mà lúc trước Thượng Quan Sở đã cho cô xem.

Thượng Quan Sở thấy cô chẳng những không có nhảy vào lòng ngực anh gì, mà còn đứng dậy rồi đi, vội hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Tìm tình thú." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời.

"Em tìm tình thú như thế nào?" Thượng Quan Sở hoàn toàn mờ mịt hỏi.

Cô mở tivi lên, cho đĩa phim vào, sau đó lại chậm rãi trở lại giường.

Nhìn thấy hình ảnh một nam một nữ đang quan hệ với nhau, âm thanh rên rỉ phát ra, Thượng Quan Sở bậy ra vẻ mặt không hiểu nói: "Em nói cái này chính là tìm tình thú sao?"

"Ừ, đúng vậy." Cô còn thực sự gật đầu, nhìn thấy trong phim người đàn ông kia đang đem người phụ nữ trôi lại, cô cười về phía hắn nói: "Anh có muốn thử cái kia không?"

"Em không phải..?" Hắn còn chưa từng nghĩ cô sẽ tiếp thu phương thức bạo ngược này.

"Đương nhiên." Cô đắc ý cười, làm cho tâm tình hắn như ngồi trong gió xuân. Tiếp theo đứng dậy lục tung phòng mình lên.

Nhìn thấy ngăn tủ của anh có một đồng lớn dụng cụ tình thú, buồn cười nói: "Khi nào thì trong phòng này có đồ phé phẩm vậy?"

Thượng Quan Sở nói: "Cái này đều là chuẩn bị cho em nha."

"Ừ." Cô gật đầu cười, cầm lấy mấy cái dây thừng nói: "Anh lại đây nằm xuống."

"Em muốn làm gì?" Thấy cô làm bộ dạng trang nghiêm, Thượng Quan Sở cũng không thể từ chối, đành phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Diệp Thanh Linh vẻ mặt tươi cười, hết sức hài lòng khi thấy anh nằm xuống, rồi cô nhanh chóng cầm dây thừng đem Thượng Quan Sở cột chặt trên giường.

"Thanh Linh, em đang làm cái gì vậy? cái này là anh nên trôi em lại chứ? em có phải nhầm rồi hay không?" Thượng Quan Sở bị trôi lại, nhìn cô suy nghĩ.

"Không có sai." Diệp Thanh Linh vừa nói vừa cầm lấy dây thắt lưng ở trên giường rút ra một chút nói:" Bắt đầu thôi!"

Thượng Quan Sở kêu to : " Vợ à, em không phải là muốn đánh anh đó chứ, đừng ..... đừng có đánh nha!"

Diệp Thanh Linh hé miệng cười khế, " Anh không phải thích tình thú sao?". Tay vừa rút dây thắt lưng ra, rồi đứng ở mép giường.

" Vợ à, em đừng có làm vậy nha!" Thượng Quan Sở lúc này mới biết được cảm giác bị một người nào đó đùa giỡn, tình thú là như vậy sao, thế thì anh không cần.

Diệp Thanh Linh không để ý đến anh, vẻ mặt vẫn tươi cười, lại rút dây thắt lưng ra đánh vào trên đùi anh, tuy không đến mức có thương tích, nhưng chắc chắn sẽ rất đau.

" Vợ à, anh không cần, anh không cần tình thú nữa." Vẻ mặt Thượng Quan Sở đau khổ cầu xin tha thứ.

Nghe vậy, Diệp Thanh Linh chớp mắt nói:" Anh thật sự không cần sao?"

" Anh không cần nữa." Thượng Quan Sở kiên định gật đầu.

" Được rồi, nhìn anh thành khẩn như thế, vậy thì hôm nay dừng lại tại đây." Diệp Thanh Linh bày ra một bộ dạng nói chuyện thực tốt.

" Được , được " Hôm nay dừng lại tại đây, không nghĩ đến cô chơi anh như vậy, lần sau anh nhất định phải làm cho cô biết mùi vị bị trối là như thế nào, muốn cô phải ngoan ngoãn cầu xin anh.

Diệp Thanh Linh coi bỏ dây thừng ra cho anh, tay chân Thượng Quan Sở được tự do, về sau anh cũng không dám.... đề cập đến chuyện tình thú nữa, nhưng dục hỏa khó tiêu trừ, không lâu sau, anh lại bắt đầu sờ soạng lung tung trên người cô. Anh cố sống cố chết sấp vào bàn lãnh không phải bình thường. Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng phải đáp lại anh, mặc anh đòi lấy.

Dịch Hiểu Huyền bị Dịch Thiếu Kiệt giám sát, không có cơ hội tiếp xúc với Thượng Quan Sở, đành phải ngoan ngoãn theo Dịch Thiếu Kiệt quay về thành phố A. Mà sau khi bọn họ lên máy bay, cũng có mấy người đàn ông kì lạ cũng đi theo lên máy bay.

Sau khi đến thành phố A, máy bay hạ cánh anh em họ Dịch lập tức quay về biệt thự của họ Dịch. Mà mấy người đàn ông kì lạ kia cũng đi về phía nhà họ Dịch.

Nhà họ Diệp.

Trương Đình Đình ăn sáng qua loa rồi vội vàng ra cửa đến công ty, Tô Phi đã phái theo hai người bảo vệ Trương Đình Đình tới công ty.

Sáng sớm má Trương thấy tâm trạng bất an, lúc con gái đi ra ngoài luôn căn dặn. Khi thấy hai người đi theo bảo vệ Trương Đình Đình, mới yên lòng. Nửa tiếng qua đi, vẫn cảm thấy bất an, thầm nghĩ có phải Thanh Linh ở thành phố S đã xảy ra chuyện gì hay không? Liên cầm lấy điện thoại gọi đến cho Thanh Linh.

Bởi vì một đêm bị dày vò, Diệp Thanh Linh giống như đứa trẻ ngủ nướng, sáng sớm đã nghe tiếng điện thoại vang lên, lười biếng rời giường lấy điện thoại: "nghe!"

Má Trương yên lòng khi nghe được tiếng của Thanh Linh , nói:" Thanh Linh, con còn đang ngủ sao?"

" Vâng, má Trương, có việc gì sao?" Thanh Linh thấy giọng má Trương có vẻ kì lạ.

" Không có việc gì, sáng sớm thấy bất an trong lòng, sợ con gặp chuyện không may, cho nên mới gọi điện thoại tới hỏi." Má Trương giải thích.

" Thanh Linh không sao, má Trương khỏe chứ?" Diệp Thanh Linh hỏi.

" Tốt, tốt." Con bé này kết hôn, dường như biết quan tâm người khác hơn. Má Trương rơi lệ, nói: " Thanh Linh con phải tự chăm sóc mình, ở nhà họ Đông nếu như có ai muốn hại con, thì nói chúng ta không cần tài sản là được. Còn có Sở thiếu gia đối với con tốt không? nếu không tốt, thì trở về để má Trương giáo huấn nó."

Diệp Thanh Linh nghe má Trương nói, lòng mi chớp chớp vài cái, nói:" Thanh Linh rất tốt, má Trương yên tâm đi!".

Sau đó má Trương dặn dò thêm một lúc nữa mới cúp điện thoại.

" Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?" Sau khi Diệp Thanh Linh bỏ điện thoại xuống, Thượng Quan Sở liền hỏi.

"Không có. Má Trương nói sáng sớm tâm trạng bất an, sợ chúng ta gặp chuyện không may, nên gọi điện thoại tới hỏi." Diệp Thanh Linh đã không còn buồn ngủ nữa, trong lòng cũng cảm thấy bất an.

" Tâm trạng không bất an? Má Trương tâm trạng bất an, không lẽ sẽ có chuyện gì xảy ra sao?" Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ, thuận miệng nói.

Diệp Thanh Linh nghe lời nói nửa đùa nửa thật của Thượng Quan Sở, nhủu mày trầm tư suy nghĩ một lúc mới nói: "Lần trước em cũng có thời điểm cảm thấy bất an, là lúc Đình Đình xem chút nữa bị người ta bắt. Lần này không lẽ Đình Đình lại gặp chuyện nữa!"

Sau khi nói xong, càng nghĩ càng bất an, cầm điện thoại lên gọi cho Trương Đình Đình. Điện thoại vẫn kêu, nhưng không ai nghe máy, càng làm cho Diệp Thanh Linh nóng ruột, quay qua Thượng Quan Sở nói: "Anh mau gọi thuộc hạ của anh đi, Đình Đình có thể đã có chuyện xảy ra."

"Làm sao có thể, em suy nghĩ quá nhiều rồi, Tô Phi đã phái hai người đi theo bảo vệ Đình Đình rồi mà." Thượng Quan Sở mặc dù miệng nói như vậy, nhưng vì muốn Diệp Thanh Linh yên tâm, nên vẫn gọi điện thoại cho Ngô Văn, bảo anh ta phái người đi xem Đình Đình có chuyện gì xảy ra hay không.

Diệp Thanh Linh không còn buồn ngủ nữa, đứng dậy rửa mặt, chải đầu xong đi xuống lầu vào trong phòng khách, trong lòng vẫn sốt ruột, nhưng trên mặt vẫn biểu lộ một bộ dáng bình tĩnh. Cô ngồi trên sofa, không thêm nhúc nhích, ngay cả Thượng Quan Sở gọi cô vào ăn sáng, cô cũng không có phản ứng.

Mễ Lam Nhi thấy lạ, liền đi lên hỏi: "Sở thiếu gia, Thanh Linh bị làm sao vậy?"

"Điện thoại của Trương Đình Đình không ai nghe." Thượng Quan Sở nói.

"Chẳng lẽ Đình Đình đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Nhạc vừa nghe xong, lớn tiếng nói.

Lúc này Tô Phi vừa đi vào, nghe thấy thế, sắc mặt trầm lãnh, hỏi: "Sở thiếu gia, Trương Đình Đình đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không biết." Thượng Quan Sở cũng không biết, chỉ có thể chờ tin tức của Ngô Văn.

Lúc sau Ngô Văn gọi điện thoại tới, nói Trương Đình Đình trên đường đi tới công ty đã bị người ta bắt, bây giờ không biết đang ở đâu.

Tin tức này làm mọi người hoảng sợ, là ai dám bắt cóc Trương Đình Đình? Là cái người gọi là Nam kia sao, hay là Phác Dũng? hoặc là kẻ thù chưa lộ diện. Mọi người đều rơi vào trầm tư.

Thượng Quan Sở rất bình tĩnh nói với Ngô Văn căn cứ chỗ Đình Đình bị bắt mà điều tra, hơn nữa còn phái người đi thăm dò Phác Dũng. Trải qua điều tra, chứng thật Trương Đình Đình mất tích không liên quan gì tới Phác Dũng, sự việc càng trở nên khó khăn hơn.

Khi nghe Ngô Văn thông báo Trương Đình Đình bị bắt cóc, Diệp Thanh Linh cũng không nói một lời nào, chỉ lẳng lặng cúi đầu, không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Thượng Quan Sở liền đi đến an ủi: "Thanh Linh, em đừng lo lắng, Trương Đình Đình sẽ không có chuyện gì đâu." Hắn biết ở trong lòng Thanh Linh, Trương Đình Đình rất là quan trọng.

Nhạc Nhạc cũng cho người đi điều tra chuyện Trương Đình Đình bị mất tích, từ nhỏ hắn và Trương Đình Đình cùng là bạn học kiêm luôn bạn tốt, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được. Thấy Diệp Thanh Linh không nói lời nào, cũng an ủi nói: "Thanh Linh, Đình Đình sẽ không sao đâu, cậu yên tâm mình đã phái người đi điều tra rồi."

Mễ Lam Nhi cũng đến an ủi, cuối cùng ngay cả Tiền Nguyên vốn lạnh lùng cũng nói cô đừng đau lòng.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, tất cả mọi người cũng không biết nói gì an ủi Thanh Linh nữa.

Ngay lúc mọi người đang suy nghĩ nên an ủi Thanh Linh thế nào. Diệp Thanh Linh mở miệng nói: "Đình Đình mất tích không có liên quan đến cái người gọi là Nam kia."

Mọi người thấy cô bỗng nhiên nói chuyện, giật mình, cùng nhau hỏi: "Vậy thì liên quan đến ai?" Hóa ra cô đều suy nghĩ đến việc này, chẳng trách cô đều không đề ý tới bọn họ.

"Đông Quang Vinh và Hà thị trưởng." Cái này là do cô vừa nghĩ tới.

"Làm sao có thể? Bọn họ vì sao không trực tiếp đối phó với chúng ta, vì sao lại bỏ gần tìm xa ra tay bắt cóc Trương Đình Đình?" Mễ Lam Nhi nghĩ mãi cũng không hiểu, càng không rõ vì sao Diệp Thanh Linh lại xác định chắc chắn Đình Đình mất tích là liên quan đến hai người kia.

Diệp Thanh Linh thân nhiên nói: "Bọn họ biết Đình Đình là điểm yếu của tôi."

"Như vậy bây giờ chúng ta phải làm sao bây giờ?" Mễ Lam Nhi lại hỏi, còn mấy người đàn ông bên kia thì đều có vẻ mặt sâu xa suy nghĩ sự việc.

"Chờ thôi." Thượng Quan Sở vui vẻ trả lời.

Diệp Thanh Linh khen ngợi, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đây đúng là ý mà cô muốn nói. Chỉ cần Đình Đình do Đông Quang Vinh và Hà thị trưởng bắt cóc, thì tạm thời tính mạng sẽ không có gì nguy hiểm, bây giờ chuyện duy nhất có thể làm chính là chờ, chờ bọn hắn tự động liên lạc đưa ra điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Bắt Vợ của người đến đổi

Ngày hôm sau vẫn chưa có tin tức gì về Trương Đình Đình, về phần Đông Quang Vinh và thị trường Hà bắt Trương Đình Đình cũng không xác định được. Nhưng căn cứ vào tin tức điều tra được, thì Trương Đình Đình quả thật bị người ta bắt tới thành phố S.

Diệp Thanh Linh một đêm không ngủ, vì không muốn má Trương lo lắng, nên ngày hôm qua cô tự mình gọi điện thoại nói với má Trương, nói dối là Trương Đình Đình đến thành phố B công tác hai ngày, nói má Trương đừng lo lắng. Má Trương liền tin tưởng, cũng không nghĩ ngợi nhiều, còn dặn Diệp Thanh Linh ở bên ngoài tự chiều cổ chính mình.

Diệp Thanh Linh xuất hiện trước mặt mọi người với hai con mắt gấu mèo, Thượng Quan Sở ở cùng với cô lo lắng, cũng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại hoàn toàn tốt, vẻ mặt sáng láng, thật không giống bộ dạng của một người mất ngủ một đêm.

Nhạc Nhạc vừa thấy mặt Diệp Thanh Linh xuất hiện hai con mắt gấu mèo, liền hỏi: "Thanh Linh, cậu không ngủ sao? Đình Đình sẽ không có việc gì đâu, hôm nay có thể sẽ có tin tức."

Diệp Thanh Linh cũng biết trong hai ngày này sẽ có tin tức của Đình Đình, nhưng lại lo lắng Đình Đình có thể phải chịu khổ, đều tại cô làm liên lụy đến Đình Đình, cũng do Hà thị trường và Đông Vinh Hiền muốn đối phó với cô nên mới xuống tay bắt Đình Đình.

Mẽ Lam Nhi thấy thế cũng rất đau lòng an ủi. Lúc này có người đi vào thông báo nói Đông Minh Hiền ở ngoài cửa xin gặp. Không suy nghĩ nhiều, Diệp Thanh Linh bật dậy nói cho Đông Minh Hiền đi vào.

Đông Minh Hiền vừa đi vào cửa chính: "Linh Linh, em không thể đuổi tận giết tuyệt nhà họ Đông chúng tôi như vậy, em buông tha chúng tôi được không Linh Linh?" Đông Minh Hiền khẩu khí thật hèn mọn, rất thành khẩn nói.

Diệp Thanh Linh sắc mặt lạnh như băng, giọng nói lãnh đạm, nói: "Thả Đình Đình ra, mọi việc đều có thể thương lượng." Không biết ai mới là người muốn đuổi tận giết tuyệt nhà, cô đuổi tận giết tuyệt nhà họ Đông khi nào chứ, bây giờ có chút hận chính bản thân mình không đủ nhẫn tâm, đã biết rõ ràng mẹ của mình là do bọn họ ra tay hại chết. Giờ lại liên lụy đến Đình Đình, nếu Đình Đình xảy ra chuyện không hay gì, cả đời cô sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

"Đình Đình nào? Anh không biết. Anh chỉ biết việc kinh doanh nhà họ Đông bọn anh sắp sụp đổ, anh chỉ biết người xuống tay với Đông thị chúng tôi là do Linh Linh sai khiến." Đông Minh Hiền cũng không hiểu rõ ý của Diệp Thanh Linh là thế nào, chỉ biết mấy ngày nay việc kinh doanh của những người nhà họ Đông thì các hạng mục hợp tác đều bị ngưng lại, không ai nguyện ý cùng người nhà họ Đông hợp tác buôn bán.

"Không biết sao? được thôi, bảo cha anh đến đây." Diệp Thanh Linh bày ra bộ dạng bình tĩnh, tuy giọng nói rất lãnh đạm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy như gió lạnh thổi qua, lạnh thấu xương.

"Linh Linh muốn gặp cha của anh?" Đông Minh Hiền không hiểu vì sao đột nhiên lại liên quan đến cha hắn, cũng không hiểu được Linh Linh cùng cha hắn rốt cuộc có oán hận thế nào.

"Đúng" Thượng Quan Sở vẻ mặt rất gian ác cười, nhìn thấy anh cười, không khỏi làm cho người ta lạnh từ đầu tới chân.

Đông Minh Hiền thấy được có hy vọng, liền xoay người trở về tìm cha, biết rõ ràng có địch ý kia với nhà họ Đông bọn họ là liên quan đến Đình Đình.

Đông Minh Hiền vừa đi khỏi, Tô Phi từ bên ngoài đi vào, nói về chuyện kinh doanh của nhà họ Đông cho Thượng Quan Sở, còn có chuyện Đình Đình bị Hà Phong bắt cóc.

Mọi người nghe xong, đều trầm mặc trong chốc lát, Nhạc Nhạc nói: "Tuy có thể xác nhận Trương Đình Đình là bị Hà Phong bắt đi, nhưng tôi không tin việc này không có liên quan tới Đông Quang Vinh. Các người nghĩ lại xem, từ khi Hà Phong gặp chúng ta đến khi Trương Đình Đình bị bắt chưa đến một ngày, tôi không tin Hà Phong có năng lực lớn như vậy, trong thời gian ngắn biết Đình Đình là người quan trọng nhất với Thanh Linh, tôi nghĩ chuyện này có người đứng đằng sau, mà cái người chỉ cho Hà Phong kia chính là Đông Quang Vinh."

Lúc này Kim Thành Vũ tinh thần hào hứng từ lâu hai nhảy xuống dưới, nhìn mọi người trong phòng khách, vẻ mặt bắt cần đòi cười nói: "Mọi người đều ở đây hả! Mở cuộc họp sao?"

Mọi người liền liếc mắt nhìn Kim Thành Vũ một cái, không thêm đề ý tới hắn.

Thượng Quan Sở cúi đầu suy nghĩ sự việc, một lúc lâu sau mới nói: "Nếu con của Hà thị trường muốn đối phó với chúng ta, nếu chúng ta không chơi đùa với hắn thì đường như không được lễ phép cho lắm."

"Nếu như vậy chúng ta không cần khách khí, bây giờ phải đi cứu Đình Đình." Nhạc Nhạc vẻ mặt yêu mị cười nói, tươi cười xinh đẹp kia làm cho hoa tươi cùng phai nhạt vài phần.

Tiền Nguyên hé ra khuôn mặt lãnh khốc, cứng rắn, thì thầm nói: "Không có cái gì huy hiếp Hà Phong sao?"

Mễ Lam Nhi chớp mắt, dường như hiểu được toàn bộ, nói: "Uy hiếp Hà Phong không phải là thị trưởng Hà sao, chúng ta chỉ cần bắt thị trưởng Hà, thì sợ gì Hà Phong không thả Đình Đình?"

Mọi người tròn mắt nhìn Mễ Lam Nhi một cái, Nhạc Nhạc nói: "Hà thị trưởng có thể bị bắt dễ dàng như vậy sao? lúc nào cũng có cảnh sát đi theo bảo vệ, muốn bắt cũng chỉ có thể bắt thị trưởng phu nhân, là mẹ của Hà Phong."

"Nếu như vậy, vì sao các người không hành động sớm? Bây giờ hành động sợ là đã muộn, nếu người ta muốn bắt thì chắc chắn nghĩ đến các người sẽ ra tay bắt người nhà của hắn, nếu thị trưởng phu nhân tránh ở cục cảnh sát hoặc toà thị chính, các người không phải thua trắng một trận." Mễ lam Nhi nghe xong một trận nói không ngừng, nhưng lời nói, không phải không có lý.

Thượng Quan Sở nghe bọn họ nói xong, cười đến yếu nghệt, hướng Tô Phi nói: "Bây giờ chắc là sắp xong rồi!"

Tô Phi nâng tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: "Căn cứ vào thời gian xảy ra, chắc là sắp xong rồi." Tô Phi vừa mới nói xong, điện thoại trong tay anh vang lên, chỉ thấy anh ta nghe tiếp nhưng sau đó thì về mặt có ý cười.

Thượng Quan Sở có một con mắt thần, Tô Phi liền nhận lệnh nói: "Buổi sáng hơn bốn giờ chúng tôi đã bố trí người ở ngoài nhà họ Hà, chỉ chờ phu nhân thị trưởng ra ngoài. Người của chúng ta chính là thuộc hạ của thị trưởng phu nhân, sẽ bắt phu nhân lại khi trên đường đi tới tòa thị chính."

Không ai kinh ngạc về năng lực của thuộc hạ Thượng Quan Sở, phần đông bảo an đều là thuộc hạ của Thượng Quan Sở, vấn đề là kế tiếp nên làm thế nào mới có thể cứu Trương Đình Đình ra.

Điện thoại trong biệt thự vang lên, Mễ Lam Nhi nhắc máy lên nghe, đối phương rõ ràng là một giọng nam trầm thấp, "Đưa điện thoại cho Thượng Quan Sở, bây giờ người chị em của vợ mày đang trong tay tao, nếu muốn cứu người, thì hãy đưa vợ của mày cho tao chơi đùa, chờ ngày nào đó tao chơi chán, thì sẽ trả lại cho mày, ha ha ha ....."

"Nếu muốn mẹ mày chết, vậy thì đừng thả người." Thượng Quan Sở giọng lạnh lùng nói, thanh âm trầm thấp giống như Diêm La đoạt mệnh, cho dù là nói chuyện qua điện thoại, nhưng cũng có thể làm cho đối phương cảm thấy sợ.

"Mẹ tao? Người đàn bà đó không phải là mẹ tao, mày muốn giết cứ giết, tao rất cảm ơn sở thiếu gia thay tao giết mẹ đàn bà đó." Đối phương hiển nhiên đối với thị trưởng phu nhân hận thấu xương.

Nghe đến đó, Diệp Thanh Linh cau mày trầm tư. Hà Phong chính là kẻ điên, ở thành phố S làm không ít chuyện ức hiếp nam cường bức nữ, lần này cứu Đình Đình e là không dễ dàng.

Thượng Quan Sở còn chưa mở miệng, thanh âm của Nhạc Nhạc còn dễ nghe hơn so với phụ nữ kia vang lên, "Hà Phong tao cho mày một giờ để thả Đình Đình ra, nếu không thì mày chờ nhật xác của thị trưởng Hà đi!"

Đối phương trầm mặc vài giây, hung tợn nói: "Không muốn Trương Đình Đình chết thì đừng lộn xộn, cha tao nếu thiếu đi một cọng tóc, tao sẽ lấy cái mạng nhỏ của Trương Đình Đình."

Diệp Thanh Linh rất lâu không nói chuyện, đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất nhẹ nhàng lãnh đạm, "Vậy người thừa giết cô ấy đi!" Nói xong hướng về Thượng Quan Sở vui vẻ nói: "Hà thiếu gia muốn giết thì hãy để cho hắn giết đi, dùng một mạng đổi mạng cả nhà họ Hà của hắn từ già trẻ lớn bé, đều rất có lợi nha." Ngữ khí rất nhẹ nhàng, nhưng thanh âm đủ để cho đối phương trong điện thoại nghe được.

Đối phương trong điện thoại im lặng, trong mắt phóng ra ánh sáng lạnh băng, cắt đứt điện thoại.

Đối phương ngắt điện thoại, mọi người đều biểu lộ lo lắng, nếu muốn mạng già trẻ lớn bé của nhà họ Hà cũng không khó, nhưng Hà Phong điên cuồng kia giết Trương Đình Đình thật, thì không chỉ có má Trương đau khổ đến chết, mà ngay cả Diệp Thanh Linh cũng đau khổ. Tất cả mọi người biết điều này, bởi vậy sự việc dường như càng trở nên khó giải quyết.

Đến giữa trưa mọi người vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, Hà Phong cũng không gọi điện thoại đến nữa. Mọi người ngồi quanh một bàn đầy đồ ăn nhưng không ai động đến đĩa, phòng khách cách nhà ăn rất gần, con vẹt bình thường chỉ biết nói chuyện kia bay từ phòng khách sang nhà ăn.

Thấy không khí nặng nề con vẹt lanh lảnh nói: "Chu Du, Chu Du." Con vẹt nhìn thấy có một bé trai từ bên ngoài vào nhà vui vẻ bắt nó.

Diệp Thanh Linh và những người khác đều ngẩng đầu lên nhìn xem ai vào, Chu Du cũng không khách khí, nhìn mọi người ở phòng ăn cười cười đi qua nói: "Mọi người đang ăn cơm à, xem ra hôm nay vận may của mình không tồi nha."

Thượng Quan Sở lạnh nhạt không thèm nhìn Chu Du, cũng không phản đối Chu Du ở bàn ăn, thản nhiên nói: "Người nào quan trọng nhất đối với Hà Phong?"

Chu Du không hiểu Thượng Quan Sở vì sao mở miệng câu đầu tiên lại nói về Hà Phong, nhưng vẫn trả lời, nói: "Đương nhiên là hắn quan tâm chị gái Hà Lâm."

Lúc trước nghe Tô Phi báo cáo Hà Phong có một người chị gái là Hà Lâm, nhưng Hà Lâm lại đang du học ở Mỹ, xem ra lần này lên sử dụng "Mình Sát" một chút.

Chu Du vừa nói xong, mọi người dường như đã có biện pháp, sắc mặt của mọi người cũng dịu đi không ít. Chu Du vài ngày không gặp Sở thiếu gia và Tiền Nguyên, chỉ đơn giản là muốn thấy bọn họ, nên đến ăn một chút, uống một chút, xong liền tự động rời đi.

Tất cả mọi người chờ tin tức bên phía Minh Sát, cũng chờ Hà Phong lại gọi điện thoại tới.

Đối với chuyện lúc này Hà Phong gọi điện thoại tới muốn Thượng Quan Sở tặng vợ của mình cho hắn chơi đùa, về việc này Thượng Quan Sở cực kì để ý, chỉ cần cứu Trương Đình Đình ra, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho người nhà họ Hà, đặc biệt là Hà phong và Hà thị trưởng.

Lúc này Đông Minh Hiền lại xuất hiện ở cửa biệt thự, theo sau còn có Đông Quang Vinh.

Đông Quang Vinh vừa vào cửa đã nói: "Linh Linh, Trương Đình Đình xảy ra chuyện không có liên quan tới cậu, là do Hà Phong làm."

"Là ai nói cho Hà Phong biết tin tức?" Thượng Quan Sở sắc mặt âm lãnh, con ngươi đen ló ra hàn quang nồng đậm.

"Không phải tôi nha! Thật sự không phải tôi." Đông Quang Vinh lộ ra vẻ mặt ủy khuất nói xong lại lấy tay xoa xoa cái trán đang chảy mồ hôi.

Thấy Đông Quang Vinh có động tác chột dạ, vẻ mặt Diệp Thanh Linh hiểu rõ nói: "Ông biết chúng tôi ở quán cà phê cùng với Hà Phong có xảy ra tranh đấu, bởi vậy cùng hắn bắt Đình Đình, chính là uy hiếp tôi thừa kế tài sản của Đông gia. Nhưng ông lại không nghĩ đến, chúng tôi lại đánh vào việc kinh doanh của ông, bởi vậy ông lại hối hận. Liền đem hết các hành vi phạm tội đổ cho Hà Phong."

Bị Diệp Thanh Linh nói trúng tim đen của hắn, Đông Quang Vinh vẫn kiên cường, giả vờ, bình tĩnh nói: "Chuyện Trương Đình Đình không có liên quan tới cậu."

Diệp Thanh Linh không biết lời của Đông Quang Vinh là thật hay giả, nhưng cô biết Đông Quang Vinh không có ý tốt, luôn đối phó với cô, nếu như vậy cô cũng không cần thiết nể mặt nữa, sự thật mẹ của cô chết như thế nào đối với cô mà nói không hề có ý nghĩa, sự việc tới nước này rồi, cô không cần thiết quan tâm đến vấn đề tài sản của Đông gia nữa.

"Mặc kệ có quan liên quan hay không liên quan, nếu không phải ông bắt Thanh Linh đến kế thừa tài sản, thì sẽ không gặp những chuyện này. Về chuyện kinh doanh của Đông thị tôi cũng không cần thiết nhúng tay vào." Thượng Quan Sở đổ toàn bộ mọi việc lên người Đông Quang Vinh, nếu muốn làm hại Thanh Linh, tổn thương đến người quan trọng của Thanh Linh, Thượng Quan Sở anh sẽ làm cho toàn bộ tài sản của nhà họ Đông hoàn toàn biến mất.

"Đúng" Nhạc Nhạc rất đồng ý với Thượng Quan Sở.

Đông Quang Vinh dốc sức lau mồ hôi, bây giờ Đông thị đã lung lay sắp bị phá sản, không đến một tháng sau nhà họ Đông bọn họ sẽ thành kẻ nghèo hèn, hắn thấy kế hoạch phía trước coi như xong rồi.

Đông Minh Hiền thấy sự việc bất thường, nói: "Linh Linh, nhà họ Đông nói như thế nào cũng là gia đình của mẹ em, em như thế nào có thể làm cho nhà họ Đông phá sản? Huống chi cha anh còn nói đem tài sản của nhà họ Đông cho em thừa kế, em sao vẫn nhẫn tâm như vậy?"

"Nhà họ Đông nhà các người đều không có ý tốt, nếu không phải cha của người phái sát thủ đến giết Thanh Linh thì chúng tôi cũng không tới đây." Nhạc Nhạc nói ra sự thật.

Đông Minh Hiền khiếp sợ, nhìn Đông Quang Vinh nói: "Cha, không phải cha nói cha không làm sao? Cha vì sao lại muốn giết Linh Linh? Cha không phải là cậu của em ấy sao? Vì sao? Vì sao vậy?"

"Muốn diễn trò đến rạp hát." Diệp Thanh Linh biểu tình lạnh lùng nói.

Đông Minh Hiền kinh ngạc nhìn Diệp Thanh Linh liếc mắt một cái, nói: "Linh Linh em quả thực vô tình vậy sao?."

"Cái gì thật hay giả? Thanh Linh nói được là làm được." Nhạc Nhạc nói xong cho người đến tiễn khách, không muốn gặp lại cha con nhà họ Đông nữa.

Thời điểm Đông Quang Vinh rời đi còn hung hăng nhìn Diệp Thanh Linh liếc mắt một cái. Thượng Quan Sở nhìn thấy ánh mắt của Đông Quang Vinh, quay sang Kim Thành Vũ nói: "Chuyện của Đông thị, Thành Vũ làm đi! càng nhanh càng tốt."

"Vâng, được." vẫn không nói chuyện, Kim Thành Vũ vẻ mặt tươi cười đáp.

Sau đó một tháng nhà họ Đông hoàn toàn phá sản, nhưng Đông Quang Vinh dường như chưa có ý định từ bỏ, một tháng này làm không ít cố gắng, cũng làm không ít chuyện đối phó với Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở.

Giờ cơm muộn, có tin tức của Minh Sát, bọn họ đã bắt được Hà Lâm đang du học ở Mĩ. Thượng Quan Sở nghe xong liền gọi điện thoại cho thị trưởng Hà (bởi vì không biết Hà Phong đang trốn ở đâu, cũng không biết số điện thoại của hắn, chỉ có thể gọi điện thoại cho Hà thị trưởng.)

Thị trưởng Hà vừa nghe con gái của mình bị người của Thượng Quan Sở bắt, nói sẽ báo cảnh sát, nhưng vừa tính gọi lại nghĩ con trai của mình cũng bắt Trương Đình Đình, hơn nữa việc này vẫn ở dưới tình huống hắn phải cam chịu làm. Đối với việc báo cảnh sát, cũng chỉ còn cách từ bỏ.

Thị trưởng Hà yêu cầu Thượng Quan Sở thả con gái hắn ra lần nữa, hơn nữa cam đoan sẽ khiến Hà phong thả Trương Đình Đình. Vì vậy mọi người lại phải chờ tin tức. Bất quá người của Thượng Quan Sở ở thành phố S cũng không nhàn rỗi, đã âm thầm điều tra Hà Phong đang trốn ở nơi nào.

Đến 8 giờ tối, điện thoại phòng khách lại vang lên, sau khi nghe điện thoại, giọng của Hà Phong vang lên "Thả chị của tao ra."

"Có thể, nhưng mày hãy thả người của tao ra, thì tao sẽ thả Hà Lâm." Thượng Quan Sở thanh âm rất trầm thấp, trong thanh âm mơ hồ xem lần tức giận.

"Bọn mày trước mắt thả chị của tao ra, bằng không tao sẽ không tha cho Trương Đình Đình." Hà Phong dường như cũng không tính thả người.

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh nghe xong đều rất bình tĩnh nở nụ cười, nói: "Nếu người muốn nhặt xác chị của mày, thì mày có thể không thả người."

"Muốn giết cứ giết đi, dù sao Hà Phong ta đã đắc tội với Thượng Quan Sở cũng không có kết cục tốt đẹp gì, chị tao, cha tao, bọn mày muốn giết cứ giết đi! Nếu muốn tao thả Trương Đình Đình thì hãy đem vợ của mày đến đổi." Hà Phong bằng bất cứ giá nào, cho dù có chết cũng muốn có được thứ hắn muốn, hắn Hà Phong nếu đã thích cái gì thì sẽ chiếm được cái đó.

Nghe đến đó mọi người trầm mặc, Diệp Thanh Linh sắc mặt nhất thời tái nhợt, tất cả mọi người hết sức hỗn loạn nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Được cứu

Bây giờ đã chọc giận Hà Phong, cho dù có thả Hà Lâm và phu nhân thị trưởng ra, Hà Phong cũng sẽ không thả Trương Đình Đình.

Hà Phong nói xong liền ngắt điện thoại, trải qua chuyện Hà Phong gọi điện lần trước, lần này Thượng Quan Sở thông minh hơn, nghe lên điện thoại, trong lúc bọn họ nói chuyện thì Từ Ngôn sẽ phân tích xem Hà Phong ở chỗ nào.

"Sở thiếu gia, Hà Phong chắc chắn đang ở vùng Sa Loan, nhưng do thời gian trò chuyện ngắn quá nên vẫn chưa tra được vị trí cụ thể." Khi điện thoại vừa ngắt, Từ Ngôn liền đem dữ liệu phân tích được báo cho Thượng Quan Sở.

Theo lời của Từ Ngôn thì vùng Sa Loan là nơi mọi người đều không biết, cho nên Tô Phi đã tìm hai người dân địa phương giúp đỡ, dẫn đường đi. Diệp Thanh Linh lo lắng muốn đi theo cứu Trương Đình Đình, nên để Mễ Lam Nhi và Tiền Nguyên còn có Từ Ngôn ở lại biệt thự chờ đợi Hà Phong lại gọi điện thoại tới.

Đoàn người tám chiếc xe chạy rất nhanh hướng tới vùng Sa Loan của thành phố S mà đi. Sa Loan nằm ở phía bắc thành phố S, là một chỗ hẻo lánh, cách trung tâm nơi xa nhất thành phố S về phía bắc một cái hồ rất lớn, nơi đó không có ai khai phá, ngay cả nông dân cũng rất ít, ngoại trừ ở bên cạnh hồ có mười hộ dân, thì toàn bộ đều là núi rừng, một mảnh núi rừng trập trùng kia, nhìn không thấy điểm cuối.

Diệp Thanh Linh ở trong xe nhìn ra bên ngoài thấy rừng cây vô tận, người run run lên, sắc mặt càng ngày càng trắng, quay qua Thượng Quan Sở nói: "Đầu tiên chúng ta hãy kiểm tra quanh những ngôi nhà ở vùng này."

"Hy vọng Hà Phong không trốn vào trong núi." Thượng Quan Sở nhìn vùng núi rừng kia thờ dài, bọn họ chạy đến tìm Trương Đình Đình như thế này cũng không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng bảo anh đừng Thanh Linh để đổi Trương Đình Đình càng không phải là biện pháp hay, cho dù chính mình có chết, anh cũng sẽ không để cho Thanh Linh gặp nửa điểm bất lợi.

Sau khi Hà Phong ngắt điện thoại, mắt nhìn Trương Đình Đình, tay chân Trương Đình Đình đều bị trói, cũng do cô ám tử quá cho nên cũng bị bọn họ dùng băng keo dán miệng lại.

Trương Đình Đình chỉ có thể tròn mắt nhìn chăm chăm Hà Phong gọi điện thoại uy hiếp Diệp Thanh Linh, chỉ có thể để cho Hà Phong gọi điện thoại yêu cầu vô lý với Thượng Quan Sở, Cô hận đến nghiến răng, nếu có thể, cô thật muốn cắn chết Hà Phong. Nhưng cô cũng không thể ngồi chờ chết được, càng không thể làm liên lụy đến Thanh Linh.

Ngắt điện thoại không bao lâu, Hà Phong bỗng nhiên phái hai người thuộc hạ mang theo Trương Đình Đình dời đi chỗ khác.

Một người đàn ông khỏe mạnh tới coi dây thừng trói ở chân Trương Đình Đình ra, hung hăng đá Trương Đình Đình một cái, nói: "Đứng lên, đi."

Trương Đình Đình có chuyện muốn nói, nhưng không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể đem ánh mắt cố gắng trừng lớn, nhìn thẳng vào người đàn ông đang coi trói cho cô, dùng con mắt cầu xin.

Người đàn ông kia dường như hiểu ý tứ của Trương Đình Đình, kéo miếng băng keo bịt miệng Trương Đình Đình ra, nói: "Có việc gì?"

"Tôi..... Tôi....." Trương Đình Đình vốn muốn hỏi bọn họ dẫn cô đi đâu, nhưng cô lại nghĩ lại, cho dù mình có hỏi, hắn cũng không nói cho cô biết, liền sửa lời, nói: "Tôi.....Tôi muốn đi WC." Sắc mặt đỏ bừng, còn bày ra vẻ mặt xấu hổ cho người đàn ông kia thấy.

Người đàn ông kia thấy vẻ mặt của cô dường như không phải là nói dối, liền hung hăng liếc mắt nhìn Trương Đình Đình một cái, nói: "Thật là phiền phức." Tuy nói như vậy, nhưng hắn lại nói tiếp: "Đi thôi. WC ở phía trước." Nói xong mang Trương Đình Đình đi đến phía WC cũ kĩ kia.

Cô vừa mới đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Hà Phong và người đàn ông khác đi tới hỏi: "Muốn đi đâu?"

"Cô gái này thật phiền phức, muốn đi vô WC." Người đàn ông kia nói thầm, tiếp tục mang Trương Đình Đình đi WC, vừa đi được hai bước chợt nghe Hà Phong nói: "Mau lên, chúng ta phải rời khỏi đây ngay."

Người đàn ông kia bỗng nhiên mở miệng nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta liền lập tức rời đi, đừng đi WC nữa." Người đàn ông kia nói xong liền đi tới phía Trương Đình Đình, sau đó kéo cô đi về hướng trong rừng.

Trương Đình Đình nóng vội, căn cứ vào những gì Hà Phong nói trong điện thoại, cô đại khái có thể đoán được vài phần, cảm thấy Thanh Linh sẽ tới cứu cô, liền kêu to: "Tôi thật sự muốn đi WC, các người làm ơn, cho tôi đi WC trước sau đó liền rời đi được không?"

"Không được, đi mau." Hà Phong cũng rất đồng ý với ý kiến của người đàn ông kia, nói xong liền hướng về phía trước mà đi.

"Bụng tôi rất đau, không được rồi, tôi thật sự không nhịn được." Trương Đình Đình ngồi xuống, vẻ mặt thống khổ, nhất quyết không đi nửa bước.

Hà Phong vẫn mặc kệ Trương Đình Đình, lập tức hướng về phía rừng mà đi.

Trương Đình Đình oa oa la to, sau đó liền mở miệng mắng: "Mấy người các người thật sự hỗn đản, các người đã bắt cóc tôi, còn không cho tôi đi WC, các người muốn tôi nhịn đến chết hay sao?"

Trương Đình Đình cố gắng nín không thèm đi, hai người đàn ông kia cũng không có biện pháp, Hà Phong quay đầu lại nhìn khuôn mặt thanh tú của Trương Đình Đình thật lâu sau nói: "Cô thật sự muốn đi WC sao?"

"Ừ!" Trương Đình Đình gật đầu, vẻ mặt chứa đầy sự thống khổ, giống như không lập tức giải quyết, thì cô sẽ tiểu ra quần mất.

Hà Phong lấy trong người ra mấy miếng giấy đưa cho Trương Đình Đình, nói: "Cầm lấy. Giải quyết ngay tại đây luôn đi."

"Cái gì?" Trương Đình Đình trừng lớn mắt, kêu cô giải quyết ngay tại chỗ này, cái này cũng thật quá hại người đi, nói thế nào cô cũng là con gái, bảo cô ở trước mặt ba người đàn ông này giải quyết, thật sự rất ngượng ngùng.

Khi Trương Đình Đình đưa tay cầm lấy khăn giấy, liền kêu to: "Cứu mạng, cứu mạng, có người cướp bóc!" Hiện tại chỉ có thể làm như vậy, chữa ngọc sống thành ngựa chết, nếu thật sự đi theo Hà Phong vào trong rừng Thanh Linh cứu cô sẽ càng khó khăn hơn. Cô tin tưởng Diệp Thanh Linh, tin tưởng Thượng Quan Sở rất nhanh sẽ tìm tới nơi này cứu cô.

Lúc đó, thật không ngờ đã gọi được người tới, trong núi đi ra một người đàn ông, trên người có một cái ba lô, giống như là đi mạo hiểm trong rừng. Trương Đình Đình thấy có người tới, liền kêu: "Cứu mạng, cứu mạng."

Hà Phong là ai chứ, nếu có thể bắt cóc người, tất nhiên sẽ có chuẩn bị, thấy người đàn ông kia đang đi tới, ba người đều rút súng ở trên ra người nhắm vào đầu người đàn ông kia, nói: "Không được nhúc nhích."

Người đàn ông kia quả nhiên không dám động đậy, ôm đầu nói: "Các người đừng làm vậy, tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi."

Hà Phong nhìn cách ăn mặc của người đàn ông kia, sau đó nói với hai người thuộc hạ: "Đem hắn trói vào trong phòng."

"Vâng" Hai gã thuộc hạ lên tiếng trả lời, sau đó liền nhanh chóng đưa người đàn ông kia áp giải vào trong phòng, sau đó trói người đàn ông kia lại.

Người đàn ông bị súng nhắm vào đầu, ôm đầu, vẻ mặt sợ hãi nói: "Hai anh à, đừng có trói tôi! Tôi chỉ là người đi ngang qua mà thôi, cái gì cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng không biết."

Hai gã thuộc hạ của Hà Phong tất nhiên là không tin, một người dùng súng nhắm vào đầu người đàn ông, còn người kia đưa súng để lại bên hông, cầm dây thừng chuẩn bị trói người.

Đúng lúc này, người đàn ông đã nhanh chóng ra tay cướp đoạt súng của người đang dùng súng nhắm vào đầu mình, thêm một cái quét ngang, làm cho hắn ngã xuống mặt đất, người còn lại thấy sự việc không tốt, vội rút súng ra, người đàn ông cướp đoạt được súng bắn vào người đang định rút súng ra một phát chuẩn xác, chỉ thấy đầu người nọ trúng đạn hét lên một tiếng rồi ngã gục. Người bị đoạt súng, thấy đồng bọn bị giết, nhất thời bị dọa sợ hãi, cố gắng chạy ra khỏi phòng.

Hà Phong nghe thấy tiếng súng, biết sự việc không ổn, dùng băng keo bịt miệng Trương Đình Đình lại, sau đó kéo Trương Đình Đình đi về phía trong rừng sâu mà đi.

Diệp Thanh Linh và mọi người vừa mới bắt đầu tìm xung quanh những căn nhà, chợt nghe thấy tiếng súng. Nghe thấy tiếng súng, Diệp Thanh Linh không khỏi run rẩy một chút nói: "Không xong rồi, Đình Đình chắc chắn đã xảy ra chuyện."

Nhạc Nhạc, Thượng Quan Sở và đám người Tô Phi không chút suy nghĩ liền chạy đến nơi phát ra tiếng súng. Diệp Thanh Linh cùng những người thuộc hạ khác của Thượng Quan Sở đi theo phía sau.

Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc vừa chạy tới nơi, chỉ thấy một người đàn ông chạy từ trong phòng ra hướng rừng cây đuổi theo. Tô Phi vội vàng chạy vào trong phòng, chỉ nhìn thấy một người đàn ông bị bắn đã chết, còn một người đã bị trói tay chân.

Tô Phi đi về phía trước ép hỏi người thuộc hạ của Hà Phong bị trói, "Nói, Trương Đình Đình đang ở đâu?" Thanh âm rất lạnh lùng dọa người.

Người đàn ông bị trói không ngừng run rẩy, nói chuyện cũng run run, "Hà thiếu gia.... Mang đi."

"Đi đâu?" Tô Phi tiếp tục hỏi.

"Đi vào trong rừng." Người nọ thấy tay Tô Phi dùng súng liền sợ hãi, nước tiểu theo ống quần chảy xuống dưới mặt đất, Tô Phi nhú mảy lại đi ra ngoài phòng, chỉ thấy Diệp Thanh Linh cũng đuổi theo tới đây, còn mười mấy người thuộc hạ đã theo Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc chạy vào rừng.

Trong rừng rất rộng, nhìn xa không thấy, cũng may bây giờ là ban ngày, tầm mắt coi như rõ ràng, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc chạy theo người đàn ông cầm súng đuổi theo vào trong rừng, giống như đang đuổi theo Hà Phong, cũng chưa biết rõ là địch hay bạn, nên bọn họ cũng không nổ súng.

Mặt khác Tô Phi cùng những thuộc hạ đi vào rừng mở rộng phạm vi tìm kiếm, Diệp Thanh Linh tuy chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, nhưng cũng dũng cảm đi theo. Tô Phi sợ Diệp Thanh Linh gặp chuyện không may, phân phó thuộc hạ đi lên phía trước tìm kiếm Hà Phong, còn hắn chậm chậm đi theo phía sau Diệp Thanh Linh hướng về phía Thượng Quan Sở mà đi.

Hà Phong mang theo Đình Đình chạy vào rừng, nhìn thấy Thượng Quan Sở và người đàn ông kia, liền lạng lẽ trốn sau thân cây to. Trương Đình Đình biết là có người tới cứu cô, trong lòng mừng thầm, sống chết cũng không đi.

Hà Phong nổi giận, cầm súng nhắm vào đầu Trương Đình Đình, nhỏ giọng nói: "Có đi hay không? không đi cô sẽ chết?"

"Chết thì chết, cũng có gì hay đâu." Trương Đình Đình biết có người tới cứu, bất chấp tất cả, dù sao không đi là không đi, cũng không trốn mà đứng lên, nhất định thẳng tắp đứng ở đó.

Thấy vẻ mặt bất chấp tất cả của Trương Đình Đình, Hà Phong quyết tâm, giơ súng lên.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, trước một giây khi Hà Phong chuẩn bị nổ súng. Nháy mắt, có một viên đạn xuyên qua cổ tay Hà Phong, Hà Phong bị đạn bắn trúng kêu lên, súng rơi xuống đất.

Trương Đình Đình thừa cơ thoát ra khỏi Hà Phong vài bước, lúc này Thượng quan Sở và Nhạc Nhạc đã đến gần Hà Phong, thấy Hà Phong không có cầm súng phản kích, ngay lập tức dùng súng nhắm vào đầu hắn.

Hà Phong bỗng nhiên phát điên nở nụ cười. "Ha ha ha ..... Tao thua, tao Hà Phong cũng có lúc thua, ha ha ha ....."

Thuộc hạ của Thượng Quan sở rất nhanh không chế Hà Phong, lúc này mọi người mới thò phào nhẹ nhõm.

Diệp Thanh Linh rất nhanh chạy đến bên cạnh Trương Đình Đình, Thượng Quan Sở tháo dây thừng trói Trương Đình Đình ra. Lúc này Nhạc Nhạc là người đầu tiên đến gần người đàn ông đã nổ súng cứu Trương Đình Đình kia, rất tò mò đánh giá người đàn ông này.

Diệp Thanh Linh nhìn Trương đình đình, ánh mắt đỏ hoe, ôm lấy cô nói: "Thật xin lỗi, đều do mình làm liên lụy tới bạn, thật xin lỗi Đình Đình."

"Thanh Linh đừng như vậy, mình không sao." Trương Đình Đình liền tới ôm lấy Diệp Thanh Linh, an ủi Diệp Thanh Linh. Cô biết mấy ngày cô bị bắt cóc, Thanh Linh cũng không có dễ chịu gì, nhìn hai con mắt gấu trúc của Thanh Linh thì biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phòng hồ sinh sản

Mất Diệp Thanh Linh đỏ đỏ nhìn Trương Đình Đình, sau đó ôm lấy cô nói: "thật xin lỗi, đều do mình liên lụy đến bạn, thật xin lỗi bạn Đình Đình."

"Thanh Linh đừng như vậy, mình không sao." Trương Đình Đình ôm lấy Diệp Thanh Linh, an ủi Diệp Thanh Linh. Cô biết mấy ngày cô bị bắt, Thanh Linh cũng không dễ chịu gì, nhìn thấy đôi mắt của gấu trúc của Thanh Linh cũng biết mấy ngày nay cô cũng chưa ngủ.

Mất Trương Đình Đình ứng đỏ, nhìn Diệp Thanh Linh, nước mắt không khống chế được rơi xuống. Thấy Trương Đình Đình đột nhiên rơi lệ, Diệp Thanh Linh cũng không nhịn được rơi nước mắt, nếu không phải do cô, Đình Đình cũng không phải chịu khổ như vậy.

Hai người an ủi nhau, lau nước mắt cho nhau. Thượng Quan Sở nhìn thấy mà lòng đau xót, phân lượng của mình ở trong lòng Thanh Linh khi nào mới có thể quan trọng như thế chứ?

Nhạc Nhạc cứ thế nhìn Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình, sau đó cười cười tới gần, nói:" Đến đây, để ba chị em chúng ta ôm nhau một chút."

Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình nghe xong, nín khóc mỉm cười, Trương Đình Đình giả vờ biểu lộ vẻ mặt kinh ngạc khi thấy Nhạc Nhạc, vươn tay ra, nói:" Tối đây nào, Nhạc Nhạc chúng ta cùng ôm nhau nào."

Nhạc Nhạc sợ tới mức mở lớn miệng, trốn đằng sau Tô Phi đứng cách đó không xa, nói:" Đình Đình, cô đừng có làm vậy nha."

Tất cả mọi người đều bị bộ dáng của Nhạc Nhạc làm cho buồn cười, tiếng cười trong rừng mãi mới dứt, mà lúc này Hà Phong đã bị thuộc hạ của Thượng Quan Sở áp giải đi ra ngoài rừng.

Khi mọi người cười xong, mới nghĩ tới người đàn ông đã nổ súng cứu Trương Đình Đình. Trương Đình Đình là người đầu tiên đến gần người đàn ông đó nói lời cảm ơn:" Cảm ơn anh đã cứu mạng "

Nhạc Nhạc lại quan sát người đàn ông đó, nói:" Không biết anh là ai? làm sao xuất hiện ở chỗ này?" Tuy Nhạc Nhạc thật sự biết ơn người đàn ông kia đã cứu mạng Trương Đình Đình, nhưng anh ta vẫn nghi ngờ người đàn ông kia làm sao có thể xuất hiện ở chỗ ít người ở này.

Người đàn ông kia hiểu được sự nghi ngờ của Nhạc Nhạc, cười nói:" Tôi gọi là Đường Từ, bình thường rất thích đi mạo hiểm ở nhiều nơi, nghe nói núi rừng ở vùng này rất huyền bí, cho nên hai ngày trước đã đến đây mạo hiểm."

" Một mình sao?" Thượng quan Sở vẻ mặt lễ phép cười hỏi, làm cho người ta có cảm giác thật ấm áp.

Người đàn ông nhìn Thượng Quan Sở vẻ mặt tươi cười, có chút hoảng hốt, nói:" Ban đầu là có bạn, nhưng do bạn vừa tới đây lại đột nhiên có việc nên đã quay về thành phố A trước rồi."

" Thành phố A? Anh cũng là người thành phố A sao ?" Trương Đình Đình vừa nghe thấy ân nhân cứu mạng là người thành phố A vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, nhìn bộ dáng của Đường Từ thì ước chừng hắn khoảng hai ba hoặc hai bốn tuổi, dáng vẻ tươi cười thật mê người, làm cho người ta cảm giác như ánh mặt trời, nghe được câu hỏi của Trương Đình Đình, vẻ mặt tươi cười càng đậm, nói:" Phải, tôi là người thành phố A, chẳng lẽ mọi người cũng vậy?"

Trương Đình Đình cười đáp:" Vâng, lần này ít nhiều gì cũng do anh đã ra tay cứu giúp, nhưng mà anh bắn súng thật chuẩn xác nha, chẳng lẽ anh đã học qua sao?" Trương Đình Đình khéo léo hỏi, muốn làm rõ nghi ngờ của mọi người.

Thượng Quan Sở dìu Diệp Thanh Linh đi chậm chậm ở phía sau, mỗi bước đi đều rất thận trọng, sợ Diệp Thanh Linh bị ngã. Hai người cũng rất chăm chú nghe Đường Từ và Trương Đình Đình nói chuyện.

" Xem ra chúng ta thật có duyên." Đường Từ vẻ mặt tươi cười nhìn Trương Đình Đình nói:" Tôi có nhập ngũ vài năm,kỹ thuật thi đấu bắn súng ở trong quân đội còn rất được khen ấy chứ?"

Đường Từ tươi cười thật mê người, làm cho Trương Đình Đình không khỏi sững sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần cười nói:" Thì ra là vậy, Không biết bạn của anh là ai vậy? Tất cả mọi người đều ở thành phố A, không chừng có quen biết."

Đường Từ cũng không để ý Trương Đình Đình có ý muốn đào sâu đề hỏi, tươi cười hơn nói : " Triệu Từ Khiên."

" Triệu Từ Khiên?" Trương Đình Đình không thể tin được trừng lớn mắt.

" Làm sao vậy? Là người quen sao?" Đường Từ nhìn biểu tình của Trương Đình Đình hỏi, vẻ mặt cũng biểu lộ sự khó tin.

" Triệu Từ Khiên là bạn cùng đại học với em." Trương Đình Đình nói.

" Chuyện này cũng thật là quá trùng hợp, lần này trời xui đất khiến cwsudd]ocj bạn cùng chung đại học của Từ Khiên."

Nhạc Nhạc và Tô Phi đi đằng sau, cũng nghe Trương Đình Đình và Đường Từ Khiên nói chuyện, Nhạc Nhạc cười nhỏ giọng nói với Tô Phi:" Đình Đình và Đường Từ mới gặp mà giống như là đã quen từ lâu, anh không để ý sao?"

Tô Phi không nghĩ tới Nhạc Nhạc lại hỏi hần như vậy, giật mình, nói:" Người để ý chính là anh thì có?"

" Đứng rồi, là tôi để ý, là tôi để ý chị em tốt của tôi." Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn Tô Phi, trong lòng nói thầm, giả vờ, anh cứ giả vờ đi! Để coi một ngày nào đó Đình Đình chạy theo người khác, xem anh có khóc không!.

Trương Đình Đình và Đường Từ vừa đi vừa nói chuyện, hai người một bộ dáng lâu ngày gặp lại. Diệp Thanh Linh tươi cười nhìn thấy, đi ra khỏi rừng quay lại nói với Đường Từ:" Nếu anh không ngại, thì có thể ngồi cùng xe với Đình Đình !"

" Không ngại, không ngại. Có xe đi là tốt rồi." Đường Từ vẻ mặt tươi cười nói, nhìn thấy anh ta cười ngay cả Diệp Thanh Linh cũng thấy ấm áp trong lòng.

Nhạc Nhạc lại mặt dày đi chung xe với Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở, có thể là do thói quen, nên Thượng Quan Sở cũng không đuổi Nhạc Nhạc

ra khỏi xe nữa, để cho anh ta ngồi bên trái Thanh Linh.

"Thanh Linh có thấy Đường Từ và Đình Đình xứng đôi không?" Nhạc Nhạc vừa lên xe đã hỏi.

"Ừ." Diệp Thanh Linh gật đầu, cô hy vọng Trương Đình đình cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt để lập gia đình, mà không phải cả đời ở nhà họ Diệp sống cô đơn lẻ loi.

"Cậu biết rõ anh ta sao?" Nhạc Nhạc lại nói, mà Thượng Quan Sở vẫn không nói chuyện, dường như không hứng thú với chuyện này.

"Không biết. Đây là chuyện của Đình Đình." Diệp Thanh Linh ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Nhạc, thấy vẻ mặt không hiểu của Nhạc Nhạc nói: "Nhạc Nhạc thật sự để ý Đình Đình sao?"

"Không có, cậu đừng có nói bậy." Nhạc Nhạc cuống quýt phủ nhận, cũng không biết trong đầu Thanh Linh suy nghĩ cái gì mà nói anh thích Đình Đình.

"Không có? Vậy cậu căng thẳng làm gì?" Thượng Quan Sở rút cuộc cũng mở miệng, mỗi ngày đấu với Nhạc Nhạc vài câu đã thành thói quen.

"Mình căng thẳng gì, mình chỉ là lo thay Tô Phi thôi." Nhạc Nhạc vội vàng giải thích.

"Tô Phi?" Sao anh lại không phát hiện, Thượng Quan Sở cau mày nhìn Nhạc Nhạc nói: "Thật sự?"

"Không biết trong đầu hai người có cái gì nha? Tô Phi có ý tứ với Đình Đình như vậy mà hai người lại không phát hiện ra sao?" Nhạc Nhạc vẽ mặt chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh.

"Đình Đình có ý với Tô Phi không?" Diệp Thanh Linh thân nhiên hỏi.

"Cái này không biết." Nhạc Nhạc cúi đầu nghĩ thầm, dường như việc này rất phức tạp.

Thấy Nhạc Nhạc không nói lời nào, Diệp Thanh Linh hỏi hột nói: "Đàn ông thôi mà, có nhiều lựa chọn không phải tốt hơn sao?"

Thượng Quan Sở vừa nghe Diệp Thanh Linh nói, vội la lên: "Thanh Linh không phải em muốn tìm hai người phòng hờ sinh sản đấy chứ?"

Thấy đáng vẻ khần trương của anh, Diệp Thanh Linh chỉ cúi đầu cười, không trả lời.

Thượng Quan Sở càng thấy nóng nảy, mặt mày nhăn lại, nói: "Vợ à, em làm như vậy, anh sẽ rất đau lòng."

Nhạc Nhạc thấy vẻ mặt ngốc của Thượng Quan Sở nói: "Đau lòng cái rắm, anh thật là ngốc nha, anh không biết nói là cũng đi tìm hai người phòng hờ đình sản sao?"

"Đúng rồi." Thượng Quan Sở về mặt thông suốt gật đầu, khóe miệng cười cười.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Sở, thân nhiên nói: "Thiếu gia Sở coi trọng cô gái nhà nào vậy? Có cần em thay anh chuẩn bị không?"

Thượng Quan Sở gật đầu, nói: "Anh xem trọng cô gái nhà họ Diệp, vậy làm phiền em lo lắng vậy."

Diệp Thanh Linh cúi đầu hé miệng cười, cái người đàn ông này, thật là lúc nào cũng có thể nói được những lời ngon ngọt với cô.

Nhạc Nhạc thấy hai người liếc mắt đưa tình, nói: "Muốn ới quá." Nói xong còn giả vờ làm bộ dạng vuốt vuốt ngực, giống như cả người nổi da gà.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở nhìn nhau cười.

Xe rất nhanh chạy vào thành phố, Đường Từ ở khách sạn, vì thế Thượng Quan Sở đã đặc biệt sắp xếp xe chở hấn tới khách sạn. Trước khi Đường Từ rời đi có trao đổi số điện thoại với Trương Đình Đình, nói khi quay về thành phố A nếu không có việc gì sẽ tìm tới Trương Đình Đình tán gẫu. Trương Đình Đình cũng muốn mời anh ta ăn cơm, để nói lời cảm ơn, nhưng Đường Từ đã từ chối, nói khi nào quay về thành phố A sẽ nói chuyện này sau.

Do bị từ chối, cho nên Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở cũng không nói gì thêm, Nhạc Nhạc chung quy cho rằng Đường Từ xuất hiện quá khéo, hy vọng anh ta đừng quên lấy trượng đình đình.

Sau khi tiễn Đường Từ, mọi người trở về biệt thự, nhìn thấy Trương đình Đình, Mễ Lam Nhi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, Mễ Lam Nhi kéo Đình Đình lại nhìn từ đầu đến cuối, thấy cô không có việc gì mới yên lòng.

Hà Phong bị Tô Phi giao cho cục cảnh sát, lấy tội danh dùng súng, bắt cóc để khởi tố. Bởi vì do quan hệ của cha hấn là thị trưởng Hà, nên phán quyết mười năm năm tù.

Sau khi Trương Đình Đình được cứu về, Thượng Quan Sở đã thả Hà Lâm và phu nhân Hà ra, bởi vì thị trưởng Hà không có báo cảnh sát, hơn nữa người của Thượng Quan Sở làm việc rất cẩn thận, cho dù cảnh sát có điều tra cũng không tra ra được. Do thị trưởng Hà đã chu toàn, cho nên Hà Phong mới được phán quyết thời hạn mười lăm năm tù giam, Thượng quan Sở đối với việc này cũng không hài lòng lắm, vì thế phái người đi điều tra chứng cứ phạm tội tham ô nhiều năm qua của thị trưởng Hà, vì thế một tháng sau thị trưởng Hà đã bị bắt.

Về chuyện của nhà họ Đông đã giao cho Kim Thành Vũ xử lý, Diệp Thanh Linh không cần thiết ở lại thành phố S nữa, cho nên ngày hôm sau liền mua vé máy bay, ngày kế tiếp bay về thành phố A.

Sau khi về tới nhà họ Diệp, Ngô Vân liền vội vàng báo cáo: "Thiếu gia Sở, ông Nghiêm căn bản làm sao cũng không khuyên bảo được, tuy rằng mấy ngày nay tôi đã ngăn không cho ông Nghiêm phái sát thủ đi giết Phác Dững, nhưng này cũng không phải là biện pháp tốt, nghe nói ông Nghiêm còn đưa tiền yêu cầu 'Minh Sát' hành động."

"Ông Nghiêm biết rõ 'Minh Sát' là do thiếu gia Sở đứng đầu, vì sao còn đưa tiền yêu cầu 'Minh Sát' phải hành động." Tô Phi phân tích nói.

"Cái này, tôi cũng không biết rõ, bất quá nghe nói lần này Phác Dững vô tội được phóng thích làm cho ông Nghiêm tức giận, bây giờ thành phố B mỗi ngày đều không có an bình, có thể nói là gà bay chó sủa."

"Chính phủ thành phố B đâu?" Thượng quan Sở hỏi.

"Bây giờ chính phủ thành phố B cũng đang rất đau đầu." Ngô Vân nói

"Vậy, ông Nghiêm đã quyết tâm muốn mạng của Phác Dững." Thượng Quan Sở biểu tình có chút ngưng trọng.

"Thiếu gia Sở, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Tô Phi hỏi

Thượng Quan Sở nhíu mày, ngón tay gõ trên mặt bàn, sau một lúc lâu, nhìn thấy Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, ngày mai chúng ta đến thăm hỏi ông Nghiêm được không?"

"Ông Nghiêm ở thành phố A sao?" Diệp Thanh Linh hỏi.

Thượng Quan Sở nhìn Ngô Vân, nói: "Có ở không?"

"Có, ngày hôm qua mới trở về từ thành phố B." Ngô Vân đáp.

"Thanh Linh có muốn đi không?" Thượng Quan Sở lại hỏi.

"Đi." Cô không quan tâm anh muốn cô đi vì mục đích gì, chỉ cần có thể giúp anh là tốt rồi.

Thượng Quan Sở đầy tình ý nhìn Diệp Thanh Linh, trong lòng nghĩ, cô biết rõ là anh muốn cô đi thuyết phục Nghiêm lão gia, nhưng vẫn đồng ý đi. Xem ra anh càng ngày càng có địa vị ở trong lòng Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Vợ chồng son cãi nhau

Má Trương từ trong nhà ăn đi ra, kéo Diệp Thanh Linh và Trương Đình Đình lại nhìn nhìn, lải nhải nói: "Thanh Linh không có bị gì, Đình Đình cũng không bị gì, tốt mọi thứ đều không sao, Đình Đình không phải con đi công tác ở thành phố B sao? Làm thế nào mà lại trở về cùng với Thanh Linh vậy?"

Trương Đình Đình cười nói: "Mẹ, con và Thanh Linh không có chuyện gì hết, mẹ đừng nhìn nữa, con là đi công tác ở thành phố S, không phải ở thành phố B, mẹ chắc chắn không nghe lầm chứ?"

"Phải không?" Về mặt Má Trương hoài nghi nói, nhưng thấy các cô không có chuyện gì nên cũng nói: "Có thể là mẹ nghe nhầm hazzz chắc mẹ già rồi."

"Mẹ làm sao mà già được? con không thấy như vậy nha." Trương Đình Đình tươi cười như hoa ôm má Trương nói.

Má Trương cười cười, gõ đầu Trương Đình Đình một cái, nói: "Con bé này, đừng có đùa mẹ như vậy."

"Má Trương, con đói bụng?" Diệp Thanh Linh cũng cười theo, lúc này bụng cũng kêu, liền làm nũng nói.

"Thanh Linh đói bụng rồi, má Trương sẽ đi chuẩn bị đồ ăn ngay." Thanh Linh từ nhỏ đã không có mẹ, nên má Trương cũng coi Diệp Thanh Linh như con gái mà yêu thương, nghe cô nói đói bụng nên đã đi vào bếp ngay.

"Mẹ, con cũng đói bụng." Trương Đình Đình cũng kêu về hướng má Trương nói.

Má Trương quay đầu lại, cười nói: "Hai đứa quỷ tham ăn này, bây giờ mẹ sẽ chuẩn bị ngay."

"Ách....." Thượng Quan Sở bị Nhạc Nhạc huych vào một cái, cũng không giận mà lại cười.

Má Trương làm một bàn đồ ăn mà Thanh Linh và Trương Đình Đình thích ăn, trong lúc ăn cơm hai người không ngừng gấp đồ ăn. Diệp Thanh Linh im lặng ăn, dường như thức ăn rất hợp khẩu vị với cô.

Sau khi ăn cơm xong, tất cả mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi. Trời càng ngày càng nóng, cả người Diệp Thanh Linh đầy mùi mồ hôi, cho nên cô liền đi thẳng vào phòng tắm.

Sau khi Diệp Thanh Linh bước vào phòng tắm, Thượng Quan Sở cũng đi theo. Diệp Thanh Linh quay đầu lại nhìn anh, thản nhiên nói: "Anh đi tắm trước đi!" Cô không có muốn tắm uyên ương, nói xong liền đi ra khỏi phòng tắm.

"Vợ à, chúng ta cùng nhau tắm đi!" Cô còn chưa kịp ra khỏi phòng tắm, cánh tay dài của Thượng Quan Sở đã chụp tới, liền kéo cô vào trong lòng của hắn, vui đùa vào gáy cô, không biết là cố ý hay vô ý, hơi thở nóng ấm của anh rơi trên cổ cô, giống như nhẹ nhàng gãi ngứa đùa cô.

Tuy đã là vợ chồng, tuy nói các cô trong lúc đó không ngừng một lần thẳng thắn thành khẩn gấp lại, nhưng trong lòng cô vẫn còn căng thẳng, cô gắng làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Có một trò chơi hoài sẽ không còn thú vị nữa."

"Ừ, thương xuyên chơi sẽ không còn hứng thú nữa, chỉ bằng chúng ta đổi trò chơi khác đi, em thấy thế nào?" Thượng Quan Sở tà tà cười, bình tĩnh nhìn cô, chờ đợi phản ứng kế tiếp của cô.

Diệp Thanh Linh rất đồng ý gật đầu, buồn cười khi thấy vẻ mặt rất yêu nghiệt của anh, nói: "nên đổi thành trò chơi 'tình thú' không nhì?" Cô cố ý nhấn mạnh vào hai chữ tình thú.

Vừa nghe thấy hai chữ tình thú, Thượng Quan Sở không khỏi rung mình một cái, nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô nói: "Cái đồ chơi tình thú đã không còn đâu, em đừng nghĩ muốn tra tấn anh một lần nữa." Nghĩ tới đêm đó cô trói anh vào giường, còn muốn dùng dây lưng quất anh, thật là sồn cả gai ốc.

"Không có liên quan, cái này là em cho người đi mua." Nói trong liền tránh khỏi sự ôm ấp của Thượng Quan Sở, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

"Thanh Linh, em đi đâu vậy?" Thượng Quan Sở muốn ngăn lại nhưng không kịp.

"Anh cứ tắm đi, lát nữa em quay lại." Âm thanh Diệp Thanh Linh biến mất ở ngoài cửa, Thượng Quan Sở cười cười tiếp tục tắm.

Sau khi Thượng Quan Sở tắm xong, chưa thấy Diệp Thanh Linh trở về, anh bất đắc dĩ phải thay quần áo đi ra khỏi phòng kiểm Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh vừa đi ra khỏi phòng, vốn định đi tới phòng Trương Đình Đình, nhưng nghĩ lại mấy ngày nay Trương Đình Đình bị bắt, sau đó lại ngồi xe hai ngày, chắc chắn đã rất mệt, cho nên cô liền đi tới phòng Mễ Lam Nhi. Vừa mới tới cửa phòng của Mễ Lam Nhi, đột nhiên nghĩ đến Tiền Nguyên có thể ở đó, liền xoay người trở về.

Vừa quay người lại chợt nghe Mễ Lam Nhi kêu to, "Anh đi ra ngoài cho tôi, ra ngoài."

Diệp Thanh Linh nghe thấy Mễ Lam Nhi nói như vậy liền dừng lại.

Thượng Quan Sở dường như chạy đi tìm Diệp Thanh Linh, nhìn thấy Diệp Thanh Linh ở trước cửa phòng Mễ Lam Nhi đang định gọi.

Diệp Thanh Linh thấy bóng dáng của Thượng Quan Sở, liền hướng về phía anh lắc đầu, ý bảo anh đừng nói gì. Thượng Quan Sở rất ăn ý không hề lên tiếng, mà lại nhẹ nhàng bước đến phía trước Diệp Thanh Linh.

Thấy bộ dạng của anh giống như là kẻ trộm, Diệp Thanh Linh không khỏi buồn cười khi thấy Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở đi tới gần Diệp Thanh Linh, nhỏ giọng hỏi: "Em ở đây làm gì vậy?" Bây giờ anh mới hiểu được, cô làm sao có thể tới tìm đồ chơi tình thú được, chỉ muốn nhân cơ hội trốn tránh chuyện tắm chung với anh thôi.

"Nghe đi." Diệp Thanh Linh chỉ chỉ vào cửa phòng Mễ Lam Nhi nhỏ giọng nói.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh của Mễ Lam Nhi, "Anh đừng có lại đây, đừng có bước qua, không thì đừng có trách em."

"Được rồi, anh không có đến gần em nữa, em bỏ dao xuống đi." Là âm thanh của Tiền Nguyên.

"Ha ha..... Thì ra là vợ chồng son cãi nhau." Thượng Quan Sở nghe được âm thanh của hai người kia liền nói.

Cửa bỗng nhiên bị mở ra, sau đó là chăn, quần áo, và một số thứ khác đều bị ném ra khỏi phòng. "Đi ra ngoài, cút ra ngoài cho tôi."

Thấy đồ vật này nọ bỗng nhiên ném ra ngoài, suýt nữa thì trúng Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở phản ứng mau lẹ, ôm Diệp Thanh Linh tránh đi.

Mễ Lam Nhi thở phì phì, buộc Tiền Nguyên đi ra khỏi phòng. "Nếu anh còn dám vô phòng tôi nửa bước, thì cẩn thận cái chân chó của anh."

"Lam Nhi, dao kiếm không có mất, bỏ dao xuống đi." Tiền Nguyên từng bước đi ra khỏi phòng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng.

Hai người vừa đi ra tới cửa, nhìn thấy Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở ở ngoài. Vẻ mặt Mễ Lam Nhi xấu hổ nói: "Thiếu gia Sở và tiểu thư Diệp sao

lại ở đây vậy?" Trong lúc nói chuyện thì cô hoàn toàn buông dao ra.

"Chúng tôi đi dạo thôi." Thượng Quan Sở cười nói.

Đi dạo làm sao lại đi tới trước cửa phòng của cô, Sở thiếu gia cũng nói dối quá trắng trợn đi! Mễ Lam Nhi cười nói: "Vây hai người cứ đi dạo đi, tôi đi ngủ đây." Nói xong liền đi vào phòng, đóng cửa thật mạnh.

Tiền Nguyên vẻ mặt cười khở, xấu hổ nhìn Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh, thanh âm lạnh lùng nói: "Tiểu thư Diệp, còn phòng trống nào không?"

"Còn phòng đựng đồ, có được không?" Diệp Thanh Linh nghiêm trang nói.

"Không phải em nói phòng Nhạc Nhạc đến ở lần trước kia là phòng chứa đồ sao?" Thượng quan sở tò mò hỏi.

Lần trước khi Nhạc Nhạc tới chỉ có một phòng chứa đồ, nhưng sau đó Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi lại ở chung phòng, vì thế phòng của Tiền Nguyên đã bị Nhạc Nhạc chiếm lấy. Đến bây giờ chỉ có thể để Tiền Nguyên ở phòng chứa đồ. "Nhạc Nhạc không ở." Diệp Thanh Linh bỏ lại bốn chữ, vẻ mặt dường như không có việc gì hướng về phòng đọc sách mà đi.

Thượng Quan Sở vừa nghe liền hiểu được chuyện gì xảy ra, cũng không hỏi lại, đi theo phía sau Diệp Thanh Linh, để lại Tiền Nguyên một mình đứng tại chỗ ngẩn người.

Diệp Thanh Linh còn chưa đi tới phòng đọc sách, đã bị Thượng Quan Sở trực tiếp ôm về phòng. Sau khi vào trong phòng, trực tiếp ôm cô vào phòng tắm, bắt đầu cởi quần áo thay cô.

"Anh làm cái gì vậy?" Diệp Thanh Linh hoảng hốt đẩy cánh tay đang làm loạn trên người cô ra.

"Cởi quần áo." Thượng Quan Sở thật thà nói, ngữ khí kiên định.

Cô đương nhiên biết anh đang cởi quần áo, nhưng anh muốn cởi cũng không thể cởi cho cô nha, giọng của Diệp Thanh Linh lạnh nhạt nói: "em có thể cởi được."

"Anh cởi tốt hơn em, nhanh hơn em." Thượng Quan Sở vẫn giữ vẻ mặt kiên định nói.

"....." Diệp Thanh Linh đầu đầy hắc tuyến, lần đầu nghe nói cởi quần áo còn có vụ cởi tốt hay xấu nữa.

Anh vẫn tiếp tục cởi, cô nổi giận, trừng mắt nhìn hấn nói: "Em sẽ tự cởi, cũng sẽ tự tắm."

"Anh lo lắng." Thượng Quan Sở vẻ mặt cười vô lại.

Cô tắm rửa có gì phải lo lắng, người này chủ yếu là muốn xâm phạm thôi! Thấy anh bộ dáng tựa hồ quyết tâm, Diệp Thanh Linh chỉ có thể thay đổi khuôn mặt tươi cười, xem thường mềm giọng nói: "Anh đi ra chờ em, lập tức sẽ xong."

"Không." Anh không chút nghĩ ngợi lập tức từ chối.

Diệp Thanh Linh biết anh thế nào cũng không chịu đi ra ngoài, liền cười nói: "Anh ở trong này cũng có thể, thậm chí giúp em tắm cũng được."

"Thật sự?" Sao Thượng Quan Sở lại cảm thấy trong lời nói có gì không đúng nhỉ?

Cô không trả lời anh, bắt đầu động thủ cởi cúc áo mình, động tác thông thả, ngữ điệu mềm nhẹ, "Bất quá em cảm thấy mệt chết đi được."

Anh không biết cô muốn nói gì, điều này có liên quan gì? Chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

"Ngày mai em muốn đi mát xa một chút." Diệp Thanh Linh tươi cười đầy mặt nói.

Lúc này Thượng Quan Sở mới hiểu được cô muốn nói gì, vội hỏi: "Không phải em đồng ý ngày mai cùng anh đến thăm ông Nghiêm sao?"

"Em nói khi nào?" Diệp Thanh Linh vẻ mặt kinh ngạc, tựa hồ cô thực chưa từng nói qua lời này.

Anh biết cô đang dùng việc này uy hiếp anh, sau khi gất gao nhìn cô vài giây, xoay người rồi đi, đồng thời nói: "Anh đi ra ngoài đây."

Diệp Thanh Linh lộ ra tươi cười vừa lòng, nói: "Nhớ ra rồi, em hình như có đáp ứng anh."

"Nhớ rõ là tốt rồi." Dứt lời, Thượng Quan Sở ra khỏi phòng tắm.

Trên mặt Diệp Thanh Linh lộ ra tươi cười thắng lợi, cảm giác tâm tình đặc biệt tốt, lúc tắm rửa không tự giác hát nhỏ.

Thượng Quan Sở rầu rĩ ra khỏi phòng tắm, nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt, nghĩ ngợi. Nghĩ cha đã mất, bác đã mất. Tiếp theo nghĩ đến người thân bí gọi là nam kia, còn có một đôi thủ ở một mực ở phía sau màn kia, cùng người lúc nào cũng muốn giết anh. Từng chuyện từng chuyện nhớ lại, mặt gương mặt cảnh tượng hiện ra trong đầu anh.

Sau khi Diệp Thanh Linh tắm rửa xong, liền nhìn thấy Thượng Quan Sở từ từ nhắm hai mắt lẳng lặng nằm trên giường, còn tưởng rằng anh đang ngủ. Liền đẩy anh sang một bên, sau đó cầm mềm đắp cho anh.

Kỳ thật lúc Diệp Thanh Linh đến gần Thượng Quan Sở đã biết, chỉ là không mở mắt ra, không nghĩ đến cô lại sẵn sàng đắp chăn cho anh. Chờ cô lên giường, anh mới mở mắt ra, xoay người một cái, đặt cô ở dưới thân.

Diệp Thanh Linh hoảng sợ, thản nhiên nói: “Nguyên lai anh không ngủ.”

“Đang đợi em, sao có thể thật sự ngủ.” Trong mắt Thượng Quan Sở toàn ôn nhu.

Diệp Thanh Linh nhìn anh hồi lâu, mới nói: “Mệt chết đi.”

“Vậy ngủ đi.” Anh biết mấy ngày nay cô vì chuyện Trương Đình Đình mà không ngủ, sau khi cứu Đình Đình về, đêm đó tuy rằng cô có ngủ, nhưng ngày hôm sau lại ngồi máy bay về nhà, hẳn là mệt chết đi.

Anh ôm cô vào trong lòng ngực, thật sự không hề có động tác gì. Diệp Thanh Linh tròn tròn mắt, xoay người qua đối mặt với anh, nhìn anh nói: “Cảm ơn.”

“Đưa gối.” Anh sùng sục cười với cô, sau đó dùng cánh tay cho cô gối đầu.

Một đêm nay, tuy nói không có dây dưa thân thể, nhưng là một đêm Diệp Thanh Linh thật sự ngủ say nhất, mà Thượng Quan Sở ngay cả nằm mơ cũng cười.

Mùa hè hùng đông đến sớm, sáu giờ liền sáng rồi.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở bị tiếng gõ cửa đánh thức, tiếng gõ cửa vừa dứt, thanh âm Tô Phi liền vang lên: “Sở thiếu, tiểu thư Diệp, có người muốn gặp Tiền tiên sinh, có cho người đo tiền vào hay không?”

“Là ai?” Thượng Quan Sở lười biếng hỏi.

“Hình như là người thị trường Tiền phái đến.” Tô Phi nói.

Nơi này là nhà họ Diệp, Thượng Quan Sở rất tôn trọng ý kiến Diệp Thanh Linh, thấy Diệp Thanh Linh gật đầu, mới nói: “Đề cho anh ta vào, đến phòng khách chờ.”

“Được.” Tô Phi đáp lời liền xuống lầu để cho người ngoài cửa vào biệt thự nhà họ Diệp. Tô Phi báo tin cho Thượng Quan Sở, đồng thời a Phú cũng đến phòng Tiền Nguyên hỏi.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở rửa mặt chải đầu xong xuống lầu, ở trước thang lầu gặp phải Tiền Nguyên. Mọi người không nói chuyện, chỉ nhìn nhau cười xong, liền đi đến phòng tiếp khách.

Người đến là một người đàn ông trên 30 tuổi, mặt hình chữ quốc, thân hình cao lớn, ngũ quan bình thường, là loại người để cho dù để trong đám người cũng tìm ra. Nhìn thấy mấy người bọn Tiền Nguyên cùng Thượng Quan Sở đến phòng khách, liền đứng dậy, lễ phép cười nói với Tiền Nguyên: “Tiền thiếu, thị trường báo tôi đến mời cậu về.”

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh lập tức tìm chỗ ngồi xuống, đều nhìn Tiền Nguyên.

Tiền Nguyên sau khi nhìn thấy người đàn ông, nguyên bản mặt lãnh khốc nay còn lạnh hơn, thanh âm trầm thấp, “Lúc nên trở về tự nhiên ta sẽ trở về, làm phiền thư ký Trương về nói cho cha ta biết.”

Thư ký Trương về mặt khó xử, nói: “Phu nhân bị bệnh, Tiền thiếu vẫn nên trở về thăm chứ!”

Tiền Nguyên sắc mặt không thay đổi, tựa hồ không tin chuyện này, mặt lạnh nghiêm, cầm lấy điện thoại nhấn một chuỗi số, vài giây sau nói với người trong điện thoại: “Gia Tuấn, mẹ mình sinh bệnh sao?”

Người trong điện thoại hiển nhiên ngủ chưa tỉnh, thanh âm lười biếng, “Tiền thiếu nghe ở đâu vậy, phu nhân thị trường thật sự khỏe, tối hôm qua còn đến nhà ông chủ Bạch chơi mạt chược, nghe nói thắng không ít, tâm tình thật sự tốt, sao có thể sinh bệnh?”

“Vậy vì sao thư ký Trương nói mẹ ta sinh bệnh?” Sắc mặt Tiền Nguyên lại lạnh đi vài phần, thư ký Trương nghe không khỏi rung mình một cái.

“Nghe nói thị trường chọn cho cậu một gia đình tốt để kết hôn, muốn cậu về thân cận.” Thanh âm đôi phương mang theo vài phần ý cười trêu tức.

Nghe đến đó Tiền Nguyên cúp điện thoại, sắc mặt lạnh như băng, “Thư ký Trương, ông về nói cho cha tôi biết, nói ông ta đừng phí tâm cơ, đời nay ta trừ phi là mẹ Lam Nhi thì không cưới (Bớt hoang tưởng đi). Còn nữa bảo ông ta đừng gọi điện thoại quấy rầy Mẹ Lam Nhi, bằng không cả đời ta cũng không về nhà.”

Nghe đến đó Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở xem như hiểu được đêm qua vì sao Mẹ Lam Nhi tức giận như vậy, nguyên lai là thị trường Tiền gọi

điện thoại nói những lời nói khó nghe. Khó trách Mễ Lam Nhi tức giận như vậy đuổi Tiền Nguyên ra khỏi phòng.

“Tiền thiếu, việc này tôi khó mà nói được, có lẽ cậu tự mình nói với thị trưởng đi.” Thư ký Trương cung kính nói.

“Tùy ông.” Tiền Nguyên bỏ lại hai chữ ra khỏi phòng khách, mặc thư ký Trương kêu như thế nào cũng không quay đầu lại.

Thư ký Trương thấy khuyên bảo không thành, xấu hổ cười nhìn Thượng Quan Sở nói: “Sở thiếu, chuyện này còn phải nhờ cậu giúp hỗ trợ khuyên bảo một chút.”

Thượng Quan Sở về mặt tà cười nói: “Thư ký Trương khách khí, bất quá chuyện này tôi thật sự giúp không được, Tiền thiếu thích ai, không phải chúng ta có thể đã động.”

Thấy Thượng Quan Sở không hỗ trợ, thư ký Trương cũng không nói nữa, chỉ có thể cười nói: “Vậy quấy rầy.”

“Ừ.” Thượng Quan Sở cũng rất không khách khí, đầu nhìn thư ký Trương về mặt nhụt chí rồi đi.

Diệp Thanh Linh vẫn không nói chuyện, Thượng Quan Sở thấy thư ký Trương rồi đi cười nói: “Thanh Linh đối với việc này thấy sao?”

Diệp Thanh Linh nhớ đến Mễ Lam Nhi, cười nói: “Xem nào nhiệt.”

Thượng Quan Sở nghe nói như thế, nở nụ cười, đối với chuyện tình cảm người khác, quả thật bọn họ chỉ có thể làm thành phần xem nào nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tôi sẽ không đợi anh, cho nên anh cũng không cần trở về.

Sau khi ăn sáng xong, Thượng Quan Sở cười nói: "Thanh Linh, chúng ta đi thăm ông Nghiêm đi!"

"Ừ." Diệp Thanh Linh trả lời rồi đi ra ngoài.

Nhà họ Diệp cách chỗ ở của ông Nghiêm cũng không xa, cho nên Diệp Thanh Linh đi bộ, Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở cũng chỉ có thể đi bộ theo. Lần này Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi không có đi cùng, có lẽ là do chuyện tối hôm qua và buổi sáng hôm nay Trương bí thư tới, cho nên Mễ Lam Nhi vẫn chưa có rời giường. Ba người sau khi đi được khoảng hai mươi phút thì đến cổng lớn nhà họ Nghiêm.

Sau đó có một người phụ nữ đi ra mở cửa, nói chuyện cung kính lễ phép.

Ông Nghiêm về mặt tươi cười hiền lành nhìn Diệp Thanh Linh, thấy Thanh Linh đến cười nói: "Thanh Linh tới đây nào?"

"Vâng! Làm sao ông Nghiêm biết hôm nay con sẽ đến." Diệp Thanh Linh ngữ khí bình thản, rõ ràng là hỏi, lại cố tình nói ra ngữ khí chắc chắn.

"Con bé này vì một người đàn ông mà càng ngày càng không giống chính con lúc trước." ông Nghiêm cười nói.

Diệp Thanh Linh đối với lời nói của ông Nghiêm từ chối cho ý kiến, cười nói: "Vì thiếu gia Nghiêm, ông Nghiêm cũng càng ngày càng không bình tĩnh."

Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc chỉ lắng lắng nghe hai người nói chuyện, cười mà không nói.

"Con bé Thanh Linh này, chẳng lẽ muốn giúp đỡ Thượng Quan Sở nên tới đây nói giúp hần phải không?" Lời nói của ông Nghiêm vừa nói ra đã nói đúng mục đích của bọn Diệp Thanh Linh.

Lúc này có người tới để rót nước trà, Diệp Thanh Linh về mặt bình thản, rất tao nhã cầm tách trà lên uống một ngụm, cười yếu ớt nói: "Không phải."

Ông Nghiêm, Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều cảm thấy tò mò với câu trả lời của Diệp Thanh Linh. Đều lắng lắng nhìn cô không nói lời nào, chờ cho cô nói tiếp.

Diệp Thanh Linh về mặt lạnh nhạt, nói: "Tuy nói thiếu gia Nghiêm chết dưới tay Phác Dũng, nhưng lại có người đứng ở phía sau sai hần làm chuyện đó. Chẳng lẽ ông Nghiêm không muốn tìm ra hung thủ đứng đằng sau Phác Dũng để báo thù cho thiếu gia Nghiêm hay sao?"

Nói đi nói lại, cái này không phải là nói dùm cho Thượng Quan Sở sao? Con bé này đến chết vẫn không chịu thừa nhận. Ông Nghiêm thích thù nhìn Diệp Thanh Linh cười, sau đó nói: "Thanh Linh, con thật sự rất thông minh a."

"Cảm ơn." Có người đang khen ngợi cô, tất nhiên cô phải nhận rồi.

Diệp Thanh Linh không thêm khiêm tốn, ông Nghiêm có một chút bất ngờ, cười nói: "Thanh Linh con còn có gì nói nữa không?"

"Không có." Diệp Thanh Linh trả lời.

Lúc này Nhạc Nhạc vội vàng, nói: "Thanh Linh, em không muốn nói một chút gì sao?" Hắn nghe đến nửa ngày cũng không có nghe thấy ông Nghiêm nói sẽ tạm thời buông tha Phác Dũng.

Diệp Thanh Linh lạnh lùng liếc mắt Nhạc Nhạc một cái, nói: "Không phải ông Nghiêm đã đáp ứng rồi hay sao? Em cần phải nói cái gì nữa sao?"

Lời này vừa nói ra, ông Nghiêm cũng ngẩn người, trong lòng nghĩ khi nào mình đáp ứng cái điều con bé nói nha? Chẳng lẽ vừa rồi mình có nói cái gì không nên nói sao?" Thanh Linh, có phải con đang hiểu lầm cái gì không?"

"Không có, vừa rồi ông Nghiêm không phải nói con thông minh sao?" Diệp Thanh Linh rất kiên nhẫn giải thích.

"À đúng rồi, lời này là ta nói." ông Nghiêm thừa nhận, nhưng ông cũng không có nói đáp ứng nha.

Thượng Quan Sở hiểu được suy nghĩ của Diệp Thanh Linh, cũng biết cô không thích nói nhiều, nhân tiện nói: "Thanh Linh nói xong chuyện của Phác Dũng, ông Nghiêm cũng không có phản đối, còn khen cô ấy thông minh. Sau đó Thanh Linh còn nói lời cảm ơn. Cho nên Thanh Linh nghĩ là ông Nghiêm đã đáp ứng chuyện này."

"Cái này....." Về mặt của Nhạc Nhạc và ông Nghiêm lộ ra biểu tình không hiểu, phải một lúc sau mới cùng nhau cười.

"Được, Thanh Linh đã nghĩ vậy thì bác đáp ứng cũng được, bác có thể tuân thủ thỏa thuận ban đầu cho Thượng Quan Sở thời gian một năm để tìm ra hung thủ. Nhưng bác cũng có một điều kiện." ông Nghiêm bày ra bộ dạng thích thú, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng kia, Nhạc Nhạc và Thượng Quan Sở đều bất đắc dĩ nhìn thoáng qua nhau.

Diệp Thanh Linh cũng thoải mái, cười nói: "Điều kiện gì thì chúng con sẽ đều đáp ứng."

"Thanh Linh, em làm sao mà cứ như vậy mà đáp ứng." Thượng Quan Sở nhỏ giọng trách cứ nói.

Nhạc Nhạc cũng nói: "Thanh Linh, cậu không sợ lão già này nói điều kiện bậy bạ sao? Nếu nói muốn người của Diệp Thị hoặc trăm triệu tiền mặt vân vân, chúng ta chẳng phải là rất mệt sao."

"Ông Nghiêm không phải là loại người này, nếu bác yêu cầu thì nhất định chúng ta có thể làm được." Diệp Thanh Linh cười cười nhìn ông Nghiêm.

"Cái con bé này nha!" ông Nghiêm nở nụ cười, nói: "Các cậu yên tâm, điều kiện của ta các cậu có thể làm được, tuyệt đối không gây khó dễ cho các cậu."

"Như vậy là tốt rồi." Nhạc Nhạc nhìn ông Nghiêm một cái giống như đã hiểu rõ, đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm.

ông Nghiêm dường như đã sớm chuẩn bị, lấy một tấm ảnh đã cũ đưa cho Thượng Quan Sở nói: "Các người chỉ cần giúp tôi tìm người này."

Trong ảnh chụp là một đứa bé khoảng một tuổi, bộ dáng trắng nõn đáng yêu. Nhìn thấy ảnh chụp, tất cả mọi người đều tò mò, Diệp Thanh Linh lại cười nói: "Thì ra ông Nghiêm muốn chúng ta tìm đứa con đã mất tích nhiều năm nha!"

Đối với sự suy đoán của Diệp Thanh Linh, ông Nghiêm cười nói: "Đây là ảnh con của bác lúc một tuổi đã chụp, bác đã tìm nó hơn hai mươi năm mà không được, chỉ hy vọng lúc còn sống gặp được nó một lần."

"ông Nghiêm, trong ảnh này chụp đứa bé lúc một tuổi làm sao chúng tôi tìm được nha? với lại thời gian hai mươi năm là rất dài, cái gì cũng thay đổi, huống chi là một người?" Nhạc Nhạc cau mày, cảm thấy chuyện này rất khó khăn.

"Trên đùi con ta có một cái bớt dài màu đỏ." Đây là manh mối duy nhất ông Nghiêm có thể nói.

"Trên đùi sao? manh mối này nói ra cũng vô ích. Không có chuyện gì thì ai cời ra cho xem nha?" Nhạc Nhạc lại một lần nữa bực tức.

"Nếu tìm được, ông Nghiêm sẽ không tìm chúng ta hỗ trợ." Thượng Quan Sở nghe xong nửa ngày mới cho ra một cái kết luận.

"Chuyện này....." ông Nghiêm cũng biết chuyện này rất là khó khăn, cũng không biết nói gì cho phải.

Diệp Thanh Linh cười nói: "Chúng con sẽ làm hết sức." Cô chỉ có thể nói như vậy, nếu chỉ dựa vào một tấm hình, một cái bớt làm manh mối, bọn họ chỉ có thể nói làm hết sức mà thôi, không thể đảm bảo chắc chắn cái gì cả.

Đối với lời nói của Diệp Thanh Linh, ông Nghiêm cũng đồng ý, không có làm bọn họ khó xử. Chỉ nói chờ tin tức của bọn họ, một là thủ phạm thực sự giết thiếu gia Nghiêm là ai, hai là tìm được đứa con đã mất tích nhiều năm của hắn.

Thượng Quan Sở cười nói, sau đó mọi người rời khỏi nhà họ Nghiêm. Về mặt Nhạc Nhạc hờn giận nói: "Thanh Linh việc này căn bản là mò kim đáy

biển, làm sao mà tìm đây? Nói gì thì nói, chúng ta cũng không biết đứa con của ông Nghiêm làm sao mà mất tích."

"Em biết." Diệp Thanh Linh nói cho Nhạc Nhạc hai chữ.

Nhạc Nhạc vẽ mặt hung phấn nói:" Chẳng lẽ Thanh Linh đã sớm biết con của ông Nghiêm là ai sao?"

"Đương nhiên, chính là anh nha!" Thượng Quan Sở cười nói.

"Nói vậy, cha mẹ tôi đang sống ở Canada nha." Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở một cái.

"Thanh Linh làm sao biết đứa con của ông Nghiêm mất tích như thế nào, không lẽ cậu đang nghĩ đến ai hả." Thượng Quan Sở quay qua nhìn Nhạc Nhạc một cái.

"Ừm, cũng không sai biệt nhiều lắm." Nhạc Nhạc hiểu được nói: "Thanh linh nói đi nghe một chút đi!"

Thật ra đứa con của ông Nghiêm mất tích là sau khi Nghiêm phu nhân mất, ngày tang lễ của Nghiêm phu nhân, ông Nghiêm giao con cho bảo mẫu trông giữ, sau khi hân về nhà, bảo mẫu liền khóc nói không thấy đứa con của ông Nghiêm đâu nữa. Làm sao mà không thấy thì người bảo mẫu kia cũng không rõ, chỉ nói lúc thiếu gia Nghiêm ngủ ở trong phòng, cô ấy ở trong phòng bếp, sau đó bảo mẫu quay lại phòng thì không thấy thiếu gia Nghiêm nữa, sau đó bọn họ tìm như thế nào cũng không thấy. Sau một khoảng thời gian đứa nhỏ mất tích, ông Nghiêm gặp được một đứa nhỏ khoảng năm tuổi lưu lạc ở đầu đường, ông Nghiêm nghĩ tới đứa con của mình lưu lạc ở bên ngoài, nhất thời mềm lòng đem đứa nhỏ mang về nhà nuôi dưỡng. Đứa nhỏ được nuôi dưỡng đó chính là người đã bị giết thiếu gia Nghiêm.

Người bị giết là thiếu gia Nghiêm kia cũng không chịu thua kém, chỉ biết cả ngày ăn uống chơi bời, vài lần còn làm ông Nghiêm tức giận đến mức bệnh tìm tái phát. Bởi vậy Diệp Thanh Linh mới nói ông Nghiêm vì thiếu gia Nghiêm kia mà làm to chuyện là không đáng. Con nuôi bị giết, không có người thừa kế, ông Nghiêm lại hy vọng có thể tìm được đứa con ruột của mình, nhưng người này đã tìm hơn hai mươi năm mà vẫn không tìm được, bởi vậy chỉ có thể đem hy vọng đặt lên trên người Thượng Quan Sở, hy vọng giúp ông tìm được đứa con.

Sau khi từ nhà họ Nghiêm trở về, Thượng Quan Sở liền giao bức ảnh cho Tô Phi, để anh ta phái người đi điều tra tìm kiếm đứa con của ông Nghiêm. Mà Diệp Thanh Linh vẫn yên lặng, bình tĩnh, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới cô, không phải uống trà đọc sách, thì lại xem sổ sách của Diệp Thị, nhàn rỗi trải qua một ngày.

Buổi sáng ăn cơm xong, Mễ Lam Nhi không biết vì sao tức giận. Chạy tới phòng Tiền Nguyên, mang toàn bộ đồ đạc của anh ta đến phòng khách, Thanh Linh đang ở trong phòng khách đọc báo tò mò quan sát Mễ Lam Nhi đang nổi giận đùng đùng.

Thấy quần áo của mình, máy tính tất cả đều trên mặt đất, Tiền Nguyên vẽ mặt không hiểu, cũng hơi xấu hổ nhìn mọi người một cái, sắc mặt lạnh lùng dọa người, "Mễ Lam Nhi, em đang phát điên cái gì vậy." Mỗi một chữ Tiền Nguyên nói đều từ kẽ răng rít ra.

"Cút đi, anh cút ra khỏi Diệp gia, đừng có xuất hiện ở trước mặt của tôi." Khuôn mặt xinh đẹp của Mễ Lam Nhi vì tức giận nên càng đỏ.

Về mặt Thượng Quan Sở biểu tình thích thú, mà Ngô Vân và Tô Phi nhìn nhìn về mặt tức giận của Mễ Lam Nhi, hai người không hẹn mà cùng nhau quay về phía Tiền Nguyên.

Con mắt của Tiền Nguyên lộ ra khí lạnh, nhìn Mễ Lam Nhi, thật lâu sau mới nói:" Có phải ba anh lại làm cái gì phải không?"

Mễ Lam Nhi không nói lời nào, chỉ có trừng mắt nhìn Tiền Nguyên, mở miệng liền nói:" Cút đi."

Tô Phi và Ngô Vân, nhìn thật lâu, thấy về mặt tức giận của Mễ Lam Nhi, hai người nhìn nhau cười, sau đó đi lên cầm những thứ vứt trên mặt đất lên. Hai người cũng không giao đồ đạc cho Tiền Nguyên, mà cầm đồ đạc của anh ta ném ra ngoài cửa, ba ba vài tiếng, ném toàn bộ đồ của Tiền Nguyên ra bên ngoài biệt thự nhà họ Diệp.

Mọi người đều không hiểu hành động của Tô Phi và Ngô Vân, Thượng Quan Sở về mặt tán thưởng nhìn hai người liếc mắt một cái, nói:" Chúng ta nên đoàn kết giúp người a."

Mặt khác thuộc hạ dưới tay của Thượng Quan Sở nghe được lời nói của hân, đặc biệt là A Phú, cao lớn thô kệch đứng trước Tiền Nguyên, lớn tiếng nói:" Anh muốn tự mình đi ra ngoài, hay là muốn tôi ném anh ra ngoài?"

Từ trước tới nay, chưa từng nghĩ tới Thượng Quan Sở lại bỏ đá xuống giếng như vậy, Tiền Nguyên sắc mặt lạnh như băng, con ngươi sâu và đen bắn ra khí lạnh như muốn giết người, cứ như vậy trừng mắt nhìn A Phú.

A Phú dường như bị khí lạnh của Tiền Nguyên dọa, cũng không có động thủ, chỉ là trừng mắt nhìn Tiền Nguyên.

Cứ như vậy giằng co vài phút, Tiền Nguyên bỗng nhiên mở miệng nói với Diệp Thanh Linh:"Tiểu thư Diệp làm phiền cô rồi, về sau Mễ Lam Nhi mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

"Được." Diệp Thanh Linh hiểu được Tiền Nguyên là người kiêu ngạo, lãnh khốc tự đại ra sao, có thể vì Mễ Lam Nhi nói với cô 'quấy rầy, chiếu cố nhiều hơn' đã là cực hạn của anh ta.

Sau khi nói xong Tiền Nguyên quay đầu lại thấy Mễ Lam Nhi còn đang tức giận, hết sức nhỏ giọng nói:" Lam Nhi, chờ anh, anh trở về nói với ba anh rõ

ràng mọi chuyện, sau đó sẽ trở lại." Xem ra anh không quay về thì vấn đề này cả đời sẽ không có thể giải quyết được, vì muốn cha không phản đối lựa chọn của anh, vì muốn cha không quấy rầy Mễ Lam Nhi nữa, anh phải quay về nhà một chuyến.

Mễ Lam Nhi lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không chờ anh, nên anh cũng không cần phải chờ về." Ở cùng một chỗ với anh, anh gây cho cô đau khổ do chính cha mẹ anh phản đối quấy rầy, không định sẽ tiến thêm gì với anh.

Tất nhiên Tiền Nguyên không nghe lời nói của Mễ Lam Nhi, xoay người đi khỏi, vừa đi vừa nói: "Anh sẽ quay trở lại cưới em, em nhất định phải chờ anh." Vừa dứt lời người cũng đã đi ra khỏi nhà họ Diệp.

Thấy Tiền Nguyên rời đi, sắc mặt Mễ Lam Nhi dịu đi rất nhiều, quay qua Tô Phi và Ngô Vân nói: "Anh Phi, anh Vân, cảm ơn hai người."

Tô Phi và Ngô Vân cười ha hả nói: "Mễ Lam Nhi không cần khách sáo." Ở trong lòng của bọn họ, vẫn xem Mễ Lam Nhi như là em gái, cho nên bọn họ sẽ không thể để cho bản thân của Mễ Lam Nhi bị uất ức.

Đối với Mễ Lam Nhi, Diệp Thanh Linh cái gì cũng không nói, sau đó trở về phòng đọc sách xem tiếp báo chí.

Tiền Nguyên rời đi, Mễ Lam Nhi dường như khôi phục lại như bình thường, Diệp Thanh Linh đi vào phòng đọc sách, cô cũng đi theo. Giúp Diệp Thanh Linh coi sổ sách của Diệp Thị, thương lượng một ít dự án mới.

Sau đó đến buổi tối, Trương Đình Đình gọi điện thoại nói sẽ không về nhà ăn cơm tối, Nhạc Nhạc nghe xong, quay sang Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, Đình Đình không phải là hẹn hò với cái người tên Đường Tử kia chứ?"

"Có thể là vậy." Thượng Quan Sở cười nói.

"Không được, tôi phải đi xem, người họ Đường kia là người lạ, Đình Đình sẽ không bị mắc mưu chứ?" Nhạc Nhạc nói xong liền ra khỏi nhà, nhưng vừa mới đi tới cửa liền gặp Tô Phi từ bên ngoài trở về. Liền nhiều chuyện chần chừ Tô Phi lại nói: "Tô Phi không được rồi, Đình Đình khẳng định là hẹn hò với người họ Đường kia, chúng ta cùng nhau đi xem thế nào!"

"Được." Tô Phi không vội không chậm trả lời, sau đó vào nhà báo cáo một việc với Thượng Quan Sở sau đó mới chậm chậm đi ra khỏi nhà.

Nhạc Nhạc thấy Tô Phi như vậy, gấp tới mức không đợi được nữa, kêu lên: "Anh có thể mau lên hay không a!"

"Biết rồi!" Tô Phi trả lời, động tác vẫn như cũ.

Diệp Thanh Linh không biết ở đâu ra, bỗng nhiên xuất hiện phía sau Nhạc Nhạc, đánh một cái vào phía sau lưng anh ta, nói: "Nếu khẩn trương như vậy thì tự mình đi đi."

Nhạc Nhạc quay đầu lại nhìn thấy Diệp Thanh Linh, tức giận nói: "Mình nói bao nhiêu lần nữa đây, mình không có hứng thú gì với Đình Đình hết, sao cậu không tin mình vậy?"

"Vậy anh có hứng thú với ai?" Thượng Quan Sở đi tới trước mặt Nhạc Nhạc vẻ mặt tò mò hỏi.

"Có hứng thú với anh, anh có tin không?" Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở nghiêm túc nói.

"Tôi không có hứng thú với anh." Thượng Quan Sở không nói tin, cũng không nói không tin, vẻ mặt chán ghét nói.

"Các người từ từ nói chuyện." Diệp Thanh Linh quét mắt liếc Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc một cái, sau đó chậm rãi đi về phía nhà ăn.

"Hừ." Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều trừng mắt nhìn nhau một cái, sau đó đều xoay người đi theo Diệp Thanh Linh vào nhà ăn.

Thấy động tác và ánh mắt của Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc đều giống nhau, Mễ Lam Nhi thấy vậy, trêu ghẹo nói: "Sở thiếu gia và Nhạc Nhạc có phải kiếp trước hai người là sinh đôi không?"

Diệp Thanh Linh nghe xong xoay người nhìn hai người, nói giỡn: "Lần trước Đình Đình cũng nói như vậy, hôm nay Mễ Lam Nhi cũng nói như vậy, chắc đời trước hai người đúng là sinh đôi thật."

Hai người lại trừng mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Anh thích tôi sao?

Sau khi Nhạc Nhạc đi vào phòng ăn Tô Phi vội ra khỏi cửa, xe chạy với tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh như chớp ở trên đường quốc lộ. Sau đó có xe cảnh sát đuổi theo xe Tô Phi, mà anh ta hoàn toàn không biết lại tăng thêm tốc độ, bình thường phải mất một giờ, mà anh ta chỉ cần 30 phút là đến. Cuối cùng xe về một đường cong xinh đẹp, đứng trước một cửa hàng Tây.

Tô Phi xuống xe, giao chìa khóa xe cho A Phú. Lúc này có vài tên cảnh sát đuổi theo đến, đi đến trước mặt Tô Phi, sau khi nhìn thấy mặt của Tô Phi, khuôn mặt nghiêm túc của viên cảnh sát kia đột nhiên lộ ra vẻ mặt vui vẻ tươi cười, cung kính nói: "Thì ra là anh Phi nha, rồi còn đang tự hỏi là ai đang phóng xe."

Tô Phi lúc này mới ý thức được tốc độ chạy xe lúc này của chính mình có bao nhiêu nhanh, về mặt tươi cười nói: "Ha Ha, chuyện này thật sự là tôi không đúng rồi, Mao Sir giải quyết việc chung rất tốt."

Mao Sir về mặt lấy lòng cười nói: "Anh Phi đừng nghiêm trọng qua, việc nhỏ thôi mà, anh Phi không cần để ở trong lòng đâu." Nói xong đưa hóa đơn phạt cho Tô Phi.

Tô Phi cầm lấy xem, tờ hóa đơn này chỉ khấu trừ của anh ba phần, hần cười rồi đưa hóa đơn phạt cho A Phú nói: "A Phú xử lý một chút đi!" Sau đó quay đầu nhìn viên cảnh sát nói: "Cảm tạ."

"Anh Phi quá khách khí rồi, vậy tôi không làm phiền nữa." Nói xong liền rời đi.

Sau khi cảnh sát rời đi, Tô Phi quay sang nói với A Phú: "A Phú, phải hết sức cảm ơn Mao Sir." Nói xong liền đi vào nhà hàng.

Tô Phi một thân toàn hàng hiệu trang phục thoải mái, da thịt màu đồng cổ, không có vẻ đẹp phái nữ như môi hồng răng trắng, khuôn mặt cũng không anh tuấn như mặt trời, so với Thượng Quan Sở và Nhạc Nhạc thì có vẻ trưởng thành, có khí phách đàn ông hơn, có thể nói là mẫu đàn ông lý tưởng. Ngoại hình của anh ta cũng được rất nhiều phụ nữ ngưỡng mộ.

Anh ta vừa vào nhà hàng, lập tức có vô số ánh mắt nhìn anh, quán lý của nhà hàng là một cô gái xinh đẹp, nhìn thấy Tô Phi về mặt liền tươi cười đi lên tiếp đón, "Anh Phi đã lâu rồi không thấy tới? Hôm nay làm sao lại tới nơi này nha?"

Về mặt Tô Phi cười cười, nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt tươi cười kia không có làm cho người ta cảm giác thân thiết, ngược lại làm cho người ta không tự giác dịch lui về phía sau hai bước. Thanh âm trầm thấp, "Tổng giám đốc Diệp Thị ở đâu?"

"Anh Phi đến tìm tổng giám đốc Trương của Diệp Thị sao? Vậy xin mời đi hướng này." Quản lý của nhà hàng nhiệt tình dẫn đường cho Tô Phi.

Quản lý của nhà hàng cố bày ra phong tình, sau khi dẫn đường cho Tô Phi tới cửa phòng liền rời đi. Ánh mắt Tô Phi lạnh lùng nhìn cửa phòng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trương Đình Đình đang cùng Đường Từ tán gẫu vui vẻ, bỗng nhiên nhìn thấy Tô Phi xuất hiện ở cửa, Trương Đình Đình sững sốt hai giây, cười nói: "Tô Phi, thì ra là anh nha! Cùng ngồi xuống đi!"

Đường Từ nhìn mắt Tô Phi, nói: "Chào anh, chúng ta đã gặp qua nhau ở thành phố S, tôi gọi là Đường Từ." Đường Từ nhiệt tình tự giới thiệu lại một lần nữa.

Tô Phi đưa tay ra bắt tay Đường Từ, cười nói: "Xin chào, Tôi gọi là Tô Phi."

Sau khi hai người đàn ông bắt tay nhau xong đều tự ngồi xuống, sau đó Tô Phi nhìn Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình bị nhìn như vậy thì thấy kì lạ, lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên cười nói: "Tô Phi, là Thanh Linh bảo anh tới sao?"

"Ừ." Tô Phi gật đầu cười.

Trương Đình Đình làm như giải thích với Đường Từ nói: "Bởi vì chuyện lần trước tôi bị bắt cóc, sau chuyện đó, nếu em về nhà trễ một chút là Thanh Linh đều không yên tâm." Ý nói, Tô Phi giống như là người do Thanh Linh phái tới bảo hộ cô, Tô Phi liên tục nhún mày khi nghe cô nói.

"Tiểu thư Diệp đối với em thật tốt, giống như là chị em vậy." Đường Từ nghe xong thở dài.

"Em và Thanh Linh là bạn từ thuở nhỏ, so với chị em còn thân hơn." Trương Đình Đình cười nói.

Tô Phi nghe xong, mặt mày càng nhăn hơn, cái cô gái này có phải ngu ngốc hay không? Chuyện gì cũng nói. Sợ là Diệp Thị có bao nhiêu dự án có bao nhiêu tiền, người ta chỉ cần vừa hỏi chắc cô cũng sẽ nói. Nhìn thấy Trương Đình Đình cười như hoa với Đường Từ, anh ta cảm thấy rất chướng mắt, khuôn mặt lạnh lùng nói: "Chúng ta cần phải trở về rồi, tiểu thư Diệp đang rất lo lắng."

Lúc này nhân viên tạp vụ mang đồ ăn của cô lên, nhìn thấy đồ ăn ngon, Trương Đình Đình cười nói: "Tôi đã nói với Thanh Linh, sau khi ăn cơm tối xong mới trở về."

Đường Từ cũng phụ họa thêm, "Anh Tô Phi, nếu đã không đi! Thì hãy cùng nhau ăn đi!" Nói xong đã kêu phục vụ tới.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đưa cho Tô Phi, Tô Phi cũng không thèm xem nói: "Hai người cứ ăn đi, tôi không có đói."

Ban Đầu Trương Đình Đình nghĩ muốn khuyên anh ta cùng ăn chung, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của anh ta, liền không nói thêm gì. Cùng với Đường Từ vừa ăn vừa tán gẫu tươi cười, thắm thoát đã qua nửa tiếng. Mà sắc mặt Tô Phi càng đen hơn, nhìn chằm chằm vào Trương Đình Đình không nói một lời, thấy cô ăn xong, đứng lên nói: "Đi thôi!"

Trương Đình Đình nhìn sang Đường Từ, vẻ mặt xấu hổ nói: "Thật xấu hổ, chúng ta lần sau gặp lại, hôm nay..... em đi về trước."

Cô cứ như vậy, ở trước mặt Tô Phi liếc mắt đưa tình giống như lưu luyến, không hiểu sao tức giận nổi lên, thanh âm lạnh lùng nói: "Mau."

Trương Đình Đình liếc mắt nhìn Tô Phi một cái, nói: "Được rồi, giục cái gì mà giục."

Đường Từ cười nói: "Như vậy thì khi khác chúng ta lại gặp lại vậy, nếu như Diệp tiểu thư lo lắng, em vẫn là đi về trước đi!"

Trương Đình Đình cười với Đường Từ, sau đó đi theo Tô Phi đi ra khỏi nhà hàng.

A Phú đưa xe ra khỏi gara liền rời khỏi, trên xe chỉ có Trương Đình Đình và Tô Phi. Trương Đình Đình nhìn thấy quang cảnh trên đường, càng nhìn càng cảm thấy không giống, kêu lên: "Tô Phi, anh không phải là lái xe chạy sai hướng chứ, cái này không phải đường về nhà?"

"Đúng vậy." Tô Phi gật đầu đáp.

Trương Đình Đình không giống Diệp Thanh Linh bình tĩnh như vậy, mọi chuyện đều cả kinh một cái đột nhiên kêu lên, đối với chuyện Tô Phi biết rõ là sai mà còn không quay đầu xe lại, thanh âm của cô còn lớn hơn nữa, "Anh muốn đi đâu?"

"Ăn cơm." Tô Phi bỏ lại hai chữ, xe liền ngừng lại.

Trương Đình Đình nhìn thấy Tô Phi đi tới trước cửa hàng, không khỏi cảm thấy tò mò, người như anh ta mà cũng đi vào quán ăn sao? Nơi này chính là nơi bán thịt bò tốt nhất ở thành phố A, Trương Đình Đình còn đang suy nghĩ, Tô Phi chặn ngang suy nghĩ của cô nói: "Cô ăn cái gì?"

"Tôi không ăn, tôi vừa mới ăn xong." Tuy ngửi thấy mùi thịt bò thì cô lại rất muốn ăn, nhưng bụng không thể chứa nữa, cô cũng chỉ có thể nhìn cho đã mắt.

Tô Phi cười để bát thịt bò trước mặt mình, sau đó tìm một vị trí ngồi xuống.

Trương Đình Đình ngồi xuống, tò mò hỏi: "Vì sao lúc này anh không ăn?"

"Vừa rồi không đói bụng." Tô Phi nói.

"Bây giờ đói bụng sao?" Lừa quý à! Vừa rồi và hiện tại cách nhau không quá một giờ mà liền đói bụng.

"Ừ." Tô Phi cười nhìn cô, trong lòng nghĩ, hôm nay anh làm sao vậy? Có phải phát điên rồi hay không?

"Như vậy thì anh mau ăn đi, Thanh Linh còn đang chờ tôi ở nhà." Trương Đình Đình nói.

"Ừ!" Tô Phi gật đầu. Lúc bụng lên cái tò trước mặt, động tác của anh thông thả ngoài dự đoán, Trương Đình Đình thấy thật muốn mắng to.

Cái người đàn ông này bộ dạng dùng cơm cũng thật tao nhã, động tác kia, tươi cười kia, so với tác phẩm nghệ thuật còn đẹp hơn mấy phần. Trương Đình Đình lại không có tâm nhìn, bất mãn nhỏ giọng nói thầm, "Rõ ràng là ông chủ đen tối nhất, giả vờ tao nhã làm gì?"

"Tôi đây làm mẫu cho cô xem, hiểu không?"

"Không hiểu." Cô không có việc gì nhìn học cái này làm gì.

"Cả ngày động tý là gào to, giống như là đàn ông vậy." Tô Phi vẫn ăn, cũng không có ngẩng đầu lên nói.

"Tôi là nữ nam nhân, thì đã sao?" Tính cách Trương Đình Đình chính là như vậy, có vui vẻ hay không đều biểu lộ ra trên mặt. Cho tôi bây giờ đều tùy ý mình mà làm, mặc kệ người ngoài đánh giá cô thế nào.

"Nữ nam nhân, cẩn thận không có ai lấy á." Tô Phi ngẩng đầu lên vẻ mặt kiêu ngạo nhìn cô nói.

"Tôi có lấy hay không lấy chồng thì đâu có liên quan tới anh? Thần mặt đen." Nhìn thấy khuôn mặt lạnh không trắng của Tô Phi, Trương Đình Đình đã nghĩ tới thần mặt đen để hình dung anh ta.

Thần mặt đen? Mặt anh thật sự đen sao? Tô Phi vừa nghĩ vừa chậm rãi ăn, sau khi ăn xong thì tính tiền rồi đi, không để ý tới Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình tự động đi theo đằng sau Tô Phi rồi lên xe, thấy anh ta không nói lời nào, bộ dạng giống như đang tức giận, làm cho tâm tình của cô rất tốt, còn lầm nhảm vài từ của 1 bài hát.

Tô Phi liếc mắt giật Trương Đình Đình, nói: "Thật khó nghe."

"Anh có thể đem che lỗ tai lại." Trương Đình Đình lấy một cái máy trợ thính trong balô đưa cho Tô Phi.

Tô Phi cầm lấy máy trợ thính trong tay, tùy tiện ném vào một chỗ nào đó, không thèm để ý tới Trương Đình Đình.

Trở về nhà họ Diệp, Trương Đình Đình chạy vào phòng đọc sách gặp Diệp Thanh Linh, cũng không quan tâm Diệp Thanh Linh đang đọc sách hay đang xem dự án, nói: Thanh Linh, bạn không cần lo lắng cho mình nữa. Ở bên ngoài không phải mình đã có hai người bảo vệ đi theo rồi sao?"

"Tô Phi quấy rầy bạn hẹn hò sao?" Diệp Thanh Linh cũng không ngẩng đầu lên nói.

Nghe Diệp Thanh Linh nói tới hai chữ hẹn hò, sắc mặt Trương Đình Đình nhất thời đỏ ửng, nói: "Hẹn hò cái gì nha. Đó là cảm ơn người ta đã cứu mạng."

Mễ Lam Nhi nghe xong cười trừ ghẹo nói: "Vậy Đình Đình phải chăng muốn lấy thân báo đáp lại ân nhân cứu mạng nha."

"Lấy thân báo đáp, ý hay." Diệp Thanh Linh cười gật đầu nói.

Trương Đình Đình nghe xong, cười nói: "Chẳng lẽ Thanh Linh cũng thấy được Đường Từ không tồi phải không?"

"Ừ, không tồi. Nhưng nghe Nhạc Nhạc nói, Tô Phi giống như là thích bạn thì phải." Diệp Thanh Linh cười nói.

Trương Đình Đình ngạc nhiên trừng lớn mắt, nói: "Thanh Linh không phải là nhầm lẫn gì đi! Tên thần mặt đen kia làm sao mà thích mình được?"

"Là thật hay giả, cô đi hỏi đương sự một chút không phải là biết sao." Mễ Lam Nhi nghe xong đề nghị nói.

Trương Đình Đình nghe nói xong: "Được. Tôi sẽ đi hỏi." Trương Đình Đình là loại tích cách nói gió là mưa này, mặc kệ chuyện gì cũng phải truy hỏi kỹ càng, cái gì mà mặt mũi linh tinh ở trong mắt cô căn bản là chó má.

Trương Đình Đình vừa ra khỏi cửa, Mễ Lam Nhi đã nói: "Tiểu thư Diệp, Đình Đình không phải là đi hỏi Tô Phi thật đó chứ?"

"Không được sao?" Diệp Thanh Linh cũng không ngẩng đầu lên hỏi, tính cách Đình Đình chính là như vậy, mạnh mẽ vang dội.

"Cô ấy không cảm thấy ngượng ngùng sao?" Mễ Lam Nhi cười hỏi.

"Ngượng ngùng là cái gì?" Diệp Thanh Linh bình thản thờ ơ nói.

"À." Mễ Lam Nhi cúi đầu, vẻ mặt hiểu rõ, thì ra Đình Đình không biết ngượng ngùng vì vậy khó trách cô ấy dám đi hỏi.

Trương Đình Đình nói gió chính là mưa, nói muốn đi hỏi Tô Phi, đương nhiên sẽ đi hỏi thật. Ở trong biệt thự tìm một vòng cũng không gặp Tô Phi, cuối cùng cũng tìm ra được anh ta đang trong chòi nghỉ mát ở trong sân.

"Này, thần mặt đen." Trương Đình Đình nhìn thấy Tô Phi liền sai bước đi về phía anh ta.

"Nữ nam nhân?" Đối với chuyện Trương Đình Đình gọi anh ta là thần mặt đen, Tô Phi trả đũa lại dùng danh hiệu nữ nam nhân để gọi Trương Đình Đình.

"Thanh Linh nói anh thích tôi, có phải là thật không?" Trương Đình Đình nói chuyện đều thẳng thắn, hơn nữa có nghi ngờ chắc chắn phải hỏi.

Bỗng nhiên bị cô hỏi như vậy, Tô Phi kinh ngạc hai giây mới lấy lại tinh thần, cười nói: "Cô nghĩ có phải hay là không?"

Trương Đình Đình không thích đoán tới đoán lui, vừa nghe hần hỏi như vậy, hừ lạnh một tiếng nói: "Vô vị." Sau khi nói xong cũng không quay lại nhìn Tô Phi mà đi thẳng về phòng.

Cô gái này vì sao mà kỳ quái như vậy? Làm sao có thể không chút nào kiêng nể, trực tiếp hỏi anh vấn đề này chứ? Tô Phi vốn định nói tiếp cô thì sao, nhưng thấy cô rời đi, chỉ có thể cười cười coi như không có gì.

Chỉ chốc lát Trương Đình Đình lại xuất hiện ở phòng đọc sách, người còn chưa có đi vào phòng, thanh âm đã tới trước, "Thanh Linh, Nhạc Nhạc chẳng qua là nói bậy thôi, Tô Phi làm sao có thể thích mình được?"

"Cô thật sự hỏi?" Mễ Lam Nhi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Trương Đình Đình tò mò hỏi.

"Hỏi, hần cũng không trả lời, còn bảo tôi đoán, cái này rõ ràng là không có chuyện kia rồi!" Trương Đình Đình nói xong, nhưng trên mặt không có nửa phần cảm giác bộ dáng mặt thể diện.

"Không phải không có chuyện kia, mà là không xác định." Diệp Thanh Linh lấy lời nói của Trương Đình Đình ra phân tích.

"Thích liền nói thích, không thích thì nói không thích, không phải là một câu giải quyết vấn đề sao, làm gì mà xác định với không xác định được vấn đề." Trương Đình Đình nhắc đi nhắc lại. Cô chưa có yêu ai, nên ở trong lòng cô tình yêu rất đơn giản, không cần quanh co lòng vòng, cũng không có cái vấn đề xác định hay không xác định.

Mễ Lam Nhi nhìn thấy Trương Đình Đình, ở trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là do mình đem tình cảm phức tạp hóa lên sao?

Trương Đình Đình nghĩ không rõ cái gì gọi là tình yêu, nhìn thấy Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, bạn đi ngủ đi! Dự án đó giao cho mình xử lý là được rồi." Trương Đình Đình nói xong liền kéo Diệp Thanh Linh, đẩy ra khỏi cửa phòng.

"Mình không có mệt, nên cùng nhau xem đi!" Diệp Thanh Linh chưa muốn trở về phòng, hôm nay Thượng Quan Sở không có tới phòng đọc sách, cô khó mà được thanh nhàn.

"Cái gì mà không mệt, bạn đi ngủ đi! Việc này giao lại cho mình, yên tâm đi!" Trương Đình Đình không khỏi phân bua đẩy Diệp Thanh Linh khỏi phòng, sau đó rất nhanh khóa trái cửa lại.

Diệp Thanh Linh thấy thái độ kiên định của Trương Đình Đình, đành phải quay về phòng.

Vừa mới trở về phòng, đã thấy Thượng Quan Sở nằm ở trên giường, vẻ mặt kì quái cười cười nhìn cô. Cô không thèm để ý tới anh, nhanh chóng đi vào nhà tắm. Diệp Thanh Linh cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao hôm nay Thượng Quan Sở không có yêu cầu cô cùng nhau tắm uyên ương, cũng không có đi tới quán quít muốn tắm cho cô.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, Diệp Thanh Linh lấy máy sấy tóc ra, Thượng Quan Sở đột nhiên đứng ở phía sau cô nói: "Để anh giúp em!"

Diệp Thanh Linh sửng sốt một chút, khôi phục bình tĩnh, đưa máy sấy tóc cho anh nói: "Cảm ơn."

Động tác của anh rất ôn nhu, nhưng cũng rất nhanh nhẹn, những ngón tay xuyên qua tóc của cô, như là mát xa, làm cho cô cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, không khỏi nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác anh phục vụ cô.

"Thanh Linh, có thích anh không?" Âm thanh anh rất nhẹ nhàng ôn nhu.

Diệp Thanh Linh giống như là trúng tà, nói: "Thích." Kỳ thật cô nghe thành 'thích không?' cô nghĩ là anh đang hỏi là cô có thích anh sấy tóc cho cô không?

"Thật sự sao?" Thượng Quan Sở cười càng thêm ôn nhu, nghe lời nói rất rõ.

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: kế hoạch ôm cháu

"Thanh Linh có phải nên bày tỏ một chút hay không?" Thượng Quan Sở cười thực tà ác, Diệp Thanh Linh từ từ nhắm hai mắt không để ý đến.

Diệp Thanh Linh mở mắt ra, chăm chú nhìn anh, sau đó đứng dậy đi đến tủ tiền, mở ngăn tủ ra, lấy ra một bình thuốc đưa cho Thượng Quan Sở, nói: "Này em không cần nữa."

Thượng Quan Sở trừng lớn mắt, không tin nhìn Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh thật sự không tránh thai nữa? Đồng ý sinh con sao?" Kết quả bất ngờ như vậy, hạnh phúc đến quá đột nhiên, làm anh tức thì không thể phản ứng.

"Không phải." Diệp Thanh Linh thần nhiên trả lời.

"Là sao?" Loại cảm giác từ trên cao té xuống thật không tốt.

"Vitamin ăn nhiều quá cũng không tốt lắm." Cô thần nhiên nói, như là chuyện bình thường vậy.

"Anh không có dối." Thượng Quan Sở nhìn chằm chằm bình thuốc trong tay, không rõ vì sao Thanh Linh lại nói đây là vitamin.

"Là Tô Phi hay Ngô Vân?" Nói xong, Diệp Thanh Linh cũng không thể không nghi ngờ là Tô Phi, Ngô Vân thừa dịp lúc cô không có ở trong phòng mà dối. Nhớ đến lúc cô lần đầu tiên đi đến núi Minh Nguyệt gặp Thượng Quan Sở, nếu không phải Tô Phi lấy nước có mị dược cho cô uống, có lẽ đêm đó cô cùng Thượng Quan Sở cũng sẽ không day dưa.

"Không có khả năng." Không có anh phân phó, lá gan của bọn họ có lớn đến mấy cũng không dám bước vào phòng vợ của Thượng Quan Sở này.

"Vậy là ai?" Nhìn bộ dáng Thượng Quan Sở không giống nói dối, Diệp Thanh Linh ở trong lòng đoán.

"Có thể là Nhạc Nhạc không?" Thượng Quan Sở phân tích nói.

"Theo lý thuyết Nhạc Nhạc sau khi xác nhận được thuốc đưa cho em quả thật là vitamin, nhưng em thấy bộ dáng anh ta rất tức giận, cũng không giống nói dối." Diệp Thanh Linh càng ngày càng nghĩ không thông.

"Những người thân cận trừ anh, vậy chính là Mễ Lam Nhi, có thể là cô ấy hay không?" Thượng Quan Sở phân tích, ở trong lòng nghĩ, nếu là Mễ Lam Nhi làm, anh còn phải cảm ơn nha.

"Không có khả năng, mỗi lần đều là cô ấy giúp em mua, cô ấy nếu muốn đổi, sẽ không thay em mua." Điềm ấy Diệp Thanh Linh rất rõ ràng, Mễ Lam Nhi đối với cô rất trung thực, tốt lắm, giống như chị em bình thường.

"Cũng không phải? Vậy là ai? Bất luận là ai anh đều cảm ơn người đó." Thượng Quan Sở nghĩ anh cùng Diệp Thanh Linh có cục cưng liền không che dấu được vui mừng.

Cảm ơn? Chẳng lẽ anh thật sự chưa bỏ cuộc? Nhưng lại nghĩ đến về mặt Thượng Quan Sở lại không giống, Diệp Thanh Linh lòng tràn đầy rồi rầm. Trong lúc nói chuyện, Thượng Quan Sở giúp cô làm khô tóc, Thượng Quan Sở đặt máy sấy tóc xuống, ôm Diệp Thanh Linh trên giường, nói: "Đừng nghĩ, là ai rất quan trọng sao?"

"..." Diệp Thanh Linh vẫn tiếp tục nghĩ, không trả lời.

"Sao em phát hiện ra?" Chẳng lẽ vitamin và thuốc tránh thai khác xa nhau lắm sao? Anh cũng có xem qua, bộ dáng lớn nhỏ đều rất giống nhau.

"Hương vị khác nhau." Diệp Thanh Linh lời ít mà ý nhiều chỉ ra vấn đề trọng yếu nhất.

"Hương vị?" Thượng Quan Sở suy tư, "Này anh được người cũng có thể phân biệt sao?"

Mỗi loại thuốc không hề có một hương vị, cô vừa nghe có thể đoán được. Vitamin cô trước đây uống cũng không ít, hương vị kia như thế nào cô không đoán sai. Suy nghĩ nửa ngày, cô cũng không thể suy nghĩ được là ai, về mặt tức giận nói: "Ngủ đi!"

Thượng Quan Sở ôm cô không buông, nói: "Vợ chúng ta có thể hay không..."

Cô biết anh muốn nói gì? Nhân tiện nói: "Tùy người."

Thượng Quan Sở về mặt hưng phấn, nói: "Như vậy chúng ta kiếm con trai đi!" Anh nói xong đặt cô ở dưới thân.

"Ai nói muốn sinh?" Nghe anh nói như vậy, cô phản bác.

Anh cúi đầu dùng cánh môi ngăn chặn môi của cô, câu nói mơ hồ không rõ, "Thuốc cũng không có, em còn không chịu sao!"

"Úm..." Bị anh chặn miệng, cô thế nào cũng không nói ra được. Kỳ thật cô muốn nói, thuốc không còn có thể mua.

Anh cực lực khiêu khích, tựa hồ muốn cùng cô hòa thành một thể. Hai người một trận điên cuồng, Diệp Thanh Linh đã cảm thấy mệt chết đi, nói chuyện đứt quãng, "Dừng... dừng một chút... Được không?"

"Không thể." Anh cực không khách khí bá đạo bỏ lại hai chữ, kế tiếp càng ra sức vận động.

Cô ánh mắt nhắm lại, giả chết.

Thấy cô không đáp lại, về mặt tà cười động tác nhanh hơn, hai tay nâng thắt lưng của cô, mỗi một động tác đều dùng toàn lực làm cô cảm thấy khoái cảm cực độ, anh muốn dùng phương pháp loại này để cô đáp lại anh, phối hợp anh.

Ở thân thể bị khoái cảm tập kích, cô không thể không đáp lại, đầu óc cũng mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, thẳng đến khi cô mệt mỏi, ngủ, anh mới dừng lại.

Đêm khuya, Diệp Thanh Linh tỉnh lại, người đàn ông nào đó lại đem cô đặt ở dưới thân. Cô về mặt hoảng sợ nhìn anh nói: "Anh... Anh muốn làm gì?"

"Sinh con trai, đương nhiên phải ra sức." Anh trả lời rất kiên quyết.

Cô đẩy thân hình rắn chắc của anh, hữu khí vô lực nói: "Đừng... Đừng." Cô thật sự là quá mệt mỏi, nếu cứ thế này, toàn bộ buổi sáng ngày mai đều ở trên giường.

Anh không để ý tới cô, tay tham lam tiến đến bộ ngực của cô.

Cô quỳnh lên, mở miệng liền mắng, "Hỗn đản, nanh cút xuống cho em."

"Thanh Linh em không thể mắng anh." Thượng Quan Sở về mặt đáng thương, nhưng động tác không có dừng lại, tiếp theo cúi đầu giữ lấy môi mềm mại của cô, để cô không thể mắng anh.

Ngày hôm sau, Diệp Thanh Linh ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại, vừa tỉnh dậy liền thấy khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Sở cười đến khuyếch

thành khuynh quốc, hỏi cô "Tình?"

"Em không phải người thực vật đương nhiên sẽ tình." Nhìn anh biểu tình đương nhiên gì đó? Diệp Thanh Linh không khách khí cãi lại.

Thượng Quan Sở sừng sốt hai giây, cười nói: "Đói bụng chưa?"

"Ừm!" Diệp Thanh Linh thần nhiên gật đầu, sau đó rời đi. Vừa đứng lên chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Đúng lúc này Thượng Quan Sở đỡ lấy cô, nói: "Anh giúp em!" Nói xong khom người ôm lấy cô, đi vào nhà tắm.

Anh sẵn sàng lấy ghế cho cô ngồi, nói: "Anh giúp em tắm." Nói xong dùng cái ly lấy nước, lấy kem đánh răng xong rồi đặt trong tay cô.

Diệp Thanh Linh thật sự không có sức, vui vẻ nhận phục vụ. Đánh răng xong, anh thay cô rửa mặt, lúc rửa mặt còn thở dài: "Làn da Thanh Linh thật đẹp!"

"Của anh cũng đẹp lắm." Làn da Thượng Quan Sở có thể nói là khiến phụ nữ đều hâm mộ, đối với điểm ấy Diệp Thanh Linh đánh giá rất đúng.

Rửa xong, anh ôn nhu giúp cô cột tóc, cô ôm đến sofa ngồi.

Đồ ăn đều bày ra hết trên bàn ăn, nghe mùi đồ ăn, Diệp Thanh Linh cảm thấy bụng càng đói bụng, cầm lấy chiếc đũa liền ăn. Thượng Quan Sở ăn với cô. Thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô.

Diệp Thanh Linh vừa ăn thức ăn ngon, nói chuyện phiếm: "Anh vì sao lại luôn miệng nói sinh con trai? Không thích con gái sao?"

"Không phải, chỉ cần là con của Thanh Linh và anh, con gái con trai đều tốt." Thượng Quan Sở giải thích, sợ Diệp Thanh Linh không tin.

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu đối với giải thích của anh tựa hồ thực vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Thời tiết càng ngày càng nóng, Diệp Thanh Linh ở trong nhà không dám ra ngoài, sợ bên ngoài 40 độ nướng cô chịu không nổi. Nhưng hôm nay mỗi tháng một lần, cô phải đến công ty họp. Bởi vì thời tiết quá nóng nên không ra ngoài, cũng không có chuyện gì phát sinh, bình thường hiếm thấy.

Tiền Nguyên cơ hồ mỗi ngày đều điện thoại cho Mễ Lam Nhi, mỗi lần Mễ Lam Nhi cũng không nghe. Nhưng mỗi ngày Tiền Nguyên vẫn đều đặn điện, hy vọng một ngày cô sẽ nghe điện thoại của anh ta. Mỗi đêm lúc ăn cơm, Tiền Nguyên sẽ trực tiếp gọi đến phòng khách, mỗi lần đều là Má Trương nghe. Má Trương là người nhiệt tình, đều nói cho Tiền Nguyên chút chuyện có liên quan đến Mễ Lam Nhi. Tiền Nguyên mỗi lần nghe xong Má Trương nói đều thực lễ phép nói tiếng cảm ơn.

Diệp Thanh Linh muốn đến công ty, Thượng Quan Sở hoà thuận vui vẻ đi theo, đoàn người ra Diệp Trạch, liền hơn mười mấy chiếc xe đi theo phía sau, tựa như hoàng đế đi tuần. Lần này Trương Đình Đình cũng không thể ngồi cùng xe với Diệp Thanh Linh. Vẫn là Mễ Lam Nhi đi xe hơi của Diệp gia với Diệp Thanh Linh, mà Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc vẫn là ngồi bên cạnh Diệp Thanh Linh như thường. Trương Đình Đình cũng không tình nguyện ngồi cùng xe với Tô Phi, ngồi ở ghế sau với anh ta.

Tô Phi nhìn Trương Đình Đình không tình nguyện ngồi chung xe với anh ta, tâm tình có chút bức mình nói: "Không muốn, không có miễn cưỡng cô."

Trương Đình Đình kỳ thật giận vì cô không thể ngồi cùng xe với Diệp Thanh Linh, căn bản là không phải giận vì ngồi cùng xe với Tô Phi. Không hiểu rõ ý Tô Phi nói: "Có ý tứ gì?"

"Cô không muốn ngồi chung xe với tôi, vậy đừng miễn cưỡng." Thanh âm Tô Phi lạnh như băng.

"Ngồi xe mà thôi, có cái gì miễn cưỡng với không miễn cưỡng?" Trương Đình Đình một đầu mờ mịt trả lời, cô chung quy không thể bởi vì yêu thích, mà chuyên môn mời lái xe Diệp gia đưa cô đi công ty đi, ngấm lại hôm nay nhiều xe đến công ty như vậy, cô không tất yếu phải lãng phí nữa.

Nghe cô trả lời như vậy, Tô Phi ngược lại cảm thấy có chút xấu hổ. Anh tựa hồ còn không có rộng lượng với phụ nữ, bởi vậy quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ không thêm nhắc lại.

Trương Đình Đình bị biến thành một đầu mờ mịt, nhưng Tô Phi không thêm nhắc lại, cô cũng không cần phải hỏi lại.

Xe đi ước chừng nửa giờ, còn chưa vào trung tâm thành phố chiếc xe đầu tiên bỗng nhiên ngừng lại.

Diệp Thanh Linh nhìn nhìn Thượng Quan Sở Hoà Nhạc Nhạc, nói: "Không phải có sát thủ chứ?"

"Rất có khả năng." Đối với việc ra ngoài thường xuyên gặp sát thủ, Thượng Quan Sở về mặt trấn định trả lời.

"Thanh Linh cùng một chỗ với anh, tôi chỉ biết không có chuyện lành." Nhạc Nhạc liếc mắt Thượng Quan Sở một cái, báo oán nói. Nói xong, liền xuống xe xem xét.

Cửa xe vừa động một chút, đã có viên đạn bay lại, Nhạc Nhạc cùng Thượng Quan Sở đều phản ứng cực nhanh, hai người cơ hồ đồng thời kim thân thể Diệp Thanh Linh xuống, chính mình cũng tránh né đúng lúc, chưa trúng đạn.

"Xem ra người được cử tới làm việc thật chuyên nghiệp nha!" Nhạc Nhạc thở dài.

"Thế nhưng biết chúng ta ngồi xe này, làm việc rất tốt." Đối với điểm ấy, Thượng Quan Sở không thể không khen họ.

Thượng Quan Sở đã tính ra ngoài, liền đối mặt với kẻ địch, súng cũng không thể quên mang theo. Tô Phi mang theo huynh đệ sở bang đều xuống xe phản kích.

Bởi vì con đường phía trước bị đối phương phá hủy, xe chỉ có thể toàn bộ dừng lại. Lúc này Nhạc Nhạc nói: "Bang này là của người lần trước trên đường cao tốc."

"Anh nói đây là người của Đông Vinh sai tới?" Diệp Thanh Linh nhỏ giọng nói.

"Có thể." Thượng Quan Sở nói như vậy, mở một cửa xe khác, bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, xe ở dọc đường bị tắc chỉ có thể bất động, đối thủ đã biết họ ở trong chiếc xe này, nên rời khỏi xe là biện pháp tốt nhất.

Đi ngang qua nhiều xe, người ở bên trong nghe được tiếng súng cũng không dám xuống xe, đều chỉ có thể ôm đầu ngồi trong xe. Đều hy vọng viên đạn có mắt không bắn trúng họ.

Theo hướng phát ra của viên đạn có thể thấy người mai phục ở đó, là bên trái sườn núi, có một cái hang, núi cũng không cao lắm, chính phủ vốn dĩ tính phá ngọn núi đó đi làm thành công viên.

Bên phải đã san bằng, là một quảng không, công ty đầu tư bất động sản không lâu trước mua quảng trống kia, tính xây kho hàng. Đối thủ chọn đường này cho thấy hần hần điều tra rất tốt. Nhưng bởi vì bên phải bằng phẳng, không có cây cỏ nào, sát thủ không có mai phục ở bên phải. Cứ như vậy, bọn họ chỉ cần theo cửa xe bên phải xuống xe, sau đó thần không biết quỷ không hay tránh xe hần ở mặt phải, sẽ giảm bớt nguy hiểm rất lớn.

Mấy người xuống xe, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tô Phi cùng anh em bang sở cũng thở dài một hơi. Cứ như vậy, mọi người bắt đầu đánh trả, hướng về phía viên đạn bay tới. Nhạc Nhạc đồng dạng lấy một cây súng ngắn, chỉ cần đối phương nổ súng, hần có thể trong một giây tìm được vị trí người nổ súng, không đến vài phút, hần liền đánh trúng vài kẻ địch.

Thượng Quan Sở bảo vệ Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi cũng cảnh giác cao độ nghe gió thổi cỏ lay chung quanh.

Tiếng súng ngừng lại, vốn dĩ chiến đấu kịch liệt nghe được một cái cây rơi xuống, người mai phục trên núi đã bỏ chạy hết. Lại qua vài phút, Tô Phi quyết đoán lại hướng một trận phản công cuồng loạn đến ngọn núi, nhưng ngọn núi lại không có chút động tĩnh.

Mọi người ngừng lại, Tô Phi dẫn theo anh em bang sở đi từng bước tới gần trên sườn núi, hơn mười phút sau, Tô Phi ở trên núi kêu lên: "Tất cả đều đi rồi."

Anh em bang Sở vừa nghe đều hưng phấn kêu lên, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh thế này mới yên tâm đứng dậy.

Đúng lúc này, Mễ Lam Nhi bỗng nhiên kêu to, "Cẩn thận." Nói còn chưa xong đã đem Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh gục xuống.

Ngay lúc Mễ Lam Nhi lên tiếng, tiếng súng vang lên, viên đạn nhanh chóng từ một chiếc xe bay ra, trúng vào sau lưng Mễ Lam Nhi.

Nhạc Nhạc cùng Tô Phi liền cùng anh em bang Sở bắn vào trong xe, tiếng súng qua đi, trong xe không có chút động tĩnh. Nhạc Nhạc cùng vài anh em trong bang Sở nháy mắt liền bao vây xe, hơn mười họng súng chỉ vào xe, chỉ cần người trong xe hơi động một chút, sẽ nháy mắt bị bắn thành cái sàng.

"Xuống dưới." Nhạc Nhạc hung hăng đá cửa xe.

Cửa xe chậm rãi mở ra, người ở bên trong té lộn nhào trong xe, giờ hai tay lên, thanh âm run run nói: "Đừng... Đừng... Đừng giết tôi."

"Đông Vinh." Nhìn người từ trong xe đi ra, Nhạc Nhạc khẳng định kêu ra tên người nọ.

Đông Vinh nhìn mắt Nhạc Nhạc, thân thể như run run như cái sàng trấu, thanh âm mơ hồ không rõ, "Đừng, đừng giết tôi, tôi... Tôi cũng không dám nữa."

Thời điểm mấu chốt, Nhạc Nhạc không phải là một người dễ xúc động, kêu người bang sở bắt Đông Vinh lại, mới đi đến Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh. Tô Phi cùng người của hần sợ có người sẽ đột nhiên nổ súng nên điều tra mấy chiếc xe.

Đúng lúc này, xe cảnh sát đến đây, cảnh sát xuống xe ít nhất cũng có tới trăm người, thấy Tô Phi liền về mặt lấy lòng.

Nhạc Nhạc đi tới Diệp Thanh Linh, thấy Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở hai người sắc mặt tái nhợt ôm Mễ Lam Nhi. Nhìn thấy cảnh sát, nhìn thấy xe cứu thương đến cùng xe cảnh sát, Diệp Thanh Linh không chút suy nghĩ nói với Thượng Quan Sở: "Mau ôm Mễ Lam Nhi lên xe cứu thương." Bây giờ không có bác sĩ, cô chỉ có thể nhờ đến xe cứu thương.

"Thanh Linh, em không sao chứ? Mễ Lam Nhi bị thương sao?" Nhạc Nhạc rất nhanh chạy về phía trước hỏi.

"Ừ, đều là vì cứu chúng tôi." Diệp Thanh Linh sắc mặt tái nhợt, vì cái gì mỗi lần đều là Mễ Lam Nhi bị thương chứ? Lần trước ở nhà sách cô chịu qua một lần thương, lần này lại là cô. Nhớ tới lời nói của Tiền Nguyên, cô làm sao ăn nói với Tiền Nguyên. Lần này Mễ Lam Nhi bị thương rất nặng, chỉ hy vọng không có thương tổn gì nhiều.

Nhạc Nhạc vỗ vỗ bả vai Diệp Thanh Linh tỏ ý an ủi, đi theo Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đến xe cứu thương.

Hết thấy còn lại đều giao cho cảnh sát xử lý, Tô Phi giao Đông Vinh cho cảnh sát. Sau đó đưa Trương Đình Đình về Diệp gia. Trương Đình Đình thế nào cũng không nguyện ý về nhà, muốn đi theo đến bệnh viện. Tô Phi không có cách nào, chỉ có thể để anh em bang Sở đều đi theo đến bệnh viện.

Bệnh viện đứng đầu thành phố A, Diệp Thanh Linh gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng giải phẫu, không tự giác nắm lấy tay Thượng Quan Sở, bởi vì khăn trướng, móng tay của cô đâm vào tay Thượng Quan Sở. Bởi vì đau đớn, Thượng Quan Sở nhíu nhíu mày, vẫn để cô cẩu đi, để móng tay của cô cẩu anh ra vết máu thật sâu. Tay kia thì thực ôn nhu cầm tay cô, nói: "Đừng lo lắng, Mễ Lam Nhi sẽ không chết."

"Ừ!" Diệp Thanh Linh tuy rằng đồng ý như vậy, nhưng tâm lý lo lắng một chút cũng không có giảm bớt, nắm lấy tay Thượng Quan Sở cũng một chút cũng chưa buông lỏng.

Trương Đình Đình vốn dĩ muốn đến an ủi Diệp Thanh Linh, cúi đầu liền nhìn thấy mu bàn tay Thượng Quan Sở có máu chảy ra, nói: "Thanh Linh, cô mau buông tay."

Diệp Thanh Linh nghe Trương Đình Đình nói như vậy, mới tỉnh ngộ lại, rất nhanh buông tay ra, chỉ thấy mu bàn tay Thượng Quan Sở có mấy vết móng tay đã chảy máu, về mặt ấy nãy nói: "Thực xin lỗi, em... Em không phải cố ý."

"Không có việc gì, Vết thương nhỏ hai ngày là khỏi." Thượng Quan Sở ôm cô vào trong lòng an ủi, không muốn cô bởi vì chuyện nhỏ vậy mà áy náy.

Nghe Thượng Quan Sở nói như vậy, Diệp Thanh Linh xúc động sâu trong lòng, nước mắt lập tức chảy ra. Không biết bởi vì bị hành động của Thượng Quan Sở cảm động mà khóc, hay bởi vì Mễ Lam Nhi cứu cô mà khóc.

Thượng Quan Sở cùng Trương Đình Đình càng an ủi, nước mắt lại càng chảy nhiều, nhưng chẳng qua không ra tiếng, chỉ yên lặng như vậy rơi nước mắt.

Nhạc Nhạc thấy Diệp Thanh Linh khóc, cũng sợ tới mức không nhẹ, bước lên phía trước an ủi, "Thanh Linh, em đừng khóc được không? Nhìn thấy em khóc, anh cũng muốn khóc." Nhạc Nhạc về mặt chân chính bộ dáng muốn khóc.

"Đúng vậy, Mễ Lam Nhi sẽ không có việc gì, anh cũng không có việc gì." Thượng Quan Sở an ủi nói, nhìn thấy cô yên lặng khóc như vậy so với giết anh còn khó chịu hơn.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh khóc, càng nhìn mặt cũng đi theo nhăn lại một chỗ, tiếp theo thật sự khóc lên, hơn nữa còn lớn tiếng khóc, lúc này Diệp Thanh Linh hoảng sợ, vội vàng lau nước mắt không nghe theo sự điều khiển, nói: "Nhạc Nhạc sao lại khóc?"

"Đều tại em a, nhìn em khóc anh cũng bị lây bệnh, cái này tốt lắm, tuyến nước mắt của anh rất miễn cưỡng giờ muốn ngừng cũng ngừng không được." Nhạc Nhạc vừa khóc vừa nói, tựa hồ thật sự thực thương tâm.

"Lại có loại quái bệnh này, thật sự là quái thai." Thượng Quan Sở liếc mắt Nhạc Nhạc khóc rất hăng say một cái.

"Tôi cũng không muốn nha, nhưng trời sinh như vậy, tôi phải làm sao bây giờ?" Nhạc Nhạc khóc được kêu một cái thương tâm, làm cho người ta nghe xong, còn nghĩ người thân anh ta mới chết.

Diệp Thanh Linh thật vất vả ngừng nước mắt, khôi phục trấn định nói: "Anh muốn khóc bao lâu?"

"Hai tiếng." Nhạc Nhạc vừa khóc vừa nói.

"A, lâu như vậy? Anh không mệt sao?" Trương Đình Đình cảm thấy không thể tưởng tượng, trước kia chưa thấy Nhạc Nhạc khóc, cái này vừa thấy, khiến cô như bị thiên lôi đánh cháy chết.

"Mệt nha!" Anh cũng không muốn, được không.

"Vậy anh tiếp tục đi!" Diệp Thanh Linh thần nhiên nói, đã khóc xong, lòng của cô bình tĩnh rất nhiều.

Lúc này có 1 cô y tá từ phòng giải phẫu đi ra, lạnh lùng nói: "Khóc cái gì khóc, còn chưa có chết liền khóc tang, có phải hay không quá sớm. Nơi này là bệnh viện, không phải chợ."

Mọi người tập thể liếc nhìn y tá một cái, đồng loạt cùng nghĩ khóc tang có thể ở chợ sao? Không hiểu biết. Không hện mà cùng nhau nhìn về y tá.

Chương 73: Hôn mê bất tỉnh

Thượng Quan Sở lẳng lặng nhìn Diệp Thanh Linh nói chuyện, nhìn sắc mặt tái nhợt của Mễ Lam Nhi. Không biết qua bao lâu, anh chỉ biết bác sĩ đến xem hai lần, y tá đến đổi thuốc vài lần. Anh nhìn nhìn thời gian đã 9 giờ. Từ giữa trưa đến bây giờ cũng đã 10 mấy tiếng, Diệp Thanh Linh không có ăn cơm, nước cũng không uống một ngụm chỉ nói nói như vậy.

"Thanh Linh, chúng ta trở về đi!" Thượng Quan Sở khuyên nhủ.

"Em đi rồi, Lam Nhi phải làm sao bây giờ?" Diệp Thanh Linh thì thảo tự nói.

"Anh sẽ phái người đến chăm sóc Lam Nhi, hơn nữa Tiền Nguyên cũng sẽ đến nhanh thôi!" Nhìn cô không ăn không uống ngồi bên giường Mễ Lam Nhi như vậy anh rất là đau lòng.

"Đợi Tiền Nguyên đến em sẽ đi" Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở, thực sự nói.

"Nhưng mà em một ngày chưa ăn gì rồi, đói bụng làm sao bây giờ?" Thượng Quan Sở cau mày nói.

Vậy đến khi nào, anh còn muốn hỏi cô có đói bụng không, thanh âm lạnh lùng nói: "Đừng khẩn trương, trong bụng em còn không có con trai bảo bối của Thượng Quan Sở anh, không đói."

Thượng Quan Sở sắc mặt nhất thời trắng bệch, đặc biệt oan uổng nhìn Diệp Thanh Linh giải thích: "Thanh Linh, anh không có ý này."

"Nếu Mễ Lam Nhi có thể tỉnh, anh có ý gì cũng được." Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở một cái thản nhiên nói.

"Khương Thừa có lẽ có biện pháp." Thượng Quan Sở nhún mi nói.

Vừa nghe Khương Thừa có lẽ có thể làm Mễ Lam Nhi tỉnh lại, Diệp Thanh Linh vội la lên: "Sao anh không gọi anh ta về?"

"Nghe nói hần lên thành phố tìm thầy thuốc học châm cứu, đã một tháng, một chút tin tức về Khương Thừa cũng không có, một tháng này tựa như bốc hơi khỏi nhân gian rồi." Đối với chuyện ấy, Thượng Quan Sở đã kêu Tô Phi gắng sức đi thăm dò Khương Thừa ở đâu.

"Khương Thừa chưa nói học châm cứu với ai?" Một người đàn ông to lớn đột nhiên mất tích, quả thật khả nghi.

"Hần cho tới bây giờ đều làm theo ý mình, đến nơi nào chưa bao giờ nói với ai nhưng thế nào cũng không gặp nguy hiểm." Một thiên tài y học như vậy, mặc kệ là bạn bè hay là phía đối địch phương đều chỉ biết lôi kéo hần.

Diệp Thanh Linh cau mày cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: "Dịch Hiểu Huyền có biết không?"

"Anh đi hỏi Thiếu Kiệt một chút." Thượng Quan Sở nói xong liền ra khỏi phòng bệnh.

"Không được." Diệp Thanh Linh gọi anh lại.

Thượng Quan Sở dừng chân, nhìn cô, chờ cô nói chuyện.

"Hỏi Dịch Thiếu Kiệt cũng vô dụng, anh tự mình đi tốt hơn." Diệp Thanh Linh thành khẩn đưa ra ý kiến.

Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh, nghĩ nghĩ nói: "Thanh Linh em không phải muốn anh đi bán sắc chứ?"

"Nếu như có thể, anh cũng nên thử xem." Diệp Thanh Linh nói xong nhìn về phía Mễ Lam Nhi vẫn nằm không nhúc nhích.

Thượng Quan Sở trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị, nói: "Nếu có thể làm Mễ Lam Nhi tỉnh lại, bán sắc cũng đáng." Nói xong liền ra cửa.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu có chút đăm chiêu nhìn bóng dáng Thượng Quan Sở rời đi, sau đó quay đầu nói với Mễ Lam Nhi: "Mễ Lam Nhi, cô nhất định phải tỉnh lại. Tỉnh lại nhìn xem bộ dáng Thượng Quan Sở bán sắc như thế nào?" Cô biết Mễ Lam Nhi luôn luôn thích xem náo nhiệt.

Thượng Quan Sở rời đi không lâu, Tiền Nguyên vội vàng đi vào bệnh viện, dọc đường đi không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, dùng cách nhanh nhất để đến bệnh viện.

Tiền Nguyên vừa đến, Diệp Thanh Linh mới yên tâm ra phòng bệnh, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiền Nguyên, cô áy náy cúi đầu, như một đứa trẻ, nói: "Tiền

Nguyên thực xin lỗi, tôi đã không chiều cố tốt Mễ Lam Nhi." Đây là chuyện Tiền Nguyên trước lúc rời khỏi nhà họ Diệp phó thác cho cô, lúc đó cô cũng đáp ứng rồi, nhưng không bao lâu, cô lại làm cho Mễ Lam Nhi vì cứu mình bị thương, cô thế nào đối mặt được với Tiền Nguyên.

Tiền Nguyên mặt lạnh nghiêm, mắt nhìn Diệp Thanh Linh cúi đầu giải thích, nói: "Nếu như giải thích có thể giải quyết hết vấn đề, tôi nguyện ý nói 1000 lời xin lỗi." Nói xong liền vội vã vào phòng bệnh.

Thượng Quan Sở giúp Diệp Thanh Linh, nói: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Diệp Thanh Linh thân thể run run, sắc mặt trắng bệch dọa người, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở nói: "Chúng ta đi tìm Dịch Hiểu Huyền được không?"

Nhìn bộ dáng cô hồn lạc phách bay, Thượng Quan Sở không đành lòng cự tuyệt, "Được, chúng ta đi." Nói xong giúp đỡ Diệp Thanh Linh ra bệnh viện, đến nhà họ Dịch.

Đến nhà họ Dịch, Dịch Thiếu Kiệt cũng ở trong nhà, nhìn Thượng Quan Sở liền cười hỏi: "Thượng Quan sao lại đến đây?" Nghĩ Thượng Quan Sở anh một năm số lần đến nhà họ Dịch đếm trên đầu ngón tay, hơn nửa mỗi lần đến đều là vì thăm bà nội. Đối với việc hôm nay Thượng Quan Sở đột nhiên đến, Dịch Thiếu Kiệt đương nhiên tò mò.

Thượng Quan Sở mở miệng liền hỏi, "Hiểu Huyền đâu?"

Dịch Thiếu Kiệt vừa nghe liền hiểu rõ ý đồ Thượng Quan Sở đến, hơn nữa nhìn thấy Diệp Thanh Linh từ trên xe xuống, hẳn càng có thể xác định bọn họ là vì tìm Khương Thừa mà đến.

Thượng Quan Sở vừa hỏi vừa giúp Diệp Thanh Linh vào biệt thự nhà họ Dịch. Vừa vào cửa, chỉ thấy bà Dịch đặc biệt rảnh rỗi ngồi uống trà trên sofa, nhìn thấy bà Dịch, Thượng Quan Sở cười tiến lên tiếp đón: "Bà nội Dịch, gần đây khỏe không?"

"Tốt, Tốt. Tiểu Bò Đào hôm nay lại đến đây thăm bà nội?" Bà Dịch nét mặt già nua cười thành một đoàn, đứng dậy kéo Thượng Quan Sở ngồi trên sofa, sau đó lại nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Linh Linh gần đây khỏe không? Khi nào thì sinh cháu cho ta ôm một cái?"

Diệp Thanh Linh một lòng nghĩ chuyện Mễ Lam Nhi, một lòng nghĩ tìm Khương Thừa, thản nhiên trả lời: "Tôi tốt lắm, nhưng mà Mễ Lam Nhi không tốt."

"Nha đầu Mễ Lam Nhi kia làm sao vậy?" Mấy năm nay Mễ Lam Nhi làm trợ thủ của Thượng Quan Sở cũng đã tới nhà họ Dịch vài lần, Mễ Lam Nhi bộ dạng xinh đẹp, thông minh, thực làm bà nội thích. Bởi vậy bà Dịch vừa nghe Mễ Lam Nhi gặp chuyện không may liền đặc biệt quan tâm hỏi.

"Cô ấy trúng đạn, tuy nói mạng giữ được, nhưng hiện tại vẫn hôn mê." Thượng Quan Sở nói ra tình huống hiện tại của Mễ Lam Nhi.

"Khương Thừa cũng không có biện pháp?" Bà nội nói.

"Khương Thừa không biết chạy đi đâu, chúng cháu đến đây là xem Hiểu Huyền có biết Khương Thừa ở đâu hay không." Thượng Quan Sở nói.

"Chuyện này liền giao cho ta đi! Các cháu vẫn đừng nên đi hỏi." Bà nội đặc biệt khôn khéo, nhìn Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh hai người đều đến nhà họ Dịch, biết sự tình nghiêm trọng, liền tự động giúp đỡ.

"Cám ơn bà nội." Diệp Thanh Linh thấy có chuyển biến, khoe miệng lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

"Ta đi hỏi một chút! Tiểu Bò Đào, Linh Linh đừng có gấp." Bà nội dứt lời liền đi lên lầu.

Lão thái thái lên lầu trực tiếp mở cửa vào phòng Dịch Hiểu Huyền, nói: "Hiểu Huyền đang làm cái gì?" Thanh âm thực ôn nhu, bộ dáng thực hiền lành.

"Bà nội, không phải nói đừng làm phiền con?" Dịch Hiểu Huyền từ trên giường đứng lên, thanh âm ngọt ngào kêu.

"Sớm như vậy liền ngủ? Ngủ được sao?" Bà Dịch đối với hành vi của Dịch Hiểu Huyền tỏ vẻ hoài nghi.

"Anh không cho con ra ngoài con không ngủ thì làm gì chứ?" Dịch Hiểu Huyền bĩu môi thăm oán.

"Thiếu Kiệt không phải không cho con ra ngoài, mà là không cho con đi quần quít lấy Tiểu Bò Đào." Dịch bà nội nói.

Dịch Hiểu Huyền không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng nhìn bà nội.

Bà Dịch tùy ý ngồi ở mép giường, nghiêm mặt nói: "Khương Thừa đi đâu vậy?"

"Con nào biết, hẳn đi đâu có nói cho con." Dịch Hiểu Huyền ánh mắt lóe ra.

Bà Dịch trực tiếp chọc thủng lời nói dối của Dịch Hiểu Huyền, nói: "Đừng giả bộ, Khương Thừa đi không phải vì con sao, sao con lại không biết?"

"Con thật không biết." Dịch Hiểu Huyền nháy mắt không dám nhìn bà nội.

"Không biết không sao, chẳng qua có một số việc, ta đi nói cho Thiếu Kiệt biết." Bà Dịch vừa nói vừa đứng dậy ra ngoài.

Dịch Hiểu Huyền vừa nghe, nóng nảy. Vội hỏi: "Khương Thừa đến thành phố C."

Dịch bà nội dừng bước chân, nói: "Ở đâu?"

"Núi Lãng Không thành phố C." Dịch Hiểu Huyền không tình nguyện nói bổ sung.

"Tốt, đây mới là cháu gái ngoan của bà." Bà Dịch nói xong ra ngoài xuống lầu, trực tiếp đem tin tức Khương Thừa nói cho Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh biết tin tức, nói thật nhiều câu cảm ơn với bà Dịch sau mới rời nhà họ Dịch.

Vừa ra khỏi nhà họ Dịch, Thượng Quan Sở liền đem tin tức Khương Thừa nói cho Ngô Vân, kêu hắn đi tìm Khương Thừa về.

Thành phố C không có người của bang Sở, bởi vậy Ngô Vân suốt đêm đặt vé máy bay tự mình đến thành phố C tìm Khương Thừa.

Tiền Nguyên vào phòng bệnh, nhìn Mễ Lam Nhi lẳng lặng nằm, anh ta không thể tin được một người vui vẻ lại biến thành như vậy. Đến gần bên người Mễ Lam Nhi, cầm tay tái nhợt, đau lòng vạn phần nói: "Lam Nhi, em tỉnh đi, anh là Tiền Nguyên, là Tiền Nguyên người em hận nhất, em mở mắt nhìn anh được không?" Cho dù là hận anh ta cũng không sợ, chỉ cần cô có thể tỉnh lại, bị cô mắng anh ta cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Mễ Lam Nhi vẫn lẳng lặng nằm như vậy, tựa như đang ngủ, chỉ là sắc mặt tái nhợt 1 chút.

Anh ta nắm tay cô, tay bắt đầu run run lên, vẻ mặt thống khổ, tiếp tục nói: "Lam Nhi, anh biết em có thể nghe anh nói chuyện, anh biết mà."

"Em biết không? Ngày đó anh bị em đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, anh một chút cũng không tức giận. Anh giận chính là ba anh, bởi vậy anh nôn nóng về thành phố C tìm ba anh lý luận. Ba anh không cho anh quen em, không cho anh cưới em, anh mới tức giận. Anh chộc tức ba, ba mới chứng nhận thân phận anh không cho anh rời nửa bước khỏi thành phố C."

Tiền Nguyên nghe điện thoại của Tô Phi gọi nói Mễ Lam Nhi trúng đạn rồi, tính mạng không biết như thế nào, anh ta bỏ chạy đến chỗ thị trường Tiền muốn chứng nhận thân phận. Nhưng thị trường Tiền lại không nghe lời con trai, thế nào cũng không cấp. Cuối cùng Tiền Nguyên ở trước mặt cha quý hai tiếng, mới lấy đến giấy chứng nhận thân phận, lấy xong liền vội vàng đến sân bay.

Tiền Nguyên nói xong, lâm vào ký ức.

"Anh biết em hận anh ngày hôm đó em thấy không phải là sự thật sao em không nghe anh giải thích?"

"Hôn lễ ngày đó, em rời đi xong, anh như nổi điên đi khắp nơi tìm em, nghe nói em ở 1 thị trấn nhỏ, anh liền đến nhưng anh đến đâu cũng không thấy em." Anh ta vừa nói, nước mắt cũng chảy xuống dưới.

"Anh cảm ảnh đi khắc nơi hòi gấp rất nhiều người nhưng họ đều không thấy anh liền biết em tránh né anh." Nước mắt nóng bỏng Tiền Nguyên giọt trên tay tái nhợt của Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi vẫn là lẳng lặng ngủ như vậy, vẫn không nhúc nhích.

"Nhưng anh vẫn không bỏ cuộc, nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn tìm em, không ngờ cuối cùng anh biết em làm trợ lý của thiếu gia Sở, bởi vậy anh bỏ chạy đến nhà họ Diệp tìm Thượng Quan Sở, hướng anh ta đòi người. Nhưng mà em không trở về thành phố C, em còn hận anh, anh muốn giải thích nhưng em không cho anh cơ hội."

Tiền Nguyên nói rất nhiều, nhưng là Mễ Lam Nhi vẫn là không có nửa điểm phản ứng. Tuy anh ta biết anh ta nói cô căn bản là không muốn nghe, nhưng anh ta muốn ở bên người cô nói chuyện, như vậy ở trong mơ cô mới không sợ hãi, mới không cảm thấy cô độc.

"Lam Nhi, em biết không? Kỳ thật anh không chán ghét em quá khứ anh. Khi đó, em cả ngày luôn có ý vô tình xuất hiện trước mặt anh em nói là em vui kỳ thật anh cũng muốn nói là anh thích em. Nhưng là khi đó em còn nhỏ, bởi vậy anh mới mặc kệ em, mới có thể nói lời khó nghe với em. Kỳ thật ý anh không phải vậy." Tiền Nguyên nói xong, nghĩ đến khi đó cô đáng yêu, nghĩ đến khi đó cả ngày cô không có việc gì đi theo anh ta nói anh ta phải gả cho cô, trên mặt không tự giác lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Lúc lâu, Tiền Nguyên tiếp tục nói: "Ngày đó em nhất định nhìn thấy anh ôm Từ Di, bởi vậy mới tức giận rồi đi! Ngày đó là Từ Di bỗng nhiên vọt vào phòng thay đồ của anh ôm anh, anh vốn muốn đẩy cô ấy ra, nhưng cô ấy nói cô ấy chóng mặt còn nói chết cũng không buông. Nhưng anh không đồng ý, còn đẩy cô ấy ra, nào biết cô ấy không buông, em bỏ chạy. Em trốn như vậy anh đã tìm em 3 năm rồi." Anh ta nói xong trên mặt lộ ra cười chua xót.

"Em tỉnh lại được không? Lam Nhi." Anh ta vẫn nói chuyện đến khuya, cuối cùng nắm tay cô ghé vào mép giường ngủ. Thẳng đến hừng đông y tá đến xem xét mới tỉnh lại.

Diệp Thanh Linh một đêm ngủ không yên, nhắm mắt lại lại thấy hình ảnh Mễ Lam Nhi bị thương. Trong mộng vài lần bừng tỉnh, luôn mơ thấy có người muốn đuổi giết cô, sau đó Mễ Lam Nhi luôn đột nhiên xuất hiện cứu cô, Mễ Lam Nhi trúng đạn rồi ngã xuống.

"Không cần, đừng cứu tôi." Trời tờ mờ sáng, mới vừa ngủ không lâu Diệp Thanh Linh lại kêu sợ hãi tỉnh lại.

"Thanh Linh, em làm sao vậy? Không có việc gì, không có việc gì, là nằm mơ, Mễ Lam Nhi không có việc gì, hiện tại có Tiền Nguyên chiếu cố." Thượng

Quan Sờ đau lòng ôm Diệp Thanh Linh về mặt hoảng sợ từ trong mộng bừng tỉnh. Diệp Thanh Linh thật vất vả lấy lại tinh thần, thì thảo tự nói, "Thì ra là mơ Mễ Lam Nhi không có việc gì là tốt rồi."

Diệp Thanh Linh tỉnh lại lại thấy cũng ngủ không được, đứng dậy rửa mặt chải đầu, tóc cột đuôi ngựa đơn giản phía sau. Bởi vì ngủ không tốt, toàn bộ đôi mắt đều đen.

"Mễ Lam Nhi thế nào? Ngô Vân tìm được Khương Thừa chưa?" Rửa mặt chải đầu xong, Diệp Thanh Linh hỏi.

"Mễ Lam Nhi vẫn mê man bất tỉnh, Ngô Vân rạng sáng 2 giờ lên máy bay, vừa mới tới núi Lăng không." Thượng Quan Sờ trả lời.

"À." Diệp Thanh Linh trên mặt tràn đầy thất vọng. Nếu tỉnh lại chắc chắn sẽ tốt hơn.

"Đừng quá lo lắng, chúng ăn sáng xong sẽ biết tin tức của Khương Thừa." Thượng Quan Sờ an ủi Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng lôi kéo tay cô.

Vừa dùng xong bữa sáng, Ngô Vân liền gọi điện thoại đến, "Thiếu gia Sờ, căn cứ lời nói của nông dân, núi Lăng Không có một đại sư châm cứu, nhưng núi Lăng Không xe lên không được nếu đi bộ lên phải 3 ngày mới tới."

Thượng Quan Sờ nghe xong, im lặng một lát nói: "Hai ngày, cho người thời gian hai ngày, mặc kệ thế nào đều phải lên núi đem tìm trở về Khương Thừa cho tôi."

Ngô Vân ở trong điện thoại kêu khổ, "Thiếu gia Sờ, hai ngày căn bản không có khả năng, nơi nông dân nói đường núi vô cùng dốc, hàng năm đều có rất nhiều người vì lên núi cầu y mà rơi xuống núi toi mạng. Bọn họ nói Khương Thừa có thật sự ở trên núi hay không cũng không chính xác. Khả năng... Khả năng..." Ngô Vân ấp a ấp úng không biết nên nói tiếp như thế nào.

"Khả năng gì?" Thượng Quan Sờ lạnh lùng hỏi.

Chẳng sợ cách điện thoại, Ngô Vân cũng cảm thấy hơi thở ác ma, không khỏi tóc gáy dựng thẳng đứng, nói: "Khả năng... Rơi xuống núi."

"Chỉ là có thể, không phải nhất định. Cậu, lập tức lên núi cho tôi." Thượng Quan Sờ đối với điện thoại lạnh lùng nói.

Ngô Vân thanh âm chiến đấu nói: "Tôi... Tôi vậy chậm rãi lên núi." Anh ta cũng không muốn bởi vì quá mau, mà rơi xuống núi bỏ mình.

Ngô Vân nói chuyện liền treo điện thoại, Thượng Quan Sờ lạnh nghiêm mặt, Diệp Thanh Linh khẩn trương nhìn Thượng Quan Sờ hỏi: "Sao gì vậy?"

"Ngô Vân nói núi Lăng Không kia xe căn bản không thể đi lên, chỉ có đi bộ, ít nhất cũng phải ba ngày. Hơn nữa đường đi nguy hiểm, nhiều người vì cầu y mà bỏ mạng." Thượng Quan Sờ đem lời Ngô Vân toàn bộ nói ra.

Diệp Thanh Linh nghe xong im lặng, thật lâu sau mới nói: "Đừng để Ngô Vân đi. Em không muốn anh ấy cũng..." Kia rơi xuống núi bỏ mình khiến cô thế nào cũng nói không nên lời.

"Được." Thượng Quan Sờ nghe xong Diệp Thanh Linh nói như vậy, liền gọi điện thoại phân phó Ngô Vân khoan lên núi hành động.

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Nhạc Nhạc hỏi.

"Em lên núi Lăng Không, như vậy đi." Diệp Thanh Linh kiên định ra quyết định.

"Thanh Linh, nếu cậu muốn đi, nơi đó nguy hiểm như vậy, cậu đi được không?" Nhạc Nhạc khuyên nhủ.

"Đúng đó, anh kêu người khác đi." Thượng Quan Sờ cũng cùng Nhạc Nhạc khuyên bảo.

"Phải người khác? Mạng người khác cũng không phải là mạng sao?" Diệp Thanh Linh lạnh lùng nói.

Nhìn cô mặt lạnh đến phát lạnh, Thượng Quan Sờ Hoà Nhạc Nhạc cũng không dám nhiều lời, cũng đứng, mạng người khác cũng là mạng, bọn họ quá ích kỷ.

Bởi vì Diệp Thanh Linh quyết định, đương thiên Thượng Quan Sờ, Nhạc Nhạc, Tô Phi, Từ Ngôn bốn người cùng Diệp Thanh Linh lên máy bay đến thành phố C.

Lúc Tiền Nguyên nghe nói Diệp Thanh Linh vì tìm Khương Thừa lên núi Lăng Không hoảng sợ, nơi đó là bọn họ có thể đi sao? Tuy nói anh ta không đi qua, nhưng có nghe nói qua, đi lên chỗ đó không có mấy người trở về.

Tiền Nguyên nôn nóng điện thoại Thượng Quan Sờ. Nhưng là vẫn không có người nghe, anh ta biết bọn họ hiện tại khẳng định đang ngồi máy bay. Qua một giờ sau, Tiền Nguyên lại điện thoại Thượng Quan Sờ, cuối cùng cũng nghe, chuyển được sau, anh ta nói: "Thiếu gia Sờ, các người trăm ngàn đừng lên núi Lăng Không nơi đó rất nguy hiểm."

"Không có việc gì, tôi sẽ xử lý." Thượng Quan Sờ thực tự tin, anh không tin một cái núi Lăng Không có thể làm khó anh.

"Các người có thể xác định Khương Thừa thật sự lên núi Lăng Không sao? Lời phiến diện từ Dịch Hiểu Huyền, các người đừng tin tưởng." Tiền Nguyên

liền sợ tin tức bọn họ không đáng tin, sợ Khương Thừa không tìm được, lại có người chết.

"Ngô Văn tra qua, nơi nông dân nói cũng chứng thật thật sự Khương Thừa lên núi Lăng Không, anh yên tâm đi, chăm sóc tốt cho Mễ Lam Nhi, chúng tôi nhất định đem Khương Thừa trở về, hơn nữa nhờ hấn cứu Mễ Lam Nhi tính." Anh tin tưởng năng lực Khương Thừa, hấn so với các chuyên gia giỏi hơn.

Thượng Quan Sở nói xong liền cắt điện thoại, Tiền Nguyên cầm điện thoại ngậy người phát ngốc. Mễ Lam Nhi không tệ, mới có bạn bè chân chính, khó trách Mễ Lam Nhi không cùng hấn về thành phố C, thì ra ở trong này mới là nhà của Lam Nhi.

Mà Diệp Thanh Linh biết là Tiền Nguyên gọi tới, hỏi: "Mễ Lam Nhi có khỏe không!"

"Không có việc gì, em yên tâm đi!" Thượng Quan Sở nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng Diệp Thanh Linh nói.

Ngồi trên xe, Diệp Thanh Linh tò mò hỏi: "Có vài người theo chúng ta?" Trước kia anh bắt luận đi nơi nào đều có một đám người đi theo, cô liền lập tức tò mò với bọn họ.

"Còn có người, buổi tối đi ra, sáng mai chúng ta phải đi tìm Khương Thừa." Thượng Quan Sở cười nói.

"Ừm." Diệp Thanh Linh cũng không có ngạc nhiên, không thêm hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

Đến thành phố C, bọn họ nghỉ chân ở một thị trấn nhỏ cách núi Lăng Không không xa. Nơi nghỉ chân là nhà bạn của Ngô Văn, tương đối tin cậy.

Bạn của Ngô Văn lại là một lão già, điều này làm cho mọi người đều thật bất ngờ. Bộ dáng bạn của Ngô Văn khoảng 70 tuổi, trên mặt rất nhiều nếp nhăn, vẻ mặt vừa cười vừa nói. Làm cho người ta một loại cảm giác hòa ái dễ gần.

Mọi người đều tò mò với người bạn lớn tuổi này của Ngô Văn, Nhạc Nhạc tò mò cười hỏi: "Ngô Văn đây là bạn hay là ông của anh vậy?"

Bạn Ngô Văn vừa nghe, cười nói: "Các vị đừng hiểu lầm, tôi gọi là Ngô Hải, tôi cùng Ngô Văn tuy đều có họ Ngô, nhưng chúng tôi cùng thế hệ. Ông nội của ông nội của ông nội chúng tôi là anh em."

Mọi người vừa nghe ông nội của ông nội của ông nội này, cũng không nhịn được ở trong đầu tự hỏi đó là tổ tông đời thứ mấy, lúc mọi người phân rõ quan hệ phức tạp xong, hiểu rõ này căn bản chính là tám cột đánh không đến thân thích thôi! Cũng không nhịn được cho Ngô Hải một ánh mắt rõ ràng.

Nghe xong, Nhạc Nhạc lại tò mò hỏi Ngô Văn, "Đây là quê anh?"

"Không phải, là mấy năm trước Ngô Hải đến đây dưỡng lão, hấn ở trong này mua đất, xây nhà, lúc không có việc gì sẽ trồng đủ loại rau nuôi gà vãn vãn, thực thanh nhàn." Ngô Văn nói.

"Thì ra là như vậy." Nhạc Nhạc gật đầu, đi theo Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đi đến phòng ở phía sau trước vườn rau.

Diệp Thanh Linh nhìn vườn rau kia, tâm tình tốt hơn rất nhiều, đối với nơi này thập phần thích, thân nhiên nói: "Nơi này thật tốt."

Giọng điệu của cô mặc dù bình thản, nhưng là Thượng Quan Sở đã nghe ra ẩn ý, gật đầu cười nói: "Thanh Linh thích nơi này sao?"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu. Cô luôn luôn thích thanh tĩnh, nơi ở nông thôn như vậy làm cô rất thích.

"Thanh Linh nếu thích, về sau chúng ta cũng sẽ sống như vậy." Thượng Quan Sở cười nói.

"Có thể sao!" Đối với Thượng Quan Sở mà nói có lẽ cũng không khó, nhưng là hấn có thích cuộc sống như vậy hay không? Nếu hấn không thích, nói cái gì cũng vô ích.

Nghe được cô trả lời như vậy, Thượng Quan Sở nở nụ cười, trong đầu đã có tính toán.

Ngô Hải nhìn thấy mọi người đối với vườn rau của ông rất hứng thú, tâm trạng càng tốt, càng thêm nhiệt tình, tươi cười cũng hòa ái vài phần. Liền đề nghị nói: "Mọi người thích ăn cái gì, đi ra vườn rau hái, cho bữa tối đêm nay đi!"

Mọi người vừa nghe, đều hưng phấn, một đám đều tươi cười rạng rỡ.

Nhạc Nhạc nhìn đồ ăn, nói: "Ông Ngô, ông cũng quá keo kiệt đi, để cho chúng tôi ăn rau, cũng không chuẩn bị món mặn?"

"Có, có, gà, vịt, cá các ngươi mỗi người bằng khả năng đi!" Ngô Hải cười nói.

Ý Ngô Hải là, bọn họ bắt được ăn, bắt không được cũng chỉ có ăn đồ ăn chay, vì có thể ăn món ăn mặn, Ngô Vân, Tô Phi, Hoà Nhạc Nhạc nói xong liền đi đến bên cạnh ao cá.

Bên cạnh ao cá là nơi nuôi thả súc vật, đặc biệt có rào chắn vây quanh.

Hai tiếng nữa là đến giờ cơm, mọi người bắt đầu bận việc, câu cá, bắt gà, bắt vịt, rất náo nhiệt.

Diệp Thanh Linh liền thích rau dưa xanh tốt này, Thượng Quan Sở cùng Từ Ngôn đi theo phía sau cô, giúp cô hái rau.

Diệp Thanh Linh nhìn rõ rau xanh mượt, thở dài nói: "Nếu là Mễ Lam Nhi ở đây, càng vui vẻ."

Thượng Quan Sở biết cô lại là nghĩ tới Mễ Lam Nhi, an ủi nói: "Mễ Lam Nhi không có việc gì, bác sĩ cũng nói mạng cô ấy không còn nguy hiểm nữa."

"Nhưng lại không có biện pháp tình lại." Diệp Thanh Linh lại thở dài, từ khi Mễ Lam Nhi bị thương tới nay, cô lúc nào cũng thở dài.

Thượng Quan Sở im lặng, không thêm nhắc lại, lúc này anh cũng rõ. Anh mỗi lần an ủi Diệp Thanh Linh, kỳ thật đều đang an ủi chính mình.

Hái rau xong, Diệp Thanh Linh muốn vào phòng nghỉ ngơi, nhưng bị Thượng Quan Sở tóm đến hồ cá vừa xem Nhạc Nhạc câu cá, xem tô tập Ngô Vân bắt gà bắt vịt.

Từ Ngôn thực tinh táo, nhìn thấy Thượng Quan Sở đến hồ cá, liền thu xếp hai ghế dựa đi theo, lấy chỗ ngồi cho Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở. Nhạc Nhạc ngồi xuống, nhìn Từ Ngôn làm về ta đây nói: "Lấy cho tôi một cái ghế dựa đi!"

"Muốn ngồi, tự làm đi." Từ Ngôn ôn hoà trả lời.

Nhạc Nhạc không hồn giận nhìn cái xem thường, nói thầm nói: "Vuốt móng ngựa."

Từ Ngôn không trả lời, ở trong lòng thầm nghĩ, anh biết cái gì? Đầu năm nay ai cho anh tiền lương, ai là lão đại. Vì cái gì anh lại làm cho người không thể ở chung?

Thượng Quan Sở nhìn xô đựng cá của Nhạc Nhạc, một con cũng không có, lòng tốt nói: "Cho tôi cái cần câu." Anh ta cứ câu như vậy đừng nói 2 tiếng 2 ngày cũng không có cá mà ăn.

"Anh hả?" Nhạc Nhạc về mặt hoài nghi, vẫn đưa cho anh.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở tiếp nhận dụng cụ, về mặt tự tin, "Anh có thể đi theo bọn họ bắt vịt."

"Tôi không đi." Nhạc Nhạc không vui liếc mắt Thượng Quan Sở một cái, anh ta đây là ý gì, là hoài nghi năng lực câu cá của anh?

Diệp Thanh Linh cảm thấy câu cá không có ý nghĩa, liền đứng dậy đi đến bên cạnh chỗ nuôi gà, ở ngoài hàng rào xem Tô Phi cùng Ngô Vân làm việc.

Nhạc Nhạc vốn dĩ không nghĩ đến chỗ gà vịt, nhưng thấy Diệp Thanh Linh đi cũng đi theo. Đứng ở phía sau Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh cảm thấy cái này thú vị?"

"Thú vị." Diệp Thanh Linh nhìn Ngô Vân đuổi gà chạy ngược chạy xuôi, không khỏi nở nụ cười.

Tô Phi đối với đám vịt kia, không biết muốn xuống tay như thế nào, cứ như vậy nhìn, tựa hồ suy nghĩ cái gì, qua một hồi lâu, quay đầu ra khỏi rào chắn. Ngô Vân thấy thế, quát với Tô Phi: "Này, cậu sao không bắt?"

Tô Phi không đáp Ngô Vân, Ngô Vân lại bảo nói: "Cậu vốn không có chút kiên nhẫn?"

Tô Phi vẫn là không đáp đi vào trong nhà.

Nhạc Nhạc nhìn bóng dáng Tô Phi, nói: "Tô Phi không giống là người không có kiên nhẫn!"

"Anh ta nhất định bắt được trước Ngô Vân." Đối với hành vi của Tô Phi, Diệp Thanh Linh đánh giá như thế.

"Sao em biết?" Nhạc Nhạc tò mò hỏi, mỗi lần Thanh Linh giải thích đều không giống người thường.

"Bởi vì anh ta đi lấy thức ăn cho gia súc." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói xong xoay người sang đi trở về hồ cá.

Diệp Thanh Linh nói xong, tiếp tục xem Ngô Vân đuổi theo gà. Nhìn trong chốc lát sau, thấy không có ý nghĩa, liền đi về hồ cá, đúng lúc này, thấy Tô Phi từ trong phòng trở ra, trong tay bụng thức ăn của gà, vịt.

Nhạc Nhạc thấy, đi theo sau Diệp Thanh Linh, về mặt bội phục nói: "Thanh Linh là thần sao như vậy em cũng đoán được."

Diệp Thanh Linh không nói lời nào, đi đến trước mặt Thượng Quan Sở nói: "Có thể về phòng sao?"

"Có thể." Thượng Quan Sở đem xô cá đưa cho Từ Ngôn thu dọn, sau đó kéo tay Diệp Thanh Linh rời đi.

Nhạc Nhạc thấy bọn họ rời đi, nói thầm nói: "không phải câu cá sao? Sao không câu tiếp đi?" Nói xong, tò mò nhìn xô cá. Nhìn bên trong có hai con cá lớn, Nhạc Nhạc không khỏi há to miệng, thờ dài: "Thật sự là kì, hai người này, thật sự là rất kì!"

"Ngạc nhiên." Từ Ngôn tựa hồ đối với tốc độ câu cá Thượng Quan Sở sớm nhìn quen không trách, kinh thường nhìn Nhạc Nhạc liếc mắt một cái.

Nhạc Nhạc nhìn Từ Ngôn dùng vài giây đã thu dọn xong, nhìn bóng dáng Từ Ngôn rời đi, nhỏ giọng nói thầm, "Một đám quái thai." Nói xong ở trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ bên người yêu nghiệt đều là quái thai sao? Sao không có một người bình thường?

Kỳ thật Nhạc Nhạc không biết, ở trong mắt người khác anh ta cũng là một quái thai.

Bữa tối rất phong phú, mọi người đều ăn thật vui vẻ. Vừa ăn xong bữa tối, còn có vài người xuất hiện ở cửa nhà Ngô Hải.

"Thiếu gia Sở." Bảy người diện mạo tuấn tú lễ phép kêu.

"Ừm." Thượng Quan Sở nhẹ nhàng gật đầu, anh ngồi ghé dựa bình thường giống như ở ngai vàng.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu quét mắt bảy mỹ nam đột nhiên xuất hiện, này vừa thấy liền lấy không lại thần, bộ dạng này cũng quá không thật rồi, một đám bộ dạng cao lớn suất khí, so sánh với Thượng Quan Sở đương nhiên nổi người mỗi vẻ.

Đối với bộ dáng xuất thần của Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở bất mãn lấy tay ở trước mắt Diệp Thanh Linh lung lay vài cái, nói: "Thanh Linh, anh không đẹp hơn bọn họ sao?"

Diệp Thanh Linh lấy lại tinh thần, xấu hổ kéo kéo khóe miệng, nói: "Không khác biệt lắm."

Nghe xong Diệp Thanh Linh trả lời, Thượng Quan Sở lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn bảy mỹ nam một cái, âm dương quái khí nói: "trang phục của các người không đẹp lắm nên thay đổi."

Bảy mỹ nam về mặt ủy khuất nhìn trang phục của mình, tiếp theo thực u oán liếc mắt Diệp Thanh Linh một cái, tập thể ở trong lòng âm thầm kêu khổ, thiếu gia Sở người này dám chua ăn cũng quá rõ ràng đi!

Thấy bọn họ không nhúc nhích, Thượng Quan Sở nhìn bảy người, nói: "Các người..."

"Đã hiểu chúng tôi liền đi đổi." Bảy người nói còn chưa nói xong, liền biến mất ở trước mặt mọi người.

Bảy mỹ nam đi rồi, Nhạc Nhạc hi hi cười nói: "Thượng Quan Sở anh ở nơi nào có nhiều người đẹp trai như vậy." Trong mắt kia rõ ràng viết mấy chữ 'Tôi thích!'

Nhìn bộ dáng Nhạc Nhạc mắt phát sáng, Thượng Quan Sở lạnh lùng nói: "Bọn họ không phải đồng tính luyện ái."

"Anh mới đồng tính luyện ái." Đối với cái đẹp, anh ta thường thức một chút có làm sao?

"Đã không phải đồng tính luyện ái, cậu lúc này là ánh mắt gì." Từ Ngôn ôn hoà nói.

"Anh... Anh... Anh như thế nào cũng khi dễ tôi." Nhạc Nhạc về mặt cong vẹo, nhìn Diệp Thanh Linh nũng nịu lại tội nghiệp nói: "Thanh Linh, em phải làm chủ cho anh."

Diệp Thanh Linh gật đầu rất đồng ý, đặc biệt gió thoảng mây trôi nói: "Em sẽ hỏi ý kiến bọn họ."

Lời này của cô, mọi người nghe không hiểu lắm, đều tò mò nhìn cô. Thấy mọi người về mặt bộ dáng mê mang, Diệp Thanh Linh tiếp theo thần nhiên nói: "Hỏi bọn hân ai muốn cưới Nhạc Nhạc."

Mọi người liếc mắt một cái bùng tỉnh đại ngộ, đồng loạt 'A' một tiếng, về mặt hiểu rõ hướng về phía Nhạc Nhạc vừa gật đầu vừa cười quái dị.

Nhạc Nhạc bị nhìn sợ nổi da gà, không khỏi đánh cái rùng mình, thanh cổ họng nói: "Thanh Linh em đừng nghĩ bậy anh không phải ý đó."

"Tốt." Diệp Thanh Linh gật đầu.

"Này không kém nhiều lắm." Nhạc Nhạc vừa lòng nở nụ cười.

Lúc này bảy người thay đổi giả dạng lại xuất hiện ở trước mặt mọi người. Mỗi người đều một thân đen, trên mặt đeo có 1 cái kính râm to, đem vốn dĩ đẹp lại đem nửa gương mặt che đi.

Diệp Thanh Linh vừa thấy kinh hách một chút, thân thể không tự chủ được rụt vào ghế dựa một chút.

Thượng Quan Sở nhìn thấy phản ứng Diệp Thanh Linh, lạnh giọng chất vấn, "Các người làm sao vậy? Đóng vai xã hội đen sao?"

Bảy người ở trong lòng vô lực trở mặt xem thường, đồng thanh nói: "Thiếu gia Sở, chúng tôi vốn chính là xã hội đen."

Nghe bọn hắn không hèn mà cùng nói, Diệp Thanh Linh không nói gì nhìn bầu trời, cho dù là xã hội đen, các người cũng không cần giả bộ bày bảo thái đến làm tôi sợ đi! Cô thường xuyên xem Thượng Quan Sở cùng Nhạc Nhạc giả bộ song bảo thái đã đủ rồi.

Thượng Quan Sở thật không biết nói gì, nói: "Xã hội đen liên mặc đồ đen sao?" Đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

"Không phải." Bảy người lại cùng nói.

"Không phải còn không đi đổi." Thượng Quan Sở lạnh nhạt nói.

Bảy người thân thể run run một chút, vẫn đứng bất động như cũ.

Mãi đến khi Thượng Quan Sở sắc mặt càng ngày càng lạnh, trong đó một người mở miệng, "Thiếu gia Sở, chúng tôi không có quần áo đổi."

"Các người đem có hai bộ quần áo?" Thượng Quan Sở nhanh bị đám ngu ngốc này làm cho tức chết rồi, anh sao lại có một bang thủ hạ tức chết người không đền mạng như vậy chứ?

"Không phải." Bảy người lại tập thể nói.

Diệp Thanh Linh nghe bọn hắn 5 lần đồng thanh, ở trong lòng không thể không bắt đầu hoài nghi, bọn họ thật là từ trong cùng một bụng mẹ sinh ra.

"Như vậy còn không mau đi đổi." Thượng Quan Sở thanh âm càng ngày càng lạnh, cùng gió nóng bên ngoài làm người ta thấy mát. Bảy người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trao đổi ánh mắt rồi cùng nhau biến mất.

Khi bọn hắn lại xuất hiện ở bọn họ trước mặt, vẫn là bộ dáng lúc. Lại làm cho người ta nhìn ngẩn người.

Thượng Quan Sở nhìn bọn họ một đám đẹp giống như tiên hạ phàm, nói: "Không phải không chỉ hai bộ quần áo sao?" Đây rõ ràng chính là quần áo mặc lúc trước, anh cũng không có bệnh mắt, liên này cũng không thể phân biệt.

"Đúng là không chỉ hai bộ, nhưng..." Người đứng trước mở miệng nói chuyện thanh âm chiến đấu nhìn nhìn sắc mặt Thượng Quan Sở, nói: "Nhưng chỉ có hai kiểu." Một cái là kiểu mặc lên nhìn rất tuần tú bây giờ, một cái khác chính là kiểu mặc vào tựa như xã hội đen.

Nghe xong lời nói bọn họ, mọi người đồng loạt không nói gì nhìn trời, cảm thấy quạ đen bay trên đầu.

Thượng Quan Sở thật vất vả mới tiếp nhận được sự thật không biết nói gì này, sau khi bình phục tâm thần, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Các người đều chuẩn bị rồi?" "Tốt lắm." Bảy người tươi cười đầy mặt, cười kia làm cho người ta nhìn xem đầu choáng mắt hoa.

"Ừ, các người đi nghỉ ngơi đi!" Thượng Quan Sở vừa lòng gật đầu.

Bảy mỹ nam được chỉ thị biến mất trước mặt mọi người.

Nhạc Nhạc lại muốn nói chuyện, chỉ thấy mấy người kia lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hỏi: "Thiếu gia Sở, ngày mai mấy giờ rời giường?"

Này cũng muốn chỉ thị sao? Nhạc Nhạc vẻ mặt không rõ.

"5 giờ." Thượng Quan Sở nói.

"Vâng." Bảy người đáp lời lại biến mất.

"Thượng Quan Sở, bảy quái thai này từ đâu đến? Giờ rời giường cũng hỏi quạ là cực phẩm!" Chẳng những bộ dạng cực phẩm, còn bà mẹ cực phẩm, lại đầu không não cực phẩm.

"Bí mật." Tô Phi không nói chuyện về mặt thần bí cười nói.

"Xì, có gì giỏi, không nói nghe tôi không biết sao?" Nhạc Nhạc nhỏ giọng nói thầm.

Thượng Quan Sở không để ý tới Nhạc Nhạc, lời kéo Diệp Thanh Linh muốn trở về phòng.

Nhạc Nhạc đột nhiên đuối kịp, nói: "Thanh Linh, em nói chuyện đều giữ lời phải không!"

"Đúng." Diệp Thanh Linh lời ít mà ý nhiều trả lời.

"Em đáp ứng ề là cái gì?" Thượng Quan Sở bảo hộ Diệp Thanh Linh ở sau người, tựa như gà mái bảo hộ gà con.

"Không có, em ấy đồng ý đi dạo phố với tôi 2 ngày." Nhạc Nhạc nói xong liền rời đi, vừa đi vừa oán thăm, "Hừ, tức chết, ai cho các người già bộ thần bí."

Nhạc Nhạc đi rồi, Thượng Quan Sở khẩn trương hỏi: "Thanh Linh em thực đáp ứng rồi."

"Không có chuyện đó." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói.

Có cô trả lời quả quyết như vậy Thượng Quan Sở không hề dây dưa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

5 giờ sáng hôm sau, trong sân vang lên tiếng người chạy bộ "Một, hai, ba, bốn."

Vốn dĩ Nhạc Nhạc đang mộng đẹp bị đánh thức, xoa mắt rồi giường đi đến sân. Khi anh ta nhìn thấy 7 tên đẹp trai chạy bộ ngoài sân, nhất thời bị ngã, này cũng quả nhảm chán bả cô đi! Năm giờ không ngủ được rồi giường chạy bộ hồ đều.

"Này này... Các anh đẹp trai, các anh có thể dừng một chút không?" Nhạc Nhạc vô tình nói.

Bảy tên đẹp trai tiếp tục chạy bộ, không có người để ý đến hắn.

Nhìn bọn họ chạy một vòng lại một vòng, Nhạc Nhạc kêu: "Này... Dừng dừng, dừng lại." Anh ta rất lớn tiếng, khiến người còn trong mơ tỉnh lại, nhưng bảy tên đẹp trai này giống như không có nghe thấy, không để ý tới anh ta.

"Dừng chạy..." Nhạc Nhạc lại lớn tiếng kêu lên.

Mặc anh ta kêu như thế nào, người khác vẫn không để ý tới anh ta, Nhạc Nhạc không hề kêu, không hề kêu, nổi giận đùng đùng xông lên phòng trên lầu hai của Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, đập cửa, "Yêu nghiệt, anh đi ra cho tôi."

Nhạc Nhạc kêu như vậy, Thượng Quan Sở quả thực mở cửa, Diệp Thanh Linh mặc chỉnh tề nhìn Nhạc Nhạc nói: "Anh ở trong này làm gì?"

Nhìn Diệp Thanh Linh mặc chỉnh tề, Nhạc Nhạc cười nói: "Thanh Linh sớm như vậy liền rời giường sao?"

"Đồng hồ báo thức kêu lâu như vậy, anh không có nghe sao." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói xong chậm rãi ra ngoài.

"Đồng hồ báo thức? Đồng hồ báo thức nào? Sao anh không biết?" Nhạc Nhạc không hiểu lắm phòng anh ta có đồng hồ báo thức từ bao giờ.

"Bảy tên bên ngoài." Thượng Quan Sở cười đáp, đi theo Diệp Thanh Linh xuống lầu.

"Cái gì? Bảy tên đẹp trai kia là đồng hồ báo thức?" Đồng hồ báo thức đẹp trai như vậy anh ta là lần đầu gặp.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở trả lời.

Nhạc Nhạc không biết sao bọn quái thai này luyện thành như vậy, thì ra là do yêu nghiệt luyện bọn họ thành quái thai.

Mọi người chuẩn bị xong, đều ra ngoài sân, mấy tên kia mới ngừng báo thức.

Diệp Thanh Linh nhìn lướt qua hai bên sườn Thượng Quan Sở bảy người đứng thẳng tắp, hoài nghi hỏi: "Bọn họ có ích lợi gì?"

Thượng Quan Sở không có trả lời, bảy người kia mở miệng tự giới thiệu.

Người thứ 1 bên trái mở miệng trước, "Bốn người chúng tôi kêu xuân hạ thu đông (la xuân, Hạ thiên, giang thu, tôn đông) đối với lần lên núi Lăng Không này, chúng tôi chủ yếu là dò đường cùng mở đường."

Người đứng thứ 1 bên phải cũng giới thiệu nói: "Ba người chúng tôi kêu Bách Sự Thông (bách hoa, vương tứ, tạ thông), mặc kệ gặp vấn đề gì, chúng tôi biện pháp giải quyết tốt nhất."

Nhạc Nhạc nghe xong cười trêu ghẹo nói: "Hy vọng không phải đồ mặt dày." Nói cho cùng nghe không tính, phải làm tốt mới tính.

"Yên tâm, chuyện của thiếu gia Sở, chúng tôi sẽ cố gắng hoàn thành." Bảy người 1 miệng nói.

"Đã như vậy, chúng tôi không cần đi, mấy người đi được rồi!" Nhạc Nhạc nói xong liền muốn trở về phòng. Sớm như vậy rồi giường, anh ta thấy còn chưa ngủ đủ đâu? Đã có người làm việc, anh ta vì sao phải tự mình làm chứ?

"Tùy anh." Diệp Thanh Linh thần nhiên trả lời Nhạc Nhạc, sau đó xoay người sang nói với Thượng Quan Sở: "Chúng ta đi."

Nhạc Nhạc nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, vội vàng đuổi kịp, nói: "Thanh Linh đợi anh đã, anh cũng phải đi." Thanh Linh muốn đi, anh ta đương nhiên muốn đi cùng.

"Anh trở về ngủ đi!" Đối với biểu hiện vừa rồi của Nhạc Nhạc, Tô Phi thập phần không hài lòng, Mễ Lam Nhi tựa như người thân của bọn họ, chỉ cần là vì Mễ Lam Nhi, bọn họ ai cũng sẽ không lùi bước.

Nhạc Nhạc không để ý tới Tô Phi, tha thiết đi theo phía sau Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh đi nơi nào tôi phải đi nơi đó."

"Như vậy mới là chị em tốt!" Diệp Thanh Linh liếc mắt Nhạc Nhạc một cái, cười nói.

Thấy Diệp Thanh Linh cười, Nhạc Nhạc nhất thời đắc ý vênh váo tay theo thói quen khoác lên vai Diệp Thanh Linh. Thượng Quan Sở thấy không khách khí vuốt ve tay hắn, nói: "Chị em tốt của Thanh Linh đừng lộn xộn được không?"

Nhạc Nhạc liếc mắt Thượng Quan Sở một cái, nói: "Tôi vẫn động như thế nào?"

Thượng Quan Sở chẳng những không tức giận, ngược lại vẻ mặt đẹp mặt ý cười, không nói lời nào.

Thấy anh khác thường như vậy, Nhạc Nhạc ngược lại quy củ, không hề bắt tay khoác lên trên vai Diệp Thanh Linh.

Đoàn người đi đến chân núi Lăng Không, nhìn vách núi kia, mọi người cũng không dám tin Khương Thừa sẽ ở trên đó. Núi sao lại có người ở hơn nửa lại là một thầy châm cứu? Tuy nói mọi người đều hoài nghi, nhưng là quả thật kết quả điều tra của Ngô Vân chính là Khương Thừa thật sự lên núi, nhưng Khương Thừa có bình yên hay không thật không dám nghĩ.

Xuân hạ thu đông không cần Thượng Quan Sở chỉ thị mà bắt đầu ở phía trước dẫn đường, bọn họ trên người có các thiết bị, thật sự đem triển núi không có đường tìm ra một con đường. Xem ra đường này thực sự có người đi qua, nhưng nhiều cây cỏ cao gần bằng người, Diệp Thanh Linh nhìn cái gọi là đường do dự một chút, nói: "Thật không có đường khác?" Cô không tin Khương Thừa đúng là lên núi như vậy.

"Không có." Xuân hạ thu đông trả lời, bọn họ vừa rồi tìm được đúng 1 đường, chỉ có này là đi tốt nhất, hơn nữa cũng có dấu vết người đi qua.

Diệp Thanh Linh suy tư trong chốc lát, nói: "Đi thôi!" Xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

Đi không bao lâu, Nhạc Nhạc kêu lên, "Rắn." Anh ta gọi liền ôm lấy Từ Ngôn cách anh ta gần nhất.

Từ Ngôn thần nhiên liếc nhìn Nhạc Nhạc một cái, nhìn Tô Phi lạnh nghiêm mặt từ trên người lấy ra dao chém sắt như chém bùn chém rắn làm hai, lạnh lùng nói: "Anh có thể xuống dưới không?"

Nhạc Nhạc tựa như con bạch tuộc dính trên người Từ Ngôn, nhìn rắn đã chết, mới không tình nguyện xuống dưới, nói: "Tôi sợ nhất động vật máu lạnh này đó." Nghĩ đến rắn rất dài.

Bò trên mặt đất, anh ta liền cảm thấy toàn thân nổi da gà, chán ghét nói không nên lời.

Từ Ngôn nghĩ đến thương pháp xuất thần nhập hóa kia của Nhạc Nhạc, nghĩ đến lúc trước anh ta nỗ lực trấn định, không khỏi cười nói: "Thì ra anh cũng có nhược điểm." xem ra, Nhạc Nhạc đều luôn ra vẻ sợ hãi, kì thực không có thực sự sợ. Nhưng vừa rồi lúc thấy anh ta nhìn thấy rắn, trong mắt hoảng sợ, anh biết người đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn này có nhược điểm.

Thượng Quan Sở cũng cười nói: "Như vậy thật ra bản chất Nhạc Nhạc là con gái."

Diệp Thanh Linh nghe xong nở nụ cười, hai người kia, ngày nào không đầu võ mồm thật không bình thường.

"Là người thì sẽ có nhược điểm ai nói sợ rắn là con gái?" Phải biết rằng trên đời này nhiều người sợ rắn.

Nghe Nhạc Nhạc nói xong, Thượng Quan Sở trên mặt lộ ra một chút cười tà ác.

Mọi người chân đi gấp ghe đi hơn mười phút, Thượng Quan Sở đột nhiên nói: "Một con rắn thật to."

Diệp Thanh Linh biết đây là Thượng Quan Sở cố ý dọa Nhạc Nhạc, cúi đầu cười cười tiếp tục đi trước.

Nhạc Nhạc thật sự bị dọa, nghe Thượng Quan Sở vừa nói như vậy, không tới hai giây, lại cả người ôm lấy Từ Ngôn phía sau.

Từ Ngôn lạnh thanh âm nói: "Không có rắn." Anh nếu không nói như vậy, sợ là phải cõng 1 người đàn ông to lớn lên núi.

Nhạc Nhạc từ trên người Từ Ngôn xuống dưới, hung hăng nhìn phía sau lưng Thượng Quan Sở liếc mắt một cái.

Đoạn đường kế tiếp, Thượng Quan Sở cũng không có việc gì liền dọa Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc chỉ cần vừa nghe nói có rắn liền nhảy đến trên người Từ Ngôn.

Sau nhiều lần, Từ Ngôn nhìn bóng dáng tiêu sái của Thượng Quan Sở, thực thành khẩn nói: "Thiếu gia Sở, đừng dọa Nhạc Nhạc." Anh tổng kết rút ra kinh nghiệm, thiếu gia Sở lại dọa Nhạc Nhạc, anh cũng sắp trở thành khiếu người của Nhạc Nhạc.

"Được." Thượng Quan Sở thấy chơi mãi trò đùa này, cũng không có ý nghĩa.

Dọc theo đường đi, Thượng Quan Sở không có việc gì dọa Nhạc Nhạc, Diệp Thanh Linh yên lặng đi theo bọn họ, cô lần đầu tiên đi núi, đi đứng cũng không tốt. Vì đi đường núi, cô đi một đôi giày đế bằng.

Đi khoảng 2 giờ, mọi người mệt lại nóng, đây người đều là mồ hôi. Thượng Quan Sở lấy ra quạt từ ba lô, thỉnh thoảng vì Diệp Thanh Linh quạt, không ngừng hỏi, "Nóng sao?"

"Ừ." Diệp Thanh Linh gạt đầu, cầm quạt trong tay anh cũng quạt cho Thượng Quan Sở.

2 tiếng, bọn họ xem như đến đỉnh núi, nhìn thấy núi có ngọn khác cao hơn, mọi người không khỏi cảm thán, thật sự là núi cao có núi cao hơn nha!

Kế tiếp là đường khá bằng phẳng, nhìn núi phía trước không xa, nhưng đi có hơi xa, 2 tiếng cũng không thể đến.

Bạch Hoa trong Bách Sự Thông nói: "Thiếu gia Sở, chúng ta phải nhanh lên theo như bản đồ chúng ta cứ đi như vậy 3 ngày cũng không tới."

"Ừm!" Thượng Quan Sở đáp lại quay đầu nhìn Diệp Thanh Linh, "Thanh Linh có thể đi sao?"

"Có thể." Cô không phải thiên kim tiểu thư, tuy nói cô thích yên lặng, nhưng cô cũng có thể chịu khổ.

Bọn họ chuẩn bị thức ăn chỉ có ba ngày, bởi vậy bọn họ phải đi nhanh chút.

Bọn họ đi đã 3 giờ, mặt trời chiếu xuống bọn họ. Dọc theo đường đi không có cây che nắng, một đám bị nóng kinh khủng, không ngừng uống nước. Lúc đến chân núi là buổi trưa, nhìn thấy cây che nắng, mọi người đều đến dưới bóng thụ nghỉ ngơi.

Mọi người ăn lương khô, uống nước, nhìn núi trước mắt, tất cả đều há to miệng. Thật sự có thể đi lên sao? Núi này thật sự có người sao? Có phải sai rồi không?

Nhạc Nhạc nóng không chịu được, không ngừng uống nước, nhìn núi liền luống cuống, "Các người tính không sai chứ? Núi này có đường đi?"

Diệp Thanh Linh cũng đồng dạng hoài nghi. Nhưng 7 tên đẹp trai này nghỉ ngơi hai phút xong bắt đầu thảo luận tiếp đường đi. Vài phút sau, xuân hạ thu đông lại bắt đầu tìm đường.

Bọn họ ở chân núi đi một vòng, tìm nửa giờ, sau đó được kết quả thất vọng.

"Sở thiếu, đường lên núi này, chúng tôi xem xét, đường rất nhỏ, nếu không qua, rơi xuống sẽ tan xương nát thịt." Báo cáo vẫn là La Xuân.

Mặt khác ba người gọi Bách Sự Thông, mà bắt đầu nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng là nhất nhất bị phủ quyết.

Diệp Thanh Linh nghe xong nửa ngày, thần nhiên nói: "Muốn lên núi, không chỉ có biện pháp này." Nếu như núi trên núi có thầy châm cứu thật, hẳn không có khả năng cả đời không xuống núi. Nếu như mỗi lần xuống núi đều khó như vậy, hẳn không phải chết như thế nào cũng không biết.

"Thanh Linh có biện pháp?" Thượng Quan Sở biết Diệp Thanh Linh nghĩ phương pháp không giống với bọn họ, cô cũng không cùng góc độ suy nghĩ vấn đề, sẽ không đâm đầu vào ngõ cụt.

Diệp Thanh Linh đứng dậy, chậm chậm bắt đầu đi vòng quanh chân núi, Thượng Quan Sở đi theo sau đó, lẳng lặng không nói lời nào.

Cô vòng quanh núi đi thật lâu, vẫn là không có phát hiện nơi nào lạ, có chút không tin nhìn dốc núi, nói: "Anh nói trên núi này thật sự có thấy thuốc?" Nếu như con đường cô đi là đường lên núi, cô không quá tin tưởng ai có đầu óc ở lại trên núi cây cỏ cao thế này.

"Không biết." Thượng Quan Sở nhìn nhìn núi không xác định nói. Tuy nói anh tin tức linh thông, nhưng chưa từng nghe nói núi Lăng Không có người.

Diệp Thanh Linh chậm chậm đi trở về nơi mọi người nghỉ ngơi, nói: "Chúng ta không cần đi rồi."

"Không đi, sao không đi chẳng lẽ đi không được?" Nhạc Nhạc cười nói.

"Đúng, chính là không được." Diệp Thanh Linh nói xong nhìn về phía Thượng Quan Sở. Cô đột nhiên cảm thấy chính cô trở nên thật ngốc, có thể là quá đề ý Mễ Lam Nhi, mới làm cô suy nghĩ không rõ ràng.

Thượng Quan Sở biết cô nghĩ tới phương pháp giải quyết, chờ đợi cô tiếp tục nói.

"Anh có trực thăng không?" Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở hỏi.

"Có." Thượng Quan Sở vừa nghe trực thăng, vỗ vỗ đầu, anh thật ngốc, sao phương pháp trực tiếp cũng không biết sử dụng đây?

"Như vậy vấn đề lên núi không phải không có." Diệp Thanh Linh cười nói.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy chính mình như thế nào ngốc như vậy? Vì cái gì không có đường lên núi, ngồi xe lên núi, thì không đi máy bay?

Diệp Thanh Linh nhìn núi, cười nói: "Thầy châm cứu thật giàu có."

Mọi người nghe cô như vậy đánh giá đại sư trên núi, không khỏi đều nở nụ cười, đúng a! Trước bọn họ, căn bản không có người đi qua, thầy nhất định là như Diệp Thanh Linh nói dùng trực thăng lên núi. Chẳng qua nông dân không biết mà thôi.

Đã có biện pháp, mọi người cũng không nghĩ ở lại, Thượng Quan Sở vốn muốn đánh điện thoại phân phó thủ hạ đi làm, nhưng di động lại không tín hiệu.

Người còn lại cũng đều cảm di động, đều không có tín hiệu. Vốn dĩ tưởng rằng không cần đi xuống núi, bởi vì di động không tín hiệu, mọi người chỉ phải nâng thân thể mỗi một xuống núi.

Xuống núi so với lên núi dễ dàng hơn, mọi người chỉ dùng ba giờ đã đi xuống núi, đi vào chân núi, đi xe trở lại nhà Ngô Hải. Chuyện này không cần Thượng Quan Sở phân phó, Tô Phi cũng đã phân phó người bắt tay vào việc.

Vốn dĩ chuyện thực phức tạp, cứ như vậy được giải quyết, mọi người đều cảm thấy trò đùa quá lớn. Đến Bách Sự Thông cùng xuân hạ thu đông bên cạnh cũng không nhìn lắc đầu cười rộ lên, là bọn họ đem chuyện làm phức tạp hay họ quá ngu?

Kỳ thật bọn họ không biết, Diệp Thanh Linh chính là người kỳ lạ như vậy, mọi sự đều đã nhìn theo một mặt khác suy nghĩ, đương nhiên dễ dàng tìm được biện pháp càng đơn giản hơn.

Thượng Quan Sở đối với sự tình giải quyết nhanh như vậy rất vui, mà Nhạc Nhạc lại về mặt u oán nói: "Thanh Linh, em hơi quá đáng, em sao để người ta đi nhiều như vậy? Biện pháp tốt như vậy sao không nói sớm?"

Diệp Thanh Linh cười nói: "Nhạc Nhạc là bị răn dọa ngã sao?"

Nhạc Nhạc không nói lời nào, nghĩ đến mình sợ răn bị bọn họ chê cười, anh không dừng khí lại thâm oán.

Ngày hôm sau, Tô Phi cùng thủ hạ lên núi Lăng Không, biết Mễ Lam Nhi bị thương, Khương Thừa cái gì cũng chưa nói liền đi theo Tô Phi xuống.

Cùng ngày Diệp Thanh Linh liền vội vã mời Khương Thừa trở về Thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Lúc bọn họ trở về, Mễ Lam Nhi đã được chuyển đến bệnh viện tư nhân của Thượng Quan Sở, đối với tình huống của Mễ Lam Nhi bác sĩ Bạch cũng không có biện pháp, phải tìm Khương Thừa nhìn xem, không chừng còn có biện pháp.

Bởi vì là bệnh viện của Thượng Quan Sở nên phòng bệnh của Mễ Lam Nhi ở chỗ cao nhất, phòng bệnh ở chỗ cao nhất này cũng chỉ có một mình Mễ Lam Nhi. Khương Thừa vừa đến, kiểm tra Mễ Lam Nhi một lúc, nói:

- Dựa vào kiến thức của tôi mà nói thì không có cách nào làm Mễ Lam Nhi tỉnh lại nhưng có một người có thể làm được.

- Ai? Tôi liền đi mời.- Tiền Nguyên vừa nghe Mễ Lam Nhi có thể tỉnh không biết nhiều vui vẻ.

- Mọi người đừng nóng vội, cho dù châm cứu cho Mễ Lam Nhi, cũng phải chờ vết thương của cô ấy khép lại mới làm được.- Mọi người vừa nghe hai chữ châm cứu liền biết ai.

Thượng Quan Sở hỏi:

- Có thể mời đại sư xuống núi sao?

"Vậy phải xem thành ý của Tiền Nguyên." Khương Thừa nói.

"Còn anh? Anh là học trò cũng không nể tình sao?." Nhạc Nhạc hỏi.

"Tôi đúng là học trò nhưng thầy Chu cứu người phải xem tâm trạng, ai có thể thuyết phục được thầy Chu thì dễ hơn." Thầy Chu cũng không phải là bác sĩ châm cứu bình thường, hẳn cứu người chỉ xem tâm trạng, tâm trạng tốt liền cứu người còn nếu chọc hấn giận thì cho dù là ai cũng vậy. Chẳng sợ ông trời, hẳn nói không cứu là không cứu mặc kệ ai.

Nhạc Nhạc nghe Khương Thừa nói xong, bực tức đầy bụng nói: "Sớm biết như vậy liền trực tiếp đi tìm thầy Chu? Chúng ta đi nhiều như vậy? Chịu khổ như vậy đổi lại là xem tâm trạng? Người nào mà giỏi như vậy?"

Trải qua việc đi núi, Diệp Thanh Linh bình tĩnh rất nhiều, cũng không giống 2 ngày trước ăn ngủ không yên, đầu óc thanh tĩnh rất nhiều, nhìn việc cũng vui vẻ hơn nhiều. Thấy bộ dáng Nhạc Nhạc bực tức đầy bụng, cười nói: "Chúng ta chịu khổ cũng được nhưng biết có người chữa được cho Mễ Lam Nhi cũng xứng đáng."

Thượng Quan Sở thật đồng ý cách nói của Diệp Thanh Linh, thâm tình nhìn cô gật gật đầu.

Tiền Nguyên lạnh nghiêm mặt, nói: "Chờ Mễ Lam Nhi dưỡng thương xong tôi đi tìm thầy Chu." Anh không muốn rời Mễ Lam Nhi nửa bước, anh nhất định phải chờ cô khỏe, anh mới có thể yên tâm đi mời bác sĩ.

"Tiền Nguyên anh yên tâm lo cho Mễ Lam Nhi đi chúng tôi đi tìm thầy Chu." Nhạc Nhạc vỗ vỗ vai Tiền Nguyên, rất trọng nghĩa nói.

Mọi người không nghĩ tới người vừa rồi còn bực tức đầy bụng lập tức trở nên trọng nghĩa như

vậy, cũng không quá tin tưởng nhìn Nhạc Nhạc.

Diệp Thanh Linh cũng nói: "Nhạc Nhạc nói không sai, chúng tôi đi tìm thầy Chu, anh liền an tâm lo Mễ Lam Nhi đi!"

Khương Thừa nghe xong nở nụ cười, nói: "Tiểu thư Diệp có thể đi, nhưng Nhạc Nhạc vẫn đừng đi."

"Vì cái gì?" Nhạc Nhạc cảm thấy không công bằng, vì cái gì anh không thể đi chứ? Chẳng lẽ việc nhỏ này anh cũng không xử lý được?

"Bởi vì tính cách của anh." Khương Thừa nói.

"Tính cách của tôi làm sao?" Anh là nghĩ gì nói nấy, nhưng không phải suy nghĩ không để ý đại cục giống như Khương Thừa nghĩ vậy.

"Tính cách của anh tốt lắm." Diệp Thanh Linh cười nói, "Nhạc Nhạc đi nói không chừng còn có thể giúp."

"Tùy mọi người thôi!" Khương Thừa không hề nhiều lời.

Nghe Khương Thừa nói thầy Chu thích uống trà, bởi vậy Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc đi mua lá trà cao cấp. Nhưng Diệp Thanh Linh cái gì cũng không chuẩn bị, khiến cho Mã Trương mang trà hoa lai cô thích theo. Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh chuẩn bị trà, không khỏi tò mò hỏi: "Em chuẩn bị trà cho thầy Chu?"

"Ừ." Diệp Thanh Linh vừa ra ngoài vừa gật đầu.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Diệp Thanh Linh chuẩn bị trà lai cũng hoài nghi nói: "Thanh Linh em là không phải quá keo kiệt, người ta là bác sĩ giỏi? Em không sợ trà đặc tội với bác sĩ sao."

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, cười nói: "Muốn đánh cược sao?"

"Được! Đánh cược gì?" Anh không tin vị bác sĩ kia không thích lá trà cao cấp mà Thượng Quan Sở mua, lại thích hoa cỏ sau vườn của cô.

Trong mắt Diệp Thanh Linh trà lai này giống như thứ cô đại.

"Cược 1/3 cổ phần nhà xuất bản của anh." Diệp Thanh Linh gió thoảng mây trôi nói ra tiền đặt cược.

"Cái gì? Thanh Linh em cũng ghê thật! Nhà xuất bản là toàn bộ tâm huyết của anh, cược 1/3 như vậy em còn cần sống không." Nhạc Nhạc vừa nghe liền oa oa kêu to lên.

"Không dám?" Diệp Thanh Linh cười nói.

"Ai nói không dám, chẳng qua nếu em thua thì sao?" Nhạc Nhạc ưỡn thẳng lưng thật thẳng, anh không thể thua được.

"Nếu em thua sau này anh ăn ở Diệp gia khỏi trả tiền." Tiền đặt cược của cô rất nhỏ nhưng cô biết Nhạc Nhạc vì thắng nên có thể cược.

Nhạc Nhạc ở trong lòng suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy thế nào cũng không có lợi. Về mặt đau lòng cắn chặt răng, nói: "Được rồi, anh cược với em."

Diệp Thanh Linh đến trước ô tô, xoay người sang nói với Trương Đình Đình đưa cô ra ngoài: "Đình Đình chuẩn bị tốt hợp đồng."

Trương Đình Đình cười nói: "Tốt."

Nhạc Nhạc nhìn bộ dáng tự tin của Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình kia, cười nói: "Đình Đình cô cũng đừng phí lực, hợp đồng chuẩn bị cũng uồn công."

Trương Đình Đình cười hi hi nhìn Nhạc Nhạc nói: "Tôi tin tưởng Thanh Linh." Chỉ cần là Thanh Linh quyết định, cô tin tưởng nhất định đúng.

"Nha đầu ngọc, cô thật sự ngọc không sợ Thanh linh bán cô đi?" Nhạc Nhạc giấu cợt Trương Đình Đình.

"Muốn bán cũng bán anh trước." Diệp Thanh Linh cười nói.

"Vì cái gì nha!" Nhạc Nhạc vẽ mặt vô tội.

"Bởi vì bộ dáng anh thấy ghét." Thượng Quan Sở đột nhiên xen mồm nói.

Thượng Quan Sở nhất nói tiếp như vậy, Nhạc Nhạc liền cùng anh đấu võ mồm đấu không ngừng, hai người anh nói tôi tôi nói anh thắng đến lên máy bay.

Vừa đến thành phố C, Tô Phi liền gọi điện thoại nói cha Tiền Nguyên phái người đến Thành phố A bắt Tiền Nguyên đi rồi. Nói dễ nghe là vài người đón đi, kỳ thật chính là đánh anh ta ngất rồi trước mặt Tô Phi đợi người đến gặp mặt bắt anh ta đi. Tô Phi vốn định ngăn cản, nhưng sau khi nhìn thấy thư ký Trương lần trước đến biệt thự nhà họ Diệp xuất hiện trong đó đành phải từ bỏ. Bởi vì thư ký Trương lần trước sau khi xuất hiện ở nhà họ Diệp Tô Phi đặc biệt phái người xác minh qua thân phận, ông ta là người thị trưởng Tiền tín nhiệm nhất.

Lần này đi theo bên người bảo vệ Thượng Quan Sở là bảy anh chàng tuấn tú đến mức khiến người ta rói bởi, bọn họ thử máy bay, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, có vài phóng viên đến sân bay chờ chụp ngôi sao cũng không nhận được đưa tay hướng bọn họ chụp lại.

Thượng Quan Sở rất kín đáo, không thích bị người chụp, mà Diệp Thanh Linh cũng giống vậy, hai người lúc thấy phóng viên chụp Xuân Hạ Thu Đông Bách Sự Thông từ bên cạnh trốn đi. Mà Nhạc Nhạc cũng phá lệ không có đi vô giúp vui, đi theo Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh đến khách sạn.

Ngày hôm sau, sau khi chuẩn bị mọi chuyện thỏa đáng, Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc lên núi Lăng Không.

Núi Lăng Không, một chốn bồng lai tiên cảnh. Nếu muốn đi bộ lên núi căn bản không có khả năng, bốn phía đều là vách núi đen vách đá, nhưng trên núi lại có hoa có cỏ, có hồ nước.

Bọn họ đến nơi, thì thấy Chu giống như sớm đoán trước, vừa thấy bọn họ đến liền cười nói: "Các vị đã đến?"

Nhìn khuôn mặt tuổi trẻ tuấn tú kia, Diệp Thanh Linh hơi sững sốt chút, nói: "Đúng là nơi này."

Đối với việc cô mở miệng một cái liền đánh giá người khác, là chuyện ngoài dự liệu.

Thầy Chu cũng sững sốt, rồi cười nói: "Vị này là tiểu thư Diệp đi! Quả nhiên không tầm thường."

Ngay cả cô cũng biết, sợ là Thượng Quan Sở hẳn biết rõ ràng hơn. Diệp Thanh Linh thần nhiên cười, nói: "Tầm thường cũng tốt, không tầm thường cũng thế, chugn quy đều trốn không được một chữ tình."

"A..." Thầy Chu nhìn Diệp Thanh Linh, giống như rất hứng thú với lời nói của Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh còn chưa nói nói, Nhạc Nhạc cảm lá trà anh ta chuẩn bị đưa tới trước mặt thầy Chu, nói: "Thầy Chu, nghe nói ngài thích uống trà, đây là ddawjdc biệt chuẩn bị cho ngài."

Chu đại sư cười nhận trà, đưa cho một người đàn ông bên cạnh hắn.

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, đưa cở đại trong mắt Nhạc Nhạc cho chu đại sư.

Chu đại sư nhận, đã nghe đến một cổ hương hoa nhàn nhạt, tiếp theo cầm lấy đưa đến trước mũi ngửi, tươi cười càng đậm, nói: "Mai vàng."

"Vâng." Diệp Thanh Linh mặt mày hớn hở, cười đến hàm súc.

Mai vàng này không giống trà lái mua trong siêu thị, nó lưu lại mùi vốn có, cho dù ở mùa hạ, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy hương vị mùa đông, lạnh lùng, nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn đem cầm trà lái trong tay lúc lâu, mới đưa cho người đàn ông bên cạnh.

"Diệp tiểu thư khó khăn vì tình?" Thầy Chu đột nhiên hỏi.

Diệp Thanh Linh nghe xong, nhìn nhìn Thượng Quan Sở, cười gật đầu, nói: "Có tình."

"A..." Thầy Chu dường như có hứng thú cô nói tiếp.

"Tôi có một người bạn bị thương, hôn mê bất tỉnh." Diệp Thanh Linh nói ra mục đích bọn họ đến chuyến này.

"Đều nói bắt người tay ngắn, xem ra tiểu thư Diệp có chuẩn bị mà đến." Thầy Chu vẻ mặt ý cười, ở trong vẻ mặt của hắn nhìn không ra vui giận.

Diệp Thanh Linh cúi đầu trầm tư, Thượng Quan Sở cười nói: "Còn nhờ thầy Chu ra tay trị liệu."

Thầy Chu không để ý đến Thượng Quan Sở, cơ hồ xem anh như người vô hình, không chuyển mắt nhìn Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở nhìn ánh mắt thầy Chu, trong lòng một ngọn lửa vô cớ dâng lên, nhưng vì Mễ Lam Nhi, anh nhịn.

"Thầy Chu tâm tình như thế nào?" Diệp Thanh Linh ngẩng đầu vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Thầy Chu ngẩn người, cảm thấy người phụ nữ này quá thú vị, cười to nói: "Tâm tình không tệ."

Diệp Thanh Linh tươi cười đầy mặt, nói: "Khương Thừa nói thầy Chu cứu người xem tâm tình, không biết bây giờ thầy Chu có thể đáp ứng điều trị cho người bạn của tôi hay không?"

Thầy Chu cau mày, sao lại cảm thấy mình giống như bị lừa vậy? Nhưng làm đàn ông chung quy không thể để phụ nữ coi thường đi, thuận tiện nói: "Không phải không thể đáp ứng, chẳng qua..." Muốn hắn dễ dàng liền ra tay điều trị bệnh nhân không dễ dàng như vậy.

"Chỉ cần không quá phận, yêu cầu gì đều được." Diệp Thanh Linh cười nói.

Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, đều khản trương nói: "Thanh Linh, em cần nghĩ kỹ, nếu hắn ra yêu cầu quá phận chút làm sao bây giờ?"

"Tôi chỉ muốn tiểu thư Diệp đáp ứng tôi ba việc, tôi chữa trị cho bạn cô." Thầy Chu cười nói.

"Được." Diệp Thanh Linh đáp ứng thật thẳng thắn, vì điều trị cho Mễ Lam Nhi, đừng nói ba việc, cho dù ba mươi việc, chỉ cần là chuyện cô có thể làm, cô đều đã đáp ứng.

"Nếu tiểu thư Diệp đã đáp ứng, bây giờ tôi đi điều trị cho bạn của cô." Thầy Chu nói xong liền phân phó người thay hắn chuẩn bị đồ dùng.

Nhạc Nhạc lại nóng nảy, nói: "Ngài muốn Thanh Linh đáp ứng ba việc còn chưa nói mà?"

"Tôi còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra thì nói sau!" Thầy Chu cao giọng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Thầy Chu tên đầy đủ là Chu Ngao, tuy rằng được xưng là thầy, nhưng hắn còn trẻ, không đến ba mươi tuổi. Ít người biết hắn là Chu Ngao, nhưng nói đến bác sĩ trên núi Lăng Không, đầu tiên mọi người sẽ nghĩ đến một thầy châm cứu rất già, đều đem thầy Chu cùng ông già gắn liền nhau.

Chu Ngao có một bệnh viện tư nhân tốt nhất nước, nhưng không có người biết hắn biết châm cứu, về phần vì sao mọi người biết trên núi Lăng Không có thầy Chu, đương nhiên là truyền thuyết mấy mươi năm.

Diệp Thanh Linh xuống núi, Chu Ngao cùng xuống núi, về mặt hắn lúc nào cũng cười, không ai có thể nhìn ra tâm trạng thực sự của hắn. Nhìn như một người ở chung rất hiền hòa.

Vừa xuống núi, thì đã có người đàn ông chờ ở khách sạn. Người đàn ông bộ dạng có thể nói là thanh tú, một thân âu phục vừa vặn, nhìn thấy Diệp Thanh Linh bước về phía trước, rất lễ phép nói: "Tiểu thư Diệp, thiếu gia Tiền muốn gặp cô không biết có được không?"

"Được." Lúc trước Diệp Thanh Linh nghe Thượng Quan Sở nói Tiền Nguyên bị bắt về thành phố C, cô vốn định đi gặp Tiền Nguyên, không nghĩ tới người nhanh như vậy mời cô qua.

Không cần Diệp Thanh Linh nói gì, một đám trai đẹp liền đi theo phía sau cô cứ vậy theo người đàn ông nhà họ Tiền do Tiền Nguyên phái tới.

Nhìn biệt thự xa hoa của nhà họ Tiền, Diệp Thanh Linh đi vào, chung quanh biệt thự nhà họ Tiền có mười mấy vệ sĩ, đương nhiên là đặc biệt phòng ngừa Tiền Nguyên chạy trốn.

Mọi người vừa bước vào nhà họ Tiền, chỉ thấy một quý bà đi về phía bọn họ, nhìn thấy người đàn ông dẫn đường phía trước đã kêu: "Gia tuần, cậu lại giúp Tiền Nguyên chạy trốn sao?"

Gia tuần dẫn đường ở trước dừng chân, nhìn phu nhân cười nói: "Phu nhân Tiền, thiếu gia Tiền muốn gặp bạn ạ."

"Bạn?" Phu nhân Tiền vẻ mặt khinh thường nâng cằm nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở như người hạ đẳng, nói: "Đây đều là bạn bè bừa bãi?"

Gia Tuấn vừa nghe lời này của Phu nhân Tiền, mặt tái đi. Xấu hổ cực kỳ hướng Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở khiêm tốn nói: "Tiểu thư Diệp, thiếu gia Sở, thật xin lỗi, Phu nhân Tiền không biết mọi người là ai."

Thấy Gia Tuấn rất lễ phép giải thích, Diệp Thanh Linh cũng không so đo, vẫn đậm mạc, nói: "Không có gì. Người không biết, chúng tôi cũng không so đo làm chi!"

Thượng Quan Sở khinh bỉ nhìn Phu nhân Tiền, trên mặt đột nhiên lộ ra 1 nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nói: "Thị trưởng Tiền thật sự là người tham công tiếc việc."

Phu nhân Tiền nghe Diệp Thanh Linh nói xong liền tức giận không thôi, lại nghe Thượng Quan Sở châm chọc, lớn tiếng quát, "Gia Tuấn, cậu dẫn người nào đến nhà họ Tiền vậy?"

"Phu nhân Tiền, vị này là thiếu gia Sở, vị này là tiểu thư Diệp." Gia Tuấn rất kiên nhẫn giới thiệu cho Phu nhân Tiền.

"Thiếu gia Sở?" Phu nhân Tiền thì thảo tự nói, tiếp theo sắc mặt trắng bệch, xong bỏ chạy vào phòng như có người đuổi theo ở phía sau.

"Yêu nghiệt, bà ta bị anh dọa chạy sao? Xem ra yêu nghiệt anh cũng đáng sợ đấy." Nhạc Nhạc nhìn bóng dáng Phu nhân Tiền giẫm cọt Thượng Quan Sở.

"Các vị, mời." Gia Tuấn lễ phép lại dẫn đường cho mọi người.

Đi vào biệt thự, bọn họ trực tiếp lên lầu ba, Gia Tuấn nhẹ nhàng gõ cửa phòng Tiền Nguyên, trong phòng vang lên thanh âm của Tiền Nguyên, "Tiền vào."

Nhìn thấy Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, Tiền Nguyên vui vẻ nhiều nhưng sắc mặt lạnh như băng, không cười.

"Tiểu thư Diệp, tôi còn tưởng đến cô sẽ không đến." Tiền Nguyên nhìn Diệp Thanh Linh nói.

Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn Tiền Nguyên một cái, cười nói: "Thanh Linh đương nhiên sẽ đến, bởi vì cậu là người đàn ông của trợ lý cô ấy."

Tiền Nguyên nghe Nhạc Nhạc nói mình là người đàn ông của Mễ Lam Nhi, anh ta vui vẻ không thôi, thì ra ở trong lòng bọn họ, anh ta sớm là của Mễ Lam Nhi. Trên mặt che dấu không lộ ra sự thần nhiên, anh cười nhẹ, nói: "Tiểu thư Diệp, khoảng thời gian này tôi không thể đến Thành phố A, Mễ Lam Nhi có chuyện phải phiền đến cô."

Thượng Quan Sở cười nói: "Cậu định chừng nào thì đến Thành phố A."

Diệp Thanh Linh không đợi Tiền Nguyên trả lời Thượng Quan Sở, thần nhiên nói: "Đúng là rất phiền toái." Kỳ thật chăm sóc Mễ Lam Nhi là trách nhiệm của cô, nhưng cô không muốn nhìn thấy Tiền Nguyên vì chuyện khác, tại thời điểm nguy hiểm như vậy cũng không ở bên cạnh Mễ Lam Nhi.

Tiền Nguyên hơi ngạc nhiên, cười khổ nói: "Tôi cũng rất muốn chăm sóc Lam Nhi, mỗi ngày ở bên cạnh cô ấy." Nhưng bây giờ anh ta làm không được.

Diệp Thanh Linh chỉ nhìn anh ta, không nói lời nào.

Tiền Nguyên lấy cái đĩa đưa cho Diệp Thanh Linh, nói: "Bên trong cái này là những lời nói tôi muốn nói cho Mễ Lam Nhi, tiểu thư Diệp giúp tôi nói với Mễ Lam Nhi, được không?" Tiền Nguyên bộ dáng thực thành khẩn.

Diệp Thanh Linh nhìn đĩa trong tay Tiền Nguyên, nhũn mảy, nói: "Tự anh đưa cho cô ấy."

Tiền Nguyên không nghĩ tới một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng bị cự tuyệt, anh ta thấy lạnh lạnh. Sắc mặt có chút lạnh, có chút xấu hổ, nhìn về phía Thượng Quan Sở, "Thiếu gia Sở, anh có thể hay không..."

Anh ta nói còn chưa nói xong, Thượng Quan Sở liền trực tiếp cự tuyệt, "Muốn nói gì, cậu giáp mặt với Mễ Lam Nhi mà nói." Có một số việc nên giáp mặt nói rõ ràng, bằng không có chút hiểu lầm, cả đời cũng giải thích không rõ.

Tiền Nguyên không biết nên làm như thế nào, lúc này Nhạc Nhạc nhận cái đĩa trong tay Tiền Nguyên cười nói: "Để tôi giúp cậu đi!"

Tiền Nguyên vui vẻ, không ngờ Nhạc Nhạc lại giúp anh, vội vàng nói: "Cám ơn."

Diệp Thanh Linh đến bên Nhạc Nhạc, vươn tay, nói: "Đưa tôi."

Nhạc Nhạc ngoan ngoãn đưa cái đĩa cho Diệp Thanh Linh, vẻ mặt không hiểu nhìn cô chăm chăm.

Diệp Thanh Linh nhanh tay lấy cái đĩa, rồi ném xuống đất, nói: "Có những chuyện phải giáp mặt với cô ấy, cũng biết cô ấy nằm một chỗ, bây giờ phải ở bên cạnh cô ấy."

"Nhưng... Tôi..." Tiền Nguyên do dự, anh không biết phải nói với bọn họ thế nào, cha mẹ anh sẽ không để anh rời đi.

Diệp Thanh Linh thấy anh ta do dự, sắc mặt lạnh vài phần, xoay người sang nói với Thượng Quan Sở: "Chúng ta đi."

"Thanh Linh, cô đến không phải muốn dẫn Tiền Nguyên rời đi sao?" Nhạc Nhạc thấy thế liền kêu lên.

Thượng Quan Sở kéo tay Diệp Thanh Linh, nhìn Tiền Nguyên nói: "Tiền Nguyên, anh muốn rời đi bây giờ cùng chúng tôi đi, nếu không muốn rời đi, về sau anh cũng đừng đến Thành phố A khuấy rầy cuộc sống yên bình của Mễ Lam Nhi."

Tiền Nguyên nghe xong, cúi đầu trầm tư hai giây, nói: "Tôi và mọi người đến Thành phố A."

Anh ta vừa mới nói xong, ngoài cửa chợt nghe thanh âm của người đàn ông vang lên, "Cậu muốn đi đâu?"

Người đàn ông bộ dáng rất uy nghiêm, đứng ngay ở cửa, khí thế cường đại làm cho người ta không khỏi muốn chạy trốn. Nhưng nơi này đều là những người lời dối, không ai muốn chạy trốn, ngược lại đều có vẻ mặt muốn xem kịch vui.

"Thị trưởng Tiền, đã lâu không gặp." Mở miệng là Chu Ngao.

Thị trưởng Tiền sững sờ, nhìn Chu Ngao, cười nói: "Thì ra viện trưởng Chu cũng ở đây." Nói xong Chu Ngao gật đầu cười, nói tiếp: "Nghe nói thiếu gia Sở cũng đến đây?" Thị trưởng Tiền cũng không có gặp qua Thượng Quan Sở, chẳng qua ở thành phố C, buôn bán ở chợ đen mặc dù không có người của Thượng Quan Sở, nhưng Dịch Thiếu Kiệt bất động sản Dịch thị lại làm mưa làm gió ở thành phố C, hơn phân nửa địa bàn thành phố C đều của xây dựng bất động sản Dịch thị, Dịch thị kinh doanh bất động sản nên ảnh hưởng trực tiếp toàn bộ kinh tế ở thành phố C. Bởi vậy nghe nói Thượng Quan Sở đến thành phố C, thị trưởng Tiền đương nhiên sẽ không chậm trễ, phải biết rằng chọc giận Thượng Quan Sở, khiến Dịch thị rút khỏi thành phố C, thành phố C sẽ có nguy cơ khó khăn về tài chính, kế hoạch của thành phố C ít nhiều sẽ tan thành bọt nước.

"Ừm!" Thượng Quan Sở nâng cằm, khề hừ một tiếng, xem như nghe được câu hỏi của thị trưởng Tiền.

Thị trưởng Tiền nhìn Thượng Quan Sở nói: "Thiếu gia Sở, chúng ta đến phòng khách nói chuyện."

"Được." Thượng Quan Sở vẻ mặt khách khí cười, đối với thị trưởng Tiền, vẫn muốn nể tình. Hơn nữa anh còn muốn nói chuyện với Tiền Nguyên vấn đề của Mễ Lam Nhi.

Mọi người dời bước đến phòng khách, mỗi người tìm vị trí ngồi xuống.

Ngay từ đầu, thị trưởng Tiền liền cùng Thượng Quan Sở nói chuyện có chút liên quan đến việc thành phố C mở rộng phát triển, hy vọng Thượng Quan Sở có thể đầu tư. Thượng Quan Sở cùng bàn chuyện, cười nói: "Tôi sẽ thương lượng với Dịch Thiếu Kiệt xem sao."

Nghe xong những lời này của Thượng Quan Sở, thị trưởng Tiền liền vui vẻ, không nghĩ đến lại thuận lợi như thế.

Thượng Quan Sở cười nói: "Đối với chuyện của Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi, không biết thị trưởng Tiền thấy thế nào?"

"Việc này..." Thị trưởng Tiền do dự, sợ nói sai Thượng Quan Sở sẽ đổi ý không hợp tác, liền cười nói: "Không biết Mễ Lam Nhi cùng thiếu gia Sở có quan hệ gì."

"Quan trọng như Dịch Thiếu Kiệt." Thượng Quan Sở nói.

Tiền thị trưởng vốn dĩ muốn nói ông vẫn sẽ không đồng ý Mễ Lam Nhi cùng con trai mình kết giao, nhưng nghe Thượng Quan Sở nói như vậy, ông biết ông không thể ăn ngay nói thật, thuận tiện nói: "Thì ra là thế." Vừa nghĩ vừa nói: "Kỳ thật chuyện của Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi tôi cũng không phản đối, đây là chuyện của những người trẻ, chúng tôi già rồi, không xen vào. Mọi việc cứ để nó quyết định!"

Phu nhân Tiền nghe chồng nói vậy, vội vàng kêu lên, "Anh không phải không đồng ý sao? Sao hôm nay nói thay đổi liền thay đổi?"

Thị trưởng Tiền liếc Phu nhân Tiền một cái, nói: "Chuyện của bọn trẻ, cứ để chúng quyết định đi."

"Đã như vậy, tôi chúc mừng thị trưởng Tiền có con cháu." Thượng Quan Sở thần nhiên cười nói.

"Hy vọng là vậy!" Thị trưởng Tiền cười gượng gạo.

"Như vậy sau này chúng ta không giữ quy tắc nữa, hợp tác vui vẻ!" Thượng Quan Sở nói xong liền đứng dậy bắt tay với thị trưởng Tiền.

"Được, được, hợp tác vui vẻ." Vì phồn vinh yên ổn của thành phố C, ông đối với hôn sự của con trai đành mắt nhắm mắt mở đồng ý. Dù sao Mễ Lam Nhi ở trong lòng Thượng Quan Sở quan trọng như thế, có phải lúc trước bọn họ hiểu lầm cái gì vì cô gái nhà người ta hay không? Có lẽ Mễ Lam Nhi căn bản không phải là kẻ vô dụng giống như mẹ Tiền Nguyên nói vậy.

Mọi người rời đi, thị trưởng Tiền nhìn Tiền Nguyên nói: "Con trai, con thật sự muốn cưới Mễ Lam Nhi sao?"

"Vâng, đời này con không phải cô ấy không cưới." Tiền Nguyên lạnh nghiêm mặt kiên định trả lời, anh chính là như vậy, tính cách lạnh như băng, chẳng sợ ai ngay cả cha mình cũng không ngoại lệ.

Thị trưởng Tiền thờ dài, nhìn hướng Thượng Quan Sở rồi đi, nói: "Đi đi, đi làm chuyện con muốn làm." Đối với hôn nhân của con, ông không quản.

"Cám ơn ba." Tiền Nguyên trên mặt lộ ra nụ cười hiếm có.

Thấy Tiền Nguyên muốn rời đi, Phu nhân Tiền giữ chặt cánh tay Tiền Nguyên, nói: "Con trai, con thật muốn cưới con nhỏ vô liêm sỉ kia?"

"Mẹ, mẹ thành toàn cho chúng con được không?" Chưa nói trước mắt cha mẹ cản trở, hiểu lầm giữa Mễ Lam Nhi và anh vẫn chưa cởi bỏ, anh cũng không biết nay lựa chọn như thế có phải là thiêu thân lao đầu vào lửa hay không?

Thấy con trai kiên định như vậy, vốn dĩ không đồng ý bà cũng không xen vào nữa, Phu nhân Tiền thờ dài nói: "Như vậy Tâm Di làm sao bây giờ? Con bé đợi con nhiều năm như vậy? Ta đều đáp ứng mong con bé làm con dâu của chúng ta."

"Chuyện của Tâm Di con sẽ giải quyết, mẹ cứ yên tâm đi!" Tiền Nguyên lạnh nghiêm mặt, đối mặt với mẹ thanh âm lại ôn nhu rất nhiều.

"Hả, được rồi." Phu nhân Tiền tâm không cam lòng không nguyện đáp ứng, nhưng thật sự chứng minh, bà không phải là người kiên định. Sau vài lần, Tâm Di khóc lóc kể lể, bà lại mềm lòng, lại đổ hướng về Tâm Di, còn đối với Mễ Lam Nhi thì lời nói lạnh nhạt.

Ngày hôm sau, Diệp Thanh Linh đến Thành phố A, Tiền Nguyên cũng đi theo cùng. Nghĩ đến cha mẹ đồng ý anh ở cùng một chỗ với Mễ Lam Nhi, lúc ở trên xe, cái miệng của anh không tự giác cong lên.

Đoàn người đến sân bay, thì thấy một đám người đi ra, vẻ mặt mệt mỏi. Hình như bộ dáng thực gấp. Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở cũng không phải là người nhiều chuyện, cũng không xem nào nhiệt.

Lúc đám người kia đứng thẳng trước mặt bọn họ, bọn chúng mới ngẩng đầu nhìn đến gương mặt của Thanh Linh, "Phác Dũng?" Nhắc Nhắc nhìn Phác Dũng kinh ngạc vạn phần nói. Kinh ngạc qua đi, Nhắc Nhắc ở trong lòng oán thầm, ở trong này còn có thể đụng đến người này, cũng không biết là đúng dịp vẫn là có ý làm vào?

"Yêu yêu yêu! Ai đây a! Không phải là thiếu gia Sở tiếng tăm lừng lẫy sao? Sao lại đến thành phố C vậy?" Phác Dũng nhìn Thượng Quan Sở trong lòng không chỉ có tức, còn có hận.

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh đều thấy không được bình thường, lập tức đi vào đăng ký.

Phác Dũng vừa thấy Thượng Quan Sở không để ý đến hắn, cảm thấy đặc biệt mất mặt, vốn định ở miệng đã kích Thượng Quan Sở, nào biết anh căn bản không để ý đến hắn, ở trước mặt mười mấy tên thủ hạ, cảm thấy không làm được chút gì, sẽ không biện pháp xuống đài. Oán hận nhìn bóng lưng Thượng Quan Sở, quơ quơ tay, một đám thủ hạ liền vây quanh Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở vẫn là không để ý đến Phác Dũng và đám thủ hạ kia, nhìn Diệp Thanh Linh cười nói: "Thanh Linh, em muốn đuổi đàn ruồi bọ này như thế nào mới tốt?"

Diệp Thanh Linh thân nhiên liếc mọi người một cái rồi nói: "Ruồi bọ đương nhiên nên dùng vợt đập ruồi bọ đập chết một đám mới tốt."

Thủ hạ Phác Dũng vừa nghe, không nhịn được run run một chút. Trong lòng thầm nghĩ, Thượng Quan Sở sẽ không thật sự nói được làm được đập chết một đám bọn họ chứ! Càng nghĩ càng thấy sợ hãi, càng sợ hãi thân thể càng run rẩy khủng khiếp. Nhưng lại không có chỉ thị của Phác Dũng, đám thủ hạ kia ngoan ngoãn để cho Thượng Quan Sở rời đi.

Phác Dũng nhìn một đám không có tiền đồ là thuộc hạ của chính mình, tức giận muốn học máu, liền nắc: "Một đám phế vật." Máng xong liền ngênh ngang rời đi.

Thượng Quan Sở ôm lấy Diệp Thanh Linh đi vào, vừa nói: "Thanh Linh rất có bản lĩnh, về sau anh giao cho em quản lý buôn bán ở chợ đen, thế nào?"

Diệp Thanh Linh ôn hoà hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Vợ chồng nói đến chuyện tiền bạc thì quá tổn thương tình cảm." Thượng Quan Sở cười nói.

"Được rồi." Diệp Thanh Linh bộ dáng vẻ mặt dễ bàn, nói tiếp: "Như vậy sau này ở Diệp thị, mỗi khi có hội nghị thì anh giải quyết hết đi!"

"Cái gì?" Anh này rõ ràng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo nữa! Anh không mang công việc cho cô làm, ngược lại cô còn đem công việc ở Diệp thị cho anh làm, anh cũng không thể nói không.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vợ chồng ác ma

Trở lại thành phố A, Chu Ngao đã rất có trách nhiệm giúp Mễ Lam Nhi giải quyết tình huống. Bởi vì miệng vết thương của Mễ Lam Nhi chưa hoàn toàn khép lại nên Thượng Quan Sở nhiệt tình sắp xếp cho Chu Ngao ở lại núi Minh Nguyệt, hình như nhưng Chu Ngao không đồng ý.

“Diệp tiểu thư, tôi có thể ở lại nhà họ Diệp sao?” Chu Ngao đối với sự sắp xếp của Thượng Quan Sở cũng không vừa lòng.

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Chu Ngao một cái, cười nói: “Vì lý do gì?” Cô muốn đưa Chu Ngao tới là để trị bệnh cho Mễ Lam Nhi chứ không phải làm khách, lại nói căn biệt thự của Diệp gia so với núi Minh Nguyệt tốt hơn trăm ngàn lần.

“Nghe nói nhà họ Diệp náo nhiệt, còn có Khương Thừa ở đó” Chu Ngao tìm lý do cho mình.

Thượng Quan Sở nghe vậy muốn cự tuyệt nhưng Diệp Thanh Linh đối diện nhìn anh lắc đầu nên anh chưa kịp nói gì. Diệp Thanh Linh cười nói: “Được rồi, chỉ cần Chu tiên sinh vui vẻ ở lại là tốt rồi”. Vì Mễ Lam Nhi, Diệp Thanh Linh chỉ đành đáp ứng.

Bởi vậy Chu Ngao thuận lợi ở lại nhà họ Diệp, vốn dĩ nhà họ Diệp chỉ còn một phòng dành cho Tiền Nguyên. Nhưng vì Mễ Lam Nhi, Tô Phi chủ động mời Chu Ngao ở lại phòng của hắn. (Chính mình lại vào ở nhà kho trước đây Tiền Nguyên ở. Mà Tiền Nguyên tự động dọn đến phòng Mễ Lam Nhi ở.)

Mỗi ngày Tiền Nguyên vẫn ở cạnh Mễ Lam Nhi, Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở cũng đến thăm Mễ Lam Nhi rất đều đặn. Thấy sắc mặt Mễ Lam Nhi ngày càng khôi sắc, tâm trạng mọi người cũng trở nên tốt hơn.

Chuyện thứ nhất Chu Ngao muốn Diệp Thanh Linh làm là dạy hắn cách đem hoa làm thành trà lái. Rất đơn giản, Diệp Thanh Linh liền trực tiếp giới thiệu Má Trương cho Chu Ngao.

Chu Ngao nhìn Má Trương, mặt hơi cúi xuống, cười nói: “Tiểu thư Diệp, trà lái kia không phải cô làm sao?”

“Không phải” Từ trước tới nay đều do Má Trương làm, cô nhớ rất rõ lần đầu tiên uống trà lái do Má Trương tự làm, nên từ đó cô rất thích uống loại trà này. (Chẳng qua cô cũng đi theo Má Trương học qua, lúc trước trà lái mai vàng cô biểu cho Chu Ngao ở núi Lăng Không chính là mùa đông năm trước cô tự mình làm.)

“Thật sự không phải?” Chu Ngao rõ ràng là không tin tưởng.

“Ừ” Diệp Thanh Linh cười tủm tỉm nhìn Chu Ngao.

“Đã như vậy, để ta xem trước bệnh tình của tiểu thư, các người vẫn nên tìm cao minh khác”. Chu Ngao thật tình nói nhưng trên mặt vẫn còn nét cười thoát nhìn lạ lạ.

Thượng Quan Sở không nghĩ tới chuyện Chu Ngao có thể nói không giữ lời, nhũn mày nói: “Chu tiên sinh không nên vì vậy mà nuốt lời!”

Chu Ngao liền biểu tình, nói “Là các người nuốt lời trước!”

“Thanh Linh nào có nuốt lời, trà này vốn dĩ do Má Trương làm. Người muốn học, Thanh Linh đương nhiên mời Má Trương đến chỉ cho người”. Thấy điệu bộ Chu Ngao khó chịu như vậy, Nhạc Nhạc cũng không vui.

“Vậy tôi mặc kệ” Rõ ràng là không phân biệt phải trái mà Chu Ngao lại dám nói đến hợp lý như vậy.

Thượng Quan Sở nhìn Chu Ngao, lạnh lùng nói: “Chu tiên sinh thật muốn rời đi?”

Đừng tưởng rằng hắn có thể cứu Mễ Lam Nhi, thì có thể ở trước mặt anh uy hiếp anh. Anh đối với Thanh Linh cũng không phân rõ phải trái, đương nhiên vì quyền lợi, bất luận là ai cũng không thể.

“Đương nhiên” Chu Ngao là người không ai bì nổi, không có người có thể cứu chữa cho hắn, lại dám nói chuyện với hắn lạnh lùng như vậy.

Thượng Quan Sở cười ngày càng nham hiểm, càng lộ ra mặt, nhìn vào không tránh khỏi rùng mình.

Thượng Quan Sở miễn cưỡng ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, mắt vẫn chăm chú xem truyền hình, đầu không nâng lên nhìn Diệp Thanh Linh một chút, nói: “Tô Phi”

"Thiếu gia Sờu, có việc sao?" Tô Phi cực kỳ phối hợp hỏi.

"Cậu nói Chu tiên sinh hẳn phải về núi Lăng Không, không trị liệu cho Mễ Lam Nhi nữa, làm sao bây giờ?" Thượng Quan Sở vẫn giữ điệu bộ lười biếng giọng nói cực kì giống như nói chuyện phiếm.

Tô Phi nghe xong, nở nụ cười, nụ cười kia nhìn đặc biệt quý dị, nói: "Thiếu gia Sờ, chuyện này dễ làm."

"Sao..." Thượng Quan Sở hí mắt khinh Chu Ngao.

Tô Phi tiếp tục nói: "Tôi đây liền phái người đốt trại núi Lăng Không, bác sĩ Chu không phải không thể quay về núi Lăng Không." Tô Phi kia bộ dáng nghiêm trang, thấy Chu Ngao ở trong lòng kêu gào ác ma. Nhưng là hắn không biết, chân chính ác ma là cái về mặt lười biếng kia, một bộ mọi chuyện đều thương lượng được Thượng Quan Sở.

“Thượng Quan Sở, anh đừng có quá đáng” Chu Ngao nghe xong, đứng lên giận dữ rống.

Thượng Quan Sở tự động xem nhẹ thái độ giận dữ của Chu Ngao, đến gần Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng nói: "Vợ à, em nói chồng em vì Mẹ Lam Nhi làm như vậy là quá đáng sao?"

"Không quá đáng." Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng ngẩng đầu, giận dữ quét mắt rất nhanh nhìn Chu Ngao.

"Tiểu thư Diệp, cô..." Chu Ngao tức giận vô cùng, tay chỉ vào Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở phát run, hoàn toàn tức giận đến không giữ được bình tĩnh.

Nhạc Nhạc thấy Chu Ngao tức giận đến không giữ được bình tĩnh, cũng cảm thấy hết giận, còn tỏ ra đồng tình với hắn. Liền có lòng tốt nhắc nhở, nói: “Chu tiên sinh, vào đây rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đi ra ngoài, hai người kia chính là ác ma, tuyệt đối nói được làm được, nhớ đến lúc trước nhà sách của tôi không phải cũng bị người nào đó đốt cháy sạch không còn manh giáp.”

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, có lòng tốt nhắc nhở đúng là không sai. Chẳng qua câu nói này không những có lòng tốt mà còn có vài phần hù dọa nhắc nhở Chu tiên sinh ý tứ một chút.

Chu Ngao xem như hiểu rõ, đã biết là gặp ác ma không nói lý, mặc hắn nói cái gì, sợ nếu hắn không chữa trị tốt cho Mẹ Lam Nhi, hắn là đừng nghĩ rời đi tầm mắt Thượng Quan Sở anh. Xem ra lần này hắn gặp rắc rối lớn. Cực bất đắc dĩ nhẹ thở dài một hơi nói: "Tiểu thư Diệp là nói chuyện giữ lời chứ!"

"Đương nhiên." Diệp Thanh Linh thân nhiên trả lời. Cô cho tới bây giờ đã nói giữ lời, nhưng lúc cô đáp ứng điều kiện của hắn không phải phải đã nói gây khó khăn cho chuyện của cô thì cô sẽ không làm.

“Như vậy thì ba cái điều kiện cũng chắc chắn đi” Chu Ngao nói.

“Chắc chắn, nhưng phải xem Thanh Linh có đồng ý làm hay không, nếu như là chuyện cô ấy không muốn, thì anh lại chọn chuyện khác, đừng gây khó dễ cho vợ tôi.” Thượng Quan Sở vẻ mặt tươi cười, nhìn Chu Ngao da đầu không khỏi run lên.

“Ách...” Chu Ngao xem như hiểu được những điều kiện của hắn đều uống phỉ, người thiếu gia Sở kia sẽ không để ý đến giao ước, hết thảy các điều kiện của hắn ở chỗ anh ta đều không có chắc chắn, lần này xem như gặp phải người không phân rõ phải trái.

Nhìn vẻ mặt Chu Ngao tỏ ra bình thản, Tô Phi Ngô Vân có chút đồng tình.

Ngô Vân có lòng tốt nói: "Chu tiên sinh đừng nổi giận, thiếu gia Sở vẫn rất có tình nghĩa, chỉ cần không quá đáng, điều kiện gì cũng có thể chấp thuận."

Chu Ngao dờ khóc dờ cười nhìn Ngô Vân, anh ta có xin Thượng Quan Sở đáp ứng hắn cái gì sao?

Nhạc Nhạc cũng nói: “Kỳ thật người này yêu ghét rõ ràng, tính cách cũng có chút ác ôn, nhưng cũng không tính là người hoàn toàn xấu. Nói như vậy thật oan uổng cho người tốt!”

Chu Ngao nhìn không được liếc Nhạc Nhạc một cái, không phải hắn đã bị Thượng Quan Sở hăm hại đến choáng váng rồi sao?

Thượng Quan Sở cũng trắng mắt liếc Nhạc Nhạc một cái, anh ta là đang khen anh hả? Hay là đang tổn hại anh đây? Như thế nào có người khen người khác chỉ dùng những từ yêu nghiệt, chán ghét, ác liệt này hả?

Ngô Vân liền hỏi: “Chu tiên sinh, còn có vấn đề gì không?”

“Không có” Chu Ngao vẻ mặt thất bại, hắn còn có thể nói gì nữa sao? Phải biết rằng Thượng Quan Sở cũng không phải là người phân rõ phải trái, anh có chút tính ác ôn, nên không thể trêu vào, sợ trốn cũng không xong.

Diệp Thanh Linh nghe vậy cũng không nói lời nào, không nói là ai đúng, ai sai mà lặng lẽ giữ ở trong lòng.

Khương Thừa từ nhà họ Dịch trở về, nhìn thấy Chu Ngao liền vẻ mặt cười, hỏi: "Giáo sư có khỏe không?" Khương Thừa vẫn kêu Chu Ngao là giáo sư, bởi vì Chu Ngao dạy anh ta châm cứu, xuất phát từ lễ phép, anh ta cũng nên xưng hô với Chu Ngao như vậy.

"Tốt, tốt vô cùng." Chu Ngao khẩu khí là lạ, không phải khuôn mặt tươi cười mà là vẻ mặt quái dị muốn cười nhưng không được tự nhiên, nhìn Khương Thừa với vẻ mặt nghi hoặc.

"Giáo sư ở đây không quen sao?" Khương Thừa lại hỏi.

"Không có, có mọi người nhiệt tình vô cùng, tôi ở đây rất thoải mái." Chu Ngao hung tợn trừng mắt nhìn 2 vợ chồng ác ma kia.

Khương Thừa nhìn Chu Ngao cũng đoán được hắn đang tức giận, liền cười nói: "Giáo sư đừng nóng giận, thiếu gia Sở này là như vậy, nói giỡn với thầy mà thôi, đừng để ở trong lòng."

Chu Ngao thật vất vả kéo ra một nụ cười, nói: "Hy vọng như thế đi!" Muốn hắn tin tưởng Thượng Quan Sở nói giỡn, còn không bằng kêu hắn tin tưởng heo mẹ leo lên cây cao còn dễ dàng hơn.

Chu Ngao còn hơi tức giận, A Phú lại nói ngoài cửa có người muốn gặp Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh mời người tới vào nhà, người tới cũng là Đông Minh Hiên, mọi người cũng chưa nghĩ đến là hắn sẽ đến.

Đông Minh Hiên tiến vào, nhìn Diệp Thanh Linh đã nói: "Linh Linh, van cầu em buông tha cha tôi được không? Nghe nói ông cũng bị phán tử hình."

"Mẹ tôi là do cha anh hại?" Diệp Thanh Linh thản nhiên hỏi.

Đông Minh Hiên không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, cười khổ nói: "Linh Linh, mặc kệ cha tôi có cái gì sai, đó cũng là chuyện quá khứ, ông ấy nói thế nào cũng là người thân của em, em cũng đừng nhìn ông ấy chết? Hơn nữa ông ấy điên rồi, trừng phạt như vậy còn chưa đủ sao?"

Nghe được Đông Minh Hiên rồi, Diệp Thanh Linh nở nụ cười, nói: "Anh xác định ông ta thật sự điên rồi?"

"Này..." Đông Minh Hiên do dự một chút, anh ta cũng không phải thực hiểu rõ cha anh ta là người như thế nào, nhưng làm con trai, anh ta không muốn cha mình chết. Suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu nói: "Điều tôi nói là thật, điên thật rồi, cha tôi là người giữ sĩ diện, làm sao có khả năng giả bộ điên." Âm thanh của anh ta càng ngày càng nhỏ, anh ta cũng đang cố gắng thuyết phục chính mình.

Diệp Thanh Linh có chút dăm chiêu nhìn Minh Hiên, thật lâu sau mới thản nhiên nói: "Anh muốn cha anh sống là vì lý do gì?"

Đông Minh Hiên thật không ngờ cô lại hỏi lý do, sững sờ hai giây nói: "Làm con trai, không muốn cha mình chết cũng là chuyện thường tình."

Nghe xong câu nói của Đông Minh Hiên, Diệp Thanh Linh cúi đầu cười khổ, cô cũng không muốn nhìn cha mẹ chết, nhưng có những người đối xử cha mẹ cô thù hận lưu tình quá? Ánh mắt cô trống rỗng, nhìn nhìn Thượng Quan Sở, sau đó nhìn về phía Nhạc Nhạc, cuối cùng dừng lại trên người Chu Ngao, thản nhiên nói: "Có biện pháp nào, khiến ông ta sống không bằng chết?"

"Có." Chu Ngao không nghĩ tới Diệp Thanh Linh sẽ cho Đông Minh Hiên lựa chọn như vậy, muốn cha anh ta sống, nhưng là sống không bằng chết.

Đông Minh Hiên không nghĩ đến đây là kết quả, không dám tin tưởng, sững sờ thật lâu, mới nói: "Linh Linh, thiếu gia Sở, tôi cầu xin các người. Cho dù là giam cầm ông ta cả đời cũng được". Anh nói như vậy cũng là do niệm tình tình cảm cha con lúc trước, dù biết cả đời này cha anh làm lỗi rất nhiều, nhiều đến mức không thể tha thứ được nhưng dù sao cha vẫn là cha. Anh nhớ rất rõ lúc cha chăm sóc anh, đưa hắn đến trường, giúp đỡ anh mọi thứ... nhìn về mặt cha hiền lành cười, tuy cha anh có làm sai đi nữa, nhưng anh vẫn rất thương người cha này.

"Như anh mong muốn, anh đi đi! Thanh Linh không muốn nhìn thấy người trong nhà họ Đông nữa. Chỉ cần vừa thấy người trong nhà họ Đông, Thanh Linh sẽ nghĩ đến mẹ, nghĩ đến mẹ bị chính người thân hại chết, Thượng Quan Sở không muốn Diệp Thanh Linh nghĩ ngợi đến chút chuyện quá khứ này mà không vui.

"Cám ơn." Đông Minh Hiên sau khi nói xong liền lập tức rời đi, sợ Thượng Quan Sở lại đổi ý.

Nhìn bóng dáng Đông Minh Hiên từ từ rời đi, Diệp Thanh Linh nở nụ cười. Kỳ thật Đông Minh có tội gì đi nữa, nhiều nhất chỉ là cả đời giam cầm mà thôi, chứ không như Đông Minh Hiên nói là sẽ bị tử hình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: vu oan giá họa

"Cám ơn." Đông Minh Hiên sau khi nói xong nhanh chóng rời đi, sợ Thượng Quan Sở sẽ thay đổi ý định.

"Yêu nghiệt, anh làm như vậy không sợ là thả hổ về rừng sao?" Nhạc Nhạc không chút tán thành ý định của Thượng Quan Sở.

"Đây là ý của Thanh Linh." Vừa rồi anh thấy Thanh Linh lúc nghe được Đông Minh Hiên nói cả đời giam cầm cúi đầu hiểu rõ, đã biết kết quả mà cô muốn chính là như vậy. Cho dù Đông Minh chết, cô cũng sẽ không vui về gì. Nhưng nghĩ đến người hại chết mẹ cô bị trong nhà cả đời, lòng cô dễ chịu chút.

Nhạc Nhạc nhìn về phía Diệp Thanh Linh, nhìn về mặt đã biết đây là ý của cô, cũng không tái trách tội Thượng Quan Sở, nói: "Tôi tin Thanh Linh có đạo lý của riêng mình."

Đối với sự lý giải của Nhạc Nhạc, Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó cười nói: "Kỳ thật cũng không có đạo lý gì."

"Nếu đã không có đạo lý thì vì sao phải đáp ứng yêu cầu của Đông Minh Hiên?" Nhạc Nhạc kêu lên.

"Pháp viện phán quyết như thế." Cô không có nói sai, việc Đông Minh đắc tội chỉ có thể phán tử chung thân, muốn phán tử hình căn bản là không có khả

năng. Khả năng Thượng Quan Sờ có thể lợi dụng người của anh giết Đông Vinh, nhưng vậy thì thật quá tốt cho Đông Vinh trong khi Đông Vinh làm nhiều chuyện xấu như vậy.

Nhạc Nhạc thấy lời nói của Thanh Linh rất đúng, liền không còn muốn vì Đông Vinh mà chuyện trở nên rối rắm.

Ngày hôm sau, pháp viện liền phán Đông Vinh vô tội. Buổi chiều, Đông Minh Hiền lại đến nhà họ Diệp.

Thấy Đông Minh Hiền, mọi người cũng không thèm để ý đến anh ta, bởi vì mỗi lần anh ta đến đều vì Đông Vinh mà cầu xin Diệp Thanh Linh. Vì thế mà Diệp Thanh Linh không muốn gặp anh ta nữa, đứng ở trong thư phòng mà không ra khỏi cửa.

Đông Minh Hiền nhìn Thượng Quan Sờ, nói: "Thiếu gia Sờ, tôi có một yêu cầu, mong anh hỗ trợ, không biết được không?"

"Không được." Nhạc Nhạc cùng Thượng Quan Sờ trầm miệng một lời nói. Người này sao khi cần nhờ người khác giúp đỡ nhờ giúp việc ngầm, luôn luôn đến đây một chuyện.

Đông Minh Hiền liếc mắt nhìn hai người một cái, lại nói: "Theo như lời của Linh Linh nói, cha tôi không có bị điên."

Điểm ấy mọi người đều biết được không, Nhạc Nhạc liền lườm Đông Minh Hiền một cái.

"Cả ngày ông ấy đều tìm cách báo thù Linh Linh, tôi không muốn mỗi ngày ông ấy đều sống trong cừu hận." Đông Minh Hiền nói.

"Cậu muốn như thế nào?" Thượng Quan Sờ ôn hoà nhìn Đông Minh Hiền.

"Nghe nói thủ hạ của thiếu gia Sờ có vị bác sĩ tên là Khương Thừa, tôi muốn mời anh ta giúp cha tôi mất đi trí nhớ." Như vậy ông ấy có thể tiếp tục sống một lần nữa, cho dù là ở trong nhà giam, cũng sẽ được vui vẻ một ít, đây là anh ta là một người con trai, duy nhất muốn vì cha làm những chuyện như vậy.

"Muốn trở thành người mất trí, tôi có thể giúp cậu." Vẫn không nói chuyện Chu Ngao đột nhiên nói.

"Thật không?" Đông Minh Hiền không nghĩ tới có người nguyện ý giúp anh ta, mừng rỡ nhìn Chu Ngao.

"Đương nhiên là thật." Chu Ngao trả lời rõ ràng.

"Cám ơn! Việc này, phải làm phiền đến vị tiên sinh này." Đông Minh Hiền vội vàng cảm ơn.

"Không cần khách khí." Chu Ngao cười đến quái dị, nhìn Đông Minh Hiền hỏi: "Không biết cha cậu có cần phục vụ nào khác nữa hay không?" Hắn hỏi, nụ cười mang vẻ nham hiểm.

"Phục vụ khác?" Đông Minh Hiền nghĩ nghĩ nói: "Cha tôi tốt lắm, ông ấy không có bệnh gì." Anh ta không hiểu sự phục vụ khác này là chi cái gì?

Chu Ngao xem nhẹ câu nói kế tiếp của Đông Minh Hiền, chỉ cười nói: "Ví dụ như lúc làm mất đi trí nhớ có cần làm họ biến thành ngu ngốc hay không a! Có lẽ khiến họ bị liệt nữa người gì đó?"

Thượng Quan Sờ Hòa Nhạc Nhạc đã biết người này khi không nói giúp người liền không có gì tốt đẹp, liếc Đông Minh Hiền một cái.

Đông Minh Hiền vì lời nói của Chu Ngao mà hoảng sợ không nhẹ, thật vất vả mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt mất tự nhiên nhưng vẫn cố ý cười ha ha, nói: "Tôi thấy không cần, cái gì cũng không cần. Anh cứ coi như tôi chưa từng tới." Nói xong liền giống như chạy trốn biến mất ở biệt thự nhà họ Diệp.

"Này! Cậu đừng có chạy chứ! Này!" Chu Ngao thấy Đông Minh Hiền chạy trốn, nôn nóng kêu lên, hy vọng anh ta có thể dừng lại, tốt nhất là mời hắn ở trên người cha anh ta thử châm lĩnh tinh, phải biết rằng, người tìm hắn trong biến họ thành thông minh, tìm hắn khỏi phục trí nhớ cũng có, nhưng lại không có người nhờ hắn biến người bình thường thành không còn trí nhớ có thể biến đổi thành ngu ngốc, thật vất vả mới có một cơ hội đến đây, sao hắn còn chưa nói xong lại bỏ chạy chứ? Chu Ngao ngăn người, vẻ mặt thất vọng nhìn cửa lớn.

Nhìn Chu Ngao, Thượng Quan Sờ Hòa Nhạc Nhạc cười nắc nẻ. Đây là quái thai từ nơi nào đến, cho dù chưa gặp qua biến người ta thành ngu ngốc, có gì cao húng lớn như vậy, đem nhân gia Đông Minh Hiền dọa thành cái dạng gì nhỉ?

Sau lần này, Đông Minh Hiền rốt cuộc không xuất hiện ở nhà họ Diệp nữa, cho dù rất nhiều năm sau, Diệp Thanh Linh có lòng mời anh ta về làm khách, anh ta cũng đều là tìm lý do chối từ.

Đến khi thương tích của Mễ Lam Nhi gần như hoàn toàn khỏi hẳn, mọi người đều khẩn cấp muốn Chu Ngao đi trị liệu Mễ Lam Nhi, hy vọng cô có thể tỉnh lại.

Hôm nay tất cả mọi người đều đến bệnh viện, anh em họ Dịch cùng Kim Thành Vũ cũng đến. Tô Phi cùng Ngô Văn cũng đặc biệt khẩn trương, sợ lúc đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Khương Thừa đi theo phía sau Chu Ngao, là vì có thể học tập nội dung quan trọng trong châm cứu từ Chu Ngao.

Chu Ngao chữa cho Mễ Lam Nhi không cho những người khác xem, trừ Khương Thừa, trong phòng bệnh vốn không có người khác. Bởi vậy mọi người chỉ có thể ở ngoài cửa mà chờ.

Nghe nói có khả năng hôm nay Mễ Lam Nhi sẽ tỉnh lại, Trương Đình Đình cũng không có đến công ty. Cách vài phút lại hỏi Diệp Thanh Linh: "Thanh Linh, cô nói bác sĩ Chu có thể giúp Mễ Lam Nhi tỉnh lại sao?" Người ta bác sĩ cũng chưa làm, hẳn chỉ dùng mấy kim châm có thể chữa trị cho Mễ Lam Nhi, điểm ấy khiến Trương Đình Đình hoài nghi.

"Không biết." Diệp Thanh Linh trả lời, cô cũng không biết khả năng Chu Ngao này như thế nào, chỉ là tình huống bây giờ chỉ cần có hi vọng cứu được Mễ Lam Nhi cô sẽ làm. Khương Thừa đã nói Chu Ngao là thiên tài y học, anh ta tin tưởng Chu Ngao, cô cũng không có lý do gì không tin.

Thời gian trôi qua thật lâu, Trương Đình Đình có chút không kiên nhẫn, nói "Thanh Linh, bác sĩ Chu đến giờ còn không ra, đã qua nhiều giờ vậy rồi? Hay là bác sĩ Chu cũng không có cạc!"

"Không biết." Diệp Thanh Linh nghe câu hỏi của Trương Đình Đình, thần nhiên phun ra hai chữ.

Trương Đình Đình bắt lực nhìn chăm chăm Diệp Thanh Linh, cô ấy vẫn rất bình tĩnh, ngần ngại nhìn thật lâu, không còn kiên nhẫn, nói: "Thanh Linh, cô nói bác sĩ Chu này, sẽ không là gạt người chứ!"

Diệp Thanh Linh đứng lên, thần nhiên nói: "Không biết."

Vẫn là hai chữ này nha! Trương Đình Đình trừng lớn hai mắt nhìn về phía Diệp Thanh Linh đang đi, nói: "Thanh Linh, đợi tôi đã, tôi cũng phải đi toilet."

Diệp Thanh Linh đi chậm lại, Trương Đình Đình liền đi theo, nói: "Thanh Linh, hôm nay cô làm sao vậy? Thế nào cũng chỉ là hai chữ?"

"Không có a?" Diệp Thanh Linh thần nhiên cười hỏi.

Trương Đình Đình nghe xong, ngửa đầu, lấy tay vỗ vỗ lên trán, vẻ mặt biểu tình bị đả bại, nói: "Nói chuyện với cô sao càng nói lại càng rút gọn chứ? Mong cô đừng niệm tam tự kinh được không?" Cô hai chữ như vậy, chỉ dùng hai chữ để nói chuyện, giống như lúc còn nhỏ từng đọc qua tam tự kinh.

Không đợi Diệp Thanh Linh nói, Trương Đình Đình lại nói: "Kỳ thật tôi cảm thấy Tiền Nguyên yêu Mễ Lam Nhi, sao Mễ Lam Nhi nhìn không thấy chứ?"

"Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường!" Diệp Thanh Linh nói.

Diệp Thanh Linh cuối cùng không đọc tam tự kinh, Trương Đình Đình ở trong lòng đương nhiên tạ trời, bằng không cô còn tưởng rằng chính mình quay lúc nhỏ nữa?

Trương Đình Đình đi một đường nói một đường, tiến toilet đã thấy Dịch Hiểu Huyền từ bên trong đi ra. Hình như không nhìn thấy Diệp Thanh Linh, lập tức xô vào người Diệp Thanh Linh, dù cho Thanh Linh thấy sự việc bất thường, muốn tránh cũng không được. Dịch Hiểu Huyền cả người lập tức xô tới, Diệp Thanh Linh không đứng vững té về phía sau, đúng lúc có Trương Đình Đình đỡ lấy, bằng không đã ngã trên mặt đất.

Trương Đình Đình thấy hình như Dịch Hiểu Huyền có ý xô Diệp Thanh Linh, tức giận kêu to, "Dịch Hiểu Huyền, cô không có mắt sao? Cô sao có thể có ý xô Thanh Linh?"

Dịch Hiểu Huyền tội nghiệp nhìn Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình, nhất thời trong mắt rung rung nói: "Thực xin lỗi, tôi... Tôi..."

"Cô đừng giả bộ đáng thương, vừa rồi rõ ràng tôi nhìn thấy cô là có ý xô Thanh Linh." Trương Đình Đình không phải cái người dễ trêu chọc, tính tình rất nóng nảy, không muốn nhìn nhất chính là người không có việc gì giả bộ đáng thương.

Dịch Hiểu Huyền đột nhiên khóc lớn lên, vừa khóc vừa kêu lên, "Anh hai, anh hai, có người muốn đánh em."

Dịch Thiếu Kiệt lo lắng Hiểu Huyền, mà cô lại đi toilet một hồi lâu còn không có trở về, liền nhìn. Vừa nhìn cửa thấy toilet, chỉ thấy cô từ bên trong đi ra vừa đi vừa khóc, còn nói có người muốn đánh cô. Liền vội vàng đi đến nhìn mặt em gái mình, hỏi: "Hiểu Huyền, xảy ra chuyện gì?"

"Anh hai, hai người đó đánh em." Dịch Hiểu Huyền như là bị úy khuất bằng trời, khóc được có thể nói là một người đáng thương.

Dịch Thiếu Kiệt vốn đau lòng, nghe em gái nói bị người ta đánh, liền nhìn xem trên người cô thì thấy hai cổ tay xanh tím, sắc mặt nhất thời tối lại, nổi giận dùng dùng nói: "Là ai đánh em?"

Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình thấy Dịch Hiểu Huyền ra toilet, lại tự mình đi vệ sinh, cũng không biết Dịch Hiểu Huyền bỗng nhiên khóc lên là có ý gì. Khiến các cô cũng đi ra theo, chỉ thấy Dịch Thiếu Kiệt nổi giận dùng dùng trừng mắt hai người bọn họ.

Diệp Thanh Linh thần nhiên liếc Dịch Thiếu Kiệt một cái, nói: "Có việc gì?"

Dịch Thiếu Kiệt rất tức giận, lớn tiếng chất vấn, "Là cô đánh em gái tôi, còn mắng là đồ ngốc?"

"Không thể nào." Diệp Thanh Linh cảm thấy việc này quá buồn cười, cảm thấy có chút hiểu kỳ, không biết vì sao lại trở thành kẻ đánh người?

Trương Đình Đình nhìn Dịch Thiếu Kiệt, nói: "Anh có làm không đấy, Thanh Linh làm sao đánh em gái anh? Con mắt nào của anh nhìn thấy?" Đây rõ ràng là vu oan giá họa rồi!

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh rời đi, cảm thấy không được yên tâm, tuy nói nơi này chính là bệnh viện tư nhân của anh, hơn nữa nơi này là tầng

cao nhất, căn bản là không có người đi lên, nhưng không hiểu sao anh vẫn lo lắng, liền đi xem. Ở phía xa, anh chỉ thấy Dịch Thiếu Kiệt ngăn lại không cho Diệp Thanh Linh đi, cũng không ra tiếng, biết là đã xảy ra chuyện.

Dịch Thiếu Kiệt gặp Trương Đình Đình nói như vậy, tức giận càng tăng lên, liền quát lớn: "Các người, hai người đánh em gái tôi một cái, Thanh Linh cô hãy giải thích đi, bằng không đừng nghĩ rời đi."

"Thiếu Kiệt là muốn Thanh Linh qua đêm ở ngoài toilet sao?" Giọng nói của Thượng Quan Sở có vẻ châm biếm vọng đến.

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, trong nháy mắt nhìn thấy anh xuất hiện, lòng cô thực sự cảm động, cô thật may mắn, có như vậy một người để ý cô, đến vào toilet, anh cũng lo lắng đến xem. Diệp Thanh Linh nhìn về phía Thượng Quan Sở cười tươi.

"Thượng Quan, sao anh cũng đến đây?" Dịch Thiếu Kiệt không nghĩ tới Thượng Quan Sở lại bỗng nhiên xuất hiện, sững sờ một chút mới phản ứng lại.

Nhìn thấy cô cười, tâm tình của Thượng Quan Sở liền trở nên tốt hơn. Nhìn Dịch Thiếu Kiệt nói: "Nếu tôi không đến, vợ của tôi có thể được rời khỏi nơi này sao?"

"Này... Tôi không phải có ý này." Dù Diệp Thanh Linh có đánh em gái của hắn, hắn làm một người đàn ông, cũng không khả năng động tay với phụ nữ!

"Không phải ý này thì tốt rồi." Thượng Quan Sở cười ôm lấy Diệp Thanh Linh rồi đi.

"Anh Sở, anh ơi, cô ấy đánh em, Hiểu Huyền đau quá, đau quá..." Dịch Hiểu Huyền thấy Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh cùng nhau rời đi, khóc lóc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: giả bộ ngốc

Thượng Quan Sở lạnh lùng xoay người nhìn anh em nhà họ Dịch, nói: "Chuyện này để sau nói." Việc quan trọng của bọn họ bây giờ là đi xem tình hình của Mễ Lam Nhi.

Dịch Thiếu Kiệt còn định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Thượng Quan Sở cũng không còn dũng khí cò kè với anh ta, liền an ủi Hiểu Huyền: "Em gái, đừng khóc. Anh sẽ thay em lấy lại công bằng."

"Vâng!" Dịch Hiểu Huyền vừa khóc vừa gật đầu, nhìn qua thật đáng thương.

Trương Đình Đình nhìn hành vi của Dịch Hiểu Huyền cực kỳ bất mãn, đi theo sau Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, trong lòng vô cùng bức tức, "Chúng tôi rõ ràng không có đánh Dịch Hiểu Huyền. Là cô ta có ý xô Thanh Linh, thiếu chút nữa còn xô ngã Thanh Linh, cô ta đụng vào người ta liền bắt ngờ không biết vì sao khóc chạy đi, nào có biết được những vết thương trên người cô ta là do đâu."

Trương Đình Đình nói nhiều như vậy, Thượng Quan Sở chỉ nghe lọt lỗ tai được một câu, chính là Thanh Linh thiếu chút nữa bị xô té. Anh nhú mày, cúi đầu nhìn mặt Diệp Thanh Linh, nói: "Không sao chứ!"

"Không sao." Diệp Thanh Linh cười trả lời.

Thượng Quan Sở nhìn khuôn mặt Diệp Thanh Linh đang cười rất thần nhiên, hỏi: "Thanh Linh thấy Dịch Hiểu Huyền như thế nào?"

"Anh thì sao?" Diệp Thanh Linh quang câu hỏi đó lại, vấn đề không phải là cô thấy cô ta như thế nào. Mà là anh thấy Dịch Hiểu Huyền như thế nào, cho tới nay cô cũng không tin là Dịch Hiểu Huyền là đồ ngốc.

"Anh..." Thượng Quan Sở do dự một chút nói: "Cô ta là em gái của Thiếu Kiệt, anh không tin cô ta giả ngu." Nếu thật sự giả ngu, sao Khương Thừa lại không nhìn ra?

"Có lẽ vậy!" Diệp Thanh Linh lúng ta lúng túng trả lời.

Thượng Quan Sở nhìn mặt Diệp Thanh Linh, trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi vì sao Dịch Hiểu Huyền đến.

Bọn họ vừa trở lại bên ngoài phòng bệnh, đã thấy Chu Ngao cùng Khương Thừa từ trong phòng bệnh đi ra. Khương Thừa thực sự kích động, nói: "Mễ Lam Nhi tỉnh rồi!"

"Thật vậy sao?" Điều này thực không thể tưởng tượng a! Mọi người đều không thể tin những gì vừa nghe.

"Thật đấy." Chu Ngao về mặt đắc ý cười.

Diệp Thanh Linh đi đến trước mặt Chu Ngao, chân thành nói: "Cám ơn."

Chu Ngao cười càng đắc ý, hần đang đứng trước nhiều người, chỉ có hôm nay hần mới cảm thấy mình là nhân vật chính, lúc khác hần chỉ là một vai phụ. Cảm giác nổi trội như vậy từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên, hần có thể không đắc ý sao?

Tiền Nguyên nghe được Mễ Lam Nhi tỉnh, ngay cả tiếng cảm ơn còn chưa nói liền vọt vào phòng bệnh. Những người khác cũng đi theo vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, mọi người chỉ thấy Mễ Lam Nhi trợn tròn mắt, mỗi người đều vui vẻ vô cùng. Vui vẻ nhất là Tiền Nguyên cùng Diệp Thanh Linh, Tiền Nguyên cầm chặt tay Mễ Lam Nhi, nói: "Lam Nhi em tỉnh rồi, em thật sự đã tỉnh rồi. Thật tốt quá." Bởi vì quá vui, quá kích động, hốc mắt Tiền Nguyên đọng nước.

Mễ Lam Nhi ngơ ngác nhìn mặt Tiền Nguyên, nhìn ánh mắt anh ướt, đây là lần đầu tiên cô thấy anh khóc, vài ngày nay nằm mơ, cô cũng mơ thấy anh khóc, nhưng đó không phải là thực, bây giờ cô thực sự nhìn thấy rồi. Mễ Lam Nhi không dám tin, có chút tự giễu nói: "Anh không phải vì tôi mà khóc đấy chứ!" Phải biết rằng Tiền Nguyên là một người cao ngạo lạnh lùng ra sao, muốn anh vì một người phụ nữ mà rơi lệ, so với lên trời còn khó hơn.

Vốn đang kích động Tiền Nguyên vừa nghe Mễ Lam Nhi nói, có chút tức giận, lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Anh là con người, vì em mà khóc có gì kỳ quái."

Anh thế nhưng thừa nhận là vì cô mà khóc, Mễ Lam Nhi kinh ngạc nhìn anh, thật lâu mới mở miệng, "Anh không bị bệnh chứ!"

Diệp Thanh Linh nghe Mễ Lam Nhi hoài nghi Tiền Nguyên, còn nói anh ta bị bệnh liền cười ra tiếng, nói: "Xem ra Mễ Lam Nhi hôn mê một tháng, còn hôn mê ra cảm xúc hài hước."

Mọi người vừa nghe, đều nở nụ cười.

Nhạc Nhạc cười nói: "Mễ Lam Nhi, cô đừng hiểu lầm Tiền Nguyên người ta, người ta vì cô mà trái lời của cha mẹ."

Ngô Vân muốn phủ định lời nói của Nhạc Nhạc, lại bị Tô Phi giành nói: "Đúng vậy a, Tiền Nguyên giờ là có nhà mà không thể về."

Diệp Thanh Linh biết mọi người là muốn tác hợp hai người này, cũng cười nói: "Chẳng qua Mễ Lam Nhi nếu không muốn nhìn thấy người ta, vậy tôi sẽ đuổi anh ta ra khỏi nhà họ Diệp."

"Đuổi ra khỏi nhà họ Diệp sao đủ, Mễ Lam Nhi vốn là em gái của chúng tôi, thế nào cũng phải thay cô ấy đuổi anh ta ra khỏi Thành phố A." Thượng Quan Sở cũng phối hợp cười nói.

Ngô Vân thế này mới hiểu rõ, cuối cùng cùng mọi người ở đây tác hợp Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên, cũng cười nói: "Nếu như đuổi ra khỏi Thành phố A còn chưa đủ, vậy đuổi anh ta ra khỏi nước mình, làm cho anh ta cả đời cũng không thể về nước. Như vậy sẽ không làm Mễ Lam Nhi tức giận."

Mọi người nghe xong lời nói của Ngô Vân, tất cả đều vút cho anh ta một cái xem thường, đều nhỏ giọng nói thầm, không tìm ra lời thoái nào mới hơn sao?

Ngô Vân nghe xong mọi người nói thầm, vẻ mặt khó chịu cúi đầu nói: "Vừa rồi không phải thiếu gia Sở cũng nói?"

Mọi người lại liếc Ngô Vân một cái, đó là Thượng Quan Sở được không? Anh ta thì không.

Mễ Lam Nhi thấy không khí có chút âm u, bất lực cười nói: "Tốt lắm, cảm ơn mọi người, đuổi hần đi đi!"

Mọi người không nghĩ tới Mễ Lam Nhi không hiểu ý tốt của họ, đều nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Linh, biểu tình dừng nhìn anh, sao anh biết phải làm gì bây giờ.

Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi cười nói: "Mễ Lam Nhi đã tỉnh, như vậy chuyện của Tiền Nguyên vẫn là giao cho chính cô xử lý!" Một câu liền ném vấn đề trở lại, mọi người đều nhất trí với câu nói của Diệp Thanh Linh, ai cũng tỏ vẻ bội phục.

Mễ Lam Nhi biết nói như thế nào cũng nói không lại qua Diệp Thanh Linh, liền thay đổi đề tài, nói: "Có gì ăn không?"

"Có, có." Má Trương bỗng nhiên từ bên ngoài tiến vào, trên tay còn cầm cái ấm, nói: "Ăn chút cháo, rất nhiều ngày rồi con không ăn cái gì, ăn cháo giúp dạ dày thích ứng tốt hơn." Má Trương vừa nói vừa lấy ra bát cháo đầy.

Mọi người thấy Má Trương cẩn thận đút cháo cho Lam Nhi, trong lòng thực cảm động, thật sự là nhà có người già như có của quý a!

Mễ Lam Nhi ăn cháo do Má Trương làm, cảm thấy ngọt ngào, cô nghĩ đến khoảng thời gian tốt đẹp ở cùng với mẹ.

Ngày hôm sau Mễ Lam Nhi quay về nhà họ Diệp, sau khi vào phòng, liền nhìn thấy một bộ chăn đệm trải trên mặt đất, xoay người nhìn Tiền Nguyên, nói: "Đây là của anh?"

"Đúng!" Tiền Nguyên gật đầu.

"Vì sao không ngủ trên giường?" Cô đều ở bệnh viện, anh không nhất thiết phải để giường không, còn mình ngủ sofa nha!

"Em không cho mà." Tiền Nguyên nói.

"Hình như từng có chuyện như vậy." Cô không cho? Mễ Lam Nhi nghĩ nghĩ, đúng a! Cho đến bây giờ cô cũng không cho anh ngủ giường của cô, nhưng là cô cũng không có ở nhà, anh còn nghe theo quy định của cô. Anh làm như vậy là tôn trọng cô sao? Hay là ngu ngốc đây?

Tiền Nguyên nhìn cô, một lúc lâu sau nói: "Không có phòng, anh ngủ ngoài sofa, được không?" Tiền Nguyên sợ cô tức giận lại đuổi anh rời đi. Nhớ đến lần trước bởi vì cha gọi điện thoại nói với cô những lời khó nghe, anh cũng rất bất an.

"Tùy anh." Mễ Lam Nhi thản nhiên nói.

Tiền Nguyên nghe cô nói như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đối với Dịch Hiểu Huyền nói Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình gây chuyện đánh cô, Thượng Quan Sở vẫn nhớ, sau khi Mễ Lam Nhi tỉnh lại liền trực tiếp đến nhà họ Diệp xử lý việc này.

Khi đến nhà họ Diệp, Khương Thừa mở miệng trước nói: "Thiếu Kiệt, giáo sư Chu đồng ý chữa trị cho Hiểu Huyền."

Dịch Thiếu Kiệt vừa nghe liền vui vẻ, nói: "Thật vậy sao?" Khương Thừa cùng Chu Ngao gật đầu, anh ta xoay người nhìn sang Dịch Hiểu Huyền nói: "Hiểu Huyền em được cứu rồi, được cứu rồi."

Dịch Hiểu Huyền vẻ mặt ngây ngô cười, nói: "Anh trai, không phải em vẫn khỏe sao? Vì sao muốn cứu em?"

"Khương Thừa không phải vẫn nói em bị bệnh sao? Bây giờ giáo sư Chu có ý muốn trị bệnh cho em, sau khi trị hết bệnh Hiểu Huyền sẽ càng thông minh, càng hấp dẫn." Dịch Thiếu Kiệt động viên em gái, sợ cô lại chống đối kịch liệt giống như lúc Khương Thừa chữa trị cho cô vậy. Dịch Thiếu Kiệt nói xong liền dẫn Dịch Hiểu Huyền đến bên Khương Thừa.

Dịch Hiểu Huyền đột nhiên khóc lớn lên, "Em không muốn châm, em không muốn." Nói xong liền chạy như điên ra ngoài.

"Hiểu Huyền, Hiểu Huyền." Dịch Thiếu Kiệt kêu to, sau đó đuổi theo.

Trương Đình Đình nhìn hành vi lạ thường của Dịch Hiểu Huyền, lớn tiếng kêu lên: "Dịch Hiểu Huyền, cô đừng giả ngu nữa." Biết hãm hại Thanh Linh, cũng biết chăm cứu là gì, người như vậy nếu là con ngốc, cô tin mới lạ.

Dịch Hiểu Huyền nghe xong, sững sốt, dừng lại vài giây, mới lấy lại tinh thần, tiếp theo lại cãi lộn.

Động tác khác thường vừa rồi của Dịch Hiểu Huyền mọi người đều thấy rõ, thấy cô còn không ngừng tranh cãi ầm ĩ, Thượng Quan Sở nhíu mày, thản nhiên nói: "Anh Sở giúp em trừng phạt, đánh người xấu, thế nào?"

Dịch Hiểu Huyền nghe xong quả nhiên không còn náo loạn, Thượng Quan Sở lạnh lùng nhìn Dịch Hiểu Huyền, quay sang Dịch Thiếu Kiệt nói: "Thiếu Kiệt, cậu muốn giáo sư Chu chữa trị giúp Hiểu Huyền sao?"

"Tất nhiên rồi." Đối với em gái trở thành bộ dáng một người ngây ngốc, đến nay anh ta chỉ nghĩ là tâm bệnh, chỉ cần có một cơ hội, anh ta cũng sẽ không bỏ qua.

"Cậu hỏi ý kiến bà nội cậu thế nào?" Thượng Quan Sở cười nói.

"Không có hỏi, thế nào bà nội cũng đồng ý." Dịch Thiếu Kiệt vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thượng Quan Sở.

Nghe đến đó Diệp Thanh Linh mở miệng, "Bà nội anh sẽ không đồng ý." Bởi vì lần trước bọn họ đến đó tìm Khương Thừa, là bà nội đến hỏi Hiểu Huyền, hơn nữa vừa hỏi liền có đáp án. Cô có thể kết luận, bà nội có lẽ đã sớm biết Dịch Hiểu Huyền giả bộ bị bệnh.

"Vì cái gì?" Dịch Thiếu Kiệt không hiểu nên hỏi.

"Rất đơn giản, Hiểu Huyền căn bản là không có bệnh." Diệp Thanh Linh khẳng định nói ra những lời này. Mặc kệ Dịch Hiểu Huyền có thừa nhận hay không, cô đều dám xác định.

"Làm sao như vậy? Cô nói vậy." Dịch Thiếu Kiệt không tin lời nói của Diệp Thanh Linh, anh ta không tin một người đáng yêu, đơn thuần như vậy, thì ra tâm cơ sâu trầm như vậy, đến anh ta cũng lừa.

"Sao không có khả năng." Trương Đình Đình lạnh lùng nói: "Lúc đó ở bệnh viện chúng tôi căn bản là không đánh cô ta, đến chạm vào cô ta cũng chưa, nhưng cô ta lại với anh là cô ta bị chúng tôi đánh? Cô ta nói dối, anh không biết à? Một người nói dối người khác là kẻ ngốc, này có thể sao?"

"Không có khả năng, Hiểu Huyền không phải là người vu oan cho người khác, cũng sẽ không gạt người." Dịch Thiếu Kiệt lớn tiếng quát, anh ta thật sự không thể tin được em gái của mình lại lừa anh ta nhiều năm như vậy, bao năm qua anh ta vẫn lo lắng tự trách bản thân rất nhiều.

Thấy Dịch Thiếu Kiệt thực kích động, rốt cục Dịch Hiểu Huyền không hề giả bộ nữa, lớn tiếng nói: "Đúng đó, tôi giả ngốc, thì sao?"

Dịch Thiếu Kiệt nghe xong, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay tác vào mặt Dịch Hiểu Huyền, giận dữ hét: "Em nói gì?" Một cô em gái đáng yêu lúc trước đã đi đâu, một cô em gái trong sáng lúc trước bây giờ đâu rồi? Vì cái gì em gái anh lại biến thành như vậy, vì cái gì?

Dịch Hiểu Huyền bịt mắt, ngo ngác nhìn Dịch Thiếu Kiệt, nói: "Anh, thực sự xin lỗi! Em không muốn lừa gạt anh, nhưng em không giả bộ bệnh, anh Sở một cái liếc mắt cũng không cho."

Dịch Thiếu Kiệt ngo ngác nhìn em gái anh, đây vẫn là em gái anh sao? Vì một người đàn ông mà giả ngu, cô không biết như vậy là không công bằng với Khương Thừa sao? Khương Thừa vì cô mà đã đến bao nhiêu nơi, vì muốn trị bệnh cho cô, cuối cùng thì tất cả đều là gạt người!

Khương Thừa ngo ngác nhìn Dịch Hiểu Huyền, cái gì cũng không nói, chỉ là ngo ngác nhìn như vậy.

Người khác đều lẳng lặng nhìn, nhìn Dịch Hiểu Huyền, xem cô ta sẽ giải thích thế nào?

Dịch Hiểu Huyền nhìn Thượng Quan Sở, chậm rãi nói: "Từ nhỏ em đã thích anh Sở, mỗi lần anh Sở đến nhà em, em đều ở một góc lặng lẽ nhìn, nhưng anh Sở chưa bao giờ nhìn em dù chỉ là một cái liếc mắt. Có một lần, em bị bệnh, anh Sở đến thăm em, lại còn mua quà cho em, em thực sự rất vui. Từ đó về sau, em nghĩ nếu muốn gặp anh Sở thì phải giả bệnh cảm mạo này nọ, như vậy anh Sở mới đến thăm em."

"Nhưng sau khi anh Sở đi Mĩ, lúc anh ấy trở về, cha anh ấy đã mất, thời gian em thấy anh ấy càng ngày càng ít đi. Mỗi đến khi, anh ấy phát triển bang Sở lớn mạnh xong, cứ khoảng tháng lại đến thăm bà nội, nhưng anh ấy vẫn không nhìn em, cho dù là chỉ một cái, anh ấy cũng không nhìn em." Dịch Hiểu Huyền vừa nói vừa khóc không ngừng.

"Em mới nghĩ đến việc giả bộ bị bệnh, chỉ cần em bị bệnh, chỉ cần em van cầu anh hai, anh hai sẽ mời anh Sở đến thăm em. Bởi vậy em lợi dụng lần đó giả ngu. Em phát hiện khi em khờ, cái gì cũng có thể nói, muốn khi nào thì đi núi Minh Nguyệt liền thì đi. Có đôi khi còn ý lại không đi, anh Sở cũng không tức giận, không đuổi em đi. Nhưng mỗi lần em ôm anh ấy, anh ấy sẽ tức giận, sẽ kêu anh hai quản thúc em. Anh Sở xem em như cây si, không sao, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy anh ấy, cùng anh ấy một chỗ là được. Nhưng anh ấy lại thích Diệp Thanh Linh, anh ấy không cho em chạm anh ấy em không nói, lại còn không cho em đến nhà họ Diệp. Cho dù là em bị bệnh, anh ấy cũng không đến thăm em. Lần trước em giả bộ bất tỉnh, anh Sở một chút quan tâm cũng không có, vẫn muốn em rời đi."

Dịch Hiểu Huyền càng nói càng kích động, rống to lên: "Em thích một người có gì sai? Vì sao lại đối xử với em như vậy?"

Khương Thừa nghe xong cả người hoàn toàn ngốc lảng, cho tới nay, người ngốc là anh, khó trách anh làm cái gì Hiểu Huyền cũng không thích, thì ra trong lòng cô đã có người khác.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn Dịch Hiểu Huyền đã lâu, thương tâm nói: "Vì chuyện này? Em muốn giả ngốc? Cả anh em cũng lừa?"

"Anh, không phải như thế, em không muốn lừa gạt anh. Nhưng anh biết em giả ngốc sẽ nói cho anh Sở." Bởi vậy cô mới không nói gì.

"Đừng nói nữa." Dịch Thiếu Kiệt thất vọng, nói xong liền rời đi, em ruột của anh lại lừa anh, trên đời này còn có cái gì để có thể tin tưởng.

Thấy anh hai đau lòng bỏ đi, Dịch Hiểu Huyền tức giận, trừng mắt Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình, quát: "Đều tại các người, đều là các người vạch trần tôi, bằng không anh hai tôi sẽ không đau lòng như vậy." Dịch Hiểu Huyền không thấy chính mình đã sai, đem hết trách nhiệm đổ cho Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình.

Diệp Thanh Linh không muốn lại liếc nhìn Dịch Hiểu Huyền một cái, không muốn nhiều lời với người căn bản không phân rõ phải trái như vậy, thản nhiên xoay người đi lên thư phòng ở trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: có con

Nhìn anh hai mình đau lòng bỏ đi, Dịch Hiểu Huyền trừng mắt nhìn Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình, quát: "Đều tại hai người, tại các người vạch trần tôi, nếu không anh hai tôi sẽ không đau lòng như vậy." Dịch Hiểu Huyền không thấy mình sai cái gì, đem hết trách nhiệm đổ cho Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình.

Diệp Thanh Linh không nghĩ gì nhiều, liếc nhìn Dịch Hiểu Huyền một cái, không muốn nói nhiều với kẻ không phân biệt phải trái như cô ta, thản nhiên xoay người đi lên thư phòng trên lầu.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh rời đi, cũng đi theo cô lên lầu. Dịch Hiểu Huyền lại trừng mắt liếc Diệp Thanh Linh đang bỏ đi, còn Thượng Quan Sở thì từng bước theo sát cô, trong lòng càng đổ kị, giận dữ chạy đến bên bàn cầm ly trà ném về phía Diệp Thanh Linh, lớn tiếng hét: "Diệp Thanh

Linh cô chết đi!"

Thượng Quan Sở vừa kịp kéo Diệp Thanh Linh tránh sang một bên, chén trà vỡ tan trên mặt sàn.

Dịch Hiểu Huyền không ném trúng Diệp Thanh Linh, mà âm thanh chén trà rơi xuống đất làm Khương Thừa giật mình nhìn sang. Khương Thừa thấy ánh mắt Thượng Quan Sở trở nên lạnh giá như muốn giết người, vội vàng kéo Dịch Hiểu Huyền ra ngoài, nói: "Sở thiếu, tôi nghĩ Hiểu Huyền không phải cố ý." Dịch Hiểu Huyền cũng không phản kháng, để mặc cho Khương Thừa kéo cô ra ngoài cửa.

"Sở thiếu..." Tô Phi thấy Khương Thừa cùng Dịch Hiểu Huyền rời đi, muốn hỏi ý kiến Thượng Quan Sở xem thế nào.

Thượng Quan Sở khoát tay, nói: "Bỏ đi."

Tô Phi hiểu rõ Thượng Quan Sở vì Dịch Thiếu Kiệt, bà nội nên không so đo với Dịch Hiểu Huyền, nhưng đối với Khương Thừa, hẳn không có cùng cái nhìn, "Thiếu gia Sở, Khương Thừa sao đây?"

"Đề hán đi đi!" Khương Thừa thật đáng thương vì Dịch Hiểu Huyền đã phải trả giá rất nhiều, nhận được trừ bỏ thương tổn cái gì cũng không nhận được.

Diệp Thanh Linh hiểu rõ những ý tứ trong lời nói của Tô Phi, nhưng cô cũng đồng ý để Thượng Quan Sở xử lý, đối với Dịch Hiểu Huyền cùng Khương Thừa, anh không thể đối xử tuyệt tình như đối với người ngoài như vậy.

Đối với chuyện của Dịch Hiểu Huyền mọi người đều làm như không có chuyện gì, hai ngày sau không ai nhắc lại, mọi người đều tưởng rằng Dịch Hiểu Huyền bị vạch trần sẽ không bao giờ dám xuất hiện ở Diệp gia nữa, nhưng có ai biết rằng, sau ngày thứ ba, Dịch Hiểu Huyền lại xuất hiện ở Diệp gia, yêu cầu gặp Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở.

Nghe A Phú bẩm báo xong, Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở thần nhiên nói: "Việc này anh cứ quyết định."

Thượng Quan Sở không chút suy nghĩ nói: "Không gặp."

A Phú chuyển lời đến Dịch Hiểu Huyền rằng Sở thiếu không gặp. Dịch Hiểu Huyền nghe xong, lẳng lặng nhìn quanh biệt thự của Diệp gia, yên lặng rời đi.

A Phú là người không biết nói dối, Diệp Thanh Linh cũng không nói gì.

Ngày hôm sau, Dịch Hiểu Huyền lại đến.

A Phú lại bẩm báo, Thượng Quan Sở cũng nói không gặp. Dịch Hiểu Huyền lại yên lặng rời đi. Liên tiếp trong năm ngày Dịch Hiểu Huyền đều đến đây, Thượng Quan Sở chỉ nói hai chữ 'Không gặp'.

Nhiều ngày sau đó, Dịch Hiểu Huyền đột nhiên không hề đến. Mọi người ngạc nhiên khi thấy cô không đến nữa, chỉ có Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh thờ ơ.

Mấy ngày nay Diệp Thanh Linh cảm thấy bất an, chu kỳ kinh nguyệt của cô luôn chính xác nhưng đã bảy ngày đều không có đến. Cô hoài nghi không biết có phải là mang thai? Buổi sáng sau khi rời giường đi rửa mặt chải đầu, cô liền thay quần áo mới.

Thượng Quan Sở biết Diệp Thanh Linh ở nhà đều ăn mặc khá thoải mái, thấy cô ăn mặc chỉnh tề, liền tò mò hỏi: "Thanh Linh muốn ra ngoài sao?" Ở với hắn, chỉ cần có lệnh không cho ra khỏi cửa, một tháng cô cũng không ra ngoài được.

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu.

"Đi đâu?" Hôm nay hình như không phải đến ngày họp trong công ty, anh không biết có lý do gì mà phải ra ngoài.

"Bệnh viện." Diệp Thanh Linh thần nhiên nói.

Vừa nghe đến hai chữ bệnh viện, Thượng Quan Sở hoảng sợ, nói: "Thanh Linh bị bệnh sao?" Nói xong thì đưa tay sờ trán cô.

Diệp Thanh Linh nhìn hắn, cười nói: "Chẳng lẽ bị bệnh cũng chỉ có một loại cảm sốt này hay sao?"

"Hình như không phải." Thượng Quan Sở suy nghĩ, nói: "Thanh Linh cảm thấy chỗ nào không thoải mái!"

"Không có." Diệp Thanh Linh trả lời, cô không có chỗ nào không thoải mái, cô chỉ lo lắng là mình mang thai mà thôi.

"Vậy vì sao phải đi bệnh viện?" Thượng Quan Sở lại càng không hiểu.

Diệp Thanh Linh vừa đi ra khỏi phòng vừa nói: "Mang thai đều có chút triệu chứng gì?"

"Mang thai?" Thượng Quan Sở lặp lại lời của cô, đột nhiên nghĩ tới gì đó, miệng cười to nói: "Thanh Linh, không phải là em mang thai đấy chứ?"

"Không biết." Diệp Thanh Linh thần nhiên trả lời.

Thượng Quan Sở cau mày, giữ chặt tay cô, nói: "Thật hay giả?" Anh muốn nghe câu trả lời chính xác, không muốn nghe hai từ không biết, không chắc.

"Đi bệnh viện rồi sẽ biết." Cũng không biết anh gấp cái gì, cô cũng không phải bác sĩ, lại nói cô cũng chưa từng có con, cũng đâu biết là thực sự có?

"Đi bệnh viện nào." Ý cười hiện rõ trên mặt Thượng Quan Sở, anh kéo tay Diệp Thanh Linh qua, sau hai phút sau, vẻ mặt tươi cười của anh càng đậm, không nói gì cười ôm Diệp Thanh Linh xuống lầu. Vừa đến phòng khách, thấy mọi người đều đã rời giường, có người ở phòng khách xem truyền hình, cũng có người đang đọc báo, có người lại đang gọi điện thoại.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh xuống phòng khách, mọi người đều như thường ngày, tiếp tục hoạt động như bình thường.

Thượng Quan Sở mặc kệ người khác có chú ý bọn họ hay không, cười lớn tiếng tuyên bố, "Thanh Linh mang thai, tôi có con trai."

Lời này vừa ra, mọi người đều dừng động tác đang làm, ngơ ngác nhìn Thượng Quan Sở cười hưng phấn.

Một hồi lâu sau, Nhạc Nhạc không tin nói: "Anh làm sao mà biết được?" Không đến bệnh viện, anh nói mang thai thì mang thai sao? Anh tưởng mình là ai vậy!

"Đúng vậy, sao anh biết?" Trương Đình Đình cũng không tin, hỏi.

Chu Ngao không đưa ra câu hỏi nào, mà trực tiếp đến bên Diệp Thanh Linh, cười cười cầm lấy cổ tay cô, hai phút sau, nói: "Là thật."

Chu Ngao chứng thực lời nói của Thượng Quan Sở, ý cười của Thượng Quan Sở càng đậm.

Nhạc Nhạc cùng Trương Đình Đình nghe xong thì ngây người mất vài giây, hai người vừa cười vừa đi đến bên Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh mau ngồi xuống đi! Đừng đứng, không tốt cho đứa nhỏ."

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn hai người một cái, cô cũng không phải bị bệnh, có cần như vậy không?

Lúc này Má Trương đi ra kêu mọi người dùng bữa sáng, nghe được Diệp Thanh Linh có thai, bà thấy hưng phấn vô cùng. Lúc ăn cơm họ không ngừng nói những việc cần chú ý. Biến thành Diệp Thanh Linh không biết là không ăn được hay là không ăn ngon.

Ăn cơm xong, Nhạc Nhạc càng kỳ quái, Diệp Thanh Linh nói phải về thư phòng, thế nhưng: "Thanh Linh tôi công cô lên lầu! Phụ nữ có thai phải cẩn thận khi đi cầu thang."

Diệp Thanh Linh chưa kịp nói gì, Thượng Quan Sở vỗ mặt lạnh lùng liếc Nhạc Nhạc một cái rồi ôm Diệp Thanh Linh lên lầu.

Diệp Thanh Linh bị ôm như vậy, thấy không tự nhiên, nói: "Thả em xuống."

Thượng Quan Sở không nói lời nào, ôm cô lên lầu rồi mới thả xuống.

Diệp Thanh Linh không có việc gì nhưng vẫn có thói quen tính sử dụng máy tính, Nhạc Nhạc đột nhiên kêu to, "Thanh Linh phụ nữ có thai không thể dùng máy tính. Buổi sáng Má Trương có nói, máy tính có tia phóng xạ sẽ ảnh hưởng không tốt đến đứa nhỏ."

Diệp Thanh Linh liếc Nhạc Nhạc một cái, rồi cầm mấy tập tài liệu trên bàn lên xem.

Nhạc Nhạc lại nói: "Thanh Linh, phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi nhiều, không thể để quá mệt." Nói xong thì đem toàn bộ tài liệu trong tay cô đưa cho Thượng Quan Sở, nói: "Việc này, về sau đều về anh quản lý."

Thượng Quan Sở thản nhiên liếc Nhạc Nhạc một cái, nói: "Cậu không có việc gì làm?"

"Có chứ, Má Trương vừa nói việc phụ nữ có thai cần chú ý đều nhớ kỹ, về sau việc này giao cho tôi đi!" Nhạc Nhạc cười nói.

Thượng Quan Sở cầm tài liệu trong tay đưa cho Nhạc Nhạc, nói: "Về sau chuyện của Diệp thị cậu hãy xử lý, như vậy là giúp Thanh Linh cũng như giúp Trương Đình Đình, ẻo là cậu sẽ không không vui chứ!" Vợ anh vì sao phải ẻo là này chăm sóc, muốn chăm sóc cũng phải là anh – chồng cô chăm sóc mới đúng.

Nhạc Nhạc nhếch miệng, nhìn nhìn Diệp Thanh Linh, ông ẻo nói: "Được rồi!"

Thượng Quan Sở vừa lòng nở nụ cười, nói: "Như vậy mới là chị em tốt, làm việc đi."

Nhạc Nhạc lườm Thượng Quan Sở một cái, không vui nói: "Không cần anh nhắc." Tình cảm anh ta đối với Thanh Linh không giống bọn họ tưởng.

Thượng Quan Sở chỉ cười không nói. Diệp Thanh Linh nhìn hai người, thờ dãi một hồi, nói: "Tôi có thể làm cái gì?" Cái này không cần làm, cái kia không cần làm, vậy cô có thể làm cái gì đây?

Nhạc Nhạc cười nói: "Nghe nhạc, ngủ nghỉ, đọc sách."

Diệp Thanh Linh là người thích yên tĩnh, như vậy hàng ngày cô đều nghe nhạc. Nghe xong trong chốc lát, nói: "Vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra chứ?" Cô vẫn lo lắng, bọn họ chỉ chẩn đoán thông qua việc bắt mạch như vậy liên xác định cô mang thai, cô không quá tin tưởng, cho dù nói như thế nào thì có một tờ giấy chứng minh vẫn có sức thuyết phục hơn.

"Được." Thượng Quan Sở biết trong lòng Diệp Thanh Linh đang suy nghĩ cái gì, dù sau cô cũng không thể ở nhà cả ngày không ra khỏi cửa.

Cả đoàn người đến bệnh viện tư nhân của nhà Thượng Quan, trải qua các xét nghiệm kết quả cuối cùng giống như Thượng Quan Sở đã nói, Diệp Thanh Linh nhìn tờ giấy chứng thật mang thai. Nhìn Thượng Quan Sở nói: "Anh biết y thuật?"

"Cũng không nhiều lắm." Thượng Quan Sở cười nói.

Anh nói không nhiều lắm, chính là đã biết rất nhiều, Diệp Thanh Linh cười cười nói: "Xem ra về sau không cần đến bệnh viện."

"Thanh Linh muốn anh đỡ đẻ?" Thượng Quan Sở cười nói.

"Nếu như anh yên tâm để con trai anh sinh ra ở nhà cũng không có có việc gì." Cô nói là không đến bệnh viện đến kiểm tra, không phải không đến bệnh viện sinh con, muốn cô ở trước mặt một người đàn ông to lớn sinh con, cô không làm được.

"Lo lắng." Thượng Quan Sở cười cười nói, chuyện liều mạng này, anh vẫn không nên đùa sẽ tốt hơn.

Đối với việc Diệp Thanh Linh mang thai, mọi người đều rất xem trọng, Thượng Quan Sở theo sát cô nửa bước không rời.

Buổi tối, Diệp Thanh Linh lên giường ngủ, Thượng Quan Sở cũng không an phận. Động tay động chân với cô.

"Anh làm cái gì?" Diệp Thanh Linh nháy mắt nhìn hắn.

"Vận động." Thượng Quan Sở cười nói.

"Bác sĩ nói thời kỳ đầu mang thai phải chú ý." Diệp Thanh Linh thản nhiên nói.

Thượng Quan Sở nhanh chóng cởi bỏ quần áo, tay di động trên thân thể của cô, nói: "Thằng nhỏ này chưa sinh ra đã nghĩ chiếm lấy em, anh thấy đừng sinh ra thì hơn."

Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời: "Em chỉ có thể để 'nó' ở trong bụng em chín tháng." Cô sẽ không nghĩ đến anh sẽ nói ra những lời như vậy, đây là con của anh được không, vì chút dục vọng nhỏ này, lại nói đứa nhỏ đừng sinh ra?

Không nghĩ tới cô lại trả lời anh như vậy, anh cũng chỉ là nói nói mà thôi, hi hi cười nói: "Vợ yêu à, chúng ta không thể vì đứa nhỏ mà mất lạc thú vợ chồng, đúng không?"

"Phải nghe lời khuyên của bác sĩ." Diệp Thanh Linh tình ý sâu xa nói.

Thượng Quan Sở đè lên thân cô, tay chân cùng sử dụng cởi quần áo của cô, nói: "Con trai Thượng Quan Sở anh là ai? Sẽ không không chịu nổi chút sóng gió nhỏ ấy." Nói xong ngay lập tức dùng miệng ngăn chặn của cô môi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: đừng tham hoan

Tuy Thượng Quan Sở nói là sẽ nhẹ nhàng, nhưng cũng bởi vì bộ dạng này vô cùng hưng phấn, vì thế đã ép buộc Diệp Thanh Linh cả đêm. Cuối cùng dừng lại, là vì Diệp Thanh Linh tức giận nên bị bắt phải dừng.

Đối với hành vi của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh vô cùng bất mãn, không thể ngủ được, cả người ngồi thẳng dậy nhìn anh, bắt đầu thuyết giáo.

"Anh muốn có đứa nhỏ hay là muốn có cuộc sống vợ chồng?" Diệp Thanh Linh vẻ mặt nghiêm túc, hôm nay nếu cô không nói rõ ràng, chỉ sợ là về sau cũng đừng ngủ được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nghiêm túc của cô, Thượng Quan Sở cười nói: "Cả hai được không?"

"Không được, trong hai chỉ chọn một." Nhìn khuôn mặt đang cười của anh, rốt cuộc cô cũng không thể nghiêm túc tiếp, lại có chút muốn cười.

"Vậy thì có nên cho anh một lựa chọn thứ ba?" Thượng Quan Sở cố ý không nghe rõ, bắt đầu giả vờ cầm điếu cò kè ra giá.

"Anh nói đi?" Diệp Thanh Linh nghe anh nói như vậy, muốn mắng cho anh một trận, nhưng do tính cách của cô nên sắc mặt cô cũng bình thản dần.

"Muốn anh nói sao? Thanh Linh, ý anh chính là có sự lựa chọn thứ ba, như vậy anh sẽ chọn điều kiện thứ ba." Thượng Quan Sở cười yêu nghiệt, nhìn Diệp Thanh Linh đang muốn đưa tay xoa sạch nét cười trên mặt anh.

"Tốt lắm!" Diệp Thanh Linh đồng ý gật đầu, nói tiếp: "Cái lựa chọn thứ ba chính là, đứa nhỏ cùng cuộc sống vợ chồng cái gì cũng không muốn."

"Thanh Linh em không thể nhẫn tâm như vậy." Rõ ràng chính là bắt buộc anh phải lựa chọn đứa nhỏ mà không có cuộc sống vợ chồng sao?

"Chỉ là tạm thời." Cũng không phải bắt anh cả đời không có cuộc sống vợ chồng, lúc trước chưa kết hôn với cô, mỗi ngày đối mặt với cô, anh cũng không qua được sao?

" Bao lâu?" Thượng Quan Sở vô cùng bất đắc dĩ hỏi.

"Ba tháng." Bác sĩ nói ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý, cô không muốn vì nhất thời tham hoan mà ảnh hưởng đứa nhỏ.

Thượng Quan Sở không đồng ý cũng không phản đối, cười nói: "Đến lúc đó hẵng tính đi!"

Đối với câu trả lời của anh mặc dù không quá vừa lòng, vẫn cười nói: "Ngủ đi!" Nhìn ra ngoài cửa sổ trời cũng sắp sáng, mắt cô có muốn cũng không mở ra được.

Nói chuyện xong, Thượng Quan Sở tuy nói vậy nhưng về mặt rất bất mãn, lại phải ngoan ngoãn ôm cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Hai tiếng sau, tiếng của A Phú bên ngoài vang lên, "Thiếu gia Sở, bà Dịch cùng bà Kim đến đây."

Thượng Quan Sở mở to mắt, về mặt ủ rũ, nói: "Biết rồi." Cầm đồng hồ lên nhìn nhìn, bảy giờ, hai cụ già cũng tới sớm quá đấy!

Thấy bộ dáng vẫn còn buồn ngủ của Diệp Thanh Linh, anh không nỡ đánh thức cô, đành tự mình đứng dậy xuống lầu gặp hai bà.

"Bà Kim bà Dịch, sớm quá!" Thượng Quan Sở lười biếng ngã mình ở sô pha.

"Không còn sớm, mặt trời đã chiếu đến mông." Bà Kim cười ha ha nói.

Thượng Quan Sở không khỏi xem thường, đây là tháng bảy, buổi sáng sáu giờ mặt trời đã mọc rồi. Mà bây giờ chỉ mới bảy giờ, chẳng lẽ không sớm sao? "Hai bà nội, hai bà đến có việc gì sao?" Hai bà cụ này nếu như không có gì thì sẽ không đến đây.

"Không có việc gì, nghe nói Linh Linh mang thai, ta đến xem sao." Bà Dịch cười nói.

"À." Thượng Quan Sở đã hiểu rõ, thì ra là muốn nhìn đứa bé, con anh vẫn còn chưa sinh ra hai bà cụ có quá nóng vội hay không, bây giờ cái gì cũng không nhìn thấy không phải sao?

"Linh Linh đâu?" Bà Dịch hỏi.

"Cô ấy còn ngủ." Thượng Quan Sở nói.

"Còn ngủ?" Bà Kim tinh ý sâu xa nhìn Thượng Quan Sở, nói: "Là Tiểu Bò Đào ép buộc Linh Linh đến hóng rồi?"

Thật là không thể tin nha, Thượng Quan Sở thật sự bội phục bà Kim, nhưng không thể nào ở trước mặt hai cụ thừa nhận chuyện này, liền cười nói: "Làm gì có, phụ nữ có thai rất hay ngủ nhiều."

Tuy Thượng Quan Sở giải thích như vậy nhưng hai cụ rõ ràng không tin. Bà Dịch nói: "Phụ nữ có thai đúng là ngủ hơi nhiều chút, nhưng chẳng qua trong ba tháng đầu còn phải kiêng kị chuyện phòng the."

Thượng Quan Sở trên mặt vẫn tươi cười như trước, đối với sự dạy bảo của hai cụ đương nhiên mất điếu tai ngoi.

Bà Kim cũng cười nói: "Tiểu Bò Đào cũng không thể nhất thời tham hoan mà hại đứa nhỏ."

Thượng Quan Sở vẫn nghe lỗ tai này, đi qua lỗ tai kia và bay mất. Còn không thì gật đầu, nhưng một câu cũng không lọt vào. Qua một hồi lâu, đợi cho hai cụ nói xong việc phải chú ý đến phụ nữ có thai, anh mới mở miệng, "Hai bà sẽ không chỉ vì chuyện này mà đến đây chứ!"

"Hắc hắc..." Hai bà cụ cười thiếu tự nhiên, bà Dịch mở miệng trước nói: "Ta còn muốn nói về chuyện của Hiểu Huyền."

"Vâng." Thượng Quan Sở gật đầu, về mặt chăm chú lắng nghe.

"Con bé Hiểu Huyền này cũng là nhất thời hồ đồ, bây giờ con bé đã biết sai rồi, Tiểu Bò Đào hãy tha thứ cho con bé đi!" Bà Kim nói.

Bà Dịch cũng nói: "Kỳ thật ta đã sớm hoài nghi con bé đó là giả ngu, một năm trước con bé đã bị ta vạch trần. Nhưng con bé xin ta đừng nói, sợ làm Thiếu Kiệt đau lòng." Trong lúc đó hai bà có cảm tình với con bé ấy nên mắt nhắm mắt mở, chỉ cần đừng làm lớn chuyện, hai bà cũng sẽ không hỏi đến.

Thượng Quan Sở trên mặt tươi cười không thay đổi, về mặt nhân nhĩ nhìn ti vi, thần nhiên nói: "Là Hiểu Huyền mời hai bà đến nói hộ?"

"Không phải, không phải." Hai bà vừa nghe, nôn nóng xua tay phủ định.

Hai người vội vã phủ định, làm cho người ta càng hoài nghi. Thượng Quan Sở biết là Dịch Hiểu Huyền nhờ hai cụ đến nói hộ, nói: "Không có gì là tha thứ hay không tha thứ, chỉ cần cô ta đừng nữa xuất hiện ở trong này nữa, đừng xuất hiện ở trước mặt Thanh Linh, như vậy đã tốt lắm rồi."

Bà Dịch khó xử nói: "Nhưng làm như vậy không phải là làm khó Hiểu Huyền sao?" Con bé này cho dù mắt đã hết hy vọng, cho dù không chiếm được, thì nhìn cũng sẽ cảm thấy nể nã. Hiểu Huyền nói như vậy, bằng không bà cũng không đồng ý đến nói giúp, mong Tiểu Bò Đào tha thứ Hiểu Huyền.

"Nếu đã không thật thà, làm sao nói khiêm tốn?" Thượng Quan Sở về mặt ý cười nói. Ở trước mặt hai cụ, về mặt anh hiền lành tươi cười.

"Ai... Quên đi." Bà Dịch thở dài, nói: "Đó là chuyện của người trẻ các con, các con tự mình giải quyết đi!" Đây không phải là vấn đề riêng ở Tiểu Bò Đào mà còn ở Hiểu Huyền.

Thượng Quan Sở cười nói: "Kỳ thật bà nội không cần thở dài, con không phải kiếm chuyện với Hiểu Huyền, chẳng qua là muốn cô ta đừng đến nhà họ Diệp là được." Thấy bà cụ thở dài, Thượng Quan Sở có chút không đành lòng.

Thượng Quan Sở có thể làm như vậy đã là nhượng bộ lắm rồi, bà Dịch nghe xong nở nụ cười, nói: "Vẫn là Tiểu Bò Đào lúc nhỏ."

Bà Kim bỗng nhiên thở dài nói: "Đúng a, nhớ Tiểu Bò Đào lúc còn nhỏ biết bao, giờ cũng đã kết hôn sinh con, còn tiểu hầu từ nhà tôi không biết ngày tháng năm nào mới chịu kết hôn."

"Là nha, Thiếu Kiệt nhà tôi cũng thiệt là, không biết mặt nào có vấn đề? Hai năm qua không thấy nó hẹn hò cùng phụ nữ nào." Bà Dịch cũng thở dài.

Lúc này Nhạc Nhạc bỗng nhiên từ trên lầu đi xuống, cười xen mồm nói: "Hai cụ, có muốn con thay các người giới thiệu cháu dâu không?"

Hai bà nội xoay người sang nhìn Nhạc Nhạc, liếc mắt một cái liền nhận ra là bạn bè tốt của Diệp Thanh Linh - Nhạc Nhạc, liền cười nói: "Nhạc Nhạc cũng trưởng thành, cũng đến lúc tìm một phụ nữ rồi."

Nhạc Nhạc cười trả lời: "Duyên phận không tới, không còn cách nào."

Bà Kim rất cảm động đối với lời nói Nhạc Nhạc, nói: "Đúng a, duyên phận Thiếu Kiệt cùng Thành Vũ cũng chưa tới, chúng ta muốn cũng không được nha!"

"Đúng thế." Bà Dịch cười gật đầu.

Thấy Nhạc Nhạc tán gẫu cùng hai bà cụ, Thượng Quan Sở mượn cơ hội thoát đi, nói là đi WC, "một đi không trở lại" phòng khách. Hai bà cụ thấy Thượng Quan Sở nói đi WC biết ngay là anh sẽ không trở về, đối với việc chạy trốn của Thượng Quan Sở họ sớm đã tập thành thói quen.

Thượng Quan Sở bỏ chạy về phòng, không có việc gì nhìn Diệp Thanh Linh ngủ.

Diệp Thanh Linh vừa tỉnh, thấy anh ngồi ở trên giường nhìn mình, hỏi: "Mấy giờ?"

"Mười hai giờ. Nếu em không tỉnh, muốn anh chịu đói sao." Thượng Quan Sở cười trả lời, nhanh chóng đưa tay kéo cô vào lòng, ôm cô không buông tay.

"Em đi rửa mặt chải đầu một chút." Diệp Thanh Linh đẩy tay anh.

Thượng Quan Sở vẫn không nhúc nhích, ôm cô chặt đến bất động, Diệp Thanh Linh cười hỏi: "Anh sẽ không bị hai bà dọa thành ngu chứ!"

Anh tưởng rằng cô không biết anh gặp hai cụ, thì ra cái gì cô cũng đều biết, cười nói: "Thì ra lúc A Phú gọi anh em đã tỉnh. Em giả bộ ngủ a."

Cô có nghe được A Phú nói hai bà cụ đến đây, nhưng khi đó cô thật sự nhân rồi, không muốn đi, bởi vậy mới không rời giường. Diệp Thanh Linh lại đẩy anh ra, nói: "Không buông ra?"

"Được rồi." Thượng Quan Sở ôm cô gật đầu, sau đó cười nói: "Thanh Linh, chẳng lẽ suốt ba tháng chúng ta không có cuộc sống vợ chồng sao?"

"Ừ, nghe bác sĩ nói thời kỳ đầu mang thai không thể ở cùng phòng." Diệp Thanh Linh nói.

"Nhưng anh phải làm sao bây giờ?" Thượng Quan Sở đáng thương hề hề nói.

"Lộn xộn." Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn anh, không phải chỉ là cấm chuyện phòng the ba tháng sao, cũng không phải là ba năm.

"Nhưng mà..." Thượng Quan Sở còn muốn nói tiếp nhưng bị Diệp Thanh Linh giành trước, "Nhưng mà cái gì, không phải là ba tháng sao?" Diệp Thanh

Linh nhìn anh nghiêm túc nói: "Ở mình nguyệt sơn lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đó, là lần đầu tiên của anh thật sao?"

Thượng Quan Sở không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi vấn đề kỳ quái như vậy, cười gật đầu, "Đúng thế! Sao vậy? Em không tin?"

Diệp Thanh Linh không gật đầu mà im lặng thật lâu, không nói lời nào.

"Thanh Linh, em không tin sao? Đó thực sự là lần đầu tiên của anh." Thượng Quan Sở nóng nảy giải thích việc này. Anh hoàn toàn không cho phép chính mình ở cô trước mặt có chút xú tỳ vết nào, cũng hoàn toàn không cho phép trong tình yêu của bọn họ có chút xú tỳ vết nào.

Diệp Thanh Linh nghe được giải thích của anh, buồn cười nói: "Đương nhiên là em tin." Tiếp theo còn rất nghiêm túc nói: "Chẳng qua hai mươi mấy năm trôi qua anh đều nhận nhìn được, chỉ có ba tháng không lẽ không chịu được?"

Đối với vấn đề của Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở hoàn toàn không nói gì, này có thể đánh đồng sao? Thượng Quan Sở kéo cô đến trước mặt anh, nói: "Thanh Linh, có một số việc không phải dễ dàng em tưởng tượng như vậy, ví dụ như có người chưa từng đến thành phố A thì rất muốn đến, nhưng khi anh ta đến đó rồi thì thấy bình thường. Và nếu anh ta đã từng ăn thịt một lần thì lần sau nhìn thấy sẽ không tự chủ được muốn ăn." Thượng Quan Sở nói xong, còn rất nghiêm túc nói: "Giải thích như vậy, em hiểu không?"

Diệp Thanh Linh về mặt mờ mịt nhìn anh, lúng ta lúng túng gật đầu nói: "Ý của anh nói em là thịt."

Thượng Quan Sở nghe xong lời của cô, trên đầu một đám quạ đen bay qua bay lại, thật lâu không thể tán đi. Về mặt thất bại nói: "Anh không phải có ý này." Không phải anh giải thích có vấn đề, mà là lý giải của cô có vấn đề?

Nghe xong, Diệp Thanh Linh lại về mặt hiểu rõ nói: "Em biết rồi anh nói em không phải thịt."

Thượng Quan Sở dở khóc dở cười nhìn Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: nghe mẹ, hay là nghe con dâu?

Nghe xong, Diệp Thanh Linh lại về mặt hiểu rõ nói: "Em biết rồi anh nói em không phải thịt."

Thượng Quan Sở dở khóc dở cười nhìn Diệp Thanh Linh. Về mặt buồn rầu, anh phải giải thích như thế nào cô mới hiểu được đây?

Diệp Thanh Linh nhìn anh dở khóc dở cười, cảm thấy vô cùng thích thú, buồn cười nói: "Muốn ăn thịt thì tìm Má Trương đi." Diệp Thanh Linh nói xong liền xuống giường đi rửa mặt chải đầu.

Nhìn nụ cười của cô, anh biết chính mình đã bị cô lừa dối, rõ ràng là cô nghe đã hiểu ý tứ trong lời nói của anh, lại cố tình làm bộ như không hiểu. Thượng Quan Sở một phen giữ chặt cô làm cô không cách nào chạy trốn, cười nói: "Anh chỉ muốn ăn thịt của em, làm sao bây giờ?" Còn chưa nói xong rất nhanh cúi đầu cắn đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, tận lực bồi tiếp một trận quấy rối cuồng loạn.

Diệp Thanh Linh đột nhiên bị anh hôn, hôn đến ngất ngậy, thật vất vả mới trấn tĩnh tinh thần, về mặt nghiêm túc nhìn anh, nói: "Lại đùa, đừng nói thịt, ngay cả cơm cũng không được ăn." Giờ là mấy giờ rồi, bây giờ là lúc ăn cơm, bọn họ nếu không xuống lầu, chỉ sợ Má Trương lên đến tận nơi để gọi bọn họ.

Diệp Thanh Linh còn nghĩ đang như vậy, thanh âm của Má Trương vang lên ở ngoài cửa: "Thanh Linh nhanh lên, xuống ăn cơm trưa."

"Vâng, đến đây, đến đây." Diệp Thanh Linh đáp ứng, Thượng Quan Sở ôm cô, chính là không muốn buông tay.

Nghe được tiếng bước chân của Má Trương càng ngày càng xa, Diệp Thanh Linh trừng mắt nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở cười hắc hắc, ôm cô đi vào rửa mặt chải đầu. Tiếp theo thay cô rửa mặt, chải đầu. Diệp Thanh Linh nhìn anh thật sự rửa mặt thay cô, cười nói: "Em cảm thấy như vậy, em ngày càng giống con gái của anh." Bởi vì bộ dáng của anh lúc rửa mặt cho cô làm cô nghĩ đến trước đây bộ dáng của cha cô rửa mặt cho cô cũng giống thế này.

Động tác của Thượng Quan Sở dừng lại, giả bộ tức giận nhẹ nhàng cốc lên đầu cô một cái, nói: "Có con gái nhỏ hơn cha chỉ vài tuổi sao?"

Cô chỉ nói giống như, cũng không phải nói chính là vậy, anh dám cốc lên đầu của cô sao? Diệp Thanh Linh vô cùng khó chịu liếc Thượng Quan Sở một cái, đợi cho anh chải đầu xong mới ra khỏi phòng ngủ.

Thượng Quan Sở đi theo ở phía sau cô, lúc xuống lầu thì ôm cô vào trong lòng, sợ cô bị té ngã.

Đối với hành động của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh nhìn ở trong mắt, ngọt ở trong lòng.

Bởi vì trời nóng, Diệp Thanh Linh ăn cơm xong thì an vị ở phòng khách, không dám ra ngoài.

Nhạc Nhạc không biết từ nơi nào tìm thấy nhiều đĩa chuyện cổ tích cùng những nhạc nhẹ, bắt đầu đùa nghịch.

Diệp Thanh Linh nghe những câu chuyện cổ tích lúc còn bé từng nghe qua này, hỏi: "Nhạc Nhạc, đứa nhỏ mới một tháng đã có thánh giác sao?" Phải biết rằng lúc này đứa nhỏ còn chưa thành hình, sao nghe được chuyện xưa?

Nhạc Nhạc không xác định nói: "Anh cũng không biết, nghe một chút cũng không sao."

"Ủm." Dù sao Diệp Thanh Linh đang xem báo chí hôm nay, anh ta thích mở thì mở thôi!

Công việc đó của Nhạc Nhạc lại bị Thượng Quan Sở đoạt, nói muốn Nhạc Nhạc đi giúp Trương Đình Đình để ý những tài liệu của Diệp thị, cứ như vậy, Nhạc Nhạc bắt đầu bị người khác phân công làm việc. Lại nói nhà sách của anh là có người hỗ trợ lo liệu, anh ta cũng là một người rảnh rỗi.

Thấy Nhạc Nhạc rời đi, Thượng Quan Sở liền tắt đĩa truyện cổ tích đi, mở nhạc. Không bao lâu, âm nhạc anh cũng không mở, đổi thành tài chính và tin tức kinh tế.

Thân thể Mễ Lam Nhi cũng khôi phục được chút ít, không có việc gì cũng đến phòng khách nói chuyện với Diệp Thanh Linh.

Tiền Nguyên yên lặng đi theo phía sau Mễ Lam Nhi, Thượng Quan Sở thấy nói: "Không có cầu hôn?"

"Có nhưng cô ấy cự tuyệt." Tiền Nguyên vẻ mặt lạnh như băng nói.

Nghe xong câu trả lời của Tiền Nguyên, Diệp Thanh Linh cũng cảm thấy hứng thú nhìn nhìn Tiền Nguyên. Sau đó nhìn về phía Mễ Lam Nhi, nói: "Vì cái gì không đáp ứng." Lúc Mễ Lam Nhi hôn mê, cô thấy Tiền Nguyên đối với Mễ Lam Nhi có thành ý.

"Có hiểu lầm bỏ lỡ, chính là cả đời." Mễ Lam Nhi mặc kệ lúc trước có phải là cô hiểu lầm hay không, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, làm lại từ đầu sẽ không có ý nghĩa gì.

"Trong lòng cô có người khác?" Diệp Thanh Linh thân nhiên hỏi.

"Không phải." Lòng của cô còn có thể chứa được ai? Bị thương tổn một lần là đủ rồi, không muốn thêm một lần nữa.

Tiền Nguyên cuối cùng nói chuyện, con người màu đen đều tản ra khí lạnh, "Lam Nhi lo lắng chuyện về ba mẹ anh sao?"

Mễ Lam Nhi cúi đầu không nói, đây là một phương diện của vấn đề.

"Chúng ta có thể không cần về nhà ở." Vì Mễ Lam Nhi cái gì anh cũng đồng ý, chỉ cần cô đồng ý gả cho anh, anh thường xuyên về nhà thăm cha mẹ là được, không nhất định cô phải ở nhà họ Tiền.

Mễ Lam Nhi dao động, nói: "Ở nơi này, không trở về thành phố C cũng được sao?"

Tiền Nguyên im lặng vài giây sau, kiên định nói: "Có thể, chẳng qua chúng ta không thể ở nhà tiểu thư Diệp. Chúng ta có thể mua biệt thự bên cạnh." Anh ta không cần tân phòng ở trong nhà người khác.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đều nhìn Mễ Lam Nhi, hy vọng là cô có thể hạnh phúc.

Mễ Lam Nhi trầm tư thật lâu, nói: "Được."

Nghe cái từ 'Được' này, sắc mặt Tiền Nguyên không còn lạnh nữa, mà là kích động nở nụ cười, còn tiến lên ôm lấy Mễ Lam Nhi quay hai vòng.

Mễ Lam Nhi chưa từng thấy Tiền Nguyên như vậy, thì ra anh cũng có thể cười vui vẻ như vậy. Cô là đáp ứng rồi, nhưng cô vẫn thực lo lắng, hôn lễ sẽ không thuận lợi như vậy, mà hạnh phúc cũng không dễ dàng như vậy.

Mễ Lam Nhi đáp ứng lời cầu hôn xong, cả ngày trên mặt Tiền Nguyên đều là tươi cười, tựa như thay đổi thành người khác, Tiền Nguyên nói được thì làm được, mua biệt thự bên cạnh của nhà chú Tiền. Nghe nói chú Tiền bán lời không ít tiền, lúc chuyển nhà rất bằng lòng.

Bởi vì nhà mới cần trang hoàng, Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi tạm thời vẫn ở tại căn phòng trước kia. Lúc trang hoàng, Tiền Nguyên sai người xây một cái cửa tròn lớn ở giữa vườn hai nhà, như vậy tiện chạy qua chạy lại.

Thế nhưng Thượng Quan Sở càng khoa trương mua biệt thự cùng giá bên cạnh, mở rộng nhà họ Diệp không nói, còn mở rộng khoảng đất lớn để trồng rau trong vườn.

Lúc Thượng Quan Sở lên núi Lăng Không, ở nhà Ngô Hải nhìn thấy Diệp Thanh Linh trồng rau rất vui, liền sai người mở hơn mười mẫu đất trồng rau ở núi Minh Nguyệt, nhưng anh biết Diệp Thanh Linh cũng sẽ không cùng hẳn ở núi Minh Nguyệt. Chẳng qua, chờ nơi đó chuẩn bị tốt đất trồng rau xong, anh có thể mang theo Diệp Thanh Linh đến núi Minh Nguyệt ở hai ngày, như vậy anh liền thỏa mãn.

Đối với chuyện mua biệt thự bên cạnh, cũng là do Tiền Nguyên gợi ý, Thượng Quan Sở muốn chuẩn bị mảnh đất trồng rau lớn, để mỗi ngày Diệp Thanh Linh đều có thể vui vẻ hái rau. Còn khu vườn phía sau biệt thự trồng các loại cây ăn quả. Mua một cái biệt thự khác dùng là để Tô Phi Ngô Văn đến thuộc hạ trong bang Sở của anh thường ở lại nhà họ Diệp được thoải mái chút. Cứ như vậy, nhà họ Diệp sẽ không chật chội giống như trước, vườn cũng lớn hơn, chỗ để Diệp Thanh Linh tản bộ cũng nhiều.

Đất trồng rau chưa đến vài ngày liền khai khẩn xong, Thượng Quan Sở rất nóng lòng muốn rủ Diệp Thanh Linh đi lựa chọn hạt giống thích hợp cho mùa hạ, để gieo xuống.

Diệp Thanh Linh chọn thiệt nhiều loại hạt giống, sau đó nói: "Để cho người khác làm nhiều không có ý nghĩa, vẫn là bản thân chúng ta làm đi!"

Vì những lời này của Diệp Thanh Linh, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người rất sớm đều rời giường cùng nhau đi trồng rau.

Mặc dù thân thể Mễ Lam Nhi đã tốt lắm, Chu Ngao không có ý rời đi, anh ta nói muốn uống rượu mừng của Mễ Lam Nhi xong mới rời đi. Bởi vậy việc gieo trồng, anh ta cũng tham dự cùng mọi người.

Bọn họ mỗi người đều không biết hạt giống gì, lại càng không biết gieo, bởi vậy Thượng Quan Sở mời chuyên gia gieo trồng, nhìn chuyên gia gieo trồng kia, mọi người đều nghĩ ở trong lòng, sao mỗi một bác nông dân đến dạy bọn họ hẳn gieo chứ?

Diệp Thanh Linh nhìn chuyên gia gieo trồng dùng cái cuốc đào một đám hố nhỏ, thì cũng cầm lấy cái cuốc. Nhưng động tác lại làm Thượng Quan Sở cùng Hoà Nhạc Nhạc đồng thời kêu to: "Thanh Linh, phụ nữ có thai không làm việc đó, nếu dao động mạnh thất lưng làm sao bây giờ?"

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Các người nói như vậy, nông phụ mang thai có phải hay không sẽ không cần làm việc?" Cô cảm thấy bọn họ bảo hộ như vậy thật không khoa học. Xem ra cô phải đến bệnh viện xin chỉ bảo của bác sĩ phụ khoa, bằng không còn tiếp tục như vậy, kì mang thai cô sẽ buồn chán không lạc thú mất thôi.

Chuyên gia gieo trồng là một phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi, thấy Thượng Quan Sở cùng Hòa Nhạc Nhạc bảo Diệp Thanh Linh hạn chế vận động, cười nói: "Thiếu gia Sở, phụ nữ có thai cần vận động thích hợp mới khỏe mạnh." Vị chuyên gia này là Thượng Quan Sở dùng lương cao mời đến vì để hẳn lo liệu hơn 10 mẫu đất trồng rau trên núi Minh Nguyệt kia.

"Phải không?" Thượng Quan Sở cười nói, sau đó trả cái cuốc lại Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh cười nhận cái cuốc, bắt đầu học theo chuyên gia gieo trồng đào hố nhỏ như vậy, đào chỉ vài cái nhưng cảm thấy quá nóng, liền đưa cái cuốc cho Thượng Quan Sở nói: "Anh đến đào đi!"

Thượng Quan Sở nhìn cái cuốc Diệp Thanh Linh đưa tới trước mặt, một hồi lâu sau mới tiếp nhận, tùy tay đưa cho Ngô Văn, nói: "Cậu cầm đi."

Ngô Văn lấy cái cuốc, vẻ mặt mờ mịt, "Thiếu gia Sở, này muốn làm như thế nào?" Muốn anh ta quản lý kinh doanh hắc thị dễ dàng, nhưng muốn anh ta đào, thật sự làm khó anh ta.

"Không biết thì học." Thượng Quan Sở bỏ lại một câu sau, lấy hạt giống, bắt đầu cùng Diệp Thanh Linh gieo hạt mần vào một đường hố nhỏ.

Ngô Văn nhìn, đầu đầu lớn, nhìn mặt trời tỏa ra ánh nắng hồng nhẹ, tâm không cam lòng tình không muốn đi theo đào hố nhỏ.

Nhạc Nhạc nhìn Ngô Văn vẻ mặt không vui, trêu ghẹo thì thầm: "Cây mạ giữa ngày trưa, Ngô Văn vất vả nhất. Thiếu gia Sở thiếu không phân rõ phải trái, buộc anh ta đi gieo."

Mọi người vừa nghe Nhạc Nhạc đọc về, đều cười ha hả. Ngô Văn vẻ mặt lúng túng, cúi đầu tiếp tục công tác.

Mễ Lam Nhi nghe xong câu về của Nhạc Nhạc, cũng cười nói: "Cây mạ giữa ngày trưa, Nhạc Nhạc không động tay. Ngồi ở trên xích đu, chỉ biết động động miệng."

Nghe xong câu về của Mễ Lam Nhi, tiếng cười mọi người lớn hơn nữa, đến vừa Ngô Văn rồi bị chê cười cũng nở nụ cười.

Mọi người cứ như vậy vừa nói vừa cười mà gieo, bởi vì nhiều người, ngay trước khi mặt trời phát ra ánh sáng trắng cực nóng kết thúc công việc vào nhà. Trở lại phòng, một đám mặt xạm mày tro. Đầu tự nôn nóng trở về phòng ngủ tắm rửa.

Từ sau khi có đất trồng rau, mỗi ngày Diệp Thanh Linh đều rời giường rất sớm. Khi thấy trời còn chưa quá nắng thì cô gieo hạt, có đôi khi còn tưới nước cho hạt giống. Lúc đó ở phía sau, Thượng Quan Sở luôn bên cạnh cô.

Mỗi ngày Diệp Thanh Linh tưới nước đều nói: "Qua vài ngày sẽ nảy mầm"

Buổi sáng hôm nay Diệp Thanh Linh rời giường rất sớm, nhưng lúc đến đất trồng rau, thì thấy mọc ra một chút màu xanh nhạt, cô rất hưng phấn, xoay người sang kéo tay Thượng Quan Sở hưng phấn nói: "Xem này, nó đã nảy mầm"

"Ừ!" Thượng Quan Sở vẻ mặt cũng mang ý cười, đây là hạt giống bọn họ tự mình trồng, khi nhìn thấy nảy mầm, ai cũng đều cao hứng.

Mễ Lam Nhi cũng thức dậy sớm, nghe được lời nói của Diệp Thanh Linh, rất nhanh chạy tới xem, nhìn thấy hạt giống nảy mầm cũng rất vui vẻ.

Lúc bọn họ đang vui vẻ, A Phú đến đây, đi đến trước mặt Thượng Quan Sở nói: "Thiếu gia Sở, phu nhân thị trưởng Tiền đã tới."

Thượng Quan Sở nhìn Tiền Nguyên nói: "Mẹ cậu tới."

Tiền Nguyên sắc mặt ôn hoà, nói: "Tôi đi xem." Nói xong liền đi ra cửa.

Có khách đến nhà cô, Diệp Thanh Linh đương nhiên sẽ đi xem. Liền chậm rãi trở về.

Diệp Thanh Linh vừa ngồi xuống phòng khách, Tiền Nguyên cùng mẹ anh ta liền đến, phía sau còn đi theo một cô gái trẻ, bộ dạng chân dài eo nhỏ, mặt trứng gà, làn da trắng nõn, ngày thường môi hồng răng trắng, vừa thấy chính là đại mỹ nữ, so với Mễ Lam Nhi còn xinh đẹp vài phần.

Tiền phu nhân gặp qua Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, hơn nữa cũng biết thị trưởng Tiền rất coi trọng Thượng Quan Sở, bởi vậy vừa thấy Thượng Quan Sở liền cười nói: "Thiếu gia Sở, đây là một chút thành ý của thị trưởng." Phu nhân Tiền nói xong đặt đặc sản của thành phố C lên bàn.

Thượng Quan Sở về mặt ý cười nói: "Thị trưởng Tiền khách khí rồi." Nói xong thì bảo thuộc hạ đem đi.

Phu nhân Tiền cười nói: "Tiền Nguyên của chúng tôi ở trong này cũng quấy rầy hai người lâu rồi, thật là ngại."

Thượng Quan Sở cười cười, nhìn phu nhân Tiền.

Tiền phu nhân nói tiếp: "Hôm nay tôi tới đây, là vì nghe nói Tiền Nguyên muốn kết hôn với Mễ Lam Nhi. Vì hôn sự này mà đến."

"À?" Thượng Quan Sở cười rất đẹp làm cho người ta đổ kị khuôn mặt tươi cười của anh.

"Tôi biết Mễ Lam Nhi là trở thù đắc lực thiếu gia Sở, nhưng là cha mẹ của Tiền Nguyên, chúng tôi hy vọng bọn nó về nhà kết hôn." Đây là mục đích mà phu nhân Tiền đến đây, bà quyết không để con trai mình ở bên ngoài.

Thượng Quan Sở không đồng ý cũng không phản đối, chỉ nhìn Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi nói: "Chuyện này, bọn họ quyết định."

Phu nhân Tiền không nghĩ tới Thượng Quan Sở nói như thế, vốn dĩ tưởng rằng mời Tiền Nguyên lưu lại là chủ ý của Thượng Quan Sở, không nghĩ tới là vấn đề nằm ở con trai mình, Tiền phu nhân nghe xong cười với Tiền Nguyên nói: "Con trai, là con không muốn về nhà sao?"

"Dạ." Tiền Nguyên gật đầu.

Mễ Lam Nhi thấy phu nhân Tiền cùng cô gái kia tiến vào, liền nhìn chăm chăm vào cô gái trẻ kia, mãi đến phu nhân Tiền hỏi Tiền Nguyên, cô mới lấy lại tinh thần.

"Vì cái gì! Con trai." Phu nhân Tiền đối với quyết định của con trai mình rất không hài lòng, nhìn về phía Mễ Lam Nhi nói: "Là Mễ Lam Nhi yêu cầu con làm như vậy?"

"Không phải." Tiền Nguyên lạnh lùng, nói chuyện rất ngắn gọn, tuyệt không lời thôi dài dòng.

Diệp Thanh Linh nghe phu nhân Tiền đem chuyện chuyển hướng sang Mễ Lam Nhi, nhú mày lại, nói: "Tiền phu nhân, cho dù là Mễ Lam Nhi yêu cầu, con trai bà cũng phải đồng ý mới được." Chỉ cần cô nhìn thấy Mễ Lam Nhi chịu ủy khuất, cô sẽ không tự chủ được hỗ trợ.

Phu nhân Tiền nghe Diệp Thanh Linh nói như thế, không vui liếc Diệp Thanh Linh một cái, liền nhớ đến thị trưởng Tiền ở nhà luôn mãi dặn bà đừng đắc tội Thượng Quan Sở cùng vợ của anh ta là Diệp Thanh Linh, vì vậy mới nhẫn nhịn trong lòng, nói: "Tiểu thư Diệp, đây là chuyện nhà tôi."

Diệp Thanh Linh nghe bà nói như vậy, sắc mặt lạnh vài phần, nói: "Mễ Lam Nhi còn chưa gả cho Tiền Nguyên, bây giờ cô ấy là trợ lý của tôi." Bây giờ cô mới hiểu được vì sao lúc trước Mễ Lam Nhi không đồng ý lời cầu hôn của Tiền Nguyên, thì ra là có một bà già đáng sợ như vậy, khó trách Mễ Lam Nhi từ chối.

Phu nhân Tiền bị một câu nói của Diệp Thanh Linh làm bà nói không ra lời. Sắc mặt tái nhợt, nhìn Tiền Nguyên nói: "Tiền Nguyên, việc này con nghe mẹ, hay là con nghe con dâu?"

Tiền Nguyên khó xử nhìn mẹ, lại nhìn xem Mễ Lam Nhi, sau đó nói: "Sau khi chúng con kết hôn con và Mễ Lam Nhi sẽ ở Thành phố A, nhà mới đã mua rồi, đang trang hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ăn ngay nói thật rước lấy họa

"Cái gì? Con không trở về nhà. Vậy công ty của con phải làm sao? Mẹ và ba con phải làm sao bây giờ?" Phu nhân Tiền nghe xong lời Tiền Nguyên nói gấp đến độ kêu to.

"Con sẽ chuyển tổng bộ công ty đến thành phố A, về phần các người, mỗi tháng con sẽ trở về thăm các người." Tiền Nguyên sắc mặt lạnh lùng, anh ta đáp ứng Mễ Lam Nhi sẽ không vì mẹ mà thay đổi.

Phu nhân Tiền mở miệng đã muốn mắng to, nhưng sau khi nhìn thấy Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, vẫn nhịn xuống. Lạnh nghiêm mặt nói: "Được, con vì người phụ nữ kia không cần cha, mẹ, vậy mẹ cũng không cần đứa con như con." Phu nhân Tiền nói như thật, hy vọng con trai có thể hồi tâm chuyển ý.

Tiền Nguyên rất ít ngỗ nghịch ý mẹ, nhưng vì Mễ Lam Nhi anh ta không thể không làm như vậy. Bởi vì lời mẹ nói, sắc mặt trở nên tối tăm, "Mẹ, như vậy là có ý gì?" Mỗi lần đều lấy những lời này dọa anh, ngấm lại trước kia nếu không phải bởi vì mẹ, anh cùng Mễ Lam Nhi cũng sẽ đến ngày hôm nay.

Ban đầu phu nhân Tiền không nghĩ thật sự đoạn tuyệt quan hệ với con trai, lời nói mới rồi cũng chỉ là dọa anh ta mà thôi, nghe anh ta nói như vậy, phu nhân Tiền lại tức giận, lạnh nghiêm mặt nói: "Mặc kệ thế nào, nếu con không về nhà cũng đừng mong kết hôn với Mễ Lam Nhi."

Tiền Nguyên sắc mặt lạnh lùng, thanh âm trầm xuống, trong con ngươi màu đen tản ra hàn ý nồng đậm, nhìn chằm chằm đứa con gái không mở miệng phía sau phu nhân Tiền, nói: "Không thể kết hôn cùng Mễ Lam Nhi, đời này con sẽ không cưới."

Phu nhân Tiền nghe xong lời Tiền Nguyên nói, nhìn Mễ Lam Nhi mắng: "Cô là con đàn bà xấu xa, là cô xúi giục con tôi đối với tôi như vậy, cô là người phụ nữ không biết xấu hổ, cô đừng nghĩ sẽ bước vào cửa nhà họ Tiền." Mắng xong, lại nói với Tiền Nguyên: "Con dám cùng con đàn bà xấu xa này kết hôn, mẹ sẽ chết cho con xem." Bà sẽ không tin con trai mình sẽ vì một người phụ nữ mà không để ý sống chết của bà. (AN: nói đi cũng phải nói lại. Phải xem người ta có muốn vào nhà bà không đã. Làm như mình ngon lắm. Xi)

Mễ Lam Nhi bị phu nhân Tiền mắng đến sắc mặt tái nhợt, không biết nên nói gì, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Tiền Nguyên không ra tiếng.

Diệp Thanh Linh rút cuộc không nhìn được nữa, thanh âm lạnh nói: "Tiền khách." Cô không muốn gặp lại người đàn bà chanh chua này trong nhà cô giương oai nữa.

Thượng Quan Sở nghe Diệp Thanh Linh nói như vậy, nhẹ nhàng gạt đầu với Tô Phi, Tô Phi liền bảo người đuổi đi. Thượng Quan Sở nghe phu nhân Tiền mắng Mễ Lam Nhi như vậy, sớm muốn đuổi người, chỉ là thấy Diệp Thanh Linh vẫn không mở miệng, tưởng rằng cô sẽ có hứng thú muốn nghe, cũng không dự liệu cô cũng quyết định với anh.

A Phú cùng một thủ hạ khác đi đến bên người phu nhân Tiền nói: "Phu nhân Tiền, mời!"

Tiền phu nhân hai người đàn ông cao to đuổi bà ra ngoài, nhìn Tiền Nguyên nói: "Đi, con trai, chúng ta cùng nhau đi."

Tiền Nguyên nhìn mẹ, thần nhiên nói: "Con sẽ không rời xa Mễ Lam Nhi." Lần trước anh không có để ý Mễ Lam Nhi liền mất tích ba năm, anh đau khổ tìm ba năm mới tìm được, anh sẽ không dễ dàng buông tha.

Thấy phu nhân Tiền bất động, A Phú lại mở miệng, "Phu nhân Tiền muốn tự mình đi ra ngoài, hay muốn tôi ôm bà đi ra ngoài?" Miềm không được sẽ đến cứng rắn, đây là phong cách làm việc của A Phú.

Phu nhân Tiền liếc mắt nhìn A Phú một cái, khiếp đảm nói: "Tôi không đi đó, cậu làm gì nào?"

Người khác không đi, anh ta chỉ có thể động thủ. A Phú không chút suy nghĩ cúi người một phen ôm lấy phu nhân Tiền, tư thế kia đặc biệt quái dị, tựa như ôm cái bao tải to, ôm lấy liền đi ra phía ngoài.

Một thủ hạ khác, đi tới trước mặt cô gái đến cùng Tiền phu nhân, mặt không chút thay đổi nói: "Mời."

Cô gái ngược lại hiểu lý lẽ, còn chưa nói đã bỏ chạy lấy mạng trốn ra cửa lớn nhà họ Diệp.

Tiền Nguyên vốn định ngăn cản hành vi A Phú, nhưng tâm vừa chuyển, liền không hề quản, có lẽ chỉ có biện pháp như vậy mẹ mới có thể rời đi.

Mễ Lam Nhi sắc mặt rất không tốt, nhìn Tiền Nguyên không nói lời nào, như vậy làm Tiền Nguyên hoảng sợ, nói: "Lam Nhi đừng nóng giận, mẹ anh là như vậy, bà khẩu xà tâm Phật." Dù sao thì cũng là mẹ ruột mình, có thể không nghe lời mẹ, không trở về nhà kết hôn sống cũng được, nhưng là chính mình chung quy không thể nói xấu về mẹ.

Mễ Lam Nhi cái gì cũng không nói, xoay người sang rồi đi. Tiền Nguyên nôn nóng đi theo, biết lần này mẹ làm Mễ Lam Nhi tức giận.

Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi rời đi, Nhạc Nhạc mới từ trên lầu xuống dưới, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, sớm a!"

Thấy Diệp Thanh Linh không nói lời nào, lại nói: "Yêu nghiệt, sáng sớm, anh làm Thanh Linh tức giận sao?"

"Không thể nào." Thượng Quan Sở liếc mắt Nhạc Nhạc một cái, chẳng lẽ Thanh Linh tức giận liền liên quan anh sao?

Kỳ thật lúc phu nhân Tiền rời đi Diệp Thanh Linh một chút cũng không tức giận, cô chỉ là suy nghĩ chuyện kết hôn của Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên mới không có trả lời Nhạc Nhạc.

Không bao lâu Má Trương kêu ăn bữa sáng, Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên cũng đến trước bàn cơm. Mọi người ăn bữa sáng xong, Tiền Nguyên đi theo phía sau Thượng Quan Sở, nói: "Thiếu gia Sở, tôi muốn nhờ anh một việc."

Diệp Thanh Linh ngồi ở sô pha túy ý lật báo xem, Thượng Quan Sở rất tự nhiên ngồi ở bên người cô, quay đầu nhìn liếc mắt Tiền Nguyên 1 cái, nói: "Đợi đến khi gạo nấu thành cơm, còn sợ mẹ cậu không đáp ứng sao?"

Tiền Nguyên không nghĩ quyết định của anh, Thượng Quan Sở đã biết. Nói: "Tôi tính bây giờ phải đi làm giấy đăng ký kết hôn với Mễ Lam Nhi." Anh ta cũng không phải là Thượng Quan Sở, kết hôn cái gì cũng có thể làm thỏa đáng.

"Không có giấy hộ khẩu cũng không sao, tìm Thượng Quan Sở là xong." Diệp Thanh Linh vẫn lật xem báo, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Nghe xong lời Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nói, Tiền Nguyên trầm nghĩ, 2 vợ chồng này cũng đáng sợ đi! Chẳng lẽ có thuật đọc ý nghĩ? Anh nghĩ gì cũng biết. Chẳng qua như vậy cũng tốt, anh sẽ không cần nói cái gì nữa.

Tiền Nguyên vui vẻ chạy đến trước mặt Mễ Lam Nhi, nói: "Thiếu gia Sở đáp ứng rồi, hiện tại chúng ta đi làm thôi!"

Mễ Lam Nhi đi đến bên người Diệp Thanh Linh, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư Diệp, cô nghĩ việc này..." Cô không biết lựa chọn của cô có chính xác hay không, cô sợ lại quyết định sai lầm.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Mễ Lam Nhi, đặt tay Mễ Lam Nhi lên trái tim cô nói: "Đừng hỏi mình, hỏi nó." Cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần suy nghĩ trong lòng cô là quan trọng nhất.

Mễ Lam Nhi nhắm mắt lại trầm tư, thật lâu sau, ngẩng đầu, nhìn về phía Tiền Nguyên, nói: "Đi thôi."

Tiền Nguyên nghe xong, vẻ mặt ngây ngô cười, gật đầu nói: "Được, được. Chúng ta liền đi làm."

Có đồng nghiệp Tô Phi an bài, Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi thuận lợi làm giấy kết hôn, lúc cầm giấy hồng cả hai người đều cười, lúc này họ đều hạnh phúc.

Một tháng kể tiếp Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên chuẩn bị hôn lễ. Mà Diệp Thanh Linh cũng lại đến bệnh viện kiểm tra.

Bệnh viện đến bọn họ là bệnh viện tư nhân của Thượng Quan Sở, bác sĩ nơi đó đều rất cẩn thận với mỗi cái kiểm tra của Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở nhất định đi theo vào phòng kiểm tra cùng Diệp Thanh Linh, bác sĩ cũng không dám nói không, chỉ có thể mặc anh đi theo. Lúc kiểm tra siêu âm, bác sĩ cười nói: "Thai nhi rất khỏe mạnh, là con trai."

Diệp Thanh Linh không nghĩ tới bác sĩ lại thành thực như thế nói cho bọn họ giới tính đứa bé, Thượng Quan Sở lại cười hi hi nói: "Xem đi, anh đã nói là con trai!"

Sau khi Diệp Thanh Linh nghe được lời nói của anh, thản nhiên nói: "Trọng nam khinh nữ."

"Anh nào có trọng nam khinh nữ, nếu như là con gái anh sẽ càng vui vẻ." Thượng Quan Sở nói thầm.

Kiểm tra xong, Diệp Thanh Linh đứng dậy, nhìn anh nói: "Ý của anh là trách em có con trai không phải con gái?"

Xem ra anh nói như thế nào cũng sai, chỉ có thể nói: "Không có."

"Thật sự không có?" Diệp Thanh Linh hoài nghi nhìn anh.

"Không có." Thượng Quan Sở còn thiếu chút nữa giờ tay lên thề. Xem ra sau này anh nói chuyện phải cẩn thận, không cần lại bị người nào đó bắt được nhược điểm.

Diệp Thanh Linh thật vừa lòng gật đầu, chậm rãi đi ra khỏi phòng kiểm tra, vừa đi vừa thản nhiên nói: "Sinh trai hay gái, vấn đề là hạt giống."

Lời này ý là sinh trai cũng tốt, sinh con gái cũng thế, đó đều là vấn đề của Thượng Quan Sở anh, cùng Diệp Thanh Linh cô căn bản vốn không có chút quan hệ. Tuy rằng sự thật là như thế, nhưng Thượng Quan Sở cảm thấy rất quanh co, nhỏ giọng nói thầm: "Chẳng lẽ một chút xíu liên hệ cũng không có?"

"Đương nhiên không liên quan, sinh nam hay nữ đều do tính trung đản ông quyết định." Bác sĩ vừa rồi giúp Diệp Thanh Linh kiểm tra đi theo phía sau bọn họ đột nhiên nói.

Thượng Quan Sở nghe xong, lạnh lùng nhìn bác sĩ, bác sĩ ôn hoà nói: "Thiếu gia Sở, phu nhân nói đúng." Bác sĩ cố ý tăng thêm âm lượng ở hai chữ phu nhân.

"Ừm, có tương lai." Diệp Thanh Linh quay đầu lại, thản nhiên đánh giá bác sĩ.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh như vậy nói, tuy nói định đe dọa bác sĩ vừa trở mặt, nhưng nhìn ý cười thản nhiên kia trên mặt Diệp Thanh Linh, tâm tình đột nhiên tốt lên, đột nhiên lộ ra vẻ mặt khuyên quốc khuyên thành cười nói: "Ừ, đúng là có tương lai." Đi ra phòng kiểm tra liền nói với Tô Phi:

"Nói viện trưởng giảm lương cho bác sĩ Giang."

"Vâng, thiếu gia Sở." Tô Phi đáp lời, về mặt không rõ nhìn về phía bác sĩ Giang.

Bác sĩ Giang về mặt oan khuất, nói: "Thiếu gia Sở, vì sao giảm tiền lương của tôi?"

"Bởi vì cô đắc tội với đàn ông keo kiệt." Diệp Thanh Linh giải thích nghi hoặc giúp bác sĩ.

Bác sĩ Giang nghe xong, cúi đầu về mặt hắc tuyến, nói: "Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi."

"Đối với người keo kiệt, cô không thể ăn ngay nói thật, hiểu không?" Diệp Thanh Linh lòng tốt nhắc nhở.

"Biết!" Bác sĩ Giang về mặt tiếp thu gật đầu.

Nhưng Thượng Quan Sở cũng không chịu, về mặt quanh co kêu lên: "Vợ, em sao có thể nói với người ngoài về anh như thế?"

"Em nào có?" Diệp Thanh Linh về mặt vô tội.

"Em vừa mới nói anh keo kiệt." Thượng Quan Sở chỉ thẳng sự thật.

"Em đương nhiên khen anh tiết kiệm." Diệp Thanh Linh nghiêm trang nói.

"Sao anh không nghe được?" Cô nào có khen anh, chẳng lẽ là anh nghe lầm?

Đang lúc Thượng Quan Sở còn hoài nghi thính giác chính mình, Diệp Thanh Linh về mặt nghiêm túc nói: "Thật ra giảm tiền lương của bác sĩ Giang cũng không thể tiết kiệm bao nhiêu."

"Vậy như thế nào mới tốt?" Thượng Quan Sở cười hỏi.

Diệp Thanh Linh nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: "Anh nói toàn bệnh viện đều giảm tiền lương, một năm có thể tiết kiệm bao nhiêu?"

Bác sĩ Giang vốn tưởng rằng Diệp Thanh Linh đang vì cô cầu tình, không nghĩ tới phu nhân chẳng những không giúp cô cầu tình, còn muốn khấu trừ tiền lương nhân viên toàn viện, nếu bị người ta biết bởi vì cô ăn ngay nói thật mà liên lụy mọi người bị giảm tiền lương, mọi người không chạy đến chém cô mới lạ.

"Ừ, vẫn là Thanh Linh thông minh." Thượng Quan Sở gật đầu, về mặt biểu thị về học hỏi.

Bác sĩ Giang nghe xong, khóc không ra nước mắt, nhìn này đôi vợ chồng ác ma, vội đến ruột đều xanh.

Thương thức biểu tình khóc không ra nước mắt của bác sĩ Giang xong, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh tâm tình tốt, đến lúc đi ra bệnh viện, Thượng Quan Sở đối Tô Phi nói: "Nhân viên trong bệnh viện đều..." "tăng 1 phần tiền lương" còn chưa nói ra khỏi miệng, bác sĩ Bạch không biết từ nơi nào chạy đến, nói: "Thiếu gia Sở, chuyện giảm lương này trăm ngàn không thể nha!"

"Được rồi, bác sĩ Bạch đã nói như vậy, như vậy tăng chuyện 1 phần tiền lương liền quên đi." Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

Bác sĩ Bạch nghe xong, về mặt tối đen, còn kém đập ngực dậm chân. Thì ra là tăng lương a, là ai nói thiếu gia Sở muốn giảm lương, ông tìm ai liều mạng đây, bác sĩ Bạch vừa nghĩ vừa đi nhanh đến văn phòng bác sĩ Giang đi.

Thượng Quan Sở nhìn biểu tình bác sĩ Bạch, không khỏi cười ha hả, nói: "Thanh Linh, chiêu này của em cũng quá tuyệt đi!"

Diệp Thanh Linh mãn miệng cười, không đáp lời.

Đối với chuyện Diệp Thanh Linh có con trai, Má Trương nghe xong cười toe toét.

Nhạc Nhạc thấy, nói Trương Đình Đình: "Đình Đình, về sau cô trăm ngàn đừng sinh con gái, cô xem Má Trương là trọng nam khinh nữ."

Trương Đình Đình nói: "Anh biết cái gì? Mẹ tôi đương nhiên vui về thay Thanh Linh."

"Vì cái gì vui về thay Thanh Linh? Chẳng lẽ sinh con gái sẽ không vui về sao?" Nhạc Nhạc về mặt khó hiểu nói.

"Sinh con trai, về sau nhà họ Diệp còn có người thừa kế." Trương Đình Đình cười nói.

Thượng Quan Sở mới vừa đi đến nhà ăn, chợt nghe đến Trương Đình Đình Hoà Nhạc Nhạc đang nói chuyện người thừa kế nhà họ Diệp, cười nói: "Ai nói con tôi muốn kế thừa nhà họ Diệp? Con tôi đương nhiên kế thừa sự nghiệp nhà Thượng Quan."

"Thanh Linh đáp ứng rồi sao?" Trương Đình Đình không quá tin tưởng nhìn Thượng Quan Sở.

"Việc này chúng tôi còn chưa có nói qua." Thượng Quan Sở tự tin tràn đầy nói, nhưng anh tin tưởng Thanh Linh tuyệt không hội cùng anh tranh con trai.

"Ai nói?" Diệp Thanh Linh mới từ toilet đi ra chợt nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Nghe được Diệp Thanh Linh nói như thế, Thượng Quan Sở cảnh giác nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, em sẽ không để con anh họ Diệp đi!"

"Không thể sao?" Diệp Thanh Linh tùy ý ngồi xuống, nháy mắt Thượng Quan Sở.

"Đương nhiên không thể, có thấy con ai mang họ mẹ?" Đây chính là lúc Thượng Quan Sở tranh thủ quyền lợi, anh quyết không nhượng bộ.

"Tốt thôi, không bằng anh sinh đi. Đứa nhỏ liền mang họ anh." Diệp Thanh Linh về mặt ý cười nói.

Anh là đàn ông sao sinh con a, Thượng Quan Sở tội nghiệp nhìn Diệp Thanh Linh, nói: "Vợ, con trai cùng họ anh, về sau chúng ta lại sinh con gái họ em được không?"

"Anh không phải nói thích con gái sao?" Diệp Thanh Linh cười nói.

"Anh nói khi nào?"

"Lúc ở bệnh viện."

"Phải không? Không nhớ rõ." Thượng Quan Sở về mặt biểu tình không nhớ rõ.

"Ách..." Ngay cả ba cái loại phương pháp hạ cấp này đều dùng tới, người đàn ông này thật xấu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đa số thắng thiểu số

Về vấn đề con trai họ ai, cuối cùng vẫn là Thượng Quan Sở dùng hết các loại phương pháp xấu thực hiện được.

Sáng sớm, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh xem đất trồng rau phía sau, cười hi hi nói: "Tên con trai chúng ta hay lắm."

"Tên gì?" Diệp Thanh Linh đối với Thượng Quan Sở đặt tên con trai rất hứng thú.

"Thượng Quan Thanh Linh, thế nào? Dễ nghe đi!" Thượng Quan Sở về mặt đắc ý, cảm thấy tên này đặc biệt dễ nghe.(AN: chỉ vào cái tên))

Mễ Lam Nhi vừa xong chợt nghe được tên Thượng Quan Sở nói, không khỏi 'Xì' một tiếng bật cười, nói: "Thiếu gia Sở, anh đặt tên này, còn không bằng kêu Thượng Quan Sở Diệp Thanh Linh cho rồi. Tên như vậy sẽ không có người trùng tên đâu?"

Thượng Quan Sở nghe xong, dường như thấy ý kiến Mễ Lam Nhi không tồi, nói: "Chủ ý này không tệ."

Diệp Thanh Linh không khỏi liếc mắt Thượng Quan Sở một cái, cười nói: "Người khác gọi đứa nhỏ là Thượng Quan Sở hay Diệp Thanh Linh chứ?"
Như vậy không phải lộn xộn sao?

Thượng Quan Sở nghĩ nghĩ, nói: "Vẫn gọi là Thượng Quan Thanh Linh đi!" Sao anh liền cảm thấy tên này sao mà dễ nghe quá?

Diệp Thanh Linh nhăn mi lại, nói: "Lúc người khác kêu Thượng Quan, là anh trả lời hay là đứa nhỏ trả lời?"

Mễ Lam Nhi nghe xong nhỏ giọng nói: "Cũng đúng nếu kêu Thanh Linh không phải cả mẹ con đều trả lời sao?"

Thượng Quan Sở về mặt rồi rầm, lúc lâu sau lại nói: "Như vậy kêu Thượng Quan Thanh đi!" Dù sao mặc kệ nói như thế nào, anh muốn dùng tên anh cùng Thanh Linh tạo thành tên đứa nhỏ.

Nhạc Nhạc không biết từ nơi nào đột nhiên toát ra, cười nói: "Vậy không bằng kêu Thượng Quan Sở Thanh đi."

Thượng Quan Sở về mặt ghét bỏ Nhạc Nhạc nói: "Sở Thanh cái rắm, tôi thấy con trai anh về sau đã kêu bắt thanh bắt sở (là không minh bạch đấy ạ)."

Người này sao lại nói, nói con của anh ta thật không minh bạch, là đang nguyên rủa Nhạc Nhạc anh về sau cưới lão bà sẽ trộm người sao? Nhạc Nhạc về mặt không vui nói: "Tôi thấy anh mới thật không minh bạch."

Thượng Quan Sở không vui nhìn Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cũng không vui nhìn chằm chằm Thượng Quan Sở, hai người bắt đầu dùng ánh mắt giao chiến.

Đang lúc hai người giao chiến kịch liệt, Diệp Thanh Linh nhếch mày nhìn hai người, thản nhiên nói: "Vậy kêu Thượng Quan Diệp đi!" Không muốn anh dùng tên 2 người vậy dùng họ đi.

"Thượng Quan Diệp, ừ! Tên này không tệ, dễ nghe." Thượng Quan Sở cười nói: "Vẫn là Thanh Linh thông minh." Lại thỏa mãn ý anh, tên cũng không quái dị.

Nhạc Nhạc cũng đồng ý chủ ý Diệp Thanh Linh, cười nói: "Con trai kêu Thượng Quan Diệp, sau này các người nếu lại sinh con gái thì kêu là gì?"

Diệp Thanh Linh nhướn mi cười, nói: "Diệp Sở Sở." Nói con trai cùng họ hần, con gái cùng họ cô, con gái đương nhiên phải họ Diệp.

Thượng Quan Sở cũng là không có phản đối cách nói của Diệp Thanh Linh, còn cảm thấy tên này rất êm tai, ôm cô vào lòng, nói: "Chờ sau khi sinh con trai, chúng ta liền sinh Diệp Sở Sở thế nào?"

Bây giờ con trai còn chưa sinh ra, anh liền vội vã làm cô sinh con gái. Diệp Thanh Linh nháy mắt, buồn cười nhìn anh nói: "Đứa nhỏ của nhà họ Diệp khi nào sinh ra là do người nhà họ Diệp tính."

Câu nói này loại anh ở bên ngoài nhà họ Diệp, Thượng Quan Sở mặt mày nhũn, nói: "Anh thế nào cũng là ba của đứa nhỏ, Thanh Linh em không thể loại anh ra bên ngoài."

Diệp Thanh Linh cười ha ha nhìn anh, nói: "Đa số thắng thiếu số, hiểu không?"

Thượng Quan Sở nhìn nhìn Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi, nói: "Bọn họ là người ngoài, không thể có nghĩa." Nếu thực như vậy, thủ hạ anh nhiều người như vậy, ai dám không tán thành lời nói anh.

Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi trực tiếp bị Thượng Quan Sở coi nhẹ, hai người không hện mà cùng nhau vút đi một cái xem thường, trong lòng thầm nghĩ, ai muốn một nhà với người?

Diệp Thanh Linh cười chỉ vào chính mình bụng, nói: "Còn có một cái ở trong này."

Thượng Quan Sở tỏ ra thông suốt, kể tiếp lại về mặt quanh co, kêu lên: "Thanh Linh, con trai còn chưa có sinh ra, sao có thể bầu chứ?"

"Con trai cùng em 1 ý, hiểu chưa?" Ngụ ý là, dù sao con trai ở trong bụng cô, hết thấy cô định đoạt.

"Hiểu." Thượng Quan Sở cười nói.

Bởi vì Thượng Quan Sở hiểu, bởi vậy ở cuộc sống về sau, chỉ cần vợ chồng bọn họ có một chút bất đồng nhỏ, cô đều có thể lấy lý do đa số thắng thiếu số, nhận được quyền lợi độc đoán chuyên chế. Sau mỗi lần, Thượng Quan Sở còn có cảm giác kêu trời trời không thấy gọi đất đất không hay.

Hôm nay, Tiền Nguyên vui mừng hân hoan phát bánh kẹo cưới cho mọi người, Thượng Quan Sở không có việc gì thay Diệp Thanh Linh sửa móng tay.

Ngô Vân đột nhiên từ bên ngoài đi vào, nói với Thượng Quan Sở: "Thiếu gia Sở, Giai Tình nghe nói Mễ Lam Nhi kết hôn, cũng muốn đi tham gia hôn lễ."

"Để cô ta ở núi Minh Nguyệt thành thành thật thật ngốc." Đối với Giai Tình, Thượng Quan Sở không muốn nhiều lời.

"Thiếu gia Sở, người không thể cả đời đóng cửa Giai Tình như vậy được!" Ngô Vân nói.

Thượng Quan Sở nghĩ nghĩ, sắc mặt đổi đổi, thản nhiên nói: "Trừ phi cô ta chết, bằng không cũng đừng còn muốn chạy ra núi Minh Nguyệt." Giai Tình cũng không phải một người nghe lệnh, anh sợ sau khi thả cô ra, sẽ gây bất lợi đối với Thanh Linh.

"Cô ta phải lập gia đình?" Ngô Vân sắc mặt trở nên quái dị, thật cẩn thận hỏi.

"Cô ta nguyện ý?" Thượng Quan Sở dừng lại động tác, suy nghĩ sâu xa ngẩng đầu nhìn Ngô Vân.

Ngô Vân mắt tự nhiên tránh đi Thượng Quan Sở nhìn thẳng, ho nhẹ hai tiếng nói: "Tôi nói nếu như, nếu như Giai Tình phải lập gia đình? Thiếu gia Sở vẫn không cho cô ta rời núi Minh Nguyệt sao?"

"Đúng." Thượng Quan Sở thản nhiên trả lời, sau đó nhìn Ngô Vân nói: "Cô ta nếu muốn gả, làm cho cô ta lựa chọn người trong núi Minh Nguyệt." Bằng không đừng nghĩ đi ra núi Minh Nguyệt, chỉ cần cô ta đi ra ngoài, sẽ không biết cái tên Khiếu Nam kia sẽ lợi dụng cô ta như thế nào.

Ngô Vân nhìn biểu tình lãnh đạm Thượng Quan Sở, thật cẩn thận thừ nói: "Người bang Sở có thể chứ?"

"Có thể." Thượng Quan Sở lại cúi đầu tiếp tục sửa móng tay Diệp Thanh Linh.

Trước khi Ngô Vân còn lộ sắc mặt vui mừng, nói: "Nếu người Giai Tình phải gả là Ngô Vân, vậy không cần phải bàn." Khó trách này trận thương xuyên không thấy thân ảnh Ngô Vân, thì ra đi cùng Giai Tình.

"Thật sự?" Ngô Vân vừa nghe vẻ mặt che dấu không được ý cười.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở cúi đầu, dừng lại động tác sửa móng tay cho Diệp Thanh Linh, ngẩng đầu rất nghiêm túc nói: "Cậu muốn Giai Tinh kết hôn, sau này sẽ sống ở núi Minh Nguyệt, quản lý công việc ở núi Minh Nguyệt."

Ngô Vân nghe xong vẻ mặt khó xử, Thiếu gia Sở này rõ ràng đang gây khó khăn cho anh, muốn anh sau này cũng không thể ra khỏi núi Minh Nguyệt, như vậy anh có khác gì con chim trong lồng.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Ngô Vân, Thượng Quan Sở vẻ mặt hiểu rõ nói: "Đừng nghĩ giúp Giai Tinh ra khỏi núi Minh Nguyệt, đã nghĩ ba cái phương pháp kỳ quái hòng bết."

"Tôi nào có." Ngô Vân nhỏ giọng nói thầm, nhưng thanh âm không có chút lo lắng.

Tưởng rằng cố ý không có việc gì chạy đến núi Minh Nguyệt khiến cho anh chú ý, anh sẽ tưởng rằng bọn họ đang yêu nhau ái sao? Thượng Quan Sở anh cũng không có dễ lừa như vậy. Đừng nói Giai Tinh đối Ngô Vân chỉ có huynh muội loại tình cảm, liền Ngô Vân mà nói, cũng căn bản không có khả năng thích Giai Tinh.

Lời nói dối của Ngô Vân bị vạch trần, vẻ mặt mất tự nhiên cười, nói: "Thiếu gia Sở tôi đi xuống làm việc."

"Ừ." Thượng Quan Sở gật đầu, tiếp tục sửa móng tay cho Diệp Thanh Linh. Ngô Vân này chính là quá nhiệt tình, người ta gia nói cái gì tin cái đó, cũng không biết Giai Tinh ở trước mặt anh ta giả bộ đáng thương cái gì, khiến cho anh ta lại nghĩ ra chủ ý thốt nát như vậy giúp Giai Tinh.

Thấy Ngô Vân đi rồi, Diệp Thanh Linh thân nhiên hỏi: "Anh sao lại biết Ngô Vân không phải thật tình thích Giai Tinh."

"Cho dù vậy, Giai Tinh cũng chỉ sẽ làm anh ta bị tổn thương." Thượng Quan Sở cầm lấy tay cô, còn thật sự xem xét. Quân Diệp Thanh Linh vừa nói như vậy, Thượng Quan Sở giống như nghĩ tới cái gì, nói với Tô Phi ngồi bên cạnh: "Tô Phi, việc Giai Tinh này cậu thấy thế nào?"

Tô Phi vẻ mặt ý cười, nói: "Ngô Vân có thể thật thích Giai Tinh cũng không chừng."

"Thằng ngốc này, chắc là bị Giai Tinh lợi dụng." Thượng Quan Sở cười nói.

"Thiếu gia Sở, Giai Tinh vì cái gì muốn ra khỏi núi Minh Nguyệt?" Điểm ấy thì Tô Phi nghĩ không ra.

Thượng Quan Sở thấy Tô Phi nghi hoặc, nhướn mi nói: "Chuyện này cậu đi điều tra, xem dạo gần đây, Giai Tinh gặp qua người nào."

"Được." Tô Phi vẻ mặt ý cười đáp lời.

Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên vẻ mặt sắc mặt bộ dáng vui mừng, đột nhiên nhớ tới chuyện ngày đó bọn họ kết hôn. Nhìn Thượng Quan Sở nói: "Hôn lễ của Mễ Lam Nhi có thể gặp chuyện không may hay không?"

"Sao Thanh Linh có thể nói điềm xấu như vậy?" Thượng Quan Sở cười nói.

Có lẽ thật sự là cô nghĩ nhiều, nhưng đối thủ của Thượng Quan Sở vẫn chưa có xuất hiện qua, đây là vấn đề cô vẫn lo lắng, bởi vậy đưa ra ý kiến: "Vẫn nên an bài thỏa đáng tốt hơn."

"Ừ! Được. Bang Sở chúng ta gả con gái nói thế nào cũng nên đảm bảo an toàn." Thượng Quan Sở nhẹ nhàng sờ soạng mặt Diệp Thanh Linh một phen nói.

Diệp Thanh Linh liếc mắt, nói: "Thị trường Tiền sẽ đến sao?" Người này đùa hay nhỉ, sao có thể nói Mễ Lam Nhi xuất giá thành là bang Sở anh gả con gái chứ? Nghe xong còn tưởng là Thượng Quan Sở anh gả con gái nữa?

"Sẽ đến." Mễ Lam Nhi trả lời.

Nhạc Nhạc nghe xong cười trừ ghẹo nói: "Xem ra bố chồng thị trường này coi như không tệ, chẳng qua bà bà kia thì..." Nhạc Nhạc vốn muốn nói phu nhân Tiền nói bậy nhưng thấy Tiền Nguyên vẻ mặt lạnh như băng trừng mắt anh, liền dừng lại trong miệng.

Nhạc Nhạc xấu hổ cười hắc hắc nói: "Thanh Linh vẫn là sợ nhất, không mẹ chồng."

Chu Ngao cũng đến góp vui, cười nói: "Đương nhiên, điều kiện Thượng Quan Sở như vậy thật là đối tượng kén vợ kén chồng tốt nhất."

Thượng Quan Sở nghe xong vẻ mặt đắc ý nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Xem đi, em lấy được bảo vật đấy."

Diệp Thanh Linh thân nhiên cười, không nói lời nào.

Nhạc Nhạc lại cười nói: "Có xe có phòng, hai cặp cha mẹ. Ân! Điều kiện như vậy đương nhiên tốt."

Thượng Quan Sở vừa nghe, sắc mặt quét một chút trắng, trừng mắt Nhạc Nhạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhạc Nhạc có cần cũng được điều kiện tốt như vậy hay không? Tôi có thể giúp cậu."

Nhạc Nhạc vừa nghe lời nói Thượng Quan Sở, sợ tới mức vội vàng xua tay nói: "Đừng đừng, tôi không cần người giúp tôi." Anh ta còn muốn cha mẹ anh

khỏe mạnh an khang sống lâu trăm tuổi a?

Bộ dáng Nhạc Nhạc chọc cười Thượng Quan Sở, cười to nói: "Thì ra cậu nhất gan."

Nhạc Nhạc trừng mắt Thượng Quan Sở về mặt ghét bỏ. Mọi người thấy biểu tình của Nhạc Nhạc cũng không nhịn được nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Tô Phi báo cáo lại những người gần đây Giai Tinh gặp, trừ Ngô Vân ra, trong khoảng thời gian này Dịch Hiểu Huyền cũng đến núi Minh Nguyệt ba lần, ngoài ra ngay cả Kim Thành Vũ cũng đến hai lần. Triệu Tử Khiên cũng đến vài lần, chẳng qua đều bị thủ hạ ngăn cản, không gặp được Giai Tinh.

"Hiểu Huyền vì sao đến núi Minh Nguyệt?" Trong những người này, Thượng Quan Sở cảm thấy kỳ quái nhất chính là Dịch Hiểu Huyền, nếu nói Giai Tinh cùng Hiểu Huyền lớn lên cùng nhau, nhưng không biết vì cái gì, hai người từ nhỏ liền không quen nhìn mặt nhau, bởi vậy mãi đến khi lớn lên, các cô cùng một chỗ nhưng hầu như không có chuyện tán gẫu.

"Lần này Hiểu Huyền cùng Giai Tinh hàn huyên hai tiếng, nghe nói hai người còn cùng đi dạo hoa viên." Tô Phi nói.

"Hai người không có biểu hiện khác thường?" Thượng Quan Sở cảm thấy càng ngày càng kỳ quái.

"Không có." Tô Phi đáp, từ trên người lấy ra một viên ngọc ta bằng ngón tay cái, nói: "Sở thiếu, chúng tôi tìm được cái này trong vườn nơi Giai Tinh sống."

Thượng Quan Sở cầm viên ngọc qua, viên ngọc này cũng hình cái quạt, nhưng là màu đen. Thượng Quan Sở tinh tế cẩn thận quan sát viên ngọc, nói: "Tra được là người nào mang đến không?"

"Không. Có mười mấy người tiến vào khu vườn kia, Dịch Hiểu Huyền, Kim Thành Vũ, còn có hai bà Dịch Kim cũng đến một lần." Tô Phi bình tĩnh phân tích nói: "Còn có Ngô Vân cùng vài thủ hạ trong bang Sở, còn có đi quét dọn vệ sinh cùng nấu cơm."

"Điều tra kỹ những người này một chút, xem ai có khả năng nhất." Sau khi Thượng Quan Sở phân phó, trước khi Tô Phi còn chưa rời đi lại nói: "Không cần điều tra hai bà cụ." Anh tin tưởng hai cụ không có liên quan đến chuyện này, các bà chính là người bà nội tin tưởng nhất trong mấy mươi năm.

"Vâng." Tô Phi biết dụng ý Thượng Quan Sở, không hề hỏi nhiều, đi xuống làm việc.

Thời kì này Diệp Thanh Linh đặc biệt tham ngủ, cũng sắp mười giờ, còn không có rời giường. Thượng Quan Sở nhìn đồng hồ một chút, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Thượng Quan Sở đi vào phòng, Diệp Thanh Linh vừa tỉnh lại, nhìn anh nói: "Sao không gọi em dậy?" Xem cô ngủ thẳng đến mấy giờ, toàn bộ buổi sáng đều lãng phí cho việc ngủ, hơn nữa cô cũng chưa đi tưới nước cho vườn rau.

Biết cô luôn dậy sớm vì cái gì, Thượng Quan Sở cười nói: "Đừng lo lắng, buổi sáng anh đã muốn tự mình đi tưới nước cho vườn rau."

Diệp Thanh Linh cười tủm tỉm nhìn anh, nói: "Thật không nghĩ tới đại thiếu gia anh cũng sẽ làm việc nhà."

"Chuyện của vợ đương nhiên phải để ở trong lòng." Đối với anh mà nói, bây giờ lão bà là thứ nhất, mình thứ hai.

Diệp Thanh Linh lười biếng nằm ở trên giường không muốn động, Thượng Quan Sở ôm lấy cô, về mặt sủng nịch nói: "Đừng ngủ, ngủ tiếp sẽ thành heo nhỏ."

Cô cũng không biết chính mình vì cái gì càng ngày càng thích ngủ, có thể là do mang thai đi! Cô nhỏ giọng nói: "Là anh không bảo em rời giường."

"Vâng vâng vâng, là của anh sai, không kêu vợ rời giường, về sau anh cam đoan buổi sáng đúng năm giờ gọi anh rời giường." Thượng Quan Sở cười nói.

"Tốt lắm!" Diệp Thanh Linh cười trả lời, biết anh sẽ không thật sự buổi sáng năm giờ đánh thức cô.

Thượng Quan Sở quen mỗi ngày rửa mặt chải đầu cho Diệp Thanh Linh, Diệp Thanh Linh cũng lười động, mỗi ngày đều mặc anh phục vụ cho cô. Có đôi khi Thượng Quan Sở tâm huyết dâng trào, còn có thể cột đuôi ngựa cho Diệp Thanh Linh, hơn nữa thoát nhìn bộ dáng cũng rất được. Nhìn thấy Diệp Thanh Linh vừa lòng trước gương nhìn tóc mình, Thượng Quan Sở sẽ nói: "Vợ thích anh cột tóc cho em không?"

"Ừm! Cũng không tệ lắm." Diệp Thanh Linh luôn cười gật đầu.

Mỗi lần nghe được Diệp Thanh Linh khích lệ, Thượng Quan Sở sẽ hạnh phúc cong khóe môi. Anh chỉ cần mỗi ngày nhìn cô cười như vậy, nhìn của cô nhất cử nhất động, nhìn bụng cô ngày một lớn ra, anh sẽ đặc biệt thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Lai lịch của viên ngọc

Thượng Quan Sở cầm khối ngọc hình quạt màu đen quan sát, Diệp Thanh Linh thấy nói: "Viên ngọc này thật đẹp." Phía trước ánh lên hai vòng màu xanh, làm cho khối ngọc đen này thoát nhìn rất hấp dẫn cao quý.

Thượng Quan Sở đỡ Diệp Thanh Linh ngồi xuống, nói: "cái này tìm được núi Minh Nguyệt Giai Tinh ở."

Diệp Thanh Linh nghe xong, hỏi: "Người nào vào sân?"

"Dịch Hiểu Huyền, Ngô Vân, Kim Thành Vũ, còn có hai bà. Còn lại thì là bảo vệ cùng vài người nấu ăn." Thượng Quan Sở biết đều nói cho Diệp Thanh Linh.

"Chi vậy thôi?" Diệp Thanh Linh nghe xong hỏi.

"Còn có Triệu Tử Khiên đi qua vài lần, nhưng không có đi vào núi Minh Nguyệt." Thượng Quan Sở nói.

Diệp Thanh Linh nhăn lại mi nói: "Ai đáng nghi nhất?"

"Tô Phi tra xét vài ngày nay, không có manh mối." Đối với vấn đề này Thượng Quan Sở cũng rất lo buồn.

"Ai không điều tra?" Trong những người này, cô tin tưởng có vài người không có tra qua.

"Chỉ có hai bà cụ không tra qua, chẳng qua 2 người không có khả năng liên quan đến thủ phạm." Thượng Quan Sở không thể tin được việc này cùng hai bà cụ có liên quan, cũng không muốn đi tra.

Diệp Thanh Linh cười nói: "Hỏi một chút chẳng phải sẽ biết?" Đối với hai bà cụ mà nói, trực tiếp hỏi so với phương pháp khác tốt hơn.

"Trực tiếp hỏi? Như vậy không tốt đâu!" Thượng Quan Sở vẻ mặt khó xử.

"Đi thôi!" Diệp Thanh Linh đứng lên nói.

"Đi đâu?" Thượng Quan Sở hỏi.

"Đây là mùa thu hoạch nho, hai bà cụ hẳn là ở Bò Đào viên." Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng kéo tay anh đi ra ngoài.

Thượng Quan Sở do dự, anh không muốn hoài nghi hai cụ, nói: "Thanh Linh, như vậy quá liều lĩnh."

Diệp Thanh Linh chưa từng thấy Thượng Quan Sở lè mề như thế, cười nói: "Còn nhăn nhó như vậy sẽ giống như Nhạc Nhạc."

Vừa nghe Nhạc Nhạc, Thượng Quan Sở trắng mắt liếc Diệp Thanh Linh một cái, nói: "Ai giống tên ẻo là kia?" Nói xong liền kéo Diệp Thanh Linh đi ra ngoài phòng, để chứng minh anh không phải người lè mề.

Hai người mới vừa đi được vài bước, chợt nghe Nhạc Nhạc ở phía sau kêu lên: "Thanh Linh, các người đi nơi nào? Tôi cũng đi."

"Bò Đào viên." Diệp Thanh Linh cũng không quay đầu lại thân nhiên trả lời.

Nhạc Nhạc vừa mới nói, không chỉ Nhạc Nhạc đi theo, Chu Ngao cũng đi theo. Chỉ có Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên không đi theo đi, bọn họ vội vàng chuẩn bị hôn lễ.

Đoàn người, mấy chiếc xe, hai tiếng sau lại đến Bò Đào viên, 2 bà cụ không nghĩ tới Thượng Quan Sở đột nhiên đến, đều vẻ mặt hiền lành cười nói: "Tiểu Bò Đào đến chơi?"

"Vâng!" Thượng Quan Sở cười gật đầu, nhìn hai bà cụ hái nho cũng chạy ra giúp.

Diệp Thanh Linh thông thả đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy quả nho chín mọng sẽ hái bỏ vào trong miệng, lúc ăn còn không ngừng tán thưởng nói: "Quả nho này ăn ngon thật."

Mọi người nghe cô nói như vậy, cũng đi theo hái vài trái bỏ vào trong miệng, nhưng một đám lại cau mày lắc đầu.

"Thanh Linh, em gặt người! Chưa như vậy, ngon chỗ nào?" Nhạc Nhạc kêu lên.

"Có khỏe không!" Diệp Thanh Linh lại hái được quả nho bỏ vào trong miệng. Phấn khởi ăn, vẻ mặt ý cười trong suốt.

Thượng Quan Sở nhìn bộ dáng Diệp Thanh Linh cảm thấy đặc biệt đáng yêu, hái được đều đặt trong tay cô, cười nói: "Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, nghe nói nước quả rất tốt với đứa nhỏ."

Mọi người nghe Thượng Quan Sở nói như vậy, thế này mới rõ nguyên nhân bọn họ ăn vào không thấy ngon, mà Diệp Thanh Linh lại khẳng khái nói

món ngon.

Kỳ thật nơi này cũng không tính khó ăn, Nhạc Nhạc cùng Thượng Quan Sở cũng không thích ăn chua, đương nhiên sẽ cảm thấy khó ăn. Bởi vì mang thai, chua chua ngọt ngọt này đúng khẩu vị của Diệp Thanh Linh.

Ném qua nho, mọi người vào nhà nghỉ ngơi, mà Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh mời hai cụ nói chuyện riêng, bởi vậy lên thư phòng lầu hai.

Diệp Thanh Linh lấy ra khối ngọc màu đen đặt lên bàn, nói: "Hai bà, nhận ra sao?"

Bà Kim cùng bà Dịch cầm lấy ngọc nhìn nhìn, vẻ mặt bộ dáng không thể tin được, nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nói: "Ngọc này các con lấy ở đâu?"

"Tìm được trong vườn của Giai Tinh ở núi Minh Nguyệt." Thượng Quan Sở nhìn hai bà cụ nói.

Bà Kim vẻ mặt nghi hoặc, nói: "Ngọc này sao lại xuất hiện ở núi Minh Nguyệt?"

"Ngọc này của ai?" Thượng Quan Sở hỏi, anh vẫn không nói cho hai bà mối liên quan giữa vụ án cùng viên ngọc.

Bà Dịch sắc mặt trầm trọng, nói: "Bà nhớ không lầm, ngọc này là của chú hai Thượng Quan Vân Dục."

"Chú hai? Sao vậy được? Không phải nói lúc con 1 tuổi chú hai đã qua đời?" Thượng Quan Sở cau mày nói.

"Đúng a, Vân Dục đã qua đời nhiều năm như vậy, đồ vật của nó sao lại sẽ xuất hiện ở núi Minh Nguyệt chứ?" Bà Kim cũng vẻ mặt nghi hoặc, núi Minh Nguyệt do 1 tay Thượng Quan Sở tạo nên, đến bây giờ chẳng qua mới mười năm, theo lý mà nói viên ngọc này không có khả năng xuất hiện trong núi Minh Nguyệt mới đúng.

Diệp Thanh Linh lẳng lặng nghe xong đã lâu, đột nhiên đặt câu hỏi, "Năm đó Thượng Quan Vân Dục là chết như thế nào." Căn cứ suy đoán, có thể biết lúc Thượng Quan Vân Dục chết tuổi còn rất trẻ. Nhưng một người tuổi còn trẻ như vậy không hiểu vì sao đột nhiên chết, không phải rất kỳ quái sao?

Bà Dịch nhìn Thượng Quan Sở nói: "Là ba mẹ con tận mắt thấy nó nhảy xuống biển chết."

"Là mất tích." Thượng Quan Sở lúc này mới nghĩ đến khi còn bé bác nói chú hai mất tích, không phải chết.

"Mất tích gì, căn bản chính là đã chết. Ba mẹ con thấy Vân Dục nhảy xuống biển xong, liền lập tức gọi người vớt, nhưng chết không thấy xác." Bà Dịch chậm rãi nói.

Nghe xong chuyện có liên quan Thượng Quan Vân Dục, Diệp Thanh Linh thần nhiên nói: "Thượng Quan Vân Dục có lẽ không có chết."

"Không có khả năng." Bà Kim cùng bà Dịch đều phi thường xác định nói.

"Ai có quan hệ tốt nhất với chú hai con?" Thượng Quan Sở vẻ mặt nghiêm túc nói. Hai bà cụ đã chắc chắn chú hai anh chết như vậy, vậy người vẫn đối phó anh có thể chính là người liên quan đến chú hai.

"Này không rõ lắm." Bà Dịch nghĩ nghĩ nói.

"Bạn bè của chú hai là ai?" Thượng Quan Sở lại hỏi, anh có trực giác, người luôn luôn đuổi giết anh chắc chắn có liên quan đến chú hai.

"Con gái của bà Mi Liên." Bà Dịch trả lời, ánh mắt nói đến hai chữ Mi Liên trở nên âm trầm.

Bà Kim thấy bà Dịch vẻ mặt thương tâm, nói: "Mi Liên cùng Vân Dục là hôn nhân sắp đặt, Mi Liên thực thích Vân Dục, nhưng trong lòng Vân Dục chỉ có mẹ Tiểu Bò Đào."

Thượng Quan Sở rất kinh ngạc lúc đó cha mẹ còn có một đoạn tình cảm không rõ như vậy.

Bà Kim nói: "Vân Dục cùng mẹ Tiểu Bò Đào hai người vốn là người yêu, Vân Dục ra nước ngoài đào tạo 1 năm, mẹ con đã gả cho ba con."

"Mi Liên thì sao? Bây giờ ở nơi nào?" Diệp Thanh Linh tò mò hỏi.

"Vân Dục chết, Mi Liên liền rời đi, không biết tung tích." Bà Kim nói xong, nhìn về phía bà Dịch, sau đó an ủi nói: "Mi Liên không có việc gì, yên tâm đi!"

Bà Dịch ánh mắt âm trầm, vẻ mặt thương tâm, nói: "Nhiều như vậy năm, mặc kệ nó quá được tốt không, chỉ hy vọng nó còn sống."

Thượng Quan Sở cầm lấy khối ngọc màu đen nói: "Sao chú hai có viên ngọc này?" Lúc trước anh phái người điều tra cũng không tra được manh mối về viên ngọc, không nghĩ tới viên ngọc này lại liên quan đến chú hai đã mất tích nhiều năm của mình.

"Nghe nói là Vân Dục tự mình làm cho mẹ con, nhưng mẹ con gả cho ba con, không có nhận." Bà Dịch nói.

Sự việc hai bà cụ cũng không biết nhiều lắm, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh sau khi hiểu sơ tình huống cũng không hỏi nữa.

Sau khi trở về, Nhạc Nhạc biết sự việc xong, nói: "Người đối phó với yêu nghiệt không phải chú hai của anh ta mà chính là Mĩ Liên kia."

"Cậu thì biết cái gì mà nói." Thượng Quan Sở liếc Nhạc Nhạc một cái nói, "Tô Phi đi thăm dò một chút Dịch Mĩ Liên bây giờ ở đâu?"

"Vâng." Tô Phi đáp ứng rồi đi.

Lúc này Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Diệp Thanh Linh, Mễ Lam Nhi liền vẻ mặt tươi cười, nói: "Nghe nói hôm nay tiểu thư Diệp đến vườn nho."

"Đúng vậy!" Diệp Thanh Linh nói xong từ trong một cái rổ lấy ra một chùm nho đặt vào tay Mễ Lam Nhi, nói: "Nho này ăn ngon lắm, cậu cũng ăn đi."

Mễ Lam Nhi thấy quả nho nhìn cũng được lắm, vẻ mặt vui sướng hái được một quả để vào miệng, cô không cảm thấy ngọt, mà là vị chua khiến cô mặt mày nhăn lại, liền bỏ nho lại vào trong rổ, nói: "Này cũng quá chua đi!"

Diệp Thanh Linh hái một quả ăn, nói: "Không chua a!"

Nhạc Nhạc thấy bộ dáng Mễ Lam Nhi chua không mở mắt ra được đùa vui lắm, liền cười nói: "Mọi người đều nói nho không ăn được thì nói nho còn xanh, sao Mễ Lam Nhi ăn quả nho cũng ngại nho chua a!"

Mễ Lam Nhi nhìn bộ dáng Diệp Thanh Linh ăn được vị ngon, đột nhiên hiểu rõ, nói: "Nhạc Nhạc không bằng cũng ăn hai quả thử xem."

"Tôi nếm qua." Nhạc Nhạc cứ nghĩ đến vị chua kia đến răng nanh cũng toan, nói: "Vẫn là các cô ăn đi, đều nói nữ nhân chua cay, Mễ Lam Nhi cũng ăn nhiều một chút đi, sau này sẽ sinh con trai."

Diệp Thanh Linh ăn hai quả còn muốn ăn, liền nói Má Trương rửa ít để ăn. Vừa ăn quả nho vừa nói: "Mễ Lam Nhi kết hôn mời Giai Tinh tham dự đi!"

Mọi người giống như nghe nhầm, nhìn Diệp Thanh Linh. Thượng Quan Sở vẻ mặt không rõ nói: "Thanh Linh em không bệnh chứ!"

Diệp Thanh Linh trắng mắt liếc Thượng Quan Sở một cái, nói: "Đã không có manh mối, thử xem cũng không hại."

Nghe xong Diệp Thanh Linh lời nói, mọi người đều rất bội phục nhìn cô.

Nhạc Nhạc cười đưa ra ý kiến: "Đã như vậy, không bằng mời Dịch Hiểu Huyền cũng tham gia đi!" Hôn lễ lần này của Mễ Lam Nhi khẳng định không giống người thường, nói không tốt, các cô còn có thể tìm được một ít manh mối không chừng.

"Cũng tốt." Diệp Thanh Linh tiếp tục ăn nho chua, cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Như vậy đúng là tốt, chẳng qua đối Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên tựa hồ không tốt lắm." Chu Ngao vẻ mặt ý cười, nụ cười kia luôn không chạm đến đáy mắt, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ thật của hắn.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nghe xong, đều nhìn mắt nhau, cảm thấy là có chỗ không ổn.

Lúc bọn họ còn đang khó xử, Mễ Lam Nhi mở miệng, "Không sao, chỉ cần có thể tìm được manh mối người muốn hại thiếu gia Sở, hôn lễ loạn chút thì loạn chút, như vậy còn náo nhiệt chút."

Tiền Nguyên lạnh nghiêm mặt, không hề rảnh, Mễ Lam Nhi thấy, lắc lắc cánh tay anh ta nói: "Như thế nào? Không muốn?"

"Không có." Tiền Nguyên cho Mễ Lam Nhi một khuôn mặt tươi cười cứng nhắc nói.

"Không có thì tốt rồi." Mễ Lam Nhi biết Tiền Nguyên là có chút không muốn, nhưng là thấy anh ta đáp ứng rồi sẽ không so đo nữa, cười nói: "Được rồi, liền anh ấy cũng không có ý kiến gì. Cứ yên tâm bố trí đi!"

Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên, có chút đăm chiêu cúi đầu tiếp tục ăn nho.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: cần ly hôn sao?

Tiền Nguyên rất để ý chuyện hôn lễ, sáng sớm ngày hôm sau đã chạy đến trước vườn rau chờ Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở xa xa nhìn thấy vườn rau ngày càng xanh liên vui, đều nở nụ cười. Vừa mới đến gần, Tiền Nguyên bước ra phía trước bọn họ, sắc mặt lạnh lùng nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, nói: "Tiểu thư Diệp, tôi không muốn Mễ Lam Nhi mạo hiểm."

Diệp Thanh Linh hiểu rõ ý Tiền Nguyên, trên mặt mang theo cười nhợt nhạt, nói: "Yên tâm đi, hôn lễ các người sẽ thuận lợi."

Tiền Nguyên không rõ vì sao hôn lễ bọn họ sẽ thuận lợi? Bọn họ không phải nói để Dịch Hiểu Huyền cùng Giai Tình tham gia hôn lễ sao? Hai người phụ nữ này vẫn luôn kì kỳ quái quái, anh sợ gặp chuyện không may, nghĩ đến lần trước Mễ Lam Nhi trúng đạn, lòng anh còn sợ hãi.

Thượng Quan Sở thấy vẻ mặt mờ mịt của Tiền Nguyên, cười an ủi nói: "Cậu nghĩ nghiêm trọng thôi chứ đều chuẩn bị rồi, sẽ không gặp chuyện không may." Cho dù anh ta không cho Giai Tình cùng Dịch Hiểu Huyền tham gia hôn lễ thì thế nào? Mễ Lam Nhi là người của bang Sở, ở Thành phố A là người tất cả mọi người đều biết. Muốn tìm phiền toái còn có thể sao, bọn họ bố trí xong, hôn lễ còn có thể thuận lợi chút.

Tiền Nguyên nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, thật lâu sau sau thờ dãi rồi đi.

"Tiền Nguyên rất yêu Mễ Lam Nhi." Diệp Thanh Linh nhìn thân ảnh rời Tiền Nguyên đi đánh giá như thế.

"Anh cũng rất yêu em." Thượng Quan Sở cười nói, từ sau khi kết hôn với cô, anh nhận ra chính mình là càng ngày càng không thể rời khỏi cô, chỉ cần trong chốc lát không gặp cô, anh sẽ hoảng hốt.

"Không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, nhìn phân lượng của con trai, anh cũng nên như thế." Diệp Thanh Linh nhìn anh, bắt tay nhẹ nhàng phủ ở nơi hơi hơi nhô lên ở bụng.

Nghe cô nói như vậy, anh gật đầu cười, "Em nên nói mặt khác mới đúng."

Diệp Thanh Linh nhú mày nhìn anh.

"Anh là nhìn phân lượng của em mới không chán ghét kia tiểu tử." Đây chính là sự thật, nếu không phải là con của anh cùng Thanh Linh sinh ra, anh đến xem cũng sẽ không xem liếc mắt một cái.

Diệp Thanh Linh không nói gì nhìn trời. Nào có cha làm như vậy? Nói như thế nào cũng là con trai mình, không nói yêu cũng nên nói thích chứ!

Sau khi ăn xong điểm tâm, Trương Đình Đình đi ra cửa đến công ty, trước khi cô còn chưa ra ngoài, ông Đình cười tủm tỉm vào nhà nói: "Đình Đình bạn trai tới đón cô đi làm, ở ngoài cửa chờ đó." Hình như Trương Đình Đình có bạn trai là chuyện rất đáng để mọi người vui vẻ.

Nhạc Nhạc đang ở ăn cháo, nghe xong lời ông Đình nói hơi cười sặc sụa, nhìn Trương Đình Đình nói: "Đình Đình, cô có bạn trai khi nào?"

Trương Đình Đình vẻ mặt vô tội nói: "Tôi không biết."

Mọi người vừa nghe Trương Đình Đình trả lời chỉ biết ông Đình nghĩ sai rồi, Nhạc Nhạc nhìn ông Đình nói: "Ông xác định là gọi Đình Đình? Anh ta nói anh ta tên gì?"

Ông Đình mới mặc kệ mọi người hoài nghi, cười nói: "Đường tiên sinh lái xe kia ở ngoài cửa, nói là tới đón Đình Đình đi làm." Đây không phải bạn trai là cái gì? Thực tưởng rằng ông mất mồm, đến thường thức cơ bản cũng không hiểu sao?

Diệp Thanh Linh còn đang dùng cơm, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đình Đình không đi sao? Đường Tử đang chờ ở ngoài cửa, đừng làm cho người ta chờ sốt ruột."

Trương Đình Đình nghe nói là họ Đường, cũng đoán là Đường Tử, nhìn nhìn Diệp Thanh Linh còn đang dùng cơm nói: "Thanh Linh, Đường Tử không phải bạn trai của mình."

Diệp Thanh Linh cuối cùng ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Trương Đình Đình, gió thoảng mây trôi nói: "Bây giờ không phải không quan hệ."

Cái gì mà bây giờ không phải? Không phải ý nói là về sau sẽ là bạn trai cô sao? Thanh Linh cũng nói đùa quá rồi, cho dù cô nguyện ý, Đường Tử người ta cũng không nhất định nguyện ý nha! Trương Đình Đình học biểu tình Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh muốn gả mình ra ngoài?"

"Ừ." Đình Đình có thể tìm được hạnh phúc lập gia đình, cô đương nhiên cao hứng.

Đối với Diệp Thanh Linh thành thực trả lời, Trương Đình Đình cảm thấy đặc biệt không biết nói gì, nói: "Mình đến công ty." Còn tiếp tục nói, sợ cô không lấy chồng cũng không được.

Má Trương nghe xong nửa ngày, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, cảm thấy họ Đường kia thế nào?" Má Trương giọng nói rất hưng phấn, cứ như con gái ế của mình gả không được rốt cục cũng có người muốn bần.

Trương Đình Đình nghe mẹ hỏi như vậy, cũng dừng bước chân ra ngoài, làm nũng kêu lên: "Mẹ, người đừng nghe Thanh Linh nói lung tung, chỉ là bạn bình thường."

Diệp Thanh Linh cùng Má Trương cũng không để ý Trương Đình Đình kêu gào. Má Trương tiếp tục nói: "Có phải người cứu Đình Đình!" Má Trương về

sau mới biết được chuyện Trương Đình Đình bị bắt cóc một, chẳng qua con gái không có việc gì, bà cũng cũng không hỏi cái gì.

Nghe xong lời nói của Má Trương, Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở đều nhìn quanh bốn phía nhìn nhìn, chỉ thấy A Phú đầu thấp rất thấp, biết là anh ta nói cho Má Trương nghe.

Má Trương thấy ánh mắt của Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không đúng, nhìn A Phú nói: "Đừng trách A Phú, con nhóc Đình Đình kia từ nhỏ đã không chịu khổ, bị bắt cóc coi như là rèn luyện. Tôi cả đời còn không có bị người bắt cóc đấy, chuyện kích thích như vậy, cứ nhiên nó đều có thể gặp phải." Má Trương nói xong trong mắt toát ra biểu tình hâm mộ, làm mọi người nhìn cũng không nhịn được cho mình n cái xem thường.

"Má Trương, má nói như vậy, chúng ta có phải hay không nên cảm tạ người bắt cóc Đình Đình?" Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

"Ách... Này thôi..." Má Trương cúi đầu tưởng tượng, qua một hồi lâu mới nói: "Cảm tạ như vậy, không biết hán nhót tại ngục giam nào, tôi hôm nào bớt thời gian đi cảm tạ cảm tạ." Má Trương nói được nghiêm túc, mời mọi người đều tin là thật. Nào biết rằng bà thật ra muốn đi giáo huấn cái người có cam đảm dám bắt cóc con gái của bà.

Trương Đình Đình nghe xong đối thoại bọn họ cảm thấy đặc biệt không có ý nghĩa, liền đi ra cửa đến công ty.

Thấy Trương Đình Đình rời đi, Má Trương lại nói: "Thanh Linh nếu cảm thấy họ Đường kia được, tôi sẽ bảo Đình Đình mang về nhà để tôi xem xem."

Diệp Thanh Linh về mặt ý cười, nói: "Là một ứng cử viên dự phòng không tồi."

Má Trương vừa nghe, hoàn toàn tròn tròn mắt, nói: "Một ứng cử viên dự phòng mà thôi, thôi quên đi, không nhìn."

Nhạc Nhạc nghe xong, nói giỡn nói: "Má Trương, người xem Tô Phi thế nào?" Nhạc Nhạc nói xong chuyển mắt đến Tô Phi đang gọi điện thoại ở phòng khách.

Má Trương cực kỳ nghiêm túc nhìn Tô Phi, sau đó lại nhìn nhìn Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc cùng Tiền Nguyên nói: "Bộ dạng nó rất tuần tú, chẳng qua vẫn không có đẹp như các người."

Lời Má Trương nói Tô Phi hoàn hảo không có nghe đến, bằng không sẽ bị nội thương học máu, anh ở đâu không như Nhạc Nhạc ảo là kia, anh lại ở đâu không bằng gương mặt thầy ma Tiền Nguyên kia. Còn thiếu gia Sở thì thôi! Chưa nói, anh là thuộc hạ, này không được so sánh, cũng không dám so sánh.

"Cũng không phải tuyển đẹp trai." Diệp Thanh Linh đột nhiên thần nhiên nói.

Thượng Quan Sở vẫn không nói chuyện về mặt tà cười nhìn Chu Ngao cách bàn sắp ăn cơm xong, nói: "Tôi có chọn một người không tồi."

"Ai?" Má Trương hưng trí bưng bưng hỏi.

"Bác sĩ Chu." Thượng Quan Sở cười nói.

Chu Ngao vẫn không tham gia đề tài đột nhiên bị kéo vào đề tài, về mặt khinh thường liếc mắt nhìn Má Trương một cái, nói: "Cháu không hợp."

Má Trương không nghĩ tới bị ném mùi thất bại, thờ phỉ phỉ trả lời: "Còn không có đẹp = Tô Phi, không đạt tiêu chuẩn."

Chu Ngao cũng không để ý tới Má Trương, vẫn là về mặt cười không chạm đến đáy mắt, thông thả đi đến vườn rau.

Thượng Quan Sở nhìn Chu Ngao, giúp Diệp Thanh Linh rời khỏi bàn ăn, thần nhiên nói: "Má Trương, hết thầy tùy duyên đi!"

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh vừa rời đi, tất cả mọi người cũng đi theo rời khỏi bàn ăn, lưu lại Má Trương một người nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, nói: "Tôi cũng biết tùy duyên, nhưng mà con nhóc kia định khi nào mới thông suốt nha!"

Chỉ chớp mắt lại là một tháng trôi qua, Diệp Thanh Linh đã mang thai được bốn tháng, bụng hơi hơi nhô.

Qua hai ngày chính là hôn lễ của Mễ Lam Nhi. Phu nhân Tiền mặc dù lúc trước nói không nhận con trai này là Tiền Nguyên, nhưng cuối cùng vẫn đến. Hơn nữa còn ở biệt thự Tiền Nguyên mua hai ngày trước.

Đi theo Tiền phu nhân đến nhân còn có cô gái Tâm Di ngày đó xuất hiện ở nhà họ Diệp, Tiền Nguyên lạnh lùng nhìn Tâm Di, phu nhân Tiền liền giải thích nói: "Mẹ đã nhận Tâm Di làm con gái nuôi. Xem như em gái tới tham gia hôn lễ của anh trai không thành vấn đề đi!"

Phu nhân Tiền lúc nói chuyện chằm chằm Mễ Lam Nhi, Mễ Lam Nhi chung quy không thể để cho người ta nói cô keo kiệt, liền mắt tự nhiên cười nói: "Không thành vấn đề."

Tâm Di đi đến trước mặt Mễ Lam Nhi, kéo tay cô, nói: "Lam Nhi, chúc mừng chị cùng anh trai kết hôn, đây là một chút lòng thành của em, không biết chị có thích hay không." Tâm Di nói xong từ trong túi xách lấy ra một cái hòm tình xảo cho Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi cười không quá tự nhiên, ý cười chưa đạt đáy mắt, nói: "Cám ơn." Tiếp nhận liền đưa cho Tiền Nguyên.

Thấy Tiền Nguyên tiếp nhận hòm, Tâm Di cười nói: "Lam Nhi không mở ra nhìn xem?"

"Không." Mặc kệ là quà gì, chỉ cần là Tâm Di đưa cô đều sẽ không thích.

Tâm Di cười cầm lấy cái hòm từ trong tay Tiền Nguyên, vừa mở ra vừa nói: "Nhìn xem đi, nếu là không thích, tôi có thể mang đến cái khác." Tâm Di thái độ rất thành khẩn.

Phu nhân Tiền thấy Tâm Di nhiệt tình như vậy cũng nói: "Nhìn xem đi, này nói gì cũng một chút lòng thành của Tâm Di người ta." Tuy nói không thích Mễ Lam Nhi, phu nhân Tiền ở trước mặt con trai vẫn không có ác ngữ qua lại.

Tâm Di vẽ mặt cười, mở hòm ra, theo bên trong lấy ra một cặp nhẫn kết hôn, nói: "Lam Nhi, nhìn xem thích không?"

Mễ Lam Nhi thiếu hứng thú thiếu kiên nhẫn liếc mắt một cái, này vừa thấy ánh mắt cũng không thu về, này không phải là cặp nhẫn của bọn họ ba năm trước đây sao? Như thế nào lại ở trong tay Tâm Di? Mễ Lam Nhi không thích đoán tới đoán lui, nhìn về phía Tiền Nguyên nói: "Đây chỉ là trùng hợp, đúng không!"

Tiền Nguyên lúc nhìn thấy cặp nhẫn kia cũng hoảng sợ, sắc mặt rét lạnh như băng, lúc Mễ Lam Nhi hỏi, vẽ mặt mắt tự nhiên, nói: "Này... Này anh cũng không rõ."

Tâm Di cầm nhẫn, u oán nhìn Tiền Nguyên nói: "Nguyên, anh không phải nói em thích, tặng cho em sao? Sao? Đã quên?"

"Này..." Tiền Nguyên thần sắc kích động nhìn Mễ Lam Nhi, nói: "Lam Nhi, sự tình không phải như thế."

"Không phải trùng hợp? Đúng không!" Mễ Lam Nhi lạnh lùng nhìn Tiền Nguyên nhàn nhã nói.

Tiền Nguyên không biết trả lời như thế nào, chỉ nói: "Sự việc không phải như em nghĩ."

Mễ Lam Nhi lạnh lùng cười, nói: "Tốt lắm, tôi đã biết." Nói xong liền đi đến cổng nhà họ Diệp.

Tiền Nguyên nôn nóng đi theo ở phía sau, nói: "Lam Nhi, sự tình không phải như em nghĩ, nghe anh giải thích."

Nhìn Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi rời đi, trên mặt Tâm Di xuất hiện một chút âm độc cười.

Tiền Nguyên ở sau người, Mễ Lam Nhi không để ý tới anh ta, lúc đi qua cổng vòm, nói với 2 thủ hạ bang Sở: "Đừng để người ngoài vào nhà họ Diệp, đặc biệt là họ Tiền."

Mễ Lam Nhi có địa vị rất cao trong bang Sở, giống như Tô Phi Ngô Vân, thủ hạ bang Sở đều nghe phân phó của cô, bởi vậy chuyện Mễ Lam Nhi phân phó, bọn họ sẽ lập tức thi hành.

Tiền Nguyên đang muốn quá cổng vòm, hai vị thủ hạ bang Sở ngăn anh lại, nói: "Thiếu gia Tiền, ngại quá, xin trở về." Hai cái thủ hạ cung kính nói.

Mễ Lam Nhi nghe được lời nói của thủ hạ nói với Tiền Nguyên, khóe miệng mang cười, lập tức đến thư phòng đi tìm Diệp Thanh Linh.

Tiền Nguyên sắc mặt lạnh đến khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nói: "Tránh ra."

"Không được, chị Mễ nói không thể để người họ Tiền đi qua." Hai vị thủ hạ tươi cười khả ái nhìn Tiền Nguyên.

"Các người nhường hay không nhường?" Tiền Nguyên tức giận sắc mặt tái nhợt, nói với hai thủ hạ.

"Chị Mễ phân phó chúng tôi không thể vi phạm." Một thủ hạ trong đó nói.

"Được, các người được." Nghe được người trong bang Sở một lời một câu chị Mễ, lúc này Tiền Nguyên mới hiểu rõ Mễ Lam Nhi bây giờ không còn là cô gái nhỏ trước đây cả ngày vây quanh anh. Nhìn bóng dáng Mễ Lam Nhi vào nhà, anh thở dài một hơi thật mạnh.

Tiền Nguyên trở lại biệt thự nhà mình, rầu rĩ nhìn mẹ cùng Tâm Di. Sắc mặt càng ngày càng lạnh, thanh âm lạnh lùng nói: "Mẹ, đây kết quả mẹ muốn?"

Phu nhân Tiền thấy Mễ Lam Nhi rời đi, tâm tình đặc biệt ttoots, hoàn toàn xem nhẹ mặt lạnh của Tiền Nguyên, không ngừng nói: "Con trai, con xem thái độ của cô ta, nói đi là đi, không có lễ phép."

Tâm Di cũng nói tiếp, nói: "Đúng vậy a, Lam Nhi sao có thể nói đi là đi chứ? Sao có thể đối xử với anh như vậy?"

Tiền Nguyên vừa nghe, phát hỏa, cả giận nói: "Đủ." Mỗi lần đều là như vậy, lần trước đến nhà họ Diệp gây rối, thiếu chút khiến Mễ Lam Nhi không để ý tới anh. Lần này Mễ Lam Nhi thật sự tức giận, anh phải làm sao bây giờ?

Phu nhân Tiền thấy Tiền Nguyên rống bà, vẽ mặt quanh co, nói: "Con trai, sao con có thể đối với mẹ như vậy, mẹ là mẹ sinh con ra, nuôi con lớn mà con vì người ngoài con lại đối với mẹ như vậy." Tiền phu nhân nói xong còn lâm bộ che mặt khóc.

Tiền Nguyên nghe xong tâm càng phiền, lớn tiếng nói: "Mẹ, mẹ muốn con cả đời không có vợ?"

Phu nhân Tiền sững sốt hai giây, nói: "Đừng nói vậy, nhà họ Tiền không thể không có cháu, con không thể không có vợ."

"Đúng a, sao anh lại không có vợ? Lam Nhi không đồng ý thì Tâm Di nguyện ý (TMD! Con mẹ nó, tức quá)" Tâm Di nũng nịu nói xong, như thể đặc biệt khiến đàn ông yêu thích.

Tiền Nguyên nghe xong lời Tâm Di nói, xem như hiểu rõ là chuyện gì xảy ra. Thì ra mẹ anh chính là muốn dùng phương pháp như vậy để chia rẽ anh cùng Mễ Lam Nhi. Lạnh lùng nhìn mẹ cùng Tâm Di liếc mắt một cái, sau đó ra ngoài.

"Con trai, con chạy đi đâu, con đừng đi!" Phu nhân Tiền ở phía sau kêu.

Sau khi Tiền Nguyên đi ra khỏi cửa lớn nhà mình, tính đi vào từ cửa lớn nhà họ Diệp, cửa vừa rồi đã bị ngăn cản, "Thiếu gia Tiền, người đi nhầm cửa." Thủ hạ bang Sở lòng tốt nhắc nhở.

Tiền Nguyên nhìn hai cái thủ hạ bang Sở, nói: "Được, các người không cho tôi vào không sao, các người đi thông báo một tiếng, nói tôi muốn gặp tiểu thư Diệp."

"Được." Yêu cầu như vậy bọn họ làm thủ hạ nhân đương nhiên sẽ đi xử lý.

Tiền Nguyên đứng ở cửa chờ, qua thật lâu cũng không thấy có người đi ra.

Thủ hạ kia quả thật vào thư phòng bẩm báo Tiền Nguyên muốn gặp Diệp Thanh Linh, nhưng mà Diệp Thanh Linh người ta liền 'Ừ' một tiếng xong không có câu dưới.

Thủ hạ bẩm sau khi rời đi, Diệp Thanh Linh thân nhiên nói: "Thực không nhìn anh ta?"

"Không nhìn." Mễ Lam Nhi đang ở nổi nóng, một ngụm từ chối.

"Được rồi, để cho hắn chờ. Người đàn ông này a, phải cho chút giáo huấn." Nhạc Nhạc ngồi ở bên cạnh máy tính, vừa xử lý tài liệu Diệp thị vừa nói.

Thượng Quan Sở thân nhiên nói: "Anh ta làm gì với em?" Tức giận như vậy, xem ra không phải việc nhỏ.

Mễ Lam Nhi thờ dãi, nói lại một lần chuyện vừa mới xảy ra.

Sau khi nghe xong, Diệp Thanh Linh thân nhiên nói: "Cần ly hôn sao?"

Nhạc Nhạc rất hứng thú nhìn Mễ Lam Nhi nói: "Đúng vậy, đàn ông như vậy không cần cũng được, để yêu nghiệt giúp em, quang người đàn ông này đi."

"Ách..." Mễ Lam Nhi không nghĩ tới Diệp Thanh Linh cùng Hòa Nhạc Nhạc sẽ nói câu này, cô tuy nói tức giận, nhưng còn chưa muốn ly hôn.

Thượng Quan Sở cười nhìn Diệp Thanh Linh đọc sách, vẻ mặt tà cười nói: "Thanh Linh nhầm chán sao?"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu thân nhiên nói: "Có chơi không?"

"Đương nhiên là có. Em có hứng thú cùng không?" Thượng Quan Sở tươi cười càng trở nên đẹp mặt.

"Vây đi thôi!" Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nói xong liền ra khỏi thư phòng, còn lại Mễ Lam Nhi Hòa Nhạc Nhạc hai người hai mặt nhìn nhau, không biết chơi vui trong miệng bọn họ là cái gì đây?

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở liền đi đến biệt thự Tiền Nguyên. Mới vừa đi hai bước đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng lại bước chân, nói với A Phú bên người: "Đi nói cho thiếu gia Tiền, nói tiểu thư Diệp đến nhà anh ta."

"Vâng." A Phú nhận lệnh rời đi.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở chậm chậm xuyên qua cổng vòm nổi liền kia nói đi vào biệt thự Tiền Nguyên.

Tiền Nguyên thờ hờn hờn xuất hiện trước mặt Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, nói: "Tiểu thư Diệp, Mễ Lam Nhi sao rồi?"

"Anh nói đi?" Thượng Quan Sở vẻ mặt tà cười, không đáp hồi lại.

Tiền Nguyên sững sốt, nói: "Tôi phải làm sao bây giờ?" Không cần phải nói Mễ Lam Nhi nhất định tức giận, xem ra sự việc lần này âm ỉ lớn, qua hai ngày nữa là hôn lễ bọn họ, cãi và như vậy, nếu Mễ Lam Nhi không lấy anh, như vậy anh phải làm như thế nào đây?

"Làm trò cười mà thôi, không có gì ghê gớm." Diệp Thanh Linh an ủi nói.

Tiền Nguyên nghe xong Diệp Thanh Linh an ủi không khỏi không có cảm thấy dễ chịu, ngược lại càng nóng nảy, nói: "Tiểu thư Diệp thiếu gia Sở, Lam Nhi rất nghe các người, các người khuyên nhủ cô ấy đi!"

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh vừa nghe Tiền Nguyên nói chuyện, vừa tiến vào biệt thự, một bộ dáng đi tham quan nhà mới.

Bọn họ vừa mới đi vào, thì phu nhân Tiền cùng Tâm Di cũng tính ra ngoài. Phu nhân Tiền thấy Tiền Nguyên cùng Thượng Quan Sở đột nhiên xuất hiện, hoảng sợ, vỗ vỗ bộ ngực nói: "Thiếu gia Sở, có việc sao?"

"Tùy tiện đến xem." Thượng Quan Sở ôn hoà trả lời.

Phu nhân Tiền nhiệt tình muốn mời bọn họ vào ngồi, còn phân phó người hầu pha trà.

Diệp Thanh Linh mang trà lên tùy ý uống một ngụm, nhìn Tâm Di nói: "Vị này là Tâm Di đi!"

"Vâng, tiểu thư Diệp, vị này là Tâm Di." Phu nhân Tiền mắt tự nhiên cười trả lời, ở trong lòng đoán ý trong lời nói của Diệp Thanh Linh.

Tâm Di nhìn Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, nhớ đến lần trước ở nhà họ Diệp, chuyện phu nhân Tiền bị người ta ôm ra ngoài, sắc mặt liền tái nhợt. Về mặt mắt tự nhiên cười nói: "Hai vị có việc gì sao?"

Thượng Quan Sở về mặt quái dị cười, nói: "Không có việc gì, chính là không có việc gì người anh quanh trong nhà, nói chuyện phiếm mà thôi."

Nghe trong miệng Thượng Quan Sở nói hai chữ chuyện phiếm, mặt Tiền Nguyên luôn luôn băng hàn cũng xuất hiện một tia tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: vợ chồng ác ma tìm việc vui

Diệp Thanh Linh bụng trà lên khẽ nhấp một ngụm, hơi nâng mắt, nói: "Tâm Di rất được."

Tâm Di không nghĩ tới Diệp Thanh Linh lại khen cô, hơi ngẩn ra, mắt tự nhiên khẽ động môi nói: "Cám ơn."

"Sợ gả không được sao?" Thượng Quan Sở về mặt tà khí, liếc Tâm Di một cái.

Tâm Di sắc mặt nhất thời trắng bệch một khối, cau mày, lạnh lùng nói: "Tôi không kém hơn Mễ Lam Nhi (Ghét nhất hạng người này> "

Diệp Thanh Linh liếc mắt nhìn Tâm Di một cái, thản nhiên nói: "Trơ trẽn."

Tâm Di vừa nghe, nóng nảy. Sắc mặt càng trắng, giận không thể át trừng mắt Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, qua một hồi lâu, mới nói: "Mễ Lam Nhi có cái gì tốt, vì sao mọi người đều giúp cô ta?"

Diệp Thanh Linh chậm rãi buông chén trà, thản nhiên nói: "Bởi vì Mễ Lam Nhi không phải tiểu tam."

Tâm Di hiểu Diệp Thanh Linh nói cô là tiểu tam phá hư hôn nhân của Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi, lập tức liền nổi giận, quát: "Cô dựa vào gì chỉ trích tôi, tôi cùng anh Nguyên quen nhau trước, sao cô ta lại được hạnh phúc."

Thượng Quan Sở thấy Tâm Di rống với Diệp Thanh Linh, mặt mày thâm trầm, lạnh lùng nói: "Việc này cô phải hỏi Tiền Nguyên." Tình yêu không phải ai quen biết trước liền cười người đó, kia phải xem duyên phận.

Diệp Thanh Linh đối với Tâm Di gằm rú cũng không tức giận, ngược lại cười nói: "Nếu như Tiền Nguyên yêu cô, cô cần la hét với tôi?"

Đây là sự thật, Tâm Di bị hỏi á khẩu không trả lời được, chỉ biết cắn tức Diệp Thanh Linh, ở trong lòng đổ kị căm hận Mễ Lam Nhi.

Phu nhân Tiền nghe xong không vui mở miệng, "Tiểu thư Diệp, Tâm Di bây giờ là con gái nuôi của tôi."

"Tôi biết." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời, trên mặt ý cười trở nên nồng đậm. Cô thật sự quá nhàm chán, nghe người ta cãi nhau, ngược lại cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

Thượng Quan Sở nhìn nụ cười quái dị trên mặt Diệp Thanh Linh, nhỏ giọng nói: "Sao anh lại cảm thấy em vui sướng khi người ta gặp nạn?"

Diệp Thanh Linh trắng mắt liếc Thượng Quan Sở một cái, dù cô tới tìm việc vui, nhưng cũng không cần nói ra chứ! Xem đi, anh vừa nói ra lời này, Tiền Nguyên liền vô cùng ai oán nhìn chằm chằm cô.

"Tiểu thư Diệp đã biết, nói chuyện có phải hay không nên chú ý?" Phu nhân Tiền là nể mặt Thượng Quan Sở, không dám rống lớn kêu to với

Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh cười gật đầu, nháy mắt thân nhiên nói: "Không nghĩ tới phu nhân Tiền thích tình yêu anh em."

Diệp Thanh Linh đột nhiên nói như vậy, phu nhân Tiền nghe được chuyện kỳ lạ khó hiểu, nhìn Tiền Nguyên. Tiền Nguyên ho nhẹ một tiếng, có lòng tốt giải thích nghi hoặc cho mẹ, "Ý tiểu thư Diệp là, con nếu ở cùng một chỗ với Tâm Di chính là tình yêu anh em."

Phu nhân Tiền lập tức hiểu rõ tất cả, có chút tức giận, lại có chút xấu hổ, bà chung quy không thể thật sự thừa nhận chính mình ủng hộ tình yêu anh em, như vậy không phải là nói bà thích loạn luân sao? Chụp mũ như vậy, bà không thể mang được.

Phu nhân Tiền qua một hồi lâu, mới nói: "Tâm Di chẳng qua đến tham gia hôn lễ, tiểu thư Diệp suy nghĩ nhiều. Tình yêu anh em là loạn luân, tôi sao có thể thích được?"

"Thật sự là như vậy?" Diệp Thanh Linh hơi hơi nâng mắt nhìn Tâm Di.

Tâm Di tâm tình vẫn không có bớt bướng bỉnh, nhìn Diệp Thanh Linh liền hận nghiêng răng nghiêng lợi. Giận trừng mắt Diệp Thanh Linh quát: "Tôi chính là thích anh Tiền, tôi chính là tiểu tam, thế nào. Thích một người có sai sao?" Cô mới không dễ dàng nhận thua, hai người kia rõ ràng chính là đến giúp Mã Lam Nhi thôi.

Kỳ thật Tâm Di không biết Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh có một nửa mục đích là tới tìm việc vui, thấy cô bệnh tâm thần gằm rú như vậy, trong lòng hai vợ chồng không biết có bao nhiêu vui vẻ.

Tiền Nguyên lại biết mục đích vợ chồng bọn họ, lại chỉ nhìn không nói lời nào, nhìn thấy bộ dáng khác thường của Tâm Di như vậy, anh cau mày, một chút hỏa cảm còn sót lại đối với Tâm Di cũng toàn bộ biến mất.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không hề trả lời vấn đề Tâm Di.

"Thanh Linh, bày trí vẫn còn, chúng ta vào trong nhà xem đi!" Thượng Quan Sở nói xong liền tiến lên đỡ Diệp Thanh Linh, sau đó hai người nhìn nhau cười, thông thả rời đi.

Tâm Di cùng phu nhân Tiền đều lẳng lẳng nhìn vợ chồng kia rời đi, không biết bọn họ đến là hát cái gì, chỉ biết là các cô hình như bị đùa giỡn.

Tiền Nguyên không muốn nhìn thấy bộ dáng thất thường của Tâm Di, cũng đi theo phía sau Thượng Quan Sở, nói: "Tôi mang hai người đi thăm quan mọi nơi!"

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở không có cự tuyệt, Tiền Nguyên tất nhiên theo sát không buông, mãi đến khi hai người bọn họ dạo hết một vòng trong biệt thự xong, đưa bọn họ đến cổng vòm thông với nhà họ Diệp, Tiền Nguyên thật vất vả lộ ra vẻ mặt tươi cười nói: "Thiếu gia Sở, tiểu thư Diệp, các người xem... Tôi có thể đi..." Tiền Nguyên vẻ mặt mất tự nhiên, anh đời này còn chưa bao giờ miễn cưỡng cười vui đâu. Nhưng vì có thể nhìn thấy Mã Lam Nhi, anh vẫn làm.

"Không được." Diệp Thanh Linh một ngụm từ chối.

"Tiểu thư Diệp, cô cho tôi vào đi!" Nghĩ đến anh bị hai gã thủ hạ bang Sở ngăn lại không thể vào nhà họ Diệp, anh cũng rất đau đầu.

Tiền Nguyên cầu Diệp Thanh Linh, thấy cô im lặng không tiếng động. Lại nhìn về phía Thượng Quan Sở, nói: "Thiếu gia Sở..."

Thượng Quan Sở nhìn bộ dáng thành khẩn của Tiền Nguyên, định nói giúp anh ta, nhưng anh cũng không có mở miệng, Diệp Thanh Linh hình như biết nguyên vọng thỉnh cầu của anh, thân nhiên nhìn anh nói: "Anh nếu cầu xin, cũng đừng tiến vào nhà họ Diệp."

Thượng Quan Sở nghe xong, nói với Tiền Nguyên: "Chuyện này... Tôi cũng không có biện pháp." Ai bảo đây là nhà họ Diệp chi? Anh tuy rằng là con rể nhà họ Diệp, nhưng cho tới bây giờ vốn không có quyền phát biểu.

Buổi tối, mặt trời đã thu lại ánh nắng nóng rực, tránh ở phía sau núi nghỉ ngơi.

Tiền Nguyên vẫn là đứng ở cửa ra vào thông giữa hai nhà, dùng hết phương pháp kinh doanh của anh đàm phán với hai thủ hạ trong bang Sở. Nhưng người ta vẫn không để ý tới anh, mặc anh dùng tiền tài dụ dỗ cũng được, cưỡng bức cũng được, hai vị thủ hạ trong bang Sở vẫn không mở cửa, chỉ cần anh vừa động, bọn họ sẽ đứng lúc ngăn lại đường đi của anh.

"Thiếu gia Tiền, đây không phải nhà cậu, mời về." Những lời này, hai vị thủ hạ trong bang Sở trong hai tiếng vừa rồi không biết đã lặp lại bao nhiêu lần.

Tiền Nguyên đánh rớt tất cả kiên nhẫn của anh, lạnh lùng nói: "Nhuông không được?"

"Không được." Hai vị thủ hạ so với anh còn lạnh hơn.

Nhạc Nhạc sau khi xử lý xong tài liệu của tập đoàn Diệp thị đi ra xem nào nhiệt, đúng lúc nhìn được một màn trình diễn này, nói với Mã Lam Nhi ở bên cạnh: "Cô thật đúng là nhẫn tâm, nhìn anh ta rất đáng thương."

"Anh ta tự tìm." Mễ Lam Nhi không có hành động nào, lạnh lùng nhìn Tiền Nguyên đứng ở cửa không thể đi vào.

Nhạc Nhạc nghe xong, cười hì hì tiêu sái đến trước mặt Tiền Nguyên, nói: "Như vậy cũng vô dụng, người ta không cảm kích."

Tiền Nguyên liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, lạnh lùng nói: "Anh có thể giúp tôi?"

"Không thể." Đến Thanh Linh cũng nói không cho anh ta vào nhà họ Diệp, anh sẽ không mạo muội ra tay. Vì người khác đắc tội Thanh Linh, không hợp tính anh.

Đã không thể giúp anh, còn vô nghĩa cái gì? Tiền Nguyên không để ý tới Nhạc Nhạc, nhìn Mễ Lam Nhi phía xa xa.

Mễ Lam Nhi vừa bắt được ánh mắt Tiền Nguyên liền xoay người sang rồi đi.

Trương Đình Đình vừa tan tầm, liền thấy Đường Tử chờ ở cửa công ty.

Đường Tử mặc tùy ý, quần áo kia nhìn như bình thường mặc trên người anh ta lại có hương vị độc đáo, hấp dẫn không ít ánh mắt. Đặc biệt tươi cười mê người kia khiến cho người ta trước mắt sáng ngời. Vừa nhìn thấy Trương Đình Đình liền về mặt tươi cười, nói: "Tiểu thư Trương tan tầm."

"Vâng." Trương Đình Đình cười nói: "Đường tiên sinh sao lại ở đây?"

"Tôi không phải đã nói muốn mời em ăn cơm sao? Bởi vậy liền đến rồi. Không biết tiểu thư Trương có thời gian hay không, hân hạnh được em đồng ý hay không." Đường Tử tươi cười đặc biệt rực rỡ, Trương Đình Đình nhìn mà ngẩn người.

Trương Đình Đình lấy lại tinh thần, ngược ngừng cười, nói: "Đương nhiên có thời gian." Đường Tử hôm nay là lạ, buổi sáng đi đưa cô đi làm, buổi chiều lại mời cô ăn cơm.

Đường Tử thực thân sĩ mở cửa xe cho Trương Đình Đình, Trương Đình Đình thực lễ phép nói cảm ơn xong liền ngồi xuống xe.

Xe vừa lăn bánh, Trương Đình Đình lấy ra di động gọi cho Diệp Thanh Linh.

Đường Tử thấy, cười nói: "Gọi điện thoại cho nhà em đi, họ sẽ lo lắng đó."

Trương Đình Đình không nghĩ tới lời anh ta nói, chính là chuyện cô định làm, nhìn sừng mặt Đường Tử, cười nói: "Tôi gọi điện thoại cho Thanh Linh."

"Tiểu thư Diệp đối với em thật tốt." Đường Tử vừa lái xe vừa tùy ý tán gẫu.

"Em cùng Thanh Linh từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên thân giống như chị em." Trương Đình Đình cười nói, sau đó kết nối được với điện thoại Diệp Thanh Linh.

"Alo! Thanh Linh, đêm nay mình không trở lại ăn cơm." Trương Đình Đình nói vào điện thoại.

Diệp Thanh Linh vốn đang đi dạo trong vườn, nhìn số điện thoại xong bấm nhận, nói: "Hẹn hò sao?"

"Đường tiên sinh mời ăn cơm." Trương Đình Đình trả lời chỉ tiết.

"Được, mình sẽ nói cho Má Trương." Diệp Thanh Linh sau khi nói xong liền tắt điện thoại.

Lúc này Nhạc Nhạc vừa nhìn Tiền Nguyên xong đi đến bên người Diệp Thanh Linh, nói: "Đình Đình thật hẹn với sao?"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh gật đầu.

"Với ai?" Nhạc Nhạc khần trương hỏi.

"Đường tiên sinh." Diệp Thanh Linh nói không suy nghĩ.

Nhạc Nhạc nghe xong vội vàng chạy về biệt thự họ Diệp, nói: "Tôi đi tìm Tô Phi."

Trương Đình Đình cùng Đường Tử ăn cơm trong một nhà hàng Trung Hoa, mới vừa đi vào nhà hàng, còn có một phụ nữ lớn tuổi cười chào hỏi với Đường Tử, "Con trai sao cũng đến đây?"

"Con cùng bạn bè đến đây dùng cơm, sao mẹ cũng ở đây vậy?" Đường Tử ý cười đầy mặt giới thiệu với mẹ: "Đây là bạn con, Trương Đình Đình."

Con trai? Trương Đình Đình vừa nghe liền biết mẹ Đường Tử. Liền lễ phép cười nói: "Dì khỏe."

Mẹ Đường Tử về mặt ý cười, thoạt nhìn bộ dáng rất hòa thuận, cười gật đầu nói: "Khỏe, khỏe."

Mẹ Đường Tử cùng bạn bè của bà lên tiếng gọi nhau xong, liền đi đến vị trí dựa vào bên cửa sổ cùng Đường Tử và Trương Đình Đình dùng cơm.

Các cô tán gẫu rất vui vẻ, Đường Tử mẹ hình như rất thích Trương Đình Đình. Sau khi biết Trương Đình Đình là tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị, nói: "Tiểu thư Trương thật tài giỏi."

"Đi quá khen, chỉ là một công việc mà thôi, tổng giám đốc cũng được, công viên bình thường cũng được, cũng không khác nhau nhiều." Trương Đình Đình cười nói. Chỉ cần có thể giúp Thanh Linh, cho dù giống như Mễ Lam Nhi làm trợ lý như vậy, cô cũng thấy tốt lắm.

Đúng lúc này, Dịch Thiếu Kiệt cùng Bà Dịch cũng vào nhà ăn, Trương Đình Đình xa xa liền nhìn thấy. Vốn định đứng dậy chào hỏi với bọn họ, nào biết rằng bọn họ lại chọn vị trí cách vách bọn họ.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn thấy Trương Đình Đình cười nói: "Tiểu thư Trương cũng ở đây?"

Trương Đình Đình còn không có trả lời, dịch lão thái thái kích động nhìn Đường Tử mẹ, nói: "Mì Liên, cô là Mì Liên sao?" Lão thái thái kích động tay chân run run, hốc mắt lý hàm chứa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: phòng cháy phòng trộm phòng tiểu tam

Dịch Thiếu Kiệt bị lời của bà Dịch làm cho hoảng sợ, nhìn mẹ Đường Tử, nói: "Vị này là...?"

Đường Tử vẫn là vẻ mặt xán lạn cười, rất là lễ phép đứng lên nói: "Tiểu thư Trương, vị này là bạn bè của em?"

"Đây là tổng tài bất động sản Dịch thị Dịch Thiếu Kiệt." Trương Đình Đình cười giới thiệu.

Bà nội Dịch vẫn nhìn Đường Tử mẹ, kích động kéo tay mẹ Đường Tử nói: "Mì Liên, con thật là Mì Liên."

Mẹ Đường Tử sững sốt hai giây, cười nói: "Bà cụ này nhận sai người rồi, tôi không phải là Mì Liên, tôi là Đường Lị." Đường Lị bộ dạng rất được, tuy đã năm mươi tuổi, bộ dáng thoạt nhìn lại giống như hơn ba mươi tuổi, rất trẻ.

"Không, tôi không nhận sai, con là Mì Liên, là con gái của tôi Mì Liên." Bà nội Dịch gất gao lời kéo Đường Lị không buông tay.

Dịch Thiếu Kiệt cũng nhìn qua ảnh chụp bác anh lúc còn trẻ, xác thực rất giống Đường Lị mẹ Đường Tử. Cười nói: "Thật có lỗi, có thể là bà nội tôi quá nhớ bác."

"Không sao." Đường Lị cười nói.

Dịch Thiếu Kiệt thật vất vả mới kéo bà nội ra được, nhìn Trương Đình Đình nói: "Tiểu thư Trương, thật sự rất xin lỗi, bà nội tôi quá rầy rụa bạn bè cô." Đối với hành động khác thường như thế của bà nội, Dịch Thiếu Kiệt cũng rất nghi hoặc, nhưng mọi người đều nói bà nội nhận sai người, bọn họ chung quy không thể quản quít lấy không buông!

"Không sao." Trương Đình Đình không mở miệng, Đường Tử liền cười trả lời.

Sau khi Dịch Thiếu Kiệt và bà nội Dịch ngồi xuống, bà nội Dịch ngơ ngác.

"Bà nội, bà làm sao vậy?" Dịch Thiếu Kiệt lo lắng kêu lên.

"Cô ấy là bác con đúng vậy, là bác Mì Liên của con." Bà nội Dịch miệng không ngừng nhớ kỹ.

Dịch Thiếu Kiệt nhỏ giọng kêu bà nội, đợi bà nội lấy lại tinh thần, mới nói: "Bà nội, cô ấy nói cô ấy gọi là Đường Lị, không phải bác."

"Không, cô ấy là bác con." Bà nội Dịch kích động cầm chặt tay Dịch Thiếu Kiệt nói.

"Cô ấy chỉ là lớn lên giống bác mà thôi." Nếu như là bác Mì Liên, vậy vì sao cô tay không biết bà nội? Điểm nhỏ ấy Dịch Thiếu Kiệt thế nào cũng nghĩ không thông.

Mẹ Đường Tử về mặt cười, nhìn bọn người Dịch Thiếu Kiệt rời đi, hỏi Trương Đình Đình: "Cô con gái của bà cụ đó làm sao vậy?"

Trương Đình Đình nói: "Nghe nói là bỏ nhà đi, hình như đã hai mươi mấy năm."

"Trên đời này có những chuyện thật thần kì, thế nhưng có người nhận mẹ anh là con gái của bà." Đường Tử cười nói.

"Có thể do bộ dạng di giống con gái của bà cụ!" Trương Đình Đình nói như thế.

"Có thể!" Đường Tử nói xong, lại xoay người sang nói với mẹ: "Mẹ, không phải mẹ nói mẹ có bạn bè sao?"

Đường Lệ cười nhìn Đường Tử, nói: "Thằng nhóc con lại chê mẹ vương chân!" Dừng một chút, lại nói: "Con trai đã ghét bỏ, mẹ chỉ có thể rời đi." Nói xong liền cười rồi đi, trở lại chỗ ngồi lúc trước của cô.

Chưa được vài phút, Đường Lệ cùng ban bè rời khỏi nhà ăn.

Trương Đình Đình về nhà, liền tiến vào thư phòng gặp Diệp Thanh Linh, "Thanh Linh, được không?"

"Được." Diệp Thanh Linh cười trả lời.

"Thằng nhóc kia ở trong bụng nghe lời sao?" Trương Đình Đình cười hỏi.

Diệp Thanh Linh vẻ mặt hạnh phúc cười, nói: "Hôm nay đứa nhỏ động."

"Thật vậy chăng?" Trương Đình Đình ngồi xổm bên người Diệp Thanh Linh, nhẹ tay xoa nhẹ bụng Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở cười nói: "Là thật, ngay trước khi cô về. Tôi cũng cảm giác được." Vừa nói đứa nhỏ lại động, Thượng Quan Sở vẻ mặt đều là hạnh phúc cười.

Trương Đình Đình cười nói với bụng Diệp Thanh Linh: "Thằng nhỏ này động một chút đi Đình xem đi!" Cô vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve.

Diệp Thanh Linh nhìn bộ dáng Trương Đình Đình, cười nói: "Hôm nay hẹn hò thế nào?"

Trương Đình Đình đứng dậy, tùy ý tìm cái ghế dựa gần góc ngồi xuống, nói: "Ăn một bữa cơm mà thôi, có thể thế nào."

Nhạc Nhạc cũng đến giúp vui, nói: "Còn tưởng rằng Đình Đình phải lập gia đình?"

"Ngày nào đó Nhạc Nhạc cưới, tôi liền lập gia đình." Trương Đình Đình cười nói.

"Vậy cô cả đời cũng đừng lập gia đình quên đi." Nhạc Nhạc trắng mắt liếc Trương Đình Đình một cái, đùa cái gì vậy, chờ anh cưới? Anh cũng không biết anh muốn kết hôn với ai?

"Chẳng lẽ cả đời anh không cưới?" Trương Đình Đình nói.

"Vì Đình Đình cả đời không lấy chồng, anh liền cả đời không cưới." Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

"Tốt!" Trương Đình Đình vẻ mặt ý cười, lại nói: "Hôm nay lúc chúng tôi ăn cơm đụng phải Bà Dịch cùng Dịch Thiếu Kiệt."

"Các người đến nhà hàng trung quốc Giai Vị!" Mễ Lam Nhi biên vào cửa vừa nói.

"Sao cô biết?" Trương Đình Đình nhìn Mễ Lam Nhi.

"Đương nhiên, đó là nhà hàng bà Dịch thích đi nhất, chỉ cần bà ở nhà, sẽ thường xuyên đi." Mễ Lam Nhi giải thích.

Trương Đình Đình vẻ mặt thì ra là thế, qua một lát lại nói: "Hôm nay có một việc kỳ quái."

"Chuyện gì?" Nhạc Nhạc rất hứng thú hỏi.

"Bà nội thế nhưng nói mẹ Đường Tử là Mi Liên con gái bà." Trương Đình Đình vừa tùy tay lấy tài liệu trên bàn lật xem vừa tùy ý nói chuyện phiếm.

"Có việc này?" Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không hẹn mà cùng nói.

"Ừ!" Trương Đình Đình cúi đầu nói: "Nếu không vì Dịch Thiếu Kiệt giữ chặt bà nội, nói không chừng bà nội sẽ làm cái gì nữa?"

Mễ Lam Nhi nghe xong nói: "Tiểu thư Diệp, cô nói mẹ Đường Tử kia thật là con gái Mi Liên của bà nội sao?"

"Mẹ Đường Tử gọi là Đường Lệ, vốn là không gọi là Mi Liên gì đó." Trương Đình Đình nói.

"Có lẽ là Mi Liên mất đi trí nhớ? Không biết lão thái thái thì sao?" Nhạc Nhạc nói.

"Anh cho là phim truyền hình à, còn mất đi trí nhớ." Trương Đình Đình tròn mắt với Nhạc Nhạc.

"Nhưng bà nội cũng không đến mức không nhận ra con gái a!" Nhạc Nhạc cảm thấy chuyện này không đơn giản.

"Già rồi, không chừng thật sự nhận sai thì sao?" Trương Đình Đình mới không tin trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy.

"Nhận đúng hay nhận sai, đi thăm dò chứng một chút sẽ biết." Thượng Quan Sở nói ra lời tổng kết với Trương Đình Đình Hòa Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc đối với tổng kết của Thượng Quan Sở đặc biệt không nói gì, dùng cái mũi khê hừ một tiếng nói: "Này ai chẳng biết?"

Diệp Thanh Linh thân nhiên đối nói Mễ Lam Nhi: "Mễ Lam Nhi kết hôn cũng mời nhà Đường Tử đi!"

"A!" Mễ Lam Nhi sợ hãi kêu một tiếng, nói: "Tôi lại không quen anh ta, vì sao phải mời người ta?"

"Cô mời đi! Không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy?" Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

Mễ Lam Nhi trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, đột nhiên hiểu rõ, về mặt ý cười, nâng tay vỗ nhẹ nhẹ chính mình đầu nói: "Tôi thật ngốc, điều này sao cũng không nghĩ đến chứ?"

"Hiểu rõ là tốt rồi." Nhạc Nhạc không biết nói gì liếc mắt nhìn Mễ Lam Nhi một cái, cô gái thông minh như vậy, sao cứ gặp phải tình yêu liền biến thành đồ ngốc vậy?

Mễ Lam Nhi nói xong liền xoay người ra khỏi thư phòng, chốc lát sau sau viết thiệp mời đưa cho Trương Đình Đình, nói: "Này phiền cậu giao cho họ Đường kia!"

"Được." Trương Đình Đình hiểu rõ dụng ý của Diệp Thanh Linh, tuy nói cô không quá tin tưởng mẹ Đường Tử thật sự là Mi Liên con gái của bà nội Dịch, nhưng là việc Diệp Thanh Linh muốn cô làm, cô tuyệt không nghi vấn.

Nhìn Trương Đình Đình nhận thiệp mời, Diệp Thanh Linh ôn hoà nói: "Công chúng cũng làm, thiệp mời cũng phát, Mễ Lam Nhi cứ yên tâm để Tiền Nguyên ngủ với sói sao?" Vừa nghĩ đến Nhất tướng đến bộ dáng thất thổ của Tâm Di vì Tiền Nguyên, Diệp Thanh Linh đã muốn nhắc nhở Mễ Lam Nhi.

"Có gì phải lo lắng." Mễ Lam Nhi khẩu thị tâm phi nói.

"Phòng cháy phòng trộm phòng tiểu tam, hiểu không?" Nhạc Nhạc như tôi nhìn thấy đồ ngốc nhìn Mễ Lam Nhi.

"Nếu như có thể bị cướp đi dễ dàng như vậy, anh ta không đáng tôi yêu." Mễ Lam Nhi lạnh lùng nói.

"Đúng, Mễ Lam Nhi nói đúng." Trương Đình Đình rất là đồng ý nói.

Diệp Thanh Linh không nói lời nào, chỉ thân nhiên cười, nói với Thượng Quan Sở: "Trở về phòng được không?" Bây giờ cô càng ngày càng buồn ngủ, mỗi đêm cơ hồ chín giờ sẽ ngủ.

"Được." Thượng Quan Sở cười gật đầu, đứng dậy ôm cô ra khỏi thư phòng.

Nhạc Nhạc nhìn bọn họ rời đi, lúng ta lúng túng hỏi: "Sinh đứa nhỏ thật mệt vậy sao?"

"Có thể!" Mễ Lam Nhi trả lời, cô lại chưa sinh quá, vấn đề này ai biết?

Trương Đình Đình liếc Nhạc Nhạc một cái, nói: "Sinh đứa nhỏ có thể không mệt như vậy, nhưng đàn ông các người nếu không biết tiết chế, hơn nữa mang thai, muốn không mệt mới cũng không được."

Nhạc Nhạc nghe xong lời nói của Trương Đình Đình, về mặt lạnh như băng, nhanh chóng đứng dậy ra thư phòng.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở vừa mở cửa phòng ra, Nhạc Nhạc liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhạc Nhạc lạnh mặt nhìn Thượng Quan Sở nói: "Tôi có lời muốn nói với anh."

Diệp Thanh Linh đối bọn họ nói chuyện không có hứng thú, thông thả tiến vào phòng tắm rửa. Mà Thượng Quan Sở thân nhiên liếc Nhạc Nhạc nói: "Nói đi!"

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh vào phòng tắm rồi mới nói: "Thanh Linh là phụ nữ có thai."

"Này tôi biết." Thượng Quan Sở thân nhiên nói.

"Anh phải biết tiết chế." Nhạc Nhạc sắc mặt ôn hoà, ngữ khí thường thường thân nhiên, làm cho người ta nghe không ra vui buồn.

"Anh có học y sao?" Hơn nữa lại là phụ khoa? Bằng không chuyện lúc đó của vợ chồng bọn họ như thế nào cũng không tới phiên anh ta quản đi!

Nhạc Nhạc biết ý tứ trong lời nói của Thượng Quan Sở, cũng không tức giận, giọng điệu vẫn bình thân như vậy nói: "Tốt nhất đừng nháo chết người,

bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho anh." Nói xong liền xoay người rời đi.

Thượng Quan Sở cả người lười nhác dựa vào khung cửa, nhìn thân ảnh Nhạc Nhạc rời đi, nói: "Anh vì sao lo cho Thanh Linh vậy?"

"Không phải như anh nghĩ." Nhạc Nhạc vừa đi vừa nói.

Không phải như anh nghĩ, ý tứ Nhạc Nhạc rất rõ ràng, anh ta đối với Thanh Linh không phải tình yêu, chỉ cần không định gây bất lợi với Thanh Linh, anh có thể không để ý tới không hỏi. Nếu như chủ ý muốn đánh lên Thanh Linh, Thượng Quan Sở anh tuyệt không để anh ta ở lâu bên cạnh Thanh Linh thêm phút đồng hồ.

Thượng Quan Sở suy nghĩ đến xuất thần, mãi đến khi Diệp Thanh Linh đi đến trước mặt anh, anh cũng không biết.

"Suy nghĩ cái gì?" Diệp Thanh Linh từ phòng tắm đi ra.

"Nhớ em." Thượng Quan Sở nhìn bộ dáng áo ngủ trước người cô, cười nói.

"Không đứng đắn." Diệp Thanh Linh không để ý tới anh, lập tức đi đến bên giường.

Thượng Quan Sở tùy tay đóng cửa lại, nói: "Nhạc Nhạc là loại người nào?" Anh nói xong đi đến bên người cô, còn rất nghiêm túc nói.

"Bạn bè, bạn học." Diệp Thanh Linh thản nhiên nói, "Sao? Anh nghi ngờ anh ta?"

"..." Thượng Quan Sở nghiêng đầu suy nghĩ, thật lâu sau mới cười nói: "Có thể là tôi nghĩ quá."

"Em nghĩ cũng phải." Diệp Thanh Linh cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: A Phú lưu manh

Mễ Lam Nhi nằm ở trên giường thế nào cũng không ngủ được, lời nói của Diệp Thanh Linh Hòa Nhạc Nhạc lúc nào cũng quanh quẩn bên tai. Trong đầu luôn là những lời 'Ngủ trong hang sói, phòng cháy phòng trộm phòng tiểu tam' này. Lăn qua lộn lại, thật sự không có buồn ngủ, liền đi dạo trong vườn một chút.

Mễ Lam Nhi đi dạo trong sân chốc lát, Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, vẻ mặt ý cười nói: "Mễ Lam Nhi ngủ không được sao? Nhớ Tiền Nguyên à!"

Mễ Lam Nhi trắng mắt liếc Nhạc Nhạc một cái, bữu môi nói: "Mới không phải như anh nói."

"Cô không thừa nhận sao! Nếu không đi xem, người đàn ông của cô sẽ thành của người khác." Nhạc Nhạc cười hi hi nói giỡn nói.

"Anh nói không được 1 câu hay." Nhạc Nhạc luôn thích lấy cô nói giỡn, nhưng anh ta nói luôn có vài phần đạo lý.

"Cô nha, da mặt luôn mỏng, vẫn đi xem đi!" Nhạc Nhạc vừa nói vừa phụ giúp Mễ Lam Nhi đi đến biệt thự Tiền Nguyên.

Mễ Lam Nhi ồm ừ đi theo Nhạc Nhạc vào trước biệt thự, trong vườn rất yên lặng, một người cũng không có, chỉ có phòng Tiền Nguyên sáng đèn. Mễ Lam Nhi có cái chìa khóa khác của biệt thự, Nhạc Nhạc lấy lưu loát mở cửa ra, hai người ba ba đi lên tầng hai.

Phu nhân Tiền nghe được thanh âm, ra khỏi phòng xem xét, nhìn thấy hai cái thân ảnh đi đến phòng Tiền Nguyên, bị dọa sợ, hình như bị dọa choáng váng, nhưng lại quên quát to.

Mễ Lam Nhi đến Tiền Nguyên cửa phòng có chút do dự, không tiếp tục đi tới. Nhạc Nhạc thấy cửa không có đóng, chỉ khép hờ, liền đẩy cửa ra, túm Mễ Lam Nhi vào phòng. "Sợ cái gì, phòng chống cô còn không dám vào sao?"

"Tôi..." Mễ Lam Nhi xèo xèo ngó ngó, còn chưa nói ra nói, đã bị đẩy mạnh phòng.

Mễ Lam Nhi tiến vào phòng, chỉ thấy Tâm Di cùng Tiền Nguyên đều ở trong phòng. Tâm Di gắt gao ôm Tiền Nguyên không buông, mà Tiền Nguyên đang nổi giận đùng đùng chống đẩy Tâm Di, "Cút cho tôi." Tiền Nguyên sắc mặt lạnh như băng, thanh âm âm lạnh lùng, mắt lộ ra sát khí.

Khả Tâm Di cho dù chết tâm cũng không buông tay, dù Tiền Nguyên tức giận thế nào cũng không buông tay.

Mễ Lam Nhi sững sờ nhìn một màn trước mắt, thản nhiên nói: "Các người?"

Tiền Nguyên tôi nhìn thấy Mễ Lam Nhi, trong mắt không tự giác lộ ra ý cười, sau đó nôn nóng giải thích nói: "Lam Nhi, anh cùng Tâm Di không có gì."

Tâm Di cùng vốn không để Mễ Lam Nhi vào mắt, vẫn gắt gao ôm Tiền Nguyên, nói: "Lam Nhi, cô đã thấy rồi hãy thành toàn cho chúng tôi đi!"(*Con mẹ nó, vô liêm sỉ*)

Tiền Nguyên nghe xong lời Tâm Di nói, giận dữ, "Đù." Bởi vì tức giận, anh dùng hết toàn lực đẩy ra Tâm Di, chỉ thấy Tâm Di cả người cứ như vậy bay ra ngoài, sau đó rơi thật mạnh trên mặt đất.

Mễ Lam Nhi lẳng lặng nhìn Tiền Nguyên, không nói lời nào. Tiền Nguyên bị Mễ Lam Nhi nhìn không được tự nhiên, có chút sợ hãi tiêu sái đến trước mặt cô, nói: "Lam Nhi, Em hiểu lầm."

"Em biết." Mễ Lam Nhi thản nhiên nói.

"Biết?" Tiền Nguyên có chút nghi hoặc nhìn Mễ Lam Nhi.

Mễ Lam Nhi đột nhiên cười với Tiền Nguyên, nói: "Đi thôi!" Nói xong liền xoay người rời đi.

Tiền Nguyên sững sờ tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào. Nhạc Nhạc thấy cười nói: "Cô ấy dẫn anh về nhà họ Diệp. Còn không đi."

"Hả." Tiền Nguyên ngờ ngác, sau đó rất nhanh đi theo Mễ Lam Nhi ra khỏi phòng.

Nhạc Nhạc thấy Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi rời đi, đi đến trước mặt Tâm Di đang đứng lên từ mặt đất, về mặt cười quái dị nhìn Tâm Di, nói: "Cô thiếu đàn ông?"

Tâm Di lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, nửa ngày mới nói, "Liên quan gì đến anh?"

Nhạc Nhạc cười càng đậm, nói: "Nếu cô thiếu, tôi tìm mấy người đàn ông cho cô hưởng thụ, thế nào?"

Tâm Di như thấy người điên, không để ý tới Nhạc Nhạc, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

"Cô không nói lời nào, chính là chấp nhận." Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

Tâm Di cuối cùng dừng lại bước chân, xoay người sang trừng mắt Nhạc Nhạc, nói: "Anh muốn như thế nào?"

"Đừng quá quắt lấy Tiền Nguyên nữa, nói cách khác..." Nhạc Nhạc cười rất xán lạn, nhìn ở trong mắt Tâm Di như đáng sợ ma quỷ.

"Anh đừng xen vào." Tâm Di lạnh lùng nói xong rời đi.

Nhạc Nhạc nhìn bóng dáng Tâm Di rời đi, trên mặt xuất hiện ở một chút tươi cười quái dị.

Ngày hôm sau.

"Tiền Nguyên, không hay rồi, không thấy Tâm Di." Phu nhân Tiền sáng sớm liền hoang mang rối loạn mở cửa xông vào nhà họ Diệp.

"Đã biết." Tiền Nguyên nhìn mẹ, ôn hoà trả lời.

Thái độ Tiền Nguyên khiến phu nhân Tiền rất tức giận, trừng mắt nhìn Tiền Nguyên, nói: "Con trai, muốn xử lý như thế nào nha!"

"Cô ta có thể bởi vì thương tâm mà rời đi!" Tiền Nguyên nói.

"Điều này sao có thể, tối hôm qua sau khi các người rời đi, Tâm Di tới khóc kể, nhưng nó chưa nói phải rời đi nha!" Phu nhân Tiền nghi hoặc nhìn Tiền Nguyên.

Thấy mẹ sốt ruột, Tiền Nguyên nói: "Tôi phái người đi tìm là được."

"Được, được." Phu nhân Tiền lúc này mới an tâm. Định rời khỏi, đi được hai bước lại xoay người sang nhìn Tiền Nguyên nói: "Con trai, tối hôm qua con thật sự là quá mức."

Tiền Nguyên không nói lời nào, nhìn mẹ. Anh muốn nói, anh một chút cũng không quá phận, nhưng để mẹ không lo lắng, anh cái gì cũng không nói.

Phu nhân Tiền thấy Tiền Nguyên không nói lời nào, có chút tức giận.

Tiền Nguyên thấy mẹ định nói chuyện, thản nhiên nói: "Mẹ, mẹ có thể thử nhận Mễ Lam Nhi không?"

"Này... Để mẹ nghĩ đã." Phu nhân Tiền nói xong liền xoay người rời đi.

Đối với Tâm Di mất tích, không ai quan tâm, Tiền Nguyên cũng không có phái người đi tìm.

Hôn lễ của Mễ Lam Nhi và Tiền Nguyên thuận lợi tiến hành, hôm nay thị trường Tiền đến đây, một ít quan to người có vai vế ở thành phố C cũng đến đây. Bởi vì quan hệ của Thượng Quan Sở, mà người có uy tín danh dự ở Thành phố A đều tới tham gia hôn lễ của Mễ Lam Nhi.

Thượng Quan Sở luôn luôn nắm tay Diệp Thanh Linh, một lòng bảo hộ, sợ cô bị đẩy. Bọn họ tìm vị trí trong góc ngồi xuống. Nhạc Nhạc vẫn đi theo bên người bọn họ, thỉnh thoảng còn có thể nói giỡn hai câu.

Hai bà cụ trực tiếp đi đến bên cạnh Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, đầu tiên là hỏi han ân cần với Diệp Thanh Linh, sau đó bà nội Dịch liền về mặt khăn trang đông xem tây ngắm.

Lúc này Giai Tinh cùng Dịch Hiểu Huyền cũng đi đến trước mặt bọn họ, Giai Tinh nhìn Thượng Quan Sở nhẹ nhàng kêu, "Anh."

"Ừ." Thượng Quan Sở hừ nhẹ một tiếng, xem như nghe thấy.

Dịch Hiểu Huyền không lên tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm bụng Diệp Thanh Linh hơi hơi nhô lên.

Giai Tinh nhìn mắt Diệp Thanh Linh, cười nói: "Chị dâu đã mang thai mấy tháng rồi!"

"Ừ." Thượng Quan Sở lại hừ nhẹ một tiếng, xem như trả lời.

"Nghe nói là con trai, anh hẳn là cao hứng đến chết rồi đi!" Giai Tinh tuy về mặt ý cười, nhưng ngữ khí lại mang theo một chút vị chua.

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở vẫn không có ngừng đầu liếc mắt nhìn Giai Tinh cùng Dịch Hiểu Huyền một cái, chẳng qua vừa nói đến vợ yêu mang thai, tâm tình của anh cũng rất tốt.

Lúc này Đường Từ đến, Trương Đình Đình dẫn mọi người gặp mặt làm quen với nhau, Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở đều gặp qua Đường Từ, liền gật đầu với nhau, xem như chào hỏi.

Bà nội Dịch vừa thấy Đường Từ đến liền kích động hỏi: "Đường tiên sinh, mẹ cậu đâu?"

"Mẹ hôm nay thân thể không khoẻ, cho nên không có tới." Đường Từ vĩnh viễn đều là tươi cười sáng lạn kia, nhìn xem khiến cho người ta thất thần.

"Không có tới?" Bà nội Dịch về mặt thất vọng, vốn dĩ tưởng rằng hôm nay có thể nhìn thấy, vốn dĩ tưởng rằng bà nội Kim có thể giúp bà chứng minh bà không có nhận sai, một câu không có tới này, khiến mọi hy vọng của bà nháy mắt tan biến. Trong nháy mắt, bà nội Dịch cả người giống như già đi mười tuổi.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh cũng không phải là người thích bắt chuyện với người khác. Không nói chuyện với Đường Từ bao nhiêu. Nhạc Nhạc thấy về mặt thất vọng của bà nội Dịch, cười nói: "Đường tiên sinh, mời ngồi."

Đường Từ rất lễ phép ngồi xuống, nói: "Vị này là bạn tốt của tiểu thư Trương Nhạc Nhạc đi!"

"Chúng ta đã gặp qua, lần trước cậu cứu Đình Đình, chúng tôi còn chưa có cảm tạ cậu đâu?" Nhạc Nhạc về mặt ý cười, nụ cười kia đẹp đến làm cho hoa đều nhạt màu.

"Giờ tay giúp đỡ mà thôi, lại nói tôi còn làm quen với một người bạn tốt như Đình Đình." Đường Từ cười nói.

"Mọi người thật sự duyên, nghe Đình Đình nói, bà nội còn nhận sai mẹ Đường tiên sinh thành con gái của bà." Nhạc Nhạc về mặt cười, mỗi một câu nói đều có dụng ý khác.

"Đúng a, thật sự là quá khéo." Đường Từ mỉm cười nói.

Nhạc Nhạc lại nói: "Vừa mới nghe Đường tiên sinh nói đi bị bệnh." Nhạc Nhạc nói xong nhìn Đình Đình, nói: "Đình Đình, ngày nào đó đi thăm một chút đây!"

"Ừ." Trương Đình Đình gật đầu.

Đường Từ nghe xong, cười nói: "Rất hoan nghênh Đình Đình đến nhà của anh làm khách, chẳng qua mẹ anh chỉ là cảm sốt bình thường thôi, qua hai ngày sẽ tốt."

"A..." Nhạc Nhạc ý vị thâm trường nhìn Đường Từ.

Đúng lúc này, Diệp Thanh Linh đứng dậy đi toilet.

"Đi toilet sao? Anh cùng em." Thượng Quan Sở cười kéo tay Diệp Thanh Linh.

"Được." Diệp Thanh Linh cười nói.

Giai Tinh lại cười nói: "Anh, em đi cùng chị dâu đi cho!"

"Không cần." Thượng Quan Sở lạnh nghiêm mặt cự tuyệt.

"Đi toilet nữ, Tiểu Bò Đào cùng không tốt, bà thấy vấn đề Giai Tình cùng đi đi!" Bà nội Kim cười nói.

Trương Đình Đình thấy hành động khác thường như vậy của Giai Tình, không quá yên tâm, liền đứng dậy nói: "Vẫn là để tôi đi cùng Thanh Linh đi!"

"Không cần." Thượng Quan Sở cười cự tuyệt. Cho dù là Đình Đình đi cùng anh cũng không quá yên tâm, giống như lần trước đi toilet ở thành phố S gặp gỡ Hà Phong, nếu không phải Mễ Lam Nhi thân thủ nhanh nhẹn, không chừng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Thấy Thượng Quan Sở cự tuyệt, mọi người cũng không nói gì nữa. Giai Tình cùng Dịch Hiểu Huyền nhìn mắt nhau xong, lạnh lùng nhìn chăm chăm bóng dáng Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh đối với Thượng Quan Sở cùng đi toilet cũng không có cảm thấy chỗ nào không ổn, mà lúc cô đến cửa toilet, liền cảm thấy có gì không đúng.

Thượng Quan Sở nhìn toilet nữ, thân nhiên phân phó A Phú bên người, "Mang người vào bên trong lau chùi sạch sẽ."

A Phú nghe xong, cả người ngốc lảng, líu nhíu nói, "Thiếu gia Sở, này... Này muốn lau chùi như thế nào?" Muốn anh một người đàn ông to lớn đi vào toilet nữ mời người ta đi ra, này thật sự là quá khó khăn cho anh.

"Muốn tôi chỉ cho cậu?" Thượng Quan Sở không nặn không nhặt hỏi.

"Không... Không cần, chẳng qua... Việc này..." A Phú lắp bắp nói, "Thiếu gia Sở, đây là toilet nữ."

"Đúng vậy." Thượng Quan Sở vẫn bộ dáng phó gió thoảng mây trời kia.

"Tôi là đàn ông." A Phú mặt mày nhẫn lại cứng điệu.

"Tôi biết." Thượng Quan Sở nói.

Biết còn để anh tiến vào toilet nữ, A Phú không nói gì nhìn trời, cũng không thể không chấp hành mệnh lệnh.

A Phú đi vào toilet nữ, bên trong nhất thời sôi trào lên, chỉ nghe bên trong tiếng thét chói tai liên tục, tiếp theo tất cả mọi người từ trong toilet vọt ra, đuổi theo A Phú kêu lưu manh.

Mà Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh nhìn A Phú ôm đầu chạy trốn, hai người đều tươi cười đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: đột nhiên mất tích

Lúc toilet không còn bóng người, Thượng Quan Sở cười tủm tỉm nói: "Vợ, mời!"

"Ừm!" Diệp Thanh Linh thân nhiên gật đầu, khoe miệng không khỏi cong lên.

Anh chậm rãi đi theo sau cô, đi tới cửa toilet, cô dừng bước, nói: "Toilet nam bên trái."

"Anh không đi vệ sinh." Thượng Quan Sở cười nhìn cô nói.

Đã không đi vệ sinh còn tiến vào toilet làm chi? Diệp Thanh Linh nháy mắt nhìn anh, nói: "Em không muốn người khác nhìn em đi toilet."

Thượng Quan Sở thật sự đồng ý gật đầu, nói: "Cho nên anh đã đuổi hết những người trong này ra."

Anh rõ ràng nghe hiểu ý cô, lại cố tình làm bộ như không hiểu. Diệp Thanh Linh xem như hiểu rõ anh muốn làm cái gì, cười nói: "Mục tiêu của bọn họ là anh, không phải em."

"Nhưng họ Thượng Quan trong bụng em." Thượng Quan Sở nói xong túm cô vào toilet.

Diệp Thanh Linh bất đắc dĩ nhìn anh một cái, đóng cửa WC lại.

Thượng Quan Sở chờ ngay tại ngoài cửa, bởi vì nhiều người đến tham gia hôn lễ lắm, anh lo lắng, cho dù là vào WC, anh cũng không muốn rời nửa bước

đi theo.

Bên ngoài có hai anh em trong bang Sở ngăn người bên ngoài vào toilet, chờ đến khi Diệp Thanh Linh đi vệ sinh rửa tay xong ra ngoài, nhìn thấy mười mấy người phụ ở bên ngoài chờ đợi sốt ruột. Nhìn động tác chầm chậm của Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, mỗi cái ánh mắt đều tràn ngập mùi thuốc súng.

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh tự động xem nhẹ ánh mắt bất mãn của mọi người, chậm rãi đi về phía trước.

Lúc này, hôn lễ bắt đầu, chỉ nghe thanh âm người chủ trì vang lên. Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn về phía đài tổ chức cử hành hôn lễ.

Đột nhiên, một đứa nhỏ năm sáu tuổi vội vã chạy ầm về phía Diệp Thanh Linh, ngay lúc đứa nhỏ sắp đụng vào bụng Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở ôm lấy Diệp Thanh Linh né tránh. Đứa nhỏ không có đụng vào người, nên bước chân không ổn, đứa nhỏ ngã về phía trước.

Ngay lúc đứa nhỏ sắp ngã trên mặt đất Tô Phi giữ chặt quần áo đứa nhỏ, tay hơi dùng sức một chút, đứa nhỏ liền đứng thẳng người lại.

Thượng Quan Sở không có nghĩ nhiều, ôm lấy Diệp Thanh Linh trở lại chỗ ngồi, nói: "Thanh Linh không có việc gì chứ! Có chỗ nào không khoẻ không?"

"Không sao." Diệp Thanh Linh mỉm cười nói.

Hôn lễ bắt đầu, mọi người đều chú ý hôn lễ. Mà Thượng Quan Sở lại vô tâm liếc mắt nhìn hôn lễ một cái, nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Thanh Linh. Lúc lâu sau nhỏ giọng ở cô bên tai nói: "Chúng ta về nhà đi!" Không phải hẳn không muốn tham gia hết hôn lễ Mễ Lam Nhi, mà là anh lo lắng tiếp tục lưu lại sẽ xảy ra việc.

"Được." Diệp Thanh Linh nói xong, nói với Trương Đình Đình bên người mấy câu liền đứng dậy rời đi.

Thượng Quan Sở rời đi, Tô Phi Ngô Văn kêu mười mấy tên thuộc hạ cùng nhau phụ trách bảo vệ bọn họ về nhà. A Phú, Từ Ngôn phụ trách an toàn hiện trường hôn lễ.

"Yêu nghiệt, anh suy nghĩ nhiều! Đâu có xảy ra chuyện, sao chúng ta lại không quá an toàn phải về nhà chứ?" Bởi vì không có tham gia hết hôn lễ Mễ Lam Nhi, Nhạc Nhạc vừa về tới nhà đã bắt đầu báo oán.

"Đề nghị vạn nhất mà thôi." Thượng Quan Sở thản nhiên trả lời.

Diệp Thanh Linh không dị nghị với việc không tham gia hết hôn lễ Mễ Lam Nhi, cười nói với Nhạc Nhạc: "Bây giờ đi cũng không muộn."

Nhạc Nhạc lười biếng dựa trên sofa, nói: "Không đi."

Thượng Quan Sở liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, ngồi xuống cùng Diệp Thanh Linh, tùy tay cầm báo chí xem. Trên báo, viết tin tức ông Nghiêm thành phố B, thản nhiên hỏi, "Có manh mối về con trai ông Nghiêm rồi sao?"

"Không có." Tô Phi về mặt nghiêm túc nói.

"Tôi đã nói là tìm kim đáy biển, các người còn không tin, " Nhạc Nhạc một vẻ mặt xem náo nhiệt.

Thượng Quan Sở không khỏi trắng mắt liếc Nhạc Nhạc, tiếp tục nói: "Tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm được mới thôi." Đây là chuyện anh đã đáp ứng ông Nghiêm, anh nhất định sẽ làm được.

"Ông Nghiêm chỉ ở tại Thành phố A cùng thành phố B, không bằng thu nhỏ lại phạm vi thử xem." Diệp Thanh Linh tùy ý mở ti vi, thản nhiên cung cấp ý kiến.

Thượng Quan Sở nghe xong, nghĩ nghĩ, nói: "Liên theo lời Thanh Linh nói xử lý đi!"

"Vâng." Tô Phi đáp lời rồi đi.

Vừa nói đến ông Nghiêm, Nhạc Nhạc đã nghĩ đến Phác Dững, thuận tiện nói: "Phác Dững căn bản là không có giá trị lợi dụng, người Khiếu Nam kia vẫn không có xuất hiện, Phác Dững có lẽ bị Nam vứt bỏ."

"Chúng tôi vẫn luôn an bài người giám sát Phác Dững, có thể là do chúng ta, Nam không dám xuất hiện?" Ngô Văn bình tĩnh phân tích.

Thượng Quan Sở dừng lật xem báo chí, nói: "Đã như vậy, liền lưu lại hai người sắp xếp bên cạnh Phác Dững, những người còn lại giám thị hẳn bỏ đi!" Cũng đã mấy tháng, một chút tin tức cũng không có, vậy bọn họ chỉ có thể thả lỏng giám sát, có thể sẽ có tiền triển.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở ở ngăn người trong thư phòng một chút, đợi đến buổi tối, A Phú Từ Ngôn cùng anh em khác mỗi người đều quay về. Hôn lễ Mễ Lam Nhi tiến hành thập phần thuận lợi.

Từ Ngôn vừa về liền bẩm báo với Thượng Quan Sở, "Thiếu gia Sở, hôn lễ tiến hành rất thuận lợi."

"Dịch Hiểu Huyền cùng Giai Tinh như thế nào?" Thượng Quan Sở hỏi.

"Dịch Hiểu Huyền cùng Giai Tinh cũng không có gì khác thường." Từ Ngôn là tiến hành giám sát toàn bộ hội trường hôn lễ, đối mỗi người ở đó đều rất rõ ràng.

"Vậy hẳn thì sao?" Thượng Quan Sở nhăn mày hỏi.

"Không có phát hiện gì." Từ Ngôn nói.

Diệp Thanh Linh vốn đang đọc sách, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Từ Ngôn, nói: "Đường Từ thì sao?"

"Đường Từ?" Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh, khóe miệng đột nhiên cong lên.

"Đường Từ cũng không khác thường, chẳng qua trên đường có nói chuyện cùng Dịch Hiểu Huyền, lúc đó Trương Đình Đình cũng ở bên cạnh." Từ Ngôn cũng không cảm thấy Đường Từ có cái gì không bình thường, lại nói lúc còn ở thị trấn S, người ta còn cứu Trương Đình Đình, nói thế nào cũng là bạn không phải địch.

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nhìn nhau cười, tựa hồ hiểu rõ cái gì. Từ Ngôn nhìn xem một đầu mờ mịt, nói: "Thiếu gia Sở, không có việc gì tôi lui xuống trước."

"Ừ!" Thượng Quan Sở thần nhiên gật đầu, Từ Ngôn nhận được sự chấp thuận liền rời đi.

Tám giờ đêm, Mễ Lam Nhi đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật gọi điện thoại báo bình an.

Nhận được điện thoại Mễ Lam Nhi, Diệp Thanh Linh cũng coi như yên lòng.

Sáng ngày hôm sau, cô cứ theo thường lệ thức dậy rất sớm, đi vào vườn rau tưới nước. Vừa tưới nước xong, điện thoại Thượng Quan Sở liền vang lên, người gọi điện thoại dĩ nhiên là Tiền Nguyên.

Nhìn Thượng Quan Sở nghe điện thoại xong sắc mặt khê biến, Diệp Thanh Linh chỉ biết đã xảy ra chuyện, hỏi: "Tiền Nguyên có việc?"

"Mễ Lam Nhi mất tích." Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

"Cái gì?" Nghe tin tức như thế, Diệp Thanh Linh không bao giờ bình tĩnh nữa, nói: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Tiền Nguyên tỉnh lại không thấy Mễ Lam Nhi, tìm thế nào cũng không ra, Mễ Lam Nhi đến điện thoại cũng không cầm theo, bước đầu suy đoán, có thể là bị người ta trói đi rồi." Thượng Quan Sở thập phần bình tĩnh nói.

"Bị trói đi rồi?" Diệp Thanh Linh sắc mặt nhất thời tái nhợt, khó trách ngày hôm qua không có việc gì phát sinh, thì ra mục tiêu đối thủ là Mễ Lam Nhi. Nhưng mà Mễ Lam Nhi không có cừ oán với ai, không có khả năng bị bắt cóc. Như vậy bọn cướp định là hướng về phía Thượng Quan Sở.

Lúc này điện thoại lại vang lên, Thượng Quan Sở rất nhanh tiếp, "Alo."

Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm Tiền Nguyên, "Lam Nhi bị người bắt đi rồi, tôi vừa lấy được một bức thư vô danh, yêu cầu thiếu gia Sở cùng tiểu thư Diệp đến sơn trang Dương Danh gặp mặt."

Thượng Quan Sở chỉ biết bắt cóc Mễ Lam Nhi người là hướng về anh mà đến, nhưng vừa nghĩ đến đối phương chỉ tên nói họ yêu cầu gặp Diệp Thanh Linh, tìm Thượng Quan Sở liền co thành một đoàn, cảm thấy sự việc xảy ra không đơn giản, buông điện thoại, nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Bọn cướp yêu cầu chúng ta đến sơn trang Dương Danh gặp mặt."

"Chúng ta?" Diệp Thanh Linh biết Thượng Quan Sở đang lo lắng cái gì, kéo ra một nụ cười, nói: "Không sao, chúng ta đi!"

"Nhưng em đang có thai, đối phương có yêu cầu như vậy, chúng ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm, Thanh Linh vẫn nên dừng đi." Thượng Quan Sở không quá đồng ý mang Diệp Thanh Linh đi.

"Đối phương đã yêu cầu như vậy, anh đi một mình, nhất định sẽ không gặp được Mễ Lam Nhi." Đừng nói cứu người, chỉ sợ đối phương cho rằng bọn họ không giữ lời giết con tin thì phiền toái. Mễ Lam Nhi vì bọn họ lần lượt lâm vào nguy hiểm, cô không thể để Mễ Lam Nhi gặp chuyện không may.

Thượng Quan Sở nhìn vẻ mặt kiên định của Diệp Thanh Linh, không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Ngày mai chúng ta đi, anh đi sắp xếp trước một chút." Diệp Thanh Linh đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, bình tĩnh đến khác thường.

"Được." Thượng Quan Sở biết dụng ý của Diệp Thanh Linh, không nhiều lời nữa.

Buổi trưa, Tiền Nguyên một thân mồ hôi trở lại nhà họ Diệp, ngồi ở trong phòng khách, ánh mắt hoen đỏ, nhìn chằm chằm Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không nói lời nào. Chỉ lấy ra một điều thuốc, hút một hơi lại một hơi.

Nhạc Nhạc thấy thế, liền tiến lên an ủi: "Tiền Nguyên đừng lo lắng, Mễ Lam Nhi không có việc gì." Nhạc Nhạc vừa nói vừa dụi tắt điều thuốc trong tay

Tiền Nguyên.

Tiền Nguyên lạnh lùng nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Không phải vợ anh, anh đương nhiên không lo."

Nhạc Nhạc giật mình, nhìn về phía Diệp Thanh Linh, biết Tiền Nguyên lời này là nói cho Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở nghe, xấu hổ cười nói: "Thanh Linh không lập tức đi đến son trang Dương Danh là có dự tính."

"Tính cái gì?" Tiền Nguyên lạnh lùng cười, nhìn chằm chằm Thượng Quan Sở hừ lạnh một tiếng.

"Chỉ cần tôi không sao, Mễ Lam Nhi sẽ không có việc gì." Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

Diệp Thanh Linh biết Mễ Lam Nhi bị trời đá kích rất lớn đối với Tiền Nguyên, cũng không so đo thái độ lạnh lùng cứng rắn của Tiền Nguyên lúc này, nói: "Mục tiêu của bọn họ là chúng tôi, không phải Mễ Lam Nhi."

Tiền Nguyên ngơ ngác nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở thật lâu, nói: "Ngày mai tôi cùng mọi người đi."

"Được." Diệp Thanh Linh một ngụm đáp ứng.

Thượng Quan Sở nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Diệp Thanh Linh, Mặt mày nhẵn thành một đoàn, nói: "Thanh Linh, em đừng đi, hết thấy đều an bài tốt lắm, chúng tôi nhất định có thể cứu Mễ Lam Nhi."

Nghe xong lời Thượng Quan Sở nói, Tiền Nguyên lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Thượng Quan Sở một cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Vợ anh cũng nguy hiểm."

Diệp Thanh Linh quét mắt liếc Tiền Nguyên một cái, nói: "Yên tâm đi! Tôi không sao." Tuy rằng lần này đến son trang Dương Danh không biết kết quả như thế nào, cô nhất định sẽ không để chính mình gặp chuyện không may.

Tô Phi phái người đi thăm dò tình huống son trang Dương Danh, thì ra này son trang Dương Danh là nông trang nổi danh nhất trên núi Dương Danh ngoại ô Thành phố A, kinh doanh là một đôi vợ chồng hơn năm mươi tuổi, đều là nông dân địa phương chất phác, đều không có lui tới với thế lực hắc đạo gì. Bọn cướp vì cái gì lựa chọn ở nơi này gặp Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, là điều khiến mọi người nghĩ không ra nhất.

Tô Phi trước tiên sắp xếp người mai phục ở mỗi ngã đường trên núi Dương Danh, chỉ cần nhìn thấy bọn cướp sẽ lập tức ra tay, nhưng một đêm trôi qua, thuộc hạ lại không nhận được một chút tin tức. Về phần Mễ Lam Nhi cùng bọn cướp có thật sự ở trong son trang Dương Danh hay không cũng không thể biết được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thanh Linh mất tích, thiếu gia Sở điên cuồng tìm kiếm

Sáng hôm sau, Tiền Nguyên vội vã gõ cửa Thượng Quan Sở.

Trong con mắt Tiền Nguyên đều là tơ máu, nhìn Thượng Quan Sở nói: "Bọn cướp gọi điện thoại đến, nói hôm nay không thấy các người đến son trang Dương Danh, bọn họ sẽ giết con tin."

"Chúng ta xuất phát." Diệp Thanh Linh một thân trang phục phụ nữ có thai đi ra, thần sắc thập phần bình tĩnh.

Thượng Quan Sở sợ gặp chuyện không may, dẫn theo mấy chục anh em cùng nhau đi đến, đoàn người hơn mười chiếc xe, đội hình tương đối hùng hậu.

Chạy ba giờ xe mới đến son trang Dương Danh, trong son trang cũng không có đặc biệt, chỉ là gia đình nông dân bình thường, người đến đó chơi cũng rất ít. Bọn họ vừa đến, vốn không có nhìn thấy một ai giống như bọn cướp, chỉ có người phục vụ đi ra đón chào.

Bình tĩnh như vậy khiến tâm lý Thượng Quan Sở cảm thấy bất an. Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng cầm tay hắn, nói: "Không có gì."

"Ừ!" Thượng Quan Sở cười nhẹ, dắt Diệp Thanh Linh tiến vào son trang Dương Danh. Người phục vụ rất nhiệt tình rót trà cho bọn họ, còn hỏi bọn họ có cần gì không, mặt khác còn giới thiệu thắng cảnh có thể tham quan ở núi Dương Danh. Bởi vì khát nước, Diệp Thanh Linh tùy ý bưng trà lên uống hai ngụm, nhận được từ người phục vụ son trang chuẩn bị mang đến.

Di động Tiền Nguyên lại vang lên, tất nhiên là thanh âm Mễ Lam Nhi, "Tiền Nguyên, em không sao, bọn họ không biết vì sao, thả em đi."

"Em đang ở đâu?" Tiền Nguyên nghe xong nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh.

"Em ở khách sạn chúng ta hưởng tuần trăng mật." Mễ Lam Nhi nói.

"Được, được, anh lập tức tới đón em." Tiền Nguyên sau khi nói xong tắt điện thoại, tiếp theo báo lại tình huống của Mễ Lam Nhi cho Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở nghi hoặc cực kỳ, nói: "Thanh Linh, chẳng lẽ chúng ta bị lừa giỡn?"

"Em cũng nghĩ vậy." Chẳng qua chung quy cô cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, nhưng Mễ Lam Nhi cũng không làm sao, vậy bọn cướp muốn bọn họ đến sơn trang Dương Danh làm cái gì? Lại có mục đích gì chứ?

"Đi thôi! Chúng ta trở về." Thượng Quan Sở nâng Diệp Thanh Linh dậy ra sơn trang.

Nhạc Nhạc đi theo sau bọn họ, nói: "Tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, mục đích bọn họ bắt Mễ Lam Nhi là mời chúng ta đến sơn trang Dương Danh, như vậy nơi này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện."

Thượng Quan Sở cũng biết sự việc không đơn giản, nhưng bọn họ cũng không có cách nào, chỉ có thể rời khỏi về nhà, chỉ cần Mễ Lam Nhi không có việc gì là được.

"Chúng ta vẫn nên nhanh rời đi!" Thượng Quan Sở nói xong rất nhanh ngồi vào xe, đoàn người lái xe xuống núi.

Xe chạy nhiều giờ, cũng không có gì khác thường, mọi người nghi hoặc càng lúc càng lớn, cũng bắt đầu chậm rãi buông lỏng cảnh giác.

Lúc lái xe quan một trấn nhỏ, Diệp Thanh Linh bỗng nhiên thấy đau bụng, đỏ mặt nói: "Ở đâu có WC, em muốn đi WC."

Thượng Quan Sở hỏi Tô Phi, nhận được kết là phía trước trăm mét có vệ sinh công cộng, bên cạnh chợ của thị trấn. Vừa đến bên ngoài vệ sinh công cộng, Thượng Quan Sở đã xuống xe đi theo Diệp Thanh Linh một đoạn, Tô Phi cùng vài tên thuộc hạ cũng đi theo bảo hộ, tại nơi nhiều dạng người ẩm ỉ này, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Thượng Quan Sở vốn muốn cho thuộc hạ mời hết người trong toilet ra, nhưng lần này A Phú cùng vài anh em khác vừa đứng đứng bên ngoài phòng vệ sinh, đã có vài bà cụ cãi nhau nói: "Tránh ra, tránh ra, đây là nữ WC, tránh ra."

Thượng Quan Sở không lên tiếng, A Phú tất nhiên chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh, nhưng bà cụ này cũng không dễ đuổi, một đám hung dữ nói: "Các người muốn xem bà cụ đi WC sao? Đến đây, tiến vào xem đi!" Một bà cụ nói xong liền đưa tay túm lấy A Phú.

A Phú nghiêng người né tránh tay của bà cụ, trừng mắt nhìn bà cụ nói: "phu nhân nhà chúng tôi muốn vào toilet, mời các người tạm thời đừng vào."

Một bà cụ đang muốn vào toilet nghe xong, khinh thường liếc mắt nhìn Diệp Thanh Linh một cái, nói: "là vị phu nhân nào quan trọng vậy, chúng tôi đây là người ở địa phương nghèo, tôi thấy phu nhân các người vẫn nên đến chỗ khác thì hơn!"

Diệp Thanh Linh thật sự không nhịn được, nói với Thượng Quan Sở: "Không sao, trong WC sẽ không gặp chuyện không may, các người ngay tại bên ngoài chờ đi!" Cô giống như bị tiêu chảy, nói thêm gì nữa, có thể cô sẽ không nhịn được đi ngoài trong quần dài.

Nhìn bộ dáng rúng động của Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở chỉ có thể đáp ứng, "Được rồi! Chẳng qua em phải cẩn thận chút, nếu có chuyện gì, thì kêu lớn lên." Hắn chung quy không thể để Thanh Linh thật sự đi ngoài trong quần dài a! Tuy rằng lo lắng, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Diệp Thanh Linh vội vã tiến vào WC, vừa giải quyết xong, lúc trở ra, lại đột nhiên bị người ở sau lưng đánh hôn mê. Người nọ đánh ngất Diệp Thanh Linh, ôm lấy cô từ cửa sau WC rời đi.

Bọn Thượng Quan Sở đợi hơn mười phút cũng không thấy Diệp Thanh Linh đi ra, đều nóng nảy.

"Yêu nghiệt, Thanh Linh sẽ không gặp chuyện không may chứ!" Nhạc Nhạc nói xong, cũng không quản là nữ WC, thẳng tắp vọt vào WC.

Thượng Quan Sở sớm chờ không còn kiên nhẫn, cũng đi theo vọt vào WC, trong WC nhất thời vang lên một khối tiếng thét chói tai. Nhưng chỉ không thấy thân ảnh Diệp Thanh Linh, lúc này Thượng Quan Sở mới nhìn thấy, ở góc tối có một cánh cửa nhỏ, tiếp theo liền đuổi theo, không thấy bóng Diệp Thanh Linh ở đâu, Diệp Thanh Linh cứ như vậy biến mất trước mắt anh.

Thượng Quan Sở lập tức cho người tìm kiếm, mấy chục thuộc hạ bắt đầu tìm kiếm trong trấn nhỏ này, nhưng một giờ trôi qua, một chút tin tức cũng không có.

Tô Phi Ngộ Vân phái người điều tra xe cộ ra vào trấn nhỏ này, nhưng một chút thu hoạch cũng không có.

Thượng Quan Sở thù người, ánh mắt hồng hồng, không nói lời nào cũng không khóc.

Thượng Quan Sở phân phó anh em bang Sở bắt đầu tìm kiếm, cả Thành phố A cao thấp ồn ào huyền ảo, hai giới thương chính cũng không được yên lòng. Ngày Diệp Thanh Linh biến mất, đến cảnh sát cũng đi theo tìm Diệp Thanh Linh đầy đường. Nhưng Diệp Thanh Linh giống như bốc hơi khỏi nhân gian, sống không thấy người, chết không thấy xác. Diệp Thanh Linh cứ như vậy biến mất ở trấn nhỏ kia.

Lúc Diệp Thanh Linh tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Diệp Thanh Linh mở mắt ra, nâng tay xoa xoa huyết thái dương thoáng đau. Ánh mặt trời chiếu vào phòng, khiến cô không mở mắt ra được. Chỉ thấy một cái người đàn ông tắm trong ánh mặt trời từ bên cửa sổ đi đến bên giường cô, "Tỉnh?" Người đàn ông trên mặt nở nụ cười thân thiện, khiến cho người ta cảm thấy giống như một trận gió xuân.

Diệp Thanh Linh giương mắt nhìn người đàn ông trước mắt, người này bộ dạng thật sự tuấn mỹ, không giống Tiền Nguyên lãnh khốc, cũng không yêu nghiệt giống như Thượng Quan Sở, lại càng không kiêu ngạo giống như Nhạc Nhạc. Đó là một người đàn ông như ánh mặt trời, làn da trắng gần như trong suốt, ánh mắt trong sáng không hề vẩn đục, thân người cao ít nhất 1m85, nhìn qua xinh đẹp nhưng không yêu mị, lại càng không thiếu khí chất đàn ông, hần tơi cười lại làm cho người ta có tâm tình cảm giác vui sướng.

Diệp Thanh Linh thân thiện nhìn người đàn ông, ngữ khí bình thản hỏi: "Là anh bắt tôi đến?"

"Đúng." Người đàn ông vẫn về mặt tươi cười, đánh giá Diệp Thanh Linh.

Nhận được đáp án như vậy, Diệp Thanh Linh vẫn về mặt đậm mặt, gió thoảng mây trôi nói: "Bao nhiêu tiền?"

Người đàn ông bị hỏi cực kỳ ngạc nhiên khó hiểu, một lúc sau mới phản ứng lại ý tứ của cô. Tận lực trả lại một tràng cười sáng sủa, nói: "Thu tiền." Cô nhất định là xem hần như bọn cướp sát thủ linh tinh gì đó đi!

Diệp Thanh Linh nhăn lại đôi mi thanh tú, ngữ khí bình thản như nước, "Anh là muốn mạng tôi, hay là tính mạng đứa nhỏ?" Cô nói xong, nhẹ tay vuốt ve bụng.

Nam tử chưa bao giờ gặp qua có người có thể nói đến cái chết nhẹ nhàng như vậy, tò mò nhìn chăm chăm Diệp Thanh Linh, nói: "Tôi không giết phụ nữ cùng trẻ em."

Diệp Thanh Linh nhún mày, nói: "Không giết? Anh chẳng lẽ muốn không công nuôi mẹ con chúng tôi?"

Nghe giọng điệu của cô, giống như hần không có việc gì mà kiếm chuyện, người đàn ông không khỏi nhăn mi, nói: "Nếu tôi nói đúng thì sao?"

Diệp Thanh Linh nghe xong, giãn mày cười nói: "Cảm ơn!"

Người đàn ông nhìn nụ cười của cô, không khỏi ngẩn người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần nói: "Cảm ơn tôi cái gì?"

Diệp Thanh Linh không đáp hồi lại, "Anh thiếu tiền sao?"

Đối với vấn đề của cô, người đàn ông rất tăng thêm cho cô vài cái xem thường, hần đã nói bắt cô, hần không thu tiền, thì vì sao mà thiếu tiền chứ? Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hần lại cười trả lời vấn đề của cô, "Tôi không thiếu tiền."

Diệp Thanh Linh gật gật đầu, thân thiện lại nói: "Anh thiếu phụ nữ?"

"Ách..." Người đàn ông lẳng lẳng nhìn cô, lập tức cười nói: "Tôi không thích phụ nữ nói nhiều." Hần cho tới bây giờ sẽ không nghĩ sẽ tìm một người phụ nữ đi vào cuộc sống của hần, so với nói hần không thích, không bằng nói hần chán ghét cảm giác có phụ nữ nói không ngừng bên cạnh suốt ngày.

"A! Thì ra như vậy." Diệp Thanh Linh về mặt hiểu rõ, nói: "Anh thích đàn ông?"

"Không phải." Này suy luận từ đâu ra vậy, hần là không thích phụ nữ nói nhiều, nhưng cũng không đến mức đồng tính luyến ái a! Cũng không biết người phụ nữ này suy nghĩ bậy bạ cái gì.

Hần không biết rốt cuộc cô muốn nói gì? Nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, nói: "Tôi bắt cô tới đây toàn hoàn là vì một người, tôi sẽ không giết cô, nhưng cô cũng không thể rời khỏi nơi này. Đây là hứa hẹn tôi đối với người bạn kia."

Diệp Thanh Linh xem như hiểu rõ mục đích của người đàn ông này, nói: "Bạn anh là muốn tôi mất tích?"

"Có thể nói như vậy." Kỳ thật bạn hần là muốn cô chết, nhưng hần không giết nữ nhân, lại càng không giết phụ nữ có thai, bởi vậy cô có thể sống sót rất tốt.

Diệp Thanh Linh nhìn nhìn bên ngoài, thân thiện hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Thị trấn B." Người đàn ông cười trả lời.

Diệp Thanh Linh biết cô hỏi lại, hần cũng không nói vị trí cụ thể cho, liền không hỏi nữa. Chỉ là nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ nói: "Tôi có thể đi ra ngoài đi một chút sao?"

"Có thể." Người đàn ông vẫn về mặt tươi cười, nụ cười kia khiến trong lòng Diệp Thanh Linh nhất thời cảm thấy thư sướng.

Diệp Thanh Linh đứng dậy ra ngoài, nhìn nhìn địa hình, thì ra nơi này là một cái khe suối, bốn phía đều là núi, với bộ dáng phụng phệ của cô bây giờ, nếu không có người giúp cô, căn bản không có khả năng đi ra ngoài. Hơn nữa con đường duy nhất rời núi đều có người trông giữ.

Người đàn ông vẫn đi theo sau Diệp Thanh Linh, nhìn cô đi dạo một vòng, nói: "Cô đừng nghĩ rời khỏi đây, dù có đi ra khỏi nơi này, cô cũng không có biện pháp tìm được đường rời núi."

Theo lời người đàn ông nói, Diệp Thanh Linh biết hẳn nói đều là sự thật, bây giờ cô lại đang có thai, vì đứa bé, cô cũng không dám chạy trốn một mình.

Diệp Thanh Linh nhìn nhìn quần áo trên người mình, nhếch mày nói: "Có quần áo không?"

"Có." Người đàn ông nói xong mang cô vào phòng cô đang ở, chỉ vào tủ quần áo nói: "Nhìn xem có đủ hay không?"

Diệp Thanh Linh mở tủ quần áo ra nhìn các loại trang phục của phụ nữ có thai tràn đầy tủ quần, nói: "Đến cái này cũng chuẩn bị, xem ra anh rất rảnh rỗi muốn nuôi 2 mẹ con tôi."

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ cười nhìn cô.

Diệp Thanh Linh đi dạo một vòng xung quanh xong cảm thấy có chút mệt, nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi một chút."

Nam tử thấu tình đạt lý đi ra, đến khi hẳn đi đến trước cửa, Diệp Thanh Linh đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói: "Anh có thể giúp tôi một cái việc hay không?"

Người đàn ông dừng một chút, nói: "Nói đi!"

"Tôi nghĩ viết tin về nhà báo bình an." Diệp Thanh Linh biết của cô yêu cầu có chút quá mức, nhưng là cô không muốn bởi vì cô đột nhiên mất tích, mà khiến Thượng Quan Sở thương tâm. Cũng không thể để Má Trương cùng Đình Đình lo lắng cho cô.

Người đàn ông nghĩ nghĩ, nói: "Được, cô viết xong đưa cho tôi là được. Chẳng qua cô không thể viết cô ở thị trấn B, cũng không thể viết chỗ này, thư của cô tôi sẽ kiểm tra, không hợp cách, tôi sẽ không giúp cô gửi đến tay người nhà cô."

"Hiểu rõ." Diệp Thanh Linh hiểu rõ lời nói của người đàn ông, cô cũng không mạo hiểm nói lộ ra cái gì. Bây giờ sống chết của cô nằm trong tay người này, cô chỉ mong định kỳ báo bình an cho người nhà là tốt rồi.

Thượng Quan Sở nhận được thư báo bình an của Diệp Thanh Linh đã là nửa tháng sau, cầm thư Diệp Thanh Linh tự tay viết, hẳn kích động đến tay chân run run.

Nhạc Nhạc thấy Thượng Quan Sở run run, một phen đoạt lấy thư, mở ra, đọc nói: "Không cần lo lắng, tôi tốt lắm."

Thượng Quan Sở cầm thư lại, nhìn thấy trong thư chỉ có vài chữ, rất thất vọng, nói: "Sao chỉ có vài chữ thế này? Thanh Linh phải nói ở nơi nào chứ? Vì sao em không nói chứ?"

Mễ Lam Nhi cũng cầm lấy thư xem, nhìn nội dung đơn giản trong thư, nói: "Có thể tiểu thư Diệp có chỗ khó khăn!" Cô thật sự bị người ta bắt đi, có thể viết thư trở về báo bình an đã tốt lắm rồi.

"Đúng a, dù sao Thanh Linh không có việc gì là tốt rồi." Nhạc Nhạc than thở nói, từ khi Thanh Linh mất tích tới nay, hẳn càng ngày càng nhàm chán, không có việc gì cả ngày thờ dài.

Thượng Quan Sở lấy lại thư, giống như bảo bối cất vào, nói với Tô Phi: "Đi thăm dò một chút địa chỉ gửi thư." Tuy rằng hẳn rất lo lắng cho Thanh Linh, nhưng hẳn không thể cứ như vậy ngã xuống, hẳn nhất định phải tìm được cô.

"Vâng." Tô Phi lo lắng nhìn Thượng Quan Sở. Sau khi tiểu thư Diệp mất tích, thiếu gia Sở nói rất ít, không khóc cũng không cười, như vậy thật sự là làm cho người ta lo lắng.

Mễ Lam Nhi nhìn bộ dáng Thượng Quan Sở, tâm tình cực kỳ khó chịu, nói: "Thiếu gia Sở, rất xin lỗi, nếu không phải vì tôi, tiểu thư Diệp sẽ không mất tích."

Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn Mễ Lam Nhi, nói: "Việc này không thể trách cô." Người bắt Thanh Linh đi giống như biết Thanh Linh sẽ vào WC ở trấn nhỏ kia, chỉ sợ đã sớm an bài rất tốt. Không phải bọn họ có thể tránh được.

Tiền Nguyên yên lặng kéo Mễ Lam Nhi vào trong lòng, Nhạc Nhạc nói: "Việc này không thể trách cô, này có thể là kiếp số của Thanh Linh đi! Thanh Linh cũng không có việc gì, chúng ta chỉ tạm thời không tìm thấy cô ấy thôi. Mễ Lam Nhi không cần tự trách như vậy."

Thượng Quan Sở nhìn Nhạc Nhạc, lại mở thư ra, nhìn xem, nói: "Thanh Linh nhất định sẽ thông qua thư nói cho chúng ta biết cô ở nơi nào mới đúng."

"Đúng a, Thanh Linh thông minh như vậy, dù cho người khác không cho cô viết nội dung gì, cô cũng có biện pháp đọc đáo của cô." Nhạc Nhạc cũng tán thành cách nói của Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở đọc lại nội dung trong thư một lần nữa, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra vài chữ này có chỗ nào đặc biệt.

Tô Phi phái người tra xét địa chỉ gửi thư, dĩ nhiên từ cái trấn nhỏ Diệp Thanh Linh mất tích gửi đến. Nhưng bọn họ đã tìm khắp trong ngoài cái trấn nhỏ đó, đều không có manh mối gì. Gia đình nông dân, cùng mỗi một ngọn núi trong trấn nhỏ kia bọn họ cũng tìm hết rồi, căn bản là không có nửa điểm manh mối.

Thượng Quan Sở biết trấn nhò kia căn bản không phải là địa chỉ gửi thư thật sự, liền phái người giám sát ở trấn nhò gửi thư kia, hy vọng có thể tìm ra nguồn gốc, tìm ra Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Đàn ông không được khóc

Diệp Thanh Linh đến khe núi này đã nửa tháng, biết tên kia là Lãnh Thần. Hết rồi cuộc làm việc gì, có thân phận gì, Diệp Thanh Linh không biết, cũng không ai dám nói cho cô.

Lãnh Thần hình như mỗi ngày đều rất rảnh, không có việc gì sẽ tìm Diệp Thanh Linh nói chuyện phiếm, có đôi khi còn có thể cùng Diệp Thanh Linh chơi cờ uống trà.

Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng đặt xuống một quân cờ, thản nhiên nói: "Anh không chán?."

Lãnh Thần vừa nghe, vẻ mặt thản nhiên tươi cười, nói: "Chỗ nào nhàm chán, vốn không có việc gì mà." Chẳng qua hắn thích cuộc sống như vậy.

Diệp Thanh Linh thản nhiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Lãnh Thần, nói: "Anh không nên gọi là Lãnh Thần."

Sao lại đột nhiên nói đến tên của hắn chứ, lời này đối đề cũng quá kỳ quái đi! Lãnh Thần ý cười càng đậm, ngẩng đầu nhìn mặt Diệp Thanh Linh, nói: "Vì sao?"

"Tươi cười như vậy không lạnh chút nào." Diệp Thanh Linh lại đặt xuống một quân cờ nói.

"Đang nói truyện cười sao? Chuyện cười này xác thực đủ lạnh." Lãnh Thần cười ha ha nói.

"Phải không?" Diệp Thanh Linh cũng vẻ mặt tươi cười, thản nhiên đặt xuống một quân cờ nói: "Anh thua."

Lãnh Thần cúi đầu nhìn ván cờ, một hồi lâu mới thở dài nói: "Khi nào thì mới có thể thắng cô một lần a!"

"Tôi nghĩ đời này cũng không thể." Diệp Thanh Linh tự tin cười nói.

"Không có khả năng." Lãnh Thần kiên định trả lời, hắn không tin hắn không thể thắng cô một lần.

Diệp Thanh Linh cười nhẹ, đứng dậy, nói: "Thư của tôi đã gửi sao?"

"Người nhà cô chắc đã nhận được." Lãnh Thần cúi đầu suy nghĩ ván cờ lúc trước, buột miệng trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Diệp Thanh Linh vẻ mặt ý cười, nhỏ giọng nói thầm.

Lãnh Thần tuy rằng cúi đầu không nhìn Diệp Thanh Linh, nhân nhả nói: "Nhận được tin, chồng cô chắc không buồn."

"Anh cũng không phải là anh ấy." Sao biết người ta có thương tâm hay không, cô không tin hắn là người yếu ớt như vậy.

"Nếu như tôi là anh ta, chắc sẽ bị chứng trầm cảm." Lãnh Thần cuối cùng là ngẩng đầu, nhìn mặt Diệp Thanh Linh.

"Vì sao?" Diệp Thanh Linh khó nhặn hỏi vì sao.

"Vợ mình khi không biết mặt, cô nói có thể hãm hại hay không?" Lãnh Thần vẻ mặt tươi cười, trong đó cũng có vài phần nghiêm túc.

Diệp Thanh Linh đối với cách nói Lãnh Thần từ chối cho ý kiến, nhưng cô tin tưởng Thượng Quan Sở sẽ không bởi vì của cô mất tích mà bị hội chứng trầm cảm gì đó, bây giờ anh hắn là đang cố gắng tìm manh mối mới đúng. Nghĩ như vậy, cô không tự giác trên mặt mang theo tươi cười thản nhiên, nói: "Anh ấy không yếu ớt như vậy." Yếu ớt cũng không phải là tính cách Thượng Quan Sở, cũng không phải tính cách Diệp Thanh Linh cô. Bọn họ đều đã tìm kiếm lý lẽ cùng thoải mái ở trong đường cùng.

Diệp Thanh Linh cười tự tin như vậy khiến Lãnh Thần nhìn xem mắt thần, không khỏi thở dài: "Cô rất lạc quan." Người phụ nữ này sẽ không sợ hắn không vui sẽ giết cô sao? Vì sao trong hoàn cảnh như vậy, cô còn có thể cười tự tin như vậy? Khó có thể nói là vì chồng của cô Thượng Quan Sở? Lãnh Thần nghĩ, trong ánh mắt lại xen lẫn một tia đồ kị chính hắn cũng không biết.

"Khóc sống, hay là cười sống, chỉ là một lựa chọn mà thôi." Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng khẽ động khóe môi, một chút ngoài ý muốn không ai muốn gặp phải, mà cô cũng không ngoại lệ.

Lãnh Thần lẳng lặng nhìn cô lúc lâu, nói: "Nếu như không phải bởi vì đáp ứng bạn tôi, tôi nghĩ tôi sẽ thả cô."

Diệp Thanh Linh cười nhẹ nói: "Nếu như không phải bởi vì anh trối tôi lại, tôi nghĩ chúng ta sẽ là bạn." Hấn và cô thật sự rất giống nhau, thích cuộc sống nhàn nhã, thích uống trà, thích chơi cờ.

Lãnh Thần tươi cười đầy mặt, nói: "Nếu như không phải bởi vì bạn tôi, tôi sẽ không quen cô." Đương nhiên cũng sẽ không có người cùng hấn uống trà chơi cờ.

"Nhưng mà không có nếu như." Diệp Thanh Linh nhìn phương xa, thản nhiên nói.

Nghe xong, Lãnh Thần không tự giác cười khở một chút. Đúng a, không có nếu như. Hấn cùng cô cũng sẽ không trở thành bạn, Lãnh Thần biết rất rõ.

Hôm nay, Diệp Thanh Linh viết xong bức thư thứ hai, đưa cho Lãnh Thần.

Lãnh Thần tùy tay nhận thư đặt ở trên bàn, vẻ mặt ý cười nói: "Nghe nói cô còn thích trồng rau, rất lâu trước kia tôi cũng thích nó, nhưng không ai nguyện ý cùng làm với tôi, bởi vậy buông tha cho." Lãnh Thần vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

Diệp Thanh Linh đi theo sau, đi vào một mảnh đất trống, thấy mấy ngày hôm trước vẫn là một thảm cỏ đại trải đầy, Diệp Thanh Linh không khỏi cười nói: "Mùa hạt giống rồi?"

"Mùa rồi." Lãnh Thần nói xong liền nắm lên một gói to ở trên mặt đất đặt trước mặt Diệp Thanh Linh, nói: "Cô xem loại nào dễ trồng, thì chọn loại đó đi!"

Diệp Thanh Linh nhìn hạt giống này, nghĩ đến bộ dáng Thượng Quan Sở kích động muốn cô chọn hạt giống, khóe miệng không khỏi cong lên. Diệp Thanh Linh tùy ý chọn chút hạt giống, nói: "Chọn những loại này đi!" Bây giờ sắp vào thu, loại rau không giống với các loại rau trước đây, đều là chút rau đưa thích hợp mùa thu.

Lãnh Thần nhìn nhìn hạt giống, cười nói: "Vậy thì chọn những loại đó đi! Để tôi đào hố, cô gieo hạt đi!" Lãnh Thần nói xong cầm cuốc đào mấy hố nhỏ.

Diệp Thanh Linh gieo hạt vào mấy hố nhỏ, đột nhiên nhớ đến lần trước trồng rau ở trong vườn nhà, nhớ đến bài về Nhạc Nhạc chê cười Ngô Vân cùng Thượng Quan Sở không khỏi nở nụ cười.

Lãnh Thần gặp Diệp Thanh Linh cười, tâm tình nhất thời tốt lên, vừa đào vừa hừ hừ hát.

Làm việc cả ngày trong vườn, cuối cùng bọn họ cũng gieo xong hạt giống xuống đất, tiếp theo lòng tràn đầy vui mừng chờ hạt giống nảy mầm lớn lên.

Lãnh Thần gieo trồng xong mới trở phòng ở, nhìn thấy thư trên bàn, mở ra xem, đọc thư cô viết không khỏi cười nói: "Không phải cô nói chồng cô không yếu ớt như vậy sao?"

"Anh họ Lãnh, vợ không thấy cũng không bị hội chứng trầm cảm, anh ấy họ Thượng Quan, khóc một chút cũng không phải không thể nào." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời.

Đối với của cô cách nói, hấn rất đồng ý, nhìn thư nghĩ nghĩ, cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, nhân tiện nói: "Ngày mai sẽ sai người gửi cho người nhà cô."

"Cám ơn." Diệp Thanh Linh vẻ mặt đậm đặc cảm ơn, giống như gửi thư đối cô mà nói không có gì vui vẻ.

Thượng Quan Sở lại nhận được thư, thì Diệp Thanh Linh đã mất tích một tháng rồi. Cầm thư, anh nhanh chóng mở ra, nhìn nội dung bên trong, không khỏi nhu mày.

Nhạc Nhạc nhìn biểu tình quái dị của Thượng Quan Sở, một phen đoạt lấy thư, thì thầm: "Là đàn ông không được khóc, em tốt lắm." Nhạc Nhạc đọc xong, không khỏi cười nói: "Không nghĩ tới yêu nghiệt ở trong mắt Thanh Linh là quý khóc nhè."

"Anh mới là quý khóc nhè." Thượng Quan Sở trắng mắt liếc Nhạc Nhạc một cái đoạt lại thư, nhìn hơn nửa ngày. Tuy rằng sau khi Thanh Linh mất tích anh rất khó quá, cũng rất nhớ. Thậm chí nhớ đến mức mỗi ngày anh đều ngủ không ngon, mỗi ngày đôi mắt luôn thâm quầng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nhưng anh không có chảy ra một giọt lệ, bởi vì hấn tin tưởng Thanh Linh không muốn nhìn anh khóc.

"Anh không phải là quý khóc nhè, vậy vì sao Thanh Linh bảo anh đừng khóc chứ?" Nhạc Nhạc căn bản không nhìn Thượng Quan Sở cãi lại, ở trong lòng anh Thanh Linh nói nhất định đều đúng.

"Chuyện này sao tôi biết được?" Chẳng qua anh luôn cảm thấy thư của Thanh Linh hấn là sẽ không đơn giản như vậy. Thượng Quan Sở nghĩ lấy ra thư nhận được vào tháng trước ở trong người, đặt hai phong thư lại gần nhau nghiên cứu.

Mẽ Lam Nhi Nhạc Nhạc đều sắp lại cùng nhau nghiên cứu, đều không nhìn ra hai phong thư này có cái gì khác biệt.

Nhạc Nhạc đột nhiên ý nghĩ kỳ lạ nói: "Không bằng chúng ta lấy nước thử xem."

Mễ Lam Nhi trắng mắt liếc Nhạc Nhạc một cái, nói: "Sao anh không lấy lửa thiêu luôn đi." Nghĩ đang diễn phim cổ trang sao! Cũng không nghĩ lại, Diệp tiểu thư là loại người nào, sao có thể làm loại chuyện này.

Nhạc Nhạc biết Mễ Lam Nhi cố tình nói móc, tùy ý tìm vị trí ngồi xuống, về mặt quanh co nhìn Mễ Lam Nhi.

Lúc này Chu Ngao theo Tiền Nguyên từ cửa bên của biệt thự đi vào phòng khách nhà họ Diệp, nhìn mọi người còn rất nghiêm túc nghiêm cứu gì đó, liền tò mò sáp lại nhìn nhìn. Nhìn trong chốc lát còn cười nói: "Tiểu thư Diệp viết thư thật thâm thúy, mỗi lần viết thư đều chỉ có vài chữ. Hơn nữa hai chữ hai phong thư trước còn là từ ghét, thật sự là một cái quái nhân."

Mọi người đều nói hai chữ trong hai phong thư trước có thể là từ ghép, đều ghé lại nhìn xem, Thượng Quan Sở thân nhiên nói: "Không phải." Đây cũng gọi là từ sao? Đầu óc bác sĩ Chu có phải bị kim đâm nhiều, đến từ ngữ cũng không rõ hay không.

Trương Đình Đình mới từ công ty trở về, tiến phòng khách chợt nghe đến Thượng Quan Sở nói cái gì 'Thành phố', hỏi: "Thành phố nào, Mễ Lam Nhi phải về thành phố C sao?" Trương Đình Đình cũng tùy ý hỏi, tưởng Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên tính trở lại thành phố C.

"Thành phố C? Không phải? Không thành phố." Thượng Quan Sở lặp lại nói.

"Cái gì mà không thành phố a, là thành phố B à." Trương Đình Đình không hiểu rõ lắm, còn tưởng Thượng Quan Sở nói sai địa danh.

Mọi người nghe xong, đều nhìn chăm chăm thư, đột nhiên tập thể cười ha hả, nói: "Thành phố B, thì ra là thành phố B, Thanh Linh ở thành phố B."

"Các người sao lại biết Thanh Linh ở thành phố B." Trương Đình Đình nôn nóng hỏi, phải biết rằng Thanh Linh mất tích lâu như vậy, mẹ con cô cũng lo lắng mỗi ngày.

Sau khi nghe mọi người nói xong, Trương Đình Đình hiểu rõ ràng cười nói: "Thanh Linh thật là đặc biệt, đến tiếng lông cũng biến thành kỳ quái như vậy." Nếu không phải cô nghe lầm nói, thế nào cũng sẽ không nghĩ 'Không phải' thành B thì được.

Có này manh mối, Thượng Quan Sở liền thu nhỏ phạm vi tìm kiếm lại.

Đối với cách làm của Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc rất có phê bình kín đáo. "Yêu nghiệt, đã biết Thanh Linh ở thành phố B thì, vì sao chúng ta không tự đi tìm?"

"Bây giờ không phải thời điểm." Thượng Quan Sở thân nhiên nói.

"Khi nào mới là thời điểm?" Nhạc Nhạc không có tính nhẫn nại chờ tin tức, anh muốn lập tức bay đến thành phố B tự mình tìm kiếm.

"Chúng ta đến ai bắt tiểu thư Diệp đi cũng không biết, chúng ta chỉ cần vừa vào thành phố B, sau khi đối phương biết, nếu thẹn quá hóa giận giết con tin, làm sao bây giờ?" Mễ Lam Nhi rất bình tĩnh phân tích sự việc.

Nghe xong lời nói Mễ Lam Nhi, lúc này Nhạc Nhạc mới không có nôn nóng như vừa rồi, chỉ cần vừa nghĩ đến Thanh Linh sẽ là bị giết con tin, anh cũng không dám xúc động lung tung.

Lúc này Tô Phi từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay một thiệp mời, nói: "Thiếu gia Sở, đây là thiệp mời đại thọ 60 tuổi của ông Nghiêm. Chúng ta đi hay không?"

"Đi." Thượng Quan Sở về mặt tươi cười nói.

Nhạc Nhạc nghe xong cũng về mặt cười, nói: "Ông Nghiêm ở thành phố B, chúng ta liền mượn tiệc mừng thọ đến thành phố B. Như vậy sẽ không có người hoài nghi mục đích của chúng ta đi!"

"Ừ." Thượng Quan Sở cười gật đầu.

Trương Đình Đình Hòa Nhạc Nhạc thấy Thượng Quan Sở đồng ý, hai người cao hứng cười ha hả. Bọn họ cuối cùng cũng có tin tức Thanh Linh. Lần này đi B thì, bọn họ nhất định phải mang Thanh Linh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Xin gọi tôi là tiểu thư Diệp

Vài ngày sau, hạt giống nảy mầm. Nhìn thấy vườn rau, Diệp Thanh Linh không tự giác nhớ đến lúc cùng bọn Thượng Quan Sở trồng rau.

Cô mới đến đây ba tháng, đứa nhỏ bảy tháng, bụng rất lớn, đi đường cũng có chút không tiện. Bây giờ cô tưới rau cũng không được, mỗi lần chỉ có thể

đứng một bên cạnh nhìn Lãnh Thần.

Có rau dưa phát triển rất nhanh, bây giờ gần như có thể hái xuống ăn rồi.

Diệp Thanh Linh vuốt ve bụng, dạo gần đây cảm thấy đứa nhỏ quấy đạp hình như rất bất an. Nhìn Lãnh Thần hái rau dưa xuống kích động đi đến trước mặt cô nói: "Tôi muốn đi kiểm tra."

Lãnh Thần cầm rau, dừng một chút, cười nói: "Xem, rau này rất tươi, hôm nay chúng ta có thể ăn rau tự mình trồng."

"Đứa nhỏ động rất kỳ quái." Diệp Thanh Linh bình tĩnh nhìn Lãnh Thần.

Lãnh Thần vẻ mặt cười, giống như không có nghe thấy lời cô, cầm chặt cổ tay trái của cô, nói: "Chúng ta trở về, nấu cơm."

Diệp Thanh Linh bất động, thanh âm trở nên lạnh lùng, "Tôi muốn đứa nhỏ có thể khỏe mạnh trưởng thành." Mấy tháng như vậy chưa kiểm tra thai phụ, cô rất lo lắng, nơi này trừ cô ra, đến một người phụ nữ cũng không có, cô cho dù có nghi vấn cũng không biết hỏi ai.

Lãnh Thần buông lỏng tay ra, bất đắc dĩ cười nói: "Được, ngày mai phải đi." Nói xong lại nói: "Bây giờ có thể trở về chứ!"

"Ừ." Diệp Thanh Linh thản nhiên cười, đi theo Lãnh Thần trở về.

Trở lại nhà, Lãnh Thần bắt đầu đùa nghịch mở rau này, Diệp Thanh Linh cũng đi theo hỗ trợ. Bởi vì Lãnh Thần nói hán tự thân xuống bếp, Diệp Thanh Linh hoài nghi rất nhiều, lại nhớ đến bộ dáng mỗi lần Thượng Quan Sở xuống bếp vì cô.

Lãnh Thần đáp ứng rồi dẫn cô đi kiểm tra thai phụ, Diệp Thanh Linh một đêm đều thực kích động, bởi vì như vậy cô sẽ biết vị trí của cô.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lãnh Thần đã gọi cô xuất phát.

Diệp Thanh Linh nhìn xung quanh tối đen có chút thất vọng, cô biết ngay Lãnh Thần sẽ không dễ dàng để cô biết vị trí của cô như vậy. Đi ra cửa ra duy nhất kia, cô bị bịt kín ánh mắt, Lãnh Thần lôi cô đi không bao lâu, liền lên xe.

Lúc Lãnh Thần tháo bịt mắt xuống giúp cô, cô đã ở phòng khám khoa sản. Diệp Thanh Linh nhìn chung quanh, hy vọng có thể tìm được vị trí bệnh viện. Nhưng cô thất vọng, cô nhìn đã lâu, cũng không tìm thấy cái gì.

Kết quả kiểm tra thai phụ là đứa nhỏ rất bình thường. Lúc này Diệp Thanh Linh mới yên lòng.

Ở trước khi rời đi, Diệp Thanh Linh nói muốn vào WC, bác sĩ lại rất nhiệt tình dẫn đường cho cô. Nhìn WC không có một bóng người, Diệp Thanh Linh lại thất vọng rồi, vốn cho rằng mình có thể mượn thời gian đi WC, có thể mượn đi động người dùng một chút. Bây giờ xem ra, hết thấy cũng không khả năng.

Lúc trở về, cô vẫn bị bịt mắt như cũ, mãi đến khi trở lại son cốc, thuốc hạ mới mở bị bịt mắt ra. Kiểm tra sản phụ lần này, trừ biết đứa nhỏ khỏe mạnh, cô không có thu hoạch được cái gì.

Ngay trong ngày Diệp Thanh Linh đi kiểm tra thai phụ, Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc cũng đến thành phố B.

Diệp Thanh Linh tuy có chút thất vọng, nhưng biểu tình trên mặt cũng rất bình tĩnh.

Lãnh Thần nhìn Diệp Thanh Linh nói: "Rất thất vọng đi!"

Diệp Thanh Linh ngẩn người, nhìn Lãnh Thần cười đến vẻ mặt gió xuân tươi cười, nói: "Anh là người tốt." Có thể để cô đi kiểm tra thai phụ, đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

"Nhưng tôi sẽ không bởi vậy mà cho cô rời đi." Chuyện hán đã đáp ứng với bạn bè hán sẽ làm được, cô rời khỏi, cũng không nhất định sẽ an toàn, kỳ thật ở trong này, là an toàn nhất.

"Tôi biết." Diệp Thanh Linh thản nhiên cười nói. Hán đã hứa với bạn, nếu không phải Thượng Quan Sở tự mình tìm đến, không phải tình huống bất đắc dĩ, Lãnh Thần tuyệt đối không để cô rời đi.

Hai ngày sau, Diệp Thanh Linh lại viết thư. Lãnh Thần nhìn nhìn, nói: "Thượng Quan Sở thật sự rất lợi hại, lại đến thành phố B." Hán nói xong ý vị thâm trường nhìn Diệp Thanh Linh.

Nghe được Thượng Quan Sở đến thành phố B, Diệp Thanh Linh che dấu cười nói: "Anh ấy luôn luôn rất thông minh."

Lãnh Thần nghe xong, ha ha cười nói, "Cô càng thông minh." Nhìn lại thư cô viết, hán mới nghĩ đến cô động tay động chân trong thư, bằng không Thượng Quan Sở sẽ không dễ dàng tìm được đến thành phố B như vậy.

"Cám ơn." Diệp Thanh Linh xem lời nói Lãnh Thần như khích lệ, vui vẻ nhận.

Tươi cười trên mặt Lãnh Thần nhất thời biến mất, thản nhiên nói: "Cô sẽ không sợ tôi thẹn quá thành giận, giết cô."

"Anh sẽ không." Diệp Thanh Linh bình tĩnh nói.

Là cô quá có tự tin, hay là hắn quá mềm lòng? Hắn quả thật sẽ không giết cô, nhưng cô nhìn thấu nội tâm của hắn, ở trong trò chơi này, hắn chắc chắn thua. Lãnh Thần thản nhiên cười trước lời nói của Diệp Thanh Linh, nói: "Anh ta sẽ không tìm được cô, cô liền thành thành thật thật cả đời ở nơi này cùng tôi đi!"

Diệp Thanh Linh luôn cảm thấy lời hắn nói là lạ, nhẹ nhàng nhú nhú mày, chỉ bình thản nhìn hắn.

Lãnh Thần bị nhìn xem có chút chột dạ, quay đầu đi, không dám đối diện với cô.

Nhìn bộ dáng chột dạ của Lãnh Thần, Diệp Thanh Linh thản nhiên cười nói: "Không phải là anh thích tôi chứ!"

Lãnh Thần hoảng sợ, không nghĩ tới cô lại trực tiếp hỏi hắn loại vấn đề này. Về mặt mặt tự nhiên cười nói: "Thích cô? Sao có thể? Cô là phụ nữ có thai." Vừa thuyết phục Diệp Thanh Linh, đồng thời hắn cũng đang thuyết phục chính mình. Hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Diệp Thanh Linh hiểu rõ cười, nói: "Tôi chỉ là con thiên nga lần đầu tiên anh nhìn thấy trong đời, có suy nghĩ không an phận cũng không kỳ quái."

Thiên nga? Suy nghĩ không an phận? Lãnh Thần bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Cô nói tôi là con cóc?"

"Tôi không nói như vậy, chẳng qua anh không muốn thừa nhận, tôi cũng không có biện pháp." Diệp Thanh Linh ghen cười nói.

Người phụ nữ này lại mắng chửi người không mang theo từ ngữ thô tục, Lãnh Thần tức giận lại bất đắc dĩ, nói: "Thiên nga cái gì, rõ ràng chính là chim cánh cụt a!" Lãnh Thần nói xong, nhìn chằm chằm của cô bụng.

Diệp Thanh Linh cúi đầu nhìn nhìn dáng người mình, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ thật sự là cô suy nghĩ nhiều? Vốn dĩ không phải là đại mỹ nữ cô sao có thể khiến người đàn ông tuần tú như Lãnh Thần thích chứ? Hơn nữa bây giờ cô còn là một người đàn bà bụng to.

Thấy cô cúi đầu đánh giá thân thể mình, Lãnh Thần tưởng chính mình nói nói quá nặng, tổn thương của cô, vội hỏi: "Chim cánh cụt kỳ thật rất đáng yêu."

Diệp Thanh Linh bị lời nói Lãnh Thần hoảng sợ, xem ra cô cũng không có nghĩ nhiều. Chẳng qua ở chính hắn cũng chưa có giác ngộ ra, xem ra cô phải duy trì khoảng cách với hắn. Nghĩ vậy, liền xoay người rời đi.

Lãnh Thần tưởng rằng cô sẽ nói cái gì đó, thấy cô xoay người rời đi, đuổi đến trước, nói: "Thanh Linh, cô đi đâu."

Diệp Thanh Linh nghe được hắn gọi tên cô, hơn nữa còn là cách gọi vô cùng thân thiết như vậy, dừng lại bước chân, thản nhiên nói: "Xin gọi tôi tiểu thư Diệp." Diệp Thanh Linh nói xong liền rời đi.

Lãnh Thần ngăn người nhìn bóng dáng cô rời đi, nghiêng đầu tóc ngắn, nói thầm nói: "Không phải vẫn đều gọi như vậy sao?"

Lần này theo Thượng Quan Sở đến thành phố B có Tô Phi, Ngô Vân, Từ Ngôn, ngoài ra còn có 7 quái thai bộ dạng rất lời thối (xuân hạ thu đông, Bách Sự Thông). Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi tất nhiên là đi theo cùng. Trương Đình Đình vốn cũng định đi, nhưng cô đi rồi, Diệp thị sẽ không người quản lý, để bảo hộ Diệp thị của Thanh Linh, cô chỉ đành lưu lại.

Bọn họ vừa lên máy bay, đã thấy một gương mặt quen thuộc cũng đi theo lên máy bay.

Nhạc Nhạc thấy, đã kêu nói: "Bác sĩ Chu, ông sẽ không theo chân chúng tôi đi!"

Chu Ngao liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, tiếp theo trên người xuất ra thiếp mời, nói: "Tôi cũng tham gia thọ yến của ông Nghiêm."

Nhạc Nhạc giật lấy thiếp mời trong tay Chu Ngao, nói: "Không phải là giả chứ!" Người này thật sự quái, Mễ Lam Nhi hết bệnh đã lâu như vậy, hơn nữa còn kết hôn. Vì cái gì còn chưa rời đi chứ?

"Cậu nghĩ sao?" Chu Ngao cười hỏi lại.

Nhạc Nhạc biết này thiếp mời không phải là giả, trả lại cho Chu Ngao, nói: "Mễ Lam Nhi người ta cũng đã kết hôn rồi, rượu mừng anh cũng đã uống rồi, không phải là còn muốn chờ uống đầy tháng con nhà người ta mới rời đi chứ" Nhạc Nhạc cố ý nói như vậy, anh muốn xem xem chú ý của Chu Ngao là cái gì.

Chu Ngao nghe xong, vẻ mặt tươi cười, gật đầu nói: "Chú ý này không tệ."

Nhạc Nhạc xem như nhận rõ cái gì gọi là da mặt dày, cho Chu Ngao một ánh mắt rõ ràng, quay đầu không nói lời nào. Nhưng vừa mới xoay người, liền thấy bảy vật thể như bảy anh em song sinh hừ hừ thực thực đi về phía bọn họ, hơn nữa còn mặc trang phục giống y như đúc.

Bảy người hô to một tiếng thiếu gia Sở xong trực tiếp ngồi bên cạnh Thượng Quan Sở.

Nhạc Nhạc nhìn nhìn người trên máy bay, tất cả đều là người của Thượng Quan Sở, biết máy bay này là máy bay riêng của Lên Quan Sở. Nhìn Lên

Quan Sở nói: "Yêu nghiệt, Anh không có việc gì thả bọn họ ra tới làm gì? Không sợ náo động thành phố B?"

Thượng Quan Sở theo ánh mắt Nhạc Nhạc, quét mắt bảy người mặc giống y như đúc bên cạnh, thần nhiên nói: "Các cậu như vậy quả thật có chút dọa người, vẫn nên đi thay một bộ khác đi!"

Bảy người nhìn bộ đồ bình thường đến không thể bình thường hơn của mình, rất khó khăn bấu môi, nói: "Đổi bộ khác xong càng dọa người." Lần trước bọn họ một thân âu phục đen, lại đeo kính râm, không phải thiếu gia Sở cũng nói bọn họ giống như xã hội đen sao? Vì không làm xã hội đen, để làm một người bình thường trong mắt người khác, như vậy cũng sẽ khiến người ta sợ hãi, chẳng lẽ làm người bình thường cũng có sai sao?

Thượng Quan Sở nghĩ nghĩ, nói: "Quần áo không cần thay đổi, che mặt lại là được."

Bảy người nghe xong, người xem xem tôi, tôi xem nhìn người, cực kỳ khó khăn bắt đầu tìm kính râm trong túi. Bảy người vừa tìm kính râm, vừa trầm nghĩ, chúng tôi có chỗ nào không giống người thường, không phải bộ dạng tuần tú một chút sao? Sao có thể khiến thành phố B náo động, xem ra uy lực của chúng tôi thật sự không có giới hạn a!

Hai phút sau, bảy người thống nhất đội kính râm, Nhạc Nhạc vừa thấy cười không ngừng, nói: "Các người sẽ không thể không mặc quần áo giống nhau sao?"

"Không thể." Bảy người đồng thanh trả lời.

Nhạc Nhạc thật không biết nói gì, nhìn bảy cái quái thai lúc lâu, nói: "Yêu nghiệt, chỉ bằng bọn họ vài cái có thể tìm được Thanh Linh sao?"

Thượng Quan Sở còn chưa có trả lời, bảy người lại đồng thanh nói: "Có thể."

Nhạc Nhạc trừng mắt liếc nhìn bảy người một cái, nói: "Lần trước nếu không phải Thanh Linh, các người còn không biết phải lên núi Lãng không như thế nào a?" Anh mới không tin bảy quái thai này có thể tìm Thanh Linh trở về đâu. Chẳng qua xem bộ dáng bảy người bọn hắn, hẳn là võ công cũng không yếu, lần này đến thành phố B, nhất định có thể bảo vệ bọn họ an toàn.

Lại nói đến lần trước Diệp Thanh Linh dùng phương pháp như trò đùa giải quyết vấn đề, bảy người liền vẻ mặt hổ thẹn. Bọn họ cho dù có thông minh bao nhiêu, cũng không bằng một phần mười phụ nhân. Điểm ấy, bọn họ không thể không thừa nhận.

Cứ như vậy, đoàn người bọn họ đi vào thành phố B, bắt đầu tìm kiếm Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: tính xấu không đổi

Thượng Quan Sở đến thành phố B trước 2 ngày diễn ra tiệc mừng thọ của ông Nghiêm. Ông Nghiêm rất nhiệt tình với Thượng Quan Sở, nhìn thấy anh liền an ủi: "Diệp nha đầu sẽ không sao đâu, thiếu gia Sở đừng quá lo lắng."

"Cháu tin cô ấy sẽ không sao." Tuy rằng Thượng Quan Sở rất nhớ Diệp Thanh Linh, nhưng cũng không vì vậy mà trở nên suy sụp, ngược lại, mỗi ngày đều rất bận rộn, vội vàng tìm kiếm tăm hơi Diệp Thanh Linh.

Ông Nghiêm gật gù đầu, dùng ánh mắt rất tán thưởng nhìn Thượng Quan Sở nói: "Diệp nha đầu coi trọng cậu quả nhiên không sai."

"Ánh mắt của cô ấy luôn rất tốt." Thượng Quan Sở thần nhiên trả lời, vui vẻ nhận lời khen của ông Nghiêm, cũng thuận tiện khích lệ chính mình một phen.

Ông Nghiêm vẻ mặt hiền lành cười nói: "Có tin tức của Diệp nha đầu sao?"

"Không có." Thượng Quan Sở thần nhiên trả lời, có chút việc càng ít người biết càng tốt.

Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi đứng lặng im ở phía sau Thượng Quan Sở không nói gì. Lúc này Chu Ngao đi đến, trong tay cầm một món quà, cười nói: "Ông Nghiêm, ngài có khỏe không!"

"Khỏe, nhờ phúc của bác sĩ Chu, bệnh của tôi đã tốt hơn nhiều." Ông Nghiêm cười nói.

Tiền Nguyên lạnh lùng đứng sau Mễ Lam Nhi, nhưng thân là con trai thị trưởng thành phố C, anh không thể yên lặng không lên tiếng chào hỏi như vậy, nên cũng lấy quà ra, nói: "Cháu thay mặt cho cha gửi tặng món quà này cho ông Nghiêm"

Ông Nghiêm hiển nhiên biết Tiền Nguyên là chồng của Mễ Lam Nhi, anh ta cũng có quan hệ với Thượng Quan Sở. Ông càng biết Tiền Nguyên là con

trai thị trưởng thành phố C. Ông Nghiêm khách khí nhận quà, cười nói: "Thị trưởng Tiền có khỏe không?"

"Rất khỏe" Tiền Nguyên thân nhiên trả lời.

Ông Nghiêm lại cười nói: "Tôi cũng dự định hôm nào đến thành phố C thăm hỏi thị trưởng Tiền."

Tiền Nguyên tất nhiên là hiểu ông Nghiêm nói thăm hỏi nghĩa là gì, cố gắng nở ra nụ cười, nói: "Rất hoan nghênh ông Nghiêm đến chơi tại thành phố C." Cha bảo anh đến thăm hỏi và tặng lễ vật mục đích là muốn mời ông Nghiêm, vị thần tài này, đến tham quan và đầu tư cho thành phố C.

Thị trưởng Tiền vì thành phố C, có thể nói là làm rất nhiều cố gắng, cũng vì dân chúng mà làm rất nhiều việc. Ông là một ngài thị trưởng tốt trong lòng người dân ở thành phố C.

Sau khi mọi người hàn huyên xong, ông Nghiêm sắp xếp mọi người ở trong một gian phòng rất xa hoa của một khách sạn cao cấp.

Thượng Quan Sở vừa đến thành phố B liền bắt tay điều tra của tin tức của Diệp Thanh Linh, nhưng anh lại không biết, ngay lúc anh vừa đến thành phố B, thì Diệp Thanh Linh đã làm xong kiểm tra và lên xe trở lại thung lũng bí ẩn kia.

Vừa đến thành phố B, Xuân Hạ Thu Đông Bách Sự Thông, bảy người liền biến mất trước mắt mọi người, lẩn vào chỗ tối. Một là vì không để cho bọn họ gây tai họa ở thành phố C, hai là vì muốn tốt cho việc điều tra tung tích Diệp Thanh Linh.

Ngày hôm sau, Dịch Hiểu Huyền xuất hiện ở trước mặt Thượng Quan Sở.

"Anh Sở." Dịch Hiểu Huyền hốc mắt ửng đỏ nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở thân nhiên liếc mắt nhìn Dịch Hiểu Huyền một cái, lạnh nhạt nói: "Sao cô lại tới đây?" Biết cô không phải ngốc thật, Thượng Quan Sở cũng không tiếp tục dùng thanh âm lạnh lùng bảo Dịch Thiếu Kiệt quản lý em gái si tình của hắn cho tốt.

"Anh Sở, tiểu thư Diệp đã mất tích lâu như vậy, anh..." Dịch Hiểu Huyền ấp a ấp úng nói.

Nhạc Nhạc nghe xong, lạnh lùng nhìn Dịch Hiểu Huyền nói: "Thanh Linh không có việc gì, cô ấy nhất định sẽ trở về." Chỉ cần có anh ở đây, anh sẽ không sẽ để người phụ nữ khác nhúng chàm người đàn ông của Thanh Linh, anh muốn thay Thanh Linh bảo hộ tốt những gì thuộc về cô ấy.

Dịch Hiểu Huyền lạnh lùng liếc nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Cô ta sẽ không trở lại, cả đời cũng sẽ không trở về."

Thượng Quan Sở nghe xong lời nói Dịch Hiểu Huyền, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh như băng, nhìn chằm chằm Dịch Hiểu Huyền nói: "Tôi không muốn nhìn thấy cô."

Thượng Quan Sở vừa nói xong, Tô Phi cùng Ngô Vân bước đến trước mặt Dịch Hiểu Huyền nói: "Tiểu thư Dịch, mời đi cho!"

Dịch Hiểu Huyền lạnh lùng nhìn Tô Phi cùng Ngô Vân, sau đó quay đầu si ngốc nhìn Thượng Quan Sở hồi lâu, nói: "Em sẽ chờ anh, anh Sở. Đợi ngày anh yêu em." Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Mây rậm của Thượng Quan Sở hơi nhú, nửa con mắt cũng không thèm nhìn Dịch Hiểu Huyền. Thân nhiên hỏi Tô Phi: "Dịch Hiểu Huyền dạo này thường tới lui chặt chẽ với ai?"

Tô Phi nghe xong liền rời đi, mười phút sau lại đến trước mặt Thượng Quan Sở nói: "Dịch Hiểu Huyền thường tới lui chặt chẽ với Triệu Tử Khiên. Bọn họ có gặp mặt nhau vài lần."

"Triệu Tử Khiên? Cô ta sao lại có quan hệ với Triệu Tử Khiên?" Thượng Quan Sở nói.

"Hình như là quen biết nhau thông qua Giai Tình. Sau khi hai người biết nhau liền trở nên thân thiết, bởi vậy thường xuyên gặp mặt." Tô Phi trả lời.

"Sao ai cũng có quan hệ với Triệu Tử Khiên hết vậy!" Mễ Lam Nhi đột nhiên nói.

Mọi người nghe xong đều nhìn Mễ Lam Nhi. Mễ Lam Nhi lại nói tiếp: "Triệu Tử Khiên là bạn học thời đại học của tiểu thư Diệp và Đình Đình, lại là bạn thân của Giai Tình, cũng là bạn của Đường Tử. Bây giờ lại trở thành bạn của Dịch Hiểu Huyền? Mọi người không thấy rất kỳ quái sao?" Mễ Lam Nhi tổng kết lại tất cả những gì cô biết.

"Đúng rồi, sao chúng ta lại không nghĩ đến chứ." Ngô Vân vỗ vỗ đầu nói.

Nghe Mễ Lam Nhi nói như thế, Thượng Quan Sở tựa hồ nghĩ đến cái gì, liền phỏng đoán nói:

Chẳng lẽ Đường Lị mẹ Đường Tử thật sự là bác của Thiêu Kiệt, Mi Liên."

"Nhưng theo điều tra, Đường Lị cũng không phải là Dịch Mi Liên, cô ta là con của một gia đình bình thường, cuộc sống sung túc của bà ta bây giờ là kết quả của những gian khổ mà bà ta đã chịu đựng vượt qua." Tô Phi nói ra những gì đã điều tra được về cuộc sống của mẹ con Đường Tử.

Thượng Quan Sở cau mày, đoán chân tướng sự việc. Nhạc Nhạc lại vẽ mặt không thèm để ý nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, việc quan trọng nhất của chúng

ta bây giờ là phải là tìm ra Thanh Linh."

Thượng Quan Sở nhìn Nhạc Nhạc nói: "Đã cho người đi tìm."

"Bây cái tên quái thai kia sao? Có thể tìm được Thanh Linh không?" Nhạc Nhạc vẽ mặt không tin nói, ở trong mắt anh ta, bây cái tên quái thai kia không có năng lực lớn như vậy.

"Không phải cậu cũng phải người đi tìm sao?" Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

Nhạc Nhạc dừng một chút, cười nói: "Một chút tin tức cũng không có." Bọn người bắt Thanh Linh đi cũng không phải là đối thủ bình thường. Người của bọn họ ở thành phố B ngay cả một chút tin tức cũng không điều tra ra chứ đừng nói đến có người gặp qua Thanh Linh.

"Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ." Thượng Quan Sở sợ Nhạc Nhạc nhất thời xung động sẽ bại lộ mục đích của bọn họ đến thành phố B. Nếu như bọn người bắt Thanh Linh đi không ngừng thay đổi vị trí, thì khả năng bọn họ có thể tìm ra Thanh Linh càng thấp.

"Tôi biết." Tuy rằng bình thường Nhạc Nhạc nghĩ gì nói nấy, nhưng trước chuyện lớn tuyệt không thể hàm hồ.

Đối với câu trả lời kiên định của Nhạc Nhạc, Thượng Quan Sở gật đầu vừa lòng.

Buổi tối, Dịch Thiếu Kiệt đi vào khách sạn Thượng Quan Sở đang ở.

Dịch Thiếu Kiệt thay đổi khuôn mặt tươi cười hi hi ha ha thường ngày, vẽ mặt nghiêm túc nói: "Thượng Quan, rất xin lỗi." Anh muốn đến thay em gái mình giải thích với Thượng Quan Sở.

"Thiếu Kiệt vì sao phải giải thích? Kê làm sai cũng không phải là cậu." Đối với chuyện của Dịch Hiểu Huyền, Thượng Quan Sở chưa từng để ở trong lòng. Tuy rằng hôm nay Dịch Hiểu Huyền nói với anh những lời nói làm anh không vui. Nhưng đó cũng không phải lỗi của Dịch Thiếu Kiệt, đối với anh, Dịch Thiếu Kiệt và Kim Thành Vũ thân như anh em.

"Khả Hiểu Huyền đối với cậu thật sự là..." Dịch Thiếu Kiệt không biết nói như thế nào về hành vi của em gái mình, hần chỉ cần nghĩ một chút, liền biết hôm nay Hiểu Huyền vụng trộm đến thành phố B để quán quít bên cạnh Thượng Quan Sở.

"Cô ta là cô ta, cậu là cậu." Điểm này Thượng Quan Sở phân biệt rõ ràng, tuyệt không đem chuyện của Dịch Hiểu Huyền liên lụy đến Dịch Thiếu Kiệt.

Đối với câu trả lời của Thượng Quan Sở, Dịch Thiếu Kiệt có chút cảm động. Tiếp theo lại nhìn Thượng Quan Sở với vẻ mặt lo lắng lúc lâu rồi nói: "Trong khoảng thời gian này em gái mình hình như có gì đó không ổn."

"Cậu đang nói đến chuyện cô ta qua lại với Triệu Tử Khiên". Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

"Bọn họ rốt cuộc quan hệ gì?" Dịch Thiếu Kiệt không nghĩ đến Thượng Quan Sở cũng biết chuyện này, nhưng quay đầu lại nghĩ lại, lại không lấy làm lạ. Đối với Triệu Tử Khiên, Dịch Thiếu Kiệt luôn không thích con người này. Anh càng sợ việc em gái mình cấu kết với Triệu Tử Khiên.

"Ai biết." Thượng Quan Sở nhìn Dịch Thiếu Kiệt nói: "Bây giờ quan trọng là phải tìm ra Thanh Linh." Anh không có tâm tình đi quản nhiều như vậy. Anh cũng không quan tâm tới quan hệ giữa Dịch Mi Liên, Đường Tử, và Triệu Tử Khiên. Điều quan trọng nhất đối với anh bây giờ là tìm ra Thanh Linh, chỉ cần Thanh Linh bình an trở lại bên cạnh anh, anh không có tài cán để tâm đến những chuyện khác.

Dịch Thiếu Kiệt hiểu rõ tâm tư của Thượng Quan Sở, không nói thêm gì nữa chỉ nói: "Tôi trở về phòng."

Dịch Thiếu Kiệt vừa đi đến cửa phòng của mình thì nhìn thấy Dịch Hiểu Huyền đang đứng chờ anh ở cửa.

"Anh." Giọng của Dịch Hiểu Huyền rất mềm mại êm tai, làm cho người ta cảm thấy của cô thật đáng thương và uyển chuyển.

"Tôi không có đưa em như vậy." Anh luôn yêu thương, trân trọng cô, mà cô lại lừa anh. Tuy bọn họ là anh em ruột, nhưng anh không thể nhận cô là em gái mình.

"Anh, em sai lầm rồi, anh tha thứ cho em có được không?" Sau việc cô giả ngu bị vạch trần, cô luôn muốn giải thích việc này với anh trai mình, nhưng anh trai cô luôn trốn tránh cô, không thì sẽ giống như hôm nay không xem cô là em gái mình. Dịch Hiểu Huyền biết việc mình lừa dối anh là không đúng, nhưng đây cũng vì cô yêu một người, cô đã làm sai ở chỗ nào?

Dịch Thiếu Kiệt lạnh lùng liếc mắt nhìn em mình, sau đó mở cửa ra chuẩn bị vào phòng. Dịch Hiểu Huyền liền lấy thân mình ngăn cản lại, không ngờ tay lại bị cánh cửa chuẩn bị đóng lại của Dịch Thiếu Kiệt kẹp trúng, cô rên lên: "A!"

Dịch Thiếu Kiệt nghe thấy tiếng kêu của em gái mình, liền kéo lấy tay của Dịch Hiểu Huyền, thần thiết nói: "Em không sao chứ!"

"Không có việc gì." Nhìn thấy anh trai vẫn quan tâm của cô, gương mặt đầy đau đớn của Dịch Hiểu Huyền đổi thành tươi cười.

Tim của Dịch Thiếu Kiệt liền mềm nhũn, muốn tha thứ Dịch Hiểu Huyền.

"Màn trình diễn này cũng rất tốt!" Tiếng nói của Chu Ngao đột nhiên vang lên cách đó không xa.

Dịch Hiểu Huyền lạnh lùng trừng mắt nhìn Chu Ngao, mà Dịch Thiếu Kiệt cũng lập tức hiểu ra, đột nhiên buông tay Dịch Hiểu Huyền ra, tức giận nói: "Tính xấu không đổi. Em đi đi! Anh sẽ không tha thứ của em." Anh thật không nghĩ tới em gái lại lừa gạt mình lần nữa, vậy mà anh lại suýt chút nữa mắc mưu.

Dịch Hiểu Huyền ngơ ngác nhìn anh trai mình nổi giận đùng đùng đóng cửa lại, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Chu Ngao, nói: "Anh đừng đắc ý." Sau đó xoay người rời đi. Cô, Dịch Hiểu Huyền, không nhất định sẽ không để họ Chu này trôi qua thật tốt, lần lượt phá hư của chuyện của cô, cô nhất định khiến hân nếm thử mùi vị của thống khổ.

Chu Ngao nhẹ nhàng cười, rồi nói: "Nếu cô thật sự muốn biến thành người ngốc, tôi có thể giúp cô." Tâm địa của người con gái này thật xấu xa.

Dịch Hiểu Huyền đứng lại, lạnh lùng nói: "Được a! Chẳng qua trước khi tôi trở thành kẻ ngốc. Anh tốt nhất hãy bảo vệ tốt người nhà của anh."

Chu Ngao ngẩn người, sau đó lại cười nói: "Tôi không có người nhà."

"Thật sự không có? Như vậy thì sống chết của cục trưởng Chu và già trẻ trong gia đình ông ta cũng không liên quan đến gia đình hả!" Ánh mắt của Dịch Hiểu Huyền tràn ngập sát khí.

Chu Ngao nhìn thấy ánh mắt khiến người ta khiếp sợ của Dịch Hiểu Huyền không khỏi rùng mình, nói: "Bọn họ không có liên quan gì đến tôi." Người kia cho tới bây giờ không có quan tâm tới anh, vì sao anh phải xen vào sống chết của ông ta. Anh càng không có lý do gì xen vào chuyện ông ta và tiểu tam sinh con trai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Luyện mẫu tình kết

Lời của Dịch Hiểu Huyền khiến Chu Ngao rầu rĩ không vui quay trở về phòng.

Chu Ngao còn chưa kịp mở cửa, đã nghe Nhạc Nhạc nói: "Bác sĩ Chu làm sao vậy?" Bác sĩ Chu đều mang vẻ mặt tươi cười trước mọi việc, tuy rằng cho tới bây giờ nụ cười đó cũng không chạm tới đáy mắt, nhưng cũng không có biểu hiện rầu rĩ không vui như bây giờ, đây là lần đầu tiên Nhạc Nhạc nhìn thấy bộ dạng này của anh ta.

Chu Ngao hoảng sợ, quay đầu nhìn Nhạc Nhạc, thần nhiên nói: "Không có việc gì." Nói xong liền mở cửa vào phòng.

Nhạc Nhạc cũng đi theo vào phòng, tùy ý ngồi xuống sofa bằng da thật, chân nhẹ nhàng đặt lên bàn, nói: "Bộ dạng này của anh không phải là bị phụ nữ đá đó chứ?"

Chu Ngao khôi phục vẻ mặt tươi cười, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Tôi ngay cả bạn gái còn không có, thì làm sao có vinh hạnh này. " Dù bên cạnh anh không thiếu những người phụ nữ vây quanh nịnh bợ mình, nhưng anh chưa bao giờ để ý đến họ.

"Vậy là bị ai chọc giận sao?" Nhạc Nhạc cười hỏi.

Chu Ngao vốn dĩ không muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên nhớ đến việc bị Dịch Hiểu Huyền uy hiếp, anh cũng rất phiền lòng, nói: "Dịch Hiểu Huyền là người như thế nào?"

"Cô ta không phải là em gái Dịch Thiếu Kiệt sao?" Nhạc Nhạc không rõ Chu Ngao vì sao đột nhiên hỏi đến Dịch Hiểu Huyền, bọn họ hình như không nên có quan hệ với nhau.

"Không có đơn giản như vậy." Chu Ngao cười nói. Tuy rằng anh không quen biết nhiều người lắm, nhưng bản thân anh lại biết rất rõ về con người của Dịch Hiểu Huyền.

Nhạc Nhạc nghe xong, yêu mị cười, nói: "Không phải là anh coi trọng cô ta chứ?"

Chu Ngao biết Nhạc Nhạc lại nói giỡn, nhưng nghĩ đến dáng vẻ hung dữ đáng ghét của cô ta, tâm tình của Chu Ngao liền trở nên không tốt, nụ cười trên mặt liền biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh như băng, nói: "Vẻ ngoài đẹp xấu của một cô gái không quan trọng, nhưng một cô gái có tâm địa xấu xa sẽ luôn làm người khác thấy chán ghét."

"Giữa các người đã xảy ra việc gì sao?" Nhạc Nhạc cười nói, tròn to mắt, tò mò nhìn gương mặt thay đổi thất thường của Chu Ngao.

"Không liên quan đến cậu." Chu Ngao lạnh lùng nói. Nói xong liền xoay người sang chỗ khác không để ý đến Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc không để ý đến vẻ mặt lạnh lùng của Chu Ngao, cười hi hi nói: "Không phải cô ta uy hiếp người nhà anh chứ?"

Chu Ngao không khỏi ngẩn người, xoay người nhìn Nhạc Nhạc, ánh mắt đầy nghi ngờ, nói: "Sao cậu biết?"

"Thoáng điều tra một chút sẽ biết." Nhạc Nhạc nhẹ nhàng bâng quơ nói xong, trong mắt lộ ra một nửa khinh thường.

Thoáng điều tra một chút là biết? Tuy anh không lo lắng việc cậu ta biết đến thân thế của anh, nhưng Nhạc Nhạc rốt cuộc là loại người như thế nào? Lần đầu tiên Chu Ngao nhìn thẳng vào gương mặt còn yêu mị hơn cả con gái của Nhạc Nhạc. Vốn dĩ anh chỉ cho rằng anh ta chỉ là là bạn học kiêm bạn thân của Diệp Thanh Linh, vốn dĩ anh tưởng rằng anh ta chẳng qua chỉ là ông chủ nhà xuất bản lớn nhất thành phố A. Xem ra, anh đã xem nhẹ tên đàn ông eo là này.

Nhạc Nhạc nhìn thấy ánh mắt quái dị của Chu Ngao liền cười nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, tôi không có uy hiếp với anh." Nhạc Nhạc nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Chu Ngao nhìn theo bóng dáng của Nhạc Nhạc đang rời đi nói: "Chuyện của tôi còn có ai biết không?"

"Tên yêu nghiệt kia có thể cũng đã biết!" Nhạc Nhạc trả lời xong liền mở cửa rồi đi.

"Thượng Quan Sở?" Ngay cả hắn cũng biết, xem ra thân thế của anh đối với bọn họ đã không còn là bí mật.

Khi Thượng Quan Sở tham dự buổi tiệc sinh nhật, những thương nhân mong muốn hợp tác với gia đình Thượng Quan đều đến bắt chuyện. Thượng Quan Sở mỉm cười chào hỏi với mọi người, rồi đem mọi chuyện giao cho Tô Phi cùng Dịch Thiếu Kiệt.

Tô Phi cùng Dịch Thiếu Kiệt về mặt ai oán nhìn Thượng Quan Sở, sau đó hai người nhìn nhau bất đắc dĩ cười, nói: "Làm việc đi!"

Thượng Quan Sở nghe được lời nói của hai người, nhỏ giọng cảm thán, "Ai bảo các cậu rất có tài năng làm chỉ!"

Nhạc Nhạc nghe xong, không khỏi tròn tròn mắt, cười nhạo nói: "Lười thì nhận đi! Còn nói người khác rất có tài năng." Anh chưa từng thấy anh ta đã làm chuyện gì, lúc Thanh Linh còn bên cạnh thì cả ngày vây quanh Thanh Linh, lúc Thanh Linh bị bắt cóc, anh ta điên cuồng tìm kiếm cả ngày, công việc a, tiền a, trong mắt Thượng Quan Sở anh căn bản chính là chó má.

"Không phải giống anh sao?" Thượng Quan Sở ôn hoà nói.

"Ai giống anh chứ, anh không thấy tôi vẫn đến nhà sách hay sao?"

Lúc ở cùng Thanh Linh, mỗi ngày anh luôn đấu võ mồm với Nhạc Nhạc, nhưng bây giờ anh không có hứng thú đấu võ mồm với anh ta. Thản nhiên liếc mắt quét Nhạc Nhạc một cái, nói: "Rảnh rồi làm sao?"

"Rất rảnh rồi. Anh không cho tôi tự mình đi tìm Thanh Linh, có thể không rảnh rồi sao?" Nhạc Nhạc nhỏ giọng nói thầm.

Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên đang vui vẻ đi phía sau Thượng Quan Sở cũng theo bọn họ tìm vị trí ngồi xuống.

Bọn họ nghe xong lời nói của Nhạc Nhạc, nhỏ giọng thở dài: "Cũng đúng, không biết bây giờ tiểu thư Diệp thế nào? Bụng lại rất lớn, đi đứng cũng không tiện!"

Thượng Quan Sở nghe xong, nói: "Đúng vậy, không biết Thanh Linh thế nào? Mỗi lần cô ấy viết tin đều rất ngắn, chắc cô ấy sợ chúng ta lo lắng." Anh rất hiểu tính tình của Thanh Linh, cô viết thư cho bọn họ là có mục đích, một là báo bình an, hai là cung cấp vị trí của cô.

Lúc này Chu Ngao cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

Chu Ngao vừa ngồi xuống, Dịch Hiểu Huyền cũng đến, vẻ mặt đầy ý cười kêu một tiếng anh Sở, nhìn về phía Chu Ngao, nói: "Bác sĩ Chu có khỏe không?" Giống như là nói chuyện phiếm.

Chu Ngao nghiêng đầu không nhìn Dịch Hiểu Huyền, Thượng Quan Sở nhìn ra điểm khác thường, quay sang Ngô Vân nói: "Kêu Thiếu Kiệt lại đây."

"Vâng." Ngô Vân đáp ứng liền rồi đi.

Dịch Hiểu Huyền nghe xong, sắc mặt nhất thời tái nhợt, nói: "Không cần. Anh ấy còn có việc." Cô không phải không muốn gặp anh trai mình, tuy nhiên chuyện xảy ra ngày hôm qua khiến anh trai cô vô cùng tức giận, cho dù cô phải nói xin lỗi cũng phải chờ anh trai hết giận cái đã.

Ngô Vân quay đầu lại nhìn Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở nhẹ nhàng gật đầu, Ngô Vân liền quay trở về. Dịch Hiểu Huyền lạnh lùng liếc mắt nhìn Chu Ngao một cái, sau đó rời đi.

Dịch Hiểu Huyền rời đi, Thượng Quan Sở nói: "Dịch Hiểu Huyền lại làm cái gì?"

"Còn có thể làm cái gì? Không phải cô ta lại uy hiếp bác sĩ Chu sao?" Nhạc Nhạc nói rất nhẹ nhàng, nhưng người khác đều nghe được việc này rất nghiêm trọng.

Thượng Quan Sở chợt hiểu ra, quay sang Ngô Vân nói: "Phái người âm thầm bảo hộ người nhà cục trưởng Chu."

Ngô Văn biết cục trưởng Chu chính là cha Chu Du ở thành phố S, liền lập tức đáp ứng.

Chu Ngao lại cau mày nói: "Bọn họ không có quan hệ với tôi." Cho dù bọn họ có chết, anh cũng sẽ không liếc mắt nhìn bọn họ, bảo vệ hay không không liên quan đến anh.

Thượng Quan Sở về mặt yêu nghiệt cười nói: "Thật sự không cần bảo vệ?"

Chu Ngao vẫn là vẻ mặt kiên định, cự tuyệt

Thượng Quan Sở ý cười càng đậm, thần nhiên nói: "Đã như vậy, thôi thì chúng ta cứ để người nhà của cục trưởng Chu tự sinh tự diệt đi!"

Ngô Văn nhìn Thượng Quan Sở cười, đáp: "Vâng, thiếu gia Sở."

Thượng Quan Sở thấy vẻ mặt của Chu Ngao vẫn lạnh lùng cứng rắn, lại nói: "Để cho bọn họ tự sinh tự diệt hình như cũng không được tốt lắm, nếu không may sống sót, bác sĩ Chu sẽ không thể báo thù. Tôi thấy vẫn nên mời 'Minh sát' ra tay, như vậy sẽ sạch sẽ lưu loát hơn. Chuyện này cũng rất tốt đối với giấc mơ của bác sĩ Chu."

"Vâng, tôi đi làm ngay." Ngô Văn lạnh lùng trả lời, trong giọng nói tựa hồ còn mang theo vài phần sát khí.

Chu Ngao nhìn ánh mắt của Ngô Văn, lại do dự nói: "Vẫn nên để bọn họ tự sinh tự diệt đi!"

Nhạc Nhạc cảm thấy phương pháp của Thượng Quan Sở chơi đặc biệt vui, liền cười nói: "Tôi thấy cứ mời 'Minh sát' thay bác sĩ Chu báo thù vẫn là tốt nhất, rồi sau đó tôi sẽ tìm người đi bỏ thêm mấy dao, như vậy càng làm anh hết giận."

Chu Ngao nghe xong thân thể không khỏi run lên, ngẩng đầu nhìn Nhạc Nhạc, nói "Anh dám?"

"Tôi có cái không dám." Nhạc Nhạc vui sướng khi người gặp họa, cười nói.

Chu Ngao đối Nhạc Nhạc hận ghiến răng, nói: "Cậu sẽ không sợ cha mẹ cậu..."

"Anh không có bản lĩnh đó!" Nhạc Nhạc sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt nhất thời mang theo sát khí.

Mễ Lam Nhi nhìn bộ dáng giương cung bạt kiếm của hai người, cười nói: "Vậy cứ theo lời của thiếu gia Sở nói mà làm đi!"

Chu Ngao không nói lời nào, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng nói: "Cứ tự nhiên."

Nghe Chu Ngao nói như vậy, Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc nhìn nhau cười. Thật ra chuyện của Chu Ngao bọn họ đều biết rõ, Chu Ngao và cha hẳn có rất nhiều hiểu lầm, không thể giải quyết ngay được. Hiện tại việc tìm ra Diệp Thanh Linh đối với Thượng Quan Sở quan trọng hơn.

Sau khi Diệp Thanh Linh biết Lãnh Thần có tình cảm với mình, liền bắt đầu cố ý xa cách Lãnh Thần. Khi Diệp Thanh Linh đang đi bộ ở vườn rau, Lãnh Thần liền xuất hiện ở phía sau cô, nói: "Thanh Linh, mấy ngày nay em sao vậy?"

"Không sao cả." Cô có thể có chuyện gì? Chẳng qua chỉ là đang trốn tránh anh ta.

"Ngày đó, vì sao em muốn tôi gọi em là tiểu thư Diệp, kêu như vậy thật không quen." Lãnh Thần về mặt nhấn nhó thăm oán.

Không quen gọi như vậy? Hóa ra hẳn gọi cô là Thanh Linh theo thói quen, nhưng cứ tiếp tục như thế này, cô sợ anh ta sẽ lún quá sâu, về sau lại xảy ra chuyện không nên.

Diệp Thanh Linh lạnh lùng nhìn Lãnh Thần, nói: "Vì chúng ta không có thân nhau."

"Không có thân nhau? Chúng ta đã bên nhau mấy tháng? Hơn nữa mỗi ngày còn ở cùng một chỗ với nhau." Lãnh Thần nghiêm trang nói.

Anh ta đang nói gì vậy? Cái gì mà bọn họ bên nhau mấy tháng? Cái gì mà bọn họ ở cùng một chỗ mỗi ngày chứ? Nếu để cho người khác đã biết, còn tưởng rằng cô có gian tình với anh ta nữa chứ? Diệp Thanh Linh một đầu hắc tuyến, mở to hai mắt trừng mắt Lãnh Thần, nói: "Anh làm ơn hãy chú ý đến lời nói của mình."

Lãnh Thần về mặt đầy ý cười, kỳ thật ngày đó Thanh Linh bảo anh gọi là cô tiểu thư Diệp, anh liền tự hỏi chính mình một chút, quả thật anh dần dần nảy sinh tình cảm với cô. Nhưng anh biết rõ anh đang làm gì, anh thích cô là chuyện của anh, còn cô cự tuyệt cũng là quyền của cô. Anh biết cô là người phụ nữ đã có chồng con, nhưng anh cũng không mong gì. Anh chỉ cần có thể ở bên cạnh cô cùng nhau trò chuyện tâm sự hằng ngày. Chẳng qua hình như càng ngày anh càng thích cô, nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô khiến anh nhìn không được muốn nói gì đó chọc cô cười.

"Chúng ta vốn mỗi ngày đều ở cùng nhau, không phải sao?" Lãnh Thần cười hi hi nói.

Diệp Thanh Linh nhìn bộ dáng cười hi hi của anh ta, đột nhiên nhớ đến Thượng Quan Sở, không khỏi cười nói: "Đàn ông các anh có phải ai cũng đa mặt dày không?"

Lãnh Thần thuận miệng nói: "Chẳng lẽ Thượng Quan Sở cũng da mặt dày sao?" Đó đó ngược lại anh thật sự không ngờ, còn tưởng rằng trong lòng người khác anh ta là một tên ác ma rất đáng sợ nữa chứ.

"Đúng vậy, không ngờ phải không!" Trên mặt Diệp Thanh Linh mang theo nụ cười, thần nhiên nói.

Lãnh Thần nhìn gương mặt tươi cười đầy hạnh phúc của Diệp Thanh, ê ảm nói: "Nghe nói anh ta bắt buộc em kết hôn với anh ta?"

Diệp Thanh Linh sùng sốt, nói: "Tôi rất hạnh phúc." Thượng Quan Sở xem cô như trân bảo, đối với một người đàn ông như vậy, cô không có lý do gì không yêu thương anh.

Trong lòng Lãnh Thần càng chua, nói: "Nếu như anh biết em trước anh ta, có phải em cũng sẽ hạnh phúc như bây giờ?" Anh cảm thấy anh và Thượng Quan Sở cùng là một dạng người. Ngay cả phương pháp theo đuổi con gái cũng giống nhau, bọn họ đều da mặt dày theo đuổi.

Nhìn bộ dạng ê ảm khi nói chuyện của Lãnh Thần, Diệp Thanh Linh không khỏi mỉm cười nói: "Thật không ngờ phụ nữ mang thai lại có sức quyến rũ như vậy"

Vốn dĩ cô muốn chọc tức anh, nhưng Lãnh Thần lại rất thành thật trả lời: "Ai nói phụ nữ có thai sẽ không có người thích, chẳng phải phụ nữ đẹp nhất khi mang thai sao."

Nghe hán nói như vậy, trong lòng Diệp Thanh Linh trầm nghĩ, Lãnh Thần không phải là tên biến thái mắc bệnh luyến mẫu đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: bệnh viện chờ sinh

Thượng Quan Sở ở thành phố B 10 ngày, người phái ra ngoài điều tra không có một chút tin tức. Bởi vì sợ bọn bắt cóc làm hại Thanh Linh, anh chỉ có thể trở lại thành phố A.

Lúc gần đi, Mễ Lam Nhi đột nhiên nhớ đến cái gì, về mặt mừng rỡ nói: "Thiếu gia Sở, chúng ta không cần trở lại thành phố A, ở lại tìm tiểu thư Diệp đi!"

Thượng Quan Sở biết Mễ Lam Nhi không phải là người kích động, cau mày nhìn cô, hỏi: "Vì sao?"

Mễ Lam Nhi cười nói: "Lúc trước chúng ta suy nghĩ nhiều, cứ nghĩ người bắt tiểu thư Diệp sẽ làm hại cô ấy mới không dám tìm kiếm bốn phía ở thành phố B, thật ra chúng ta suy nghĩ quá nhiều, mọi người nghĩ lại xem! Nếu người bắt tiểu thư Diệp thật sự sẽ giết con tin, vì sao lại để tiểu thư Diệp viết thư báo bình an cho chúng ta?" Mễ Lam Nhi nói đến đây tươi cười càng đậm, nói: "Điều này chứng minh, bọn cướp kia không muốn lấy mạng tiểu thư Diệp, hoặc có thể để cô mất tích thôi."

Mễ Lam Nhi phân tích rất độc, nhưng cũng rất có đạo lý, Thượng Quan Sở suy nghĩ thật lâu, trên mặt chậm rãi nở ra nụ cười thật to, nói: "Chúng ta không đi ở lại tìm Thanh Linh."

Nhạc Nhạc không thể tin nhìn Thượng Quan Sở, nói: "Yêu nghiệt, cậu thật sự tin lời nói của Mễ Lam Nhi, nếu chúng ta đoán sai, chẳng phải Thanh Linh sẽ gặp nguy hiểm?" Nhạc Nhạc khó có thể bình tĩnh phân tích.

Thượng Quan Sở hơi liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, nói: "Lúc trước chúng ta suy nghĩ nhiều quá mới không tìm được Thanh Linh." Mễ Lam Nhi phân tích cực kỳ chính xác, anh tin tưởng với trí thông minh của Thanh Linh, cho dù là bọn bắt cóc cũng sẽ không giết cô.

Tuy Thượng Quan Sở đoán rất chính xác, nhưng hán không thể nào tưởng được bọn bắt cóc không giết Diệp Thanh Linh là vì Lãnh Thần không giết phụ nữ và trẻ em, bây giờ không giết Diệp Thanh Linh, cũng là vì có cảm tình.

Nhạc Nhạc không hề nhiều lời, có thể lưu lại tìm Thanh Linh cũng là chuyện anh suy nghĩ đã lâu, cho đến nay đều vì lo lắng cho an nguy của Thanh Linh mới không tự mình đi tìm kiếm. Nhạc Nhạc đột nhiên cười nói: "Đã không đi, bây giờ chúng ta phải đi tìm đi!"

"Bây giờ?" Mọi người đều liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, có phải quá vội hay không?

Nhạc Nhạc cười nói: "Bây giờ chúng ta phân chia khu vực tìm kiếm của mình, như vậy sẽ tìm nhanh hơn." Nhạc Nhạc về mặt nghiêm túc, nói chuyện cùng động tác không có một chút ẻo lả.

Mọi người nghe xong đều đồng ý ý kiến của Nhạc Nhạc, chốc lát sau Tô Phi trải bản đồ thành phố B trước mặt mọi người, nói: "Thành phố B có 32 huyện, bây giờ chúng ta không biết tiểu thư Diệp ở đâu, chúng ta chỉ có thể an bài người tìm kiếm ở từng huyện."

“Như vậy giống như mò kim đáy bể.” Thượng Quan Sở nhăn mặt nhíu mày nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở mặt hỏi.

Thượng Quan Sở cúi đầu nhìn bản đồ thật lâu, nói: “Người bắt Thanh Linh không lưu lại một chút manh mối, tôi nghĩ hẳn sẽ không giấu ở thành thị.”

“Chẳng lẽ ở nông thôn?” Nhạc Nhạc nghe xong khuôn mặt yêu mị nhăn nhó, cái này phiền a, tìm một người ở nông thôn so với thành thị càng khó.

Đúng lúc này, Trương Đình Đình gọi điện thoại đến, nói: “Thượng Quan Sở, Thanh Linh lại gửi thư đến này.”

“Trong đó viết gì?” Thượng Quan Sở mừng rỡ hỏi.

“Tôi đã gửi nội dung bức thư vào hòm thư của anh, anh đi xem đi!” Trương Đình Đình đánh toàn bộ nội dung bức thư vào máy tính gửi cho Thượng Quan Sở, hy vọng anh có thể tìm ra chút manh mối từ bức thư.

“Được.” Thượng Quan Sở nói xong liền tắt điện thoại.

Nhạc Nhạc thấy Thượng Quan Sở tắt điện thoại, nói: “Bức thư lần này của Thanh Linh sẽ không lại chỉ có vài chữ chứ!” Bình thường Thanh Linh nói chuyện đều là lời ít ý nhiều, lần này anh nhận ra đến viết thư cũng thế, anh thật sự không biết nói gì. Thượng Quan Sở mở máy tính bàn lên, nói: “Trương Đình Đình gửi nội dung bức thư vào hòm thư.”

Nghe xong, Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi khẩn trương nhìn Thượng Quan Sở mở máy tính, nhìn thấy nội dung, vẻ mặt mọi người đều mừng rỡ. Tiền Nguyên luôn thờ ơ lạnh nhạt cũng không nhịn được tò mò tiêu sái đi qua nhìn thư. Vừa nhìn vào biểu tình trên mặt hẳn cuối cùng cũng đổi, lạnh lùng nói: “Không nghĩ đến tiểu thư Diệp cũng viết được bức thư dài như vậy.”

Mọi người còn chưa có cảm thán, Tiền Nguyên đã nói ra suy nghĩ trong lòng bọn họ, mọi người đều ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiền Nguyên một cái, tiếp tục xem nội dung bức thư.

Lần này Diệp Thanh Linh viết rất nhiều, còn ở trong thư viết ba tháng không gặp rất nhớ mọi người. Hơn nữa còn chúc mỗi người bình an.

Đọc xong thư, Thượng Quan Sở cùng Hòa Nhạc Nhạc nhìn nhau cười, trăm miệng một lời nói: “Thanh Linh ở trong núi.”

Chu Ngao nghe xong, thờ dãi: “Tiểu thư Diệp thật thông minh.” Nói xong nhìn Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc lại nói: “Các người cũng rất thông minh.”

Mễ Lam Nhi nghe xong, hé ra khuôn mặt tươi cười như hoa, nói: “Vây tốt lắm, chúng ta sẽ dễ dàng tìm tiểu thư Diệp hơn.” Chỉ cần tập trung vào mỗi ngọn núi, hẳn là rất nhanh bọn họ sẽ tìm được tiểu thư Diệp.

Mọi người nghe xong, đều cười gật đầu.

Nhưng sự việc lại không đơn giản như bọn họ nghĩ. Bọn họ tìm trên các ngọn núi lớn ở thành phố B khoảng 2 tháng vẫn không có chút tin tức. Thậm chí có vài ngọn núi lớn, bọn họ không có biện pháp tìm kiếm trực tiếp, còn dụng đến máy bay trực thăng.

Hôm nay Mễ Lam Nhi lại không công quay về, về mặt nhụt chí nói: “Rất cuộc tiểu thư Diệp ở đâu a? Hay là chúng ta tìm nhầm chỗ.” Cô bắt đầu hoài nghi, cũng lâu lắm rồi, tính toán sắp đến ngày sinh theo dự tính của tiểu thư Diệp. Nếu như không phải bọn họ tìm nhầm chỗ, vì sao bọn họ tìm trên các ngọn núi ở thành phố B lâu như vậy vẫn không có tin tức chứ?

Nhạc Nhạc cũng về mặt nhụt chí nói: “Yêu nghiệt, có phải chúng ta giải thích sai ý tứ của Thanh Linh không?”

“Không đâu.” Thượng Quan Sở thần nhiên trả lời, nhìn nhìn cuốn lịch trên bàn, nghĩ qua vào ngày nữa là đến ngày sinh dự tính của Thanh Linh, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Thật lâu sau, Thượng Quan Sở đột nhiên nói với Tô Phi: “Tô Phi, cậu đi tra các bệnh viện một chút.” Thanh Linh sắp sinh, nếu như cô ở trong núi thì sinh như thế nào? Bọn bắt cóc kia không giết Thanh Linh, vậy nhất định sẽ không để cô sinh nở nguy hiểm, nhất định sẽ đến bệnh viện. Đây là vấn đề duy nhất hẳn có thể dự đoán được trong lúc này.

Nhạc Nhạc và Mễ Lam Nhi vừa nghĩ đã hiểu được dụng ý của Thượng Quan Sở, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, “Tôi cũng phái người đi thăm dò điều tra từng bệnh viện.”

Thung lũng Diệp Thanh Linh ở thật ra cách thành phố B không xa, chỉ mất thời gian 1 giờ xe, thung lũng kia ở biên giới giữa thành phố B với 1 thành phố khác, ngọn núi rất lớn, trên núi lúc nào cũng có sương mù bao phủ, căn bản không nhìn rõ cái gì. Lại nói ngọn núi kia ở biên giới với một thành phố khác, cách nội thành không xa, tuy bọn Thượng Quan Sở đã phái người tìm qua, thủ hạ cũng dùng máy bay trực thăng quan sát ở trên không một chút, cũng không phát hiện trong thung lũng có người sinh sống.

Hôm nay Diệp Thanh Linh cảm thấy đứa nhỏ động càng ngày càng mạnh, sáng sớm liền tìm Lãnh Thần, nói: “Lãnh Thần, ngày sinh dự tính sắp đến, đứa nhỏ hình như vô cùng bất an, tôi nghĩ...” Cô muốn đến bệnh viện chờ sinh, nhưng lại sợ Lãnh Thần từ chối yêu cầu của cô.

Lãnh Thần mỉm cười, nói: “Em đi thu dọn một chút, chúng ta đi đến bệnh viện.”

Diệp Thanh Linh không nghĩ đến Lãnh Thần lại nói như vậy, cười gượng gạo, nói: “Cảm ơn.”

Trên mặt Lãnh Thần mang theo ôn nhu cười, nói: “Đứa ngốc, cảm ơn cái gì? Tôi cũng không phải là bác sĩ, cũng không đỡ đẻ, đi bệnh viện sinh mới an toàn.” Vấn đề này anh đã sớm nghĩ đến.

Diệp Thanh Linh không biết nói gì cho phải, ngơ ngác nhìn anh ta.

Lãnh Thần cười, nói: “Sao em còn chưa đi thu dọn đồ đạc?”

Diệp Thanh Linh lấy lại tinh thần, mắt tự nhiên nói: “A! Vậy tôi đi.”

Cô đang mang thai, cử động khó khăn, mới đi được 2 bước, Lãnh Thần đã nói: “Vẫn nên để tôi giúp em thu dọn! Nhìn em rất bất tiện.”

“Không cần, tự tôi làm được rồi.” Cô thật sự không quen để đàn ông thu dọn quần áo của mình.

Lãnh Thần dừng chân lại, nói: “Vậy không dọn, không có cái gì thì đến lúc đó mua mới.”

Diệp Thanh Linh do dự, ngơ ngác đáp: “Được.”

Lãnh Thần xoay người tính sắp xếp đến bệnh viện, đi được hai bước, lại quay người, nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Thanh Linh, em hận tôi không?”

“Không hận.” Diệp Thanh Linh trả lời rất chân thành, thật ra cô nên hận anh ta, là anh ta bắt cóc cô, khiến cô bị chia cách với người nhà lâu như vậy. Nhưng mà cô hận không được, nếu như cô không gặp anh ta, là người khác bắt cóc cô, bây giờ cô đừng nói hận, có lẽ đã sớm chết. Tuy rằng anh ta bắt cóc cô, nhưng anh ta đối xử với cô tốt lắm, cho cô ăn, cho cô ở, hơn nữa còn chăm sóc cô.

Lãnh Thần không biết thế nào, đột nhiên ánh mắt hồng hồng, gật đầu nói: “Ừ, không hận là tốt rồi, không hận là tốt rồi.” Lại nói: Về sau chúng ta vẫn là bạn bè chứ!” Lần này đến bệnh viện Thượng Quan Sở nhất định sẽ tìm được cô, anh không muốn cô khổ sở, bởi vậy anh không thể hạ quyết tâm xuống tay với Thượng Quan Sở. Chỉ có thể trở mặt nhìn cô về nhà, cùng người kia trôi qua cả đời.

Diệp Thanh Linh không biết trả lời như thế nào, cô có thể làm bạn với anh ta sao? Nếu như vậy? Thượng Quan Sở sẽ nghĩ như thế nào đây? Qua một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tha thiết chân thành của Lãnh Thần, tim mềm nhũn, nói: “Chúng ta là bạn bè.” Bao lâu nay, anh ta vẫn lấy lễ đối đãi với cô, chưa từng làm ra chuyện khác người với cô, tấm lòng anh ta cô hiểu rất rõ. Cô không muốn làm anh ta khổ sở

Lãnh Thần có những lời này của cô, trên mặt tràn đầy tươi cười, xoay người rồi đi.

Diệp Thanh Linh có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng Lãnh Thần rồi đi, đột nhiên trên mặt nở ra một nụ cười xinh đẹp, cô biết, vợ chồng bọn họ sắp đoàn tụ.

Lần này Lãnh Thần không có bị mất Diệp Thanh Linh, hơn nữa còn chở cô đến bệnh viện tốt nhất thành phố B, chưa đầy 2 tiếng bọn họ đến bệnh viện, Thượng Quan Sở đã nhận được tin tức. Mà Dịch Hiểu Huyền vẫn không rời thành phố B cũng nhận được tin tức, đến bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện Lãnh Thần liền cố ý chuẩn bị quần áo cho Thanh Linh, còn chuẩn bị quần áo cho cục cưng sắp sinh, bởi vì không biết là trai hay gái, anh sai người mua rất nhiều quần áo cho bé trai và bé gái.

Thấy vẻ mặt tươi cười của anh ta tiến vào phòng bệnh khoa sản, y tá kiểm tra cho Diệp Thanh Linh cười nói: “Chồng của chị thật sự là người đàn ông tốt.”

Diệp Thanh Linh xấu hổ cười, nói: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Lãnh Thần không để ý chút nào đến lời nói của Diệp Thanh Linh, cười nói: “Không biết là con trai hay con gái, bởi vậy tôi mua hết.” Hắn vừa nói vừa lấy ra một ít quần áo trẻ em cho Diệp Thanh Linh xem.

Diệp Thanh Linh nhìn, cười nhẹ, nói: “Là bé trai.”

“Cái gì? Sao em không nói sớm?” Lãnh Thần cười thầm oán.

“Anh không có hỏi.” Diệp Thanh Linh cười tươi trả lời. Nhìn Lãnh Thần chuẩn bị quần áo cho đứa bé, nghĩ, nếu anh ta cưới vợ, nhất định sẽ là người chồng người cha tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: tình địch gặp mặt hết sức đở mắt

Sau khi Thượng Quan Sở nhận được tin liền vội chạy đến bệnh viện tốt nhất ở thành phố B. Lúc đoàn người vội vàng chạy vào khoa phụ sản của bệnh viện, Dịch Hiểu Huyền cũng vừa vận nhìn thấy một màn này, cô hưng hăng nhìn một đám người chạy vào bệnh viện, rồi cũng chậm rãi bước vào.

Lúc này, Lãnh Thần đang phân khởi lấy ra quần áo anh đã chuẩn bị cho đứa nhỏ, nói: "Thanh Linh, em xem này, bộ áo em bé này thật đáng yêu!"

"Ừ!" Diệp Thanh Linh cười nhẹ.

Lãnh Thần lại lấy ra một bộ quần áo em bé khác để trước mặt của Diệp Thanh Linh, nói: "Bộ này mà mặc lên người em bé nhất định sẽ nhìn rất đẹp."

Diệp Thanh Linh cười nhìn Lãnh Thần cầm, nói: "Chúng đều rất đẹp." Lãnh Thần đối với cô thật sự rất tốt, không chỉ chuẩn bị quần áo giúp cô, còn thay cô chuẩn bị luôn cho đứa nhỏ, bộ dạng của anh hưng phấn như thể chính mình làm cha vậy. Nghĩ đến đây khiến Diệp Thanh Linh nhớ đến sắc mặt hưng phấn của Thượng Quan Sở khi làm cha, không khỏi tươi cười lớn hơn nữa.

Lãnh Thần nhìn Diệp Thanh Linh tươi cười, có chút si ngốc, qua một hồi lâu nói: "Thanh Linh, chúng ta đã là bạn bè, để anh làm cha nuôi của con trai em thế nào?"

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn gương mặt thành khẩn và ánh mắt chờ mong của Lãnh Thần, mỉm cười nói: "Rất tốt!"

"Không được!" Ngay lúc Diệp Thanh Linh vừa đồng ý, âm thanh lạnh lùng của Thượng Quan ở cửa vang lên.

Diệp Thanh Linh ánh mắt sáng ngời, nhìn về hướng âm thanh truyền đến, tiếp theo trên mặt lộ ra nụ cười thật tươi xuất phát từ nội tâm.

Lãnh Thần nghe được có người phản đối, liền muốn phát hỏa, đúng lúc này, Diệp Thanh Linh cười nói: "Con em, em làm chủ."

Lãnh Thần nghe xong, ánh mắt cười đến cong mắt. Thượng Quan Sở cười hi hi nhìn Diệp Thanh Linh thật lâu, mi mắt nhú thành một đoạn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Hết thấy đều nghe theo bà xã."

Diệp Thanh Linh nhất thời tươi cười rạng rỡ, ánh mắt tán thưởng nhìn Thượng Quan Sở, gật đầu nói: "Mấy tháng không gặp, quy luật thiếu số phục tùng đa số vẫn không có quên, ừm! Không tệ nha".

Thượng Quan Sở vui vẻ nhận 'Tán thưởng' của Diệp Thanh Linh, tươi cười bước đến trước mặt Diệp Thanh Linh, nhìn gương mặt cô, sau đó ánh mắt chuyển xuống bụng, tiếp theo nhẹ tay xoa bụng cô, cười nói: "Thanh Linh, vất vả cho em."

Diệp Thanh Linh cười nhẹ, nói: "Anh cũng vất vả." Cô biết hẳn nhất định đã rất cố gắng để đi tìm cô, mấy tháng qua cô cũng không có một chút vất vả gì, hơn nữa chỗ sơn cốc nơi cô ở còn là một nơi dưỡng thai rất tốt.

Nhạc Nhạc nhìn hai người trao đổi nhớ nhung, không muốn nhìn thấy bộ dáng mọi người gặp lại liền khóc sụt sùi, vui vẻ đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, không khách khí chen vào tách Thượng Quan Sở ra, ôm cô Diệp Thanh Linh, thanh âm cao vút nói: "Thanh Linh, người định giết anh à, mấy tháng nay em đi đâu?"

Thượng Quan Sở nhìn Nhạc Nhạc ôm lấy Thanh Linh, vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Éo là, cậu đang làm cái gì?" Mỗi câu một chữ đều từ kẽ răng rít ra, âm thanh tràn đầy sát khí.

Nhạc Nhạc không tự giác run một cái buột Diệp Thanh Linh ra, bấu môi hồng, làm nũng với Diệp Thanh Linh nói: "Thanh Linh, em xem, tên yêu nghiệt này lại khi dễ anh. Lúc em không có ở đây, mỗi ngày cậu ta đều khi dễ anh...Anh.. anh... thật đáng thương." Nhạc Nhạc nói xong còn làm bộ che mặt khóc, chọc cười tất cả mọi người ở đây.

Thượng Quan Sở chán ghét liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, ngay lúc anh tính cướp lại vị trí vốn là của mình, thì Mễ Lam Nhi cũng đi đến, không khách khí chen vào tách ra Nhạc Nhạc, kích động cầm lấy tay của Diệp Thanh Linh nói: "Tiểu thư Diệp, cô có khỏe không?"

"Vâng! Minh khỏe." Diệp Thanh Linh nhìn Mễ Lam Nhi liền đặc biệt đau lòng, lúc cô ấy vì mình mà trúng đạn nằm trên giường, cô đã xem cô ấy như chị em tốt của mình. Cô muốn nhìn thấy cô ấy sống vui vẻ và hạnh phúc. Ở trong lòng cô, Mễ Lam Nhi cũng quan trọng như Đinh Đình, họ đều là người thân của cô.

Nhạc Nhạc nhìn bộ dạng cảm động của Diệp Thanh Linh sợ cô ấy vì vậy mà rơi lệ, vừa cười vừa nói: "Thanh Linh, anh vừa nghe em để người khác làm cha nuôi của con trai em, anh cũng muốn."

Thượng Quan Sở lạnh lùng nhìn về mặt đố kỵ lúc này của Lãnh Thần, nói: "Cậu đương nhiên cũng không được làm cha nuôi của con tôi."

Nhạc Nhạc nghe xong, vẻ mặt vận vẹo nhìn Diệp Thanh Linh, liền bấu môi nói: "Thanh Linh em xem, tên yêu nghiệt này lại khi dễ anh."

Diệp Thanh Linh nâng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Nhạc Nhạc, an ủi nói: "Không sao, anh ấy không đồng ý, nhưng em đồng ý."

"Thật sao? Anh biết Thanh Linh là tốt nhất." Nhạc Nhạc vẽ mặt hưng phấn và đắc ý nhìn Thượng Quan Sở mặt nhăn mày nhu.

Ngay lúc Nhạc Nhạc vui vẻ như sắp bay lên trời thì Diệp Thanh Linh lại thản nhiên mở miệng, "Em đồng ý cho anh làm mẹ nuôi của con trai em."

Cảm giác giống như vừa rơi từ trên thiên đàng xuống khiến Nhạc Nhạc nhất thời đầu đầy hắc tuyến, tiếp theo oa oa kêu to, "Thanh Linh, em không thể giúp đỡ yêu nghiệt khi dễ người khác như vậy."

Thượng Quan Sở biết Diệp Thanh Linh làm cho Nhạc Nhạc cao hứng một hồi liền sẽ cho anh ta ném mùi thất vọng, nhìn bộ dạng mắt mắt của Nhạc Nhạc, cười ha ha nói: "Thanh Linh là bà xã tôi, đương nhiên là giúp đỡ tôi." Về mặt đắc ý, Nhạc Nhạc nhìn thấy đã muốn đấm một cái vào khuôn mặt tuần tú nghiêng nước nghiêng thành của hắn.

Bộ dáng vạm vỡ của Nhạc Nhạc và sắc mặt đắc ý của Thượng Quan Sở khiến mọi người không thể nhịn cười. Ngay cả Tiền Nguyên, người vẫn luôn lạnh lùng cũng phải mỉm cười. Chỉ có vẻ mặt của Lãnh Thần càng ngày càng tái nhợt, trong mắt đầy sự mất mát cùng hăm dọa.

Mọi người cười xong, Thượng Quan Sở lạnh lùng trừng mắt nhìn Lãnh Thần, nói: "Thanh Linh là ai bắt cóc?"

Diệp Thanh Linh mỉm cười, nhìn về phía Lãnh Thần, nói: "Anh ấy là người bắt em, nhưng cũng là ân nhân của em." Nếu không phải Lãnh Thần là người không giết phụ nữ trẻ em, có lẽ cô đã chết. Bởi vậy anh ta chính là ân nhân của mẹ con cô.

Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc mặc kệ có phải là ân nhân cô hay không, anh chỉ biết người đàn ông thoát nhìn rất tuần tú này đã bắt cóc Thanh Linh, hai người nhất thời đứng cùng trận tuyến. Anh trừng mắt nhìn Lãnh Thần, ánh mắt như muốn khoét hai cái động trên người Lãnh Thần.

Vài giây sau, Nhạc Nhạc đột nhiên cười nói: "Yêu nghiệt, tôi thấy thẳng nhóc kia hình như rất thích Thanh Linh, tình địch ngay trước mắt, cậu còn không tiến lên giải quyết."

Lúc bọn họ đi vào phòng bệnh, Thượng Quan Sở đã sớm nhìn ra tình ý của anh ta với Thanh Linh, nghĩ đến Thanh Linh và anh ta đã ở chung với nhau mấy tháng, không khỏi tức giận, sau đó về mặt tà cười nói: "Muốn giải quyết như thế nào?" Vừa rồi Thanh Linh mới nói anh ta là ân nhân của cô, anh phải giải quyết thế nào bây giờ?

"Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, đi lên quyết đấu a!" Nhạc Nhạc mang vẻ mặt ám chỉ 'Anh thật ngốc' nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở nhìn ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của Nhạc Nhạc, chỉ biết hồ lô trong hân không bán thuốc tốt, cười nói: "Thanh Linh vốn là bà xã của tôi, tôi vì cái gì phải hạ thấp bản thân đi tranh giành với anh ta chứ?"

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, vốn tưởng anh sẽ trở thành hủ dấm chua, sau đó sẽ ra tay chinh Lãnh Thần, nhưng cô không ngờ anh lại có phản ứng như vậy. Biết được anh rất có niềm tin đối với mình, khiến gương mặt cô nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Lãnh Thần ngẩn người, cười khổ một chút, nói: "Thượng Quan Sở quả nhiên không giống người phạm." Người đàn ông phòng độ như vậy, tin tưởng không hề hoài nghi như vậy, anh ta nên có được tình yêu của cô. Muốn trách thì trách ông trời để anh quen biết Thanh Linh trễ hơn Thượng Quan Sở. Bởi vậy, anh chỉ có thể đứng xa nhìn cô hạnh phúc là đủ rồi.

Thượng Quan Sở cười yêu nghiệt, vui vẻ nhận khen ngợi của Lãnh Thần, nói: "Người đàn ông mà Thanh Linh thích dĩ nhiên không phải bình thường."

Nhạc Nhạc hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ có anh không biết xấu hổ tự khen chính mình, da mặt dày."

Diệp Thanh Linh rất hứng thú nhìn ba người biểu diễn, lại thấy nụ cười của Lãnh Thần và Thượng Quan Sở dần trở nên tự nhiên, cô biết này hai người về sau nhất định sẽ không trở thành kẻ thù của nhau. Đây cũng là điều cô mong muốn, có nhiều bạn vẫn tốt hơn có nhiều kẻ thù, hơn nữa Lãnh Thần cũng không phải là một đối thủ bình thường.

Đúng lúc này, y tá đi đến, nói: "Diệp Thanh Linh, bây giờ đến phòng siêu âm B làm kiểm tra trước sinh." Y tá nói xong liền xoay người rời đi.

Y tá vừa rời khỏi, Thượng Quan Sở liền vỗ về Diệp Thanh Linh đi đến phòng siêu âm B, mọi người cũng đi theo, đặc biệt là Lãnh Thần đặc Hòa Nhạc Nhạc, hai người khấn trương không thôi.

Mễ Lam Nhi nhìn dáng vẻ khấn trương của hai người, trêu ghẹo nói: "Chỉ là làm kiểm tra trước sinh mà thôi, các anh khấn trương cái gì?"

"Tôi là cha nuôi đứa nhỏ." Lãnh Thần xoay người nhìn Mễ Lam Nhi, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời, khiến Mễ Lam Nhi không khỏi thất thần, vẻ mặt của Tiền Nguyên luôn lạnh lùng, nhưng nụ cười của Lãnh Thần lại dịu dàng như ánh mặt trời khiến cô nhất thời như bị chói mắt.

Mễ Lam Nhi sững sờ vài giây, cho đến phát hiện Tiền Nguyên lạnh lùng kéo cô một chút, mới lấy lại tinh thần, nói: "Ách! Không sai, anh là cha nuôi của đứa nhỏ, nên khấn trương cũng đúng." Tiếp theo lại nhìn Nhạc Nhạc bên cạnh, không khỏi nở nụ cười, "Ha ha! Anh là cha nuôi của đứa nhỏ, Nhạc Nhạc lại là mẹ nuôi của đứa nhỏ? Ha ha... Hai người là một đôi." Mễ Lam Nhi sau khi nói xong, đã cười đến thất lực không thẳng nổi, nếu không phải Tiền Nguyên giúp đỡ sợ là muốn ngồi xổm xuống.

Lãnh Thần nghe xong xấu hổ cười, Nhạc Nhạc lại xoay người trừng mắt nhìn Mễ Lam Nhi đang cười đến đứng không vững, giọng the thé nói: "Lam Nhi ý kiến không sai nga, không biết..." Nhạc Nhạc nói xong, ánh mắt trực tiếp ngoác ngoác nhìn khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thần, nói "Không biết vị soái ca này có nguyện ý hay không?"

Lãnh Thần không nghĩ tới Nhạc Nhạc sẽ hỏi hần như vậy, sợ tới mức đi tới trước vài bước, trực tiếp đi đến bên người Diệp Thanh Linh, về mặt vội vàng như gặp quỷ nói: "Thanh Linh, bạn của em là đồng tính luyện ái nha!"

Những gì bọn họ nói ở phía sau Diệp Thanh Linh đều nghe được, biết Nhạc Nhạc lại chơi với lửa, cười nói: "Nhạc Nhạc coi trọng anh sao?"

Lãnh Thần đầu đầy hắc tuyến, nói: "Thanh Linh, em biết là anh không thích đàn ông, chỉ thích em." Lãnh Thần không chút suy nghĩ nói.

Thượng Quan Sở vừa nghe, lạnh lùng trừng mắt Lãnh Thần, nói: "Tôi biết bà xã của mình rất mê người, nhưng anh cũng không cần ở trước mặt ông xã người ta mà thổ lộ như vậy!" Nói xong cúi đầu nhìn biểu hiện của Diệp Thanh Linh, khi thấy cô vẫn thờ ơ, anh mới yên lòng.

Lãnh Thần bình thường ở trước mặt Diệp Thanh Linh có cái gì thì nói cái đó, cũng không che dấu tình cảm của chính mình, nghe được Thượng Quan Sở nói như vậy, trong lòng không hiểu sao cảm thấy thoải mái, về mặt tươi cười nói: "Thích Thanh Linh là của chuyện của tôi, cự tuyệt là của quyền lợi của cô ấy. Chúng tôi cũng không cùng nhau."

Thượng Quan Sở nhìn Lãnh Thần, đột nhiên nghĩ đến lúc bản thân theo đuổi Thanh Linh, không phải lúc đó anh cũng rất giống Lãnh Thần bây giờ hay sao? Chẳng qua anh may mắn hơn, Bây giờ Thanh Linh đã là bà xã của anh, hơn nữa còn sắp sinh con trai cho anh. Anh cũng không phản đối việc có người thích Thanh Linh, chỉ cần không làm những chuyện gì khác thường với Thanh Linh, cũng như không ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng bọn họ, anh có thể xem như bạn của Thanh Linh mà đối đãi, giống như Nhạc Nhạc vậy.

Bất tri bất giác, bọn họ đã đến ngoài cửa phòng kiểm tra, y tá mời Diệp Thanh Linh đi vào, Thượng Quan Sở cũng muốn đi theo, nhưng y tá lại lạnh lùng nói: "Đàn ông không được đi theo." Thượng Quan Sở ngầy ngốc ở cửa phòng kiểm tra, không biết làm thế nào mới tốt.

Trong lúc Lãnh Thần nhìn Diệp Thanh Linh chậm rãi bước vào cửa kiểm tra, đột nhiên trong đầu dần hiện ra một hình ảnh, tâm lý thầm kêu không tốt, liền kêu lên: "Thanh Linh." Tiếp theo cả người đã vọt vào cửa kiểm tra, đi về phía Diệp Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: sinh con ngoài ý muốn

Lãnh Thần nhìn Diệp Thanh Linh ưỡn bụng bầu từ từ đi vào phòng kiểm tra, đột nhiên trong đầu dần hiện lên một hình ảnh, trong lòng kêu không tốt, kêu lên: "Thanh Linh." Tiếp theo người vọt vào phòng kiểm tra, đi về phía Diệp Thanh Linh.

Gần như cùng lúc Lãnh Thần kêu lên, Thượng Quan Sở cũng nhận ra nguy hiểm, theo sau Lãnh Thần, vọt vào phòng kiểm tra. Lãnh Thần bằng tốc độ nhanh nhất đẩy ngã Diệp Thanh Linh.

Ngay lúc bọn họ lên tiếng, một tiếng súng vang lên bên trong phòng kiểm tra, chỉ nghe được tiếng kêu đau đớn của một người đàn ông, do cố hết sức đỡ lấy Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở cấp tốc rút súng chạy vào phòng kiểm tra, ngay lúc tiếng súng vang lên, Nhạc Nhạc cùng Mễ Lam Nhi với Ngô Vân Tô Phi gần như trong nháy mắt chạy vào phòng kiểm tra. Mễ Lam Nhi nhìn khuôn mặt thống khổ của Diệp Thanh Linh toát ra mồ hôi hột, biết phụ nữ có thai ngã sắp nghiêm trọng bao nhiêu, mà lúc này cô tình Diệp Thanh Linh lại không thể động đậy, thân thể Lãnh Thần đè lên thân thể cô. Lãnh Thần bị đạn bắn trúng ở sau lưng, viên đạn từ sau lưng hần xuyên thủng ngực, cũng sau vài giây, liền bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thanh Linh ngã trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy dưới chân có cái gì chảy ra, cô biết Lãnh Thần vì cứu mình mà trúng đạn rồi, chịu đau, nhìn Mễ Lam Nhi bên cạnh cô nói: "Mau, mau cứu anh ấy."

Mễ Lam Nhi cũng không nói nhiều, chỉ gạt đầu, liền bảo người nâng Lãnh Thần đến phòng cấp cứu. Sau đó nâng Diệp Thanh Linh dậy, nói: "Tiểu thư Diệp, cô làm sao vậy?" Nhìn mặt cô ấy nhăn lại, cô biết Diệp Thanh Linh đang nhận đau.

"Tôi... Tôi đau bụng, có thể... sắp sinh." Bởi vì đau đớn, Diệp Thanh Linh nói chuyện cả lăm.

Mễ Lam Nhi nhìn khuôn mặt thống khổ của Diệp Thanh Linh, vội vàng gọi người, "Mau, mau gọi bác sĩ." Ngay lúc Mễ Lam Nhi phân phó, Thượng Quan Sở xuất hiện trước mặt, sắc mặt có chút tái nhợt, không chút suy nghĩ ôm lấy Diệp Thanh Linh đến phòng sinh sản.

"Thanh Linh sao rồi? Có phải rất đau hay không, không sao, chúng ta sắp đến phòng sinh rồi, bác sĩ sẽ giúp em." Hần vừa ôm cô chạy vừa an ủi.

Diệp Thanh Linh nhìn khuôn mặt khẩn trương của Thượng Quan Sở, không khỏi muốn đưa tay vuốt lông mi nhăn lại của hần, bởi vì bụng quá đau, khiến cô không có cách nào vuốt hàng mi nhăn lại của anh, chỉ có thể cố gắng kéo ra một nụ cười, nói: "Em không sao."

Lúc này bác sĩ đã đến rồi, bảo Thượng Quan Sở khẩn trương ôm Diệp Thanh Linh vào phòng sinh. Thượng Quan Sở nhẹ nhàng đặt Diệp Thanh Linh lên bàn mổ, an ủi Diệp Thanh Linh hai câu, nhìn bác sĩ nói: "Tôi muốn ở lại bên cạnh cô ấy."

Bác sĩ sùng sốt, nhìn về mặt nghiêm túc của Thượng Quan Sở, lại nói về mặt kia, giống như nếu bà không đáp ứng anh ta sẽ lập tức hủy bệnh viện này, bác sĩ cười gượng, nói: “Tùy anh.” Vốn dĩ bệnh viện có quy định không cho người nhà vào phòng sinh, nhưng nhìn ánh mắt Thượng Quan Sở, bác sĩ không dám nói một chữ không, chỉ đành thỏa hiệp.

Diệp Thanh Linh vốn không phải là người ồn ào ào ào, cho dù đau đớn cũng yên lặng chịu đựng, bác sĩ phụ trách đỡ đẻ là một bác sĩ trên 40 tuổi, kiểm tra một chút nói: “Vỡ nước ối, sắp sinh.” Bác sĩ nói xong nhìn Thượng Quan Sở ở bên cạnh vẫn nắm tay Diệp Thanh Linh, nói: “Người mẹ thật dũng cảm, rất bình tĩnh, tâm lý tốt như vậy nhất định có thể thuận lợi sinh nở.”

Lúc khi sinh con Diệp Thanh Linh cũng đọc rất nhiều sách về trẻ em, biết sau khi vỡ nước ối người mẹ nên giữ tâm lý bình tĩnh đối mặt với quá trình sinh sản, quá căng thẳng chỉ tạo thành khó khăn cho sinh nở.

Từng đợt từng đợt đau đớn tập kích tứ chi Diệp Thanh Linh, nhưng cô rất bình tĩnh, cũng rất kiên cường, bác sĩ nói cô có thể sinh sản thuận lợi, cô tuyệt đối không mở bụng sinh. Điều này không chỉ vì sức khỏe của đứa bé mà còn vì sức khỏe của mình.

Thượng Quan Sở nhìn mồ hôi hột trên trán Diệp Thanh Linh, rất sốt ruột cầu cứu bác sĩ, “Bác sĩ, vợ của tôi rất đau, phải làm sao bây giờ? Có cách nào để khiến cô ấy đừng đau đớn như vậy không?” Nhìn bộ dáng nhăn nhó của cô, lòng anh thót lại, trong đầu anh tất cả đều là cảnh tượng trước kia anh nài cô sinh đứa bé, nếu anh biết sinh con sẽ khiến cô đau đớn như vậy, anh tuyệt đối không để cô sinh con.

Bác sĩ nghe xong, phẫn chán nhìn Thượng Quan Sở, nói: “Phụ nữ sinh con đều như vậy.” Cũng không phải anh ta sinh con, anh ta khản trương cái gì? Nhìn bộ dáng người ta sinh con cũng chưa khản trương, đau đớn như anh ta.

Đều như vậy? Ai nói? Hắn rất muốn mang bác sĩ ra ngoài chém, vợ hắn đau muốn chết như vậy, còn nói là bình thường.

Diệp Thanh Linh nhìn sắc mặt như đèn nháy của Thượng Quan Sở, chịu đau, thản nhiên nói: “Em đánh ngất anh rồi! Sẽ không đau nữa.” Nhìn anh khản trương như vậy, cô rất muốn đánh ngất anh ta, như vậy cô ngược lại sẽ bình tĩnh nhiều hơn.

“A...” Thượng Quan Sở sợ hãi than một tiếng, lập tức kịp phản ứng lại Diệp Thanh Linh định đánh anh, nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt.

Qua một lúc lâu, bác sĩ bắt đầu đỡ đẻ cho Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Sở không nói gì nữa, chỉ yên lặng nắm tay cô, cung cấp năng lượng cho cô, ủng hộ cô, làm bạn với cô.

Nửa giờ sau, thanh âm ồn ào của đứa nhỏ vang vọng toàn bộ phòng sinh, cuối cùng Thượng Quan Sở cũng nhẹ nhàng thở ra.

Y ta ôm đứa nhỏ đã được tắm rửa tốt giao cho Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh xem, tuy Diệp Thanh Linh nói không ra hơi, cũng rất muốn nhìn bộ dáng của con mình, thêu thảo nói: “Ôm đến cho em xem.”

Y tá nghe xong vốn mong giao đứa bé vào tay Thượng Quan Sở, nào biết Thượng Quan Sở một bộ dáng thiếu hứng thú quét mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn của đứa bé, về mặt ghét bỏ nói: “Xấu như vậy, có gì dễ nhìn đâu.”

Diệp Thanh Linh cực kỳ không biết nói gì, chỉ không rõ con trai mới sinh đã đắc tội gì với đại thiếu gia Sở anh. Lặng lặng nhìn anh không nói.

Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh không nói lời nào, còn nghĩ rằng cô tức giận, vội vàng cười nhận đứa bé từ trong tay y tá, giống như ôm cái bọc mang đứa bé đến trước mắt Diệp Thanh Linh, nói: “Thanh Linh đừng nóng giận.”

Diệp Thanh Linh nhìn bộ dáng Thượng Quan Sở lấy lòng mình, lại nhìn con trai, không có sức cười, nói: “Em đã nói con trai chúng ta sẽ không xấu mà! Luôn nói vậy.”

Thượng Quan Sở thấy cô không tức giận, cười nói: “Vốn cũng rất xấu mà! Căn bản không tuần tú bằng chồng em!”

Nghe anh nói như vậy, Diệp Thanh Linh xem như hiểu rõ lòng dạ hẹp hòi của Thượng Quan Sở, mắt mặt hạnh phúc cười nhìn mặt Thượng Quan Sở, người đàn ông này a! Thật sự quá đáng yêu, lại còn ăn dấm chua với con trai, về mặt ghét bỏ kia của hắn, sợ là đang trách con trai khiến cô mệt đi!

Diệp Thanh Linh thỏa mãn cười, một lát sau cảm thấy mệt chết liền nhắm mắt lại ngủ say.

Sinh xong, Thượng Quan Sở liền không rời khỏi Diệp Thanh Linh, đến con trai mới sinh cũng không thèm liếc mắt thêm một cái, để cho y tá bế đến phòng sơ sinh.

Nhạc Nhạc cùng Mê Lam Nhi giống nhau trước xem tình trạng của Diệp Thanh Linh, tiếp theo hỏi tình trạng của đứa bé, mà Tô Phi cùng Tịch Nguyên lại đợi ở ngoài phòng phẫu thuật Lãnh Thần.

Lúc Diệp Thanh Linh ngủ, Thượng Quan Sở không rời đi nửa bước chăm sóc cô, thấy Nhạc Nhạc tiến vào, liền nói: “Lãnh Thần sao rồi?” Nếu không phải anh ta nhận một viên đạn thay cho Diệp Thanh Linh, bây giờ người nằm trong phòng phẫu thuật chính là Thanh Linh, nếu như Thanh Linh trúng đạn, sự việc không biết có bao nhiêu gay go.

“Còn ở trong phòng phẫu thuật, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm.” Nhạc Nhạc nhẹ giọng trả lời, sợ đánh thức Diệp Thanh Linh đang ngủ.

“Chu Ngao đâu?” Thượng Quan Sở thản nhiên hỏi.

“Nghe nói đến thành phố S.” Nhạc Nhạc nhún mày trả lời, tiếp theo thở dài nói: “Nếu như không thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm, cho dù là Chu Ngao cũng không có cách nào cứu chữa.”

“Hy vọng anh ta không có việc gì.” Thượng Quan Sở nhìn mặt Diệp Thanh Linh, lẩm bẩm nói.

Đúng lúc này, Diệp Thanh Linh tỉnh lại, mở to mắt, câu nói đầu tiên là: “Lãnh Thần sao rồi?” Vừa rồi trong mộng cô còn nhìn thấy anh ta, vẫn vẻ mặt tươi cười, ở trong thung lũng tưới nước cho vườn rau bọn họ cùng nhau trồng.

Thượng Quan Sở nhẹ giọng trả lời: “Thanh Linh đừng lo lắng, anh ta sẽ không sao.”

Diệp Thanh Linh biết Thượng Quan Sở úp mở không đáp liền chứng tỏ Lãnh Thần bị thương rất nghiêm trọng, hạ mi mắt xuống nghĩ nói: “Chu Ngao đâu? Chúng ta có thể tìm Chu Ngao giúp đỡ.” Lãnh Thần vì cứu cô mà bị thương, nếu như thật sự cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ rất khó sở.

Thượng Quan Sở tiện tay rót cho Thanh Linh ly nước, dùng thìa đút cho cô, nói: “Chu Ngao đến thành phố S.”

“Đến thành phố S làm cái gì?” Diệp Thanh Linh tò mò hỏi, không có nghe nói Chu Ngao có công việc ở thành phố S, cũng không nghe nói hắn có bạn bè ở đó.

Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Sở săn sóc đút nước uống cho Diệp Thanh Linh, nói: “Còn nhớ Chu Du giống như con vẹt bên cạnh yêu nguyệt không?”

Diệp Thanh Linh lập tức hiểu rõ, thở dài: “Chu Ngao, Chu Du, ngao du(rong chơi)? Bọn họ không phải là anh em chứ!” Điểm đó cô thật sự vẫn chưa nghĩ đến, bây giờ nghe Nhạc Nhạc nói như vậy, khả năng này quả thật rất lớn.

“Ừ, bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ.” Thượng Quan Sở thấy Diệp Thanh Linh uống cũng được rồi, thuận tay đặt ly lên trên ngăn tủ bên cạnh.

Lúc Diệp Thanh Linh nói không có hứng thú với thân thể Chu Ngao, bây giờ cả đầu cô đều là hình ảnh Lãnh Thần chấn đạn thay cô. Cô trầm tư một lúc lâu, nói: “Mang Chu Ngao đến đây đi!”

“Tình tình Chu Ngao em cũng biết, anh ta là một quái nhân, nếu là chuyện anh ta không muốn, không người nào có thể mời được anh ta.” Nhạc Nhạc cảm giận nói xong, anh ngược lại tự mình gọi điện thoại cho Chu Ngao, nhưng tên kia cái gì cũng không nói, liền nói anh ta có việc rồi tắt điện thoại.

“Đưa đi động cho em.” Diệp Thanh Linh vươn tay nói.

Thượng Quan Sở biết cô muốn làm gì, lấy di động ra, nói: “Vẫn là anh tự mình gọi đi!”

Diệp Thanh Linh gật đầu, tin tưởng không có chuyện Thượng Quan Sở không thể làm được.

Thượng Quan Sở tìm ra số di động của Chu Ngao, điện thoại rất nhanh được kết nối, nói: “Tìm được Thanh Linh rồi, ở bệnh viện thành phố B, có chuyện rất nguy cấp cần đến anh.”

Đầu kia điện thoại Chu Ngao còn chưa kịp phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn nghe được rõ ràng Thanh Linh ở bệnh viện thành phố B. Không chút suy nghĩ, tắt điện thoại liền đi thẳng đến sân bay.

Nhạc Nhạc nghe xong lời nói của Thượng Quan Sở, sừng sốt vài giây, vẻ mặt khinh thường nói: “Còn tưởng rằng anh có biện pháp hay ho gì, thì ra là lợi dụng danh nghĩa Thanh Linh lừa anh ta đến!”

Ngược lại Diệp Thanh Linh rất đồng ý với cách làm của Thượng Quan Sở, nói: “Chỉ cần có thể mời Chu Ngao đến, mặc kệ là cách gì, đều là cách tốt.” Cứ nghĩ đến lần trước Mễ Lam Nhi vì cứu cô mà trúng đạn nằm ở trên giường, cô sẽ rất khó chịu. Bây giờ Lãnh Thần lại vì cô mà chấn đạn, ân tình đối với bọn họ, cô tuyệt đối cả đời không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Ý nghĩ không an phận

Diệp Thanh Linh ngược lại rất đồng ý với phương pháp của Thượng Quan Sở, nói: “Chỉ cần có thể mời Chu Ngao đến, cho dù là cách gì, đều là cách tốt.” Cứ nghĩ đến lần trước Mễ Lam Nhi vì cứu cô mà trúng đạn nằm trên giường, cô sẽ rất khó chịu. Bây giờ Lãnh Thần lại chấn đạn thay cô, ân tình đối với bọn họ, cô tuyệt đối cả đời không quên.

Đêm đó Chu Ngao liền chạy đến thành phố B, đi vào bệnh viện, thấy Diệp Thanh Linh nằm ở trên giường, biết cô đã sinh nở thuận lợi, vẻ mặt tươi cười. Sau khi biết nguyên nhân Diệp Thanh Linh mời anh đến thành phố B, sắc mặt Chu Ngao lập tức trắng bệch, lạnh mặt nghiêm túc nói: “Không cứu.”

Nhạc Nhạc nghe xong trêu ghẹo nói: “Tôi thấy là anh không có biện pháp cứu thì đúng hơn!” Bây giờ Lãnh Thần vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, cho dù

Chu Ngao có bản lĩnh, cũng không thể cướp người trong tay Diệp Vương a!”

Chu Ngao cực kỳ không vui vì Nhạc Nhạc hoài nghi y thuật của hắn, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Không phải là trúng đạn sao? Chỉ cần lúc đó không chết, vốn không có gì mà Chu Ngao tôi không thể cứu.” Hắn không có khoa trương, y thuật của hắn không biết cao hơn Khương Thừa bao nhiêu. Khương Thừa đã có tiếng tăm lừng lẫy trong giới y thuật, hắn chẳng qua không thích hư danh này mà thôi.

Nghe xong lời Chu Ngao nói, Diệp Thanh Linh vẻ mặt tươi cười, nói: “Lần này đừng nói 3 yêu cầu, 10 cái cũng được.”

Chu Ngao có chút tâm động, cúi đầu do dự. Qua một lúc lâu, nói: “Hứa hẹn của cô căn bản vô dụng.” Phải biết rằng Thượng Quan Sở là người không phân rõ phải trái, cho dù đã đáp ứng yêu cầu nói đổi ý liền đổi ý, anh một chút biện pháp cũng không có.

Diệp Thanh Linh hiểu rõ bản khoán của Chu Ngao, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở. Thượng Quan Sở hơi sùng sốt, cười nói: “Tôi vẫn câu nói kia, chỉ cần không quá phận, yêu cầu gì cũng được.”

Này chẳng khác nào không nói sao? Chu Ngao cũng không dễ bị dọa, hai tay khoanh vào nhau, không để ý nhún vai nói: “Đã như vậy, coi như tôi chưa nói qua.” Nói xong liền định rời đi.

Chu Ngao quay đầu lại, nhìn Diệp Thanh Linh bởi vì sinh con mà khuôn mặt trở nên tái nhợt, nói: “Tôi muốn làm cha nuôi của đứa bé, hơn nữa còn thường ở lại nhà họ Diệp.” Cứ nghĩ đến Nhạc Nhạc nói xấu anh ở lại nhà họ Diệp mãi không đi làm anh khó chịu, anh muốn danh chính ngôn thuận ở lại nhà họ Diệp.

Thượng Quan Sở vốn định cự tuyệt, luôn cảm thấy mục đích của Chu Ngao quá mức quái dị. Nhưng Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng chau mày lắc lắc đầu với hắn, lời nói đến bên miệng bị hắn cứng rắn nuốt lại vào bụng.

“Chỉ có yêu cầu này?” Diệp Thanh Linh thân nhiên nói.

“Đúng.” Chu Ngao đáp rất kiên định, biểu tình còn rất nghiêm túc.

“Tôi đồng ý với anh.” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng nói.

Chu Ngao thấy Diệp Thanh Linh đồng ý, tươi cười trên mặt dần dần vui lên, nói: “Tôi đến phòng phẫu thuật xem sao.”

Chu Ngao đi rồi, Nhạc Nhạc cười nói: “Yêu nghiệt, anh không sợ Chu Ngao có suy nghĩ không an phận đối với Thanh Linh?” Lãnh Thần chắc chắn là thích Thanh Linh, mà Chu Ngao yêu cầu gì cũng không có, chỉ muốn ở lại nhà họ Diệp, không phải anh ta định lừa gần rom lâu ngày cũng bén chứ!

“Không phải anh cũng ở nhà họ Diệp.” Diệp Thanh Linh nhìn Nhạc Nhạc nói.

“Thanh Linh, em biết, anh tuyệt đối chỉ có tình cảm anh em với em” Nhạc Nhạc cười giải thích.

“Em biết.” Đối với Nhạc Nhạc, so với ai Diệp Thanh Linh đều rõ ràng tâm tư của anh ta hơn.

“Biết em còn nói?” Nhạc Nhạc trắng mắt liếc Diệp Thanh Linh một cái, còn một bộ dáng bị dọa sợ vỗ vỗ ngực.

“Tâm tư người khác, sao em biết.” Nhạc Nhạc phản bác, còn không quên nói với Thượng Quan Sở bên cạnh: “Yêu nghiệt, anh vẫn nên chú ý chút, đừng để vợ anh bị đoạt đi mà không biết.” Thật ra Nhạc Nhạc cũng không biết tâm tư Chu Ngao như thế nào, nhưng anh vẫn muốn nói như vậy, để Thượng Quan Sở càng để tâm đến Thanh Linh nhiều hơn.

Diệp Thanh Linh không muốn đấu võ mồm với Nhạc Nhạc, nhìn mắt Thượng Quan Sở, hơi cười, nói: “Đứa bé có khỏe không?”

“Khỏe.” Thượng Quan Sở trả lời, hỏi tiếp: “Thanh Linh muốn ăn chút gì không?”

“Em muốn đi thăm con.” Diệp Thanh Linh nói.

“Có gì đẹp để nhìn, em bây giờ quan trọng nhất là chăm sóc thân thể.” Hắn vẫn không rõ, thằng nhóc đó vừa sinh ra, lực chú ý của vợ anh liền chuyển sang người thằng nhóc đó. Như vậy là không được.

Nhạc Nhạc cũng xen mồm nói: “Thanh Linh không phải là muốn cho đứa nhỏ bú sữa chứ!”

“Nghe nói sữa mẹ rất tốt cho trẻ sơ sinh.” Đây là cô đọc trong sách, làm mẹ, đương nhiên cô sẽ suy nghĩ cho đứa nhỏ.

Thượng Quan Sở nhàu mày, nói: “Đứa bé đã có sữa bột, y tá chăm sóc tốt lắm, Thanh Linh đừng lo lắng.” Không phải anh không cho cô nuôi con, mà là thân thể hiện tại của cô thật sự không thích hợp. Lúc cô ngủ, bác sĩ đã đến kiểm tra, nói thân thể của cô bây giờ rất yếu.

Diệp Thanh Linh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Thượng Quan Sở, vẫn không nhúc nhích. Rất lâu sau mới nói: “Được rồi, đều nghe anh.”

Thượng Quan Sở rất vừa lòng với sự phối hợp của Diệp Thanh Linh, cười đáp chần cho cô nói: “Vậy mới ngoan chứ, em nghỉ ngơi một lát, anh chuẩn bị một chút thức ăn cho em.” Thượng Quan Sở nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

"Tôi đi đi!" Nhạc Nhạc thấy thế đem sự tình hăm xuống dưới.

"Cũng tốt." Thượng Quan Sở cũng không khách khí.

.....(ta là phân cách tuyến...meomeo).....

Trương Đình Đình cùng Má Trương nghe nói tìm được Diệp Thanh Linh, hơn nữa còn bình an sinh ra đứa nhỏ, hai mẹ con đề xuống kích động vui mừng. Má Trương vội vàng nói với Trương Đình Đình: "Đình Đình, nhanh đặt vé máy bay đi bệnh viện B, Thanh Linh sinh đứa nhỏ không có người chăm sóc là không được." Má Trương chỉ cần tưởng tượng tới đứa bé mới sinh cùng Thanh Linh một mẹ một con mà má đã không yên tâm rồi. Sợ một đám đàn ông sẽ không chăm sóc tốt cho sản phụ.

"Mẹ, còn vừa đặt vé rồi, buổi chiều 6h30 máy bay sẽ cất cánh, bây giờ hai mẹ con ta đi thu thập hành lý là vừa đủ thời gian tới sân bay mà." Trương Đình Đình sau khi nói xong liền trở về phòng sửa soạn. Má Trương mặc kệ khi nào máy bay cất cánh, dù sao má muốn đến sân bay bây giờ luôn, liền trở về phòng thu thập vài thứ sau đó chạy đến bên cạnh Trương Đình Đình lải nhải: "Đình Đình sao còn chưa thu xếp xong, sao lại như chậm như vậy, nhanh lên con!"

Trương Đình Đình đối với lải nhải của mẹ chỉ có thể nghe vào trong tai, nói: "Mẹ, con lập tức thu xếp xong, mẹ đến phòng khách chờ con được không?"

"Được rồi! Chẳng qua con phải nhanh tay lên nếu để chậm trễ thời gian xem mẹ lột da con thế nào?!" Má Trương vừa cười vừa nói vừa ra khỏi cửa phòng.

"Đã biết, đã biết." Đối với mẹ vì Thanh Linh muốn lột tầng da của cô, Trương Đình Đình nhưng thật ra một chút cũng không phản đối, chỉ cần Thanh Linh tốt, đừng nói hủy da của cô mà có là lột xương cô cũng chịu.

.....(ta là phân cách tuyến....meomeo).....

Khi má Trương cùng Trương Đình Đình đi vào bệnh viện B, nghe thấy Nhạc Nhạc làm loạn mua đồ ăn. Má Trương nghe xong, liền ném cho Nhạc Nhạc chính là một trận lải nhải: "Các cậu một đám đàn ông này một chút cũng không biết chăm sóc tốt cho sản phụ, bây giờ là lúc nào rồi còn không lấy đồ ăn cho Thanh Linh, các cậu muốn bỏ đời con bé sao?" Nhớ lại lúc má sinh Đình Đình, lúc đó sinh xong lập tức ăn vài quả trứng gà để gia tăng khí huyết. Đối với việc mẹ lải nhải, Trương Đình Đình bất đắc dĩ nhìn Nhạc Nhạc phe phẩy đầu, nói: "Đi thôi, để mẹ mua đồ ăn, chúng ta đi thăm Thanh Linh."

"Vây đi thôi!" Bọn họ đến thành phố B đã được mấy tháng và lâu không thấy Đình Đình. Hai người vừa đi vừa hàn huyên chút chuyện Thanh Linh sinh đứa nhỏ thế nào, mới đó mà đã tới phòng bệnh. Diệp Thanh Linh vừa nhắm mắt lại trong chốc lát, còn chưa ngủ, nghe được thanh âm liền lặng lẽ mở mắt nhìn, cô nhìn thấy đi theo bên cạnh Nhạc Nhạc là Trương Đình Đình, trên mặt nhất thời tràn đầy tươi cười, nói: "Đình Đình đó phải không?" Đã lâu không gặp Đình Đình, cô trông cao gầy, cũng nhiều nét hấp dẫn hơn. Diệp Thanh Linh nhìn liền một trận đau lòng, Đình Đình nhất định là vì chuyện cô mất tích mà lo lắng, hơn nữa còn một mình gánh vác kinh doanh của Diệp thị, thật là khổ cho cô ấy.

Trương Đình Đình kích động tiêu sái đến bên giường, cầm tay Diệp Thanh Linh, nói: "Minh tốt lắm, Thanh Linh có khỏe không?" Nói xong nước mắt liền như vậy tuôn rơi. Diệp Thanh Linh nâng tay lau nước mắt giúp Trương Đình Đình, cười nói: "Đừng khóc, không biết còn tưởng rằng Đình Đình muốn lấy chồng đến không nhận nhà mẹ đẻ nữa?"

Trương Đình Đình nín khóc mỉm cười, đỏ hồng mắt nói: "Thanh Linh chỉ thích nói giỡn, mình muốn lấy chồng khi nào?" Cô biết Thanh Linh nói như vậy là muốn cô ngừng khóc, Thanh Linh và cô giống nhau, luôn hy vọng cô cao hứng khoái hoạt.

Nhạc Nhạc cũng cười nói: "Thanh Linh không biết đó chứ, Đình Đình cùng Đường Từ kia tiến triển rất tốt, nói không chừng Đình Đình thật đúng là ở khóc gà đâu?"

Trương Đình Đình nhìn về phía Nhạc Nhạc, cười lạnh gờ nắm đấm, nói: "Hừ hừ! Tôi thấy Nhạc Nhạc đã quên mùi vị nắm đấm của tôi."

Nhạc Nhạc nhìn nắm đấm của Trương Đình Đình, khuôn mặt cười hi da nói: "Thanh Linh, Đình Đình lại khinh người, anh thấy chúng ta vẫn nên nhanh chút gà cô ấy ra ngoài thôi."

"Được rồi." Diệp Thanh Linh cười trả lời. Nhìn Nhạc Nhạc cùng Đình Đình đùa giỡn lại nghĩ đến thời gian tốt đẹp ba người chơi chung một chỗ.'

"Àm ăm, đang làm cái gì?" Má Trương bung một cái khay tiến phòng bệnh.

Diệp Thanh Linh không nghĩ Má Trương cũng tới, kích động đến hốc mắt ửng đỏ, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Má Trương."

Má Trương nhìn nhìn Diệp Thanh Linh ửng đỏ hốc mắt, đặt khay lên bàn, nói: "Nha đầu kia, làm mẹ liên thay đổi. Thấy Má Trương cao hứng hồng rồi đi!"

Diệp Thanh Linh vốn dĩ cảm động nước mắt mới sinh ra liền nuốt trở lại, thanh thanh cuống họng, thản nhiên nói: "Có Má Trương tới chiều cổ đứa nhỏ, con đương nhiên cao hứng."

Má Trương cười cười, ở trong lòng thán, nha đầu Thanh Linh kia, chính là mạnh miệng mềm lòng.

Má Trương vốn muốn tự tay dứt Diệp Thanh Linh ăn, nhưng Thượng Quan Sở đoạt lấy bát dứt, trước khi dứt cho Diệp Thanh Linh ăn, còn nhẹ nhàng thổi lạnh lại cho cô ăn. Má Trương vốn tính lải nhải Thượng Quan Sở giành giật, thấy anh cẩn thận dứt Diệp Thanh Linh ăn, lời đến bên miệng liền nuốt

lại, cười nói: "Về sau chuyện chăm sóc Thanh Linh liền giao cho con."

Thượng Quan Sở đồng ý gật đầu, nói: "Như vậy đứa nhỏ liền giao cho Má Trương chăm sóc."

"Được, được!" Má Trương liên tục nói được, ánh mắt đều cười đến khép thành một đường.

Má Trương nguyên ý chăm đứa nhỏ, Diệp Thanh Linh ngược lại rất cao hứng, liền đơn giản cái gì cũng không nói.

Đúng lúc này, Ngô Vân vào phòng, nói: "Sở thiếu, không có bắt được người nổ súng, chỉ bắt được y tá giả kia."

"Là loại người nào?" Thượng Quan Sở vừa dứt Diệp Thanh Linh ăn cơm vừa hỏi giống như nói chuyện phiếm.

"Nam." Ngô Vân hữu lực nói ra một chữ.

"Cái gì?" Lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng xuất hiện, Thượng Quan Sở tà ác cười, nói: "Để y tá giả kia có cơ hội đào tẩu."

"Vâng." Ngô Vân cười với Thượng Quan Sở, tiện đà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Chân tướng

Chu Ngao ra tay, Lãnh Thần không những vượt qua nguy hiểm, mà còn tỉnh lại

Diệp Thanh Linh dù thân thể suy yếu, nhưng vì muốn xem tình hình của Lãnh Thần, nên kiên quyết tự mình đi thăm. Thượng Quan Sở muốn ôm cô đến phòng bệnh của Lãnh Thần nhưng bị cô cười cười từ chối

Diệp Thanh Linh đi được vài bước thì Thượng Quan Sở đã nhủ mày đau lòng nói: “đừng ý mạnh” Chưa dứt câu đã cúi người ôm cô vào lòng.

Ban đầu Diệp Thanh Linh còn thấy xấu hổ, nhưng nghĩ lại, bản thân mình cũng coi như là người bệnh, đành để mặc anh ôm mình đi gặp Lãnh Thần.

Lúc họ đến phòng bệnh thì Lãnh Thần đã sớm tỉnh lại, thấy Diệp Thanh Linh, trong lòng rất vui vẻ. Nhưng khi thấy vợ chồng bọn họ ân ái như thế, trong lòng không khỏi có chút mất mát, cổ họng tươi cười nói: “Thanh Linh đã khỏe chưa, cục cưng sao rồi”

“Tôi khỏe rồi, anh cũng nhanh chóng khỏe lại nhé” Diệp Thanh Linh cười trả lời, nhìn thấy Lãnh Thần có thể tỉnh lại, cô cũng an tâm

Diệp Thanh Linh rất vui, ngồi nói chuyện một lát đã mệt mỏi, tính quay trở về phòng của mình.

Lãnh thần thấy mọi người muốn rời khỏi, nói “tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình”

Mọi người đều dừng chân lại, nhìn về mặt nghiêm túc của Lãnh Thần. Thượng Quan Sở thân nhiên nói: “Nói đi”

Lãnh Thần nhìn Diệp Thanh Linh hồi lâu, vẻ mặt khó nói, cuối cùng hạ quyết tâm gắng giọng nói: “tôi biết là kẻ nào muốn giết Thượng Quan Sở cùng Thanh Linh”

đương nhiên Diệp Thanh Linh biết Lãnh Thần biết kẻ muốn hại bọn họ là ai, nhưng cô không nghĩ anh sẽ nói ra, lắc lắc đầu nói: “không, anh không cần nói, chúng tôi sẽ tự mình tìm ra”

“Không, tôi muốn nói” Lãnh Thần vẫn cương quyết, anh biết Diệp Thanh Linh không muốn mình khó xử, cô vẫn không có hỏi qua anh.

Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh, cũng hiểu suy nghĩ trong lòng cô, cười nói: “Đừng làm khó bản thân, chúng tôi sẽ tự mình điều tra ra kết quả”

Lãnh Thần rất cảm kích Thượng quan Sở cùng Diệp Thanh Linh, cười khổ nói: “tôi vốn nghĩ rằng cô ấy là ân nhân của tôi, tôi nên báo đáp cô ấy. Nhưng tôi không thể vì thế mà tổn thương Thanh Linh, tôi làm không được”. Lúc anh biết Diệp Thanh Linh gặp Nguy Hiểm, lúc đó trong đầu không nghĩ được cái gì, chỉ muốn bảo vệ cô, nên anh đã xông lên đỡ đạn cho cô, không sợ mình sẽ bị viên đạn kia bắn chết. Vì chuyện này, trong lòng anh hiểu rõ mình coi trọng cái gì.

Vì thế, anh muốn nói ra kẻ chủ mưu muốn giết Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh là muốn giúp họ giải quyết vấn đề.

Mọi người nhìn Lãnh Thần, lại nhìn về phía Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh. Chỉ thấy Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh hai người đều vẻ

mặt thản nhiên, mọi người không khỏi thông cảm nhìn Lãnh Thần.

Lãnh Thần biết mọi người đều thông cảm cho mình, không khỏi cười nói: "Chuyện ấy mọi người yên tâm, tuy rằng tôi thích Thanh Linh, nhưng tuyệt đối làm ra chuyện tổn thương cô ấy."

“Cái này thì được” Nhạc Nhạc cười nói.

Lãnh Thần nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhạc Nhạc, lại nói: "Tôi thích cô ấy, tôi cũng sẽ quang minh chính đại cạnh tranh." Nhưng anh tuyệt đối không làm ra nhưng chuyện như thế này, chỉ cần Thanh Linh vui vẻ hạnh phúc, anh cũng thấy thỏa mãn.

Nhạc Nhạc nghe xong, cười hì hì nói: "Yêu nghiệt, cái này anh cần phải cẩn thận nha?"

"Cẩn thận cái gì? mặt Thanh Linh luôn tốt lắm." Thượng Quan Sở tự tin nói.

Nhạc Nhạc nghe xong cười nói: "theo như anh nói thì, Thanh Linh nếu không có gả cho anh chính là cô không có mặt."

"Đương nhiên." Thượng Quan Sở về mặt tươi cười nhìn Diệp Thanh Linh, nói: "Thanh Linh, đúng không?"

"Không biết." Diệp Thanh Linh cười nhẹ trả lời.

Thượng Quan Sở nhíu mày, nói: "Thanh Đừng nói Thanh Linh coi trọng tên nhóc này chứ!"

Diệp Thanh Linh không nói lời nào chính là cười ha ha.

Thượng Quan Sở thấy cô không nói lời nào, liền trở mặt, chùng khuôn mặt lạnh lùng ra nói: "Tô Phi."

Chu Ngao Hòa Nhạc Nhạc, vừa nghe hấn gọi Tô Phi liền biết sự tình không tốt, bắt đầu trở nên đồng tình với Lãnh Thần.

"Thừa dịp vết thương tên này còn chưa lành, đi giải quyết hấn đi." Thượng Quan Sở về mặt tà ác cười, giọng điệu nói chuyện rất nhẹ nhàng. Nhưng Nhạc Nhạc với Chu Ngao nghe càng chói tai.

"Vâng." Tô Phi lạnh lùng đáp.

tính cách Lãnh Thần giống Thượng Quan Sở, không có lời nói khó nghe Thượng Quan Sở mà thay đổi sắc mặt, vẫn tươi cười nói: "Thanh Linh, có người muốn giết cha nuôi của con trai em, làm sao bây giờ?"

Diệp Thanh Linh mỉm cười, nhìn Thượng Quan Sở, "là ai nói?"

Thượng Quan Sở nhìn Diệp Thanh Linh cười, tâm tình cũng tốt lên, cười nói: "Nếu Thanh Linh không muốn hấn chết Thì cho hấn sống thêm vài năm đi!" đúng là, bộ dáng của kẻ tự cao tự đại.

Lãnh Thần nhìn Thượng Quan Sở cảm xúc thay đổi thất thường, không khỏi cảm thấy lạnh lạnh trong lòng, thầm nói, người này thật đáng sợ?

"Vậy thì, là ai muốn giết chúng tôi?" Cuối cùng vẫn là Diệp Thanh Linh mở miệng nói ra câu trọng tâm.

"Mẹ con Đường Lị" Lãnh Thần nói.

"Đường Lị cùng Đường Từ?" Diệp Thanh Linh thản nhiên nói.

“Ừ.” Lãnh Thần gật đầu.

Thượng Quan Sở nghe xong cũng sắc mặt cũng rất bình tĩnh, nói: "Đường Lị chính là Dịch Mi Liên."

"Chuyện này tôi không rõ lắm." Lãnh Thần tò mò hỏi: "Dịch Mi Liên là ai?"

"Một người phụ nữ đã mất tích nhiều năm." Nhạc Nhạc giải thích như thế, cũng bằng không, nói như vậy Lãnh Thần càng thêm hồ đồ

Lãnh Thần nhớ lại, "Lúc tôi 7 tuổi, vì quá đói té xỉu ở cửa nhà các cô, là mẹ con Đường Lị đã cứu tôi."

Mọi người đều không biết nhiều về Lãnh Thần, cảm thấy muốn biết thêm về chuyện của anh, đều tò mò nhìn, Mễ Lam Nhi cười hỏi: "Chẳng lẽ anh là cô nhi?" "Không phải." Lãnh Thần cười trả lời.

Hắn không nói, mọi người cũng không tiếp tục hỏi hấn? Có chuyện không nhất định phải biết rõ ràng, chỉ cần biết rằng hấn không phải là người của kẻ địch là được rồi.

"Anh có biết 'Nam' là ai không?" Cho đến bây giờ Diệp Thanh Linh cũng không hỏi nhiều về chuyện của Lãnh Thần, nhưng mà đối với người tên “Nam” này, cô rất ngạc nhiên.

"em muốn nói tiểu nam sao? Đây là tên gọi ở nhà của Đường Tử." Lãnh Thần không có hứng thú với ân oán của bọn , rất nhiều chuyện anh cũng không biết nhiều. Lần này là Đường Lị muốn anh ra tay giết Diệp Thanh Linh.

Nếu mọi chuyện đã rõ ràng, thì người gây hại cho Thượng Quan Sở chính là mẹ con Đường Lị . Đối với Đường Lị, Thượng Quan Sở không cần tiếp tục điều tra, cũng biết, đó chính là Dịch Mĩ Liên.

Tô Phi cùng Ngô Vân ở bên cạnh nghe xong, hai người nhìn nhau cười, nói: "Thiếu gia Sở, muốn xử lý Đường Lị như thế nào?"

"Bất được người rồi nói sau!" Thượng Quan Sở thần nhiên nói. Chắc là, mẹ con Đường Lị đã sớm chạy trốn! Nhưng anh còn có rất nhiều vấn đề không rõ. Anh nhất định phải gấp mặt để biết rõ ràng.

Đúng lúc này, điện thoại của Thượng Quan Sở reo lên, "alo!"

"Thượng Quan, không tốt rồi, bà nội bị bắt đi rồi." bên kia điện thoại, Dịch Thiếu Kiệt vội vàng nói.

"Là ai ?" Thượng Quan Sở cười lạnh hỏi.

"Người đàn bà tự xưng là Đường Lị." Dịch Thiếu Kiệt trả lời ngập ngừng.

"Đối phương yêu cầu gì?" Thượng Quan Sở biết đã tới lúc gấp mặt đối thủ "Muốn sở hữu tài sản của Dịch Thị. Bằng không sẽ giết bà nội." tiếng Dịch Thiếu Kiệt càng thêm nhỏ

"Cậu đồng ý rồi." Nghe được giọng Dịch Thiếu Kiệt thay đổi, Thượng Quan Sở có thể xác định đã xảy ra chuyện gì."Tôi đã tập hợp hết vốn lưu động dùng tài chính đến địa chỉ đối phương yêu cầu rồi." Âm thanh của Dịch Thiếu Kiệt như tiếng muỗi kêu,càng lúc càng nhỏ.

Thượng Quan Sở nghe xong, chau mày, nói: "Không sao cả, chỉ cần bà nội không có việc gì là tốt rồi."

"Nhưng là bọn họ vẫn là không có thả bà nội, nói còn muốn tập đoàn kim vũ." Nói tới đây Dịch Thiếu Kiệt kích động lên, không cần thông qua điện thoại, cũng có thể cảm thấy lúc này hắn rất tức giận.sắc mặt Thượng Quan Sở càng lúc càng lạnh, ánh mắt tản ra nồng đậm sát khí. Nói qua điện thoại an ủi Dịch Thiếu Kiệt: "Không có việc gì, việc này giao cho tôi xử lý." Thượng Quan Sở nói xong liền tắt điện thoại.

Lúc này điện thoại Tô Phi cũng reo lên, anh tự động đi ra ngoài của nghe điện thoại.

Chỉ chốc lát sau Tô Phi đi vào, đi đến trước mặt Thượng Quan Sở nói: "Sở thiếu, Giai Tinh đã mất tích 2 giờ trước ."

"Được rồi." Thượng Quan Sở thần nhiên nói.

Tiếp theo mọi người đi ra khỏi phòng bệnh của Lãnh Thần, đi vào Phòng của Diệp Thanh Linh

Tô Phi nói tin tức nhận được cho mọi người nghe, Nhạc Nhạc nghe xong, cười với Thượng Quan Sở nói: "Yêu nghiệt có cách gì chưa?"

"Tôi đã cho người ta đi thăm dò mẹ con nhà họ Đường." Tô Phi nói.

"Như vậy có ích sao? Lần trước các người cũng đã điều tra qua, chẳng phải không điều tra ra được cái gì sao?" Nhạc Nhạc cười nói."V ậy phải làm sao bây giờ?" Mễ Lam Nhi nhìn Nhạc Nhạc nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm cái gì bây giờ? bà nội Dịch có bao nhiêu quan trọng trong lòng Dịch Thiếu Kiệt cùng Thượng Quan Sở, mọi người đều biết, muốn mang bà nội lỏng tóc không thương trở về không phải là chuyện dễ dàng.

"Thật ra bây giờ chúng ta không nên làm cái gì cả." đột nhiên Diệp Thanh Linh thần nhiên nói.

"Không làm? Không phải muốn chờ bà Dịch chết sao?" Ngô Vân không thể tin được nói."Đường Lị là Dịch Mĩ Liên, hử dừ không ăn thịt con. Huôn gì là tình thân chứ?" Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở nói.

"Nói cũng đúng." Mọi người nghe xong đều rất đồng ý.

"Như vậy Giai Tinh làm sao bây giờ?" Ngô Vân nghĩ nghĩ nói.

"Tự sinh tự diệt." Thượng Quan Sở bỏ lại một câu rồi đi ra cửa.

Ngô Vân nhìn bóng dáng của Thượng Quan Sở rời đi, kêu lên: "Sở thiếu, Giai Tinh là em gái anh sao có thể để cho cô ấy tự sinh tự diệt chứ?"

Nhạc Nhạc khinh thường liếc mắt nhìn Ngô Vân một cái, nói: " em gái Cái gì, nếu là tôi, đã sớm không nhận đứa em họ như thế này, hại chết bác mình, hơn nữa còn hùa với người khác hại chị dâu của mình"

"Không có chuyện đó, các người nhất định là nghĩ sai rồi, Giai Tinh không phải là người như thế." Ngô Vân không thể tin được kêu lên. Ở trong lòng anh, cho dù Giai Tinh là phạm sai lầm, cũng là bởi vì tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, bây giờ cô đã muốn thay đổi, vẫn là một cô gái tốt.

"Cái gì không đúng, tôi thấy là anh bị tình cảm làm mờ mắt." Nhạc Nhạc không lưu tình chút nào nói Ngô Vân.

Ngô Vân định nói tiếp điều gì, nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người chỉ biết anh nhìn lầm Giai Tinh rồi. Suy nghĩ lại lần trước Giai Tinh có liên quan đến Nam lại là bạn của Triệu Tử Khiên, như vậy xem ra lần mất tích này, căn bản là không có đơn giản như vậy.

Ngô Vân nghĩ một chút, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, nhìn Tô Phi nói: "Tô Phi, anh nói có phải tôi quá ngốc hay không?" "Tạm tạm!" Tô Phi trả lời ra khỏi phòng, rồi đi theo hướng Thượng Quan Sở.

Ngô Vân lẳng lặng nhìn Tô Phi, cuối cùng về mặt mắt mắt rồi đi.

Mễ Lam Nhi nhìn dáng vẻ mặt mắt của Ngô Vân, nói: "tiểu thư Diệp, anh ấy thật sự không có việc gì chứ!" "Không có việc gì đâu." Diệp Thanh Linh thân nhiên trả lời. Ngô Vân đã là trợ thủ đắc lực bên cạnh Thượng Quan Sở, đến quản lý cộng việc kinh doanh của hắc thị còn tài giỏi như thế, một chút việc nhỏ này, với anh mà nói chẳng qua là chuyện một hai ngày có thể tính ngò.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: chân tướng (hai)

Mấy ngày tiếp theo, Thượng Quan Sở không làm gì cả. Mỗi ngày Dịch Thiếu Kiệt đều rất sốt ruột gọi điện thoại, nói đối phương lại gọi điện đến, nếu không lấy được tiền sẽ giết con tin là bà nội.

Vài ngày sau Thượng Quan Sở quyết định, quay về thành phố A. Anh tiếp tục ở lại thành phố B, sợ Dịch Thiếu Kiệt sẽ kích động làm ra chuyện không nên làm.

Trước khi đi Diệp Thanh Linh ghé thăm Lãnh Thần nói lời từ biệt.

"Tôi đi cùng mọi người, được không?" Lãnh Thần về mặt mong chờ nhìn Diệp Thanh Linh.

"Không được." Diệp Thanh Linh thân nhiên trả lời.

"Vi sao?" Lãnh Thần cảm thấy cực kỳ tủi thân.

"Diệp Thanh Linh xoay người từ từ rời khỏi, nói: "Sau khi lạnh lặn, lúc nào cũng hoan nghênh anh."

Lãnh Thần vui đến cong mày, cười nói: "Được, anh sẽ dưỡng thương thật tốt."

Thượng Quan Sở bảo ba người Bách Sự Thông ở lại chăm sóc Lãnh Thần, ba người vừa nghe sắc mặt nhất thời tái nhợt, nhìn Thượng Quan Sở kêu lên: "Thiếu gia Sở, vì sao lại là chúng tôi, vì sao không bảo Ngô Vân hoặc Tô Phi ở lại?"

"Sao? Không muốn?" Thượng Quan Sở về mặt tươi cười nhìn 3 người, một bộ mặt ông ba phải.

Ba người liên tục lắc đầu, nói: "Không dám." Họ cực kỳ, cực kỳ không muốn, nhưng cũng không dám nói không.

Lãnh Thần nhìn ba người không muốn chăm sóc anh, cười nói: "Tôi sẽ không làm khó các cậu, yên tâm."

Ba người Bách Sự Thông khinh thường liếc nhìn anh ta: "Anh là khó được sao!"

Lãnh Thần không nghĩ đến 3 người thoát nhìn đẹp trai đến mức khiến người khác hồ đồ, lại nói ra những lời tự cao như vậy, không khỏi sùng sốt vài giây, nói: "Thử xem thì biết." Mấy tên tự cao này, còn thật sự nghĩ rằng Lãnh Thần anh dễ bắt nạt, vốn anh không cần người của Thượng Quan Sở đến chăm sóc anh, biết anh gặp chuyện không may, người của anh đều âm thầm bảo vệ anh.

Lúc 3 người đang khinh thường nhìn Lãnh Thần, một giọng nói quen thuộc vang lên, "Anh hai, em biết anh ở đây mà. Cuối cùng em cũng tìm được anh."

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn về phía người đến, thấy Chu Du về mặt ngây thơ tươi cười đến bên cạnh Chu Ngao, một bộ dáng rất nhiệt tình ôm cánh tay Chu Ngao. Chu Ngao về mặt không chút thay đổi nhìn Chu Du, nói: "Sao em lại ở đây?"

"Mấy ngày nay trường học được nghỉ, em liền đến đây." Chu Du cười hi hi nói, cũng không để ý sắc mặt của Chu Ngao có bao nhiêu lạnh. Xoay người sang nhìn thấy Thượng Quan Sở cùng Tiền Nguyên cười nói: "Thiếu gia Sở cũng ở đây sao, anh Nguyên cũng ở đây nữa? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thượng Quan Sở và Tiền Nguyên cười với Chu Du, Chu Ngao nghe xong chuyện của Chu Du, nháy mắt đổi sang khuôn mặt tươi cười nói với Chu Du: "Vài ngày nữa em rất rảnh đúng không?"

“Không có việc gì cả!” Chu Du thành thật trả lời.

“Vậy em ở lại chăm sóc anh ta đi!” Chu Ngao nói xong nhìn về phía Lãnh Thần còn nằm trên giường bệnh.

“Anh ta là ai?” Lời anh trai nói đương nhiên Chu Du luôn nghe, nhưng cũng muốn biết người mình phải chăm sóc là ai a!

“Bạn bè.” Chu Ngao cười nói, nhưng nụ cười này không chạm đến đáy mắt, trong mắt mang theo vài phần tính toán.

Chu Du hoàn toàn không có đề ý đến về mặt Chu Ngao, miệng liên tục đáp ứng, “Đã là bạn bè của anh trai, vậy để em chăm sóc đi!”

Anh ta vừa nói xong, liền nhận được tán dương của 3 người Bách Sự Thông, ba người đi lên phía trước vỗ vai Chu Du nói: “cậu thật là người tốt, việc này giao cho cậu.”

Thượng Quan Sở ở bên cạnh cười nham hiểm, nói: “Lãnh Thần đã không cần các cậu chăm sóc, vậy 3 người các cậu cùng 4 người Xuân Hạ Thu Đông lập tức nhích người quay lại thành phố A điều tra vị trí của bà Dịch.”

Ba người nhất thời vắn vẹo: “Vâng, thiếu gia Sở.” Sao thiếu gia Sở không để cho bọn họ rảnh rỗi chứ? Biết đi tìm bà Dịch ở đâu đây? Hơn nữa còn không được để bà Dịch của chút thương tổn, đây căn bản là khó hơn lên trời! Sớm biết vậy bọn họ liền ở lại đây chăm sóc họ Lãnh bị thương. Ba người suy nghĩ không khỏi nhìn trần nhà thờ dài rồi mới rời đi.

Chu Du nhìn mọi người rời đi, gấp đến mức oa oa kêu to, “Anh trai, anh đi đâu vậy!”

Chu Ngao không đề ý tới hắn, về mặt tươi cười rời đi.

Chu Du lại kêu: “Thiếu gia Sở, anh Nguyên, mọi người muốn đi đâu?”

Lần này dĩ nhiên là Tiền Nguyên lạnh lùng nhất trả lời, “ Quay về thành phố A.”

Chu Du khóc không ra nước mắt, nhìn mọi người đi xa, nói: “Em nhất định sẽ đến thành phố A tìm mọi người, anh trai.”

Sau khi bọn người Thượng Quan Sở rời đi, Lãnh Thần bắt đầu kế hoạch dưỡng thương, không chỉ cực kỳ phối hợp với bác sĩ, mà còn không nhúc nhích nằm ở trên giường dưỡng thương, đến ăn cũng không động tay, làm Chu Du mệt chết khiếp.

Vài ngày sau, cuối cùng Chu Du nổi giận, gào thét với Lãnh Thần: “Tôi về nhà, tự anh tìm người khác chăm sóc đi! Thật phiền!” nói xong anh ta đeo balo rời khỏi thành phố B.

Lãnh Thần nhìn cậu bé luôn tươi cười đầy mặt tức giận, tâm tình rất tốt, cười nói: “Không phiền.”

Lúc Chu Du rời đi, vết thương của Lãnh Thần cũng tốt hơn, bởi vậy, sai người đặt vé máy bay cho anh, hôm sau liền xuất phát đến nhà họ Diệp ở thành phố A.

Dịch Thiếu Kiệt ở nhà gấp đến mức đi tới đi lui, không ngừng nói: “làm sao bây giờ, vài ngày rồi. Không biết bà nội sao nữa?”

“Anh Sở thật quá đáng, sao có thể mặc kệ sống chết của bà nội? Nếu... Nếu không may bà nội xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ?” Dịch Hiểu Huyền nói xong che mặt khóc.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn em gái khóc, không khỏi đau lòng, kích động nói: “Không, anh tuyệt đối không để bà nội gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể.”

“Nhưng mà chúng ta không có cách nào a, anh Sở cũng không giúp chúng ta. Người ta muối tập đoàn Kim Vũ, chúng ta lại không làm chủ nó, phải làm sao bây giờ?” Dịch Hiểu Huyền càng khóc càng hung. Nghe được tiếng khóc của Dịch Hiểu Huyền, Dịch Thiếu Kiệt càng phiền lòng, nắm tay hung hăng đập lên mặt bàn, rống lớn: “Cuối cùng tôi nên làm gì bây giờ.”

Dịch Hiểu Huyền nôn nóng kéo tay Dịch Thiếu Kiệt qua, khóc đau lòng nói: “Anh trai, anh làm gì vậy?” vừa nói vừa nhẹ nhàng thổi giúp anh ta, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay anh, còn không ngừng hỏi: “Anh hai có đau không?”

Lúc này Dịch Thiếu Kiệt đâu còn đề ý đau đớn trên tay, mà đau lòng cho em gái lại lo lắng bà nội gặp chuyện không may.

Dịch Hiểu Huyền vừa khóc vừa nói: “Anh trai, anh Sở đã mặc kệ sống chết của bà nội, chúng ta... Chúng ta tự mình nghĩ cách.”

“Cách gì, không thể báo cảnh sát, đến Thượng Quan Sở tìm khắp nơi cũng không thấy bà nội, chúng ta có thể nghĩ cách gì?” Dịch Thiếu Kiệt cực kỳ tuyệt vọng.

“Không, em có cách, chúng ta nhất định có thể nghĩ ra cách.” Dịch Hiểu Huyền vừa lau nước mắt vừa nói: “Chúng ta có thể nghĩ cách thỏa mãn yêu cầu của bọn bất cóc a!”

“Đúng, anh đi nhờ Thành Vũ, anh đi nhờ anh ta.” Dịch Thiếu Kiệt chân tay luống cuống lau nước mắt không ngừng chảy xuống của Dịch Hiểu Huyền.

“Anh, chúng ta không thể đi nhờ anh Kim, cái gì anh Kim cũng đều nghe anh Sở, vô dụng, chúng ta không thể nhờ anh Kim, chúng ta... Chúng ta nghĩ cách khác.” Dịch Hiểu Huyền nói.

“Đúng, chúng ta nghĩ cách khác.” Dịch Thiếu Kiệt hoàn toàn mất đi lý trí, bây giờ chỉ suy nghĩ là sao để cứu bà nội.

“Chúng ta... Chúng ta có thể...” Dịch Hiểu Huyền ấp a ấp úng nói.

Dịch Thiếu Kiệt giống như thấy được hy vọng, nói: “Hiểu Huyền có cách gì? Chỉ cần có thể cứu bà nội, cách gì chúng ta cũng có thể thử.”

Đáy mắt Dịch Hiểu Huyền xuất hiện 1 tia vui mừng không dễ phát hiện, về mặt câu xin nói: “Chúng ta có thể tìm bà Kim giúp đỡ.”

“Bà Kim?” Dịch Thiếu Kiệt do dự lắc đầu, “Không, chúng ta không thể tổn thương bà Kim.”

“Anh trai, chúng ta không phải thật sự muốn dẫm thương bà Kim, chúng ta chỉ cần mang bà Kim đến chỗ người khác không tìm thấy, anh Kiam sẽ nguyện ý phối hợp với chúng ta dùng tài chính của Kim Vũ để cứu bà nội, không phải sao?” Dịch Hiểu Huyền cực lực thuyết phục Dịch Thiếu Kiệt.

Hai tay Dịch Thiếu Kiệt nắm chặt, thật lâu sau mới buông ra, cuối cùng giống như đưa ra quyết định rất lớn, nói: “Được, chúng ta quyết định như vậy đi.”

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở vừa xuống máy bay, Tô Phi đi theo bọn họ nhận được 1 cú điện thoại.

“Thiếu gia Sở, không hay rồi.” Tô Phi vẻ mặt lo lắng nói.

“Ừm!” Thượng Quan Sở gần như dùng tư thế ôm Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng hừ một tiếng xem như nghe được lời nói của Tô Phi.

“Bà Kim mất tích, người cuối cùng gặp bà cụ là Dịch Thiếu Kiệt.” Tô Phi lạnh lùng báo cáo.

“Thiếu Kiệt lấy bà cụ ra uy hiếp Thành Vũ hả!” Thượng Quan Sở vừa đi vừa chậm rãi nói.

Tô Phi kinh ngạc 2 giây, nói: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Thành Vũ đang rất lo lắng.”

“Dịch Hiểu Huyền đâu?” Diệp Thanh Linh bình thản hỏi.

“Hả!” Tô Phi sững sờ một chút, nói: “Dịch Hiểu Huyền không có ở nhà họ Dịch, có thể đã thông đồng với Dịch Thiếu Kiệt bắt cóc bà Kim.”

Thượng Quan Sở không vội không chậm, nói: “Về nhà nói tiếp.”

Diệp Thanh Linh lướt nhìn biểu tình của Tô Phi, thản nhiên nói: “Mời Kim Thành Vũ đến nhà họ Diệp.”

“Gi?” Lúc này còn mời Kim Thành Vũ đến nhà họ Diệp, chẳng lẽ không phải nên nghĩ cách cứu người sao? Hẳn ngay cả người của bang Sở cũng điều động hết rồi, vẫn chưa có cách tìm được bà Dịch. Chẳng lẽ thiếu gia Sở không lo lắng?

Thượng Quan Sở thản nhiên cười nói: “Làm đi!”

“Vâng!” Tô Phi đáp rồi gọi điện cho Kim Thành Vũ.

Tuy Kim Thành Vũ không biết vì sao Thượng Quan Sở muốn anh đến nhà họ Diệp, nhưng anh tuyệt đối tin tưởng Thượng Quan Sở có cách, sẽ không mắc kẹt bà nội.

Đến nhà họ Diệp, Kim Thành Vũ đến phòng khách nhà họ Diệp chờ. Vừa nhìn thấy Thượng Quan Sở vào cửa, không nhanh không chậm tiêu xái đến trước mặt má Thương, nói: “Ài! Bộ đáng tiêu Thượng Quan thật là mồm mím, khó trách Thượng Quan cậu không vội trở về.”

“Cậu thật sự không lo lắng?” Thượng Quan Sở cười nham hiểm nói.

Kim Thành Vũ thuận tay sờ vào mặt cậu bé trong lòng má Trương, nói: “Lo lắng chứ! Đó là bà nội tôi, ai nói tôi không lo lắng, nhưng lo lắng cũng không phải nên chờ cậu trở về giải quyết sao?” Kim Thành Vũ bộ dáng không nhanh không chậm, hình như Thượng Quan Sở trở lại, bà nội mình nhất định sẽ bình yên không có việc gì.

Má Trương chụp lấy tay Kim Thành Vũ, nói: “Đừng phá rồi, mặt nó rất mềm? Nhìn đi néo đến đó rồi nè.”

Kim Thành Vũ thu tay, về mặt ung dung bình thản, nói: “Thượng Quan, chuyện này tôi mắc kẹt, dù sao cậu phải giải quyết chuyện này, hơn nữa phải mang bà tôi an toàn trở về là được.”

“Được.” Thượng Quan Sở nhẹ nhàng đáp, chuyện này vì anh mà ra, đương nhiên anh sẽ phụ trách. elite - 1/2/15 Thủ lĩnh bá đạo 102: chân tướng (hai)

Edit: Ái Nhân

Mấy ngày tiếp theo, Thượng Quan Sở không làm gì cả. Mỗi ngày Dịch Thiếu Kiệt đều rất sốt ruột gọi điện thoại, nói đối phương lại gọi điện đến, nếu không lấy được tiền sẽ giết con tin là bà nội.

Vài ngày sau Thượng Quan Sở quyết định, quay về thành phố A. Anh tiếp tục ở lại thành phố B, sợ Dịch Thiếu Kiệt sẽ kích động làm ra chuyện không nên làm.

Trước khi đi Diệp Thanh Linh ghé thăm Lãnh Thần nói lời từ biệt.

“Tôi đi cùng mọi người, được không?” Lãnh Thần vẻ mặt mong chờ nhìn Diệp Thanh Linh.

"Không được." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời.

“Vì sao?” Lãnh Thần cảm thấy cực kỳ tủi thân.

“Diệp Thanh Linh xoay người từ từ rời khỏi, nói :”Sau khi lạnh lặn, lúc nào cũng hoan nghênh anh.”

Lãnh Thần vui đến cong mày, cười nói: “Được, anh sẽ dưỡng thương thật tốt.”

Thượng Quan Sở bảo ba người Bách Sự Thông ở lại chăm sóc Lãnh Thần, ba người vừa nghe sắc mặt nhất thời tái nhợt, nhìn Thượng Quan Sở kêu lên: “Thiếu gia Sở, vì sao lại là chúng tôi, vì sao không bảo Ngô Văn hoặc Tô Phi ở lại?”

“Sao? Không muốn?” Thượng Quan Sở vẻ mặt tươi cười nhìn 3 người, một bộ mặt ông ba phải.

Ba người liên tục lắc đầu, nói: "Không dám." Họ cực kỳ, cực kỳ không muốn, nhưng cũng không dám nói không.

Lãnh Thần nhìn ba người không muốn chăm sóc anh, cười nói: "Tôi sẽ không làm khó các cậu, yên tâm."

Ba người Bách Sự Thông khinh thường liếc nhìn anh ta: "Anh là khó được sao!"

Lãnh Thần không nghĩ đến 3 người thoát nhìn đẹp trai đến mức khiến người khác hồ đồ, lại nói ra những lời tự cao như vậy, không khỏi sùng sốt vài giây, nói: “Thử xem thì biết.” Mấy tên tự cao này, còn thật sự nghĩ rằng Lãnh Thần anh dễ bắt nạt, vốn anh không cần người của Thượng Quan Sở đến chăm sóc anh, biết anh gặp chuyện không may, người của anh đều âm thầm bảo vệ anh.

Lúc 3 người đang khinh thường nhìn Lãnh Thần, một giọng nói quen thuộc vang lên, “Anh hai, em biết anh ở đây mà. Cuối cùng em cũng tìm được anh.”

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn về phía người đến, thấy Chu Du vẻ mặt ngây thơ tươi cười đến bên cạnh Chu Ngao, một bộ dáng rất nhiệt tình ôm cánh tay Chu Ngao. Chu Ngao vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Chu Du, nói: “Sao em lại ở đây?”

“Mấy ngày nay trường học được nghỉ, em liền đến đây.” Chu Du cười hi hi nói, cũng không để ý sắc mặt của Chu Ngao có bao nhiêu lạnh. Xoay người sang nhìn thấy Thượng Quan Sở cùng Tiền Nguyên cười nói: “Thiếu gia Sở cũng ở đây sao, anh Nguyên cũng ở đây nữa? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thượng Quan Sở và Tiền Nguyên cười với Chu Du, Chu Ngao nghe xong chuyện của Chu Du, nháy mắt đổi sang khuôn mặt tươi cười nói với Chu Du: “Vài ngày nữa em rất rảnh đúng không!”

“Không có việc gì cả!” Chu Du thành thật trả lời.

“Vậy em ở lại chăm sóc anh ta đi!” Chu Ngao nói xong nhìn về phía Lãnh Thần còn nằm trên giường bệnh.

“Anh ta là ai?” Lời anh trai nói đương nhiên Chu Du luôn nghe, nhưng cũng muốn biết người mình phải chăm sóc là ai a!

“Bạn bè.” Chu Ngao cười nói, nhưng nụ cười này không chạm đến đáy mắt, trong mắt mang theo vài phần tính toán.

Chu Du hoàn toàn không có để ý đến vẻ mặt Chu Ngao, miệng liên tục đáp ứng, “Đã là bạn bè của anh trai, vậy để em chăm sóc đi!”

Anh ta vừa nói xong, liền nhận được tán dương của 3 người Bách Sự Thông, ba người đi lên phía trước vỗ vai Chu Du nói: “cậu thật là người tốt, việc này giao cho cậu.”

Thượng Quan Sở ở bên cạnh cười nham hiểm, nói: “Lãnh Thần đã không cần các cậu chăm sóc, vậy 3 người các cậu cùng 4 người Xuân Hạ Thu Đông lập tức nhích người quay lại thành phố A điều tra vị trí của bà Dịch.”

Ba người nhất thời vận vẹo: “Vâng, thiếu gia Sở.” Sao thiếu gia Sở không để cho bọn họ rảnh rỗi chứ? Biết đi tìm bà Dịch ở đâu đây? Hơn nữa còn không được để bà Dịch của chút thương tổn, đây căn bản là khó hơn lên trời! Sớm biết vậy bọn họ liền ở lại đây chăm sóc họ Lãnh bị thương. Ba người suy nghĩ không khỏi nhìn trần nhà thờ dài rồi mới rời đi.

Chu Du nhìn mọi người rời đi, gấp đến mức oa oa kêu to, “Anh trai, anh đi đâu vậy!”

Chu Ngao không để ý tới hắn, vẻ mặt tươi cười rời đi.

Chu Du lại kêu: “Thiếu gia Sở, anh Nguyên, mọi người muốn đi đâu?”

Lần này dĩ nhiên là Tiền Nguyên lạnh lùng nhất trả lời, “ Quay về thành phố A.”

Chu Du khóc không ra nước mắt, nhìn mọi người đi xa, nói: “Em nhất định sẽ đến thành phố A tìm mọi người, anh trai.”

Sau khi bọn người Thượng Quan Sở rời đi, Lãnh Thần bắt đầu kế hoạch dưỡng thương, không chỉ cực kỳ phối hợp với bác sĩ, mà còn không nhúc nhích nằm ở trên giường dưỡng thương, đến ăn cũng không động tay, làm Chu Du mệt chết khiếp.

Vài ngày sau, cuối cùng Chu Du nổi giận, gào thét với Lãnh Thần: “Tôi về nhà, tự anh tìm người khác chăm sóc đi! Thật phiền!” nói xong anh ta đeo balo rời khỏi thành phố B.

Lãnh Thần nhìn cậu bé luôn tươi cười đầy mặt tức giận, tâm tình rất tốt, cười nói: “Không tiễn.”

Lúc Chu Du rời đi, vết thương của Lãnh Thần cũng tốt hơn, bởi vậy, sai người đặt vé máy bay cho anh, hôm sau liền xuất phát đến nhà họ Diệp ở thành phố A.

Dịch Thiếu Kiệt ở nhà gấp đến mức đi tới đi lui, không ngừng nói: “làm sao bây giờ, vài ngày rồi. Không biết bà nội sao nữa?”

“Anh Sở thật quá đáng, sao có thể mặc kệ sống chết của bà nội? Nếu... Nếu không may bà nội xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ?” Dịch Hiểu Huyền nói xong che mặt khóc.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn em gái khóc, không khỏi đau lòng, kích động nói: “Không, anh tuyệt đối không để bà nội gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể.”

“Nhưng mà chúng ta không có cách nào a, anh Sở cũng không giúp chúng ta. Người ta muốn tập đoàn Kim Vũ, chúng ta lại không làm chủ nó, phải làm sao bây giờ?” Dịch Hiểu Huyền càng khóc càng hung. Nghe được tiếng khóc của Dịch Hiểu Huyền, Dịch Thiếu Kiệt càng phiền lòng, nắm tay hung hăng đập lên mặt bàn, rống lớn : “Cuối cùng tôi nên làm gì bây giờ.”

Dịch Hiểu Huyền nôn nóng kéo tay Dịch Thiếu Kiệt qua, khóc đau lòng nói: “Anh trai, anh làm gì vậy?” vừa nói vừa nhẹ nhàng thổi giúp anh ta, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay anh, còn không ngừng hỏi: “Anh hai có đau không?”

Lúc này Dịch Thiếu Kiệt đâu còn để ý đau đớn trên tay, mà đau lòng cho em gái lại lo lắng bà nội gặp chuyện không may.

Dịch Hiểu Huyền vừa khóc vừa nói: “Anh trai, anh Sở đã mặc kệ sống chết của bà nội, chúng ta... Chúng ta tự mình nghĩ cách.”

“Cách gì, không thể báo cảnh sát, đến Thượng Quan Sở tìm khắp nơi cũng không thấy bà nội, chúng ta có thể nghĩ cách gì?” Dịch Thiếu Kiệt cực kỳ tuyệt vọng

“Không, em có cách, chúng ta nhất định có thể nghĩ ra cách.” Dịch Hiểu Huyền vừa lau nước mắt vừa nói: “Chúng ta có thể nghĩ cách thỏa mãn yêu cầu của bọn bất cóc a!”

“Đúng, anh đi nhờ Thành Vũ, anh đi nhờ anh ta.” Dịch Thiếu Kiệt chân tay luống cuống lau nước mắt không ngừng chảy xuống của Dịch Hiểu Huyền.

“Anh, chúng ta không thể đi nhờ anh Kim, cái gì anh Kim cũng đều nghe anh Sở, vô dụng, chúng ta không thể nhờ anh Kim, chúng ta... Chúng ta nghĩ cách khác.” Dịch Hiểu Huyền nói.

“Đúng, chúng ta nghĩ cách khác.” Dịch Thiếu Kiệt hoàn toàn mất đi lý trí, bây giờ chỉ suy nghĩ là sao để cứu bà nội.

“Chúng ta... Chúng ta có thể...” Dịch Hiểu Huyền ấp a ấp ung nói.

Dịch Thiếu Kiệt giống như thấy được hy vọng, nói: “Hiểu Huyền có cách gì? Chỉ cần có thể cứu bà nội, cách gì chúng ta cũng có thể thử.”

Đáy mắt Dịch Hiểu Huyền xuất hiện 1 tia vui mừng không dễ phát hiện, về mặt cầu xin nói: “Chúng ta có thể tìm bà Kim giúp đỡ.”

“Bà Kim?” Dịch Thiếu Kiệt do dự lắc đầu, “Không, chúng ta không thể tổn thương bà Kim.”

“Anh trai, chúng ta không phải thật sự muốn dẫm thương bà Kim, chúng ta chỉ cần mang bà Kim đến chỗ người khác không tìm thấy, anh Kiam sẽ nguyện ý phối hợp với chúng ta dùng tài chính của Kim Vũ để cứu bà nội, không phải sao?” Dịch Hiểu Huyền cực lực thuyết phục Dịch Thiếu Kiệt.

Hai tay Dịch Thiếu Kiệt nắm chặt, thật lâu sau mới buông ra, cuối cùng giống như đưa ra quyết định rất lớn, nói: “Được, chúng ta quyết định như vậy đi.”

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở vừa xuống máy bay, Tô Phi đi theo bọn họ nhận được 1 cú điện thoại.

“Thiếu gia Sở, không hay rồi.” Tô Phi về mặt lo lắng nói.

“Ừm!” Thượng Quan Sở gần như dùng tư thế ôm Diệp Thanh Linh, nhẹ nhàng hừ một tiếng xem như nghe được lời nói cầu Tô Phi.

“Bà Kim mất tích, người cuối cùng gặp bà cụ là Dịch Thiếu Kiệt.” Tô Phi lạnh lùng báo cáo.

“Thiếu Kiệt lấy bà cụ ra uy hiếp Thành Vũ hả!” Thượng Quan Sở vừa đi vừa chậm rãi nói.

Tô Phi kinh ngạc 2 giây, nói: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Thành Vũ đang rất lo lắng.”

“Dịch Hiểu Huyền đâu?” Diệp Thanh Linh bình thản hỏi.

“Hả!” Tô Phi sững sốt một chút, nói: “Dịch Hiểu Huyền không có ở nhà họ Dịch, có thể đã thông đồng với Dịch Thiếu Kiệt bắt cóc bà Kim.”

Thượng Quan Sở không vội không chậm, nói: “về nhà nói tiếp.”

Diệp Thanh Linh lướt nhìn biểu tình của Tô Phi, thản nhiên nói: “Mời Kim Thành Vũ đến nhà họ Diệp.”

“Gi?” Lúc này còn mời Kim Thành Vũ đến nhà họ Diệp, chẳng lẽ không phải nên nghĩ cách cứu người sao? Hẳn ngay cả người của bang Sở cũng điều động hết rồi, vẫn chưa có cách tìm được bà Dịch. Chẳng lẽ thiếu gia Sở không lo lắng?

Thượng Quan Sở thản nhiên cười nói: "Làm đi!"

“Vâng!” Tô Phi đáp rồi gọi điện cho Kim Thành Vũ.

Tuy Kim Thành Vũ không biết vì sao Thượng Quan Sở muốn anh đến nhà họ Diệp, nhưng anh tuyệt đối tin tưởng Thượng Quan Sở có cách, sẽ không mắc kẹ bà nội.

Đến nhà họ Diệp, Kim Thành Vũ đến phòng khách nhà họ Diệp chờ. Vừa nhìn thấy Thượng Quan Sở vào cửa, không nhanh không chậm tiêu xái đến trước mặt má Trương, nói: “À! Bộ đáng tiêu Thượng Quan thật là mồm mím, khó trách Thượng Quan cậu không vội trở về.”

“Cậu thật sự không lo lắng?” Thượng Quan Sở cười nham hiểm nói.

Kim Thành Vũ thuận tay sờ vào mặt cậu bé trong lòng má Trương, nói: “Lo lắng chứ! Đó là bà nội tôi, ai nói tôi không lo lắng, nhưng lo lắng cũng không phải nên chờ cậu trở về giải quyết sao?” Kim Thành Vũ bộ dáng không nhanh không chậm, hình như Thượng Quan Sở trở lại, bà nội mình nhất định sẽ bình yên không có việc gì.

Má Trương chụp lấy tay Kim Thành Vũ, nói: “Đừng phá rối, mặt nó rất mềm? Nhìn đi nhéo đến đỏ rồi nè.”

Kim Thành Vũ thu tay, về mặt ung dung bình thản, nói: “Thượng Quan, chuyện này tôi mắc kẹ, dù sao cậu phải giải quyết chuyện này, hơn nữa phải mang bà tôi an toàn trở về là được.”

“Được.” Thượng Quan Sở nhẹ nhàng đáp, chuyện này vì anh mà ra, đương nhiên anh sẽ phụ trách.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: uy hiếp

Tô Phi sốt ruột cho đến trưa, thì Kim Thành Vũ lại nhàn nhả cho đến trưa. Mà Diệp Thanh Linh còn ở trong tháng, trời lại lạnh, cô chỉ có thể đi lại trong nhà, mỗi ngày má Trương đều làm cơm chuyên bồi bổ cô trong tháng cữ. Thượng Quan Sở lo lắng, còn đặc biệt mời chuyên gia dinh dưỡng về nhà lo liệu bữa ăn cho Diệp Thanh Linh.

Thượng Quan Sở vừa về nhà liền vây quanh Diệp Thanh Linh, không quan tâm đến đứa bé, chỉ cần vừa nghe đứa bé khóc sẽ cau mày nói: “Má Trương, ôm thẳng nhóc ra ngoài.”

“Anh có phải cha nó không vậy, cả ngày chỉ biết con dẫu, không thương con chút nào.” Má Trương lải nhải vừa nhẹ đảo ra sau ôm đứa bé xuống lầu.

Thượng Quan Sở cười hắc hắc, nói: “Thằng nhóc này chỉ biết khóc, sao Thanh Linh nghĩ ngơi được?”

Má Trương biết Thượng Quan Sở đau lòng cho Thanh Linh, cũng cảm động, bản thân ôm đứa bé ra khỏi phòng, đi được 2 bước nói, “Thanh Linh, có phải đứa bé đói bụng hay không?”

Diệp Thanh Linh mỉm cười nói: “Má Trương, đưa con cho con!” Đã 2 tiếng chưa bú sữa rồi, vừa lúc.

Má Trương giao đứa bé cho Diệp Thanh Linh, rồi xoay người ra khỏi phòng. Diệp Thanh Linh cẩn thận cho đứa bé bú sữa, trên mặt mỉm cười, bộ dáng thật hạnh phúc.

Thượng Quan Sở ở bên cạnh nghiên cứu nửa ngày, đột nhiên nói: “Vợ ơi, anh đói bụng.”

Diệp Thanh Linh há mồm muốn mọi người dọn cơm cho Thượng Quan Sở, Thượng Quan Sở cười ngăn lại, “Không cần.”

“Không phải anh đói sao?” Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, sao lại cảm thấy tiếp theo không có chuyện tốt xảy ra.

Thượng Quan Sở nhận lấy Thượng Quan Diệp vừa ăn no híp mắt ngủ gật đặt sang một đầu giường khác, nói: “Thấy Tiểu Diệp ăn ngon quá, không bằng Thanh Linh cũng thỏa mãn anh chút đi!” Trong khi nói chuyện đã dè Thanh Linh xuống, tay lại không an phận cời quần áo cô mới chỉnh sửa lại.

Diệp Thanh Linh hoảng sợ, nói: “Không được, đây là đồ ăn của con.”

“Cứ thử đã, đừng nhức nhích.” Miệng Thượng Quan Sở tiến đến trước ngực cô, cổ sức ép sát rất nhanh ngậm vào hút lên, động tác kia cực kì giống đứa bé bú sữa.

Diệp Thanh Linh biết mình có làm gì nữa cũng không có cách nào ngăn cản, cũng không nhức nhích nữa, mặc anh làm loạn trên người cô.

Chốc lát sau, Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Linh, nói: “Thật thơm, khó trách Tiểu Diệp Từ ăn ngon như vậy.”

Diệp Thanh Linh dờ khóc dờ cười nhìn chồng mình, nói: “Anh có tình yêu mẹ con hả?” Xem cô là cái gì, cho bú sữa là chuyện mẹ làm cho con, sao anh cũng có thể ăn chứ?

“Mẹ gọi là nương, vợ gọi là tân nương. Nói vậy tình người đàn ông đều có tình yêu mẹ con.” Thượng Quan Sở cười nói. Về mặt còn nghiêm túc, Diệp Thanh Linh không biết phản bác như thế nào.

Thượng Quan Sở vừa nói vừa sửa sang lại quần áo cho Diệp Thanh Linh, lúc này má Trương bung com vào, nhìn Thượng Quan Diệp bị đặt sang một bên không có ai để ý, lại nhìn động tác của Thượng Quan Sở lúc này, má Trương lập tức hiểu lầm, kêu lên: “Thượng Quan Sở, con làm gì vậy? Không biết trong tháng cử không thể cùng phòng sao?”

“Con biết mà!” Thượng Quan Sở về mặt không hiểu, không biết sao má Trương lại nói như vậy.

“Biết cái rắm, con biết cùng với Thanh Linh làm... làm...” Má Trương không biết phải nói như thế nào.

Diệp Thanh Linh biết má Trương hiểu lầm, cười nói: “Ai nỡ trên giường chỉ có thể làm chuyện đó chứ, má Trương suy nghĩ của má cũng quá không trong sáng đó!”

“Con bé này cứ hay nói bậy.” Má Trương về mặt xấu hổ, Thanh Linh cũng nói như vậy, xem ra bà thật sự hiểu lầm. Chẳng qua chuyện này bà phải đề phòng mới được, Thượng Quan Sở này mà không đề ý, lỡ ngày nào đó nó ăn Thanh Linh thì sao, đến lúc đó thì phiền toái.

Má Trương nghĩ, liền nhìn Thượng Quan Sở nói: “Sau này, má lên phòng chăm sóc Thanh Linh, con sang phòng khác ở vài ngày.”

“Vì sao?” Thượng Quan Sở về mặt lạnh lùng nhìn má Trương.

“Không vì sao cả, cứ quyết định như vậy đi. Đến khi Thanh Linh hết ở cử con hãy về phòng.” Má Trương chưa bao giờ dám ra lệnh với Thượng Quan Sở, nhưng lần này thái độ của bà tương đối kiên quyết.

Thượng Quan Sở nhìn Má Trương vài giây, bất đắc dĩ nói: “Được rồi!”

Đúng lúc này, điện thoại của Thượng Quan Sở rung lên, Thượng Quan Sở tiếp điện thoại, nói: “Đã tìm được chỗ của Dịch Thiếu Kiệt và bà Kim, anh đến đó một chút.” Tiếp theo là nói với má Trương: “Má Trương, Thanh Linh giao cho má chăm sóc.”

“Được, con đi đi!” Má Trương liền tục đáp ứng.

“Diệp Thanh Linh cười với Thượng Quan Sở nói: “Đi đi! Mang 2 bà cụ bình an trở về.”

“Ừ!” Thượng Quan Sở đáp ra cửa.

Lúc Thượng Quan Sở đến chỗ Dịch Thiếu Kiệt nhốt bà Kim, Xuân Hạ Thu Đông cùng Bách Sự Thông 7 người đã trói Dịch Thiếu Kiệt cùng Dịch Hiểu Huyền lại, bà Kim lông tóc không thương ngồi ở ngai nhà nông thôn 1 tầng kia nhìn Dịch Thiếu Kiệt cùng Dịch Hiểu Huyền thờ dài.

“Bà biết các con lo lắng cho an nguy của bà nội, nhưng các con cũng không nên làm như vậy, các con là đấng dung túng cho bọn cướp đây!” Bà Kim không biết người bắt bà Dịch là Dịch Mi Liên, nhưng bà biết rõ chuyện này không thể giải quyết như vậy.

“Bà Kim, chúng con biết là như vậy không đúng, nhưng con lo bà nội sẽ bị bọn họ giết.” Dịch Thiếu Kiệt rất áy náy nói.

“Bà nội của cậu sẽ không bị giết, người bắt bà ấy chính là Dịch Mi Liên Đường Lị.” Giọng nói của Thượng Quan Sở đột nhiên vang lên, người trong nhà đều nhìn về phía cửa.

“Cái gì? Đường Lị thật sự là bác?” Dịch Thiếu Kiệt không thể tin được nhìn Thượng Quan Sở, lúc trước Tô Phi nói người bắt cóc bà nội anh là Đường Lị, nhưng anh vẫn không nghĩ đến Đường Lị thật sự là bác Dịch Mi Liên.

“Đúng vậy.” Nhạc Nhạc đi theo sau Thượng Quan Sở vào cửa, nhìn Dịch Thiếu Kiệt nói: “Không tin, cậu có thể hỏi em gái cậu.”

Thượng Quan Sở đưa mắt bảo Xuân Hạ Thu Đông cời trói cho Dịch Thiếu Kiệt.

Dịch Thiếu Kiệt nhìn Dịch Hiểu Huyền, đột nhiên hiểu rõ cái gì, thất vọng nhìn Dịch Hiểu Huyền, “Em, em... là em thông đồng với bác Liên bắt cóc bà nội? Mục đích của các người là tài sản nhà Thượng Quan.”

“Anh hai, không có đâu, bọn họ nói vậy đó. Em không biết gì hết.” Dịch Hiểu Huyền hoang mang rồi loạn giải thích, sau khi giải thích hung hăng trừng mắt bọn người Thượng Quan Sở cùng Nhạc Nhạc.

“Cô không biết gì? Buồn cười.” Nhạc Nhạc khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Chủ ý bắt cóc bà Kim là Dịch Hiểu Huyền cô đề ra đúng chứ!”

Nghe Nhạc Nhạc nhắc mới tỉnh, Dịch Thiếu Kiệt cực kỳ thất vọng về Dịch Hiểu Huyền. Ngơ ngác nhìn Dịch Hiểu Huyền lúc lâu, nói: “Hiểu Huyền, Thượng Quan Sở đối tốt với nhà chúng ta như vậy, sao em lại có thể làm chuyện này chứ? Còn bà nội nữa, sao em có thể thông đồng với người khác bắt cóc bà nội chứ? Đó là bà nội hiểu rõ em nhất yêu em nhất đó!”

Dịch Hiểu Huyền biết có tiếp tục nói dối cũng vô dụng, đột nhiên cười mỉa, “Hừ! Yêu tôi, thương tôi. Các người luôn miệng nói yêu tôi, nói thương tôi. Tôi yêu anh Sở, anh cùng bà nội không có ủng hộ tôi, chỉ muốn tôi đừng quấy lấy anh Sở nữa. Các người yêu tôi, thương tôi như vậy sao?”

“Thượng Quan vẫn xem em như em gái, anh và bà nội đều biết. Là em cố chấp mê muội không chịu tỉnh ngộ.” Chỉ vì vậy mà bắt cóc bà nội. Lúc này Dịch Thiếu Kiệt rất đau lòng.

“các người không thương tôi. Chỉ có bác đối tốt với tôi nhất, bà ủng hộ tôi giành lấy hạnh phúc của tôi.” Dịch Hiểu Huyền một chút tỉnh ngộ cũng không có, như ma như dại trừng mắt Dịch Thiếu Kiệt, trừng mắt Thượng Quan Sở, lúc này cô rất hận, hận những người muốn ngăn cản hạnh phúc của cô.

Nghe Dịch Hiểu Huyền nói, Thượng Quan Sở nhú mày, nói: “Được, cô đã cho rằng bác cô yêu thương cô nhất, vậy chúng ta thử kiểm tra xem sao?” Thượng Quan Sở nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp, tươi cười kia khiến cho mọi người không rét mà run.

“Anh muốn làm gì?” Dịch Hiểu Huyền nhìn tươi cười của Thượng Quan Sở, hoảng hốt. Thân thể không khỏi báo động.

Nhạc Nhạc đồng ý với Thượng Quan Sở cười nói: “Chúng tôi làm cái gì cô không biết sao? Không phải cô nói bác yêu thương cô nhất sau? Chúng tôi muốn dùng cô đổi lấy tài sản cùng bà nội bị lấy đi, cô nói xem bác cô thương yêu cô nhất sẽ giải quyết thế nào?”

Dịch Hiểu Huyền ngơ ngác nhìn Nhạc Nhạc cùng Thượng Quan Sở, đột nhiên sợ hãi, “Không, không, các người không thể làm như vậy.” Bác sẽ không cứu cô, trong lòng cô vẫn có thanh âm nói với cô như vậy, cô rất rõ mình chỉ là một quân cờ của bác mình thôi.

Thượng Quan Sở nhìn ra kích động của Dịch Hiểu Huyền, nhìn thấy trong lòng cô sợ hãi, nhưng anh sẽ không đồng tình với cô, thản nhiên nói với Tô Phi: “làm đi.”

“Vâng.” Tô Phi nhận lệnh rời đi.

Đúng lúc này, điện thoại Kim Thành Vũ vang lên, anh nhận điện thoại đưa cho Thượng Quan Sở, nói: “Đối phương muốn nói chuyện với cậu.”

Thượng Quan Sở cầm lấy điện thoại, không nói lời nào.

Bên kia điện thoại một giọng nữ vang lên, “Thượng Quan Sở, cậu muốn cứu bà cụ sao? Hãy dùng tài sản nhà Thượng Quan đến đổi đi!”

Thượng Quan Sở nghe xong nháy mắt trên mặt tràn đầy sát khí, giọng nói lạnh lùng: “Dịch Mĩ Liên, bà cụ cũng không phải mẹ tôi, bà muốn giết thì cứ giết đi! Muốn tài sản của nhà Thượng Quan, bà nằm mơ đi!”

“Ha ha... cậu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Vậy thì cậu phải chết!” Dịch Mĩ Liên hoàn toàn nổi giận, ở trong điện thoại kêu lên.

“Phải chết? Bà không có bản lĩnh đó.” Nếu như nhiều năm qua người ở sau màn muốn giết Thượng Quan Sở anh là Dịch Mĩ Liên, vậy thì bà muốn giết anh không có cái bản lĩnh đó.

“Phải không? Ha ha! Cậu không biết bây giờ bốn phía xung quanh nhà nông đều đặt đầy bom đi!” Giọng nói của Dịch Mĩ Liên cực kỳ khủng bố, như Diêm La Vương đến lấy mạng.

Thượng Quan Sở nghe xong sắc mặt ngược lại cực kỳ bình tĩnh, cười nói: “Vài quả bom có thể lấy mạng Thượng Quan Sở tôi, này cũng quá đùa rồi!”

“Đừng mạnh miệng, tôi cho cậu thời gian suy nghĩ 10 phút, nếu không cho người chuyển tiền đến tài khoản tôi chỉ định, vậy cậu chờ chết đi!” Dịch Mĩ Liên lạnh lùng cười vài tiếng, nếu cậu dám bước ra khỏi phòng nửa bước, tôi sẽ cho nổ đồng bom này.”

“Thật không? Bây giờ tôi muốn rời khỏi, bà cũng nên động thủ đi! Bằng không... Hậu quả bà sẽ biết.” Thượng Quan Sở nói xong cắt đứt điện thoại, xoay người muốn ra khỏi ngôi nhà nông 1 tầng này.

Nhạc Nhạc đi theo Thượng Quan Sở, tò mò hỏi: “Trong điện thoại đối phương nói gì vậy?”

Thượng Quan Sở thông thả đi về phía cửa, chậm rãi nói: “Đối phương bảo chúng ta đừng ra khỏi cửa, nếu không bà ta sẽ cho nổ bom ở 4 phía.”

“Hà!” Nhạc Nhạc sợ hãi kêu lên, giữ chặt Thượng Quan Sở đang định vượt qua cửa nói: “Cậu không muốn sống nữa hả, còn dám ra ngoài?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: trọng thương (một)

Thượng Quan Sở nham hiểm liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, “Sợ chết? Vậy thì ở lại, đừng có rời đi.” Nói xong bước ra khỏi nhà nông.

Nhạc Nhạc cười điệu, bước theo đuôi, cười nói: “Cậu có vợ đẹp con thơ còn chưa sợ chết, tôi sợ cái gì?”

Thượng Quan Sở nhẹ cong môi, “Đây mới là phong cách của cậu.”

Những người khác không chút đắn đo, đi theo Thượng Quan Sở ra khỏi nhà nông, khi tất cả bọn họ đều bình an ra khỏi nhà nông, hơn nữa còn bình an thân nhiên đi đến bên cạnh chiếc xe, nhà nông vẫn an lành đứng ở đằng kia, vốn không hề có nổ mạnh.

Bị 2 anh em trong bang Sở trối lại Dịch Hiểu Huyền không thể tin được nhìn ngôi nhà nông thôn, nói: “Không, không thể được. Các người đã làm gì? Rõ ràng bọn họ đã gài thuốc nổ, sao lại không nổ chứ?”

Ba người Bách Sự Thông cười hi hi trả lời: “Vài quả bom đã nghĩ làm khso chúng tôi, cô cho rằng danh xưng Bách Sự Thông của chúng tôi là giả hả!”

Bách Sự Thông? Cho đến bây giờ Dịch Hiểu Huyền cũng chưa từng nghe qua người có danh xưng như vậy, về mặt khinh bỉ nói: “Xì! Bách Sự Thông cái gì, không phải là chỉ mớ vài quả bom thôi sao.”

3 người Bách Sự Thông nghe xong, liền muốn ra tay trừng trị Dịch Hiểu Huyền, Thượng Quan Sở nhẹ nhàng quét mắt liếc 3 người một cái, 3 người lập tức dừng lại động tác, cảnh giác đánh giá 4 phía, sau vài giây, ba người đồng thời nói: “Thiếu gia Sở, không ổn! Xung quanh có người mai phục.”

Thượng Quan Sở sắc mặt bình tĩnh, thân nhiên nói: “Tôi biết.”

Thượng Quan Sở vừa nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng cười của phụ nữ, “Ha ha ha... Thượng Quan Sở, cậu cho là phá được mấy quả bom quanh nhà nông, cậu đã nghĩ an tâm rồi khỏi đây sao?”

Thượng Quan Sở không nhìn được có chút sợ hãi không rõ nguyên nhân vì tiếng cười của người đàn bà kia, ngao trấn định như anh, kiên cường đứng thẳng, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn thẳng về phía trước, “bà cho là mấy chục thủ hạ kia của bà có thể lấy mạng của Thượng Quan Sở tôi?”

Tiếng cười của nữ giới ngày càng gần, mọi người xoay người nhìn về phía phát ra tiếng cười cuồng loạn. Nhạc Nhạc không khỏi nở nụ cười, “Đường Lệ? A, không đúng, tôi nên gọi bà là Dịch Mĩ Liên mới đúng.”

Tuoi cười trên mặt người đàn bà kia nhất thời thu lại, hung hăng nói: “Bọn mày biết tao là ai thì sao? Vô dụng, một chút cũng vô dụng. Bởi vì bọn mày đều phải chết ở chỗ này.” Ánh mắt của bà ta lộ ra ánh sáng ngoan độc, giống như hôm nay không phải là ngày chết của mày thì là ngày tao mất mạng.

Thượng Quan Sở vẫn đưa lưng về phía Dịch Mĩ Liên, không có xoay người qua liếc mắt nhìn con đàn bà ngoan độc này, thân nhiên nói: “Bà muốn chết ở đây, tôi có thể thành toàn cho bà.”

Dịch Mĩ Liên nghe xong tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc hồng, giống như băng pha màu. Đột nhiên cất tiếng cười nói: “Quanh đây đều là người của tao, chỉ cần bọn mày động, liền... Bắn!” Dịch Mĩ Liên giờ tay lên làm ra hình dạng cây súng.

Lúc này 7 người Xuân Hạ Thu Đông Bách Sự Thông bằng tốc độ nhanh nhất tìm một vị trí an toàn lấy ra vũ khí chiến đấu với đối phương.

Lúc này A Phú túm lấy Dịch Hiểu Huyền bị trối, hòng súng dí vào đầu Dịch Hiểu Huyền nói: “Người của bà nếu dám động, bà liền nhặt xác cho cháu bà đi!”

Dịch Hiểu Huyền thấy A Phú chia súng vào cô, thấy anh ruột mình và Thượng Quan Sở cũng không nói giúp cô, bây giờ hy vọng duy nhất chính là bác cô có thể cứu cô, khóc nói: “Bác Mĩ Liên, cứu con.”

Dịch Mĩ Liên hừ lạnh, về mặt không thèm nhìn vào mắt Dịch Hiểu Huyền, nói: “Không phải bác không cứu con, nếu như cứu con, Thượng Quan Sở sẽ đào tẩu, cơ hội tốt như vậy, sao Hiểu Huyền có thể để bác buông tha chứ?”

Dịch Hiểu Huyền trừng mắt nhìn Dịch Mĩ Liên, hoàn toàn thất vọng rồi, điên cuồng kêu lên: “Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo.” Tiếp theo khóc nói: “Không phải bác đã nói giúp con sao? Sao bác có thể không cứu mạng con chứ?”

Dịch Mĩ Liên cười khẩy: “Ha ha! Giúp con? Tao muốn giết Thượng Quan Sở, mày lại muốn nó còn sống, chúng ta vốn không là người chung một thuyền. Con ngu, tao chỉ lợi dụng mày thôi.”

“Lợi dụng tôi?” Dịch Hiểu Huyền thì thào lặp lại, nói: “Thì ra tôi luôn bị bà lợi dụng, bà muốn không chỉ tài sản nhà Thượng Quan, mà còn tính mạng của anh Sở.”

“Đúng, đây mới là mục đích của tao. Thượng Quan Sở vốn không nên sống trên đời này, hẳn đáng chết.” Dịch Mĩ Liên vốn bộ dáng xinh đẹp, bây giờ thoát nhìn có vẻ xấu xí.

Dịch Hiểu Huyền trừng mắt nhìn khuôn mặt xấu xí của Dịch Mĩ Liên, đột nhiên cười nói: “Tôi sẽ không để bà thực hiện được, không bao giờ.”

“Bằng mày?” Dịch Mĩ Liên cười lạnh, bước một bước lùi về sau cây đại thụ cách đó không xa, chỉ nghe bà ta ra lệnh một tiếng, “Đánh cho Tôi.” Tiếng súng liên vang lên.

Thượng Quan Sở có thể nói là thần tốc chui vào giữa 2 xe, Nhạc Nhạc cũng theo anh chui vào giữa 2 xe, Thượng Quan Sở rất nhanh rút súng ra, cầm một cái quần cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cau mày nhận súng, nói: “Súng ngấm đâu?”

“Vốn ở trong xe, nhưng xem tình hình trước mắt, có lẽ đã không còn.” Thượng Quan Sở cực kỳ bình tĩnh nói xong, bắt đầu lao vào bắn nhau. May mắn bọn họ đều mang theo súng và đạn bên người, hơn nữa 7 người Xuân Hạ Thu Đông cùng Bách Sự Thông đều mang theo vũ khí hỏa lực cao, Thượng Quan Sở nhìn Nhạc Nhạc, nói: “Trên tay Bách Sự Thông bọn họ chỉ có một cây súng ngấm.”

Nhạc Nhạc cầm súng cười, nói: “Bọn họ cũng không tệ, tôi dùng cái này vậy!” Trong lúc bọn họ nói chuyện, Nhạc Nhạc thấy rõ Bách Sự Thông cầm súng ngấm bắn hạ 2 địch thủ, thương pháp kia có thể nói là ngang tài ngang sức với anh.

Dịch Mĩ Liên bị A Phú giấu giữa 2 xe, Thượng Quan Sở thần nhiên nhìn mắt Dịch Hiểu Huyền, sau đó xoay người lăn ra sau bụi cây che giấu thân thể. Bởi vì 4 phía cây tương đối nhiều, chỗ đối phương ẩn nấp cũng không quá rõ, Thượng Quan Sở chỉ có thể im lặng quan sát động tĩnh 4 phía, mới từ từ loại trừ 1 đối thủ đang ẩn thân ở bên trái cách anh hơn 10 thước nổ súng đối đầu với người của bang Sở, 2 phút sau, anh thình lình đi đến phía sau đối thủ, đưa tay đánh mạnh vào hộp sọ của đối thủ, người nọ im hơi lặng tiếng ngã xuống.

Nhạc Nhạc ở ngay tại chỗ không hề động, mỗi lần đều ngắm chuẩn vị trí đối phương nổ súng, gần như mỗi một phát đều bắn trúng đối thủ, bởi vì đối phương ẩn nấp, nên mỗi lần anh chỉ đá thương đối thủ mà thôi.

Thân thủ của Kim Thành Vũ và Dịch Thiếu Kiệt tốt lắm, mang bà Kim tìm một chỗ che dấu ẩn nấp.

Từ sau lần trước Mễ Lam Nhi bị trúng đạn, Tiền Nguyên không cho cô đi theo bên cạnh Thượng Quan Sở, cùng với Từ Ngôn ở là nhà họ Diệp bảo vệ Diệp gia.

Lần này người Thượng Quan Sở mang đến đều là cao thủ nhất đẳng, đối phó với người của Dịch Mĩ Liên rất dễ dàng. Hơn 10 phút sau, tiếng súng ngừng lại, Xuân Hạ Thu Đông cùng Bách Sự Thông đột phá từng hướng, bây giờ bọn họ đã không còn bị đối phương bao vây ở bên trong.

Sau khi loại bỏ chướng ngại từ phía sau, cuối cùng bọn Thượng Quan Sở cùng nhẹ nhàng thờ ra, lúc này người của đối phương đã chết rất nhiều, chỉ còn lại có mười mấy người có thể giằng co với Thượng Quan Sở bọn họ.

Lúc này Tô Phi lên tiếng, lạnh lùng kêu: “Dịch Mĩ Liên, bà đừng tiếp tục tranh đấu vô ích nữa, buông vũ khí, còn có thể bảo toàn mạng sống của bà.”

“Hừ! Là bọn mày buông vũ khí thì đúng hơn, cho dù chết, hôm nay tôi cũng muốn Thượng Quan Sở chôn cùng.” Dịch Mĩ Liên lạnh giọng kêu.

“Bà đừng si tâm vọng tưởng nữa, đừng nói giết Thượng Quan Sở, người của bà, 10 phút nữa không ra, toàn bộ chết hết.” Nhạc Nhạc thờ ơ nói.

“Phải không?” Giọng nói của Dịch Mĩ Liên cực kỳ đáng sợ, “Bọn bây còn chưa biết đúng không, trong rừng cây này tao đã đặt bom hẹn giờ, chỉ cần tao nhấn nút điện khiển trên tay, các người sẽ chết hết!”

Trong lòng Thượng Quan Sở thầm kêu không tốt, khó trách Dịch Mĩ Liên muốn đối chiến với bọn hắn, thì ra là muốn dụ bọn họ vào rừng, bởi vậy, bọn họ khó có thể trốn thoát. Thượng Quan Sở còn đang nghĩ biện pháp, chợt nghe Dịch Mĩ Liên điên cuồng cười ha hả.

"Thượng Quan Sở, mày đi chết đi!"

Dịch Mĩ Liên vừa nói xong, 4 phía liền nổ mạnh, chỉ có chỗ Nhạc Nhạc và Dịch Hiểu Huyền là không có chuyện gì.

Thượng Quan Sở cùng người của anh ở trong rừng, đều bị nổ văng, Thượng Quan Sở bị nổ bay đến chỗ đậu xe của Nhạc Nhạc. Cả người rơi mạnh xuống đất, tiếp theo một ngụm máu từ trong miệng anh phun ra.

Lúc này Nhạc Nhạc bất chấp an nguy của mình, nói với A Phú: “Che chắn cho tôi.” Liền nằm úp sấp dịch về phía Thượng Quan Sở.

Dịch Mĩ Liên cực kỳ đắc ý, tiếng cười như thanh âm ma quỷ vang vọng khắp rừng cây.

Nhạc Nhạc đến trước mặt Thượng Quan Sở, nôn nóng kéo Thượng Quan Sở về chỗ ẩn nấp. Lúc này đối phương tích cực nổ súng, Nhạc Nhạc đẩy Thượng Quan Sở ra, viên đạn liền đâm vào cánh tay Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc hét lớn một tiếng, sau đó lăn người, cùng với Thượng Quan Sở cùng trốn vào giữa 2 xe.

Tô Phi và Ngô Văn đều bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng. 7 người Xuân Hạ Thu Đông cùng Bách Sự Thông, cũng có người bị thương, nhưng 7 người vẫn giữ được trạng thái chiến đấu cao độ.

Còn một vài anh em trong bang Sở cũng bị thương rất nghiêm trọng, người không bị thương, bị nổ đồ mất, một đám trong lòng thể muốn giết chết hết đối phương. Kế tiếp lại là một trận bắn nhau.

Nửa giờ sau, bên cạnh Dịch Mi Liên chỉ còn lại 1 thủ hạ, lúc này một bóng người không xa đến gần Dịch Mi Liên.

Dịch Mi Liên thấy rõ người đến, hoảng sợ, cả giận nói: “Con đến đây làm gì, nơi này rất nguy hiểm, con lập tức đi ngay cho mẹ.”

“Mẹ, con sẽ không rời đi, muốn đi thì đi cùng đi.” Đường Từ ôm chặt cánh tay Dịch Mi Liên, muốn bỏ chạy theo hướng anh đến.

Đúng lúc này, mọi người nghe được tiếng xe cảnh sát vang lên, lúc này Nhạc Nhạc mới yên lòng, quan sát Thượng Quan Sở hôn mê.

“Cảnh sát đến đó mẹ, chúng ta đi mau.” Đường Từ vội vàng kêu lên.

“Không, hôm nay, không phải là hấn chết thì là mẹ chết, mẹ không đi.” Dịch Mi Liên lạnh lùng hất tay Đường Từ ra.

“Mẹ nếu không đi, chúng ta sẽ rơi vào đường cùng, chúng ta đi mau đi.” Đường Từ vẫn không từ bỏ, anh không thể để mẹ mạo hiểm, anh nhất định sẽ mang theo mẹ bình an rời đi.

Lúc này cảnh sát đã đến, hơn 100 cảnh sát rất nhanh bao vây khu rừng nhỏ này, hơn nữa nhân viên y tế còn mang người bị thương đến bệnh viện.

Dịch Mi Liên thấy không còn cách nào chạy trốn, hơn nữa cũng không giết được Thượng Quan Sở, trong lòng chỉ hy vọng Thượng Quan Sở bị nổ chết.

“Nơi này đã bị cảnh sát bao vây, mau buông vũ khí.” Cảnh sát cầm máy khếch đại thanh âm kêu lên.

Dịch Mi Liên nhìn Đường Từ bên cạnh, nói: “Con trai, con đồng ý làm con tin của mẹ sao?”

“Vâng!” Đường Từ không chút suy nghĩ gật đầu.

Lúc Đường Từ còn chưa đáp ứng, nòng súng của Dịch Mi Liên đã nhắm ngay đầu Đường Từ. Cũng lớn tiếng kêu lên: “Trên tay tao có con tin, bọn cớm kia, chúng mày có bản lĩnh thì nổ súng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: trọng thương (hai)

Cảnh sát không biết con tin theo lời Dịch Mi Liên là ai, nhưng đối với mạng người bọn họ phải cẩn thận. Đành phải bước từng bước về phía phát ra âm thanh.

Lúc mọi người nhìn thấy là Đường Từ, Ngô Văn tức giận nói: “Dịch Mi Liên đến con mình mà bà cũng có thể bắt làm con tin? Bà có còn nhân tính hay không.”

Cảnh sát vừa nghe con tin trong tay kẻ bắt cóc là con trai ả, khinh thường cười nói: “Đã là con trai bà ta, xem ra chúng ta không cần quan sinh tử của hấn!”

Nói xong, một đám cảnh sát tiến về phía Dịch Mi Liên.

Dịch Mi Liên nóng vội, ánh mắt đỏ lên, kêu: “Chúng mày đừng đến đây, bằng không tao thật sự sẽ nổ súng bắn chết nó.”

“Bà bắn đi, bắn đi! Hấn là con trai bà, bà nhắm tâm thì bắn đi!” Một người trong bang Sở khích tướng nói.

Thấy cảnh sát tiến đến càng ngày càng gần, Dịch Mi Liên thẹn quá hóa giận, kêu lên: “Chúng mày đừng đến đây, tao thật sự nổ súng đấy.”

Không ai để ý đến uy hiếp của Dịch Mi Liên, vẫn từng bước ép sát, bọn họ muốn bắt được con đàn bà gần như điên cuồng này.

Dịch Mĩ Liên thấy mọi người không để ý đến uy hiếp của bà, đỏ mắt, tiếp theo chợt nghe “băng” một tiếng súng vang lên.

“A!” Đường Tử thống khổ kêu lên, té ngã trên đất.

Lúc này mọi người mới dừng hành động, thấy cẳng chân Đường Tử trúng đạn, đau khổ nhìn Dịch Mĩ Liên, hơi thở mỏng manh nói: “Mẹ, mẹ...”

Dịch Mĩ Liên kinh hoàng, nhìn Đường Tử, nói: “Con, mẹ... mẹ không phải...” bà mặc dù giải thích, mặc dù bối rối, nhưng hòng súng trong tay vẫn đối diện thân thể Đường Tử.

Đường Tử nhìn súng trong tay Dịch Mĩ Liên, nói: “Mẹ, buông súng xuống được không?”

Dịch Mĩ Liên nhìn Đường Tử, cả giận nói: “Con còn là con mẹ sao? Mẹ không thể buông súng, buông súng sẽ bị cảnh sát bắt, Thương Quan Sở sẽ giết chết mẹ.” Dịch Mĩ Liên điên cuồng kêu, sau đó nắm chặt quần áo Đường Tử, hòng súng nhắm ngay vào đầu Đường Tử, kêu lên: “Tất cả các người lui hết ra cho tao, bằng không tôi liền một phát bắn nổ đầu hân.”

Nhìn bộ dáng chết chóc đỏ mắt của Dịch Mĩ Liên, đội trưởng đội cảnh sát sau khi suy nghĩ vài giây, nói với người khác: “Lùi về sau 5 thước.”

Nhận được mệnh lệnh của đội trưởng, mấy chục cảnh sát được huấn luyện có tổ chức lùi về sau mấy thước, lúc này đội trưởng mới mở miệng nói: “Bà đừng kích động, buông con trai bà ra.”

“Không, tôi không thể buông súng, tôi không muốn ngồi tù.” Dịch Mĩ Liên kích động kêu lên, tay bắt đầu không ngừng run run.

Đội trưởng nhìn bộ dáng kích động của Dịch Mĩ Liên, sợ tay bà run lên liền một phát bắn chết con trai, lời nói thành khẩn: “Dịch Mĩ Liên, buông súng đi! Bà xem người chết nhiều như vậy, bọn họ cũng có cha mẹ, sao bà có thể vị thù oán của riêng mình mà lấy đi sinh mạng của nhiều người như vậy.”

Dịch Mĩ Liên nhìn một đám người được nâng lên xe cứu thương, nhủ mảy, nói: “Bọn họ trả công cho tôi là hiển nhiên, đây là bọn họ thiếu tôi.”

Đội trưởng nhìn ra Dịch Mĩ Liên có một tia không đành lòng, tiếp tục nói: “Anh ta là con trai bà, sao bà có thể chia súng vào đầu anh ta chứ? Nếu bà lỡ tay bắn chết anh ấy, bà sẽ hối hận của đời.”

Dịch Mĩ Liên cũng không có được kết quả bà muốn, quát: “Thả tôi đi, tôi sẽ không làm nó bị thương.”

Cảnh sát do dự không biết phải quyết định thế nào.

Thấy cảnh sát do dự, Dịch Mĩ Liên nhìn Tô Phi nói: “Chúng mà không muốn cứu bà cụ?”

Tô Phi bị bà nhắc mới tỉnh lại, nghĩ nghĩ nói: “Bà thật đúng là không còn tính người, lợi dụng con trai xong, lại lợi dụng chính mẹ mình.”

“Con trai thì sao? Con trai mà chính bà sinh ra, sao bà có thể nhẫn tâm dùng súng bắn anh ta?” Ngô Văn tức giận nói.

“Ha ha... Con trai?” Dịch Mĩ Liên trợn mắt nhìn Đường Tử nói: “con trai vốn không phải do tôi sinh ra, sao tôi phải quan tâm đến sống chết của hân.”

Đường Tử cực kỳ khiếp sợ, không thể tin được nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ nói cái gì? Sao con có thể không phải do mẹ sinh ra chứ? Con không tin, không tin.”

Dịch Mĩ Liên hoàn toàn mất trí, nổi giận dùng dùng nói: “Tao nói sự thật, mày vốn không phải là con tao, cho nên tao mới muốn mày làm con tin biết không?” Nói xong, hòng súng lại sát đầu Đường Tử vài phần.

Đường Tử không quan tâm đến gì nữa, cũng không để ý đến hòng súng đối diện đầu anh, đột nhiên quay người, ôm cổ Dịch Mĩ Liên, khóc nói: “Không, con không tin, mẹ là mẹ con, mẹ là mẹ con. Con không tin những gì mẹ nói, con không tin.”

Dịch Mĩ Liên nhất thời không kịp phản ứng, bị Đường Tử ôm, tay chân cũng không thể nhúc nhích, ngay lúc bà còn chưa kịp tự hỏi, 4 người Xuân Hạ Thu Đông đã đi đến bên cạnh giữ chặt tay chân bà. Súng không đến 1 giây cũng bị người ta cướp đi.

Thuộc hạ ở phía sau bà cũng bị 3 người Bách Sự Thông trói lại.

Lúc Dịch Mĩ Liên phản ứng lại, hét lớn: “Chúng mày buông ra, buông ra.”

Cảnh sát bắt giữ Dịch Mĩ Liên, không có người để ý bà chửi bậy.

Đường Tử ngơ ngác nhìn mẹ mình bị mang đi, ngơ ngác nói: “Không, con không tin, con là con của mẹ. Con là.”

“Chúng mày mau thả tao ra, bằng không cả đời chúng mày cũng không biết bà già đó ở đâu.” Dịch Mĩ Liên nói.

Tô Phi hơi nhíu mày, đi đến trước mặt Đường Tử, nói: “Bà Dịch ở đâu?”

Đường Tử căn bản không nghe được câu hỏi của Tô Phi, cứ không ngừng lầm bầm lầu bầu, “Con là con trai mẹ. Con là, con là.” Anh ta cứ liên tục nói như vậy, giống như cứ tiếp tục nói như vậy, sự thật sẽ quay lại bình thường.

Tô Phi thấy hỏi như vậy cũng không ra kết quả, liền bảo nhân viên y tế đến mang Đường Từ lên xe cứu thương, mọi chuyện chỉ có thể đợi đến khi bệnh viện điều trị rồi nói sau.

Nhạc Nhạc lo lắng Thượng Quan Sở chống đỡ không được, bằng tốc độ nhanh nhất cùng mấy nhân viên y tế đến bệnh viện tiến hành cứu chữa. Trên đường đi, anh còn gọi điện cho Chu Ngao ở nhà họ Diệp. Bảo anh ta nhanh chóng đến bệnh viện cứu Thượng Quan Sở.

Chu Ngao nhận được điện thoại, nôn nóng ra ngoài, lúc đi qua phòng khách, Diệp Thanh Linh gọi anh lại, “Bác sĩ Chu đây vội vã đi đâu vậy?” Cô mơ hồ cảm thấy có chuyện không hay, trong lòng bất an khó hiểu.

Chu Ngao thấy Diệp Thanh Linh hỏi như vậy, do dự vài giây, nói: “Nhạc Nhạc nói Thượng Quan Sở bị trọng thương, muốn tôi mau chóng đến bệnh viện.” Diệp Thanh Linh còn đang ở cửa, việc này vốn không nên nói với cô, nhưng anh không muốn giấu diếm cô.

Sắc mặt Thanh Linh thoáng chốc tái nhợt, nhìn Chu Ngao, bình tĩnh nói: “Anh mau đi đi!”

“Ừ!” Chu Ngao gật gật đầu, xoay người rời đi nhanh chóng.

Mễ Lam Nhi nghe được lời nói của Chu Ngao, cũng hoảng sợ, nói: “Cô Diệp, chúng ta cũng đến bệnh viện chứ?”

“Ừ! Đi ngay bây giờ.” Giọng nói của Diệp Thanh Linh cũng không tự giác run lên.

“Em đi sắp xếp một chút.” Mễ Lam Nhi nói xong liền đi ra cửa chuẩn bị xe cùng vài thuốc hạ trong bang Sở đi theo.

Trước khi ra ngoài, Diệp Thanh Linh nói má Trương chăm sóc tốt cho đứa bé, cũng nói chuyện của Thượng Quan Sở, má Trương nghe xong, vội vã bảo Diệp Thanh Linh đi xem ngay, còn không ngừng nói: “Ông trời ơi, người trăm ngàn lần phải phù hộ cho Thượng Quan Sở bình an nha, bằng không Diệp Thanh Linh cùng Tiểu Diệp Từ phải làm sao đây?”

Diệp Thanh Linh nhìn vẻ mặt sốt ruột của má Trương, nói: “Con tin ông trời sẽ chiếu cố chúng con.” Sau khi nói xong ra ngoài ngồi vào xe Mễ Lam Nhi đã chuẩn bị.

Vừa đến bệnh viện, chỉ thấy Nhạc Nhạc chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Thanh Linh, sao em lại ở đây?” Nhạc Nhạc lo lắng nhìn Diệp Thanh Linh, nói: “Trời lạnh như vậy, em vừa mới sinh con xong, sao có thể ra ngoài chứ?”

“Không sao.” Diệp Thanh Linh bình tĩnh đáp lại, nhìn cửa phòng phẫu thuật hỏi: “Sao rồi?”

“Thượng Quan Sở bị bom nổ thương, hơn nữa vết thương rất nặng, hôn mê ngay lập tức.” Nhạc Nhạc nói tình hình thực tế cho Diệp Thanh Linh, anh tin Diệp Thanh Linh có thể bình tĩnh.

Diệp Thanh Linh nghe xong, cau mày, nói: “Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Chu Ngao tiến vào được một lát từ bên trong đi ra, nói: “Không chết được.”

Nghe đáp án như vậy, Diệp Thanh Linh hơi thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt khẩn trương lập tức trở nên cực kỳ bình tĩnh, qua một lúc lâu mới thản nhiên nói: “Không chết là tốt rồi.”

Mễ Lam Nhi nhìn mặt Diệp Thanh Linh, nói: “Cô Diệp cứ không giống bình thường, tâm tình như vậy thật khó có được.”

Nhạc Nhạc không còn chút máu liếc Mễ Lam Nhi, sau đó nhìn Diệp Thanh Linh nói: “Thanh Linh không sợ yêu nghiệt trở nên thiếu tay thiếu chân sao?”

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu thờ ơ liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: “Cho dù thiếu tay thiếu chân, anh ấy vẫn là chồng tôi.”

Chu Ngao nghe xong, cười nhẹ, nói: “Thượng Quan Sở thật là may mắn, tìm được một cô vợ thương anh ta như vậy.”

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh, đột nhiên cười nói: “anh nói đùa thôi, yêu nghiệt khỏe lắm, cái gì cũng không thiếu.”

Nghe Nhạc Nhạc nói vậy, khóe miệng Thanh Linh không khỏi lộ ra một chút mỉm cười. ở trong lòng cô, chỉ cần anh không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, chỉ cần có thể ở bên cô cùng đứa bé là tốt rồi.

Thượng Quan Sở còn đang hôn mê, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, đã chuyển từ phòng phẫu thuật sang phòng bệnh, Diệp Thanh Linh ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn khuôn mặt mê mẩn của anh.

Sau khi Tô Phi biết Thượng Quan Sở không bị nguy hiểm đến tính mạng, liền đi thẳng qua phòng bệnh của Đường Từ.

Đường Từ vẫn bộ dáng ngờ ngác, lăm lăm bầu, hình như chịu đả kích rất lớn, dù cảnh sát và Tô Phi có hỏi như thế nào, một câu anh ta cũng không chịu trả lời. Anh ta đã hoàn toàn trốn vào thế giới của riêng mình.

Tô Phi không còn cách nào, chỉ có thể trở về phòng bệnh của Thượng Quan Sở.

Nhạc Nhạc lo lắng cho Diệp Thanh Linh, luôn theo sát bên cạnh cô, gặp Tô Phi liền hỏi: “Đường Tử bên kia sao rồi?”

Tô Phi thở dài một hơi nói: “Đường Tử một câu cũng không nói, hoàn toàn trốn vào thế giới của anh ta rồi.”

“Cứ tiếp tục như vậy bà Dịch sẽ gặp nguy hiểm.” Nhạc Nhạc nói

“Đúng vậy, chúng tôi đã phái người đi tìm, nhưng làm sao cũng tìm không ra, cũng không biết Dịch Mĩ Liên đã giấu bà cụ ở đâu rồi.” Tô Phi một bộ dáng cực kỳ đau đầu.

“Tìm Đình Đình đến.” Diệp Thanh Linh vẫn nhìn Thượng Quan Sở, đột nhiên mở miệng nói.

Tô Phi nghĩ nghĩ, chợt hiểu rõ vỗ vỗ đầu, nói: “Tôi đi gọi điện thoại.”

Sao anh không nghĩ đến, Đường Tử và Đình Đình rất thân thiết chứ? Có lẽ Đình Đình thật sự có thể nói chuyện với Đường Tử không chừng.

Lúc này Chu Ngao từ ngoài tiến vào phòng bệnh, nghe được lời nói của Diệp Thanh Linh: “Xem ra không có chuyện gì có thể làm khó được cô Diệp Thanh Linh.”

Diệp Thanh Linh nhìn khuôn mặt mê man của Thượng Quan Sở, bình tĩnh nói: “Cũng không có bệnh gì có thể làm khó bác sĩ Chu.”

Chu Ngao ngăn người, cười nói: “Bây giờ chưa thể châm cứu cho anh ta, sáng ngày mai chờ sau khi tôi châm cứu xong, Thượng Quan Sở sẽ tỉnh lại.”

Diệp Thanh Linh vừa lòng gật đầu, nói: “Cảm ơn.” Nếu như không có Chu Ngao, cô thật sự không biết Thượng Quan Sở còn hôn mê bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: bí mật thân thể

Trương Đình Đình chạy đến bệnh viện, trước an ủi Diệp Thanh Linh, rồi mới thăm Đường Tử.

Mới đến cửa phòng bệnh, chợt nghe giọng nói mắng chửi ác liệt của hộ lý, “Lớn như vậy rồi, sao còn tiểu ra quần? Cậu ngu à! Đến WC cũng không biết ngồi.” Nam hộ lý vừa mắng vừa quét, lộ ra khuôn mặt nhăn nhó như bánh quẩy.

Đường Tử vẫn một bộ dáng ngây ngốc, vẫn không ngừng thì thào tự nói, “Con là con trai mẹ, con là con trai mẹ.” Anh vừa nói nước mắt cũng chảy xuống, đến mình tiểu ướt quần dài cũng không biết.

Hộ lý dọn dẹp xong, liền mạnh tay thay quần dài cho Đường Tử, vì trên đùi anh bị thương, hộ lý trực tiếp cầm kéo cắt rách quần dài. Nhìn anh vẫn không nhúc nhích, hộ lý thở dài ra ngoài, muốn tìm cái khăn tắm gì đó thay cho quần dài, cho dù anh lại tiểu ướt quần dài cũng dễ dàng thay cho anh.

Hộ lý ra ngoài liền tiện tay dùng chân che lại nửa người dưới trần trường của anh. Đúng lúc này, Trương Đình Đình cùng Tô Phi gặp hộ lý mắng chửi xa xa ra ngoài. Hộ lý nhận ra Tô Phi, còn cung kính chào hỏi anh, rồi mới đi.

Trương Đình Đình vào cửa, liền thấy Đường Tử ngơ ngác ở trên giường làm bầm lấm bầu, trong phòng bệnh không chỉ có mùi thuốc sát trùng, mà còn có mùi nước tiểu nồng nặc, nghe được tiếng hộ lý mắng, cô biết đã xảy ra chuyện gì. Mày không tự giác nhủ lại, đi đến bên cạnh Đường Tử, dịu dàng nói: “Đường Tử, là mình Đình Đình đây, cậu nghe được mình nói sao?”

Đường Tử thật sự xoay đầu, ngơ ngác nhìn Đình Đình lúc lâu, kích động nói: “Đình Đình, mình... mình...” Nói xong liền khóc lên.

Tô Phi thấy Đường Tử nguyên ý nói chuyện với Đình Đình, cũng rất vui vẻ, vội hỏi: “Bà Dịch bị các người nhốt ở đâu?”

Nào biết Đường Tử vừa nghe lời nói của Tô Phi, liền trở nên kích động, không nghĩ đến cái chăn che khuất bộ vị phía dưới cũng trượt xuống, anh lại hoàn toàn không biết, còn nói lớn hơn: “Tôi Không biết, tôi không biết, tôi không biết gì cả.”

Lúc chăn đổ xuống, Trương Đình Đình liếc mắt một cái liền thấy được, không khỏi hét lên 1 tiếng, sau đó lại bình tĩnh nhìn phía trong bắp đùi Đường Tử.

Tô Phi thấy, lập tức kéo Đình Đình ra, tức giận nói: “Cậu cuồng lừa lố bở, sao có thể ở trước mặt Đình Đình để trần nửa thân dưới chứ? Bệnh thần kinh.” Thấy Đình Đình bình tĩnh nhìn đôi chân lố lở của Đường Tử, Tô Phi lại tức giận nói với Đình Đình: “Sao em có thể nhìn chỗ đó của người đàn ông khác chứ?”

Mặc dù Trương Đình Đình bị Tô Phi kéo ra, lại cho từ bỏ ý định nói: “Mau nhìn, chân cậu ấy.”

Tô Phi nghe Trương Đình Đình nói như vậy, cực kỳ tức giận, cả giận nói: “Chân đàn ông có gì đẹp?”

Trương Đình Đình biết Tô Phi hiểu lầm, bất đắc dĩ giải thích, “Em nói trong bắp chân của cậu ấy có một vết bớt dài hẹp màu đỏ đó!”

Tô Phi nghe Trương Đình Đình nói như vậy, đột nhiên nhớ đến lúc trước bọn họ thay ông Nghiêm tìm tin tức của con trai mất tích hai mươi mấy năm, không khỏi cũng bình tĩnh nhìn chân Đường Tử, thật sự có một vết bớt dài hẹp màu đỏ, không thể tin được nói: “Cậu ta là con trai mất tích nhiều năm của ông Nghiêm?”

Đúng lúc này, Đường Tử phản ứng lại, nhìn mặt Trương Đình Đình, không khỏi đỏ lên, rất nhanh kéo chăn che lại thân mình lỏa lồ của mình, tất cả ý thức đều đã quay trở lại, người cũng thanh tỉnh vài phần. Về mặt xấu hổ ập a ập ứng nói: “Minh... minh... Đình Đình... thật xin lỗi, minh...” Lúc này Đường Tử xấu hổ không thôi, nếu có thể, anh thật muốn đào một cái động chui xuống.

Trương Đình Đình khôi phục một chút tâm trạng, nghiêm mặt nói: “Cậu đã tỉnh?”

“Ừ!” Đường Tử về mặt không được tự nhiên, gật đầu như giả vờ.

“Vậy bà Dịch các cậu giấu ở đâu?” Trương Đình Đình về mặt nghiêm túc hỏi.

Đường Tử vẫn cúi đầu, hình như không có mặt mũi gặp Trương Đình Đình, nói: “Bà Dịch ở trong tay Phác Dững thành phố C.”

“Cái gì? Sao các người lại có thể giao bà Dịch cho Phác Dững?”

Trương Đình Đình chất vấn hỏi, sau đó nói với Tô Phi: “Mau phái người đến thành phố C, Phác Dững biết bọn Đường Tử gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ gây ra bất lợi với bà Dịch.”

Tô Phi cũng nghĩ đến điểm ấy, rất nhanh ra ngoài.

Mà Đường Tử vốn không nghe được lúc trước Trương Đình Đình và Tô Phi nói anh là con của ông Nghiêm, lúc này chỉ biết cúi đầu, nói: “Rất xin lỗi, Đình Đình.”

Trương Đình Đình cười, an ủi nói: “Thật ra Đường Tử chính là Dịch Mĩ Liên, bà ta luôn lợi dụng cậu, cậu không cần phải vì bà ta mà trở nên người không ra ngoài quỷ không ra quỷ. Thật ra cậu không cần chấp nhất chuyện này. Cậu nên sống cuộc sống cho chính mình.”

Đường Tử nghe xong, mỉm cười yếu ớt nói: “Bà ta mình đã gọi mẹ hai mươi mấy năm, sao mình có thể buông là buông chứ? Minh cũng biết việc lần này bà không đúng. Nhưng mình không muốn bà ấy chết a! Đình Đình, cậu có hiểu không?”

“Minh biết.” Trương Đình Đình gật đầu, có ai muốn mẹ mình chết đâu? Cho dù là mẹ nuôi cũng có tình cảm. Nhìn về mặt đau khổ của Đường Tử, Trương Đình Đình lại nói: “Cậu có muốn tìm cha mẹ ruột của mình không?”

Đường Tử cúi đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Không, lúc mình còn nhỏ bọn họ đã vứt bỏ mình, mình cần gì phải đi tìm họ chứ?”

Trương Đình Đình hiểu suy nghĩ của Đường Tử, không nói gì nữa, chuyện này vẫn giao cho Thanh Linh giải quyết đi! tiếp theo lại trò chuyện một lúc, tâm trạng của Đường Tử cũng tốt hơn nhiều, cũng nghĩ thông rất nhiều chuyện. Lúc Trương Đình Đình rời đi, Đường Tử ập a ập ứng nói: “Đình Đình, cậu hận mình không?” Nếu không phải vì mẹ con bọn họ, Thượng Quan Sở sẽ không bị trọng thương, việc này đối với Diệp Thanh Linh mà nói là đá kích rất lớn đi! anh vẫn luôn biết vị trí của Diệp Thanh Linh ở trong lòng Đình Đình nặng bao nhiêu.

Trương Đình Đình mỉm cười với anh, nói: “Không hận.” Nhìn về mặt áy náy của Đường Tử, lại nói: “Thượng Quan Sở sẽ khỏe lại, Thanh Linh cũng tốt lắm.” Nghe được câu trả lời của Trương Đình Đình Đường Tử nhẹ nhàng thở ra. “Đình Đình cậu lâu lâu có thể đến thăm sự với mình không?” Anh nói xong, về mặt chờ mong nhìn Trương Đình Đình.

“Được chứ!” Trương Đình Đình cười đồng ý, sau đó xoay người sang rời đi. Đường Tử nhìn bóng dáng Trương Đình Đình rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười chưa xót.

Trương Đình Đình nói lại tình trạng của Đường Tử, trên khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Thanh Linh mang theo một tia kinh ngạc, nói: “Nói tin tức cho ông Nghiêm đi!”

Này thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi tìm được lại chẳng tốn chút công. Mễ Lam Nhi mỉm cười, nói: “Được, em đi thông báo cho ông Nghiêm.”

Trương Đình Đình nhìn bóng dáng Mễ Lam Nhi rời đi, lo lắng nói: “Chỉ bằng chút thông tin đó, có thể chúng ta nghĩ sai hay không?”

“Có hy vọng luôn tốt hơn so với không có hy vọng.” Diệp Thanh Linh thần nhiên nói, bình tĩnh nhìn khuôn mặt mê man của Thượng Quan Sở.

“Thanh Linh đừng lo lắng. Thượng Quan Sở sẽ tỉnh lại.” Trương Đình Đình nhìn Diệp Thanh Linh an ủi.

Diệp Thanh Linh gật đầu, nói: “Cậu về nhà đi!”

“Ừ! Tôi về nhà cùng mẹ chăm sóc Tiểu Diệp Từ.” Trương Đình Đình nói xong liền rời đi.

Sáng sớm hôm sau, ông Nghiêm liền xuất hiện trước mặt Diệp Thanh Linh. “Bé Diệp, nghe nói con tìm được con trai của chú? Thật không?” Ông Nghiêm vừa vào cửa liền kích động hỏi.

Diệp Thanh Linh nhìn Thượng Quan Sở, cũng không quay đầu lại nói: “Còn chưa chắc chắn.”

Ông Nghiêm sùng sốt, nhón nháo nói: “Con bé này, lúc nào thì học được gạt người khác?” Ông Nghiêm nói xong, về mặt mắt mắt.

Cuối cùng Diệp Thanh Linh cũng quay đầu nhìn về mặt mắt mắt của ông Nghiêm, bình tĩnh nói: “Không chắc chắn, không có nghĩa là không phải. Rốt cuộc có phải là con chú hay không, tốt nhất là tự chú xem thì hơn.”

Nghe Diệp Thanh Linh nói xong, ông Nghiêm không biết cao hứng hay khổ sở, về mặt quai dẻ, nói: “Cho dù có phải hay không, chú đều phải cảm ơn con.”

Diệp Thanh Linh bình tĩnh gật đầu, đương nhiên nhận lời cảm ơn của ông Nghiêm, nói: “Cho dù xác định là con trai chú, chuyện nhận con trai này, còn phải từ từ.” Nghe cách nói của Đình Đình, cho dù Đường Từ thật sự là con trai ông Nghiêm, đối với ông Nghiêm anh ta cũng chỉ có oán hận.

“Cảm ơn nhắc nhở.” Ông Nghiêm nói xong rồi đi, bắt tay vào mời bác sĩ làm xét nghiệm ADN.

Ông Nghiêm vừa rời đi, Chu Ngao đã tiến vào phòng bệnh, xem xét tình trạng của Thượng Quan Sở, nói: “Bây giờ tôi sẽ tiến hành châm cứu cho anh ta, Thanh Linh nên đi ra ngoài chờ kết quả đi!”

Diệp Thanh Linh ngồi bất động, bình tĩnh nói: “Đừng nói anh sợ tôi lên học nghề của anh chứ! Nếu như vậy, anh có thể yên tâm, tôi không có bản lĩnh đó.”

Chu Ngao sùng sốt, cười nói: “Tùy em thôi!” Thật ra anh lo lắng cô nhìn thấy cây kim dài sẽ sợ hãi.

Diệp Thanh Linh quyết tâm muốn nhìn thấy Thượng Quan Sở tỉnh lại, Chu Ngao cũng không nói gì nữa, để cô ở lại.

Chu Ngao lấy châm ra, nhìn nhìn sắc mặt của Diệp Thanh Linh, thấy cô bình tĩnh như nước nhìn mỗi động tác của mình, không khỏi cười nhạo trong lòng mình suy nghĩ nhiều.

Nửa giờ sau, Thượng Quan Sở thật sự tỉnh lại. Anh mở mắt ra nhìn thấy người chính là không mặt lạnh lùng của Diệp Thanh Linh, khóe miệng không khỏi cong lên, nói: “Anh ngủ rất lâu hả!”

“Tạm tạm.” Diệp Thanh Linh cười nhẹ nói.

Chu Ngao thấy Thượng Quan Sở tỉnh lại, bắt mạch cho anh, nói: “Không đáng ngại, vết thương trên người cậu qua một thời gian nữa sẽ khỏi hẳn.” Vừa nói vừa đi đến cửa phòng bệnh, đi được vài bước lại xoay người nói với Thượng Quan Sở: “Sau khi vết thương đóng vảy, tôi sẽ chế chút thuốc cho cậu, cam đoan làn da của cậu sẽ hoàn hảo vô khuyết.”

Thượng Quan Sở cười nhẹ, nhìn Diệp Thanh Linh, trong mắt đầy lo lắng, nói: “Thanh Linh, sao em lại ở đây? Em mới sinh con không lâu, sao có thể chịu cực khổ như vậy?”

Diệp Thanh Linh cười an ủi, “Em chẳng qua chỉ mệt mà thôi, chung quy tốt hơn nhiều so với vài người bị thương tích đầy mình!” Nhìn thấy bộ dáng cả người bị quán băng của anh, trong lòng cô thật sự rất đau.

Thượng Quan Sở rất có lỗi cười, nói: “Thật xin lỗi, đã để em lo lắng.”

“Không nghĩ đến bị thương còn có thể làm cho người ta trở nên khách khí có lý, thật sự không tệ a!” Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh, nhìn Thượng Quan Sở trêu chọc nói.

“Bằng không cậu cũng thử xem, có lẽ cũng có thể thay đổi đấy?” Diệp Thanh Linh thờ ơ nói.

“Thanh Linh, sao em có thể giúp đỡ yêu nghiệt trêu chọc người khác chứ?” Nhạc Nhạc về mặt tươi cười nói, nào giống như bộ dáng bị trêu chọc chứ.

“Cậu cũng bị thương? Sao còn đi loạn khắp nơi thế?” Thượng Quan Sở nhớ rõ trước khi hôn mê Nhạc Nhạc cứu anh, hơn nữa vì mình, Nhạc Nhạc còn bị thương.

“Vết thương của tôi không đáng ngại, viên đạn chỉ là trầy da cánh tay tôi thôi.” Nhạc Nhạc nói xong còn ngược đầu, tiếp theo một trận đau đón ụp đến, khiến tươi cười trên mặt anh trở nên vắn vẹo.

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh nhìn bộ dáng của Nhạc Nhạc chỉ biết anh ta đã làm rách miệng vết thương, Thượng Quan Sở không khỏi về mặt vui sướng khi người khác gặp họa cười nói: “Xem cậu còn dám cạy mánh.”

Nhạc Nhạc mặt không còn chút máu liếc nhìn Thượng Quan Sở, nói: “Tôi cạy mánh thì sao? Có bản lĩnh, thì cậu đứng lên, đừng nằm.”

“Tôi không có bị mắc lừa đâu.” Bấy giờ hiệu lực của thuốc giảm đau đang giảm bớt, toàn thân đều đau, đầu võ mồm với Hòa Nhạc Nhạc, anh mới không cảm thấy khó chịu.

Diệp Thanh Linh nhìn 2 người đầu võ mồm, không khỏi vẻ mặt tươi cười thay Nhạc Nhạc kéo ghế dựa ở bên cạnh giường của Thượng Quan Sở, cũng lợi cho 2 người bọn họ thân thiết đầu võ mồm.

Phác Dũng biết Dịch Mĩ Liên bị bắt, lúc Tô Phi còn chưa bắt tay hành động, liền chủ động liên hệ với Tô Phi. Hơn nữa còn mang bà Dịch về thành phố A.

Phác Dũng nhìn Tô Phi, vẻ mặt khó xử nói: “Chuyện này thật sự không liên quan đến tôi, mong thiếu gia Sở đừng so đo.” Lại nói hần cũng có tôn nghiêm, muốn hần chủ động cúi đầu trước người khác, thật không dễ.

Tô Phi nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Thiếu gia Sở có thể không truy cứu anh, chẳng qua ông Nghiêm, chúng tôi không thể quản được.”

Phác Dũng cúi đầu xuống, nói: “Con trai ông Nghiêm chết trong tay tôi, ông ta muốn tìm tôi tính sổ cũng không sao.” Chỉ cần không đối đầu trực diện với bang Sở, tuy ở thành phố B thế lực của ông Nghiêm rất lớn, nhưng ở thành phố C vẫn không thể làm gì Phác Dũng hần.

Tô Phi đồng ý nói: “Ăn oán giữa các người tự các người giải quyết đi!”

“Vâng!” Phác Dũng nói xong liền xoay người rời đi.

Lúc này bà Dịch sốt ruột nói: “Nghe nói quả nho nhỏ bị thương, sao rồi? Còn có Mĩ Liên, nó thật sự bị cảnh sát bắt sao? Nó có thể bị kết án tử hình hay không!”

Tô Phi không biết phải trả lời bà Dịch như thế nào, cười nói: “Bà ơi đừng lo lắng, thiếu gia Sở đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Về phần Dịch Mĩ Liên...” Tô Phi dừng một chút tiếp tục nói: “Rốt cuộc phán quyết như thế nào còn phải chờ pháp luật.”

Bà Dịch nghe xong ngẩn người một lúc lâu, lẩm bẩm: “Xong rồi, Dịch Mĩ Liên thật sự xong rồi. Làm sao bây giờ?”

“Bà ta cũng không niệm tình mẹ con bắt cóc bà, bà Dịch cần gì phải lo lắng cho Bà ta chứ?” Tô Phi có lòng tốt an ủi.

“Dù sao nó cũng là con gái của bà nha!” Bà Dịch vừa nói vừa khóc lên. Tô Phi cũng không biết nên khuyên giải an ủi như thế nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bà Dịch, một lúc lâu sau, bà Dịch mới nói: “Chúng ta đến bệnh viện.”

“Được.” Tô Phi hiểu rõ bà Dịch muốn đến thăm Thượng Quan Sở, tiếp theo đỡ bà Dịch lên xe.

Đến bệnh viện, bà Dịch vẻ mặt bị thương nhìn Thượng Quan Sở, “Quả nho nhỏ, bà nội thật sự xin lỗi con a!”

“Bà nội đừng nói như vậy, con bị thương không có liên quan đến bà nội.” Thượng Quan Sở an ủi nói.

Thấy Thượng Quan Sở trên người quần đầy băng vải, bà Dịch biết anh bị thương nặng bao nhiêu, qua một lúc lâu, mới nói: “Quả nho nhỏ, bà nội biết việc này là Dịch Mĩ Liên làm là Dịch Mĩ Liên không đúng, nhưng mà... nhưng mà...” Bà Dịch ấp a ấp úng nói xong, nói đến đây có chút khàn khản nhìn mặt Thượng Quan Sở, nói: “Nhưng Mĩ Liên thật sự bị án tử hình sao?”

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh thấy bộ dáng đau lòng của bà Dịch cũng không biết nói cái gì cho tốt, ngay lúc hai người không kịp trở tay, Nhạc Nhạc mở miệng, “Lần này bang Sở đã chết hai anh em, ngoài ra còn có mười mấy anh em bị thương nặng. Còn có người đi theo bà ta có 5 người tử vong, còn lại toàn bộ bị thương nặng. Chuyện này, sau đó cảnh sát lại tham dự, Dịch Mĩ Liên trước mặt cảnh sát nổ súng đã thương con tin. Bởi vậy chuyện này chúng con không thể chỉ phôi được.”

Thượng Quan Sở cảm kích liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: “Bà nội đừng quá thương tâm, như vậy không tốt cho thân thể.”

Bà Dịch biết nhiều lời vô ích, thờ dài thật sâu, cả người giống như nháy mắt già đi 10 tuổi, bình tĩnh nhìn Thượng Quan Sở, nói: “Hiểu Huyền còn trẻ, quả nho nhỏ đừng so đo với nó.”

Diệp Thanh Linh nghe xong, nhủ mi, nếu không phải Dịch Hiểu Huyền bọn họ cũng sẽ không đến cánh rừng nhỏ đó, những chuyện này cũng sẽ không xảy ra, những người tử vong trong đợt bắn giết này sẽ không có vận mệnh như vậy. Nhưng nhìn mặt bà Dịch, cô cùng Thượng Quan Sở cũng không nhẫn tâm từ chối yêu cầu của bà Dịch.

Nhạc Nhạc nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, nói: “Bà ơi, Hiểu Huyền tuổi còn trẻ, nhưng chuyện này, nếu cô ta không bị trừng phạt nghiêm khắc, sợ sau này cô ta khó mà không phạm lại sai lầm lần nữa.”

Bà Dịch nhìn Thượng Quan Sở, Thượng Quan Sở gạt đầu nhẹ. Một động tác nhỏ như vậy, bà Dịch đã hiểu rõ ý nghĩ của Thượng Quan Sở, lại thờ dài, nói: “Đề Hiểu Huyền đến làm bạn với Giai Tình đi!”

“Được rồi!” Thượng Quan Sở mỉm cười nói.

Có thể có kết quả như vậy bà Dịch đã rất thỏa mãn, đứng lên nói: “Quả nho nhỏ đừng thương cho khỏe.” Nói xong liền rời khỏi phòng bệnh trở lại biệt

thụ nhà họ Dịch.

Vài ngày sau, ông Nghiêm kích động chạy đến nói cho Diệp Thanh Linh, Đường Từ thật sự là con trai mất tích nhiều năm của ông.

Diệp Thanh Linh cười nhẹ, nói: “Nhận con được rồi sao?”

“Không có.” Ông Nghiêm vẻ mặt buồn rầu, nói: “Nha đầu có cách hay gì không?”

Diệp Thanh Linh ung dung nhìn mặt ông Nghiêm, nói: “Có.”

Ông Nghiêm vẻ mặt hưng phấn, vội hỏi: “Cách gì?”

“Một khóc hai nháo ba thất cổ.” Diệp Thanh Linh vẻ mặt hồ hững nói ra đáp án.

“A!” ông Nghiêm sợ hãi than một tiếng, sắc mặt rối rắm, “Ông cũng không phải là phụ nữ, cách này quả thật có chút khó khăn?”

Diệp Thanh Linh không ngờ một câu nói đùa của mình, ông Nghiêm còn coi là thật, không khỏi mím môi cười nói: “Vi nhận con trai, tin chắc chút khó khăn này không làm khó được ông Nghiêm.”

Ông Nghiêm cúi đầu suy nghĩ kỹ, qua một lúc lâu, vẻ mặt kiên định nói: “Mặc kệ, vì con trai, ông cũng không cần cái mặt già này nữa.”

Thượng Quan Sở nghe bọn họ nói chuyện nghẹn cười cực kỳ vất vả, thấy ông Nghiêm cũng không quay đầu lại đi thực hiện phương pháp ‘một khóc hai nháo ba thất cổ’, đột nhiên Thượng Quan Sở cười ra tiếng.

Một lòng muốn nhân con trai ông Nghiêm căn bản không có nghe được tiếng cười của Thượng Quan Sở, cực kỳ tin tưởng đi đến phòng bệnh của Đường Từ.

“Cười cái gì?” Diệp Thanh Linh hồ hững nhìn Thượng Quan Sở cười không ngừng.

Thượng Quan Sở nở nụ cười một lúc lâu sau mới nói: “Thanh Linh, em cũng đùa người ta quá trốn đi! Cách này của em thật sự là quá..... quá ... buồn cười.” Nói còn chưa xong anh lại cười tiếp.

Diệp Thanh Linh cũng bị chọc cười, cười ha ha nhìn Thượng Quan, nói: “Em cũng biết buồn cười a!”

“Vậy sao em lại đưa ra chủ ý như vậy?” Thượng Quan Sở không rõ hỏi.

“Em chỉ thuaanju miệng nói ra thôi, không nghĩ đến ông ấy lại tin là thật.” Diệp Thanh Linh vẻ mặt vô tội.

Nhìn bộ dáng của cô, Thượng Quan Sở lại nở nụ cười, nói: “Em nói xem ông Nghiêm sẽ khóc nháo thế nào?” Là một người đàn ông trưởng thành, khóc nháo thế nào thật sự làm người ta tò mò.

“Không biết.” Diệp Thanh Linh cười trả lời.

“Lần này Đường Từ gặp phiền phức rồi.” Thượng Quan Sở cười nói.

Ông Nghiêm thật sự thực hiện phương pháp một khóc hai nháo ba thất cổ, mà mỗi Đường Từ đều phải đối mặt với ông Nghiêm kêu khóc ông hối hận bao nhiêu, vô cùng đau lòng vì con trai mất tích.

Lúc đầu Đường Từ còn có thể tức giận nói ông rời đi, sau đó mỗi ngày như vậy, Đường Từ cũng không nói gì nữa, coi như ông đang niệm kinh.

Đến ngày thứ 5 ông Nghiêm khóc lóc kể lể, chờ ông niệm xong, Đường Từ vẻ mặt lạnh lùng nói: “Muốn tôi tha thứ cho ông sao?”

“Phải phải phải.....” Đường Từ có thể nói chuyện với ông, ông Nghiêm vui vẻ cười như đứa trẻ.

“Đừng để chi mẹ nuôi tôi bị phán tử hình, tôi sẽ tha thứ cho ông.” Đường Từ vẫn vẻ mặt lạnh lùng nhìn ông Nghiêm, thái độ của anh giống như đang bàn chuyện làm ăn với đối phương, hình như anh nhận cho chi là một lợi thế đàm phán thôi.

Ông Nghiêm sùng sốt, tiếp theo vẻ mặt khó xử, nói: “Chuyện này không phải là vấn đề tôi có đáp ứng hay không, mà là vấn đề pháp luật xử lý như thế nào.”

“Bà ấy nuôi tôi hai mươi mấy năm, tôi không muốn bà ấy chết.” Đường Từ lạnh lùng nói rồi lấy chân bồng trùm đầu, không nghe ông Nghiêm nói chuyện nữa.

Ông Nghiêm vẻ mặt ủ oải đi vào phòng bệnh Thượng Quan Sở, thấp Diệp Thanh Linh vội la lên: “Nha đầu, ông phải làm sao bây giờ a! Đường Từ nó không chịu nhận ông. Nó nói ông phải giúp mẹ nuôi nó không bị phán tử hình, bằng không sẽ không nhận ông là người cha.”

“Không nhận thì không nhận, có phải là người đặc biệt gì đâu chứ.” Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

Ông Nghiêm không khỏi mặt trắng không chút máu liếc nhìn Nhạc Nhạc, “Nó là con trai ông, sao có thể cho là người khác mà không nhận chứ?”

Diệp Thanh Linh cười an ủi, nói: “Ông đừng có gấp, Đường Từ anh ta không nhận người cha là ông là tổn thất của anh ta, phải biết trên đời này người muốn làm con trai của ông Nghiêm rất nhiều.”

Đây là an ủi sao? Ông Nghiêm về mặt thất bại, ông sai rồi, sai ở chỗ không nên nhờ nha đầu kia nghĩ cách. “Quên đi, ông tự tìm cách!”

“Ông không tin lời con sao?” Diệp Thanh Linh cười hỏi.

“À.....” Không phải ông không tin, mà là quá tin. Người vì muốn tài sản nhà họ Nghiêm mà nguyện ý làm con ông không có một vạn cũng có 8000 đi!

Nhưng đứa con này có thể tùy tiện đem cho người khác sao?

Lúc này A Phú từ bên ngoài tiến vào nói chuyện với Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh thấy liền hỏi: “A Phú, cậu có nguyện ý có một người cha như ông Nghiêm không?”

“Đương nhiên nguyện ý.” A Phú không chút nghĩ ngợi trả lời.

Thấy ông Nghiêm về mặt quái dị nhìn mình, Diệp Thanh Linh cười nói: “Xem đi! Vậy không phải là có một người nguyện ý làm con trai ông sao.” Một bộ dáng cô không hề nói dối.

Ông Nghiêm thật không biết nói gì liếc mắt nhìn Diệp Thanh Linh, sau đó nói với Thượng Quan Sở: “Thiếu gia Sở, chuyện này cậu sẽ không ngăn cản chứ!”

Thượng Quan Sở bình tĩnh nhìn ông Nghiêm lúc lâu, nói: “Bà ta hại chết nhiều người như vậy, không bị án tử hình, thì cũng là tù chung thân.” Đối với người muốn hại Diệp Thanh Linh anh sẽ không chừa lại chút tình cảm. Anh không muốn cho bà ta bất kỳ cơ hội nào lại tổn thương người hành của anh

Ông Nghiêm hiểu rõ gật đầu, cực kỳ cảm kích nhìn Thượng Quan Sở nói: “Cảm ơn.”

Nhìn ông Nghiêm rời đi, Diệp Thanh Linh thở dài: “Trong lòng ông ấy con trai là tất cả.”

Vài ngày sau, Thượng Quan Sở khỏe lên rất nhiều, liền yêu cầu xuất viện về nhà. Ngay ngày bọn họ về nhà, Dịch Mi Liên cũng bị phán án tù chung thân.

Mà ông Nghiêm đầu tiên nói tin tức cho Đường Từ. Hai ngày sau, Đường Từ dưới tình huống không tình nguyện theo ông Nghiêm trở về biệt thự họ Nghiêm trong cùng một khu với nhà họ Diệp.

Diệp Thanh Linh về nhà, chỉ thấy Lãnh Thần cười ha ha đùa với Thượng Quan Diệp. Lãnh Thần nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Diệp Thanh Linh, nói: “Anh ta có khỏe không?”

“Khỏe.” Thượng Quan Sở cười nhẹ nói.

Lãnh Thần ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở, hai người nhìn nhau cười. Liền này cười, từ nay về sau Thần cùng Thượng Quan Sở thành vì bằng hữu.

Lãnh Thần ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở, hai người nhìn nhau cười. Từ nụ cười này, từ nay về sau Lãnh Thần cùng Thượng Quan Sở thành bạn bè.

Lãnh Thần và Chu Ngao đều là cho nuôi của Thượng Quan Diệp, hai người danh chính ngôn thuận ở trong nhà họ Diệp. Đối với Lãnh Thần cùng Chu Ngao, Nhạc Nhạc thường thường sẽ nói: “Hai người định ở đến khi nào mới rời đi hả!”

Hai người sẽ cười hỏi lại: “Chẳng nào thì cậu rời đi?”

Nhạc Nhạc cười trả lời: “Khi nào các anh thì rời đi, thì khi đó tôi sẽ rời đi.”

Lãnh Thần cùng Chu Ngao cũng cười trả lời: “Khi nào anh thì rời đi, thì khi đó chúng tôi sẽ rời đi.”

Mỗi khi nói xong câu này, Nhạc Nhạc luôn trợn to mắt khinh thường nói: “Hừ! Lại bắt chước người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Cha con yêu nghiệt 001: nhóc tham tiền

2 tháng sau, thương thể trên người Thượng Quan Sở hoàn toàn khỏi hẳn.

Buổi tối, Thượng Quan Sở vội vàng ăn cơm xong liền kéo Diệp Thanh Linh về phòng, đúng lúc này, Thượng Quan Diệp luôn say ngủ trong xe trẻ em đột nhiên khóc lớn lên.

Diệp Thanh Linh cười khúc khích đi đến bên xe trẻ em, đưa tay ôm lấy đứa bé, nói: “Tiểu Diệp của chúng ta đói bụng sao?”

“A!” Thượng Quan Diệp mới ba tháng đột nhiên cười ra tiếng.

Diệp Thanh Linh dịu dàng cười: “Được, chúng ta đi bú sữa nha.” Nói xong liền ôm con về phòng.

Thượng Quan Sở cho con trai một cái nhìn trắng trợn, bữu môi đi theo sau 2 mẹ con. Sau khi vào phòng, lẳng lặng nhìn Diệp Thanh Linh cho con bú sữa, nhìn bộ dáng con ăn được vị ngon, vẻ mặt oán thán nói: “Em định dứt sữa đến khi nào?”

“Sau khi được nửa tuổi sẽ không cần cho bú sữa.” Diệp Thanh Linh biết anh lại đang suy nghĩ bậy bạ gì đó, vẻ mặt thờ ơ nhìn khuôn mặt tuần tú mang theo tà khí.

Thấy con trai một bộ dáng ăn no thỏa mãn, đoạt lấy con trai, nhanh chóng đi đến cửa phòng, nhanh chóng mở cửa, gặp Trương Đình Đình vừa lên lầu đến phòng sách, kiên quyết ném đứa bé cho Trương Đình Đình, nói: “Ôm lấy.”

Trương Đình Đình ngờ ngác nhìn đứa bé đột nhiên xuất hiện trong tay, nhìn về phía Thượng Quan Sở kêu: “Này! Thượng Quan Sở, sao anh có thể ném Tiểu Diệp Từ cho tôi chứ?” Nhớ tới bộ dáng giống như ném gánh nặng vừa rồi của anh, trong lòng cô nhin không được đồng tình với Thượng Quan Diệp, nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Diệp Từ đáng thương, sao con lại có người cha vô lương tâm như vậy chứ?”

Thượng Quan Sở ném đứa bé đi, Diệp Thanh Linh dựa vào cửa nhìn anh.

Thượng Quan Sở bị nhìn da đầu run lên, cười gượng, nói: “Thằng nhóc này, thật vương vịu a.” Nói xong tay dùng một chút lực túm cô vào phòng, còn tiện tay khóa trái cửa phòng lại.

Nhìn anh khóa trái cửa, Diệp Thanh Linh chậm rãi đi đến trước sofa ngồi xuống, thần nhiên nói: “Lúc trước khi còn muốn sinh con trai, sao không nghe thấy ai nói vương vịu nhỉ.”

Anh đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, tiện tay ôm cô vào lòng, cúi đầu cọ xát cổ cô, thấp giọng nói: “Sớm biết thằng nhóc này cả ngày quấy rầy em, anh mới không mang tội vào mình đâu?”

Diệp Thanh Linh mím môi cười khê, tiếp theo thở nhẹ hai cái, nghiêm túc nói: “Thật chua xót.”

Thượng Quan Sở biết cô đang cười anh ghen, cũng không tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười nói: “Vợ anh ai cũng không được chiếm” Cho dù là con trai cũng không được.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên, Diệp Thanh Linh cười nhẹ, nói: “Con trai anh có bản lĩnh hơn anh nhiều.”

Diệp Thanh Linh dứt lời, tiếng khóc trẻ em cùng giọng nói vội vàng của má Trương vang lên, “Thanh Linh, đứa bé khóc rất lớn, mau mời cửa a!”

Thượng Quan Sở nghe được tiếng nói, vẻ mặt thất bại cào tóc, không tình nguyện đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra, má Trương liền vọt vào phòng, ôm đứa bé đến trước mặt Diệp Thanh Linh, nói: “Thanh Linh, đứa nhỏ làm sao vậy, vừa rồi Đình Đình ôm đến, nó vẫn luôn không, đỡ thế nào cũng không được.”

Diệp Thanh Linh mỉm cười, nhận đứa bé từ tay má Trương, liền thấy đứa bé lập tức nín khóc mỉm cười, còn quơ quip cánh tay nhỏ bé trắng trẻo mồm mím của mình.

Má Trương thấy đứa bé không khóc nữa, cũng yên lòng, nói: “Đứa nhỏ này thật quái nha, chỉ cần Thanh Linh ôm sẽ không khóc, thật sự là mẹ con liền tâm mà!” Má Trương nói xong liền ra khỏi phòng.

Thượng Quan không vui nhìn đứa bé nào đó nhếch miệng cười to, nhẹ tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia chút, nói: “Nhóc con, con thật có bản lĩnh đó!”

“Ha ha!” Thượng Quan Diệp ở trong lòng Diệp Thanh Linh đột nhiên cười ra tiếng, hình như nụ cười kia chỉ hướng về phía Thượng Quan Sở.

“Con còn dám cười nhạo bố?” Thượng Quan Sở nói xong lại sờ nhẹ lên mặt đứa bé.

Sở cũng không được, đột nhiên Thượng Quan Diệp khóc thét lên, bộ dáng cực kỳ nhăn nhó.

Nhìn thấy con trai khóc, Diệp Thanh Linh thả đứa bé lên giường, cười nói: “Chuyện của hai cha con anh tự mình giải quyết nha.” Nói xong liền xoay người vào phòng tắm.

Diệp Thanh Linh vừa nói vậy, Thượng Quan Diệp nhỏ thật sự không khóc, chỉ nhẹ chuyển đầu nhìn Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở thấy phản ứng kỳ lạ của con trai, không khỏi cười nói: “Nhóc con con thật sự nghe lời mẹ con đấy! Chẳng qua? Con cũng nghe mẹ con nói rồi đó.” Thượng Quan Sở về mặt tà ác cười, “Con cũng đừng quá gờ cha không khách khí đâu.” Dứt lời, hất lại đũa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia.

Đầu nhỏ của Thượng Quan Diệp xoay nhẹ né tránh tay của Thượng Quan Sở, tiếp theo lại khóc thét lên.

Thượng Quan Sở về mặt bị đánh bại, thờ dài nói: “Bố là người lớn không chấp con nít, quên đi, để cho con đắc ý mấy tháng đi!”

Mùa xuân đến, Thượng Quan Diệp được 5 tháng tuổi. Hôm nay, Diệp Thanh Linh Hòa Nhạc Nhạc ở trong sân tắm nắng chơi cờ. Thượng Quan Sở không biết từ đâu lấy ra mấy món đồ chơi đùa với con. Thượng Quan Sở bày ra cho con, nói: “Tiểu Diệp Tử, món đồ chơi này là cha đặc biệt chuẩn bị đó, thích không?”

Thượng Quan Diệp ngồi trên thảm to, cầm lấy món đồ chơi nhìn nhìn, sau đó vứt đi, một bộ dáng không hứng thú với xe đồ chơi, súng đồ chơi cha mình chọn.

Thấy con trai không thích, Thượng Quan Sở cầm súng đồ chơi đặt lên tay con trai.

Thượng Quan Diệp vẫn nhìn nhìn vứt bỏ, sau đó cười ha hả.

Thượng Quan Sở tức không kiềm được, kêu lên: “Nhóc con, muốn đối nghịch với bố hả!”

Thượng Quan Diệp trừng mắt ánh mắt to tròn nhìn Thượng Quan Sở, đột nhiên cười ha hả.

Đến đây Thượng Quan Sở hào hứng, cầm nhiều loại đồ chơi khác nhau ra cho con chọn. Nhưng Thượng Quan Diệp vẫn không nhận tình của anh, toàn vứt bỏ món đồ chipi anh đưa đến. Thượng Quan Sở nhìn con trai vui vẻ ném mấy món đồ chơi đi, đột nhiên từ trong người lấy ra một xấp tiền.

Nào biết, tiền mặt 100 đồng hồng hồng lập tức hấp dẫn tầm mắt Thượng Quan Diệp, đi đến bên người anh, giơ tay ra bắt.

Thượng Quan Sở cười tủm tủm nhìn Thượng Quan Diệp, nói: “Muốn sao? Kêu một tiếng cha, cha liền cho con.”

Thượng Quan Diệp nho nhỏ lúc này hai mắt sáng lên nhìn tiền mặt, qua một lúc lâu, giọng điệu trẻ con non nớt kêu lên “Cha.”

Thượng Quan Sở hoảng sợ, tưởng mình nghe lầm.

Diệp Thanh Linh Hòa Nhạc Nhạc đang chơi cờ bên cạnh lại nghe rõ ràng rành mạch, buông cờ trong tay, nhìn về phía 2 cha con.

“Yêu nghiệt, anh dùng cách gì khiến nó gọi anh vậy?” Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

Thượng Quan Sở lấy lại tinh thần, biết mình không có nghe nhầm, về mặt đắc ý cười, quơ quơ đồng tiền trong tay nói: “Chính là cái này.”

Diệp Thanh Linh bình tĩnh nhìn qua tiền trong tay Thượng Quan Sở, nói: “Thì ra là nhóc tham tiền.”

Thượng Quan Sở cười tủm tủm nhìn mặt Diệp Thanh Linh, nói: “Còn không phải là di truyền từ em.”

“Di truyền từ em chỗ nào chứ?” Diệp Thanh Linh thuận miệng phủ nhận.

“Có người từng muốn có 5840 triệu tiền mặt, mới nguyện gả cho anh. Em nói con trai em không giống em sao?” Thượng Quan Sở nói xong, về mặt cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Cha con yêu nghiệt 002: bảo bối tham tiền

Thượng Quan Diệp một tuổi, hôm nay nhà họ Diệp có thể nói là náo nhiệt khác thường, sáng sớm, Trương Đình Đình ôm một đồng quà đến trước mặt Thượng Quan Diệp, cười ha ha đùa với Thượng Quan Diệp đáng yêu, “Tiểu Diệp Tử, gọi di Đình”

Thượng Quan Diệp nhìn quà trước mắt, vui mừng chỉ thiếu nháy mắt nhìn Trương Đình Đình. Trương Đình Đình lập tức hiểu được, nâng tay yêu chiều sờ lên cái mũi nhỏ nhỏ, nói: “Ha ha, di Đình biết Tiểu Diệp Tử thích cái gì mà.” Nói xong từ trên người lấy ra 2 tờ trăm giá trị lớn quơ quơ trước khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn.

“Ha ha...” Thượng Quan Diệp cười khanh khách, đánh về phía Trương Đình Đình, nũng nịu kêu: “Di Đình.”

Trương Đình Đình đưa tiền cho Thượng Quan Diệp, ôm lấy cậu, cười nói: “Đi biết Thượng Quan Diệp của chúng ta yêu tiền nhất.” Từ nửa năm trước Thượng Quan Sở lấy tiền dụ dỗ cậu trở đi, Thượng Quan Diệp đặc biệt cảm thấy hứng thú với tiền, cho đến bây giờ 1 tuổi, cậu có thể đi bộ có thể nói, chỉ cần có người trả thù lao, cậu chắc chắn sẽ cười đến đôi mắt nhỏ híp lại.

Thượng Quan Sở từ trên lầu đi xuống, thấy Thượng Quan Sở cầm hai tờ tiền trong tay, hơn nữa còn nũng nịu kêu đi Đình, không khỏi cười ôm lấy con trai từ trong tay Trương Đình Đình, cười nói: “Tiểu Diệp Từ của chúng ta lại lừa tiền sao?” Phải biết rằng nửa năm qua, thằng nhóc này lừa không ít tiền. Hơn nữa thường xuyên xem tiền lừa được là món đồ chơi đùa, có khi còn có thể ôm ‘món đồ chơi’ đặc biệt này đi ngủ.

“Khánh khách... ha ha!” Thượng Quan Diệp nháy con ngươi to tròn màu đen nhìn Thượng Quan Sở, sau đó lay lay tiền trong tay giọng điệu trẻ con nói: “Cha, tiền tiền, tiền.”

Thượng Quan Sở tức giận nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng nõn một cái, mặt nhăn mày nhíu nói: “Con đó! Yêu tiền giống y như mẹ con.” Biểu cảm kia vừa có vài phần cưng chiều lại có vài phần bất đắc dĩ.

Lúc này Mễ Lam cùng Tiểu Nguyên từ trong nhà bọn họ đi qua, hình ảnh hai cha con ấm áp, cười nói: “Tiểu Diệp Từ, kêu đi Lam.” Nói xong liền cầm tiền mặt đến trước mặt Thượng Quan Sở, lại nói: “Đi Lam chuẩn bị cho Tiểu Diệp từ rất nhiều món đồ chơi thú vị cùng quần áo mới nữa.”

Thượng Quan Diệp cười ha ha nhìn mặt Mễ Lam Nhi, cười ha ha lay lay hai tờ tiền vừa mới lấy được, nói: “Tiền tiền, tiền tiền.”

Mễ Lam Nhi bất đắc dĩ thở dài, nói: “Tiểu Diệp Từ sao có thể chỉ cần tiền chứ? Món đồ chơi này là đi Lam tốn không ít tâm tư đặc biệt chọn lựa cho con đó.” Nói xong còn lấy ra tiền lì xì đã sớm chuẩn bị tốt đặt vào trong bàn tay nhỏ nhỏ của Thượng Quan Diệp, nói: “Cầm đi! Nhóc tham tiền.”

Thượng Quan Diệp hình như sớm biết rằng bên trong bao lì xì là cái gì, quíu quẩn xé bao lì xì, sau đó lấy ra tiền ở bên trong, tiếng cười tràn ngập toàn bộ biệt thự.

Chu Ngao từ trên lầu xuống, tươi cười đầy mặt nói: “Chuyện gì khiến Tiểu Diệp Từ vui vẻ như vậy a! Để cha nuôi xem nào.” Nói còn chưa xong liền đoạt lấy Thượng Quan Diệp từ trong tay Thượng Quan Sở ôm vào ngực, nháy mắt đùa với Thượng Quan Diệp nói: “Tiểu Diệp Từ, xem cha nuôi chuẩn bị quà sinh nhật gì cho con.” Nói xong đặt Thượng Quan Diệp trên mặt đất, sau đó tiện tay mở một cái bao đặt trên mặt đất, trong bao tất cả đều là những tờ tiền 100 giá trị lớn.

Thượng Quan Diệp nhìn hai mắt biến thành ký hiệu tiền, cười càng lớn tiếng, còn liên tiếp kêu: “Cha nuôi, tiền tiền, tiền tiền.” Vừa nói vừa vui mừng hoa chân múa tay, chạy đến trước mặt Thượng Quan Sở, nhẹ nhàng kéo tay Thượng Quan Sở nói: “Cha, tiền tiền, tiền tiền.”

Mọi người nhìn bộ dáng của hắn, đều bị đùa cười, lúc này Diệp Thanh Linh rửa mặt chấy đầu xong xuống lầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của mọi người, không khỏi tò mò hỏi: “Có gì vui sao?”

Thượng Quan Sở cười với Diệp Thanh Linh nói: “Là việc vui của con trai chúng ta.” Lúc này Diệp Thanh Linh mới chú ý đến con trai hoa chân múa tay chạy quanh cười, cười đi đến trước mặt con trai, dịu dàng kêu: “Tiểu Diệp Từ.”

Thượng Quan Diệp thấy mẹ ruột đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hưng phấn nhào vào lòng cô, ngón tay nhỏ nhỏ đặt trên bao ở trên mặt đất nói: “Mẹ, tiền tiền, tiền tiền.”

Diệp Thanh Linh quét mắt về phía cái bao trên mặt đất, trong bao kia cũng có ít nhất mấy chục vạn tiền mặt! Mím cười nói: “Làm con nuôi Chu Ngao thật là hạnh phúc nha!”

“Làm con nuôi anh ta tốt chỗ nào, hẳn vậy căn bản là thô tục.” Lãnh Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, vươn tay nhận Thượng Quan Diệp trong lòng Diệp Thanh Linh, cười nói: “Tiểu Diệp Từ, đây là quà cha chuẩn bị cho con, xem thích không?” Anh ta cầm một cái vé trong tay.

Thượng Quan Diệp giống như thật sự thấy hứng thú với tờ giấy này, đưa tay định lấy.

Lãnh Thần đứng lúc thu tay lại, nói: “Tiểu Diệp Từ nè gọi cha là gì!”

“Cha nuôi.” Thượng Quan Diệp vừa nhanh vừa chuẩn kêu lên đáp án Lãnh Thần muốn.

“Tiểu Diệp Từ ngoan.” Lãnh Thần đặt chi phiếu vào tay Thượng Quan Sở, dịu dàng nói: “Cầm chơi đi!”

“Ha ha!” Thượng Quan Sở cầm chi phiếu, quơ quơ, cười tùm tùm với Diệp Thanh Linh: “Mẹ, tiền tiền.”

Mọi người cứng họng, mắt đều choáng váng, sao đứa nhỏ này biết đây là chi phiếu? Lại biết trong này có tiền? Thượng Quan Sở cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười như hoa, nói: “Nhóc tham tiền, cái này con nên vui mừng chứ!”

“Nhìn quà của tòi, Tiểu Diệp Từ sẽ càng vui vẻ.” Giọng nói Nhạ Nhạ đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Mọi người cũng không thèm liếc mắt nhìn Nhạ Nhạ một cái. Lãnh Thần cười nói: “Anh là mẹ nuôi chuẩn bị quà gì a!”

Nhạ Nhạ không vui mặt trắng kllhoong chút máu lờm Nhạ Nhạ, nói: “Mẹ cái gì, là cha nuôi được không?”

“Cha nuôi?” Chu Ngao vẻ mặt cười cười nhìn Nhạc Nhạc nói: “không phải Thanh Linh chỉ cho anh làm mẹ nuôi Tiểu Diệp Tử sao? Thế nào? Anh quên?” Nhạc Nhạc vừa nghe, mỉm môi nhìn Diệp Thanh Linh, “Thanh Linh, em phải làm chủ cho anh!”

Diệp Thanh Linh cười khúc khích nhìn Nhạc Nhạc, sau đó cúi đầu nhìn Thượng Quan Sở nói: “Con trai, con gọi anh ta là gì?”

Thượng Quan Diệp nhìn Diệp Thanh Linh, lại nhìn Nhạc Nhạc, lúc lâu sau, mới nũng nịu kêu lên: “mẹ nuôi.”

Nhạc Nhạc vẻ mặt thất bại, cho bé trai nào đó n cái xem thường, cuối cùng vẫn vẻ mặt lầy lõng nói với đứa trẻ nào đó: “Tiểu Diệp Tử, nhìn xem cha nuôi chuẩn bị cho con cái gì?” Tuy mọi người đều nói anh là mẹ nuôi Tiểu Diệp Tử, nhưng anh nhất định phải tự mình làm sáng tỏ sự thật, hẳn là cha nuôi Tiểu Diệp tử chứ không phải mẹ nuôi. Nhưng Nhạc Nhạc không biết anh làm sáng tỏ cho đến bây giờ không được gì, đời này anh nhất định là mẹ nuôi Thượng Quan Diệp.

Nhìn viên gạch ánh vàng rực rỡ trong tay Nhạc Nhạc, mọi người cũng không nhịn được hít hơi, thở dài: “Thô tục.”

Nhưng cậu bé Thượng Quan Diệp người ta lại thích những thứ thô tục như vậy, nhìn khối vàng sáng bóng rực rỡ đưa tay ra nhận, còn hưng phấn không ngừng kêu: “Tiền tiền. Ha ha a!”

Tất cả mọi người bị bộ dáng Thượng Quan Diệp đáng yêu tham tiền đánh bại, một đám không khỏi cúi đầu thở dài: “Thanh Linh, con trai cô cũng quá mức... yêu tiền a!” Thăng bé này thì ra không phải chỉ yêu nhân dân tệ, hẳn yêu tiền a, nào là chi phiếu, vàng khối đều là tình yêu lớn của hẳn!

Với chuyện này, Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở vẻ mặt đều bình thản, đồng thanh nói: “Yêu tiền không tốt sao? Tôi thấy rất tốt.”

Mọi người thật sự không biết nói gì, lại cười nói: “Tốt, tốt.”

Đúng lúc này, Đường Tử đến, Tô Phi hé ra cái mặt thôi đi theo sau Đường Tử tiến vào biệt thự. Nhìn Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh nói: “Hắn kiên quyết đi vào, tôi cũng không có cách.”

Thượng Quan Sở hơi gật đầu, cái gì cũng không nói nhìn Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình vẻ mặt cười gượng, nói: “Đường Tử đến đây, mau ngồi đi! Cậu biết hôm nay là sinh nhật 1 tuổi của Tiểu Diệp Tử chúng tôi? Đặc biệt đến chúc mừng sao?”

Tất nhiên Đường Tử biết hôm nay là sinh nhật 1 tuổi của con trai Thượng Quan Sở, cười lấy ra một bao lì xì đưa cho Thượng Quan Diệp, nói: “Chúc Tiểu Diệp Tử sinh nhật vui vẻ.”

Vừa rồi Thượng Quan Diệp lấy được rất nhiều tiền lì xì nháy mắt thấy tiền lì xì trong tay mình, sau đó cầm bỏ vào trong bao tiền của Chu Ngao, cũng không cười không khóc nhào vào lòng Diệp Thanh Linh, nói: “Mẹ, ôm.”

Diệp Thanh Linh ngồi trên sofa, tùy tay ôm lấy con trai vào lòng, dịu dàng búng vào cái mũi nhỏ, nói: “Con đó! Cũng quá thẳng tính rồi!” Cô không cần nghĩ cũng biết con trai không có hứng thú với tiền lì xì của Đường Tử, toàn là vì tiền lì xì này so với bọn họ cho thật sự quá ít. Đứa nhỏ này sao chỉ biết có bao nhiêu tiền chứ? Nhóc quậy này, ngược lại là một doanh nhân trời sinh, xem ra hai vợ chồng bọn họ, thật sự có người kế nghiệp.

Với phản ứng của con nít Đường Tử không để trong lòng, cười nói: “Ông già vốn cũng định đến, nhưng dạo này thân thể không khỏe.”

Diệp Thanh Linh biết ông già trong miệng Đường Tử là ông Nghiêm, cười nói: “Thân thể ông Nghiêm có khỏe không!”

“Dạo này không tốt lắm, bởi vậy muốn mời bác sĩ Chu đến xem.” Đường Tử cười trả lời.

Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở cũng không nói tiếp. Chuyện này dù sao cũng là chuyện của Chu Ngao, để anh ta tự quyết định.

Chu Ngao đưa mắt nhìn Tô Phi cùng Trương Đình Đình, cười nói: “Cậu trở về nói lại với ông Nghiêm, qua cơm trưa sẽ đến xem bệnh cho ông ấy.” Trong lời nói có ý tứ rõ ràng giúp Tô Phi đuổi đi vị khách hiềm khích.

Đường Tử cũng muốn lưu lại dùng cơm, nhưng người ta cũng đã nói vậy, cũng không có gì hay để nói nữa, chỉ có thể cười nói: “Được.”

Lúc này Nhạc Nhạc mở miệng, nói: “Dùng cơm trưa rồi hãy trở về! Bệnh của ông già cũng không phải trong một lát là khỏi.”

“này...” Đường Tử nhìn Trương Đình Đình, sau đó nhìn về phía Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh nhìn Nhạc Nhạc, vẻ mặt cười cười nói: “Nhạc Nhạc nói không sai.”

Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn Diệp Thanh Linh, đổi lại cái cười mỉm của Diệp Thanh Linh. Nhưng chi động tác nhỏ này, Thượng Quan Sở lại nhìn rõ khắc sâu trong lòng.

Đường Tử nghe Diệp Thanh Linh nói vậy, liên tục nói: “Vây quấy rầy.”

Sau lần đó, những dịp anh ta gặp Trương Đình Đình cũng càng ngày càng ít, hơn nữa mỗi lần anh tìm cơ đến nhà họ Diệp, phía sau hẳn luôn có một đôi mắt gắt gao trừng anh, khiến anh cả người không được tự nhiên.

Bữa cơm này trừ Tô Phi ra, tất cả mọi người đều ăn uống rất vui vẻ, chỉ có Tô Phi hé ra khuôn mặt lạnh lùng, trùng mắt với Đường Tử. Thấy Đường Tử ngồi chung với Trương Đình Đình, cũng gấp thức ăn cho nhau tức giận đến mắt nổ đom đóm, nhưng Trương Đình Đình người ta từ đầu đến cuối đều không phát hiện.

Càng ăn cơm, tươi cười trên mặt Đường Tử càng sâu, hàn khí trên mặt Tô Phi càng lúc càng đậm.

Đến lúc Đường Tử cùng Chu Ngao rời đi, Nhạc Nhạc không có việc gì đi theo sau Tô Phi, nói: “Cậu còn không tính nói sao?”

“Nói cái gì?” Tô Phi bình tĩnh trả lời.

“Chuyện cậu thích Đình Đình á!” Nhạc Nhạc vẫn không rõ Tô Phi đoán chuyện gì? Nên biết Đình Đình là người thẳng thắn, có gì đều nói thẳng.

“Cô ấy hình như không thích tôi.” Tô Phi vẽ mặt mắt mắt.

“Nhưng cô ấy cũng không ghét cậu, có một số chuyện đàn ông nên chủ động, giống như Thượng Quan Sở vậy. Nếu như không phải anh ta liều chết quần quật Thanh Linh, sao có thể có hạnh phúc hôm nay.” Nhạc Nhạc là người xen vào chuyện người khác, hy vọng duy nhất của anh chính là nhìn thấy Thanh Linh cùng Đình Đình đều hạnh phúc.

Trong mắt Tô Phi đầy nghi ngờ nhìn Nhạc Nhạc, nói: “Có thể chứ?”

“Thử một lần đi! Cho dù kết quả thế nào, cậu cũng đã cố gắng.” Nhạc Nhạc vỗ vai Tô Phi, sau khi nói xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Cha con yêu nghiệt 003: động thai

Vừa biết đi Thượng Quan Diệp rất thích ở trong sân đi tới đi lui, còn thường xuyên đi đến cánh cửa thông với nhà Mễ Lam Nhi.

Sáng hôm nay, Thượng Quan Sở vừa đến sân liền chạy về phía biệt thự Mễ Lam Nhi, chỉ có má Trương theo sau. Lãnh Thần thức dậy sớm, đi dạo trong sân, trên đường đi thấy thân ảnh nhỏ thoáng vụt qua, lặng yên không tiếng động từ phía sau ôm lấy Thượng Quan Diệp đang đi rất vui vẻ.

Thân thể nhỏ nhỏ bị ôm lấy, Thượng Quan Diệp nhếch miệng muốn khóc. Đúng lúc này, Lãnh Thần lên tiếng, “Tiểu Diệp Tử, định chạy đi đâu!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, đầu nhỏ của Thượng Quan Diệp xoay qua, mở đôi mắt to tròn nhìn khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thần, cười ha ha kêu: “Cha nuôi.”

Lãnh Thần nghe được giọng nói nũng nịu của Thượng Quan Diệp, không khỏi vẽ mặt tươi cười, hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt vừa trắng lại mềm, dịu dàng nói: “Tiểu Diệp tử muốn đi tìm đi Lam sao?”

Nghe được 2 chữ đi Lam, tuy không quá hiểu lời nói của Lãnh Thần, Thượng Quan Diệp lại cười tủm tỉm nói: “Đi Lam.”

Lãnh Thần gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý định của thằng nhóc này, ôm hân đi về phía biệt thự Mễ Lam Nhi ở. Má Trương thấy Lãnh Thần ôm đứa nhỏ về nhà Mễ Lam Nhi, cũng dừng lại, không đi theo nữa. Mấy ngày nay, Lãnh Thần, Nhạc Nhạc, Chu Ngao, 3 người thường xuyên ôm Thượng Quan Diệp đi chơi, mỗi lần nhìn thấy bọn họ Thượng Quan Diệp đều rất vui vẻ, má Trương cũng ở sau trộm cười chút.

Lãnh Thần ôm Thượng Quan Diệp không đến 2 phút đã đến phòng khách biệt thự nhà họ Tiền. Vừa vào cửa, chỉ thấy mẹ Tiền Nguyên, Lãnh Thần nhìn thấy má Tiền sừng sốt 2 giây, lập tức cười nói: “Bác là mẹ Tiền Nguyên à!”

“Ừ!” Má Tiền cũng cũng bị Lãnh Thần cùng Thượng Quan Diệp đột nhiên xuất hiện dọa sợ, người nhà họ Diệp không biết bà đến, lại nói sau chuyện phát sinh lúc Tiền Nguyên cùng Mễ Lam Nhi kết hôn, bà cũng không muốn gặp lại người nhà họ Diệp. Nghĩ đến Tâm Di mất tích đến bây giờ còn chưa tìm được, bà lại sợ hãi nhìn thấy người có liên quan đến Thượng Quan Sở. (AN: chắc giờ em thành tàn hoa bại liễu rồi J)

Lúc này Mễ Lam Nhi cùng Tiền Nguyên xuống lầu, nhìn thấy Thượng Quan Diệp, Mễ Lam Nhi vẽ mặt tươi cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ của Thượng Quan Diệp cười nói: “Tiểu Diệp Tử đến tìm đi Lam chơi sao? Đến, đi Lam ôm.” Mễ Lam Nhi nói xong liền đưa tay nhận Thượng Quan Diệp trong lòng Lãnh Thần.

Thượng Quan Diệp tươi cười mặt mày nhủ lại, nhào vào lòng Mễ Lam Nhi, dùng giọng nói trẻ con của mình nói: “Chơi.”

Mễ Lam Nhi búng nhẹ vào mũi thằng nhỏ, cười nói: “Tiểu Diệp Tử lại đến nhà đi Lam kiếm tiền đây. Được rồi, chúng ta đi lấy ‘món đồ chơi’ Tiểu Diệp Tử chúng ta thích nhất.”

Nào có món đồ chơi nào, Tiểu Diệp Tử căn bản thích tiền nhất, cho nên thường xuyên chạy đến nhà Mã Lam Nhi, vì lấy món đồ chơi là đồng 100 giá trị lớn, sau mỗi lần chơi, luôn thuận tiện lấy mấy tờ về nhà bỏ vào hòm đồ chơi của nhóc.

Má Tiền thấy Mã Lam Nhi ôm Thượng Quan Diệp lên lầu, lạnh mặt nói: “Đã thích trẻ em như vậy, sao còn chưa tự sinh một đứa.”

Mã Lam Nhi dừng chân lại, nhìn mặt má Tiền, sau đó nhìn về phía Tiền Nguyên, bình thản nói: “Chuyện này, bà phải hỏi con trai bà.”

Má Tiền bị một câu của Mã Lam Nhi làm cho nói ra ra lời, nhìn về phía Tiền Nguyên nói: “Con trai, chẳng lẽ là vấn đề của con?” Về mặt không thể tin nhìn Tiền Nguyên.

Tiền Nguyên bị hỏi giật mình, nhìn bóng dáng Mã Lam Nhi ôm Thượng Quan Diệp rời đi, khẽ thở dài, bất đắc dĩ cười, nói: “Mẹ, đừng nghĩ nhiều, không phải như mẹ nghĩ. Chuyện có con mẹ cũng đừng gấp.”

Má Tiền lạnh mặt, nói: “Mẹ mặc kệ, các con còn chưa biết kho nào mới sinh con, các con cũng không nhỏ, cũng đến lúc sinh đứa. Lại nói, con xem con Thượng Quan Sở người ta đều đã biết đi biết nói.”

Lãnh Thần không nói lời nào, nhìn Tiền Nguyên cùng má Tiền cười cười, theo Mã Lam Nhi lên lầu chơi với Thượng Quan Diệp.

Má Tiền thấy Lãnh Thần lên lầu, lạnh mặt kêu lên: “Này! Anh là ai!”

“Tôi?” Lãnh Thần quay đầu nhìn má Tiền, sau đó chỉ vào Thượng Quan Diệp trong lòng Mã Lam Nhi cười nói: “Tôi là cha nuôi của cái thằng phá phách này.”

Má Tiền nhìn Lãnh Thần cùng Mã Lam Nhi rời đi, nói với Tiền Nguyên: “Cậu trai kia thật sự là cha nuôi của đứa bé đó? Vậy vì sao nó muốn đi theo con đầu con lên lầu, bọn họ sẽ không...”

Tiền Nguyên luôn luôn lạnh lùng, cho dù ở trước mặt mẹ mình cũng không có cười, nghe được mẹ mình nghi ngờ vợ mình, vẻ mặt càng lạnh lẽo, nói: “Mẹ, mẹ đừng có nghi thần nghi quỷ được không? Con tin tưởng cô ấy, cũng tin tưởng Lãnh Thần.”

Má Tiền với sắc mặt của con trai đã quen không trách, cao giọng nói: “Con dựa vào cái gì tin tưởng, cậu trai kia cũng không kém hơn con.”

Tiền Nguyên thật sự sắp điên rồi, anh cùng Mã Lam Nhi kết hôn đến nay, mẹ đã đến vài lần, mỗi lần đều cãi nhau cho xong chuyện. Tiền Nguyên lạnh mặt trừng mẹ, một lúc lâu, mới nói: “Trong lòng anh ta chỉ có tiểu thư Diệp.”

“Tiểu thư Diệp?” Má Tiền sợ hãi than một tiếng, sau đó cười nói: “Con nói, nó là người tình của tiểu thư Diệp? Vậy Thượng Quan Sở đội nón xanh?” Má Tiền nói xong, cười ha ha.

Tiền Nguyên bất đắc dĩ nhìn má Tiền cười khao trương, không biết nói cái gì cho phải. Giọng của Má Tiền thật lớn, đến Lãnh Thần cùng Mã Lam Nhi ở phòng trẻ em lầu hai chơi với Thượng Quan Diệp cũng nghe rành rạch.

Mã Lam Nhi có lỗi cười, nói: “Thật xin lỗi nha!” Có một mẹ chồng như vậy, cô cũng không muốn, nhưng cô không có cách nào thoát khỏi.

Lãnh Thần vẻ mặt tươi cười, nói: “Nên thật xin lỗi không phải là cô, mà là mẹ chồng cô. Hơn nữa phải nói với Thanh Linh.” Bà già này thật đáng ghét, lại ở trong lòng may mắn Thanh Linh không có mẹ chồng như vậy, nếu không sao Thanh Linh chịu được.

Mã Lam Nhi không nghĩ đến Lãnh Thần dễ nói chuyện như vậy, không khỏi cười nói: “Điều kiện của anh tố lắm, sao cứ không chịu buông tay tiểu thư Diệp chứ?” Người đàn ông tốt như anh ta, nên có được hạnh phúc.

Lãnh Thần nhìn Tiểu Diệp Tử, nhướn mày cười: “Có thể làm cha nuôi Tiểu Diệp Tử, tôi đã rất thỏa mãn.”

Mã Lam Nhi có thể hiểu được hành động của Lãnh Thần, nhìn vẻ mặt đang chơi đùa của Thượng Quan Diệp, thờ dài nói: “Anh nói thằng nhóc này sao lại thích tiền thế chứ?”

Lãnh Thần đột nhiên nở nụ cười, nói: “Chưa chắc các cậu sinh con sẽ càng kỳ lạ.”

Tiền Nguyên vừa lên lầu nghe được lời nói Lãnh Thần, lạnh lùng lườm Lãnh Thần cười nói: “Con anh mới lạ.”

Lãnh Thần nhìn Tiền Nguyên mặt lạnh, không khỏi cười nói: “Mã Lam Nhi, cô nghĩ lại xem con cô sinh ra có khuôn mặt lạnh lùng giống như anh ta, có bao nhiêu buồn cười, bao nhiêu kỳ lạ.”

Mã Lam Nhi ngẩng đầu nhìn mặt lạnh Tiền Nguyên, gật gật đầu, rất đồng ý nói: “Sau này anh thử cười đi, em không muốn sinh ra một khối băng nhỏ.”

Tiền Nguyên nghe xong xấu hổ khóe môi co rút, nói: “Có gì buồn cười.”

“Được, chừng nào anh luyện cười tốt, lúc đó chúng ta liền sinh con.” Mã Lam Nhi nghiêm túc nói.

Liền bởi vì câu nói này của Mã Lam Nhi, trong cuộc sống sau này của Tiền Nguyên có nhiều tươi cười hơn.

Ước chừng nửa giờ sau, Thượng Quan Diệp liền đóng cửa thân thể về nhà. Trong tay không quên lấy mấy đồng tiền.

Lúc đi đến phòng khách, má Tiền thấy, chạy đến, đoạt lấy tiền trong tay nhỏ của Thượng Quan Diệp, nói: “Đứa bé nhỏ như vậy sao có thể lấy tiền chứ? Lại nói tiền này là của nhà họ Tiền chúng tôi, không thể cầm về nhà họ Diệp.”

Mẽ Lam Nhi thấy vậy tức giận, Tiền Nguyên lại mở miệng trước, “Mẹ.”

Má Tiền vắt chéo tay sau lưng, nói: “Mẹ không đưa, đây rõ ràng là tiền của nhà chúng ta, vì sao lại để cho nó lấy đi.”

“Oa... ô ô...” Thượng Quan Diệp thấy món đồ chơi không còn trong tay, gấp đến khóc rống lên, nước mắt như hồng thủy, khiến Lãnh Thần và Mẽ Lam Nhi hoảng sợ không nhẹ.

Lãnh Thần nôn nóng ôm lấy Thượng Quan Diệp, an ủi nói: “Tiểu Diệp Từ đừng khóc, chúng ta về nhà chơi đi.”

Nhưng Thượng Quan Sở biết chính xác tiền bị má Tiền cướp đi, ngóng nhìn má Tiền, không ngừng oa oa khóc lớn. Cho dù Lãnh Thần lấy tiền trên người cho nó, nó cũng không xem một chút, giống như bị đoạt món đồ yêu quý nào đó.

Mẽ Lam Nhi thấy Thượng Quan Diệp khóc, nóng nảy, chạy về phía mẹ Tiền nói: “Mẹ, trả lại tiền cho Tiểu Diệp Từ.”

Má Tiền mới không nghe Mẽ Lam Nhi, nói cái gì không còn, Mẽ Lam Nhi thấy nói không thông, liền muốn tiến lên đoạt, má Tiền lùi về sau mấy bước. Thấy Mẽ Lam Nhi tiến lên, bước lên đẩy Mẽ Lam Nhi ra, nói: “Tránh ra.” Sau khi nói xong liền vội vàng chạy lên lầu.

Mẽ Lam Nhi đột nhiên bị má Tiền dùng sức đẩy, đứng không vững, cả người ngã về phía sau, chỉ nghe ‘ba’ một tiếng ngã xuống đất, Tiền Nguyên vội vàng chạy tới đỡ, nói: “Lam Nhi, không sao chứ!”

Đột nhiên Mẽ Lam Nhi cảm thấy bụng đau, hai tay ôm bụng nói: “Bụng em đau.” Tiền Nguyên vội vàng, ôm lấy Mẽ Lam Nhi phóng đến nhà họ Diệp, người còn ở trong sân đã lớn tiếng kêu: “Chu Ngao, bác sĩ Chu.”

Chu Ngao đang ở phòng khách xem thời sự nôn nóng đứng dậy, nhìn thấy Tiền Nguyên ôm Mẽ Lam Nhi, Lãnh Thần ôm Tiền Nguyên vọt vào phòng, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mau, mau đến xem cho Mẽ Lam Nhi, bụng cô ấy đau.” Tiền Nguyên gấp đến mức sắc mặt tái nhợt.

Chu Ngao tùy tay đặt lên cổ tay Mẽ Lam Nhi, trong chớp lát nói: “Động thai.”

“Thai?” Tiền Nguyên cùng Lãnh Thần đều hô to?

Chu Ngao nhìn Tiền Nguyên nói: “Mẽ Lam Nhi bị đẩy ngã chứ gì! Cậu làm chồng kiểu gì mà để cho vợ mang thai bị đẩy ngã chứ?” Lại nói tiếp: “May không có chuyện gì lớn, tôi kê đơn thuốc, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ tốt.”

Lúc này Tiền Nguyên mới yên lòng, nhưng Mẽ Lam Nhi cũng không quá tin tưởng nhìn Chu Ngao nói: “Cái gì? Anh nói tôi mang thai?”

“Đúng vậy.” Chu Ngao gật đầu, nhìn về phía Thượng Quan Diệp còn oa oa khóc lớn, hỏi Lãnh Thần, “Tiểu Diệp Từ sao vậy?”

Lãnh Thần nhìn nhìn Tiền Nguyên nói: “đồ chơi của Tiểu Diệp Từ bị mẹ của anh ta lấy đi, cho nên khóc!”

Tiền Nguyên vẻ mặt xấu hổ, nói: “Thật xin lỗi, mẹ tôi...”

Lúc này Diệp Thanh Linh xuất hiện trước mặt mọi người, nói: “May Mẽ Lam Nhi không có chuyện gì, trẻ em, càng khóc càng khỏe mạnh.”

Mọi người thấy vẻ mặt gió thoảng mây trôi của Diệp Thanh Linh, không khỏi ở trong lòng nghĩ, có người mẹ như vậy sao? Cái gì càng khóc càng khỏe mạnh, rõ ràng là không biết là con thể nào nên tìm có thôi!

Ngay lúc mọi người còn đang nghĩ là Diệp Thanh Linh đang lấy cớ, chỉ thấy cô nhận con trong tay Lãnh Thần, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Diệp Từ đừng khóc.”

Một câu như vậy, Thượng Quan Diệp thật sự ngừng khóc.

Tiếp theo Diệp Thanh Linh lại nói: “Tiểu Diệp Từ cười cái cho mẹ xem!”

Tiểu Diệp Từ vừa ngừng khóc, quả thật nhếch miệng cười, bộ dáng vừa cười vừa khóc đều chọc mọi người nở nụ cười. Trong lòng mọi người lại bội phục Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Cha con yêu nghiệt 004: hạnh phúc

Sau khi Chu Ngao giúp Mễ Lam Nhi chuẩn đoán xong, Tiên Nguyên vẫn không yên tâm lắm, vẫn mang theo Mễ Lam Nhi đến bệnh viện tư nhân của nhà Thượng Quan kiểm tra lần nữa. Vì động thai, Mễ Lam Nhi phải ở bệnh viện 2 ngày, truyền nước biển 2 ngày mới được về nhà.

Đương nhiên, Tiên phu nhân sau khi biết Mễ Lam Nhi có thai rất vui vẻ, hơn nữa còn liên tiếp trách cứ bản thân đẩy Mễ Lam Nhi. Tiên phu nhân không biết vào bếp, đành phải thiếu tự nhiên đến nhà họ Diệp nhận lỗi.

Vừa vào sân nhà, chỉ thấy Diệp Thanh Linh và Thượng Quan Sở đang chơi đùa với Diệp tử ở trong sân, Tiên phu nhân vẻ mặt xấu hổ bước đến trước mặt bọn họ, nói: “Thiếu gia Sở, chuyện buổi sáng, thật xin lỗi.”

“Ừm!” Thượng Quan Sở nắm bàn tay mũm mĩm của con trai chuyển vòng, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tiên phu nhân một cái, chỉ hừ nhẹ, xem như nghe được giải thích của bà.

Tiên phu nhân hai tay nắm cùng 1 chỗ, tay hơi phát run, nói: “Tôi muốn.....” Diệp Thanh Linh cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn mắt Tiên phu nhân, bình thản nói: “Tìm má Trương có việc?”

Tiên phu nhân sừng sốt vội vàng nói: “Vâng, tôi muốn tìm má Trương dạy tôi nấu canh thế nào.” Bà nói xong, vẻ mặt chờ mong nhìn Diệp Thanh Linh, sợ mình sẽ bị cự tuyệt. Nghe được Mễ Lam Nhi động thai, bà hồi hận vô cùng.

“Đi thôi!” Diệp Thanh Linh gật đầu, thật ra tính tình Tiên phu nhân cũng không xấu lắm, trước kia chỉ là bị Tâm Di xúi giục, bây giờ là vì muốn ôm cháu mà phạm sai lầm. Người một nhà cũng không có gì không thể tha thứ, chỉ cần bà ta đối tốt với Mễ Lam Nhi, cuộc sống của Mễ Lam Nhi mới có thể thật sự hạnh phúc. Tiên phu nhân không nghĩ đến Diệp Thanh Linh lại thấu tình đạt lý như vậy, đứng nhìn Diệp Thanh Linh một lúc lâu, nói: “Chuyện trước kia, thật sự rất xin lỗi!”

“Đi thôi!” Diệp Thanh Linh bình thản lặp lại, chậm rãi đi đến trước mặt Thượng Quan Diệp cúi người chơi với nó.

Nhìn một nhà ba người hạnh phúc, Tiên phu nhân không khỏi thờ dài, thì thào tự nói, “Trước kia tôi thật sự lòng dạ hẹp hòi.” May mắn trải qua chuyện này, bà đã tỉnh ngộ, bằng không bà thật sự làm lỡ hạnh phúc của con trai.

Tiên phu nhân học má Trương xuống bếp thế nào, hầm canh thế nào, hơn nữa còn tự mình nấu canh cho Mễ Lam Nhi uống.

Mễ Lam Nhi nhìn Tiên phu nhân đưa bát canh tới, có chút hoảng hốt, không thể tin được nhìn mẹ chồng mình luôn không thích mình, nhận bát, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Tiên phu nhân rất khản trương nhìn Mễ Lam Nhi, hỏi: “Ăn ngon không? Có ăn được nữa không?” Đây là lần đầu tiên bà vào bếp.

Mễ Lam Nhi ngẩng đầu, cười nhẹ nói: "ngon lắm."

Tiên phu nhân nhìn Mễ Lam Nhi cười, nghĩ, thật ra con bé nào cũng rất lương thiện, chẳng qua mình chưa từng thử tìm hiểu nó, mới có thể luôn phản đối nó và con trai ở cùng một chỗ. Bây giờ bà hiểu rõ, không phải bởi vì bây giờ nó mang thai con nhà họ Tiên, mà là đứa con dâu này có thể khiến con trai mình cảm thấy hạnh phúc. Vì con trai, bà cũng nên quan tâm tìm hiểu cô bé này.

Mà, cũng nên chung sống hòa hợp với nó, bởi vì họ đều là người một nhà

“Thật xin lỗi.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của Mễ Lam Nhi, Tiên phu nhân còn nghiêm túc nhận lỗi.

Tiên Nguyên thấy mẹ cuối cùng cũng hiểu cho bọn họ, vẻ mặt tươi cười nói: “Mẹ, chuyện trước kia đã qua đi! Chúng ta phải nhìn về phía trước.”

Mễ Lam Nhi cũng đồng ý cách nói của Tiên Nguyên, cười nói: “Chuyện trước kia để nó qua đi! Sau này, một nhà chúng ta sống cho thật tốt.” Đây là hy vọng của cô, chỉ có như vậy mới là hạnh phúc thật sự.

Ba người nhìn nhau cười, tất cả đều không cần lời nói để bộc lộ.

Mùa hè năm thứ hai.

Thượng Quan Diệp sắp 2 tuổi, nó đã có thể không cần người lớn để ý đi lại trong nhà, hơn nữa, nói chuyện cũng cực kỳ rõ ràng.

Hôm nay, Thượng Quan Diệp ở trong phòng mình chơi đồ chơi của mình với Mễ Lam Nhi, sau khi chơi một lúc lâu, cầm một xấp tiền trong tay đặt vào tay Mễ Lam Nhi nói: “Di Lam, cho.”

Mễ Lam Nhi nhận tiền, nói: "Tiểu Diệp Tử không chơi sao?"

Thượng Quan Diệp trừng mắt to nhìn Mễ Lam Nhi, ngón tay nhỏ nhỏ chỉ vào bụng, giọng điệu non nớt nói: “Cho em gái.”

Mễ Lam Nhi lập tức hiểu được, thì ra thằng quỷ nhỏ này muốn tặng đồ chơi của nó cho bảo bối nhỏ còn chưa sinh ra trong bụng cô chơi! Liền cười nói: “Vây chờ sau khi em gái sinh ra, Tiểu Diệp Tử tự mình cho nó được không?”

“Được!” Thượng Quan Diệp cầm tiền cho vào hòm đựng đồ chơi của nó, tiếp theo thân thể loạng choạng đi đến phòng ba mẹ.

Mấy ngày nay, bởi vì kiệt tác ban đêm của Thượng Quan Sở, Diệp Thanh Linh đều thức dậy đặc biệt trễ. Gần sát giờ cơm trưa, mới rời giường.

Mễ Lam Nhi đi theo sau Thượng Quan Diệp, đến cửa phòng Diệp Thanh Linh, Thượng Quan Diệp kêu: “Di Lam, mở.”

Mễ Lam Nhi sợ Diệp Thanh Linh còn đang ngủ, liền gõ cửa hỏi: “Diệp tiểu thư, có trong đó không?”

“Vào đi!” Diệp Thanh Linh vừa rời giường đang rửa mặt trả lời.

Mễ Lam Nhi mở cửa, Thượng Quan Diệp liền chui vào phòng, nhìn quanh, sau đó vọt vào phòng tắm, kêu: “Mẹ.”

Diệp Thanh Linh rửa sạch mặt, liền thấy con trai xuất hiện, cung chiều ôm lấy thân hình nhỏ bé mềm mềm của con trai, cười nói: “Tiểu Diệp Tử của chúng ta sao lại đến đây?”

Thượng Quan Diệp ở trong lòng mẹ cười rất vui vẻ, hai tay vòng quanh cổ Diệp Thanh Linh, đột nhiên nhìn thấy dấu hôn trên cổ Diệp Thanh Linh, cậu nhóc nhẹ tay xoa xoa chỗ xanh tím, giọng nói dịu dàng: “Mẹ, đau đau! Thôi thôi.” Nói xong bắt đầu thôi cho Diệp Thanh Linh.

Diệp Thanh Linh sững sờ vài giây, lúc cảm thấy hơi thở của con trai trên cổ, mới phản ứng lại, vẻ mặt xấu hổ nhìn Mễ Lam Nhi vừa tiến vào phòng, ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mễ Lam Nhi sao lại vào đây!” vừa nói vừa đặt con trai xuống đất.

Mễ Lam Nhi nhìn cổ Diệp Thanh Linh, vẻ mặt hiểu rõ cười, nói: “Không có việc gì đến chơi với Tiểu Diệp Tử. Thăng quý nhỏ này thật sự rất đáng yêu.”

Diệp Thanh Linh gạt đầu, sau đó nói với con trai: “Tiểu Diệp Tử ở đây chơi, mẹ đi thay quần áo.”

"Dạ! Dạ!" Thượng Quan Diệp rất nghe lời liên tục gạt đầu.

Diệp Thanh Linh đổi một bộ quần áo cao cổ, che hết dấu hôn trên cổ mới ra khỏi phòng, vừa ôm con trai ra khỏi phòng, vừa nói: “Mễ Lam Nhi sắp sinh rồi!”

“Còn có 10 người nữa là đến ngày sinh dự tính.” Mễ Lam Nhi ưỡn bụng bầu theo sau bọn họ xuống lầu.

“Vây nhớ chú ý.” Diệp Thanh Linh cười nói.

“Ừ, bác sĩ nói vận động nhiều cũng có lợi cho thuận sản.” Từ lúc mang thai đến nay, việc gì cô cũng không được làm, mỗi ngày mẹ chồng trông cô rất kỹ, giống như sợ cô gặp chuyện gì không may. Tuy rằng sớm biết cô có mang con gái, mẹ Tiên vẫn như cũ rất quan tâm chăm sóc cô, cũng rất coi trọng đứa bé, một chút cũng không có ý nghĩ trọng nam khinh nữ. Điều đó mới khiến Mễ Lam Nhi cảm thấy thật hạnh phúc.

Nhìn Mễ Lam Nhi cười hạnh phúc, Diệp Thanh Linh đã nghĩ nếu Đình Đình cũng hạnh phúc như vậy thì tốt rồi.

Ngay lúc Diệp Thanh Linh còn đang suy nghĩ, Trương Đình Đình từ bên ngoài tiến vào, nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Diệp, cười nói: “Tiểu Diệp Tử, đến đi Đình ôm.”

"Không cần." Thượng Quan Diệp cự tuyệt.

Trương Đình Đình nháy mắt, giả bộ thực đáng thương, nhìn Thượng Quan Diệp nói: “Tiểu Diệp tử không thích đi Đình, ô ô.....”

Thượng Quan Diệp nhìn Trương Đình Đình khóc, cười ha ha nhìn Trương Đình Đình, vẻ mặt ngây thơ nói: “Di Đình giả khóc nhé!”

Trương Đình Đình sững sờ, trừng mắt nhìn thẳng nhóc, nói: “Tiểu Diệp Tử bắt nạt di Đình, di Đình thật đau lòng.”

Thượng Quan Diệp một chút hứng thú nhìn Trương Đình Đình cũng không có, chỉ cười ha ha nhìn cô. Mễ Lam Nhi và Diệp Thanh Linh cũng bật cười, nói: “Sao Tiểu Diệp Tử biết di Đình giả khóc?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Diệp nhăn lại, rất nghiêm túc nói: “Không nước.”

Diệp Thanh Linh biết Thượng Quan Diệp nói là không có nước mắt, nhưng bởi vì còn quá nhỏ không biết dùng từ nước mắt, liền nói nước mắt thành nước. Diệp Thanh Linh vẻ mặt dịu dàng nheo nheo khuôn mặt của thằng nhóc kia, cung chiều nói: “Con đó! Còn nhỏ đã lấu cá.”

Mễ Lam Nhi cười không dùng được, cười cười, đột nhiên cảm thấy bụng hơi đau, dừng dừng, nói: “Tôi... bụng đau.”

“Không phải sắp sinh chứ!” Diệp Thanh Linh lập tức phản ứng lại.

Trương Đình Đình vội vã cho người chuẩn bị xe, lập tức tất cả mọi người đều tập trung lại, Tiên Nguyên cùng mẹ Tiên từ nhà mình nhanh chóng chạy qua nhà họ Diệp. Cho dù người không giúp được gì, cũng ở bên cạnh lo lắng suông.

Tiên Nguyên thấy Mễ Lam Nhi mặt mày nhú lại, gấp đến mức giữ chặt Chu Ngao bên cạnh nói: “Mau khám cho cô ấy.”

Chu Ngao ngẩn người, “Này... này... Tôi không đỡ đẻ.” Bệnh nặng gì cũng không làm khó anh, nhưng chuyện sinh con này anh thật sự không biết.

Thấy Tiền Nguyên thật sự sốt ruột, trước khi Mễ Lam Nhi lên xe còn bắt mạch cho cô, nói: “Không có việc gì, sắp sinh.”

“Hả... vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Lúc này Tiền Nguyên mới tỉnh táo lại.

Vài giờ sau, Mễ Lam Nhi sinh ra một bé gái xinh đẹp, Tiền Nguyên giao quyền lợi đặt tên đứa bé cho Mễ Lam Nhi. Mễ Lam Nhi sau hai ngày đắn đo, đặt tên cho đứa bé là Tiền Tiểu Mễ. Lúc cô nói tên đứa bé cho mọi người, phản ứng đầu tiên của mọi người là không nói gì ném cho ánh mắt cực kỳ xem thường.

Nhạc Nhạc cười trừ nói: “Tên như vậy mà cũng đắn đo hai ngày, Mễ Lam Nhi cô thật có tài.”

Mễ Lam Nhi không cho là đúng, nhìn Diệp Thanh Linh nói: “Lúc trước tên Tiểu Diệp Từ, thiếu gia Sở còn đắn đo rất nhiều ngày nha?” Nghĩ lúc trước khi Thượng Quan Sở đặt tên cho đứa bé là Thượng Quan Thanh Linh Mễ Lam Nhi lại cười.

Nghe xong lời nói của Mễ Lam Nhi, Diệp Thanh Linh nghĩ đến chuyện đặt tên cho Tiểu Diệp Từ lúc trước, cũng không nhịn được cười rộ lên, nói: “Con gái tên Tiểu Mễ, rất dễ nghe.”

“Đúng đó, hơn nữa còn rất có ý nghĩa, họ của hai vợ chồng đều có trong đó, giống như Thượng Quan Diệp, vừa dễ nghe lại có ý nghĩa.” Trương Đình Đình đồng ý hòa theo.

Nhạc Nhạc nghe xong lời nói của Trương Đình Đình, cười nói: “Theo như cô nói, sau này con của cô kêu là Tô Trương hả.”

Trương Đình Đình nhất thời đỏ mặt, vẻ mặt mất tự nhiên nói: “Nói vậy, tôi cũng chưa kết hôn, sao biết con tôi họ gì?”

“Còn có thể có họ gì? Không phải họ Tô sao?” Nhạc Nhạc cười nói, mắt nhìn Tô Phi ở ngoài cửa nói: “Đình Đình đừng do dự nữa, Tô Phi là người đàn ông tốt.”

Diệp Thanh Linh và Mễ Lam Nhi nghe xong đều ngạc nhiên vui mừng nhìn Trương Đình Đình, hỏi: “Tô Phi cầu hôn Đình Đình?”

“Ừm!” Trương Đình Đình sắc mặt ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu, gật nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: cha con giao dịch

Tuy Trương Đình Đình đã chấp nhận lời cầu hôn của Tô Phi, nhưng hôn lễ của bọn họ 3 năm sau mới cử hành.

Thượng Quan Diệp năm tuổi, Tiền Tiểu Mễ ba tuổi. Hai đứa trẻ rất vui được làm hoa đồng của Tô Phi và Trương Đình Đình, trời còn chưa sáng bọn chúng đã rời giường. Thượng Quan Diệp rời giường trước, đến nhà họ Tiền, vợ vội vàng vàng kéo Tiền Tiểu Mễ, nói: “Tiểu Mễ, chúng ta đi lay tỉnh chúng người lớn lười đi!”

“Được ạ!” Tiền Tiểu Mễ là cô bạn nhỏ đáng yêu lại hoạt bát, hơn nữa rất thích đi chơi với Thượng Quan Diệp, chỉ cần là lời Thượng Quan Diệp nói, cô luôn nói được.

Vì thế hai đứa nắm tay, đi đến cửa phòng Tiền Nguyên và Mễ Lam Nhi. Gõ cửa không ngừng kêu: “Mẹ mở cửa, dì Lam mở cửa.” Mễ Lam Nhi đánh ngáp, ánh mắt mê man nhìn hai đứa trẻ, nói: “Hai nhóc có việc gì sao?”

“Mẹ rời giường, anh Diệp nói chúng ta phải đến hôn lễ dì Đình sớm một chút.” Tiền Tiểu Mễ tuy chỉ ba tuổi, nhưng đã nói chuyện rõ ràng, cũng biết rất nhiều chuyện.

Mễ Lam Nhi nhìn trời còn chưa sáng, lại nhìn hai đứa trẻ cười hắc hắc nói: “Các con đi chuẩn bị trước đi!” Tiếp theo cười nói với Tiền Tiểu Mễ nói: “Mẹ lập tức đến nhà.”

Thượng Quan Diệp cùng Tiền Tiểu Mễ rất nghe lời gật gật đầu, tay trong tay vừa nhảy vừa hát rời đi.

Nhìn hai đứa bé vui sướng, vẻ mặt tươi cười, sau đó xoay người sáng về phòng tiếp tục ngủ.

Hai đứa bé vừa đi vừa nói chuyện chút chuyện người lớn không hiểu. Ra khỏi phòng, lúc đi trong vườn, Tiền Tiểu Mễ trưng cặp mắt to sáng, nhìn Thượng Quan Diệp hỏi: “Anh Diệp, kết hôn là gì vậy?”

“Em ngốc quá! Cái này cũng không biết.” Thượng Quan Diệp khinh thường liếc mắt nhìn Tiền Tiểu Mễ, nói: “Kết hôn chính là giống như cha mẹ em cùng cha mẹ anh ở chung một phòng đó!”

Tiền Tiểu Mễ không hiểu rõ lắm, nắm mái tóc ngắn ngắn của cô, nghiêng đầu nói: “Em và anh Diệp cũng kết hôn được không?”

Thượng Quan Diệp ngẩn người, rất nghiêm túc nói: “Chúng ta là con nít không thể kết hôn.”

“Vì sao chứ!” Tiền Tiểu Mễ bịu môi về mặt không vui nói: “Nhưng em muốn ở chung phòng với anh Diệp mà!”

“Vây há!” Thượng Quan Diệp cũng nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ nói: “Chúng ta đi hỏi cha mẹ anh, chúng ta có thể ở chung một phòng hay không!” Nói xong liền kéo tay Tiểu Mễ chạy đến phòng Diệp Thanh Linh ở lầu hai. Tiền Tiểu Mễ về mặt hưng phấn, kêu to, “Được a!”

Hai đứa trẻ gõ cửa phòng Diệp Thanh Linh, kêu: “Mẹ mở cửa. Di Diệp mở cửa.”

Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh bị dọa hoảng, hai người hốt ha hốt hoảng mặc quần áo vào, nói: “Được... Lập tức... đến đây.” Hai đứa bé chờ hai phút mới thấy cửa mở, Thượng Quan Diệp bịu môi, về mặt ai oán nói: “Mẹ sao không có nhanh như di Lam.”

Tiền Tiểu Mễ nghe xong lời nói của Thượng Quan Diệp, cũng rất nghiêm túc nói: “Đúng đó! Mẹ con mở cửa rất nhanh.”

Diệp Thanh Linh thân nhiên quét mắt liếc thẳng nhóc kia một cái, bình thân nói: “Tiểu Diệp Từ cùng Tiểu Mễ có việc?”

Thượng Quan Diệp còn nghiêm túc gật gật đầu, hỏi: “Mẹ, còn và Tiểu Mễ có thể kết hôn không?”

“Kết hôn?” Diệp Thanh Linh hoảng sợ, lập tức khôi phục bình tĩnh, về mặt bình tĩnh nói: “Sao muốn kết hôn?”

“Bởi vì nam nữ phải kết hôn mới có thể ở chung một phòng.” Thượng Quan Diệp trừng đôi mắt đen lấy đáng yêu nói.

Tiền Tiểu Mễ gật đầu rất đáng yêu nói: “Di Diệp, còn muốn ở chung một phòng với anh Diệp, vậy chúng con có thể chơi với nhau bất cứ lúc nào.” Tiền Tiểu Mễ thật sự rất nghiêm túc, giống như đang bàn chuyện trọng đại.

Nghe xong nửa ngày, Diệp Thanh Linh xem như hiểu rõ ý của hai đứa bé này, cười nói: “Nam và nữ đúng là không thể ở chung một phòng!”

Hai đứa trẻ nhất thời về mặt thất vọng, nhìn Diệp Thanh Linh, đồng thanh hỏi: “Vì sao?” Lúc này Thượng Quan Sở về mặt tươi cười đi đến trước mặt hai đứa trẻ, cười thuận miệng nói: “Tiểu Diệp Từ của chúng ta lại tán gái? Chẳng qua hơi sớm một chút!”

“Tán gái là cái gì vậy?” Hai cái đầu nhỏ đồng thời nghiêng sang một bên.

“À... à...” Thượng Quan Sở về mặt rối rắm nhìn Diệp Thanh Linh, dùng ánh mắt cầu cứu cô.

Diệp Thanh Linh không để ý đến, lập tức quay đầu đi vào phòng tắm. Lúc Thượng Quan Sở còn đang rối rắm, về mặt Thượng Quan Diệp như bưng bình nói: “Tán gái có phải giống như pha trà không? Chẳng qua con gái là cái gì ạ?” (AN: trong tiếng trung tán gái: phao(泡) nữ, pha trà: phao(泡) trà. Ở đây Thượng Quan Diệp lầm tưởng tán gái giống như pha trà)

Thượng Quan Sở à nửa ngày, thiếu tự nhiên cười nói: “Con gái có nghĩa là nữ sinh.”

“À! Còn hiểu rồi.” Thượng Quan Diệp cùng Tiền Tiểu Mễ kêu lên, “Chính là giống như pha trà pha nữ sinh?”

Hai đứa trẻ đầu đầy dấu chấm hỏi, mà Thượng Quan Sở không khỏi trên đầu một đám quạ đen bay qua.

Thượng Quan Sở thiếu chút cười đau bụng, thật vất vả mới ngừng cười được, ho nhẹ hai tiếng nói: “Còn có việc gì sao?”

Hình như Thượng Quan Diệp cũng hiểu rõ bọn chúng là trẻ con không thể kết hôn, cậu cùng Tiểu Mễ không thể ở chung phòng. Nhưng về mặt vẫn tươi cười, “Cha, bọn con đến gọi hai người rời giường.”

Thượng Quan Sở nhìn ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng. Bất đắc dĩ hít sâu một hơi nói: “Con trai, con đã năm tuổi rồi!”

“Vâng!” Thượng Quan Diệp không hiểu nhìn cha.

“Con cũng không còn nhỏ, nên hiểu chuyện. Sau này không được đến quấy rầy cha và mẹ đang ngủ, biết không?” Thượng Quan Sở nhìn thẳng vào mắt con trai.

Tiền Tiểu Mễ hiểu rõ nghiêm túc gật đầu nói: “Dạ, con đã biết. Chẳng qua...”

Nghe được con trai nói hai chữ chẳng qua, Thượng Quan Sở không khỏi cảm thấy không lành, nhíu mày nói: “Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua, cha cho con ích lợi gì?” Việc lúc nào cũng liên qua đến tiền đã là bản lĩnh Thượng Quan Diệp luyện được từ nhỏ. Phải biết rằng trong ‘ruộng đồ chơi’ của cậu. Tiền mặt trên trăm vạn, còn có nào là chi phiếu, vàng khối, bảo thạch cái gì cần có đều có.

“Ích lợi?” Thượng Quan Sở hao tổn tâm trí nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ của con trai, một lúc lâu sau mới nói: “Con muốn cái gì?” Bây giờ con trai cũng không còn làm bất ngờ nữa, từ lúc sinh nhật 3 tuổi nó đã tự chọn quà, tuy rằng mỗi lần món quà cũng không tránh khỏi có liên quan đến tiền.

Thượng Quan Diệp nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Cha cho con một cái laptop nhé!” Nói xong liền xoay người nắm tay Tiền Tiểu Mễ rời khỏi phòng.

“Thằng nhóc này muốn laptop làm cái gì?” Thượng Quan Sở thầm nói, nhưng vẫn cười hướng về phía bóng dáng nhỏ nhỏ của con trai nói: “Thành giao.”

Thượng Quan Diệp nghe xong, xoay người cười tủm tỉm với Thượng Quan Sở nói: “Cảm ơn cha.” Nói xong chạy đi.

Diệp Thanh Linh rửa mặt chải đầu xong, Thượng Quan Sở về mặt khó hiểu nói: “Thanh Linh, em nói con trai muốn laptop làm gì?”

Diệp Thanh Linh tuyệt không kinh ngạc, vừa vào phòng thay quần áo vừa thản nhiên nói: “Kiếm tiền.”

“Kiếm tiền? Thằng nhóc này dùng máy tính kiếm tiền thế nào? Chẳng lẽ nó biết cổ phiếu?” Thượng Quan Sở tuy nghi ngờ, nhưng trong lòng lại vì con trai còn nhỏ đã biết kiếm tiền vui mừng.

“Nó không biết, nhưng chan nuôi hẳn biết nha!” Lãnh Thần hình như hiểu rõ thị trường cổ phiếu như lòng bàn tay, mấy năm nay anh ta ở nhà họ Diệp, vẫn dựa vào mua cổ phiếu giết thời gian.

Chuyện này, Thượng Quan Sở cũng biết, đối với thân thế của Lãnh Thần bọn họ cũng không hiểu kì lắm, nhưng vì con trai, có lẽ anh phải tìm thời điểm tốt nói chuyện với Lãnh Thần.

Bởi vậy Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh rửa mặt chải đầu xong xuôi lâu dùng bữa sáng. Sau bữa sáng, Thượng Quan Sở về mặt quái dị cười với Lãnh Thần nói: “Anh có thời gian không? Chúng ta nói chuyện chút!”

“Được.” Lãnh Thần đi theo Thượng Quan Sở đến sofa phòng khách ngồi xuống.

Thượng Quan Sở mắt nhìn Thượng Quan Diệp đang chơi đùa với Tiền Tiểu Mễ ở trong sân, nói: “Tiểu Diệp Từ nói muốn có laptop.”

“Việc này liên quan gì đến tôi.” Lãnh Thần cười nói

Thượng Quan Sở biết Lãnh Thần hiểu lầm ý anh, cười nói: “Hình như Tiểu Diệp Từ rất có hứng thú với cổ phiếu, lúc không có việc gì, anh làm cho nuôi, có thể dạy nó dùng rương đồ chơi của nó kiếm tiền.” Đối với con trai thích kiếm tiền, anh ngược lại đồng ý hai tay.

Lãnh Thần còn tưởng Thượng Quan Sở muốn trách cứ anh vụng trộm dạy Tiểu Diệp từ cổ phiếu, không nghĩ đến anh ta lại tán thành, không khỏi ngăn người mới nói: “Anh thật sự biết tận dụng tài nguyên.” Chính anh ta cũng sẽ đầu tư cổ phiếu đây!

Thượng Quan Sở cười nhẹ, nói: "Tôi không rảnh thôi!"

“BẠN? Tôi nhìn không ra yêu nghiệt cũng bạn BẠN.” Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thượng Quan Sở khinh khỉnh nhìn Nhạc Nhạc, không nói lời nào. Nhạc Nhạc cũng liếc nhìn Thượng Quan Sở, rồi đi đến bên cạnh Lãnh Thần nói: “Anh đừng tin mấy chuyện ma quỷ của anh ta, tôi thấy anh ta mỗi ngày nhàn muốn chán, bằng không mấy ngày nay sao Thanh Linh luôn dậy muộn chứ.”

Thượng Quan Sở trên mặt không có chút xấu hổ, ngược lại về mặt đắc ý, nói: “Thanh Linh thích dậy muộn.”

Nói cái gì, ý là Thanh Linh thích mỗi ngày vĩnh viễn bị anh ép buộc sao? Nhạc Nhạc tròn to mắt. Lúc này Diệp Thanh Linh dùng com xong đi đến bên cạnh bọn họ tùy tiện chọn vị trí ngồi xuống. Tận tay lật tờ báo ra đọc.

Nhạc Nhạc cũng không tiếp tục chủ đề vừa rồi, chỉ cười nói: “Tiểu Diệp Từ thật đúng là thiên tài? Mọi người không biết chứ, lúc trước nó hay theo tôi đến hiệu sách, lại tìm mấy quyển sách quản lý kinh tế về xem. Xem qua xong còn đọc lâu lâu nữa?”

“Chuyện này có gì kỳ quá. Con nuôi tôi luôn thông minh như vậy.” Lãnh Thần một bộ dáng không thể trách nói.

“Nhưng nó thế, sao có thể vào nhà trẻ?” Thằng nhóc kia đã sớm nên vào nhà trẻ, cũng không biết Thanh Linh và yêu nghiệt nghĩ gì, đã năm tuổi rồi, sao còn chưa cho nó đến trường chứ?

Thượng Quan Sở rất khinh thường nhìn Nhạc Nhạc nói: “Con tôi muốn vào trường nào thì vào trường đấy, với tư chất của nó, trực tiếp vào tiểu học cũng không thành vấn đề.”

“Ừm!” Diệp Thanh Linh vừa xem báo vừa gạt nhẹ lên tiếng trả lời. Đối với thái độ giáo dục Thượng Quan của Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, Nhạc Nhạc thật sự không biết nói gì.

“Nhạc Nhạc anh đừng lo lắng, Thanh Linh tính học kỳ sau sẽ cho thằng nhỏ trực tiếp vào tiểu học.” Hôm nay cô dâu cũng đến góp vui.

Lúc này giọng nói của má Trương vang lên, “Đình Đình, sao con còn ở đây. Con bé này, không sợ không chuẩn bị kịp sao? Đây chính là kết hôn, sao có thể muộn chứ? Mau, mau xuất phát cho mẹ.”

Trương Đình Đình cực kỳ không biết nói gì liếc mắt nhìn mọi người, nói: “VẬY TÔI ĐI CHUẨN BỊ TRƯỚC.” Nói xong còn lưu luyến không rời nhìn mọi người rồi mới ra ngoài.

Lúc này hai đứa nhỏ kia, thấy Trương Đình Đình, nói gì cũng muốn đi theo. không còn cách nào, Trương Đình Đình chỉ có thể thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Cha con yêu nghiệt 006: Hành động báo thù của Hàn Phỉ Phỉ

Hai đứa bé rất vui vẻ vào trong xe cùng Trương Đình Đình, ngồi trên xe Tiền Tiểu Mễ hưng phấn vỗ tay nói: “A! Chúng ta có thể làm hoa đồng.”

Thượng Quan Diệp cũng vẻ mặt tươi cười nói: “Di Đình, bây giờ chúng ta đến hội trường hôn lễ hả? Bọn con cũng phải trang điểm sao? Con không muốn trang điểm đâu đó!” Nói xong vẻ mặt lo lắng nhìn Trương Đình Đình. Làm hoa đồng cái gì cũng tốt, nhưng cậu không muốn trang điểm, đó là việc con gái mới làm.

Trương Đình Đình nghe xong cười nói: “Bộ dáng của Tiểu Diệp Từ chúng ta tuần tú như vậy, đương nhiên có thể không cần hóa trang.”

Thượng Quan Diệp vẻ mặt hưng phấn, nói: “VẬY THÌ TỐT RỒI.”

Tiền Tiểu Mễ ngồi nghe cả nửa ngày, vẻ mặt tò mò hỏi: “Di Đình, Tiểu Mễ có phải trang điểm không?”

“Đương nhiên rồi.” Trương Đình Đình cười trả lời.

Tiền Tiểu Mễ nghe xong vẻ mặt mắt hứng bâu môi, qua một lúc lâu nói: “Di Đình, con không xinh đẹp sao?”

“Tiểu Mễ của chúng ta tất nhiên là xinh đẹp rồi.” Trương Đình Đình không biết vì sao con bé lại hỏi câu hỏi kỳ lạ này.

“Nhưng vừa rồi không phải Di Đình nói anh Diệp bộ dáng tuần tú không cần trang điểm. Bộ dáng của con không xinh đẹp sao?” Tiền Tiểu Mễ nói xong đôi mắt to tròn nháy cũng không nháy nhìn mặt Trương Đình Đình.

Lúc này Trương Đình Đình mới biết mình phạm sai lầm gì, cười vỗ đầu Tiểu Mễ, dịu dàng cười nói: “Tiểu Mễ của chúng ta rất đẹp, nhưng sau khi trang điểm sẽ càng xinh đẹp hơn.”

Tiền Tiểu Mễ nháy mắt nhìn Trương Đình Đình, vẻ mặt trẻ con còn nghiêm túc nói: “Còn đẹp hơn Di Đình sao?” Trong suy nghĩ non nớt của cô Trương Đình Đình rất đẹp, đẹp giống như mẹ cô và Di Diệp.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Mễ của chúng ta đẹp nhất.” Trương Đình Đình cười lừa cô bé còn đang chấp nhất chuyện xinh đẹp hay khoogn xinh đẹp.

Trong lúc các cô đang nói chuyện xe đã chạy đến giao lộ, gặp đèn đỏ, tài xế dừng lại.

Bọn họ vừa dừng xe, phía sau xe bị đụng vào, Trương Đình Đình nôn nóng bảo vệ hai đứa trẻ kia, nói: “ĐỪNG SỢ, ĐỪNG SỢ.”

Lái xe cùng vệ sĩ đi xuống xem xét, đúng lúc này, liền thấy một đám người che mặt vọt đến, dùng vật cứng đánh mạnh vỡ cửa kính xe, mở cửa xe vurun tay về phía Trương Đình Đình cùng hai đứa bé.

Sau một giờ đồng hồ giao tranh, Trương Đình Đình cùng Thượng Quan Diệp và Tiền Tiểu Mễ vẫn bị đám người bị mặt này kéo vào một chiếc xe khác. Vệ sĩ cũng bị thương, thấy Trương Đình Đình cùng Thượng Quan Diệp Tiền Tiểu Mễ bị bắt đi, nôn nóng gọi điện thoại báo cáo cho Tô Phi.

Tô Phi đến hội trường hôn lễ chuẩn bị trước nghe được điện thoại, tay không khỏi phát run, tiếp theo phân phó người lập tức truy lùng hướng Trương Đình Đình rời đi. Sau đó gọi điện thông báo sự việc cho Thượng Quan Sở.

Thượng Quan Sở nhận được điện thoại, không vui cũng không giận hỏi: “Ai làm?”

“Còn đang điều tra, chưa biết.” Tô Phi cứ nghĩ đến Trương Đình Đình cùng Thượng Quan Diệp bị trói liền tức giận đến mức mặt tái nhợt, một người vốn vui mừng cả người nhất thời trở nên lạnh lùng khát máu.

Thượng Quan Sở buông điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Trương Đình Đình và hai đứa bé bị bắt cóc.”

“Cái gì?” Diệp Thanh Linh cả kinh, trừng mắt không thể tin được nhìn Thượng Quan Sở.

“Tô Phi đã phái người đi tìm kiếm, rất nhanh sẽ có tin tức.” Thượng Quan Sở cầm lấy tay Diệp Thanh Linh an ủi.

Sau khi sợ hãi qua đi rất nhanh Diệp Thanh Linh đã khôi phục bình tĩnh, về mặt bình thần, nói: “Có vài người chỉ sợ vẫn không hết hy vọng.”

“Ai? Em biết là ai sao?” Thượng Quan Sở Hòa Nhạc Nhạc đều không thể tin được nhìn Diệp Thanh Linh.

Lãnh Thần lẳng lẳng nhìn về mặt bình thần của Diệp Thanh Linh, nói: “Lần này người bắt cóc Trương Đình Đình cùng Tiểu Diệp Tử chỉ sợ có liên quan đến Thanh Linh.”

“Cái gì?” Thượng Quan Sở hoảng sợ liếc mắt nhìn Lãnh Thần, nói: “Anh nói là Hàn Phi Phi.” Người có liên quan đến Thanh Linh, trừ Hàn Phi Phi ra thì không còn người nào có cừu oán với Thanh Linh.

Trên mặt Diệp Thanh Linh nở nụ cười quái dị, nói: “Đã vậy, lần này không cần lưu tình.” Lần trước là vì hoàn thành tâm nguyện của cha, lần này còn dám bắt cóc con cô cùng Đình Đình, cô tuyệt đối không tha cho chị họ không biết tốt xấu này.

Thượng Quan Sở nhất thời cười đến nghiêng nước nghiêng thành, nói: “Thanh Linh đã nói vậy, chúng ta biết phải làm sao rồi.” Thượng Quan Sở vừa nói xong, Ngô Vân ở bên cạnh anh lập tức xoay người rời đi.

Một giờ sau, bọn họ biết được tình huống hiện tại của Hàn Phi Phi, hơn nữa còn biết được vị trí ba người Trương Đình Đình cùng Thượng Quan Diệp bị bắt nhốt. Một đám người trang bị đầy đủ liền xuất phát.

Hàn Phi Phi một thân hàng hiệu ngồi trên ghế sofa, trong tay lắc nhẹ ly rượu vang, trên mặt xuất hiện tươi cười ngoan độc như ý, trong lòng nghĩ thầm, “Diệp Thanh Linh, là mày khiến tao mất đi hạnh phúc, là mày khiến chồng tao trở thành tàn phế, cả ngày ngồi trên xe lăn người không ra người mà không ra ma. Hôm nay, tao sẽ trả toàn bộ lại cho mày. Tao muốn mày nếm thử tất cả tư vị bị mất chồng.”

Người đàn ông ngồi đối diện ả nhìn khuôn mặt tươi cười của Hàn Phi Phi, nói: “Sau khi anh giúp em hoàn thành chuyện này, em phải thực hiện lời hứa của em.”

Hàn Phi Phi nâng ly rượu trong tay lên khẽ nhấp một ngụm nở nụ cười quyến rũ với người đàn ông kia, nói: “Việc này anh yên tâm, hai năm nay, không phải em vẫn luôn là người phụ nữ của anh sao?”

Người đàn ông nhìn khuôn mặt quyến rũ động lòng người của Hàn Phi Phi trong mắt ánh lên vẻ dâm dăng, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh hàn Phi Phi, lấy cái ky ra, nói: “Không bằng bây giờ chúng ta...” Nói xong liền đè Hàn Phi Phi xuống ghế sofa.

Hàn Phi Phi thầm nghĩ báo thù thế nào, mặc cho người đàn ông kia muốn làm gì thì làm. Thầm nghĩ, ả muốn làm cho Diệp Thanh Linh phải đau khổ cả đời, ả cũng muốn làm cho Thượng Quan Sở chịu đau đớn giống như Lưu Phong chồng ả. Hai năm nay cuộc sống của ả giống như trong địa ngục, chính niềm tin này đã chống đỡ ả. Sau khi ra tù, ả đã nghĩ cách làm quan với người nhà họ Lãnh có thể lực tương đương với Thượng Quan Sở ở thủ đô. Dưới nỗ lực của mình, cuối cùng ả cũng làm quen được với em trai của chủ nhân đời này nhà họ Lãnh, ả muốn lợi dụng tên già này đối phó với Diệp Thanh Linh, đối phó với Thượng Quan Sở.

Đợi đến khi người đàn ông kia phát tiết trên thân thể ả xong, ả đứng dậy sửa sang lại quần áo, cầm điện thoại gọi cho Diệp Thanh Linh.

“Em gái tốt của chị, em có khỏe không?” Hàn Phi Phi mở miệng liền hỏi. Thượng Quan Sở đang định xuất phát thấy Diệp Thanh Linh nhận điện thoại liền dừng lại.

Diệp Thanh Linh giống như đã dự đoán trước Hàn Phi Phi sẽ điện thoại đến, thản nhiên nói: “Chị họ đang nhớ mong bữa cơm tù à?”

Hàn Phi Phi tức giận đến mức tay phát run. Cứ nghĩ đến những ngày tháng kinh khủng trong nhà lao, lòng ả lại không yên tĩnh được, dự tợn quát to với Diệp Thanh Linh ở đầu dây bên kia: “Mày có bản lĩnh làm tao vào tù lại sao? Mày không có. Mày muốn mạng Trương Đình Đình cùng con mày không? Để cho Thượng Quan Sở nghe điện thoại.”

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Sở, nói vào điện thoại: “Có oán giận gì thì hướng vào tôi, không liên quan đến anh ấy.”

Thượng Quan Sở biết anh ấy trong miệng Diệp Thanh Linh là chỉ mình, xông lên giật lấy điện thoại, lạnh như băng nói: “Hàn Phi Phi cô muốn gì?”

“Tôi sao? Không nghĩ gì cả. Chẳng qua anh muốn cứu con anh thì anh tự đến trao đổi ba người đó! Bằng không tôi có thể giết con tin bất cứ lúc này.” Trong mắt Hàn Phi Phi toàn ánh lên vẻ độc ác, lần này ả nhất định sẽ báo thù thành công.

Lúc Thượng Quan Sở còn chưa trả lời vấn đề của ả, Hàn Phi Phi còn nói, “Tôi biết thiếu gia Sở bản lĩnh rất lớn, anh đừng nghĩ đến chuyện cứu người, nếu anh dám động, người của tôi liền một đao giải quyết 1 người, không muốn con trai anh và Trương Đình Đình chết, thì ngoan ngoãn phối hợp, biết không?”

Nghe được giọng điệu kiêu ngạo của Hàn Phi Phi trong điện thoại, sắc mặt Thượng Quan Sở trở nên lạnh như băng, lạnh giọng nói: “Được, tôi đáp ứng với cô. Nói đi, ở đâu.”

“Một mình anh bay đến thủ đô, ngay lúc anh bước vào thủ đô, tôi sẽ trả lại Trương Đình Đình cùng con trai anh.” Hàn Phi Phi nói.

Thượng Quan Sở cười lạnh, nói: “Tôi dựa vào cái gì mà tin tưởng lời nói của cô?”

Để cho anh tin tưởng, bây giờ tôi sẽ trả lại bé gái đi chung với bọn họ, chờ con bé đó bình an đến nhà anh, anh hãy xuất phát!” hân Phi Phi nói xong cắt đứt điện thoại. Thượng Quan Sở đặt điện thoại xuống, nhìn mọi người.

Diệp Thanh Linh biết sự việc nghiêm trọng, nói: “Cô ta ra điều kiện gì?”

“Hân Phi Phi sẽ trả Tiểu Mễ để lấy tin trước, cô ta nói Tiểu Mễ vừa đến nhà, thì anh phải một mình xuất phát đến thủ đô.” Thượng Quan Sở thuật lại chi tiết.

“Anh đến thủ đô, cô ta mới có thể thả Đình Đình cùng Tiểu Diệp Tử đúng không!” Diệp Thanh Linh sắc mặt trầm xuống nói.

“Sao em biết?” Thượng Quan Sở cau mày hỏi.

“Em biết cô ta muốn gì? Anh không thể đến thủ đô, nơi đó vốn không phải là địa bàn của anh, đi đến đó tương đương vpis chịu chết.” Mục đích của Hân Phi Phi lại rõ ràng hơn hết, muốn Diệp Thanh Linh cô mất đi chồng mất đi hạnh phúc, đây là trả thù của à đối với Diệp Thanh Linh cô.

Thượng Quan Sở nắm tay Diệp Thanh Linh, cảm nhận rõ ràng tay cô đang run, an ủi nói: “Tin tưởng anh, anh sẽ bình an trở về.” Vì cứu con trai cùng Trương Đình Đình, anh nguyện ý mạo hiểm.

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, trong lòng chua xót, nói: “Không, em không thể để anh mạo hiểm, chúng ta có thể nghĩ cách khác.”

Lúc này điện thoại Lãnh Thần vang lên, tiếp điện thoại xong nhìn Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở, mở miệng nói: “Tôi đến thủ đô trước, Thượng Quan Sở chờ Tiểu Mễ về thì xuất phát luôn!” Nói xong nhìn về phía Diệp Thanh Linh nói: “Chuyện ở thủ đô giao cho anh.”

Diệp Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Lãnh Thần, cảm kích cười: “Được rồi!” Cho dù cô có nói nữa, Thượng Quan Sở cũng sẽ vì cứu con trai mà mạo hiểm, đã vậy, cô liền tin tưởng chồng mình, cũng tin tưởng Lãnh Thần.

Hân Phi Phi quả nhiên nói lời giữ lời, vài giờ sau liền mang Tiền Tiểu Mễ đến nhà sách của Nhạc Nhạc. Sau khi mọi người mang Tiền Tiểu Mễ bình an trở về, Thượng Quan Sở mới bắt đầu xuất phát, một mình ngồi máy bay đến thủ đô. Mà lúc này, Lãnh Thần đã sớm đến thủ đô, không chỉ biết chỗ dựa của Hân Phi Phi là ai, hơn nữa còn chuẩn bị chu đáo. Chờ sau khi Hân Phi Phi thả Tiểu Diệp Tử cùng Trương Đình Đình, anh sẽ lập tức hành động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Cha con yêu nghiệt 007: cách xử lý

Edit: Ái Nhân

Thượng Quan Diệp cùng Trương Đình Đình Tiền Tiểu Mễ ba người bị nhốt trong một phòng nhỏ, Trương Đình Đình mỗi tay ôm một đứa, sợ bọn chúng sợ hãi, vội vàng an ủi: “Tiểu Diệp Tử đừng sợ, Tiểu Mễ đừng sợ, có dì Đình ở đây, dì Đình sẽ bảo vệ các con.”

Thượng Quan Diệp lẳng lẳng nhìn Trương Đình Đình, gật gật đầu, nói: “Dì Đình, chúng con không sợ.” Nói xong đứng lên đánh giá căn phòng này.

Tiền Tiểu Mễ cũng cười tươi như hoa, giọng điệu non nớt nói: “Dì Đình, bọn con đã trưởng thành, bọn con không sợ hãi. Anh Diệp rất có bản lĩnh, chúng ta nhất định có thể về nhà.”

Trương Đình Đình nhìn hai đứa bé phản ứng còn bình tĩnh hơn cô, không khỏi cười nói: “Được, chúng ta cũng không sợ hãi, chúng ta sẽ nghĩ cách về nhà.”

Thượng Quan Diệp vòng quanh phòng 2 vòng, cuối cùng đứng ở giữa phòng chỉ lớn có vài mét vuông, ngẩng đầu nhìn bức tường rắn chắc trên đầu, nói: “Chúng ta chờ cha đến cứu chúng ta!”

Trương Đình Đình nhìn phòng, biết ý của Thượng Quan Diệp, nói: “Tiểu Diệp Tử đừng sợ, cha con nhất định sẽ đến cứu chúng ta.

“Ừ!” Thượng Quan Diệp gật gật đầu, sau đó dựa lưng vào tường ngồi xuống đất, đột nhiên hỏi: “Dì Đình, tường được làm từ cái gì vậy?”

“Dùng bê tông cốt thép, còn có gạch xây thành.” Trẻ con vẫn là tốt nhất! Cho dù đang ở trong hiểm nguy, bọn chúng vẫn có thể hồn nhiên ngây thơ nghĩ ra những chuyện kỳ quái, hỏi vài câu hỏi quái dị.

Qua một lúc lâu, Thượng Quan Diệp lại hỏi: “Dì Đình, bọn họ sẽ cho chúng ta ăn cơm chứ!”

Trương Đình Đình thờ dài, nói: “Đương nhiên.” Bây giờ là lúc nào rồi, thằng nhóc này còn có tâm tư nghĩ đến chuyện ăn cơm. Tiểu Diệp Từ bộ dáng bình tĩnh cực kỳ giống Diệp Thanh Linh, nhưng khuôn mặt kia lại cực kỳ giống Thượng Quan Sở, đặc biệt là lúc cười, lại làm cho người ta có cảm giác sờn tóc gáy.

Tiền Tiểu Mễ đáng yêu bụm cái môi nhỏ nhắn, tay nhỏ bé ôm bụng, chớp đôi mắt thật to nói: “Đúng đó, con cũng rất đói a.”

Trương Đình Đình tính toán thời gian, lúc này sợ giờ cơm trưa cũng đã qua, quả thật hơi đói một chút, ôm cơ thể nhỏ nhắn của hai đứa bé, nói: “Bọn họ sẽ mang thức ăn đến cho chúng ta, lập tức sẽ đến.”

“Thật sao?” Thượng Quan Diệp vẻ mặt vui mừng, giống như nghe được tin tức cực tốt.

“Anh Diệp rất đói bụng sao?” Tiền Tiểu Mễ cực kỳ đáng thương nói với Thượng Quan Diệp.

Thượng Quan Diệp cũng không quan tâm Tiền Tiểu Mễ có hiểu làm ý nghĩ thật sự của cậu hay không, vẻ mặt tươi cười từ trong túi quần lấy ra hai túi nhựa dễ thương, hưng phấn nói: “Con có cách.”

Trương Đình Đình cẩn thận nhìn hai túi nhỏ đáng yêu trong tay Thượng Quan Diệp, “Đây là cái gì?”

Thượng Quan Diệp còn chưa trả lời, Tiền Tiểu Mễ đã kinh ngạc kêu lên: “Đây không phải là thứ chúng ta dùng để bắt chim nhỏ sao?” Tiền Tiểu Mễ cùng Thượng Quan Diệp không có việc gì lại lên núi Minh Nguyệt bắt chim nhỏ chơi, thuốc này là Chu Ngao cho.

“Bắt chim nhỏ?” Trương Đình Đình bỗng nhiên nghĩ đến hai đứa trẻ mỗi lần từ núi Minh Nguyệt trở về bộ dáng rất phấn khích, liền biết chuyện gì xảy ra. “Thuốc này dùng thế nào?” Trương Đình Đình nghi ngờ hỏi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Diệp tràn đầy tự tin, mở một túi nhỏ, lấy ra một viên thuốc đặt vào tay Trương Đình Đình, “Đây là của di Đình.” Sau đó lại lấy một viên đặt vào tay Tiền Tiểu Mễ, nói: “Đây là của Tiểu Mễ.”

Tiền Tiểu Mễ lấy được viên thuốc liền cho vào miệng, sau khi ăn xong, nhìn Trương Đình Đình nói: “Di Đình không ăn sao?”

Trương Đình Đình nhìn Thượng Quan Diệp cũng ăn một viên thuốc, nói: “Đây là thuốc gì?”

“Anh Diệp nói đây là thuốc giải, mỗi lần bọn con đi bắt chim đều phải ăn trước.” Tiền Tiểu Mễ vẻ mặt phấn khích nói, trong cái đầu nhỏ nhỏ kia toàn là khoái lạc vui vẻ khoái hoạt lúc đi bắt chim.

Trương Đình Đình không chút suy nghĩ cho vào miệng, Thượng Quan Diệp sau khi thấy Trương Đình Đình ăn vào vẻ mặt tươi cười lấy một cái túi nhỏ ra, rắc thuốc bột lên cửa phòng nhỏ cùng bốn góc phòng. Trương Đình Đình tò mò hỏi: “Tiểu Diệp Từ, làm như vậy có ảnh hưởng gì đến bọn họ?”

Thượng Quan Diệp cười, nói: “Di Đình không ngửi thấy mùi?”

Lúc này Trương Đình Đình mới hít sâu 2 hơi, nói: “Có mùi, đây là thuốc bột phát ra mùi sao?”

“Đương nhiên rồi? Thom chứ! Di Đình.” Tiền Tiểu Mễ chườn mặt vào, vẻ mặt tự hào nói. Biểu tình đó, giống như thuốc bột này do cô phát minh ra.

“Ừ! Thom.” Trương Đình Đình cười gật đầu, hai đứa trẻ vẻ mặt tươi cười.

Thượng Quan Diệp dứt hai túi thuốc nhỏ vào lại túi quần, liền có người mở cửa căn phòng nhỏ, một người đàn ông đi đến, nhìn Tiền Tiểu Mễ kêu: “Mấy đi theo tao.”

Tiền Tiểu Mễ bị người đàn ông dọa sợ đến mức lui vào giữa Thượng Quan Diệp cùng Trương Đình Đình, mỗi tay cầm tay một người khóc nức nở nói: “Di Đình, anh Diệp, em sợ.”

Người đàn ông kia cũng không biết vì sao mình mới kêu lên đã dọa con bé khóc, ngẩn người, dịu dàng nói: “Đến đây, em gái nhỏ, đi với chú nhé.”

“Tôi... Tôi không đi...” Tiền Tiểu Mễ khóc, lập tức nhào vào lòng Trương Đình Đình, nói: “Di Đình, con không đi, con sợ, con sợ.”

Trương Đình Đình cũng rất ngạc nhiên người đàn ông này vì cái gì muốn kêu đứa trẻ ba tuổi Tiền Tiểu Mễ đi, ôm Tiền Tiểu Mễ vừa an ủi vừa nói: “Sao anh lại muốn con bé đi theo anh, nó chỉ là đứa trẻ, mới 3 tuổi. Các người cũng không buồn tha sao?”

Người đàn ông vẻ mặt bất đắc dĩ oan uổng nhìn Trương Đình Đình, nói: “Tôi đưa nó về nhà.”

Trương Đình Đình sững sốt, vui mừng hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Người đàn ông kia nói xong, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, không khỏi lui hai bước dựa vào tường chống đỡ thân thể sắp ngã xuống.

Lúc này trên khuôn mặt Thượng Quan Diệp nở nụ cười tươi tắn, miệng đếm nhỏ, “1, 2, 3.”

Thượng Quan Diệp đếm đến đó, người đàn ông kia toàn thân vô lực nhẹ nhàng ngã xuống cạnh cửa.

Thượng Quan Diệp cùng Trương Đình Đình thấy vậy, cực kỳ vui vẻ, ngay lúc đó, bên người có giọng nói đàn ông vang lên: “Sao còn chưa ra, mày đang làm gì thế?” Người đàn ông kia nói xong, người đã xuất hiện trước cửa, nhìn động bọn xui xẻo không còn sức lực, không khỏi vội vã tiến đến vuốt mặt hân nói: “Mày làm sao vậy?” Tiếp theo mang cái người gần như nằm dính dưới đất ra khỏi phòng nhỏ.

Người nọ sau khi ra ngoài, cũng cảm thấy toàn thân vô lực, nhưng không nghiêm trọng lắm, lúc đi cũng không quên khóa cửa lại.

Một tên đồng bọn khác nhìn thấy anh em mình té xỉu, một người khác cũng lấy làm lạ, mắng hai tiếng: “Hai thằng vô dụng chúng mày, thân thể kém vậy, còn làm cái này, tao thấy bọn bây vẫn nên về nhà cái ruộng thì hơn.” Nói xong liền xoay người sang đến trước phòng nhỏ, mở cửa ra, cũng không đi vào, kêu lên: “Con bé kia mau ra đây, bằng không cả đời đừng nghĩ rời khỏi nơi này.”

Trương Đình Đình đã an ủi được Tiền Tiểu Mễ sợ đến phát khóc từ lâu, lúc này Tiền Tiểu Mễ bình tĩnh rất nhiều, rất không đành lòng đi ra khỏi phòng nhỏ.

ở đây trông coi bọn họ có 5 người, trừ hai người đã trúng độc ra, một người mang theo Tiền Tiểu Mễ rời đi, mặt khác còn 2 người đang ở ngoài phòng trông coi, chú ý động tĩnh bốn phía. Chỉ cần 4 phía có chút động tĩnh, bọn họ sẽ lập tức giết con tin. Đây là nguyên nhân Xuân Hạ Thu Đông Bách Sự Thông ẩn nấp cách đó không xa không hề ra tay.

Thượng Quan Diệp cùng Trương Đình Đình đoán Tiền Tiểu Mễ rời đi, là vì giao ước của Thượng Quan Sở cùng bọn cướp. Sau khi Tiểu Mễ rời đi, Thượng Quan Diệp rất bình tĩnh, cười nói: “Dì Đình, ngày mai chúng ta có thể rời khỏi chỗ này.”

“Thật sao?” Trương Đình Đình bán tín bán nghi.

“Thuốc đó có tác dụng trong 5 ngày liên tục, bọn họ vẫn sẽ tưởng rằng bọn họ mắc bệnh gì, sẽ phái người khác đưa thức ăn đến cho chúng ta. Như vậy, chúng ta sẽ đạt được mục đích.” Thượng Quan Diệp giải thích, nụ cười tự tin kia, Trương Đình Đình nhìn không khỏi thất thần.

“Đói sao?” Trương Đình Đình ôm thân hình nhỏ nhỏ của Thượng Quan Diệp nói.

“Có chút đói bụng.” Thượng Quan Diệp gật đầu thật mạnh, ngẩng đầu nhìn cửa đóng lại.

Đúng lúc này, cửa mở ra, người đàn ông vừa rồi cảm thấy có chút suy nhược đặt thức ăn ở cửa liền rời đi.

“Nếu bọn họ đều nghe vậy, thuốc của chúng ta căn bản không có hiệu quả.” Thượng Quan Diệp có chút thất vọng nói. May có 2 người trúng độc. Trương Đình Đình cười nói: “Ăn nhanh đi! Đừng bị đói. Dì có cách khiến bọn họ tiến vào.”

“Thật sao?” Thượng Quan Diệp cười ha ha nhìn Trương Đình Đình, sau đó cầm lấy thức ăn lên.

Đến giờ cơm tối, chỗ khác Tiền Tiểu Mễ đã sớm về đến nhà, Thượng Quan Sở cũng vừa vào đến địa phận thủ đô.

Thượng Quan Sở không biết Hàn Phi Phi sẽ làm gì với anh, nhưng anh biết, cũng không phải là chuyện tốt gì. Chẳng qua tất cả đã có Lãnh Thân âm thầm sắp xếp, anh cũng yên tâm không ít. Anh không muốn gặp chuyện không may, anh còn phải khỏe mạnh ở bên cạnh Thanh Linh cùng con trai, anh muốn bọn họ hạnh phúc.

Máy bay vừa đáp xuống, điện thoại Thượng Quan Sở vang lên, giọng nói Hàn Phi Phi vang lên trong điện thoại, “Thượng Quan Sở, bây giờ anh đến tầng 18 khách sạn Vạn Hào. 20 phút nữa không đến, tôi sẽ sai người động thủ.” Hàn Phi Phi nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Thượng Quan Sở nhũn mày, sau đó ra khỏi sân bay ngồi lên xe taxi đến khách sạn Vạn Hào Hàn Phi Phi nói. Mà lúc này, người Lãnh Thần an bài cũng âm thầm bảo vệ Thượng Quan Sở.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyển Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: đại kết cục

Edit: Ái Nhân

“Cô muốn làm gì mới tha con tôi cùng Trương Đình Đình, thì làm ngay đi!” Thượng Quan Sở một chút do dự cũng không có, thản nhiên nói.

Hàn Phi Phi vẻ mặt dữ tợn, tiếp theo vỗ hai tiếng, chỉ thấy 2 người đẩy cửa vào phòng.

Nhìn mặt người vào cửa, Hàn Phi Phi và người đàn ông kia ngẩn người. Mà Thượng Quan Sở ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, khóe miệng cũng cong lên thành tươi cười vô cùng dễ nhìn.

Thượng Quan Sở nhìn Lãnh Thần tiến vào cửa đầu tiên mỉm cười, Lãnh Thần cũng trả lại một nụ cười tươi cho Thượng Quan Sở yên tâm. Hai người hình như không cần cầu nói ngôn ngữ, đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng đối phương.

Hàn Phi Phi ngẩn người, chợt nghe người đàn ông bên cạnh ngơ ngác kêu: “Đại ca.” Hàn Phi Phi nhìn người đàn ông bên cạnh, lại nhìn người đàn ông ở bên cửa đứng sau Lãnh Thần, không thể tin được người đàn ông bên cạnh lại gọi người thoát nhìn bộ dáng có 40 tuổi làm đại ca, lắc nhẹ cánh tay của nhị đương gia họ Lãnh nói: “Hắn là đại ca anh?” Do đó, có thể nói kế hoạch cô hoàn toàn thất bại rồi không?

Lãnh Thần vừa cửa tùy ý ngồi xuống sofa bên cạnh Thượng Quan Sở, cười nói: “Chú hai, có chuyện hay như vậy sao không gọi con chứ?”

Ông Lãnh ở sau Lãnh Thần vào cửa thờ ơ quét mắt nhìn Hàn Phi Phi cùng em trai mình, sau đó ánh mắt dừng trên người Thượng Quan Sở, nhìn mặt Thượng Quan Sở, trong đầu ông đột nhiên xuất hiện một hình ảnh quái dị, tiếp theo thống khổ ôm đầu.

Thuộc hạ ở phía sau ông bước lên phía trước giúp đỡ, “Ông chủ, người làm sao vậy?”

“Ba, ba bị sao vậy?” Lãnh Thần lắc mình một cái tiến đến bên cạnh ông Lãnh.

Thượng Quan Sở sớm biết thân phận Lãnh Thần không đơn giản, đối với chuyện anh ta là thiếu gia họ Lãnh ở thủ đô cũng không lấy làm ngạc nhiên, chẳng quan bình tĩnh nhìn Lãnh Thần cùng cha anh ta. Lúc nhìn khuôn mặt của cha Lãnh Thần, Thượng Quan Sở ngẩn người, khuôn mặt này lại có giống mình 6, 7 phần.

Sau khi Lãnh Thần cùng thuộc hạ đỡ ông Lãnh ngồi xuống, không lâu sau ông Lãnh liền khôi phục bình thường, nhìn Thượng Quan Sở, trong đầu không ngừng xuất hiện một ít kí ức thất lạc hai mươi mấy năm. Ngơ ngác nhìn Thượng Quan Sở nói: “Cháu là con trai anh cả?”

“Chú... chú là...?” Thượng Quan Sở đã đoán được người trước mắt chính là chú hai của mình Thượng Quan Vân Dục, nhưng anh không thể tin được ông còn sống, anh giống như vừa mới nhìn thấy ông ấy lúc trước khi sự việc xảy ra.

Lãnh Thần không thể tin được nhìn Thượng Quan Sở cùng cha mình, nói: “ba, ba không nhận sai người chứ?” Anh biết cha mình mất trí nhớ, bây giờ họ Lãnh cũng là vị quan hệ mẹ con anh.

“Không, đúng vậy.” Ông Lãnh bình tĩnh nhìn mặt Thượng Quan Sở, nói: “bộ dáng của nó rất giống mẹ nó.”

Đúng lúc này, lão nhị họ Lãnh thấy sự việc không đúng, cong người đi ra cửa, lại bị Hàn Phi Phi giữ chặt, “Ông đi đâu đấy?”

Một tiếng của Hàn Phi Phi thu hút sự chú ý của mọi người, Thượng Quan Sở quay đầu nhìn Hàn Phi Phi, sắc mặt lạnh lẽo cửa kỳ đáng sợ, “Thả con tôi ra.”

Lão nhị họ Lãnh cũng dừng chân, cười hi hi nhìn ông Lãnh, “Đại ca, em... em sai rồi.” Ông cũng không phải ngu ngốc, nếu như Thượng Quan Sở này thật sự là con trai anh ruột đại ca, lần này không phải hấn động phải đình rồi sao. Nghĩ đến đây lão nhị họ Lãnh lạnh lùng nhìn Hàn Phi Phi, “Sao chối, đều là cô hãm hại.”

Hàn Phi Phi thấy nui dựa sẽ không giúp ả, lạnh mặt cái gì cũng không nói, lấy ra di động bấm nhanh số điện thoại, “Giết con tin.”

Ba chữ này, Thượng Quan Sở nghe được cực kỳ chói tai, thần thể không nhịn được run lên một chút.

Lãnh Thần lạnh giọng nói: “Hàn Phi Phi, cô không muốn sống nữa hả.”

“Sống, rơi vào tay chúng mày, tao cũng không tính sống, có thể kéo con trai Thượng Quan Sở chết chung cũng đáng giá.” Nói xong lớn tiếng cười, ánh mắt kia trống rỗng không có hồn, tiếp theo liền thấy ả chạy về phía ban công. Thượng Quan Sở cùng Lãnh Thần cũng nồn nóng chạy qua.

Hàn Phi Phi cảm di động trong tay ném xuống ao, hung tợn nhìn chằm chằm Thượng Quan Sở nói: “Anh đừng nói là muốn tìm được con trai anh, cho dù là thi thể, anh cũng đừng hòng tìm được. Ha ha ha...” ả vừa nói, vừa nhảy xuống lầu.

Nhìn Hàn Phi Phi nhảy lầu, Thượng Quan nghĩ đến khả năng con trai mình hập phải tim chợt lạnh, ngơ ngác nhìn ban công.

Lãnh Thần chạy thật nhanh đến ban công, nhìn xuống dưới, chỉ thấy dưới lầu rất nhiều người vây xem, chỉ thấy Hàn Phi Phi nằm dính trên mặt đất, trên mặt đất toàn là máu.

Thượng Quan Sở ngơ ngác nói: “Chúng ta mau đi nghĩ cách cứu Tiểu Diệp Từ, Tiểu Diệp Từ... sẽ không có chuyện gì.”

Lãnh Thần lấy lại tinh thần, nghĩ đến có điện thoại trước khi nhảy lầu, lạnh cả người.

Đúng lúc này, điện thoại Thượng Quan Sở vang lên. Thượng Quan Sở nhận điện thoại, “Alo!”

“Cha, là con Tiểu Diệp Từ.” Giọng nói Thượng Quan Diệp vang lên trong điện thoại.

Thượng Quan Sở nghe được giọng con trai, ngơ ngác nói: “Tiểu Diệp Từ không sao chứ!”

“Con không sao, còn và đi Đình đều khỏe lắm, bọn bắt cóc kia đã bị cảnh sát bắt đi.” Thượng Quan Diệp hưng phấn nói.

Thượng Quan Sở bỗng nhiên cay cay xống mũi, hai hàng nước mắt cứ như vậy chảy xuống, “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Sau khi nhận được điện thoại Thượng Quan Diệp, Thượng Quan Sở cùng Lãnh Thần cuối cùng cũng yên lòng, tiếp theo cũng chứng thật ông Lãnh là chú hai của Thượng Quan Sở Thượng Quan Vân Dực. Đối với chuyện Lãnh Thần là cha nuôi Thượng Quan Diệp, Thượng Quan Vân Dực rất vui, nói phải về nhà Thượng Quan xem.

Không bao lâu, cảnh sát đến mang thi thể Hàn Phi Phi đi, qua điều tra kết luận là vì tự sát.

Thượng Quan Sở vội vàng quay về thành phố A, mà Lãnh Thần nói gì cũng muốn đi theo, ông Lãnh (Thượng Quan Vân Dực) không chút suy nghĩ nói muốn cùng đi đến thành phố A. Cứ như vậy, đoàn người sáng ngày hôm sau trở lại nhà họ Diệp ở thành phố A.

Thì ra, năm đó sau khi Thượng Quan Vân Dực nhảy xuống biển được mẹ Lãnh Thần cứu lên. Sau khi tỉnh lại mất đi trí nhớ, liền kết thành anh em với mẹ Lãnh Thần, bây giờ lão nhị họ Lãnh chính là em trai mẹ Lãnh Thần. Không bao lâu sau hai người yêu nhau, sau khi kết hôn thì sinh ra Lãnh Thần. Mẹ Lãnh Thần lúc sinh Lãnh Thần vì khó sinh mà chết. Khi đó Thượng Quan Vân Dực mang theo Lãnh Thần đến thủ đô dốc sức làm việc, không đến vài năm, họ Lãnh đã trở thành phú ông giàu có nhất thủ đô. Đến bây giờ, họ Lãnh và Thượng Quan Sở có quyền lực ngang nhau, trong thương trường cũng trở thành đối thủ của nhà Thượng Quan.

Vừa đến nhà, liền thấy Diệp Thanh Linh kéo tay Thượng Quan Diệp đứng ở trước cửa, Thượng Quan Sở kích động tiến lên ôm lấy Thượng Quan Diệp, không ngừng xoay người anh nhìn nói: “Tiểu Diệp Tử có bị thương hay không? Sao có thể trở về? Bọn cướp có đánh con hay không?”

Thượng Quan Diệp cho Thượng Quan Sở một nụ cười ngọt ngào nói: “Cha không sao chứ!”

Con trai hỏi vậy, chứng tỏ nó không sao, Thượng Quan Sở đáp lại con trai một nụ cười thật tươi nói: “Cha không sao.”

Thượng Quan Diệp không nói cậu thu phục bọn cướp thế nào, nhưng sau đó theo lời kể của Trương Đình Đình, là nhờ có thuốc Chu Ngao cho Thượng Quan Diệp để bắt chim mới thoát hiểm. Bởi vậy Nhạc Nhạc cảm thấy hứng thú với thuốc của Chu Ngao, nói: “Chu Ngao có thể cho tôi chút thuốc bắt chim nhỏ chứ?”

Không còn nữa.” Chu Ngao lấy tay xoa giữa trán, chưa được một ngày, mà không biết Nhạc Nhạc hỏi chuyện này bao nhiêu lần rồi.

Nhạc Nhạc về mặt không vui nói: “Anh có điều kiện gì, nói đi!” Chu Ngao này chính là một tên quái đản, mặc kệ chuyện gì đều phải dùng điều kiện đến trao đổi với người khác.

Chu Ngao nghe xong nhất thời tươi cười đầy mặt, nói: “Thuốc này tôi chỉ cho con nuôi.”

Sắc mặt Nhạc Nhạc nhất thời trắng bệch như tuyết, hung hăng trừng mắt Chu Ngao, “Đừng nói anh muốn tôi làm con nuôi anh chứ!” Yêu cầu này có đánh chết anh cũng không làm.

Chu Ngao cười gật đầu, “Có đưa con nuôi lớn như vậy cũng không tệ.”

Đột nhiên Nhạc Nhạc nhìn Thượng Quan Diệp đang thân thiết với Thượng Quan Sở, trong lòng nảy sinh một ý, đi đến trước mặt Thượng Quan Diệp, về mặt tươi cười nói: “Tiểu Diệp Tử, con còn thuốc bắt chim nhỏ không?”

Thượng Quan Diệp về mặt tươi cười, nói: “Mẹ nuôi muốn thuốc đó làm gì?”

Vừa nghe Tiểu Diệp Tử kêu mình mẹ nuôi, Nhạc Nhạc mặc kệ, học bộ dáng của trẻ con bịu môi nói: “Tiểu Diệp Tử sao có thể gọi sai chứ?”

Thượng Quan Diệp mở to đôi mắt đen láy lấp lánh, về mặt không nghi ngờ nói: “Sao mẹ nuôi lại nói vậy chứ?”

Nhạc Nhạc sắp bị Thượng Quan Diệp đánh bại, về mặt thất bại, nói: “Vậy Tiểu Diệp Tử còn thuốc kia sao?”

“Mẹ nuôi muốn, đương nhiên có.” Thượng Quan Diệp nói xong liền lấy ra một cái túi nhỏ từ trong túi quần đưa cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc như mong muốn lấy được thứ anh muốn, nhưng lại mất đi quyền lợi làm cha nuôi của Tiểu Diệp Tử, cả đời chỉ có thể làm mẹ nuôi.

Thượng Quan Sở nhìn Thượng Quan Diệp vui vẻ xem ti vi với Tiên Tiểu Mễ, xoay người ôm vợ yêu về phòng. Vừa đi chưa được 2 bước, Thượng Quan Diệp lớn tiếng nói: “Cha, laptop của con đâu?”

Tiên Tiểu Mễ nháy mắt to giống nhau nhìn về phía Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh đang muốn rời đi, nói: “Chú Thượng Quan nói chuyện không giữ lời.”

Thượng Quan Sở sững sốt, cười nói: “Tô Phi.” Lúc trước anh vẫn chưa cho con cái gì, sợ nó mất đi tính nết trẻ con quá sớm. Nhưng bây giờ xem ra, con trai không chỉ nhiệt tình thích kiếm tiền, còn giữ được tính nết trẻ con của con nít.

Tô Phi đang nói chuyện với Trương Đình Đình vội vàng lên tiếng trả lời, “Vâng, thiếu gia Sở.”

“Chọn cho Tiểu Diệp Từ một laptop tốt.” Thượng Quan Sở thân nhiên phân phó còn cười ôm lấy Diệp Thanh Linh về phòng.

“Vâng.” Tô Phi lên tiếng trả lời sau đó phân phó thuộc hạ đi xử lý, tiếp theo kéo Trương Đình Đình trở về phòng tân hôn đã chuẩn bị tốt.

Sáng hôm sau, thuộc hạ đem máy tính tốt nhất trên thị trường đến trước mặt Thượng Quan Diệp. Thượng Quan Diệp cười mặt như nở hoa, ăn cơm xong liền ôm lấy máy tính quần quít lấy Lãnh Thần.

“Cha nuôi.” Thượng Quan Diệp nhìn mặt Lãnh Thần, cười tỏa nắng.

Lãnh Thần nhìn khuôn mặt tươi cười quái dị của Thượng Quan Diệp, nói: “Thật muốn học?”

"Dạ!" Thượng Quan Diệp gật đầu mạnh.

“Được rồi!” Lãnh Thần vẽ mặt cứng chiều xoa đầu Thượng Quan Diệp.

Tiền Tiểu Mễ ở bên cạnh cười tủm tỉm đi theo sau, cùng Thượng Quan Diệp nhận giáo dục thị trường chứng khoán. Mãi đến sau này đi học, sau khi làm xong bài tập công việc đầu tiên của hai đứa trẻ luôn là xem cổ phiếu bọn chúng đầu tư lên hay xuống.

Đối với chuyện Tiền Tiểu Mễ thích cổ phiếu, Mễ Lam Nhi cực kỳ không biết nói gì. Nhưng con gái thích, cô chỉ có thể ủng hộ!

Cứ vậy vui vẻ trôi qua 3 năm.

Thượng Quan Diệp 8 tuổi, Tiền Tiểu Mễ 6 tuổi. Mà trong 3 năm này, Trương Đình Đình cùng Tô Phi cũng vui mừng đón chào quý tử, nay con trai bọn họ Tô Sướng đã được 1 tuổi.

Hôm nay là tiệc mừng con trai Trương Đình Đình và Tô Phi tròn một tuổi. Từ sau khi Trương Đình Đình kết hôn với Tô Phi, Tô Phi muốn một biệt thự bên cạnh biệt thự nhà họ Tiền. Hôm nay là sinh nhật con anh, nhiều quan to người nổi tiếng đều đến nhà họ Tô chúc mừng.

Buổi sáng, Thượng Quan Diệp gõ cửa phòng cha mẹ từ rất sớm.

Thượng Quan Sở mở cửa, nói: "Chuyện gì?"

Thượng Quan Diệp nhìn mẹ còn đang ngủ tròn phòng, cười nói: “Hai người tiếp tục.” Nói xong liền muốn rời đi.

Thượng Quan Sở vẽ mặt nghi hoặc nhìn con trai, chỉ thấy Thượng Quan Diệp đứng chân xoay người nói: “Cha, vì sự ra đời của Diệp Sở Sở, cố gắng lên!”

Việc này từ lúc cậu 5 tuổi đã biết, cho cũng vì em gái Diệp Sở Sở sinh ra mà cố gắng 3 năm, nhưng vẫn không thấy tin tức.

Lúc này Diệp Thanh Linh mở mắt, thân nhiên nói: “Bảo con trai tiến vào, em có chuyện muốn nói.”

Thượng Quan Sở gật đầu, nói với Thượng Quan Diệp: “Mẹ con kêu con vào.”

Thượng Quan Diệp nghe xong vẽ mặt tươi cười chạy vội vào nhà, đứng bên giường đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn Diệp Thanh Linh, “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Diệp Thanh Linh thân nhiên gật đầu, “Con trai đã lớn rồi sao?”

“Vâng!” Thượng Quan Diệp gật đầu. Sao mẹ lại muốn hỏi cái này, chẳng qua sao hán lại cảm thấy mẹ đang gài bẫy nhỉ?

"Con rất muốn có em gái?" Diệp Thanh Linh hỏi lại.

“Vâng.” Thượng Quan Diệp lại gật đầu. Đây là nguyện vọng của cha, cũng là nguyện vọng của cậu.

Diệp Thanh Linh rất vừa lòng với đáp án của con trai, gật đầu nói: “Tiểu Diệp Từ có thể chăm sóc tốt cho em gái sao?”

“Đương nhiên.” Nhưng mà em gái chưa có, sao mẹ lại hỏi chuyện kỳ quái này?

Diệp Thanh Linh vừa lòng nở nụ cười, nói: “Lời nói hôm nay, Tiểu Diệp Từ không thể hối hận đấy.”

Lúc này Thượng Quan Diệp mới cảm thật thật sự bị mắc lừa, rất muốn hối hận, nhưng cậu là nam tử hán, không thể nói chuyện không giữ lời. “Mẹ, con sẽ không thật sự có em gái chứ!” Trong lòng Thượng Quan Diệp rối rắm, sao cậu lại làm mẹ chứ?

Diệp Thanh Linh dựa vào đầu giường, cười nói: "Con nói đi?"

Thượng Quan Diệp đau khổ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, quay đầu nhìn Thượng Quan Sở, “Cha, đừng nói mẹ...”

“Con rất thông minh, cũng rất có bản lĩnh, mẹ con đúng là có ý này.” Thượng Quan Sở nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm của con trai, trong lòng vui như

mở hội.

Thượng Quan Diệp hoàn toàn không biết nói gì, vò đầu ra khỏi phòng.

Hôm nay sinh nhật 1 tuổi của Tô Sướng con trai Trương Đình Đình Thượng Quan Diệp luôn rầu rĩ không vui, Trương Đình Đình thấy vậy, hỏi: “Tiểu Diệp Từ sao vậy? Là ai chọc giận Tiểu Diệp Từ của chúng ta?”

“Không có.” Thượng Quan Diệp ngẩn đầu tươi cười với Trương Đình Đình, nhưng tươi cười kia Trương Đình Đình cảm nhận rõ ràng yếu tố mất hứng.

“Tiểu Diệp Từ làm sao vậy? Nói đi Đình nghe, chưa biết chắc đi Đình còn có thể giúp con!” Trương Đình Đình cười nói.

Thật lâu sau, Thượng Quan Diệp mở miệng, “Mẹ mang thai.”

“À!” Trương Đình Đình cùng Mễ Lam Nhi vừa đến đều thở dốc kinh ngạc, nói: “Đây không phải là chuyện tốt sao? Con không phải luôn hy vọng có em gái sao?”

“Nhưng mà...” Nhưng ý của mẹ rất rõ ràng, sau này em gái sinh ra sẽ do cậu chăm, cha mẹ tiết kiệm người sao có thể bắt nạt con trai như vậy chứ?

Trương Đình Đình cùng Mễ Lam Nhi giống như đã hiểu cái gì, cười nói: “Tiểu Diệp Từ đã lớn, có một số việc có thể giúp cha mẹ, cùng rất bình thường.”

Qua một lúc lâu Thượng Quan Diệp mới nói: “Con hiểu.”

Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh xuất hiện phía sau Thượng Quan Diệp, vỗ nhẹ đầu con trai, Thượng Quan Sở cười nói: “Con trai không vui sao?”

“Không có.” Thượng Quan Diệp về mặt tươi cười, cậu đã nghĩ thông suốt, 2 năm trước mẹ đã nói, muốn đợi đến lúc cậu lớn có thể chăm em gái mới sinh Thượng Quan Sở Sở. Có kết quả như hôm nay, là kết quả cậu nên sớm đoán ra.

Đúng lúc này, Nhạc Nhạc 2 năm nay ít xuất hiện ở nhà họ Diệp chen vào trước mặt mọi người. Cười ha hả nói với Trương Đình Đình: “Chúc mừng!”

“Đào Từ Nhạc, anh đứng lại cho em.” Một cô gái ngông nghênh theo đuổi Nhạc Nhạc tiến vào hội trường sinh nhật, hai tay chống nạnh, hùng hổ.

Nhạc Nhạc nhìn thấy cô gái, vẻ mặt kích động, “Tôi không đứng lại thì sao.” Nói xong liền nhảy ra cửa sau biệt thự họ Tô, bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào nhà họ Diệp.

Cô gái nhón nháo chạy qua, lại không biết Nhạc Nhạc đi về phía nào, đành phải xoay người trở lại hội trường, đi đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, nói: “Cô là tiểu thư Diệp à?”

“Đúng.” Diệp Thanh Linh cười nhìn cô gái có khuôn mặt xinh đẹp này, trong lòng nghĩ, cô gái này đứng chung một chỗ với Hòa Nhạc Nhạc thật là xứng đôi.

“Cô biết Nhạc Nhạc trốn ở đâu không?” Tuy lời nói của cô là câu hỏi, nhưng giọng điệu kia là khẳng định.

Diệp Thanh Linh cười nói: “đến nhà họ Diệp tìm đi!”

“Cảm ơn.” Cô gái nói cảm tạ xong liền bước nhanh rời khỏi hội trường, đi về phía nhà họ Diệp.

Diệp Thanh Linh nhìn bóng dáng cô gái rời đi, cười nói: “Cô gái này thật sự thú vị.”

Thượng Quan Sở cười ôm Diệp Thanh Linh vào lòng, nói: “Anh thấy cô gái này là số kiếp của Nhạc Nhạc.”

Trương Đình Đình lại cười nói: “Tôi hy vọng cô gái này họ Kim.”

Mễ Lam Nhi tò mò hỏi: “Vì sao?”

“Như vậy con cuat họ sinh ra gọi là Đào Kim.” Nhớ tới chuyện Nhạc Nhạc nói con trai cô gọi Tô Trương, Trương Đình Đình lại không nhận được muốn trả thù chút.

Diệp Thanh Linh mỉm cười, nói: “Không bằng kêu Đào Bảo, rất hay.”

Nghe Diệp Thanh Linh nói, mọi người cười ôm bụng, bọn họ nào biết rằng, cô gái đuổi theo Nhạc Nhạc không tha gọi là Kim Bảo Nhi.

Ngay lúc mọi người cười ôm bụng, Lãnh Thần xuất hiện trước mặt mọi người, cười hỏi: “Có chuyện gì mà cười vui vậy?”

Mễ Lam Nhi cười nói: “Con Nhạc Nhạc sau này kêu Đào Bảo.”

Nghe Mễ Lam Nhi nói xong, Lãnh Thần cũng không nhận được nở nụ cười.

Đột nhiên 1 cô gái ôm chặt tay Lãnh Thần nói: “Chúng ta có con, gọi là gì nhỉ?”

Lãnh Thần nhìn cô gái vẻ mặt cười quái dị, ho nhẹ hai tiếng, nói: “Em nói xem gọi là gì thì hay?”

Cô gái cười càng quái dị, ngón tay lặng lẽ nhéo cánh tay Lãnh Thần, cười nói: “Kêu Lãnh Thanh Linh được không.”

"Được, được." Lãnh Thần gật đầu pha trò.

“Thật sự hay.” Ngón tay cô gái tăng thêm lực.

Lãnh Thần bị nhéo đau kêu lên tiếng, “Không hay, không hay.”

Diệp Thanh Linh cùng Thượng Quan Sở cười híp mắt, nhìn Lãnh Thần nói: “Khi nào thì hai người tổ chức rượu mừng hả!”

Lãnh Thần ha ha cười nói: "Nhanh, nhanh."

Cô gái vẻ mặt tươi cười, nói: “Ai nói, tôi còn chưa đáp ứng đâu?” Nói xong cúi đầu nhìn Thượng Quan Diệp cùng Tiền Tiểu Mễ nói: “Tiểu Diệp Từ, Tiểu Mễ đi chơi với dì Kì không?”

“Được!” Hai đứa trẻ cười đáp ứng, kéo tay Kì Tiểu Lam rời đi.

Thượng Quan Diệp vừa đi vừa nói chuyện, “Dì Kì, thì trường chúng khoáng lại có chuyến biển mới sao?”

"Đương nhiên có." Kì Tiểu Lam cười ha ha nói.

Nhìn Kì Tiểu Lam cùng hai đứa trẻ vừa đi vừa nói chuyện, Lãnh Thần thở dài đuổi kịp.

Lúc này Giai Tinh cùng Dịch Hiểu Huyền cũng cười đi đến bên cạnh Diệp Thanh Linh cùng Trương Đình Đình.

Nhìn thấy Diệp Thanh Linh, Giai Tinh tươi cười đầy mặt chào hỏi, “Chị dâu.”

Hai năm trước Giai Tinh gả cho Ngô Văn, đã mang thai 6 tháng. Nhưng Thượng Quan Sở vẫn chưa tin tưởng Giai Tinh, bởi vậy cô và Ngô Văn ở lại núi Minh Nguyệt.

Mà Dịch Hiểu Huyền trải qua chuyện Dịch Mĩ Liên cũng biết sai rồi, đã sớm không còn mơ tưởng Thượng Quan Sở, 3 năm trước đã rời khỏi thành phố A cùng với Khương Thừa, ở trên núi Lăng Không của Chu Ngao ở thành phố C, hai người ít khi xuống núi, hơn nữa đã sinh 1 trai 1 gái, nay đã 2 tuổi.

Tám tháng sau, Diệp Sở Sở sinh ra.

Thượng Quan Diệp ôm Diệp Sở Sở rỗng, Thượng Quan Sở lại nhàn nhã cùng vợ yêu chơi cờ.

Thượng Quan Diệp đối với cách làm của cha mẹ thật không biết nói gì, ném em gái vào người Thượng Quan Sở, “Cha, con còn bài tập chưa làm xong đâu?” Nói xong liền rời đi.

Thượng Quan Sở cười nhận con gái, nhìn Diệp Thanh Linh nói: “Vợ, chúng ta đi du lịch đi!”

"Được." Diệp Thanh Linh thản nhiên trả lời.

"Đi đâu đây?" Thượng Quan Sở hỏi.

"Tùy." Diệp Thanh Linh gió thoảng mây trôi trả lời.

Chỉ một câu tùy thôi, ngày hôm đó Thượng Quan Sở mang Diệp Thanh Linh rời khỏi nhà, vừa ra ngoài du lịch là 1 năm sau mới về nhà.

Thượng Quan Diệp mỗi ngày thờ dài với em gái, có khi còn hỏi má Trương, “Bà nội, khi nào cha mẹ mới về?”

"Không biết." Má Trương trả lời chi tiết.

Sau vài lần hỏi rốt cục Thượng Quan Diệp cũng nhận mệnh, tuy cậu mới 8 tuổi, nhưng cậu đã sớm học xong kiến thức trung học phổ thông rồi, bây giờ đến trường không có ý nghĩa gì với cậu, nhưng trường đại học lại không nhận sinh viên nhỏ như cậu, bởi vậy cậu đành phải mời giáo sư đến nhà học tập. Cũng vì thế, chăm sóc em gái Diệp Sở Sở liền trở thành trách nhiệm của cậu.

Một năm sau, cuối cùng Thượng Quan Sở và Diệp Thanh Linh cũng về nhà. Nhìn thấy con trai kéo tay nhỏ bé của con gái đứng trước cửa, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh không khỏi tươi cười hạnh phúc.

Đêm đó, Thượng Quan Diệp nói em gái nhớ cha mẹ mà giao Diệp Sở Sở cho Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh.

Sáng hôm sau, Thượng Quan Sở cùng Diệp Thanh Linh bị tiếng kêu của Diệp Sở Sở đánh tỉnh, nhìn con gái đáng yêu, nói: “Sở Sở cùng chúng ta đi

bụng sao?”

"Ha ha." Diệp Sở Sở ha ha cười.

Diệp Thanh Linh đứng dậy ôm lấy con gái ra khỏi phòng, đi vào phòng con trai, đẩy cửa không thấy bóng dáng con trai, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, hỏi Thượng Quan Diệp đi đâu.

Má Trương nói: “Trời vừa sáng Tiểu Diệp Tử nói có việc ra ngoài.”

Hỏi sữa bột Diệp Sở Sở ăn ở đâu?

Má Trương nói: “Chuyện này toàn do Tiểu Diệp Tử quản, chúng tôi cũng không rõ lắm.”

Thượng Quan Sở nghe xong nổi giận đến phát điên, thằng nhóc này dám lên trốn? Nhất thời, trên mặt Thượng Quan Sở xuất hiện nụ cười yêu nghiệt, nói: “Tô Phi.”

“Thiếu gia Sở, có gì sai bảo?” Tô Phi vừa bước vào cửa lớn nhà họ Diệp nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thượng Quan Sở.

“Điều động minh sát, tìm cho ra Thượng Quan Diệp.” Thượng Quan Sở tươi cười càng đậm.

“Vâng.” Tô Phi nhìn vẻ mặt tươi cười quái dị của Thượng Quan Sở, không khỏi rùng mình, xem ra lần này Tiểu Diệp Tử đã gặp họa.

-----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Quyến Rũ Của Thủ Lĩnh Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.